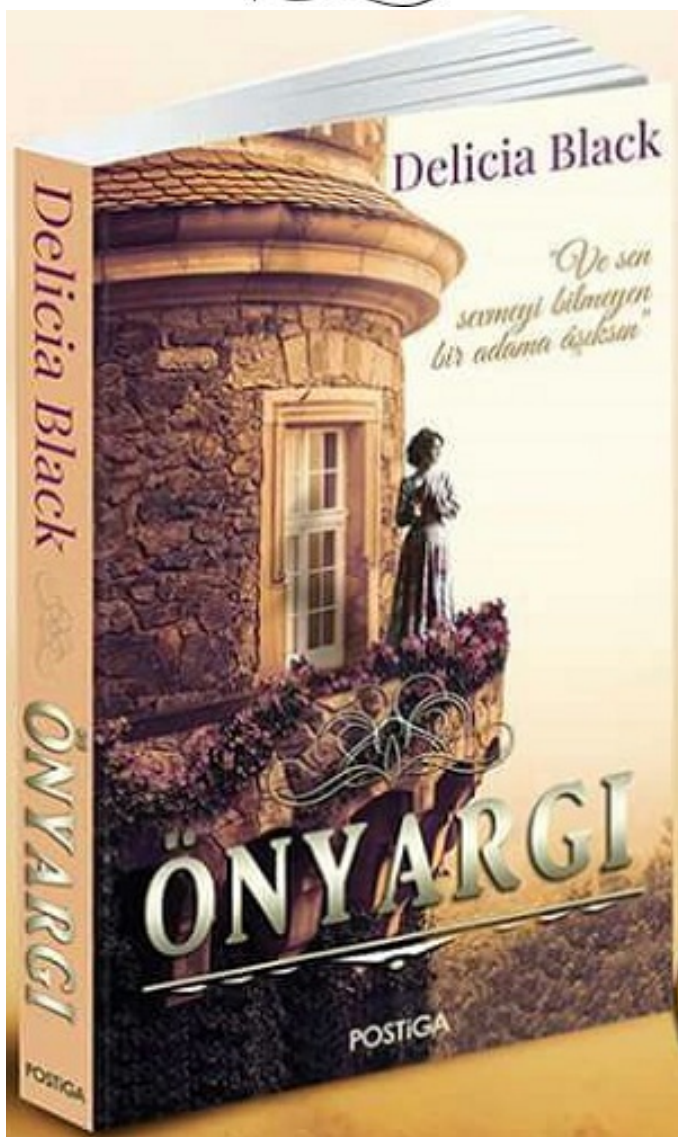

Delicia Black - Önyargı

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

Firtına

1315 İNGİLTERE

Gemmuz güneşinin insanın içini ısıttığı bir öğleden sonrasıydı. Elizabeth eteğini toplayıp bacaklarının arasına sıkıştırmış, büyük bir ciddiyetle avluyu süpürüyordu. Aslında çoktan yapması gereken bu işi, sabahtan beri yanında olduğu yaşlı kâhya ile ilgilenirken ihmal etmişti. Zaten bugünlerde hiçbir işi zamanında yapamıyordu.

Bir süre önce kızı sütçüye kaçınca zavallı adama inme imişti. Bir de yatalak halde vücudunda çıkan yaraları vardı adamın. Keyifsizce iç geçirdi Elizabeth. Bir baba gibi gördüğü bu adamın durumu gün geçtikçe kötüye gidiyordu. Ormandan bitki toplayıp merhem yapmış, işe yaramayınca sülük bile yapıştırmıştı. Ancak işe yaramıyordu. Esasında bunları, kendisini büyüten kâhyanın karısı Maria'dan öğrenmişti. Ama bir yıl önce ölen kadından her şeyi tam olarak kavrayamamıştı. Köyde bu işlerden anlayan başka hekim ya da ebe olmadığı için Maria'nın ölümünden bu yana, her doğuma ya da hastalığa genç kız koşturuyordu. Tabii Elizabeth'in sorumlulukları bunlarla da sınırlı değildi.

Ev işleri için köyden iki kadın yardıma geliyordu. Ancak bir tanesi fazla yaşlıydı. Elizabeth, ona çoğu zaman olduğu gibi bugün de izin vermişti. Diğeri de hamileydi. Kadını bu halde çalıştıramayacağından ona da doğuma kadar izin vermişti. Bu durumda tüm ev işleriyle aylardır bizzat ilgileniyordu.

Alnundan süzülen bir damla teri elinin tersiyle sildi. Sabah sıkıca topladığı koyu kumral saçları dağılmıştı. Bir tutamı

sıkıntıyla kulağının arkasına sıkıştırdı. Gölgeçten esmerleşen kumral teni terden ıslanmıştı. Gölgeç ve zarif boynunda bekleğinden beri çıkarmadığı annesinin altın madalyonu vardı. Bu madalyon Elizabeth Anna Perry'nin sahip olduğu tek kıymetli eşyasıydı ve uzun zinciri sayesinde elbisesinin altında göğüslerinin arasında duruyordu. Tahmin edildiği gibi Elizabeth oldukça sağlıklı, orta boylu, hafif balık etli bir köylü kızıydı. Onu, yaşını diğer köylü kızlarından ayıran şeyler ise; güzel, yosun yeşili, çekik gözleri ile birlikte uzun biçimli kirpikleri ve insanda öpme isteği uyandıran dolgun dudaklarıydı. Tabii kalçasına kadar uzanan parlak dalgalı gür saçlarını, keskin zekasını, neşeli mizacını ve en önemlisi taşıdığı asil kanı unutmamak gerek. Lizzy Perry eski bir şövalyenin eğitimiyle şahsen ilgilendiği tek kızıydı.

Babası David Perry altmış beş yaşını geçmiş ve yaklaşık yirmi yıl hizmetinde kaldığı İngiliz Dük tarafından şövalyelik unvanını almış kendi halinde yaşlı bir adamdı. İngiltere'deki köy savaşlarındaki üstün başarısı nedeniyle hediye verilmişti kendisine. Kırk yaşından sonra savaşmayı bırakan David köye yerleşmiş ve köyün en güzel kızı olan Anna ile evlenmişti. Önce oğulları Adam dünyaya gelmişti. Sonrasında gerçekleştirdiği iki ölü doğumun ardından Anna, Elizabeth'i doğururken ölmüştü. Bu trajik olayın ardından kendisini çocuklarına adayan David bir daha evlenmemiş, sadece iyi bir toprak sahibi ve baba olmak için çabalamıştı. Ama iyi bir toprak sahibi olmayı becerememişti ne yazık ki.

İskoçlarla sürekli savaş halinde olan İngiltere'de bu küçük köyün toprakları gün geçtikçe verimsizleşiyordu. Vergilerini ödedikten sonra ellerinde kalanla zor yaşıyorlardı. Ömrünün son yirmi beş senesini köyden çıkmadan geçiren David, artık on ailenin anca yaşadığı yerde kimse tarafından yeterince saygı görmüyordu. Bunun sebebi lider ruhlu olmaması ve köylüler gibi giyinip yaşamasıydı. Dükün verdiği topraklar böyle verimsiz; köylüler de tembel olunca lüks bir evde yaşayıp pahalı kumaşlar, mücevherler almaları imkânsızdı. Zaten Elizabeth'in ağabeyi dışında köyden çıkan, sarayı ve oradaki

hayatı gören de yoktu. Adam tıpkı babası gibi bir şövalyeydi. Yaşlı düğ ölünce yerine geçen sarhoş oğlunun hizmetine girmişti.

Elizabeth, avluyu temizleyince elindeki süpürgeyi bırakıp doğruldu. Mutfığa gidip yemek yapması gerekiyordu. Farkında olmadan yüzünü buruşturdu. Sorumluluklarından şikâyet etmiyordu elbette. Babası yeterince zengin olmadığı için, güzel elbiseleri ve tüm bu işleri onun yerine yapacak hizmetçileri olmadığı için de keyifli değildi. Çocukluğundan beri Maria tarafından yetiştirilmiş ve sürekli bu işlerle uğraşırken onu izleme fırsatı bulmuştu. Normalde annesi ölünce işleri üstlenmesi gereken Clara, sütçüyle kaçıp köyü terk edince -şimdi ne yaptığını Tanrı bilir!- tüm görevler Elizabeth'e kalmıştı. Babası bir yandan da onun, Leydi Elizabeth Perry olmasını bekliyordu. Bakımlı, kültürlü ve terbiyeli bir hanımefendi... Güzel yazı yazmayı bilmesi, sürekli kitap okuması ve nakış işlemesi gerekiyordu. Onu rahatsız eden ise tüm bunları başaramıyor olmaktı. Çoğu kişinin yaşlı olduğu köyde, her gün bir hastaya koştururken ve evle ilgilenirken başka bir işle uğraşamıyordu. Tek yapabildiği geceleri yatalak kâhyanın başında İncil okumak ve defalarca tamir edildiği halde sürekli yıpranan kıyafetleri yeniden tamir etmek oluyordu. En son iki ay önce ağabeyine mektup yazarken eline kalem almıştı.

Ağabeyi... Birden aklı ona kaydı ve dalgın bir şekilde elini solgun gri elbisesinin önlüğüne sildi. Onu çok fazla özlemişti. Beş senedir görevdeydi ve ikinci savaşı için bir sene önce çağırıldığından beri yanlarına dönmemişti. Elizabeth'e annelik yapıp iki kardeşi büyüten Maria öldükten bir ay sonra yani.

Yeni düğ tam bir felaketti. Ağabeyinin katıldığı iki savaşta da çok büyük kayıplar verilmişti. Elizabeth hâlâ Adam'ın yaşıyor olmasına inanamıyor ve her gün Tanrı'ya şükrediyor.

yordu. Barbar İskoçlarla girilen savaşlar kaybedilmişti. Kral Edward¹ buna nasıl izin verebiliyordu? Köylerinin güvenliği büyük tehlike altındaydı. Sıkıntıyla gözlerini manzaraya dikti Elizabeth. Eğer konuşulanlar doğruysa onlara ne olacaktı? Göç mü edeceklerdi, başka bir yere mi yerleşeceklerdi? Yoksa burada felaketin gelip onları bulmasını mı bekleyeceklerdi? Korkuyla yutkundu kız. Barbar İskoçlar hakkında öyle dehşet verici hikâyeler dinlemişti ki onlardan biriyle ömrü boyunca karşılaşmak istemiyordu. O adamlar birer canavardı.

Ağabeyi dönünce her şeyi anlatırdı ama o da gelememişti. Elizabeth, doğum gününe yetişeceğini ummuştu. On dokuzunu iki gün sonra dolduruyordu ve Adam'ın sağlıklı şekilde eve dönüp neler olduğunu anlatmasını istiyordu. Babası ve ağabeyi ile beraber vakit geçirip yaşananları, sarayı dinlerdi Adam'dan. Belki ona yeni kitaplar da getirirdi. Gerçi aylardır mektup dahi yazmadığına göre anlaşılan bir süre daha gelemeyecekti ağabeyi.

Mutfığa dönüp tüm öğleden sonrasında çorbayla ve soğan yahnisiyle uğraştı. İşine tamamen dalmış bir yandan da şarkı mırıldanırken nal seslerini işitti. Ellerini kurulayıp babasını karşılamaya çıktı. Sabahtan beri tarlada köylülerin başında bekleyen adamı karşılayıp hizmet etmek Elizabeth için çocukluğundan beri hevesle yerine getirdiği bir görevdi. Ama yola baktığında dudaklarından küçük bir sevinç çığlığı döküldü.

"Adam! Tanrım gözlerime inanamıyorum. Şükürler olsun sonunda geldin."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle atından henüz inen ağabeyinin boynuna sarıldı genç kız.

"Lizzy, bırak beni de nefes alabileyim tatlım." Adam usta-cı kollarından sıyrılıp kardeşini baştan aşağı süzdü.

"Şu hale bak! Benim küçük farem gün geçtikçe büyüyüp güzelleşiyor. Ama yüzün çok solgun. Ayrıca soğan kokuyorsun Lizzy. Bu halin de ne böyle? Sanki yolculuktan gelen sensin. Her şey yolunda mı?"

¹ İngiltere Kralı II. Edward (1307-1327).

"Adam neler olduğunu bir bilsen..."

Uzun bir süreyi mutfakta oturup Adam'ın yokluğunda köyde neler olduğunu konuşarak geçirdi iki kardeş. Lizzy yaşanan kötü olayları, iyice bozulan durumlarını mektuplarında anlatmamıştı ağabeyine. Ama şimdi umutluydu. Adam dönmüştü ya babasının sorumluluğu azalırdı, köylüler daha itaatkâr olurdu. Adam uygun bir hizmetçi ile kâhya bulurdu hatta belki bir hekimleri bile olurdu. Ağabeyi köyün dünyaya açılan kapısıydı sonuçta ve Lizzy için bir kahramandı kendisinden altı yaş büyük genç adam.

Adam, Elizabeth'in ona anlattığı sorunları ve trajik olayları sakince dinledi. Kardeşinin umutlarını, ondan beklediklerini görebiliyordu. Ancak Adam'ın yanında getirdiği sorunlar çok daha büyüktü. O, son zamanlarda büyük yanlışlara sürüklenmişti. Başını öyle büyük dertlere sokmuştu ki yaşanabilecek olası şeyler kâbuslarına giriyordu. Köye dönüşü, onun için daha çok bir kaçıştı. Zavallı Lizzy ise onları bekleyen tehlikelerden uzak köyün sorunlarını anlatıyordu. Kardeşini ve babasını içinde bulunduğu duruma çekmek hiç istemese de buraya gelerek onları da hedef haline getirmişti. Yakın arkadaşı Kont William Corning saraydan uzaklaşıp eve dönmesinin yeterli olacağını söylemişti. Her ne kadar aksini düşünse de arkadaşının sözünü dinleyip dönmüştü Adam. Genç kızın söylediklerinin yarısını anlamamış olsa da hevesini kaçırarak bir şey söylemeden kardeşinin başını okşadı.

O sırada Elizabeth, ağabeyinin kafasında dolanan kötü düşüncelerden habersiz dertleşirken onun aslında kendisinden çok daha kötü görüldüğünü fark etti. Normalde uzun boyu ve babasına benzeyen ela gözleri ile oldukça yakışıklı bir adamdı Adam Perry. Tam bir savaşçı fiziği vardı. Dükün armasını gururla taşıyor kılıcını vücudunun bir parçası gibi kullanırdı. Onu defalarca avluda talim yaparken izlemişti. Adam'ın, ilk kılıç eğitmeni babası olmuştu. Tıpkı Elizabeth'e okuma yazma öğrettiği gibi de olduğu gibi. Eve ilk dönüşü geldi ama ilk defa böyle dönüyordu. Elizabeth bunu yorgunluğuna ve Adam'ın üstlendiği sorumluluklara bağladı. Her

zaman geniş kelime hazinesiyle övünen genç leydi, sınırlı küfür bilgisiyle ağabeyine yardım edemediği için kendi kendine hakaret etti.

Babası eve döndüğünde Adam'a sormak istediği soruları ertelemek zorunda kaldı. Normalde şenlik havasında yemesi gereken akşam yemeğinde o gece bir burukluk vardı. Yemekten sonra her zamanki gibi Kâhya Thomas'ın yanına giden Elizabeth, ağabeyi ona eşlik etmeyince biraz bozuldu.

Kızının gidişini fırsat bilen David Perry oğlunun gözlerini merak ve anlayışla bakarak sarayda neler yaşandığını sordu. Adam sabırla babasına son gelişmeleri anlattı. İstedikleri İngiliz korumasını elde edememişlerdi. Ormancıları dışında onları koruyacak askerleri yoktu. Dük, Perry Ailesi'ni ve köyü gözden çıkarmıştı. Adam, düke sadakatle hizmet ederken çoğu zaman onun, köyün varlığını bile unuttuğunu düşünüyordu. Genç adamın sarhoş gezip kadınlarla eğlenmek dışında bir şey bildiği yoktu. Babasının mezarında kemikleri sızlıyor olmalıydı.

Tüm akşam sohbet ettikten sonra David Perry de oğlundaki değişimi fark etmişti. Yine de üstüne fazla gitmemeyi tercih etti. Daha sonra da sessizce odalarına çekilip uyudular.

Sonraki gün köylüler, genç beylerinin eve döndüğünü duyunca saygılarını sunmaya geldiler. Eğer kutluk olmasaydı Elizabeth, ağabeyinin dönüşü şerefine bir ziyafet vereceğini duyurmak isterdi. Ama bulundukları durum yüzünden buna cesaret edemedi. Onun yerine sanki kardeşinin aklından geçenleri anlamış gibi Adam, ertesi gün hem kız kardeşinin doğum gününü hem de kendisinin eve dönüşünü kutlamak için ziyafet vereceğini söyleyip köyün sağlıklı erkekleriyle beraber avlanmaya gitti. Elizabeth de diğer hazırlıklarla ilgilenirken ağabeyiyle konuşma fırsatı yine bulamadı. Tüm gün, ziyafeti duyunca yardıma gelen kadınların gürültüsüyle geçti.

Odasına çekildiğinde yorgunluktan ölmek üzere olduğunu hisseden genç kız, uyumadan önce sandığından doğum gününde giyeceği elbiseyi çıkardı. Altın sarısı işlemeli elbise-

yi üstüne göre tamir etmişti. Yakasını geceleri fırsat buldukça işlemişti ve sonunda ise Adam'ın anlattığı saray elbiselerine benzediğini düşünmüştü. Hayranlıkla okşadı, kumaşı öyle güzeldi ki! Yirmi beş sene evvel annesinin gelinliğiydi bu elbise. Babası en pahalı kumaştan seçip saray modasına uygun diktirerek gelinine getirmişti.

Elizabeth her zaman bu elbiseyi büyüdüğünde, kendi düğününde giyeceğini düşünürdü. Ancak on dört yaşına geldiğinde asla karşısına bir beyaz atlı prens çıkmayacağını ve bu köyde kendisine koca olabilecek kimsenin olmadığını anlamıştı. Bekâr bir kadın olarak öleceğini bildiği için hâlâ genç ve güzelken, ailesiyle evinde ziyafet verebiliyorken giymek istiyordu. Babası hep yarının ne getireceğini bilemeyiz, derdi. Belki de İskoçlar gelip sırf İngiliz oldukları için onları öldürürdü. Saçmaladığını düşünerek elbisesini güzelce katladı genç kız. Yarın doğum günüydü, kötü şeyler düşünmeyecekti. Güzelce banyo yapıp zaten dalgalı olan gür saçlarını dolaşmasın diye sıkıca ördü. Böylece daha kıvrıcık olacaktı.

Sabahın ilk saaderinde evde büyük bir hareketlilik başladı. Avlu süpürüldü ve kocaman bir masa kuruldu. Ateşler yakılıp avlanan geyikler, tavşanlar pişirildi. Tarlada çalışan erkekler o gün izinliydi. Herkesin yüzünde uzun zamandır olmayan bir tebessüm vardı. Tüm bu karmaşada Elizabeth uyandığında güneş tepedeydi ve normalde erken kalkmaya alışkın genç kız, bu kadar zaman uyuduğuna inanamayıp yataktan panikle çıktı. Hazırlanırken gece gördüğü rüyayı düşünmemeye çalıştı. Ama elinde değildi. Evinin avlusunda her yer kanla kaplıydı; saçlarını savuran rüzgâr, ayaklarını yerden keserek kontrolsüzce savrulmasına sebep olmuştu. Genç kız gözlerini gökyüzüne çevirdiğinde kara bulutlarla karşılaşmıştı ve dev bir hortumun ortasında kalarak yönünü kaybetmişti. Sonunda hortumdan çıkan güçlü bir el onu tamamen hiçliğin ortasına çekerken Elizabeth, gözlerine vuran güneş ışığıyla istemsizce çılgık atarak uyanmıştı.

İç gömleğiyle ayakta durmuş tam da yeni korsesini tek ba-

şına nasıl takacağını sıkıntıyla düşünürken Adam kapıyı açtı. Elizabeth kapıyı açar açmaz korsenin iplerini ağabeyinin eline tutuşturdu. Kardeşinin heyecanına gülümseyen Adam, korseyi takmasına ve elbiseyi giymesine yardım ettikten sonra genç leydiye hayranlıkla baktı. Kıyafeti öyle yakışmıştı ki görüntüsüyle saraylı kadınlarla yarışlıyordu Elizabeth. Tek farkları; diğer soylu kadınlar çok daha fazla üstlerine oturan, onları kadınsı gösteren elbiseler giyinirken, genç kız gerdanını hafifçe açıkta bırakmıştı ve teninin güneş görmeyen küçük bir kısmı görünüyordu. Kardeşinin yine de utandığını hissetti Adam. Ciddi anlamda gördüğü en namuslu insandı. Kendisinin aksine...

Tatsız anılar aklına gelince gözlerini Elizabeth'ten kaçırdı. Hemen cebinden ona aldığı doğum günü hediyesini çıkardı. Kız sırtarak keseye uzandı ve içinden haç şeklinde güzel bir altın kolye çıktı. Lizzy, elbisesinin altında tuttuğu madalyonunu çıkarmadan hevesle yeni kolyesini taktı. Aynadaki görüntüsünü hayranlıkla seyredip ağabeyine teşekkür etti. Yalnız kaldığında saçlarını tamamen açıp taradı sonra bunun uygunsuz kaçabileceğini düşünüp iki yanını ördü, başının etrafında taç haline getirdi. Hayatında ilk defa bu kadar pahalı bir elbise giymişti. Normalde basit, yünlü elbiseler giyerdi. Sürekli iri olmasından rahatsızlık duyduğu göğüsleri bu korseyle daha da ortaya çıkmıştı. Ergenliğinden beri hiçbir zaman sıska, hatları belli olmayan bir kız olmamıştı. Vücudunu hep edepsiz bulmuştu ve o gün aynada kendini gördüğünde ilk defa beğeniyordu.

Merdivenin başında ona eşlik etmek için bekleyen Adam'a gülümsedi. Babası aşağıda ev sahipliği yaptığı için doğum günü kuzına eşlik etmek ona kalmıştı. Ancak Elizabeth yanına geldiğinde Adam'ın yüzünün solgun olduğunu fark etti. Koluna dokunarak iyi olup olmadığını sordu.

"Hayır, Lizzy iyi değilim. Tanrı beni affetsin. Bir daha da iyi olmayacağım. Ben..." Ağabeyini ilk defa ağlarken gören Elizabeth ne yapacağını bilemeyip onu merdivene oturttu. Kendisi de üstündekilere rağmen bunu başardı.

"Neler oluyor Adam? Döndüğünden beri iyi değilsin. Lütfen artık anlat bana. Anlat ki yardım edebileyim."

"Bana kimse yardım edemez Elizabeth. Ben... Ben bir günahkârım ve burada varlığımla sizi kirletiyorum."

"Neler söylüyorsun Adam kendine gel. Unutma kimin günahkâr olduğuna ancak Tanrı karar verir."

"Lizzy sen öyle masumsun ki! Ben tam bir canavarım. Bir genç kızın iffetini kirletecek kadar üstelik!"

Elizabeth bir süre neler olduğunu anlayamadı. İdrak ettiğinde ise genç kızın yüzü bembeyaz oldu.

"Sen ne saçmalıyorsun? Ne yaptım dedin?"

"Ben böyle olmasını istemedim. Biz sarayda gizlice görüşüyorduk. O gidecekti ve biz ayrılmak zorundaydık. Çok sarhoştum Lizzy. Kendime engel olamadım."

"Aman Tanrım! Adam sen nasıl... Ah inanamıyorum ve onu öylece bırakıp eve dönebildin öyle mi? Sen nasıl bir pisliksin!"

Oturduğu yerden kalkmış elleri belinde bağırıyordu Elizabeth. O sırada ayarlayamadığı ses tonuna rağmen aniden aşağıdan gelen gürültüyü duydu. Hayatında işitmediği kadar nal sesi ve çığlık duyuyordu. Adam da ayağa fırlayıp panikle bağırdı.

"Geldiler!"

Bundan sonraki dehşet anlarını bir sis perdesinin altında hatırlıyordu. Adam'a korkuyla bakıp kimin geldiğini sormuştu. Dışarıdan gelen çığlıklar ve kılıç sesleri felaketlerinin geldiğini duyuruyordu sanki. Adam'ın fısıltı halindeki cevabını zor duyabilmişti.

"Fırtına, o intikamını almaya geldi. Elizabeth kaç. Arka taraftan, odanın camından çık. Olabildiğince hızlı koş. Sakın geri dönme. Her yer buradan daha güvenlidir bunu unutma ve ormana saklan. Hadi çabuk!"

Sertçe itirilmesine rağmen dengesini bulan kız şiddetle başını iki yana salladı.

"Sizi bırakıp gidemem. Babam..."

Kırılan kapının gürültüsüyle cümlesi yarım kaldı. Kılıcını

sıkıca kavrayan ağabeyinin savaş narasıyla odasına koşturdu. Aceleyle pencereyi açıp aşağıya göz attı. Normalde tırabzanlara tutunarak inebilirdi ama uzun elbisesi ve zarif terlikleriyle bu imkânsızdı. Aceleyle terliklerden kurtulup pencereden ayaklarını sarkıttı. Yüzünü eve doğru dönüp ilk adımını attı. Sonrasında ise eteği ayağına dolandı, sırtüstü düşmeye başladı. Ancak düşüşü kısa sürdü ve sert yüzeye çarpmak yerine bir çift güçlü kolun bedenine dolanmasına maruz kaldı. Yüzünü kurtarıcısına dönmek istediye de arkasındaki iri adam onu sertçe ata yerleştirdi. Kollarını belinden çekmeyerek hareket etmesine engel oldu. Hayatında bu kadar büyük bir at görmeyen kız hayvan harekete geçince panikle düşmemeye odaklandı. Arkasındaki adamın koca cüssesi öyle sertti ki adamın zırhını görmeye çalışırken bir etek ve kaslı bacaklar görünce şok oldu.

Onlara İskoçlar saldırmıştı. *Tanrım bir caninin atında ve onun kollarındayım*, diye dehşet içinde düşündü. Adam, atını dolandırıp avluya dönerken attığı nara da şüphe bırakmadı. Kesinlikle İskoçlar hakkında anlatılan her şey doğruduydu. Çocukluğunu oynayarak geçirdiği, her gün temizleyip süpürdüğü avluyu görünce kızın boğazından bir feryat yükseldi. İnsanlar kılıçtan geçirilmişti. Her yer kanla kaplı ve ıslaktı. Bir sürü kişinin cesedi üst üste yığılmış, teslim olanlara ise yanlarına hiçbir şey almalarına izin verilmeden gitmeleri emredilmişti. Cesetlere bakmayı her ne kadar istemese de kimlerin kurtulduğunu bilmeliydi. Tuhaf açılarla yatan çocukluğundan beri tanıdığı ölü bedenlere gözleri dolarak baktı.

Kendini toparladığında elleri bağlanarak diz çöktürülmüş babasını ve ağabeyini gördü. Yüzleri kan içindeydi. Muhtemelen arkasındaki cani onu da yanlarına koyarak üçünü aynı anda öldürecekti. Babası kızının titreyen bedenini fark ettiğinde başını kaldırdı, arkasındaki adama öfkeyle bakıp bağırdı.

"Eğer kızımın kılına dokunursan adı herif..."

"Sen hâlâ konuşuyor musun ihtiyar? Merak etme kızımın kılına dokunmak istemiyorum. Eminim dokunacak daha güzel yerler bulurum."

Bu adam onu sadece öldürmekle kalmayıp bir de tecavüz mü edecekti? Elizabeth bir kere daha kıpırdanmaya çalıştı ama çabası sadece adama daha fazla yaklaşmasına ve dokunmasına neden oluyordu. Babasının sesini yeniden duydu.

"Onun bir günahı yok daha çocuk görmüyor musun? Bırak kızımı. Bırak gitsin, hesabını bizimle gör."

"Öyle mi ihtiyar? Rosalie de masumdu. Senin şerefsiz oğlun kuzenime tecavüz ederken sorun yoktu değil mi? Bunun bedelini ödeyecek bu soysuz."

Kollarındaki Elizabeth'e rağmen atını Adam'ın dibine sürdü ve kılıcının tersini kullanarak suratına vurdu. Ağabeyinin ağzından çıkan kanları görmemek için başını önüne eğdi kız.

"Sen nişanlı bir kıza tecavüz ederken ben neden kız kardeşine acıyayım Adam? Bir de bize barbar dersiniz kibar İngiliz lordları... Ahlaksız adi herifler!"

"Hayır, bu doğru olamaz. Benim oğlum bunu yapmaz. Hayır... Elizabeth'i bırak yalvarırım sana."

Babasının yalvaran sesini duymak ve umutsuz bakışlarını görmek istemiyordu genç kız. Dudaklarını ısırarak bu kabusun bir an önce bitmesi için sessizce dua etti.

"Neden bırakayım? Bence eşit şartlarıyız. Ben de onun kız kardeşini esir alıyorum. Hatta onun gibi işim bitince bırakmayacağım. Üstelik bence o kadar da çocuk değil."

Birden korseye aldirmeden kızın sertçe sağ göğsünü kavradı. Sıkıca tutup ağırlığını ölçmek ister gibi avuçladı. Bunu adamlarının kahkahaları, David'in çırpınışları ve Adam'ın gözyaşları takip etti.

"Şu hale bak! Küçük kardeşin bile ağlamazken sen mi ağlıyorsun?"

David Perry aniden yaşından beklenmeyecek bir çeviklikle kendisini tutan adamın kollarından sıyrılıp Fırına'ya doğru hamle yaptı. Ama atın sırtındaki adam karşılık vermeden adamlarından biri okkalı bir yumruk indirdi ve sertçe tekmeledi. Elizabeth, babası yere düşerken hayatında duyduğu en büyük çığlığı attı. Olayların başından beri şokta sessizce oturan kızdan böyle bir tepki görülince şaşırان adamın elin-

den kurtuldu Elizabeth. Sonradan nasıl becerdiğine hayret edeceği şekilde attan indi. Babasının yanına yuvarlanıp yaşlı adamı kollarına aldı. Hiçkünkleri ve gözyaşları arasında babasının kanının elbisesinde iz bıraktığını fark etti. Görüşü bozulunca gözlerini sildi ama yüzüne yerdeki kanları bulaştırmıştı. Kendi köylüsünün kanını... Başını kaldırdı ve kimse-
senin ona müdahale etmediğini gördü. Fırtına, eliyle adam-
larına durmalarını emretmişti. Adam bir köşede başı önünde ağlamaya devam ediyordu. Elizabeth babasına daha da sarıla-
rak Fırtına'ya döndü.

İskoç Kontu atında dimdik durmuş ona bakıyordu. Boyu bir doksanın üzerinde olmalıydı. İri mavi gözleriyle sakince kızı izliyordu. Siyah, dalgalı saçları boynuna değiyordu. En az iki haftalık sakalı yüzünün büyük kısmını kaplıyordu. Yine de sahip olduğu köşeli yüz hatları sert görüntüsünü tamamlıyordu. Hayatında gördüğü en iri insandı. Elizabeth bir an rüyasında kapıldığı duyguları hissetmekten kendisini alamadı. Tıpkı bir ölüm tanrısı gibiydi karşısındaki adam. Babasının inlemesi onu kendisine getirdi. Yutkundu.

"Neden? Babamın ne suçu var? Ödeşmek için bana işkence et, öldür. Adam'ı cezalandır. Peki, babam, bu insanlar? Bir günahın bedelini bu kadar kişiye ödetemezsiniz!"

Kont karşısındaki kızın korkusuz sesini, konuşurken gözünden okunan nefret ve kederi gördü.

"Her savaşta kayıplar olur. Bu insanlar direnenler... Teslim olanları gönderdim. Babamın suçu da böyle bir pislik yetiştirmektir." Soruyu duygusuz sesi ve umursamaz tavrıyla cevaplamıştı.

"Lanet olsun, beni de aynı baba yetiştirdi! O, iyi insanlar olmamız için çabaladı. Bize günahattan uzak durmamızı öğütledi. Hayatım boyunca babamı utandıracak bir şey yapmadım. Adam'ın yaptıklarının suçlusu o değil!"

Zorla nefes alan babasına baktı yine. Durumu iyi değildi. Bu yaşadıklarına kalbi dayanmazdı. Üstelik çok kötü dayak yemişti. Muhtemelen kırılmış kemikleri vardı. Yüzünü elleri arasına aldı.

"Babacığım... İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek."

Bir türlü hiçkırıklarına ve gözyaşlarına engel olamıyordu. En kötü kâbusu gerçek olmuştu. Tüm bunlarla nasıl baş edeceklerdi?

"Lizzy, benim melek kızım... Güzel Elizabeth'im affet seni koruyamadım. Ben... Güçlü ol. Seninle gurur duyuyorum. Seni..."

Sözlerini tamamlayamadan kızının kollarında kendinden geçti yaşlı adam. Kızın feryadı ise tüm köyde yankılandı.

Kollarındaki bedene sıkıca sarılıp bir süre öylece kaldı. Sonra gözü dönmüş halde ayağa kalktı. Hırlamayı andıran bir ses çıkardı ve atın sırtındaki adama döndü. Koşarak hamle yapmak istedi; ancak siyah at ondan önce davranarak sahibinin şaşkınlığını fırsat bilip şaha kalktı. Genç kızın bayılmadan önce son gördüğü şey atın toynakları olmuştu.

Elizabeth'in zaman kavramı kalmamıştı. Gözlerini açtığı anda yine atın sırtında, Kont'un kollarındaydı. Hava kararmıştı ve öğleden sonrayı baygın geçirmişti. Tüm vücudu ağrıyordu. Beyni sanki uyuşmuş gibiydi. Alnında da koca bir şişlik vardı. Boğazı kupkuruydu. Her yerinde kurumuş kan lekesi ve toz vardı. Adamlar kendi aralarında fısıltıyla konuşuyorlardı. Kimseye tek laf etmedi. Zaten onunla konuşmaya ya da yüzüne bakmaya da kimse yeltenmemişti. Tüm gece mola vermeden yola devam ettiler. Tamamen pes eden kız, en büyük düşmanı olması gereken adamın kollarında, ona yaslanarak uyudu. Normalde bir geceyi at sırtında derin uykuda geçireceğini söyleselerdi asla inanmazdı. Çünkü hep uykusunun fazla hafif olmasından şikâyet ederdi.

Andrew Donavay, korkusuz İskoç Kontu ve savaş meydanında düşmanlarının andığı şekilde Fırtına, istemsizce yüzünü buruşturdu. Tüm öğleden sonrasını ve geceyi kollarındaki kızı bir an bile bırakmadan geçirmişti. Başta korkudan sonra da üşümekten titreyen kızla vücut ısını paylaşmış.

tartanıyla² ikisinin de etrafını sarmıştı. Kız tüm gece uyku-
sunda inlemiş, sessizce hıçkırmış ve sürekli yerinde sığramış-
tı. Çok fazla şeye şahit olmuştu ama babasını o halde gördü-
ğünde verdiği çılgın karşılık dışında tepkisizdi. *Muhtemelen*
şokta, diye düşündü ya da bu bedeninin içinde çok güçlü bir
ruh vardı. Sonra kızın kanlı ve çamurlu saçlarına bakınca bel-
ki de sadece delirdi, diye aklından geçirdi. Kıyafetine baktığın-
da ise -gerçi yırtık ve pis duruyordu- şımartılmış, kafası boş
sıradan bir genç kız olduğuna kanaat getirdi. Ama ne olursa
olsun acımadan edemiyordu. Güçlü ve sadık an Vahşi, kızın
gerçek bir tehdit olduğunu sanıp fena tepmişti. Sahibinden
başka kimseyi dinlemeyen aygır, yıllardır savaşlarda en bü-
yük yardımcısı olmuştu; ancak hayvanı dün ilk kez kontrol
edememişti genç adam. Sonuç olarak kız başını ve sırtını yere
çok sert çarpmıştı. Dünden beri bakmamıştı ama yüzünde
morluk ve bereler olduğundan emindi. Yüzü yine buruştu.
Kadınların böyle işlere bulaşmasından nefret ediyordu. Her
zaman öfkesi dışında bir duygu göstermemesi ve olaylar kar-
şısındaki soğuk duruşuyla bilinirdi. Oysa kızla tanıştığı an-
dan itibaren fazlasıyla huzursuzdu.

Derin bir nefes aldı, yola çıkuklarından beri burnuna ge-
len çiçek kokusunu yine duydu. Kokunun kaynağını bulmak
için etrafına bakacakken kollarındaki kız yavaşça kıpırdadı.
Etrafına şaşkınlıkla bakıp arkasındaki adama döndü. Kaşla-
rını çatı önce. Meraklı ürkek bakışlarının yerini hüznün aldı
sonra. Andrew bugüne kadar birçok insanın gözlerine bakıp
birçok duygu görmüştü: Korku, şehvet, mutluluk... Ama
kızdaki hüznün içini burktu. Rahatsız oldu. Sanki fazla yoğun
bakıyordu. Ne hissettiğini karşısındaki anlayana kadar bakış-
larını kaçırmamıştı.

Kız yeniden önüne döndüğünde Kont, adamlarına dur-
malarını emredip mola vereceklerini söyledi. İskoç sınırını
geçtikleri için acele etmenin de anlamı yoktu. Kız uyandığına
göre bir şeyler yiyip dinlenirlerdi. Kalan yolları yarım gün
bile sürmezdi. Atından indikten sonra hâlâ kıpırdamadan

² Tartan: Geleneksel İskoç giysisi olan kiltlerde bulunan ekoseli desen.

oturan leydiye baktı. Kollarıyla tıpkı bir çocukmuş gibi kavrayarak indirdi. Kız, umurunda değilmiş gibi tepkisizce karşıya bakıp kendisine dokunmasına izin veriyordu.

"Bacaklarını esnet. At sırtında oturmaktan tutulmuştur. Yoksa düşersin."

Kulağına eğilip bunları söylerken beline sarılmış destek oluyordu. Elizabeth bir kukla gibi adamın onu yönlendirmesine izin verdi ve itaat etti. Düşmanından destek alarak askerlerden uzaklaşıp göl kenarına gitti.

"Temizlenmen gerek. Gölde yıkanabilirsin. Adamlarıma emir vermeye gidiyorum. Mahremiyetine saygı duyacaklar. Endişelenme, acele etmene gerek yok. İşin bitince dön."

Tek kelime etmeden gözlerini gölden ayırmayan kıza son kez bakıp gitmek için arkasını döndü. Sonra bir şey hatırlamış gibi geri dönerek yaklaştı.

"İskoç topraklarındayız ve sana tavsiyem kaçmayı aklından bile geçirmemen. Kendini daha fazla incitmekten başka bir işe yaramaz. En iyi ihtimalle ormanda açlıktan ölürsün. Anladın mı?"

Yine tepki alamayınca sinirine hâkim olmak için sağ yumruğunu sıkı.

"Konuşabildiğini biliyorum. Cevap ver de söylediğimi anlayabilecek kadar aklın olduğundan emin olayım."

Karşısındakinin bir cevap almadan gitmeyi düşünmediğini anlayan Elizabeth yavaşça başını çevirdi. Çenesini kaldırıp Kont'un gözlerine tüm nefreti ve tiksintisiyle baktı.

Kızın bakışlarından aklının yerinde olduğunu anlayan Andrew delirmediğinden emin olarak ve bu karşılıkla yetinerek adamlarının yanına döndü. Başta biraz oturup bir şeyler yedikten sonra yola devam etmeyi düşünmüştü. Ama kız beklediğinden daha kötü durumdaydı. Zor yürüyordu ayrıca halsizliği yüzünden okunuyordu. Sağ kolu Royce'a çadırının kurulmasını emretti. Kaleye bu kadar yakinken böyle bir istek karşısında şaşırsa da emri uygulamaya girişi genç silahtar. Herkesi asıl düşündüren Andrew'un kimseyi kızın yanı-

na yaklaştırmamasıydı. Fırtına'nın dünden beri sürdüğü koruyucu tavır tüm adamlarını şaşırtmıştı.

Andrew adamlarının yanında oyalandıkça akıllı da kıza kalıyordu. Başta rahatsız etmek istemediğı için beklemişti ama iyice geç kalmıştı kız. Kaçmasının, yürümekte zorlanırken mümkün olmadığını düşünüyordu. Sonuçta halsizdi ve dünden beri at sırtında yolculuk etmekten yorulmuş olmalıydı. Fakat ya numara yaptıysa? Kadınlara asla güven olmazdı. Kendisine zarar vermek istemiş bile olabilirdi. Kafasında felaket ihtimalleri dönerken hızla göle doğru gitmeye başladı. Eğer uyarısına rağmen kaçmaya kalktıysa kız, şüphesiz hayatında dövdüğü ilk kadın olacaktı.

Burnundan soluyarak açıklığa vardığında göldeki kıızı zor fark etti. Gür kumral saçları sayesinde başını görebilmişti. Gölün ortasında muhtemelen boyunun yetmediğı bir yerde suya baup çıkıyordu. Bir anda düşünmeye fırsat vermeden ayakbaılarından kurtulan Andrew soyunmaya bile çalışmadan suya atladı. Hızla yüzüp yanına vardığında Elizabeth'i sıkıca belinden kavradı. Genç kızın debelenmelerine aldırmadan tüm gücüyle hem kendisini hem de kıızı kıyıya çekti. Elizabeth kollarından kurtulmaya çalışınca da yorgunluğun üstüne dengelerini kaybederek yere yuvarlandılar.

Andrew tüm ağırlığıyla Elizabeth'in üstüne uzanmıştı. Zavallı kız kıpırdayamıyordu. Fırtına'nın saçlarından süzülen damlalar Elizabeth'in yüzüne değiyordu. İrileşmiş gözleriyle korku içinde kendisine bakan kıızı dikkatlice izliyordu adam. İkisi de boğuşma yüzünden nefes nefese bir süre öylece kaldılar.

İlk tepki gösteren Andrew oldu. Sağ yumruğunu toprağı geçirip altında uzanan kıza öfkeyle bağırırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Delirdin mi kadın? Şu halimize bak!"

Altında kıvranıp kaçmaya çalışan kızın belinden kavramış sertçe gözlerine bakıyordu.

"Bırak beni canımı yakıyorsun!"

"Öyle mi? Hayatını kurtardım az önce. Canın bu kadar kıymetliyse uslu dursaydın!"

"Bana yıkanmamı sen söyledin. Seni görene kadar da hayatım tehlikede değildi. Lanet olsun, nefes alamıyorum. Kalk üstünden!"

Adam kaşlarını çatarak hafifçe doğruldu ama elleri hâlâ kızın belindeydi ve kıpırdamasına izin yoktu.

"Bu kadar ahmak olamazsın değil mi? Sana suyun kenarında yıkanmanı söyledim. Benim bile boyumun yetmediği suda yıkanamazsın. Kendini öldürmeye çalışıyordun."

"Üstüme bulaşan kan, kıyda temizleyebileceğim kadar az değildi. Ben de tamamen suya girip yüzdüm. Bir insanın yüzebileceğini idrak edemeyecek kadar ahmak değilsin herhalde?"

Bunun üzerine kızdan tamamen uzaklaşıp gözlerini üstüne dikti Andrew.

"Ne yani sen yüzme biliyor musun?"

Fırfırlı elbiseler giyip köyde yaşayan, şövalyenin eğitilmiş kızı yüzme biliyordu. Fazlasıyla uygunsuz ve şaşırtıcı bir durumdu. Kızın odaklandığı durum ise bambaşkaydı. Yargılayan bir sesle konuştu.

"İntihar ettiğimi sandınız. Ailemi katlettiğiniz, beni yuvamdan kopardığınız için canıma kıydığımı düşündünüz. Anlaşılan size canlıyken lazımım."

Duymazlıktan gelerek omuz silkti Andrew.

"İlk defa yüzme bilen bir kadınla karşılaşıyorum. Şaşırdım biraz."

Konuyu değiştirme çabasını, nefretini açıkça belli eden gözleriyle izledi Elizabeth ve öfkeyle konuşmaya başladı.

"Ben katil değilim. Tanrı'nın görevini üstlenmek gibi bir derdim yok. Kimsenin canını alamam. Benimki de dâhil. Bu yaşananlar ve bir canının eline düşmek kaderimse razı gelmekten başka çarem yok. İşkenceniz bitene, Tanrı son ne-

fesimi vermeme mültsaade edene kadar katlanacağım. Başıma gelenlerin ruhumu kirletmesine izin vermem."

Kaşlarını ilgiyle kaldırdı Fırtına. Islak iç eteği ve gömleği, tüm karmaşaya rağmen hâlâ sıkıca bağlı korsesiyle elleri belinde kendisine vaaz veren kızı izledi. Gülmemek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Karşısındaki bu ukala Hristiyan kız, durumlarının uygunsuzluğunu görmüyor muydu? İkisi de ıslaktı ve daha az önce sarmaş dolaştılar. Hiç tanımadığı bir adamın karşısında iç çamaşırlarıyla duruyordu. Gerçi korse yüzünden pek bir şey belli olmuyordu. Buna rağmen Andrew, kafasına dolan edepsiz düşünceleri başını sallayarak kovalamak zorunda kaldı. Bir aydan uzun zamandır İngiltere'deydi. Yarı İngiliz olan kuzeni Rosalie, babası ölmeden önce İngiliz bir lord ile nişanlanmıştı. Bu evliliği gerçekleştirebilmek için Dük Compton'ın sarayında nefret ettiği İngilizlerin arasına gitmek zorunda kalmıştı Andrew. O kadar zaman İngiliz kadınlardan uzak durduktan sonra şimdi yüzü morluklarla kaplı, İngiliz bir köylü kızına baktığına inanamıyordu. Huzursuzca yutkundu.

Adamın aklından geçenlerden habersiz Elizabeth, karşısındakinin suskunluğunu içinde kalmış vicdan kırıntısına ve Tanrı korkusuna yordu. İmalanından utanmış olmalıydı. Cehennemde yanacaktı şüphesiz! Elleri belinde, gözlerinden nefret saçarak bakmaya devam etti.

Andrew düşüncelerden kurtularak ayağa kalktı. Dimdik kendisine bakan kızı aşağılayarak süzdü.

"Hep bu kılıkta yüzüp etrafta geziniyorsun herhalde. Fazla rahatsın. Sayende ben de ıslandım."

Yerden aldığı pis elbiseyi kızın üstüne fırlattı.

"Ancak biz İngiliz değiliz. Senin geniş mezhebine ve bozulmuş ahlakına da sahip değiliz. Esir de olsan adamlarımın arasında kendini böyle teşhir etmene izin veremem. Giy şunu!"

Öfke ve utançtan kızaran Elizabeth panikle elbiseyi üzerine geçirdi. Hayatı boyunca kendisini erkeklerden sakınmasına gerek kalmamıştı. Evlerine yardımcı kadınlardan başkası gir-

mezdi. Kâhya, babası ve ağabeyi dışında hiçbir erkekle muhatap olmamıştı. Yüzmeye de nehrin en ıssız, ağaçlarla kaplı yerine giderdi. Yanına yedek elbise de alırdı. Elbette ıslak elbiselerle ortalıkta gezinmiyordu. Ağabeyi şövalye olmadan önce onunla giderdi zaten. Tabi tüm bunları yanındaki barbara izah etmeye çalışmadan sessizce takip etti. Fırtına'ya olan öfkesi ve yüzerken gafil avlanması sonucu küçük düşmüşü. Adi adam resmen namusuyla alay etmişti.

Elizabeth'in yüzü sıkıntı içinde renkten renge girerken Andrew onun kaburgasını tutarak yürüdüğünü fark etti. Demek derdi buydu. Gelirken de yürümekte zorlanmıştı ama sebebini belli etmemişti. Şimdi kendisini öfkesine kapılmış acıya aldırnamaya çalışarak yürüyordu yaralı kız.

Askerlerin yanına vardıklarında Elizabeth kurulmuş çadırın gördü. Herkesin gözü ikisinin üzerindeydi. Elizabeth'in ıslaklığı elbiseye geçmişti. Saçlarından hâlâ sular süzülüyordu. Andrew'un vaziyeti de aynıydı. Bu yetmezmiş gibi Andrew kolundan tuttuğu gibi kızı çadıra soktu. Bu sefer dokunuşuna tepkisiz kalmamıştı, ona direnmışti. Ama yaralıydı, ıslaktı ve ne kadar belli etmemeye çalışsa da korkmuştu. Adama yeterince direnecek gücü yoktu. Kızı çadıra sokar sokmaz Andrew kafasını çadırdan çıkarıp adamlarına baktı ve herkesin duyabileceği şekilde bağırdı.

"Çadırdan çıkana kadar rahatsız edilmek istemiyoruz. Evinize gitmek istediğinizi biliyorum. Ama biraz daha buradayız. Yapmam gereken bir iş var."

Hawthorne Kalesi

Cadıra döndüğünde minderin ucuna oturmuş, korkuyla kendisine bakan kızla göz göze geldi. Dışarıdaki adamların fısıltıları ve gülüşleri duyuluyordu. Andrew'un malum işi hepsini keyiflendirmişti.

Elizabeth, Fırtına'nın onu öldürmesini bin kez tercih ederdi. Zaten gölde onların uygunsuz şeyler yaptıklarını düşünmüş olmalıydılar. Şimdi ise gözlerinde lordlarının çadır eğlencesi olmuştu. Tıpkı bir fahişe gibi... Sonra insanların ne düşündüklerinden çok birazdan başına gelecekler için endişelenmeye başladı. Kaburgaları acıyor, başı ve bacakları ağrıyordu. Ona ne kadar direnebilirdi? Aniden aklına gelen planla başını kaldırıp cesur görünmeye çalıştı. Fırtına'yı öfkeliendirecekti. Bağırıp ağlayacak, direnir adamın canını yakmaya çalışacaktı. Gerekirse bir hayvan gibi tırmalayıp ısıracaktı. Öfkesine yenilip onu öldürmesi yeterliydi. Böylece babasına kavuşup namusunu da kurtarmış olacaktı.

Andrew duygusuz bir sesle emretti.

"Soyun."

Elizabeth sakince fısıldadı. "Asla."

"Ben mi soyayım? Bunu mu tercih edersin?"

"Eğer yapabilirsen... Bu sırada boş durmayacağım uyaryım."

Adam kızın saçına tehdidine alayla güldü. "Göl kenarında yaptığın gibi mi?"

Elizabeth kısa süre öncesine ait anıyla yüzünü buruşturdu. Cidden bu barbarın gücü karşısında hiç şansı yoktu. İzin vermezse yerinden kıpırdamazdı. Yine de içinin korkuyla dolmasına engel oldu.

"Sana asla teslim olmayacağım. Ailemin katili bir İskoç canavarına, senin gibi bir hayvana kendimi vermeyeceğim. Seninle birlikte olmak yerine ölmeyi tercih ederim. Gerçek bir fırtınada hortuma kapılarak ölmeyi yeğlerim üstelik!"

"Kes şunu. Ağzını vaaz verir gibi açıp kibirli sesinle konuştuğunda başımı ağrıyorsun. Gerçekten bu kadar zevksiz bir adam olduğumu mu düşündün ya da senin gibi bir kadınla yatacak kadar aciz olduğumu? Hiç aynaya bakmaz mısın sen? Yıllarca kadınsız kalsam yine seninle ilgilenmem! Güzel bir şey olsaydın bile İngiliz'sin. Ne kendime ne de klanıma böyle bir hakareti layık görmem. Hepsini bir tarafa bırak, yatağınma isteksiz bir kadın sokmam. Ben tecavüzcü değilim! Şimdi soyun kaburgana bakayım. Burada kaleye tek parça varman için çabalıyorum."

Öfkeyle kendi ıslak gömleğini çıkardı. Bir yandan hâlâ söyleniyordu.

"Senin yüzünden hasta olacağız. Çabuk ol. Hastalandığın zaman hizmetine hekimler sunacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun."

Adamı daha fazla öfkelendirmeye cesaret edemeyen Elizabeth elbisesini yırtarcasına çıkardı. Korku, panik, rahatlama ve aşağılanmayı aynı anda yaşıyordu. İstemsizce gözleri doldu. Ama derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştı. İki gündür içinde tuttuğu gözyaşlarını burada, bu adamın karşısında serbest bırakmamalıydı. Kaburgaları ağrıırken kollarını arkaya uzatıp korseyi açamadı. Sıkıntı ve hırçinlikle homurdandı. Arkasında yarı çıplak onu izleyen adam yardımına yetişti. Daha önce defalarca yaptığını belli eden bir usulikle korseyi çözdü.

"Bunun içinde nefes alabiliyor olman bir mucize."

Vücudundaki kan dolaşımının yeniden sağlandığını hissederek kız, küçük bir rahatlama ile derin nefes aldı ve sağ tarafındaki acıyla inledi. Gerçekten ilk kez korse giymek için harika bir gün seçmişti. Andrew gömleği omzundan sıyırmaya kalkınca Elizabeth istemsizce irkildi. Hayatı boyunca hiçbir erkek onu böyle görmemişti. Gerçi bu adamın ona ilgi

duymadığı ve onu görmek istemediği ortadaydı. Elizabeth bunun, onu rahatlatmasının yanında neden aşağılanmış hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı.

Andrew, içliği kızın omuzlarından indirmenin zor olduğunu biliyordu. İlk kez böyle bir amaç için kadın soyuyordu. Kızın sakın kalmaya çalıştığı halde titrediğini fark etti ve sessizce küfretti. Az önce bu kadar bağırdığı için korkuyor olmalıydı. Neden o kadar çok hakaret etmişti? Kızın sözleri gururunu mu zedelemişti? Ne zaman aptal bir İngiliz kadının laflarını dinleyecek bir adama dönüşmüştü?

Omuzlarından düşen içliği elleriyle kavramış, göğüslerinin üstünde sıkıca tutuyordu Elizabeth. Andrew elini yavaşça sırtına değdirdi, yolu takip ederek göğüslerinin altındaki kemiklere dokundu. Hafifçe bastırınca kız acıyla inledi.

"İşte burası," dedi. Sessizlik rahatsız etmişti. Kızın zaten berbat haldeki elbisesinden uzun bir şerit kopardı. Kumaşın bir ucunu Elizabeth'e tutturup sakince sardı. Savaşta çok kalmanın getirdiği bir artıydı. Böyle işlerden anlıyordu. Ancak kız da talimat beklemeden yardım etmişti. Yeniden içliği omuzlarından kaldırıp düzeltti. Elizabeth hâlâ başı önüne eğik bekliyordu. Düşmenin etkisiyle sırtı morluklarla dolmuştu. Rahat çıkarmak için biraz yırttığı iç gömleği eğreti şekilde üstünde duruyordu. Sürekli titreyen kızı acıdı adam. Kalkıp tartanını omuzlarına sardı.

"İçliğini çıkarıp buna sarın. Kuru ve temiz. Üstündekiler kuruyana kadar seni idare eder."

Omzuna hafifçe dokunduktan sonra yeniden ayağa kalktı, koca bir minderi uzağa çekip oturdu. Yan gözle, ona bakan kızın tüm berelerinin arasında korkudan çok mahcubiyetten kızardığını gördü. *Eğer yeterince korksaydı daha kolay olurdu,* diye düşündü. Soluğunu sıkıntıyla koyuverip arkasını döndü.

Sağlanan küçük mahremiyetle soyunup sıkıca tartana sarındı Elizabeth. Neyse ki kumaş yeterince büyüktü. Ucuna tedirginlikle çömeldiği mindere iyice yerleşti. Bu adam ailesini katletmişti, onu kaçırıp aşağılamıştı ve hayvanı yüzünden

yaralanmıştı. Bir bilinmeyene gidiyordu. Ne kadar yaşayacağı ve nasıl yaşayacağı onun ellerindeydi. Bildiği, tanıdığı hayatı sona ermişti. Ama tüm bu karmaşanın içinde adam yaralarını sarmış, onunla ilgilenmişti. İşine canlıyken yarıyordu. Şu an için yaşaması gerekiyordu. Bu kadarını anlamıştı. Ancak yarasını sarışta bir şey vardı. Sanki acıma ve şefkat gibi... Bu mümkün değildi. Canavarların kalbinde böyle duygular olmazdı. Hatta onların kalbi bile olmazdı. Bu adi canavarın içinde sadece kötülük vardı. Elizabeth yorgunluk ve acıdan saçmalıyor olmalıydı.

Tüm öğleden sonrası birbirlerinden uzak iki köşede aynı çadırdaki geçirdiler. Andrew biraz kestirip mütevazı yemeğini mideye indirdi ve Elizabeth'e de yemesini emretti. Ancak boş midesinde spazmlar geçiren kız kusmaya kalkınca tüm çadırı pisletmesine izin vermeyeceğini söyleyip tabağı onun önünden aldı. Elizabeth de vücudundaki ağırlara odaklanıp yaşananları düşünmemeye çalışarak biraz uyumayı başardı.

Akşamüstü olduğunda Andrew çadırdan çıktı ve Elizabeth giyindi. Sonra toparlanıp yola çıktılar. Genç kız, kıyafeti rezil vaziyette olduğu için yine Andrew'un tartanını bir şal gibi üstüne sardı. Askerlerinin gözü önünde Fırına bir İngiliz kıza tartanını sarmış, kendi atında kolları arasında kalesine götürüyordu ve tüm günü baş başa aynı çadırdaki geçirmişti.

Sanki tüm dünyaya Elizabeth Perry'nin kendisine ait olduğunu duyurmak ister gibiydi.

Eski hayatında olsa küçük hevesli bir çocuk gibi mutlu olur, heyecanla etrafını izlerdi Elizabeth. Çünkü hayatı boyunca gizleyip utandığı, maceracı ve asi bir tarafı vardı. Köyden çıkıp dış dünyayla tanışacağı günü hayal eder, kafasında o günle ilgili hayaller kurardı. Uysal ve asil tarafı ise elindekilerle yetinir; özgürlüğüne kavuşacağı öyle bir gün olmayacağını söylerdi. Tıpkı hiçbir zaman âşık olup evlenmeyeceğini söylediği gibi...

Hayatı geri dönülemez şekilde değişmişti ve şimdi bambaşka bir dünyada, İskoçya'daydı. Onu kaçıran adamın şehrindeydi. Eve dönen lordlarını coşkuyla karşılayan halkın sevinç çığlıkları sokakları inletiyordu. Şehri çevreleyen surların dışındaki birkaç evden çıkan insanların coşkusu önce onu şaşırtmıştı. Ama surların kapısı açıldığında, şehre girince yaşananlar inanılmazdı. İnsanlar sevinç gözyaşlarıyla sokağa dökülmüştü. Gurur, saygı ve hayranlıkla herkes Andrew James Donavay'in önünde eğiliyordu. Tabii Fırtına'nın kollarındaki savaş ganimeti de insanların ilgisini çekmişti. İlk defa bu kadar kalabalığı bir arada gören Elizabeth'in başı döndü. Aslında o kadar da büyük bir yer değildi. Asıl sorun Elizabeth'in çok küçük ve az nüfuslu bir yerde yaşamış olmasıydı.

Genç kız; çarşayı, yanlarından geçtikleri iki büyük hanı, sıra sıra dizilmiş evleri, dar sokakları inceledi. Tipik bir liman şehriydi. Denizin kokusunu içine çekip yakamozu hayranlıkla izledi. Gündüz nasıl gözükeceğini kısa bir an da olsa merak etmeden duramadı. Kaleye yaklaştıkça onlara refakat eden adamlar azalıyordu. Askerlerin bir kısmı, onları karşılamaya çıkan ailelerine sarılıp evlerine dağılmıştı.

Her şeyi bir tarafa bıraktığında bu cümbüşün ortasında çok korkuyordu. Barbar İskoç, hep kaleye gelmekten bahsetmişti ve şimdi gelmişlerdi. Bundan sonra ne olacaktı? Ne kadar sormak istese de kendisine engel oldu. Adama bu zevki yaşamı korkusunu belli etmeyecekti. Zaten insanların sevgi selinin arasında onun bir katil olduğunu haykırmamak için kendisini zor tutmuştu. Akşam karanlığında bile ortalık panyayı yerine döndüğüne göre insanlar bu adama değer veriyor olmalıydı.

Kaleye geldiklerinde Elizabeth taş binanın büyüklüğüne ve heybetine bakakaldı. Kuzey tarafı tamamen denize bakıyordu, kayalıkların üstüne kurulmuştu bina. Kapılar önceden açılmış tüm kale çalışanları Kont'u karşılamak için geniş avluya dizilmişti. Fırtına'nın adamları atlarından inip Andrew'a selam verdiler. O sırada Elizabeth gecenin karanlığında yüzü morluklarla dolu topallayan bir asker fark etti. Bir an

gözlerinin ya da hafızasının ona oyun oynadığını sandı ama bu adam babasını döven askerden başkası değildi. Peki, nasıl ve kim tarafından bu hale getirilmişti? Askerler kaleye, kendilerine ayrılan bölüme geçtiler. Genç kız ise kafasında soru işaretleriyle öylece kaldı.

Andrew yine Elizabeth'i kucaklayıp attan indirdi. Kızın olduğu tarafa bir an bile bakmadan seyise atını teslim etti ve çalışanlarını başıyla selamlayıp kollarını iki yana açmış, kocaman gülümsemesiyle kendisini bekleyen genç adama döndü.

"Albert, karşımda sırtıp yüzüme bakacağına önümden çekil de kaleme gireyim. Umarım yokluğumda şehri de yüzünde bu ifadeyle yönetmemişsindir."

"Sana da merhaba Drew. Evine hoş geldin kardeşim." Yolundan çekilmek yerine erkeksi bir tokalaşma ve sarılmayla kucakladı.

"Sanırım misafirimiz Leydi Elizabeth Anna Perry. Hawthorne'na hoş geldiniz."

Elizabeth kendisini saygıyla selamlayan gence şaşırarak baktı. Fırtına'nın medeni hali gibiydi. Tıpkı Andrew'a benzeyen mavi gözleri sevecenlikle bakıyordu. Yirmilerinin başında gösteriyordu ve daha insani boyutlarda bir adamdı. Genç kız da biraz nazik davranmanın kimseye zarar vermediğini düşündü. Düşmanının kardeşi diye ağabeyine olan öfkesini kardeşe yansıtmak anlamsızdı. Babasının eğittiği şekilde eğilerek Albert Donavay'i selamladı.

"Memnun oldum Lord Donavay. Şehrinize pek medeni şekilde gelmemiş olsam da teşekkürler."

Andrew etrafındakilerin anlayamadığı bir şeyler homurdandı ve kızı kolundan tutup kaleye soktu. Albert da sakince takip etti. Küçük kardeşinde ne vardı da tüm kadınlar tanışır tanışmaz ona iyi davranıyordu?

Büyük salona gelene kadar kızın kolunu bırakmadı. Canını yakığını biliyordu ama umursamadı. Salona girince sessizce köşedeki koltuğa oturmuş kuzenini gördü. Yıllardır öz kız kardeşi gibi davranmış bu kimsesiz kıza her zaman iyilikle yaklaşmıştı. Şimdi üzgün, incinmiş hali canını yakı-

yordu. Aciz hissediyordu. En çok da koruyamadığı için kendisine kızıyordu. Elizabeth'in kolunu bıraktı, kısa mesafeyi iri adımlarıyla kapatarak kuzeninin yanına vardı.

Oturduğu yerde ayağa kalkan Rosalie, kuzeninin önünde eğilerek selam verecekken Andrew onu koca cüssesine yakışmayan bir şefkatle kucakladı.

"Eve hoş geldin Drew. Nasılsın?"

"Beni boş ver Rose. Sen iyi misin canım?"

"İyiyim, sadece seni merak ettim. Geç kaldınız."

"Özür dilerim tatlım. Keşke uyusaydın. Ben gecikeceğiz, diye haber yollamıştım."

"Seni görmeden uyuyamazdım ki... Döndüğünü gözlerimle görmeliyim biliyorsun."

Ona içten bir sevgiyle bakan kızın yanağını okşadı ve nadir gösterdiği gülümsemesiyle yüzüne baktı.

"Bak yanımda misafir getirdim. İşte Elizabeth Perry." Yana kayarak arkasındaki kızı görmesini sağladı. "Kadınlarla seyahat ederken asla gideceğin yere zamanında ulaşamazsın. Gecikmemin sebebi kendisidir."

"Memnun oldum Leydi Perry. Müsaadenle Drew, artık odama gidip dinlenmek istiyorum."

"Elbette, canım. İyi geceler."

Elizabeth'e özellikle bakmayan kızın tedirginliğini fark etti Andrew. Bu da Elizabeth'e her zamankinden fazla öfke hissetmesine neden oldu. Kuzeni salonu terk edince hiç çekinmeden bakışlarını üzerine dikti.

"Kardeşinin ne yaptığını gördün mü? Utanmadan bana barbar diyorsun. Az önce tanıştığın kız bir hafta öncesine kadar hayatımda gördüğüm en neşeli ve sevecen insandı. Ağabeyinle gurur duyabilirsin."

Başı önünde, Fırtına'nın yüzüne bakmadan söylediklerini utançla dinledi Elizabeth. Gözlerinin önünden kızın kırılğan görüntüsü gitmiyordu. Öyle ufak tefek ve narin duruyordu ki ömrünün sonuna kadar ağabeyini affetmeyeceğini düşündü. Rosalie; omuzlarına gelen altın sarısı dalgalı saçları, ufak sivri burnu, beyaz teni ve mavi gözleriyle klasik güzel

tanımına uyuyordu. Yanı başındaki katilin de onu ne kadar sevdiğini görmemek için kör olmak lazımdı. *Bir katile bile kendisini sevdirdiğine göre melekler kadar iyi olmalı*, diye aklından geçirdi. Üstelik bir katili sevebildiğine göre kocaman bir kalbi de olmalıydı. Öz ağabeyinin kırdığı bir kalp...

Andrew, kız sessizliğini koruyunca daha fazla üstüne varmadan salonun kapısında bekleyen kâhya kadına seslendi.

"Meredith! Julie'ye söyle Leydi Elizabeth'in hizmetinden bundan sonra kendisi sorumlu olacak. Royce'a da söyle hekimi bulsun. Kale hekimi ama onu kalede bulmamız imkânsız, bir an evvel gelip kızı muayene etsin. Yolda kaza geçirip Vahşi'den düştü. Böyle durduğuna bakma kibirli şeyin, aslında ağrısı çok. Bana da şarap getirin. Çalışma odamda olacağım. Albert oyalanmadan benimle gel hemen!"

Elizabeth emirler yağdıran adama inanamayarak baktı. Hekim muayene etmeye gelecekti ve özel hizmetçisi olacaktı öyle mi? Hayatı boyunca Maria dışında hizmetçisi ya da hekimi olmayan kız sağlanan bu lükse anlam veremiyordu. Yıllardır her işini kendisi yapmaya alıştı. Üstelik burada esir konumundaydı. Barbar İskoç önce babasını ve ağabeyini öldürüp evini başına yıkmıştı, şimdide kendisine hizmetçiler mi sunuyordu? Bu insanlar onun küçük bir köyde yaşadığını, sadece dükün hizmetindeki eski bir şövalyenin kızı ve bir diğer şövalyenin kız kardeşi olduğunu bilmiyorlar mıydı? Saraya bile takdim edilmemişti ama ona "leydi" diye hitap ediyorlardı. Hayatında köylülerinin dışında kimseden bu saygıyı görmediği için şaşırıldı.

Kendisine yol gösteren kadını takip ederek uzun taş merdivenleri çıktı. Meredith sağ tarafa yönelerek Elizabeth'in kendi odasının neredeyse iki katı büyüklükte bir odanın kapısını açtı. Geniş, kullanışlı iki kişilik bir yatak; üstünde pahalı olduğu her halinden belli olan yeşil yatak örtüsü ve aynı kumaştan uyumlu perdesi vardı. Pencerenin yanına gitti genç kız. Oda güney tarafında olduğu için avluya bakıyordu. Avluda nöbet değiştiren askerleri gördü. Bir an pencereden kaçmayı düşünmüştü ama saçma bir fikirdi. Oda çok yük-

sekteydi, avluda sürekli onu yakalayabilecek birileri vardı ve cam muhtemelen sığabileceği kadar açılmıyordu. Adam hala intihar etme ihtimalini düşünüyor olmalıydı. Zaten kaleden kaçsa bile tamamen yabancı olduğu şehirden nasıl çıkacaktı? Gidecek bir yeri ya da kimsesi yoktu. Acizliğine iş geçirirken genç bir kız odaya girdi. Elizabeth adının Meredith olduğunu yeni öğrendiği kadına döndü.

"Kızım Julie, Leydim. Kont Donavay'ın emriyle hizmetinizdedir. Her isteğinizi kendisine söyleyebilirsiniz. İzninizle benim yapmam gereken işler var. Size iyi geceler."

Kadını başıyla selamlayıp çıkmasını izledikten sonra kendisiyle aynı yaşlarda duran kıza ilgiyle baktı Elizabeth. Uzun güzel siyah saçları, iri kahverengi gözleri vardı ve Elizabeth ile aynı boylardaydı.

"Merhaba Julie. Tanıştığımıza memnun oldum ben Elizabeth."

Nazıkçe gülümsedi. Bu samimiyete şaşırان hizmetçi kız ne diyeceğini bilemeyerek karşısında bir süre dikildi. Sonunda reverans yapıp "Emrinizdeyim Leydim," diyebildiğinde Elizabeth başını şiddetle iki yana sallayıp kızın elini tuttu.

"Lütfen bana ismimle hitap et. Ben kendi işini görmeye alışkın bir insanım. Burada bir yardımcıya değil arkadaşaya ihtiyaç duyarım."

"Ama nasıl olur, Leydim?"

"Olur, hem de çok güzel olur. Ben on dokuz yaşındayım. Resmîyet gerektirecek bir yaşım yok lütfen."

Kendi sesinin böyle yalvarırcasına çıkmasına hayret etti. Ama kıza samimiyetine ikna etmiş olmalıydı.

"Pekâlâ, siz nasıl isterseniz..."

Bir süre yeni tanışan iki insanın çekingenliğiyle sohbet etti akran iki genç. Elizabeth pis kılığından utandığını belirtince Julie hemen küveti hazırladı. Hekim muayene etmeden önce vücudundan çıkmak bilmeyen kan kokusundan kurtulmak istiyordu. Julie banyo yapmasına yardım edecekken bu ilgili, yeni arkadaşın sevecenliği kızın gözlerini doldurdu. Yutkunarak daha fazla duygularını zapt edemeyeceğini anladı.

"Ben hallederim Julie. Aslında biraz yalnız kalmaya ihtiyacımı var. Hekim gelene kadar işim biter. Senden rica etsem dışarıda bekleyebilir misin?"

İhtiyacının yoğunluğunu gören Julie bir an kararsız kaldıktan sonra kızı yalnız bırakıp odayı terk etti. Ardından hemen yırtık iç çamaşırlarından da kurtulan Elizabeth, barbar İskoç'un kaburgasına sardığı kumaşı öfkeyle kendisinden uzaklaştırdı. Odanın başköşesindeki boy aynasından içeriye girdiği andan beri uzak duruyordu. Derin bir nefes alıp aynanın karşısına geçti. Alnındaki koca şişliğe ve şişliğin etrafındaki çirkin morluğa baktı. Yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi. Yavaşça sırtını dönüp görebildiği kadar orayı kaplayan berelerine baktı. İnsanın midesini bulandıran bir görüntüsü vardı.

Gözyaşları iyice gözlerini yaktı. Loş ışıktaki boynunda parlayan haçlı kolyeye baktı. Daha iki gün önce ağabeyi, sevgiyle doğum gününü kutlayıp ona hediyesini vermişti. Nasıl da yüzüne bakıp bir şey olmamış, felaketleri gelmek üzere değilmiş gibi davranmıştı. Aklından ne geçmişti de onları uyarmadan herkesi ölüme sürüklemişti? Fırtına'nın, yaptığı adiliği yanına bırakacağını mı sanmıştı? Elizabeth ise ölüden beter haldeydi. Çaresizce bundan sonra başına gelecekleri bekleyecekti. Babasının kollarının arasındaki görüntüsü aklına geldi. İki gündür içinde tuttuğu yaşlar sonunda akmaya başladı. Hırsıyla boynundaki kolyeyi koparıp bir köşeye fırlattı. Adam, affedilmeyecek bir günah işlemiş ve bu günahın bedelini etrafındaki herkese ödetmişti. Yıllardır ona sevgi, ilgi göstermiş ailenin her şeyden önemli olduğunu söylemişti. Şimdi ise ailelerinden geriye bir şey kalmamıştı. Babası ölmüştü ve bunun suçlusu Adam'dı.

Hiçkırıklarını bastırmaya çalışmadan sarsılarak ağlamaya başladı. Tüm vücudu titriyordu. Bacaklarının onu taşıyamayacağını anladığında dizlerinin üstüne çöküp acıyla yeri yumrukladı. Kalbi, ruhu bu kadarına dayanmıyordu. Zavalılığından nefret ediyordu. Hayatı ellerinden kayıp giderken hiçbir şey yapamamıştı.

Ne kadar o vaziyette kaldığını bilmiyordu. Ama sonunda babasının son sözleri kulaklarında çınladı ve onu kendisine getirdi. Onunla gurur duyduğunu söylemişti. O zaman şikâyet etmeden babasının kızı gibi davranmaya devam edecek, öğütlediği gibi güçlü olacaktı.

Yatağa uzanmış, hekimin talimatlarını dikkatini toplayarak dinlemeye çalışıyordu Elizabeth. Açıkçası bilmediği bir şey söyleyeceğini sanmıyordu. Tüm morluklarının üstüne merhem sürüp çatlayan kaburgalarını temiz bir bezle sarmıştı. Hayatı alt üst olan kıza kaburgalarını kırmadığı için şanslı olduğunu, şükretmesi gerektiğini söylemişti. Vahşi gibi güçlü bir aygardan kurtulduğu için şanslı sayılırdı ama yine de bir an önce iyileşmek için dikkat etmeliydi.

Kızın ağırlaşan göz kapaklarından onu artık dinlemediğini anlayan hekim, merhemlerin nasıl kullanılacağını Julie'ye anlatıp nihayet iki kızı yalnız bıraktığında, Julie gülümseyerek yatağın ucuna oturdu.

"Günlerdir bir şey yememişsiniz. Uyumadan önce biraz getirdiklerimden yemenizi rica ediyorum."

Midesinin ne kadar boş olduğunu, söylendiğinde hatırlayan Elizabeth rahat yatakta doğrularak et, peynir, ekmek ve bir kadeh şaraptan oluşan yemeğin bulunduğu tepsiyi kucagina koymasına izin verdi. Güzelce yıkanmış, saçları düzgünce örülmüş ve temiz bir gecelik giymişti. Buna rağmen ağzına ilk lokmayı attığı sırada burnuna tiksindirici kan kokusu geldi. Gözünün önünde tanıdığı insanların ölü bedenleri uçuşmaya başladı. Yine öğürerek tepsiyi kendisinden uzaklaştırdı. Tek lokma yutamıyordu. Yeni bir ağlama krizinin geldiğini hissetti ve bu sefer yanında kimin olduğunu umursamadan hıçkırarak ağladı. Julie, kollarıyla onu sardığında başını omzuna koyup yaşların dinmesini bekledi. Bir yabancından gelen şefkat sonunda onu rahatlattı-

ğında ise kızarmış gözleriyle ve daha düzgün çalışan beyniyle kollarından sıyrıldı.

"Yemek yemezsem iyice güçsüzleşirim, iyileşemem biliyorum. Üstelik Tanrı'nın bir emaneti olan bedenime iyi bakmalıyım. Ancak yapamıyorum, boğazımdan hiçbir şey geçmiyor."

"Sizin için hekimi yeniden çağrayım, belki mideniz için ilaç verir?"

"O sinir bozucu hekime gerek yok ama haklısın. Belki ilaç işe yarar. Benim için nane bulabilir misin? Çay gibi demlemen gerek. Midemi yatıştıracağını umuyorum. Bir de eğer bulabilirsen yarın benim için biraz papatya toplar mısın? Papatya çayı da sinirlerime iyi gelecektir. Kendimi daha kolay toparlamamı sağlar bunlar."

Kendisine tereddütle bakıp kaşlarını çatan Julie'ye gülümsedi.

"Bunların iyi geleceğinden emin misiniz Elizabeth? Ben de yine de hekime danışmalıyız."

"Köyün ebesi tarafından büyütülmüş bir kızım. Hekim olduğumu iddia edemem ama bu güne kadar iyileştirdiğim hastalar ya da doğurmasına yardım ettiğim kadınlar oldu. Endişelenme, sana söylediklerimi yapman yeterli olacaktır."

Andrew kadehindeki şarabı tek dikişte bitirerek sertçe masaya bıraktı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum Drew ama bu plan hakkında hâlâ endişelerim var."

"Şu andan sonra senin yersiz endişelerinin kimseye faydası yok Albert. Kızı kaçırıp kaleye getirdim. Uğursuz ağzını açıp sinirimi bozmasan olmaz mı?"

"Niyetim seni sinir etmek değil. Sadece başka bir yolu yok muydu da kızı kaçırdın diyorum. Yalnızca Adam şerefisini öldürseydin, biz de kuzenimizin intikamını alsaydık ve aile şerefimizi kurtarsaydık olmaz mıydı?"

"Bu işin arkasında William pisliğinin olduğunu bilerek ona dokunmasa mıydım? Adam aciz, tek başına benim kuzenimini kirletmeye cesaret edemez. Emri William'ın verdiği gine eminim. Sen unutmuş olabilirsin ama ben o adi piçin babamızı nasıl öldürdüğünü hâlâ hatırlıyorum. Annemizin de nasıl bu acıya dayanmadığını, babam ölünce kederinden öldüğünü unutmadım. Aynı şeyleri bin kez konuşmanın gereği yok."

"Evet, ben de William'ın işini bitirmeyi senin kadar istiyorum ama işin içine kadınları karıştırmak yanlıştı Andrew kabul et. Üstelik yarın sabah tüm şehir kıza nasıl tecavüz ettiğini konuşacak."

Bunun üzerine Andrew öfkeyle ayağa fırladı ve kardeşinin üstüne yürüyüp yakasına yapıştı.

"Salak mısın sen Albert? Dokunmadımı diyorum sana! Sadece herkesin öyle sanması gerekiyordu. William'ın duyması için planladık! Kıza tecavüz edecek kadar adi bir adam mıym ben?"

"Sen delirmişsin. Ben, ona tecavüz ettiğini söylemedim. Sadece yarın insanların ne konuşacağını söyledim. Ayrıca William'ın kıza o kadar değer verdiğini nereden bileceğiz? Dışarda daha bir sürü kadın varken hem de! Neticede Kont William Corning ile evlenmeye hevesli birçok İngiliz kadın vardır."

Kardeşinin yakasını bırakan Andrew sinirle homurdandı.

"Mektubumda izah ettim ya aptal herif! Adamın nişanlısını kaçırdım, artık evlenemez. Elbette başka eş seçecek kendisine ama bunun için önce şerefini kurtarması lazım. Ordusunu toplayıp karşımıza çıkacak sonunda ve ben de onu öldüreceğim. Ayrıca bu kıza nasıl âşık olduğunu İngiltere'de bilmeyen yok. Yoksa çeyizsiz, sıradan bir şövalye kıızıyla hangi akli başında kont evlenir? Ya da bu düğün için iki sene bekler? Sırf kız saraya takdim edilecek kadar eğitimi tamamlasın, evliliğe hazırlansın diye iki yıldır sözleşme imzalandığı halde düğünü yapmadan bekliyor."

"Umarım haklısındır ne diyebilirim? Sadece babamız

öldüğünden beri öfkenle hareket ediyorsun ve bunun seni yanılsa sürüklemesinden korkuyorum Drew."

Albert'ın uysal tavrına inat Andrew gözlerini devirip küfretti. Sonra yine yerine geçip kadehini doldurdu.

"Babam sana sebepsiz yere Albert dememiş. Asil davranmak zorundasın değil mi? Elini kirletmeden, herkese düzgün davranıp kimseyi üzmeden sorunları çözmek diye bir şey yok."

Ağabeyinin sakince söylediği sözler Albert'ı³ gültümsetti. Değişken ruh haline ve dengesiz tavırlarına alışmıştı. Yıllardır kral için savaşan, elini, kendi deyimiyle, kirleten Andrew sorumluluklarının artmasıyla iyice huysuz bir adam olmuştu.

"Babam iyi bir Hristiyan'dı. Sana da Aziz Andrew'un⁴ adını verdi ve senden beklendiği şekilde iyi bir savaşçı, cesur bir asker oldun. Ama artık biraz sakinleşmen gerek."

"Babam fazlasıyla hayalperest bir Hristiyan'dı. Düne kadar tahta kılıçla oynayan, hâlâ kadınların eteğinden ayrılmayan çapkın küçük kardeşimden tavsiye almayacağım. Sen önce ben savaşa gittiğimde şehri sorunsuz yönetmeyi öğren."

Ağabeyinin alaycı üslubuna alışkın genç adam güldü ve kendisine de bir kadeh şarap doldurdu.

"Bu gece yorgun olduğum için sevinmelisin. Yarın yokluğumda neler olduğunu ayrıntılı olarak anlatacaksın."

Kardeşine gülerek baktı ve ne kadar özlediğini düşündü. Andrew sevgisini böyle gösterebilen bir adamdı. Ailesi de onu olduğu gibi kabul ediyordu. Birden yine aklına kuzeninin üzgün hali geldi.

"Albert, Rosalie'nin durumunu hiç beğenmiyorum. Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Geldiği güne göre daha iyi ama eskisi gibi olmasını şimdilik bekleyemeyiz. Günlerdir burada yalnız ve ben ne kadar arkadaşlık etmeye çalışsam da uzak duruyor."

³ Albert: Görkemli, soylu davranış.

⁴ Andrew: Güçlü, erkeksi ve cesur. Ayrıca İskoçya ve Rusya'nın koruyucu azatı.

Andrew sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Sence Gavina'yı göndermekle hata mı yaptık?"

Hentüz on sekizindeki kız kardeşlerini, yaşanan rezillikten uzak tutmak için komşu klanlardan birinin beyiyle evli olan halalarının yanına göndermişlerdi.

"Gavina'yı bilmiyor musun? Zaten Rosalie ile iyi geçinemez. Gitmesi iyi oldu, açıkçası yeterince anlayışlı davranacağından şüpheliydim. Bir de esirimiz var. Kız kardeşimizi tüm bunların ortasında düşünemiyorum."

Andrew her canı sıkıldığında yaptığı gibi ellerini saçlarının arasından geçirip arkasına yaslandı. Kapı çalınca kadar gözlerini kapatıp dinlendi. Onun yerine Albert girilmesini emretti ve Julie çekingen adımlarla içeri girip beceriksizce selam verdi. Kızı karşısında görmeyi beklemeyen Andrew kaşlarını çatarak konuştu.

"Ne oluyor Julie, o İngiliz bir sorun mu çıkardı?"

"Hayır, efendim. Hekim muayene etti ve emrettiğiniz gibi yiyecek bir şeyler götürdüm ancak midesi rahatsız sanırım."

"Madem hasta hekim neden ilgilenmedi? Bana söyleyeceğine hekim Gerard'a git."

"Haklısınız ama hekim gittikten sonra rahatsızlandı ve hekime gerek olmadığını söyleyip benden nane kaynatmamı istedi."

"Nane mi? Ne yapmaya çalışıyor bu, hekim mi olmaya özeniyor?" Sinirle yerinde doğrulup onay beklercesine Albert'a baktı. Ama cevap Julie'den geldi.

"Hayır, efendim, sanırım yaşadığı köyde şifacıymış. Öyle söyledi."

Andrew yatağında debeleniyordu. Hekimi çağırıp kızın istediklerinin ne işe yaradığını sorduğundan beri akli karışmıştı. Elizabeth'in zekasını eskisi kadar küçümseyemeyeceğini kabul etmeliydi. Çadırdaki ona verdiği cesur cevapları, yanında soğukkanlılığını nasıl koruduğunu hatırladı.

Hekimlikten anlıyordu. Yüzme de biliyordu. William'ın bu yetenekleri bilip bilmediğini merak etti. Esiri zeki olduğuna göre daha dikkatli davranmalıydı. Gün doğana kadar farkında olmadan Elizabeth'i düşündü.

1 HAFTA SONRA

Elizabeth sabah erkenden uyandı. Her gün ziyaretine gelen hekim yine tam vaktinde uğramış, artık sargılarını çıkartabileceğini söylemişti. Hevesle Julie'nin yardımını bile istemeden sargılardan kurtuldu. Bütün bir haftayı yataktan çıkmadan geçirmişti ve Julie ile sohbet etmediği zamanlarda uyumaktan başka yapılacak işi yoktu. Hâlâ iştahsızdı ama zorla da olsa bir şeyler yiyordu. Tabii gözle görülür şekilde zayıflamıştı. Morluklarının iyileştiği yüzü solgundu ve hüznün anlam kazandığı yeşil gözleri dikkat çekiyordu.

"Yatakta geceliğimle daha fazla yatmak istemiyorum Julie. Benim için temiz kıyafet bulabilir misin?"

"Elbette, efendim."

Odaya, Elizabeth kaleye geldikten sonraki sabah Andrew'un emriyle getirilen sandıkta oldukça hoş ve yeni elbiseler vardı. Bunların adamın kız kardeşine ait olduğunu öğrenmişti. Ancak hiçbirine bakmadan en sade elbiseye uzandı genç kız. Siyah, yas elbisesini giymesine yardım etti Julie. Saçlarını ensesinde düzgünce topladılar.

Julie yeni hanımına hayranlıkla baktı. Hüznün bir insana bu kadar yakışacağını daha önce söyleselerdi inanmazdı. Başına gelenleri dinlediğinde saygısı ve sevgisi iyice artmıştı. Olgun, mağrur duruşundan etkilenmemek mümkün değildi. Tüm gün ağlayıp yaşadıklarından şikâyet etmek yerine yasını suskunluğuyla tutuyordu. Ayrıca hayatın devam ettiğinin farkında olarak kalede yaşanan günlük olayları, hiç tanımadığı insanlarla ilgili hikâyeleri dinleyip Julie ile sohbet ediyordu. Bir köşede kendisine acıyarak hayattan kopmamıştı. Şimdi de siyahlar içinde güçlü, asil ve hüznü dolu bir meleği andırıyordu.

Elizabeth ne yapmak istediğine karar veremeyerek aynada kendisini inceledi. Derin bir nefes alıp bir haftadır ertelediği yüzleşme için güç topladı. Barbar İskoç'un karşısına çıkıp bu esaretin daha ne kadar süreceğini ve ondan ne istediğini soracaktı. Bir köşede oturup akıbeti için endişelenmeyecekti. Odadan Julie ile beraber ayrıldı, emin adımlarla merdivenlere yöneldi. Düşmanının karşısına o, çalışma odasındayken çıkacaktı.

Her adımını izleyip arkasından dedikodusunu yapan hizmetçilere aldırmadan dimdik yürüyordu genç kız. Kendisini o kadar kaptırmıştı ki büyük salonun önünden geçerken yanındaki gölgeyi fark etmedi.

"Leydi Elizabeth!"

Başını çevirdiğinde sesin sahibi güzel Leydi Rosalie Donavay ile yüz yüze geldi. Mahcubiyetle başını önüne eğip dizlerini kırarak selam verdi. Genç kız ise selamını görmezden gelerek konuşmaya devam etti.

"Odadan çıkabilecek kadar iyileşmenize sevindim. Yakında ziyaretinize gelmeyi düşünüyordum. Nasılsınız?"

Sakin sesinden bir anlam çıkaramayan Elizabeth başını kaldırıp kızın ifadesiz yüzüne baktı. Ona arkadaşça yaklaşıyor olamazdı. Muhtemelen kötü davranıp hakaret edecekti. Zehrini, içinde biriktirdiği tüm kini akıtacaktı. Tabii bunun için onu suçlayamazdı. O da sakın durmaya çalışarak herhangi bir saldırıya karşı tetikte cevap verdi.

"Daha iyiyim. Sorduğunuz için teşekkürler."

"Öyleyse sizi odanızda ziyaret etmek isterim, böyle olmuyor. Sahi bir yere mi gidiyordunuz?"

Elizabeth, karşısında başkası olsaydı hiç tereddüt etmeden terslerdi. Esir tutulduğu, zorla getirildiği kalede nereye gidebilirdi? Lordlarının yanına gittiği her halinden belli olmuyormuydu? Ancak karşısındaki hayatta en utandığı insandı ve bu yüzden sorusunu nazikçe cevapladı.

"Kuzeninizin yanına gidiyordum. Gerçi şu durumda pek acelesi yok."

"O zaman benimle gelin lütfen. Sizinle özel olarak konuşmak istediklerim var."

Elizabeth kendisine yol gösteren kızı tedirginlikle takip etti. Odaya vardıklarında yan gözle cesaret almak istercesine Julie'ye bakıyordu. Rosalie de dönüp Julie'ye baktı ve onları yalnız bırakmasını emretti.

İki kız, yatağın karşısındaki divana oturmuş bir şey söylemeden birbirlerini izliyorlardı. Elizabeth bu sessizliğin sınırlarını daha fazla bozmasına izin vermeden boğazını temizledi. Ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

"Leydi Rosalie, öncelikle karşınızda gerçekten utanç içinde olduğumu ve yaşadıklarınız için çok üzgün olduğumu bilmenizi istiyorum. Eğer başınıza bunların gelmesini engelleme şansım olsaydı bunun için ağabeyimi kendim öldürürdüm. Öğrendiğim andan beri keder içindeyim. O şimdi öldü fakat ben yine de asla affetmeyeceğim. Babam da bu utançla son nefesini verdi. Hiçbir özrün işe yaramayacağını biliyorum ama sizden binlerce kez özür dilerim."

Boğazında düğümlenen hıçkırığı yutkunarak geçiştirdi. Rosalie, eline uzanıp gözlerine bakarak hüznle gülümsedi.

"Asıl ben buraya özür dilemek için geldim. Elizabeth lütfen sakin ol. Bu hikâyedeki en masum kişi sensin. Hayatın bir günde cehenneme dönüştü. Hem ruhun hem de bedeninin incindi. Yaşananlardan haberin bile yokken ağır bir bedel ödemek zorunda kaldın. Özür dilemesi gereken en son insan sensin. Lütfen yaşadıklarındaki payım için beni affet."

"Benim yaşadıklarımın tek suçlusu Fırtına. Lütfen onun suçunu üstlenmeyin, Leydim."

Bu hayatta ailesi olarak gördüğü iki kuzeninden birinin adını böyle duymak ne kadar rahatsız etse de sevgiyle tuttuğu eli iyice sıkıp konuyu değiştirdi Rosalie.

"Lütfen bana ismimle hitap et. Andrew'un ve Albert'ın dediği gibi sen de Rose demelisin. İkimiz de bu kadar yalnızken birbirimize tutunursak eğer bence çok iyi anlaşabiliriz. Ağabeyinle ilk tanıştığım zaman bana senden çok bahsetmişti. Sanırım ailen sana Lizzy diyordu değil mi?"

Gülümseyerek sorulan soru ve Adam'dan bu kadar rahat bahsedilmesini tuhaf buldu Elizabeth. Sonra ağabeyinin

yaptığı ahlaksızlığı anlatırken sarayda gizlice görüşüyorduk dediğini hatırladı. Rosalie'ye sarhoşken tecavüz etmişti. Yine de içkinin arkasına saklanmak ya da öncesinde yaşananları yaptığına mazeret olamazdı. Adam bir tecavüzcüydü ve genç bir kızın hayatını mahvetmişti. Sessizliğini yanlış yorumlayan Rosalie huzursuzca ona yaklaştı.

"Drew, aramızda geçenlerden önce Adam ile tanışıklığımız olduğunu bilmiyordu. Söylemezsen sevinirim. Nişanlıydım ve başkasıyla arkadaşlık etmem uygun değildi. Ben işlerin bu noktaya varabileceğini düşünemedim. Sadece masum bir arkadaşlığı inan. Lizzy, kimseye söylemezsin değil mi?"

Karşısındakinin paniğiyle zor da olsa güven dolu bir şekilde elini sıkıp yüzüne baktı genç kızın.

"Merak etme, zaten bunlar kimsenin yanında konuşulmaması gereken konular. Benim de bir ricam var. Bana istediğin şekilde hitap edebilirsin ama Lizzy deme lütfen. Artık böyle hitap edilmesini istemiyorum. Bunu bir daha babamdan duyamayacağımı hatırlatıyor. Hayatta ağabeyim ve babam dışında kimse böyle hitap etmezdi bana ve şimdi onlar yok. Eski hayatımdan geriye hiçbir şey istemiyorum."

Babasının sevgi dolu sesiyle bir daha "Benim tatlı Lizzy'm," diyemeyeceğini düşününce gözleri doluyordu.

Rosalie sanki bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı sonra vazgeçerek yeni edindiği arkadaşına sarıldı. Ardından gülümsedi.

"Tamam, o zaman sana Eliza diyeceğim. Elizabeth fazla resmi ve uzun. Anlaştık mı?"

İki kız bir daha yaşananlardan söz etmeden uzun süre sohbet ettiler. Elizabeth Rosalie'nin annesinin bir İngiliz olduğunu, bu yüzden İngilizlere bu kadar benzediğini öğrendi. Yan yana geldiklerinde Elizabeth çok daha fazla iskoçlara benziyordu. Hep imrendiği sivri küçük buruna, sarı saçlara, beyaz ten ve mavi göze onun yerine arkadaşı sahipe.

Üç sene önce vefat eden amcasının ölmeden kısa süre önce aldığı bir kararla İngiliz sınır lordlarından biriyle ni-

şanlanmıştı Rosalie. Aynı zamanda uzak bir akrabasıydı nişanlısı ve Andrew ile İngiltere'ye gitme sebebi artık evliliğin gerçekleştirilecek olmasıydı. Tabii nişanlısıyla tanışmadan evlilik anlaşması bozulmuştu. Ancak kız bu durumdan rahatsız görünmüyordu. En azından belli etmiyordu. Üç yıldır nişanlı olma sebebi ise başta amcasının ve hemen ardından ölen yengesinin yasını tutmalarıydı. Bir de Rosalie'nin evliliğe hazırlanmasını beklemişlerdi. Sonra Andrew kıymetli kuzenini bir İngiliz ile evlendirmek istememişti. Ama babasının sözünü çiğneyip nişanı bozamayacağı için geç de olsa sonunda onu İngiltere'ye götürmüştü. Şimdi bu kadar öfkeli olma sebebi olaylardan kendisini sorumlu tutmasıydı. Onu koruyamadığını düşünüyordu. Rosalie beş yaşındayken anne ve babasını kaybetmiş, bunun üzerine amcasının himayesine girmişti. Ancak ailede en yakın olduğu kişi Andrew olduğu için ondan sevgiyle bahsetmeden edemiyordu. Tabii Rosalie, Andrew'un adını andıkça Elizabeth rahatsız oluyordu. Bunun üzerine daha fazla kendinden bahsetmemeye karar verdi. Çünkü her lafı çocukluğundan beri kendisine ağabeylik yapan adama çıkıyordu.

Elizabeth'in köyünden, ona hekimlik hakkında bildiklerini öğreten Maria'dan, dikiş nakıştan ve sanattan konuştular. Bir süre sonra ikisi de yüzlerinde kocaman bir gülümsemeye le kim olduklarını unutup sohbetin tadını çıkardılar.

Julie, kaleye geldikleri gecedan beri Andrew'a, Elizabeth hakkında rapor veriyordu. Ancak tüm çabasına rağmen hanımına olan sadakati lorduna olandan fazlaydı. Elizabeth gibi iyi bir kızı tanıyıp arkadaş olduktan sonra Andrew Donavay gibi kavgacı, geçimsiz bir adamın hizmetinde olmak kolay değildi. İşin kötü yanı Andrew da durumun farkındaydı. Hekim Gerard bile kızın sağlık durumu hakkında bilgi vermeye ne zaman gelse Elizabeth'in bilgisini ve zekasını takdir eden sözlerini sıralıyordu. Julie ise leydisinin uysallığı, asaleti ya da

ne kadar iyi bir insan olduğu hakkındaki bir şeyleri ağzından kaçırmadan tek gün geçiremiyordu. Andrew bu duruma hem şaşırıyor hem de bu kızda bir haftada görüştüğü iki insanı kendisine hayran bırakanın ne olduğunu merak ediyordu. Kendi insanları birden İngiliz hayranı olmuş olamazlardı.

Zaten geldiğinden beri her gününü çalışma odasında raporları inceleyerek geçiriyordu. Albert işleri gayet iyi idare etmişti ama yine de halletmesi gereken bir sürü iş birikmişti. Kral Robert'a da planı hakkında bilgi vermemiş. William'in nişanlısını kaçırdığını söylememişti. Sadece kuzeninin başına gelenler yüzünden İskoçya'ya döndüğünü izah eden bir mektup yollamıştı. Kral asıl meseleyi duyduğunda hiç hoşuna gitmeyecekti.

Sıkıntıyla iç geçirdi. Tüm gün masa başında oturup evraklara boğulacak bir adam değildi. Kılıç salları, ata biner ve kimin ne dediğini umursamadan hanlarda sabahlardı. Aklına aniden güzel sevgilisi Janet geldi. Yaklaşık iki sene önce bir gemiyle şehre gelen kadınla handa tanışmıştı. Güzel sesiyle şarkı söylüyor, dolgun kalçalarını kıvrarak dans ediyordu. Daha tanıştıkları gece onu yatağına almış ve ertesi gün şehirde fazla göz önünde olmayan rahat bir eve yerleştirmişti. İki senedir her ihtiyacını karşılıyor, metresinin çalışmasına izin vermiyordu. Fırsat buldukça ziyaret ediyordu ve kadın da onu memnuniyetle karşılıyordu. Ancak geldiği günden beri işlerden fırsat bulup kadının yanına gidememişti. Dalgın bir şekilde akşam ziyaret ettiğinde yaşanacakları hayal ederken kapının çalmasıyla irkildi.

İşeriye gelen silahtarına keyifsizce baktı. Royce, ne zaman onu sinirlendirecek bir haber verecek olsa karşısında böyle sıkıntıyla dikilip gözlerini kaçırırdı.

"Yine ne oluyor Royce?"

Ayaklarını masaya uzatmış, koltuğunda rahatça oturuyordu İskoç Lord. Savaşmadığında ya da Kral Robert'ın huzuruna çıkmadığında rahat pantolonlar, üstteki iliklerini açık bıraktığı gömlekler giyen ve unvanının gerektirdiği saygınlığı genelde önemsemeyen lordunu kararsızlıkla inceledi silah-

tar. Adam, lskoç geleneklerine bağlı ve oldukça milliyetçiydi ama pantolonların etekten daha rahat olduğunu keşfettiğinde onları giymeye çekinmeyecek kadar yenilikçiydi. Silahlarıyla istediğinde iki eski dost gibi sohbet eder, canı sıkkın olduğunda ise hiç çekinmeden azarlayıp hakaret ederek haddini bildirirdi. Fazlasıyla dengesiz bir adamdı ve bu yüzden karşısında her sözü, her hareketi düşünerek hareket etmek gerekiyordu.

"Az önce hizmetçilerden bir şeyler duydum efendim."

"Sen de dedikoduyu paylaşmak için yanıma geldin öyle mi? Artık evlenme vaktinin geldiğini düşünüyorum Royce. Böylelikle hem enerjini aktaracak işler bulursun hem de dedikodu yapmak istediğinde karının kollarına koşarsın."

"Beni yanlış anladınız efendim. Duyduklarım Elizabeth Perry ile ilgili. Her yaptığını bilmek istediğinizi söylemişsiniz. Bugün sargıları çıkar çıkmaz kalede dolaşmaya başlamış."

Huzursuzca kaşlarını çatı Andrew.

"Bu kız kendisini ne zannediyor da benden izinsiz odasından çıkıyor?"

"Mesele sadece bu değil Lordum. Kuzeniniz Leydi Rosalie ile baş başa odasında görüşüyormuş şu an. Kalede herkes görmüş."

Önce yerinde doğrulup ne yapacağını bilemedi Andrew. Kızın etrafta dolaşması bir yana Rose ile konuşabileceği ne olabilirdi ki? Ağabeyinin genç kızın hayatını nasıl mahvettiği ortadaydı. Kardeşi de bıraktığı yerden devam edip kuzenini incitmeye mi çalışacaktı? Rosalie'nin hassas ruh halini düşünüp aceleyle ayağa kalktı ve hırsıyla Elizabeth'in odasına doğru ilerledi.

"Maria, kolum sanırım öldü. Kıpırdatamıyorum yardım et."

Elizabeth beş yaşındaki halini taklit ediyor, ağlıyormuş gibi

yüzünü buruşturuyordu. Rosalie'nin kahkahaları yüzünden sürekli lafı kesiliyordu.

"Tabii bir yandan ağlıyor bir yandan da babama söylemesi için yalvarıyordum. Sözünü dinlemediğim için vereceği cezayı düşünüyordum."

"Maria ne yaptı peki?"

"Ne yapabilir? Kolum kırılmıştı ve babamdan saklanmanın yolu yoktu tabii cezadan da kurtulamadım. Babam itaatsizliğe asla tahammül etmezdi. Yani benim itaatsizliğime yoksa köylülerine karşı oldukça hoş görülü bir adamdı. Ancak beni saraya uygun yetiştirmek konusunda ısrarcıydı. Asıl bir leydi söz dinlemeli, uysal olmalıdır."

Kızın babasından bahsederken gözlerinin dolduğunu gören Rosalie lafı değiştirdi.

"Yani beş yaşındayken başına buyruk davranıp tek başına ahıra girdin ve binmeye çalıştığın attan düşerek kolunu kırdın öyle mi? Büyük cesaret, Tanrı korumuş."

"Cesaret değil çılgınlık. O günden beri korkumu yenip ata binemiyorum."

"Anlaşılan Vahşi korkularına pek yardımcı olmamış."

"Hayvandan ne bekleyebilirim ki? O caninin elinde canavar olmaktan başka seçenek yok."

Oluşan sessizliğin üstüne Rosalie'nin de o adamla büyüdüğünü hatırladı ve mahcubiyetle kızardı.

"Şey, ben öyle demek istemedim. Yani sen farklısın, o hayvan ve sen insansın."

Karşısındaki kızın utançla saçmaladığını gören Rosalie yeniden kahkaha krizine girmekten kendisini alamadı. Öyle sevimliydi ki hemen kızarıp şekilden şekle girmişti. Günlerdir yaşananların ağırlığıyla mücadele ederken Elizabeth sayesinde zihni boşalmış, kendisini yeniden eskisi gibi hissetmişti. Karşısındakinin doğallığı ve içtenliği onu rahatlatmıştı. Hatta yaşanan rahatlama bir anda kahkahalarının arasında gözlerini doldurdu. Tam gözyaşları akarken aniden açılan kapı iki kızın da korkuyla irkilmesine sebep oldu.

"Drew!"

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? Senin ne işin var burada Rose?"

Öfkeli kuzenini karşısında görünce hemen savunmaya geçerek ayağa kalktı kız. Elizabeth ise yerinden kıpırdamadan oturuyordu. Başta kaşları çatık ikisini de inceleyen Andrew, Rosalie'nin ağladığını görünce iyice delirdi ve nefretle solu-yarak kuzeninin gözlerine baktı.

"Derhal odana! Seni bir daha bu rahibenin yanında görmeyeceğim."

"Drew yanlış anladın ben..."

Konuşmasına izin vermeyerek eliyle susturdu. Gözlerini Elizabeth'e dikip Rosalie'ye kapıyı gösterdi. Kuzeni öfkelen-diğinde alttan alınması ve sözünün dinlenmesi gerektiğini biliyordu Rosalie. Ayrıca böyle zamanlarda ondan mümkün olduğunca uzak dururdu. Ancak yeni arkadaşını bırakıp gitmek istemiyordu. Sonuçta öfkesinin hedefi Elizabeth'ti. Kıza zarar vermesinden korkuyordu. Çıkmaktan başka çaresi olmadığını anladığında cesaret vermek istercesine Elizabeth'e baktı. Ama bir heykel gibi yerinden kıpırdamayan kız gözlerini duvara dikmiş ikisine de bakmıyordu.

Kuzeni sessiz adımlarla odayı terk edip ardından kapıyı kapadığında Andrew, insanın içini donduran bir ses tonuyla emretti.

"Yüzüme bak!"

Kız, yerinden kıpırdamadan ifadesizliğini koruyunca hız-la eğilip çenesini kavradı ve onu yüzüne bakmaya zorladı.

"Benim kalemde etrafta gezme hakkını ve kuzenimle konuşup onu ağlatma cesaretini kimden aldın sen?"

Elizabeth öfkeli bakışlarına tüm soğukluğuyla karşılık verdi. Tıslayarak konuştu.

"Kimseden almadım. Canım istedi yaptım. Senden mi izin alacaktım?"

"Almalıydın."

"Almadım."

Andrew, kızın küstahlığına şaşkınlıkla baktı.

"Sen benim esirimsin ve itaat etmek zorundasın. Ben ne istersem onu yapacaksın."

"Ben katillerden emir almam. Ne bekliyordun, tüm gün bu odaya kapannı mı ve çürüyüp yok olana kadar kimseye gözükmememi mi?"

"Kesinlikle evet."

Eli kızın çenesinde, ona doğru eğilmiş öfkeli gözlerinin tam tersi sesiyle konuşuyordu. Elizabeth de elleri kucagında, oturduğu koltukta çekinmeden adama bakıyordu. Sanki fırtına öncesi sessizlik gibiydiler. Elizabeth ellerini kucagından çekti. Sağ elini beline koydu ve sol elinin işaret parmağını adamın göğsüne basturarak konuşmaya devam etti.

"O halde beni öldürmeni öneririm. Çünkü ancak o zaman istediğin gibi ortadan kaybolurum. Aksi takdirde baş ağrıtan türde bir esir olacağım."

"Sözlerine dikkat et küçük rahibe, altından kalkamayacağın laflar ediyorsun."

Bunun üzerine kız tamamen ayağa kalktı. Andrew'u iterek biraz uzaklaştırdı. Sonra üstüne yürüdü. İndirmedeği parmağını tehdit edercesine sallayarak gözlerine bakmaya devam etti.

"Senden korkmuyorum Andrew Donavay. Sayende kaybedecek bir şeyim kalmadı. Beni öldürmekten başka bir şey yapamazsın ve ölüm umurumda bile değil. O yüzden bağırıp hakaret etmekten, efendimmişsin gibi davranmaktan vazgeç. Benim üstümde işe yaramaz!"

Andrew içinde büyüyen öfkesini daha fazla zapt edemedi. Elizabeth'i belinden sertçe kavrayarak kendisine çekti ve kulağına doğru fısıldadı.

"Anlaşılan bacaklarının arasındaki iffetini artık pek önemsemiyorsun küçük rahibe. O halde büyük bir zevkle icabına bakarım."

Barbar

Elizabeth bu beklenmedik saldırı karşısında irileşmiş gözleriyle adama bakarak ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Bırak beni aşağılık herif!"

"Cesaretine ne oldu?"

Kızı korkutabileceği tek konuyu keşfeden Andrew, sağladığı üstünlüğün tadını çıkarıyordu. Elizabeth ise boynunda hissettiği adamın nefesiyle iyice tedirgin oldu.

"Bunu yapamazsın!" dedi ve tüm gücüyle dizini adamın en hassas noktasına geçirdi. Saldırının şokuyla kıvranan Andrew'un gevşemiş kollarından sıyrılıp ondan uzak bir köşeye kaçtı.

"Seni adi sürtük!"

"Pek hoşuna gitmedi sanırım?"

Sadistçe gülmekten ve adama meydan okurcasına bakmaktan kendisini alamıyordu. Ancak Andrew'un da sabrının bir sınırı vardı. Hırsla kızın üstüne yürüdü. Elizabeth farkında olmadan yatağın yanına kaçtı. Adamın yaklaşmasını önlemek istercesine bacağına kaldırıp ona doğru savurdu. Andrew tekmeleri savuşturarak kızı tamamen kavradı ve yatağa yatırdı. Dizlerini bacaklarına bastırarak hareket etmesini önledi. Yeni saldırılara karşı önlem alıyordu. Elizabeth can acısıyla çığlık attı.

"Bırak beni istemiyorum!"

"Az önce fazlasıyla istekli duruyordun!"

"Lütfen bu hakareti benim yüzümden kendinize ve klanınıza yapmayın Lordum!"

Kızın paniğin yanında alaycılıkla söylediği söz Andrew'u eğlendirdi. "Bilemiyorum, ben pek fedakâr bir adamım."

Kıza yaklaşıp söylediği sözler onu iyice delirtmişti. "Senden öğreniyorum!"

"Öyle mi? O zaman başka bir çözüm buluruz. Bir düşüneyim, örneğin bir kale dolusu askerim var ve her emrimi yerine getirmeye çok hevesliler. Üstelik kadın düşkünüdürler. Yani bu konuda zevkleri benim kadar gelişmemiş. Ayrım yapmadan her milletten kadını kucaklayabilirler, çirkin, güzel ayırt etmezler."

Elizabeth gözlerini kısarak adamın yüzüne baktı. Onu, askerlerinin fahişesi yapmakla tehdit ediyordu. Sol elini havaya kaldırdı ve Andrew önlemine alamadan yumruğunu çenesine geçirdi. Adamın canını yakmaktan çok kendi elini acıtmıştı. Ama umursamadan diğer elini tokat atmak için kaldırdı. Bunun üzerine Andrew iki elini de sıkıca kavrayıp onu yatağa sabitledi. Hayatında ilk defa bir kadın ona vurmaya cesaret ediyordu.

"Sonunda elimde kalacaksın kes şunu!"

Kız uyarının samimiyetine aldırmadan bağırmaya başladı. "Lanet olsun iğrenç pislik! Adi yaratık, pis cani, katil herif seni..."

Andrew, tüm kaleyi inleyen kızın sesini bastırmak için eliyle kızın ağzını kapattı. Leydi hâlâ altında debelenip duruyordu. Ağabeyinin tecavüz ettiği kuzenini, sırf canı istedi diye ağlatmıştı. Sonra da yüzüstülikle bağırıp üste çıkmaya çalışıyordu. Yine de sakin olmaya çalıştı.

Altında kıvrandığı adam kıpırdamasına izin vermiyor, sert tutuşuyla Elizabeth'in canını yakıyordu. Ancak genç kızın pes etmeye niyeti yoktu ve adamın ağzını kapatan elini ısırdı. Aniden acıyla elini çeken Andrew küfretmeye başladı. Elizabeth ağzına gelen kan tadıyla yüzünü buruşturdu.

"Şimdi kim cani?" diye öfkeyle bağırdı kıza, sağlam eliyle çenesini sıktı. Bıraktığında Elizabeth yüzüne tükürdü. İşte bu öfkesini tetikleyen son şey olmuştu ve Fırtına kızın sol yanağına şiddetli bir tokat attı, ardından sağ tarafına da bir tane geçirdi. Bir yandan söyleniyordu.

"Bana itaat edeceksin! İste ya da isteme emirlerimi yerine getireceksin!"

Dudağı patlayan genç kız yanaklarındaki yanma hissini ve gözlerine dolan yaşları umursamıyordu.

"Asla sana itaat etmeyeceğim! Tanrı'ya her gün ölmen için yalvarıyorum anlıyor musun beni? O çok böbürlendiğin İskoç soyun kurusun canavar!"

Andrew hâlâ sesini kısmadan kendisine bağırان kızı inanamadı. Ne bağırıp tehdit etmek ne de canını yakmak onu durdurabiliyordu. İçindeki az miktarda sağduyu onu burada bırakıp sakinleşmesi gerektiğini söylüyordu. Tabii çoğu zaman olduğu gibi öfkesi galip geldi ve kızın boynuna sarılıp nefes almasını engelledi.

"Sen ben izin verdiğim sürece varsın. Ben istediğim zaman nefes alır, istemediğim zaman yok olursun. Ben senin efendinim ve sen benim esirimsin. Anladın mı?"

Ellerinin arasında nefessizlikten kıvranan, gözlerinden yaşlar akan kızı nefretle baktı. Yatakta biraz doğrulmasına izin verdikten sonra yine sordu.

"Anladın mı?"

Konuşamayacak haldeki Elizabeth can havliyle başını salladı. Bu cevabın üzerine Andrew sertçe kızı yatağa attı. Öyle ki başının arkasını yatak başlığına çarpmıştı. Elinden daha büyük bir kaza çıkmasını engellemek için odayı hızla terk etti.

Koridorlardan nasıl geçtiğini ya da seyisin getirdiği atına nasıl bindiğini hatırlamıyordu. Hızla kaleyi terk etti, sakinleşinceye kadar ormanda at koşturdu. Akşamüstü olduğunda güneşin henüz batmamış olmasını umursamadan şehre döndü ve dar sokaklardan geçip ezbere bildiği yollarda ağır ağır ilerleyerek metresinin kapısına geldi. Kendi üslubuyla sertçe çaldı. İçeriden gelen tanıdık ayak seslerinin tadını çıkardı.

Janet, beline gelen kızıl dalgalı saçlarıyla, üstünde sade

bir elbise ve tutkulu mavi gözleriyle kapıyı açıp adamın boynuna atladı. Andrew, ince kıvrımlı belini sıkıca sararak onu kendine çekti. Kadın hemen kollarının arasında kıvrılarak Andrew'un dokunuşuna karşılık verdi. Döndüğünden beri yanına uğramadığı için sitem etmeden, neden geceyi beklemekten geldiğini sorgulamadan eve girmesine müsaade etti. Kadının uysal tavrını, o konuşmak istemedikçe tek laf etmeden hizmetini görmesini ve her seferinde hevesle kendini sunmasını seviyordu. Janet kolay bir kadındı. Sürekli bir şeylerle mücadele eden adam için dinlendiriciydi. Andrew çoğu zaman olduğu gibi bugün de tek kelime etmeden kadını tutku ve ihtiyaçla öpüp hızla yatağa taşıdı. Bedeninde kaybolarak saatlerce sevişti.

Gece yarısı olduğunda miskince yataкта uzanıyor, çıplaklığına aldırmadan ortalıkta gezinip kendisine şarap dolduran kadını izliyordu. *Hatırladığımdan daha güzelmiş*, diye düşündü ve şarabını tek dikişte bitirdi. Janet, eğilip dudaklarına kısa bir öpücük kondurunca gözleri boynuna takıldı ve kalede hırpaladığı kızı aklı kaydı. Sıkıntıyla iç geçirdi, metresinin kızıl saçlarının arasına elini daldırarak onu kendisine çekti. Şimdi tek düşünmek istediği Janet'in mükemmel vücuduydu. Gün doğana kadar zihnini başka bir şeyle meşgul etmeden kollarının arasındaki kadınla ilgilendi.

Şehirde Janet'in, Andrew Donavay'in metresi olduğunu bilmeyen yoktu. Sonuçta yirmi yedi yaşına gelmiş bekâr ve sağlıklı bir erkek olan Kont'un rahip gibi yaşamasını kimse beklemiyordu. Yine de bu konuda her zaman dikkatli davranırdı Andrew. Janet'i görmeye hep geceleri gider, gün doğmadan kaleye dönmeye özen gösterirdi. Ama o gün istisnaydı. Adam öğleye kadar kadının yanından ayrılmayıp huzurun tadını çıkardı.

3 GÜN SONRA

Çalışma odasında kâğıtların arkasına saklanmış Andrew, vicdanının sesinden kaçmaya çalışıyordu. Üç gündür yanına

hekim bile göndermeye tenezzül etmediği kız için endişelenmeye başlamıştı. Dün Rosalie için aslını Albert'a anlatmıştı ve Elizabeth'i öven sözlerini bizzat gelip aktarmıştı Albert. Rosalie; yeni bir arkadaş edinmiş, bu durum ona kendisini uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissettirmişti. Elizabeth'in çok sevecen ve iyi niyetli bir kız olduğunu söylemişti. Andrew'a, yaptıkları için kızgındı Rosalie. Elizabeth ile yeniden görüşmesine izin verene kadar onunla konuşmayacaktı.

Başta bu davranışa gücenmişti Andrew. Daha yeni tanıştığı bir İngiliz kızını ona tercih eden kuzenine kırlmıştı. Ama vicdanı konuşmaya başladığında çok utanıyordu. Hayatında ilk defa bir kadına el kaldırmıştı, düşündükçe kendisinden nefret ediyordu. Gerçi tahrik edilmişti ve uyarmasına rağmen kız geri çekilmemişti. Yine de kendisini kontrol etmesi gerekiyordu. Keyifsizce kâğıtları masaya bıraktı.

"Bir sorun mu var?"

Odada sessizce onu izleyen kardeşinin varlığını, sesini duyunca hatırladı. Ne diyeceğini bilemeden yüzüne baktı.

"Sorunu kendi ellerimle kaleye getirdim ben ve onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

Albert karşısında suskunluğunu koruyunca kaşlarını çattı. "Bir şey söyle. Başka zaman susmazsın bugün konuşmayıp beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Daha dün bu konuda konuşmamı yasaklamadın mı sen? Ben de susuyorum."

"Vicdanının sesi gibi konuşup beni rahatsız ettiğin için olabilir mi?"

Ağabeyinin bezgin sitemi karşısında yumuşamadı Albert. "Üzgünüm Drew ama sana duymak istediklerini söylemeyeceğim. O işle zaten her zaman Royce ilgileniyor. İstersen onu çağırayım?"

Homurdanarak masadaki kâğıtlardan birini Albert'a fırlattı.

"Tamam, ne söyleyeceksen konuş dinliyorum."

"Elizabeth'e haksızlık ettiğini ikimiz de biliyoruz. Yaptığın hareketin yanlışlığından da bahsetmenin anlamı yok şu

an. Ancak o kız daha uzun süre burada ve sürekli didişip duramazsınız."

"Ne yapayım peki? Bana nasıl bağardığını ya da vurma ya çalıştığını anlattım. Herkes melekler kadar iyi olduğumu söyleyip onu övüyor. Ama benim tek gördüğüm şeytan ve kimseyi buna inandıramıyorum."

"Ne yapmasını bekliyordun? Kızı o kadar tehdit etmişsin."

"Hak etti. Katil, cani diye bağırıp üstüme saldırdı. O hakaretleri duymadıysan kaleden birini bulup sorabilirsin. Herkes bizi dinledi. Kadında bir ses var insanı sağır edecek cinsten."

Ağabeyinin kendini sıkıntıyla savunması karşısında ciddi yetini korumaya çalıştı Albert. Şu kızı daha yakından tanıması gerekiyordu. Fırtına'yı böyle deliye döndürüp sıkıntıya sokabildiği için belki de tebrik ederdi.

"Ailesinin tamamını katlettiğini düşünüyorken sana nasıl davranmasını bekliyorsun? Zorla evinden ayırıp buraya getirdin. Nişanlısından ayırdın ve evlilik yapma şansını elinden aldın. Sayemizde William'dan intikamımızı aldığımızda ya şanacak bir hayatı kalmamış olacak."

"Pekâlâ, bunları zaten biliyorum. Ne öneriyorsun onu söyle." Andrew kıza yaptıklarının yüksek sesle dile getirilmesinden resmen rahatsız olmuştu.

"Sana önerim Drew, kıza karşı tutumunu değiştirmen."

"Nasıl olacak? Beni her gördüğünde canavara dönüşüyor rahibe kılıklı. Şimdi yanına gitsem yine saldırır."

Artık saklamadan sırtıyordu Albert. "Biraz abartmıyor musun Drew? Sadece bir İngiliz kıızı sonuçta..."

"Sen öyle düşünmeye devam et. O köylü rahibenin içinde şeytan var. Yeşil gözlerini dikip hiçbir şey yapmadan bakması yetiyor. Bir de sivri dilli, o uğursuz ağzını açtığı zaman başıma ağrılar sokuyor."

"Öyle olsa bile şikâyet etmekten vazgeç artık. Ona ihtiyacımız var ve ortadan da kaybolmayacağına göre bir şekilde anlaşmayı öğrenmek zorundasınız. Ayrıca dün odasının

öntünden geçerken kapısı açıktı ve gördüğüm kız pek savaşacak halde durmuyordu inan bana. Cidden öfkelenildiğinde tehlikeli oluyorsun Drew. Bence gidip daha fazla ertelemeden düzgünce konuşmalısın."

Kardeşinin haklı olduğunu biliyordu Andrew. Kendi kendisine, ne olursa olsun sakın kalacağına dair söz vererek oyalanmadan odadan ayrıldı. Elizabeth'in odasına gittiğini gören iki kişiye aldırmadan kızın kapısının önüne geldi. Tam kapıyı çalmak için elini kaldırdığında odadan çıkan Julie ile karşılaştı. Adamı görünce resmen panikleyen kız, bir ona bir kapısı aralık odaya bakıp durdu.

"Elizabeth içeride değil mi?"

Adamın saçma sorusu karşısında gözlerini devirmemeye çalışarak başıyla onayladı. "Ama istirahat ediyor efendim."

Sesini bilerek kısık tutmuştu. Bu sefer Andrew gözlerini devirdi ve kızı yana çekti.

"O halde gidebilirsin. Sana ihtiyaç yok şimdilik. Bu kata kimse gelmesin, rahatsız edilmek istemiyoruz."

Elizabeth'ten gelecek herhangi bir saldırıya karşı kale halkına bu sefer rezil olmamak için önlem almıştı. Şaşkın kızı arkasında bırakarak usulca odaya girdi. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu ama görmeyi düşündüğü bu değildi. Elizabeth odasındaki divana uzanmış uyuyordu. Bir an adamın gözüne fazlasıyla masum ve savunmasız gözüktü. Dizlerini karnına çekmiş, durduğu yerde ufalmıştı. *Sanki yok olmak ister gibi*, diye düşündü Andrew. Yaklaşıp karşısına, yüzünü en iyi görebileceği yere sandalyesini çekip oturdu. Güzel yeşil gözlerini saklayan göz kapaklarını ve onları süsleyen uzun kıvrık kirpiklerini hayranlıkla izledi. Yas elbisesine, sıkıca toplandığı halde uzanınca dağılan kumral saçlarına baktı. Sonra yine yüzüne odaklandı. Sıcaktan al al olmuş yanaklarına, hafifçe aralanmış dudaklarına... Bir an tadının neye benzediğini düşünürken buldu kendini. William'ın kızda ne bulduğunu anlamaya başlamıştı. İlk görüşte içinde bulundukları durum yüzünden güzel yüzünü incelemeye

fırsat bulamamıştı. Ancak sıra dışı bir çekiciliği vardı. Öyle ki adam yüzünü incelerken dudağının kenarındaki yarıyı bile görmemişti. Ama narin boynundaki morluklar fark edilme-yecek gibi değildi. Kendi eserine utanarak bakıp Albert'a hak verdi. Gerçekten genç bir kızın hayatını mahvetmişti. Kızın nefretini sonuna kadar hak ediyordu.

Elizabeth yattığı yerde kıpırdandı, saçları tamamen serbest kalarak divana, omuzlarına döküldü. Andrew bir an uyana-cağını sanıp panikledi ama kız hâlâ derin uykudaydı ve adam saçlarına dokunma isteğini bastıramayarak oturduğu yerden kalkıp önünde diz çöktü. Burnuna gelen çiçek kokusuyla kaşlarını çatı. Daha önce bu kadar güzel kokan birisiyle karşılaşmamıştı. Hafızasını zorladığında kız kaleye getirirken de burnuna aynı kokunun geldiğini hatırladı. Tüm o pisli-ğin içinde güzel kokmayı nasıl başardığını şaşkınlıkla düşün-dü. Ellerini saçlarının arasına soktuğunda ise yumuşaklığına hayran kaldı. Daha önce bu kadar güzel olduğunu nasıl fark edememişti? Kendisine düşman olmadığında gerçekten me-leğe benziyordu. Ancak onu uzun süre incelemenin tehlikesi olacağını biliyordu Andrew. Kendisini geri çekip sandalyeye oturdu. Ardından öksürerek ses yüzünden uyanmasını sağ-ladı.

Durduğu yerde başını çevirip gözlerini açtı Elizabeth. On gündür her uyandığında olduğu gibi nerede olduğunu anla-yamamıştı. Mahmurlukla gözlerini Andrew'a çevirdi. Ada-mın varlığını idrak ettiğinde iç geçirerek doğruldu, üstünü düzeltip oturdu.

"Günaydın," dedi Andrew tüm sakinliğiyle. Kıza dostça yaklaşılmaya çalışıyordu.

"Yine ne yaptım?"

Uykunun verdiği uyuşukluğu sesine yansıtarak tüm bez-ginliğiyle sordu genç kız. Andrew beklemediği sakin karşılık-la bir an durdu.

"Hiçbir şey yapmadın. Ben buraya nasıl olduğuna bakma-ya geldim ve bir de konuşmaya."

"Zorunda mıyız? Tartışmaya gücüm yok benim."

Andrew kızın pes etmiş tavrını karşısında ne diyeceğini bilemedi, yine yaptıklarından utandı. "Sadece konuşacağız. Buraya, özür dileyip sana barış teklif etmeye geldim."

Elizabeth anlamadığını gösterircesine başını salladı. Uysallıkla ve cevabını merak etmediğini sesinde belli ederek sordu.

"Neden?"

"Çünkü aynı kalede yaşayıp birbirimize hayatı zindan edemeyiz. Hesapladığımdan daha uzun süre bizimle kalacaksın. Anlaşmak ikimizin de yararına olur."

"Neden beni öldürmediğini anlayamıyorum. İntikamını başka nasıl alacaksın?"

Karşındakinin ölümü açıkça kurtuluş olarak düşünüldüğünü gören Andrew kızın gözlerine baktı ve çünkü ben masumları öldüren bir katil olmamaya çalışıyorum, demek istedi. Bunun yerine omuz silkti.

"Çünkü işime canlıyken yararsın."

"Hayır, ben senin işine hiçbir şekilde yaramam. Kör müsün? Karşında basit bir köylü kıza var. Geride yokluğumu fark edecek ya da beni önemseyen kimse kalmadı. Onları zaten öldürdün. Varlığımı bilen birilerinin olduğundan bile şüpheliyim."

"Buraya seninle tartışmaya değil aramızı düzeltmeye geldim Elizabeth. Bana yalan söyleyerek pek yardımcı olmuyorsun."

Kız, sakinliğini korumaya çabalayarak gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Açığında ifadesiz ve sakin yüzüyle adamın gözlerine baktı.

"Babam Dük Compton'ın emrinde eski bir şövalyeydi. Yaşadığımız köy, hizmetleri karşılığında ona verildi. Haya-tım boyunca köyden dışarı adımımı atmadım. Saraya bile takdim edilmedim. Babam dışında kimseden eğitim almadım. Ağabeyimin anlattıkları hariç köyün dışında nasıl bir hayat olduğunu bilmiyorum. Senin kalende çalışan insanla-

rın yarısı kadarını belki de hayatım boyunca görmemişimdir. Ben hiç kimseyim. Zaten hiç var olmadım ve eğer sarhoş dükün akıbetimi merak edip peşine düşeceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Elinde kıymetli bir esir yok."

Kızın yalanına büyük bir ısrarla sarılışını izledi Andrew. Derdi nişanlısını korumak mıydı yoksa inanıp onu serbest bırakacağını mı düşünüyordu?

"Bana bunları neden anlatıyorsun? Seni serbest bırakmam için mi?"

Hüzünle gülümsedi Elizabeth. Karşısındaki adam acizliğini görmüyor muydu? "Beni serbest bırakman mı? Böyle bir seçeneğim olduğunu bile bilmiyordum. Tamamen yabancı olduğum bir yerdeyim ve gidecek kimsem yok. Benim için serbest kalmak diye bir şey yok."

"Nişanlını unuttun sanırım?"

Genç kız başta adamı yanlış anladığını düşünerek boş bir ifadeyle yüzüne baktı.

"Efendim?"

"Nişanlından bahsediyorum. Kimsem yok diyorsun ama onu unutmuş olamazsın."

"Ne nişanlısı, kimin nişanlısı? Sen ne saçmalıyorsun?"

Andrew kız şaşkınlıkla yüzüne bakınca dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleştirdi.

"Karşıma çıktığın günden beri zekânı övmüyor musun? Şu an aptal numarası yaparak kendine hakaret ediyorsun."

Yine ukalalaşan adama aşağılayarak baktı kız. Sürekli ona geri zekâlı muamelesi yapmıştı. Şimdi ise zeki olduğunu kabul etmek için harika bir an seçmişti.

"Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum. Ben nişanlı değilim."

Andrew ellerini yumruk yaparak kendisini sakın tutmaya çalıştı. "Anlaşıldı. Sen benim aptal olduğumu düşünüyorsun ve inkâr edersen bir şey anlamayacağımı umuyorsun. Ama nişanlı olduğumu biliyorum, inkâr etmek için çok geç. Şimdi yalan söylemeyi kes lütfen."

Elizabeth adamın ne kadar ciddi olduğunu fark ettiğinde ne yapacağını bilemedi. Sonra aklına gelen ihtimalle dehşet içinde yüzüne baktı.

"Ah hayır, yanlış kıızı kaçırarak kadar ahmak olmadığını umuyorum. Hayatımı bir hiç uğruna mahvetmiş olamazsın!"

Andrew kızın tehlikeli zekâsını, sürdürdüğü oyunu tiksintiyle izledi.

"Elizabeth yeter! Gerçekten sinirlenmeye başladım. Ne kadar kötü birine dönüşebileceğimi çok iyi biliyorsun ama yine de beni kızdırıyorsun. Sen Kont William Corning'in nişanlısı Elizabeth Perry'sin. Şövalye Adam Perry'nin kız kardeşi ve David Perry'nin tek kızı. Ben de seni bir düşmanımın kız kardeşi, diğerinin nişanlısı olduğun için kaçırdım. Daha fazla numara yaparsan pişman ederim."

Elizabeth, Andrew'un saçma lafları beyininde dönerken neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. William Corning'in kim olduğunu biliyordu ama böyle bir dedikodu nasıl çıkmıştı da bir İskoç Kontu'nun kulağına kadar gelmişti?

"Buna inanamıyorum. Bir dedikodu yüzünden mi buradayım? Hem de Kont Corning ile? Bu delilik, kâbus olmalı. Tanrım yardım et lütfen."

Ancak Andrew'u umursamadan kendi kendine sayıklıyordu. Adam da şüpheye düştü. Bu kadar inandırıcı yalan söylüyor olamazdı.

"İnan bana sadece dedikodu olsaydı seni buraya getirmezdin."

"Sen de inan bana eğer nişanlı olsaydım bunu bilirdim."

"Ne yani yalan mı söylüyorum ben?"

"Katil dememe alınmıyorsun da bu mu seni rahatsız etti? Ortada bir yanlış anlaşılma var diyorum sadece. Biraz düşün lütfen. Kont William Corning'den bahsediyoruz. Hem zengin, hem asil bir lord benim gibi biriyle neden evlenmek istesin?"

"Bunu bilemem. Demek ki zevksiz bir adammış."

Elizabeth, kafası nişan meselesiyle dolu olmasaydı Andrew'un imasına hak ettiği cevabı verirdi. Ama sadece öfkeyle bakmakla yetindi.

"Burada oturmuş bir katille konuştuğuma inanamıyorum. İster inan ister inanma ben nişanlı değilim! Kont Corning'i hayatımda bir kere gördüm. İki sene önce Adam onu eve getirdi. Bir hafta evimizde kaldı. Hepsi bu kadar!"

Andrew umurunda değilmiş gibi omuz silkti ve sakın bir şekilde zaten iki yıldır nişanlı olduklarını söyledi. Elizabeth bunun üzerine öfkeyle ayağa kalktı. Ellerini beline koyup yeşil gözlerini Andrew'un üstüne dikti.

"Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Sakin ol rahibe. Böyle bir zorunluluğum olmamasına rağmen sana açıklama yapmaya geldim. Elimde evlilik sözleşmenizin bir nüshası var. Öyle olmasaydı böyle büyük bir plan yapmazdım. Beni de sinirlendirmeden otur."

Elizabeth karnına yumruk yemiş gibi durduğu yerde kıpırdamadan kaldı ve itaat ederek oturdu.

"Evlilik sözleşmesi mi? Görmek istiyorum."

"Babanın ve ağabeyinin imzasını tanıyabilir misin? Gösteririm ama anlayamadıktan sonra işe yaramaz."

Elizabeth kaşlarını çatarak yeniden ayağa kalktı.

"Neden anlamayacakmışım? Salak mıyım ben? Okumayı biliyorum."

Andrew inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırıp hayretle kızı inceledi. Birçok asil bile okuma yazma bilmezken, mektuplarını okuyup yazacak yardımcıları çalıştırırken hayatı boyunca köyden çıkmayan kız biliyordu.

"Peki, sözleşme odamda benimle gel."

Andrew önde Elizabeth arkada kararlı adımlarla koridoru geçip onları izleyen gözlere aldırmandan alt kattaki çalışma odasına vardılar. Adam kapıyı açıp kıza yol verdi ve koltuğa oturmasını eliyle işaret edip kendi yerine geçti. Ancak bir an önce sözleşmeyi görmek isteyen genç kız sabırsızca ayakta bekledi. Çekmeceleri karıştıran adam kısa süre sonra buldu-

bu kâğıdı masanın üstüne koydu. Elizabeth yutkunarak göz ucuyla kâğıda baktı ve göreceklerine hazır olmadığını düşünüp koltuğa oturdu. Daha görmeden Andrew'un kendinden emin tavrı gerçeği söylediğini doğruluyordu. Yine de cesaretini toplayarak kâğıdı eline aldı. Babasının tanıdık el yazısını gördüğünde gözyaşlarını tutamadı. Başını şiddetle sallayıp elinde kâğıtla ayağa kalktı.

"Bu doğru olamaz. Beni, benden habersiz evlendirmeye çalışmış olamazlar. Bir eşyaymışım gibi fikrimi sormadan benim yerime karar veremezler. O adamı tanımıyorum bile!"

Andrew kıza bu evliliğin zaten gerçekleşmeyeceğini söylemeyi düşündü. Ancak Elizabeth'i asıl üzen ailesinin ona bunu yapmış olmasıydı.

"İçini rahatlatır mı bilmiyorum ama birçok aile kızlarının evliliğine bu şekilde karar veriyor."

Genç kız gözlerindeki yaşları silmeye gerek duymadan kâğıdı elini yakıyormuşçasına masaya bıraktı.

"Biz sıradan bir aile değildik. Adam, benim kahramanımdı. Ona güvenirdim ve ailemin yanındayken sevdiğimi hissederdim. Bana o evde değer verirdiler. Ömrüm boyunca babamın istediği gibi bir evlat olmaya çalıştım."

Hiçkırığını bastırmak için eliyle ağzını kapattı, bacaklarının onu taşıyamayacağından korkarak yeniden oturdu. Andrew ne yapacağını bilemedi. Elizabeth'in hiç bilmediği savunmasız bir tarafını görmüştü. Bu, adamda kıızı teselli etme isteği uyandırmıştı. Hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Elizabeth ağlarken onu öylece seyretmeyecekti. Yavaşça oturduğu yerden kalkıp masanın etrafından dolaşarak yanına geldi.

"Hiç kimse mükemmel değildir Eliza. Onlar ne olursa olsun senin ailen."

"Öyle mi? Her zaman hayran olduğum ağabeyim bir tecavüzcü çıktı! Her fırsatta ailemizin her şeyden önemli olduğunu söyledikten sonra bizi tehlikeye atıp mahvetti. Senin peşimize düşeceğini biliyordu ve bizi öylece hedef

haline getirdi! Şimdi de beni evlendirmeye çalıştığını öğreniyorum ve babam... Her zaman zekâmla övündü, beni en iyi şekilde saray için yetiştirdi. Uysal bir hanımefendi, ita- atkâr bir kadın olmamı buyurdu. Tüm bunları gerçekleştirenimi istediği evlilik için yapmış. İki senedir beni aptal yeri- ne koymuşlar!"

Andrew dizlerini kırıp kızın yanına çömeldi, aynı hizaya geldiklerinde gözlerinin içine baktı.

"Eliza beni dinle lütfen. Sen çok akıllı ve iyi bir kızsın. Ağabeyinin yaptıkları senin suçun değil. Onun adına utanıp hayal kırıklığı yaşamaktan vazgeç lütfen. İki yıldır bir şey anlamaman da masumiyetinden. Sevdiklerinin sana yalan söyleyebileceğini düşünmedin çünkü onlara güvendin."

Elizabeth gözlerinin içine anlayış ve şefkatle bakan düşünmesini inceledi.

"Güvenmişim ve onlar yüzünden artık kimseye güvenmeyeceğim. Zaten güvenebileceğim kimsem kalmadı. Düşmanımdan gerçekleri öğrenecek durumdayım. Merak etmeyin Kont Donavay bundan sonra sorunsuz bir esir olacağım, ateşkes teklifinizi kabul ediyorum. Ancak ailem bana ne yaparsa yapsın onları öldürmenizi affedemem. Üstelik geçmişte söylenen yalanların hesabını sorabileceğim kimseyi geriye bırakmadınız."

Kızın kendisini toparlamaya çalışarak gözyaşlarını silişini izledi adam.

"Yanılıyorsunuz, Leydim. Ağabeyiniz hâlâ hayatta ve mesajımı iletmek için Kont Corning'in yanına gitmiş olmalı."

"Efendim?"

Kız irileşmiş gözleriyle sildiği gözyaşlarının yerine yenisi gelirken adamı anlamaya çalışıyordu.

"Ağabeyinin hayatını bağışladım. Çünkü William'a söyleyeceklerimi onun iletmesini istedim. Ayrıca onun William'ın oyuncuğu olduğunu biliyorum. Şu an ölmesi gereksiz olurdu."

Elizabeth duyduğu şeye sevinip sevinmemek arasında iki-

kende kaldı önce. Ama sevinçle çarpınan kalbi onun yerine
karar verdi ve Andrew'un boynuna sarıldı.
"Teşekkür ederim!"

Manastır

Andrew yeleğinin düğmelerini iliklerken bir yandan da aynada kendisine bakıyordu. Hayatı boyunca görüntüsünü önemseyen bir adam olmamıştı ama haftalardır kesmediği sakalı kabul etmeliydi ki onu iyice ürkütücü gösteriyordu. Sakalını eliyle sıvazlarken dün Elizabeth'in yanağına nasıl değdiğini hatırladı. Kızın, boynuna sarıldığı minnet ve mutluluk anını düşünmeden edemiyordu. Duygularını hep böyle yoğun, saklama gereği duymadan mı yaşırdı? Ailesine olan kırgınlığına rağmen ağabeyinin hayatta olmasına sevinmişti. Onları karşılık beklemeden, sorgulamadan seviyordu. İtiraf etmek istemese de bir insanın kalbinde bu kadar köklü bir yere sahip olmayı kısıkanıyordu Fırtına.

Ayrıca Elizabeth ile konuşmak işe yaradığı için rahatlamıştı. Barışmış sayılmazlardı ama en azından ateşkes yapmışlardı. Birden genç kızın boynuna sarıldıktan sonra geri çekilip panikle gözlerini kaçırışı aklına geldi. Durduğu yerde onu düşünüp sırtıttığını aynadaki yansımasını görene kadar fark etmemişti. Birinin kendisini o halde görmesinden korkarak boş odada etrafına baktı. Anlaşılan esirini sevinli bulmaya başlamıştı. Aynanın önünden söylenerek ayrıldı ve kılıcını her zamanki gibi beline yerleştirerek odadan çıktı.

Elizabeth sıkıca örülmüş saçlarını ensesinde toplarken, Julie de elbisesinin düğmelerini ilikliyordu. Daha hazırlanmasını bile beklemeden odaya giren Rosalie ise uzun divana oturmuş bir şeyler anlatıyordu. Ancak dün öğrendiklerinden sonra genç kızın kimseyi dinleyecek gücü kalmamıştı. Arkadaşını duymuyordu. Kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Nişan meselesine hâlâ inanamıyordu ve William Corning'i

düşünerek onunla geçirdiği bir haftayı hatırlamak için hafızasını zorlamakla meşguldü.

O zamanlar Maria yaşadığı için Elizabeth ev işleriyle ilgilenmiyordu. Sadece eğitimiyle ilgilenip boş vakitlerinde nakış işliyordu. Adam'ın ilk savaşından dönüşüyordu ve William da onunla gelmiş, bir hafta evlerinde misafir olduktan sonra yola devam edip kendi kalesine gitmişti. Elizabeth fazlasıyla önemsiz bulduğu ziyaretin, hayatını bu kadar değiştirebilmesine inanamıyordu.

William ve Adam genelde avlanmaya giderdi, genç kız onları gün içinde görmezdi. Akşam yemeklerinde bir araya gelirlerdi. Elizabeth'ten yemekten sonra bir şarkı söylemesi istenirdi. William'ın onun sesine, hareketlerine ve görünüşüne yaptığı iltifatlarını, nezaketinin sonucu olduğunu düşünüp önemsemezdi. Şimdi geriye dönüp baktığında adamın gözlerinin sürekli üzerinde olduğunu hatırlıyordu. Ama bir erkeğin ilgiyle bir kadına nasıl baktığına hiç şahit olmamıştı. Bu yüzden belirtileri görememişti. Hiçbir sohbetlerinde de gereken mesajı alamamıştı. Üstelik Kont Corning yanlarından ayrılmadan önceki gün Elizabeth'ten ormandaki yürüyüşüne eşlik etmesini istemişti. Yürüyüş sırasında arazilerinin verimliliğinden, sarayının büyüklüğü ve konforundan uzun uzun bahsetmişti. Ayrıca alışılmışın aksine gelecek endişelerinden söz etmiş, hayalindeki eşi anlatmıştı. Bir erkeğin genç bir kızla baş başa bunları konuşması oldukça uygunsuz bir durumdu. Ama Elizabeth adamın iyi niyetine ve samimiyetine inanmış, kendisini dertleşecek bir dost olarak gördüğünü düşünmüştü.

O zaman öylesine sohbet ettiklerini düşünürken sohbetin içeriğini bugün anlıyordu. Sözlerini hatırladıkça utancından kızanıyordu. William etrafındaki çıkarıcı, samimiyetsiz saraylı kadınlardan çok sıkıldığını söylemişti. O kadınlar yalancıydı ve kafalarında ince hesaplar yapan ikiyüzlü varlıklardı. Öyle bir kadına hayatını birleştirmek fikri adamı hasta ediyordu. "O kadınlar, birbirinin aynısı ve onlardan birinin çocuklarına anne olduğunu düşünmek bile istemiyorum," demiş-

ti. William'ın istediği içten, masum, sevecen ve doğal biriydi. "Bozulmuş düzenin içinde el değmemiş birini bulmayumuyorum," deyip gözlerini Elizabeth'e dikmişti. Genç kız tüm saflığıyla adamın elini tutup "Dilerim istediğiniz gibi birini bulursunuz. Zira her bakımdan çok iyi birisiniz ve her şeyin en iyisini hak ediyorsunuz," demişti. Belki yüzüncü defa iç geçirip *nasıl bu kadar kör olabildim?* diye sordu kendi kendine. Kont Corning açıkça ona kur yapmıştı ve o da farkında olmadan adama karşılık vermişti. Bundan cesaret alıp ailesiyle anlaşmış olmalıydı. Sinirle ellerini yumruk haline getirdi, başta ağabeyinin yaşadığına sevinse de öfkesi ağır gelmeye başlamıştı.

Rosalie, Elizabeth'in düşüncelerinde kaybolduğunu sonunda fark ederek onu kendine getirmek için seslendi.

"Eliza!"

İrkilerek arkadaşına döndü, Leydi. "Efendim Rose bir şey mi söyledin?"

"Söylediklerimi dinlemedin değil mi? Öğrendiklerinin kolay hazmedilecek şeyler olmadığını biliyorum ama tüm gün odada oturup düşünürsen delirirsin. Drew, odadan çıkma yasasını kaldırdı biliyorsun."

Hevesli kızı gözlerini devirerek baktı ve alayla güldü.

"Bunun için sevinip Lordumuzun ayaklarına mı kapanmalıyım? O, kafasına göre davranana kadar ortada zaten bir yasak yoktu!"

Rosalie, kızın hâlâ Andrew'dan hazzetmediğini görerek sıkıntıyla ayağa kalkıp yanına gitti.

"Eliza, o gün seni bu odada Drew ile yalnız bıraktığım için özür dilerim. Benim yüzümden canını yakıtı ve yardım edemediğim için çok üzgünüm gerçekten."

Anlamasını umarak gözlerinin içine baktı. Elizabeth bunun üzerine arkadaşını kucakladı.

"Yapabileceğin bir şey yoktu, üzülme lütfen. Ben sana kınlamadım, zaten sadece birkaç morluk abartmaya gerek yok."

Önemsizliğini vurgulamak istercesine omzunu silkti. Dün ne kadar ateşkes yapılmış olsa da eski hayatının geride

kaldığını, artık kimseye güvenmemesi ve her şeye hazırlıklı olması gerektiğini biliyordu. Başına gelen her olayı trajikleştirmek istemiyordu.

İki kız kol kola odadan çıktılar ve Rosalie'nin tavsiyesine uyarak kahvaltı için alt kata indiler. Andrew ile Albert masadaki yerlerine henüz geçmiş sohbet ederken yemek salonuna giren kızları gördüler. İki kardeş memnuniyetle birbirlerine baktılar. Rosalie yaşananlardan sonra ilk defa iyi görünüyordu. Elizabeth de onlarla aynı masaya oturduğuna göre sorunlarının bir kısmını halletmişlerdi.

Kahvaltı beklendiği gibi gerginlik içinde değil, Albert'ın ve Rosalie'nin Elizabeth ile bol bol sohbet etme girişiminde bulunmalarıyla geçti. Etrafindakilerin iyi niyeti ve sıcakkanlılığı sonucu genç kız da biraz olsun neşelenmeyi başardı. Andrew dışında herkes de durumdan memnun kaldı.

Elizabeth'in, salona girdiği andan itibaren bir kere bile yüzüne bakmadığının ve kendisiyle tek laf etmediğinin farkındaydı adam. Anlaşılan genç kız tıpkı söylediği gibi onu affetmeyecekti. Kavgı etmemek için yok sayacaktı. Kızın böyle davranması didişip durmalarından iyiydi ama kendisi dışında herkesle anlaşması sinir bozucuydu. Özellikle Albert ile yan yana oturmuş samimi bir sohbetin içindeyken Andrew, kafalarını birbirine tokuşturmak istiyordu. Sinirlerinin daha fazla bozulmasına engel olmak için masadan kalkarak çalışma odasına geçti. Ağabeyinin rahatsızlığını geç de olsa fark eden Albert da kızları baş başa bırakarak odadan ayrıldı.

"Albert ile iyi anlaştınız."

Hevesle sırmaşarak ağzından laf almak için gözlerinin içine bakan Rosalie'ye bir annenin ayıplayan bakışlarıyla baktı Elizabeth.

"Albert; oldukça düzgün, nazik bir beyefendi. Ağabeyinin barışlığından payına düşeni almamış ve en önemlisi elle-

rinde babamın kanı yok. Bana iyilikle yaklaşan birine tabii ki dostça davranırım."

"Albert ailenin iyi çocuğudur. Her zaman tam bir beyefendi gibi davranır. Bu yüzden insanlar onu çok sever. Özellikle de genç hanımların ilgisini çekiyor. Tabii, bu onun zamanla çapkınlıklarıyla anılmasına neden oldu. Aslında bana fazlasıyla Drew'u hatırlatıyor."

"Şaka mı yapıyorsun? İkisi gündüz ve gece kadar farklı!"

"Andrew'u yirmili yaşlarının başında görmeliydin. Genç kızlar, onu gördükleri an ilgisini çekmek için her şeyi yapıydı, hâlâ da öyle. Gerçi hiçbir zaman kadın düşkününü, çapkın bir adam olmadı. Onun tek amacı babasına uygun bir evlat olmaktı."

Elizabeth kabalık etmek istemiyordu ama yine de yüzündeki küçümseyen ifadeyi saklayamadı.

"Ben neden ortada peşinden koşan kızlar göremiyorum? Yoksa kalenin önünde mi kuyruk oldular?"

"Eliza! Ondan hoşlanmıyorsun diye böyle haksızlık yapmamalısın. Yüzüne bir kere bakan bir kadın, onun çirkin olduğunu söyleyemez. Kabul et oldukça yakışıklı bir adam."

"Yüzüne herhangi bir kadının bakmayı başaracağını düşünemiyorum. Ürkütücü bakışlarına katlansa bile birbirine karışmış saç ve sakalının arasından yüzünü görebileni tebrik ederim. Zira benim tek gördüğüm koca bir kıl yumağı."

Rosalie bunun üzerine istemsizce kıkırdadı. Genç kız haklıydı, kuzeni son zamanlarda iyice bakımsızlaşmıştı. Ama Elizabeth'in onu beğenmemek için özellikle çabaladığını düşündü.

"Kabul. Ancak onu bir de Kral Robert'in sarayında görmelisin. Oraya bu kılıkta gitmediğini tahmin edersin ve genç hanımlar birden etrafına üşüşüyor. Albert yeterince büyüyene kadar ilgi odağı Andrew idi. Sonra evlenmeye niyeti olmadığını anlayınca Albert'a yöneldiler. Andrew da gözlerinde ulaşılmaz bir adam oldu. Savaşlardaki başarısı, düşmanlarına yayattığı korku ve kralın gözündeki değeri onu

efsaneleşirdi. Kadınlar genellikle hayranlıklarının yanında ürkütücü buluyorlar artık."

"Anlayamadığım şey şu, İskoç kadınları için bir erkeği değerli kılan mevkisi ve yakışıklılığı mıdır? Fırtına'nın barbarın teki olduğunu bir tek ben mi görüyorum?"

"Elbette hayır. Ama Andrew hep bu kadar kaba değildi. Katıldığı savaşlar ve genç yaşta üstlendiği sorumluluklar onu bu hale getirdi. Açıkçası Albert ile tek farklılıkları birinin görgü kurallarını gereksiz bulması, diğerinin ise hayattaki vazgeçilmezi olmasıdır."

Elizabeth sıkıntıyla iç geçirdi. Anlaşılan Rosalie ile anlaşamayacakları tek konu Andrew olacaktı.

"Bana yaptıkları nezaket kurallarını çiğnemekten çok daha fazlasıydı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Üstelik başıma daha nelerin geleceğini Tanrı bilir."

"Seni anlıyorum ama bence endişelenmene gerek yok. William'in adamlarını toplayıp Hawthorne'na gelmesine aylar var. Andrew, senin manastıra gitmene izin vermeyecektir. Sandığın kadar kötü değil."

"Ne manastırı?"

Elizabeth irileşmiş gözleriyle Rosalie'ye baktı. Onu bekleyen gelecek bu muydu yani? Aslında baştan tahmin etmeliydi ama o kadar çok öleceğini düşünmüştü ki hayatta kalma ihtimali ve geleceği hakkında düşünme gereği bile duymamıştı. Sinirle ayağa kalkıp öfkeden sıkıgı yumruklarını saklama gereği duymadan hızla salonu terk etti.

Andrew evrakların arkasına saklanmak yerine öfkesini açıkça belli ederek kardeşinin yüzüne bakıyordu.

"Hadi ama Drew abartıyorsun. Kızla biraz sohbet ettim hepsi bu. Daha dün kavga etmek yerine arkadaş olalım dememiş miydik?"

"Kızla kavga eden bendim zaten ahmak herif! Yani arasını düzelmesi gereken benim, sen değil!"

"İyi anlaşısam, benim de aram iyi olsa kötü mü olur?"

"Senin neden aran iyi olacaktı? Sizin bir aranız bile ol-
mamalı!"

Öfkeden gözü dönen ağabeyini dikkatle izledi Albert. Sessizce itaat etmesi ve alttan alması gerektiğini biliyordu ama yine de merakına yenildi. "Sen neden bu kadar kızdın? Yoksa kıskanıyor musun Eliza'yı?"

"Ne ima etmeye çalışıyorsun sen? O köylü rahibenin, la-
giliz dölünün neyini kıskanacağım?"

"Belki benden kıskanmışsındır?"

"Senden niye kıskanacağım? O sevimsiz, çirkin şeyi sa-
hiplendim de senden mi kıskanıyorum? Utanmıyor musun
ağabeyine hakaret etmeye! Ben kadın düşkün müyüm de
onu senden kıskanacağım? Hem zevkime hem de adıma
hakaret bu yaptığın! Asıl sen kendine dikkat et masada yi-
yecekmiş gibi bakıyordun. Uzak duracaksın çünkü benim
kardeşimsin ve o bizim sadece esirimiz. Aynı adı taşıyoruz,
klanımıza yakışan şekilde davranmanı istiyorum."

Konuşmanın başında yüzü öfkeden moraran adam biraz
sakinleşince başını sallayıp onayladı Albert. O sırada odanın
kapısı birden açıldı. Royce'un tutuşundan kurtulan Elizabeth
odaya daldı. Gözleri hemen Andrew'u buldu. Albert engel-
lemesiydi adamın yanına gidecekti. Genç kız, daha Albert'a
çekilmesini söyleyemeden Andrew'un güçlü sesi odayı dol-
durdu.

"Leydi Eliza'nın yolundan çekil ve bizi yalnız bırak Al-
bert."

Bunun üzerine odada ikisi kalana dek bekledi genç kız.
Kapı arkalarından kapandığında her zamanki yerinde oturan
adamın yanına varana kadar sustu.

"Beni, manastıra kapatlayım diye mi öldürmüyorsun?"

"Demek bugünkü tartışma konumuz bu. Nereden çıktı
şimdi bu mesele?"

"Ne zaman sormamı isterdin? William adamlarıyla gel-
dikten sonra mı?"

"Mantıklı ol Eliza. Daha dün kendin, gidecek yerin olma-

dağın söyledin. Sonunda seni İngiltere'ye teslim edeceğim elbette sonsuza kadar yanımda tutamam. Dışarıda yaşayamazsın. Senin için en güvenli yer Tanrı'nın evi."

"Bunu Tanrı tanımaz bir katil mi söylüyor? Manastıra kapatılacağım çünkü sen ismimi lekeledin. Artık insanların gözünde iffetsiz ve ömrünün kalanını tövbe ederek geçirmesi gereken biriyim. Ne evlilik yapabilir ne de çocuklar doğurabilirim. Gideceğim her yerde benim için sadece aşağılanma olacak. Ben tövbe edilecek bir şey yapmadım!"

Kont, çaresizlikle hiçkırıklara boğulan kıza baktı. İntikam planını yaparken sonuçlarını düşünmemiş sadece nefretiyle hareket etmişti. Şimdi de o nefrete sığınıp vicdanını susturmaya çalıştı.

"Ağabeyin sayesinde Rosalie de aynı durumda, üstelik onun başına gelenler seninki gibi dedikodudan ibaret değil."

"Bunun için sana minnet mi duymalıyım? Ya da bu seni Adam'dan üstün mü kılar? Rosalie'nin ona sahip çıkacak bir ailesi var. Manastırda çürüyecek olan o değil benim!"

"Bu kadar abartma. Hatırladığım kadarıyla zaten William ile evlenmek istemiyordun yani seni ondan kurtardım ve din sevdalısı kişiliğini biliyorum. Sen doğuştan rahibe ruhlu bir kızsın. Ben de sana rahatça vaz verebileceğin bir yere gitme şansı veriyorum."

Elizabeth karşısında tüm ukalılığıyla konuşup durumuyla alay eden adama tiksintiyle baktı. Odaya girmeye çalışırken söylediklerini de duymuştu.

"Sevimsiz, çirkin, köylü, rahibe kılıklı ve İngiliz dölü olduğum için başıma gelen her şeyi hak ediyorum öyle mi? Peki sana ne demeliyiz? Ellerindeki kanı hangi manastırda tövbe ederek temizleyebilirsin? Bana yaşattıklarının cezasını nasıl çekeceksin? Kalpsiz, barbar, cani, aşağılık bir adamsın. Sana olan nefretimi ifade edecek kelime bulamıyorum. Sen beni ancak geldiğim yerle, iyi bir Hristiyan olmamla, taşıdığım kanla aşağılayabilirsin ve ben bunlarla gurur duyuyorum."

Öfkeden kızaran yanakları, gözlerinde donup kalmış

yaşlarıyla ayakta durmakta zorlanan kıza pişmanlıkla baktı Andrew. Oturduğu yerden kalkıp masanın etrafından dolandı ve Elizabeth ile arasındaki mesafeyi kapatıp omuzlarından tutarak kendine çekti.

"Haklısın. Ne söyleyebilirim ki tek düşündüğüm alacağım intikamdı. Sana ne olacağını aklıma bile getirmedim. Şimdi karşımda vicdan azabı gibi dikilince köşeye sıkıştım. Ben bu durumu o kadar sorun edeceğimi düşünmemiştim. Eğer elimde olsaydı İngiltere'ye döndüğünde adını temize çıkarmayı sağlardım. Keşke sana sahip çıkabilecek İngiliz bir tanıdığım olsaydı. Özür dilerim Eliza."

Adamın ellerinden sıyrılıp duygusuz gözlerle bakarak iki adım geniledi genç kız.

"Hiçbir özür kayıplarımı geri getirmez ve bir manastırda tecrit edilip, rutubet dolu küçük bir odada tek başıma tıybe ederek yaşanacağım gerçeğini değiştirmez. Sen beni yaşarken öldürdün. Umarım intikamını biraz olsun almanı sağlamışındır."

Nefret dolu sözlerini sakın ve soğuk bir sesle dile getiren Elizabeth başka bir şey söylemesine izin vermeden odayı hızla terk etti. Andrew da kelimelerin ağırlığıyla bir şey yapamadan uzun süre genç leydinin arkasından baktı.

Odasına döndüğünde kafasındaki sesleri susturamıyordu kız. Artık ne hissetmesi, ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Kaybının getirdiği acı, babasının katilinin elinde olmanın getirdiği aşağılanma hissi ve gelecek korkularıyla baş edemiyordu. Kapana kısılmış gibiydi. Sakinleşmek için yatağın ucuna oturdu, gözlerini kapayarak derin nefes aldı. İçinden Tanrı'ya sessiz bir dua gönderdi. O sırada kapı usulca tıklatıldı. Gelenin Julie ya da Rose olduğunu düşünerek istifini bozmadan girilmesini söyledi. Ancak kapı açıldığında Rosalie'nin yanında Albert vardı ve beraber odaya girdiler. Kapıyı yavaşça kapatan Rosalie birkaç adım geride dururken, Albert Elizabeth'in yanına ilerledi.

"İyi geldi mi?"

"Anladım?"

"Drew'a öfkemi kusmak iyi geldi mi diyorum. Sinirle hareket etmek acılarını dindirdi mi?"

Kendisine yargılayarak bakan genç adama kızgınlıkla karşılık verdi Elizabeth.

"Affedersiniz ama hangi hakla beni eleştiriyorsunuz? Az önce, benimle işiniz bittiğinde başınızdan nasıl atacağınızı öğrendim. Beni bekleyen manastır için mutlu mu olmalıyım? Hem sinirlendiğim adam benim..."

"Biliyorum babamın katili diyeceksin. Hayatını mahvettiğini söyleyeceksin. Ama biraz mantıklı ol Elizabeth. William ordusunu toplayıp buraya gelene kadar sonbahar olur. Bu topraklara kışın erken geldiğini benim kadar iyi bildiğini düşünüyorum. Yani en iyi ihtimalle William ile mart ayında savaşıcağız. Sen de o zamana kadar bizimle yaşayacaksın. Seçim senin, ya her bir araya geldiğimizde kavga eder, burada geçirdiğin zamanı hepimize zehir edersin ya da odandan çıkmadan manastır hayatını burada başlatırsın. Tabi istersen bizimle iyi geçinip bu kalede hayatının en güzel ve özgür günlerini de geçirebilirsin. Senden tek beklenen iyi huylu olman... Etrafına bir bak lütfen. Kendine ait güzel bir odan, bir sandık dolusu yeni elbisen, özel hizmetçin ve sana nazik, saygılı davranan yeni arkadaşların var. Kimse ağabeyinin yaptıklarının bedelini sana ödetmiyor. Ayrıca seni kaçırmayıp sevmediğin bir adamla evlendirilecektin, hatırlatırım. Andrew'a gelince kabul ediyorum ağabeyim geçimsiz, sinirli bir adam. Ancak sen bunu bilerek onu kızdırıyorsun. Daha önce senin üslubun ile onunla konuşup hayatta kalan birini görmedim ben. Babanla ilgili meselede ise Andrew'a itaat etmeyen bir askerin sorumsuz davranışı sonucu yaşandı her şey. Yoksa ağabeyim yaşlı bir adamı ne olursa olsun o kadar hırpalamaz. Belki farkında değilsin ama asker en ağır şekilde bizzat Drew tarafından cezalandırıldı. Elbette başına gelenler için üzgünüz. En çok da Andrew üzülüyor. Sadece duygularını değişik yollarla ifade edebilen bir adam o. Tanıdıkça ne demek istediğini anlayacaksın."

Genç kız duyduklarının bir kısmının doğruluğunun

farkında olarak oturduğu yerde başını önüne eğdi. Ancak yine de kabul etmek istemiyordu. Çünkü buradaki hayatını kabullendiği zaman babasının ölüsüne ihanet etmiş olacağını düşünüyordu. Andrew'un, askeri bizzat cezalandırdığına kendisi de inanıyordu. Zaten kaleye geldiği gün onu görmüştü. Sorun Andrew o gün orada bulunan tüm askerleri kılıktan geçirirse dahi babasının dönmeyecek oluşuydu. Sıkıntıyla iç geçirdi. Düşüncelerine gömülü geçirdiği kısa sürenin ardından başını kaldırıp, konuşmanın başından beri sessizce bekleyen Rosalie'ye ve gözlerini ayırmadan kendisini izleyen Albert'a baktı.

"Söyleyecekleriniz bitti mi?"

Albert kollarını göğsünde birleştirip son kez yüzüne baktı ve her zamanki sakin sesiyle cevap verdi.

"Umarım doğru olanı yaparsın ve beraber geçireceğimiz zamanı hepimiz için güzelleştirirsin. Eğer burada değeri görüyor olmasaydın, bu konuşmayı yapmak yerine seni aylarca bir odaya kilitlerdik ya da diğer esirlere davrandığı gibi şekilde davranırdık. Gerçekten senin iyiliğini düşünüp dostça davrandığımıza inanacağını umuyorum. Evet, söyleyeceklerimiz bitti. Sıkıcı bir konuşmacı olduğum için de üzgünüm."

Kıbarca gülümseyen Albert'a yüzünde boş bir ifadeyle karşılık verdi Elizabeth. "İzin verirseniz yalnız kalmak istiyorum, Lordum."

Gözlerini odadaki iki yeni arkadaşından kaçırarak gitmelerine izin verdi. Genç leydi etrafına yine duvarlar örüp aklı ve kalbi arasında seçim yapmak üzere kafasındaki seslerle başa kalmıştı.

Anlaşma

Kaşlarını çatarak gergin bir o kadar da sessiz kahvaltısı masasına baktı Andrew. Düinden beri kaleda aynı ortam hâkimdi ve bu durum Kont'un canını iyice sıkırmaya başlamıştı. Masada babasının döneminden beri klana hizmet eden iki komutan, Rosalie ve Albert vardı. Herkes sessizce kahvaltısını yapıyor, Andrew'u kızdıracak bir şey yapmamaya çalışıyordu. Elizabeth'in, çalışma odasını basmasına tepkisiz kalması herkesi ürkütüyordu. Açıkça Fırına'nın delireceği anı bekliyordu hepsi.

Oysa Andrew'un düşündüğü Elizabeth değil, Janet idi. Hawthorne'na geldiğinden beri sadece Elizabeth ile kavga ettiği iki gün kadının yanına gitmişti. Bunun sebebini düşünmek istemiyordu. Ayrıca dün kaleden ayrılıp soluğu kadının yanında aldığı anda, ilk kez orada bulunmak kendisini garip hissettirmişti. Bu yüzden Elizabeth'in odasından çıkmaması onu memnun etmişti. Daha tanıyalı iki hafta olmamıştı ama bu genç kıza yakın olmanın, onu sık görmenin sakıncalı olduğunu anlamasına yetmişti. Bir an evvel önlem alması gerektiğini düşünerek kızarmış yumurtasından ağzına koca bir lokma attı. Tam yutacakken masadaki herkes arkasına, salonun girişindeki merdivenlere baktı. Bu kadar insanın ilgisini çekenin ne olduğunu merak ederek o da başını çevirdi ve gördüğü manzara karşısında şaşırıp kaldı.

Elizabeth; üzerinde gözleriyle uyumlu yeşil, omuzlarını yarıya kadar açık bırakan, gerdanını gösteren ve belini saran güzel bir elbise giymiş, saçlarını zarıfçe yarım toplayarak belinden aşağıya dalgalar halinde inmesine izin vermişti. Karşılarında asil bir saraylı gibi tüm ihtişamıyla dikiliyordu.

Andrew'un, lokmasını yutmayı ve hatta nefes almayı hatırlaması gerekti. Kendisini toparlamak için kısa bir an gözlerini kaçırdı, ifadesiz tutmaya özen gösterdiği sesiyle konuştu.

"Günaydın Leydi Eliza."

"Size de günaydın Kont Donavay. Kahvaltıya geç kaldığımı için bağışlayın. Ancak sizin de daha önce söylediğiniz gibi kadınlar hiçbir yere zamanında gidemez."

Nazikçe gülümseyen genç kız bacaklarının titremesine engel olamayınca anlaşılmasa için usulca masada kendisi ne ayrılan yere oturdu.

"Elbiseniz çok yakışmış. Sizi yas elbiseleri dışında bir kıyafetle göreceğimi sanmıyordum."

Andrew ne kadar aksi için çabalasa da sesindeki hayranlığı kimseden saklayamadı.

"Bana bir sandık dolusu birbirinden güzel elbise hediye etmişken bunları giymemek aptallık olurdu. Sonunda manastıra gidip ömrümün kalanını, basit elbiseler ve rahibe cüppeleri ile geçireceğim madem ben de son zamanlarımın tadını çıkarayım dedim. Nasılsa ömrümün sonuna dek yas tutmak için vaktim olacak."

Elizabeth, tüm günü ve akşamı Albert'in söylediklerini düşünerek geçirmişti. Ailesi tarafından ihanete uğramıştı ve bu his babasını kaybetmenin acısıyla çoğu zaman yaşıyordu. Üstelik ne kadar itiraf etmek istemese de hayatı boyunca babasının istediği gibi bir kız olmaktan yorulmuştu. Onu utandırmamaya çalışırken hayatını yaşayamamış, dış dünyadan habersiz büyümüştü. Şimdi düşünürken bile utanmasına rağmen burada olmayı bir fırsat olarak görmeye başlamıştı. Her zaman meraklı ve içten içe kural tanımaz bir kızdı. Mütevazı hayatında asla göremeyeceği her şey burada önüne seriliyordu. Zaten en geç gelecek baharda hayatı bitecek, bir manastırda ölüme terk edilecekti. İngiltere'de de onu bekleyen hiçbir şey yoktu. O yüzden kısa bir süre ömrü kalmış biri gibi yaşayacak, durumundan faydalanabildiği kadar faydalanacaktı. Tabii, Andrew'a karşı sergilediği kavgacı tutumun kimseye bir şey kazandırmamış olduğunu kabul etmesi de kararını fazlasıyla etkilemişti.

"Elbette o elbiseler senin. Başka bir isteğin olursa da çekinmeden söyle lütfen. Rahat etmen için elimizden geleni yaparız."

Gözlerine bakıp kibar laflar eden Andrew'un dengesiz adamın teki olduğundan böylece emin oldu Elizabeth. Daha birkaç gün önce kendisini gırtlaklayan, sen benim esirimsin diye ortalığı inleten adam sanki o değildi. Ama genç kız, olaylara karşı olan tutumunu değiştirdiğinden Andrew ile iyi geçinebileceğini de artık anlıyordu.

"İlginiz için teşekkürler, Lordum."

Üstünde çalışılmış gülümsemesini yine gösterdi. Ayrıca her uysal cevabına şaşırın adamı izlemek çok keyifliydi. Yine de Fırtına hakkındaki düşüncelerinin çoğu değişmemişti. Adamdan hoşlanmıyordu, kavga etmek istememesinin tek nedeni biraz olsun huzur istemesiydi.

Andrew ve Elizabeth kahvaltıyla ilgilenmeye devam edince Rosalie sessizliği bozmaya cesaret edebildi.

"Yeşil çok yakışmış gerçekten. Gözlerinin rengi ortaya çıkmış Eliza. Aslında seni biraz kıskanıyorum. Kim bilir bizim klanın renkleri nasıl yakıştırdı sana. Yeşili tam gözlerinin renginde... İtiraf etmek gerekirse İskoçlara benden çok benziyorsun."

"Teşekkür ederim ama abartıyorsun bence Rose. Benim geldiğim yerde sarışın ve mavi gözlü kadınlar makbuldür. Bu yüzden ben de sana imreniyorum."

İki kızın birbirine karşılıklı iltifat edip elbiselerden konuşarak, birbirlerine hangi rengin yakışacağıyla ilgili sohbet ettikleri kahvaltının ardından erkekler yemek salonundan ayrıldı.

Elizabeth ve Rosalie dün olanlar sanki hiç yaşanmamış gibi davranıp önemsiz konularda sohbet etmeye devam ettiler. Ardından ellerine kasnakları alıp nakış işlemeye başladılar. Birbirlerine yeni motifler öğretirken avludan sesler gelince ilk olarak Elizabeth pencereye yöneldi.

Andrew elinde bir kılıç, genç askerlerden biriyle talim yapıyor ve adamları ilgiyle bu manzarayı izliyordu. Elizabeth,

başta Fırtına'nın etrafına gülüş gösterisi yaparak hava attığını düşünse de askere ilgili davranıp dostça tavırlar sergilediğini görünce insanların bu adamı neden sevdiğini anlamaya başladı. Kendinden emin güçlü duruşunu, askere gösterdiği erkeksi sevgi gösterisini ve adamlarından bir başkasıyla şakalaşmasını, Rosalie konuşana dek yüzünde engelleyemediği bir gülümsemeyle izledi.

"Ne garip bir adam değil mi? Sanki öfkelenildiğinde dünyayı titreten kendisi değilmiş gibi istediğinde sevgi dolu, eğlenceli birine dönüşüyor."

Aklından geçenleri anlamış gibi konuşan Rosalie'den cesaret alıp günlerdir merak ettiği soruyu sordu genç kız.

"Andrew'un, William Corning ile ne derdi var?"

Bu soru üzerine derin bir nefes alan Rosalie, koluna girerek Elizabeth'i koltuğa oturttu ve kendisi de karşısına geçti.

"Bu üç sene önce yaşanmış bir mesele ve bu kaleden konuşulmayan konulardan biri. O yüzden sana da bir kere anlatacağım."

Elizabeth bir an anlatmayacağından korktuğu için beklentiyle başını sallayıp arkadaşının sözünü kesmekten çekindi.

"Amcam Kont Connor Donavay üç sene önce kraldan aldığı emirle İngilizlerle savaşacaktı. Karşılaşacağı birliği William Corning yönetecekti ve tecrübesiz bir Kont olduğu için burada herkes zaferimize kesin gözüyle bakıyordu. Orduyla yola çıkmadan önceki gün amcam yakın iki adamıyla beraber sınıra yakın bir yerde ava gitti. William onlara pusu kurarak öldürdü. Savaşmak yerine adi bir plan yaptı. Andrew o zamanlar kralın sarayındaydı. Haberi alıp geldiğinde amcam ölmüş yengem de üzüntüden hasta olmuştu. Kısa süre sonra yengemi de kaybettik zaten. Yani William Corning, Drew'un ailesini öldürdü. Eğer bu ölüm, savaş meydanında gerçekleşseydi kimse itiraz edemezdi ama o adam bilerek amcamı öldürdü. Her ne kadar ispat edilemese de suikastçılardan biri yakalandı ve onu azmettirenini itiraf etti. Drew öfkesine yenilip itirafçıyı da orada öldürdü."

"Durumunu Kral Robert'a⁵ anlatmadı mı? Yani üç sene bu intikamı için bekledi öyle mi?"

Elizabeth duyduklarının etkisinde irileşmiş gözleriyle arkadaşına bakıyordu.

"Elbette anlattı. Kral Robert'tan, intikamını istediği şekilde alması için izin talep etti. Kral, Drew'u eskiden beri çok sever ve ona güvenir. Bu kadar zaman bekledi çünkü uygun anın gelmesini istiyordu. Ayrıca bu tür meselelere normalde kadınları karıştırmaz. Yani senin William ile nişanlı olduğunu uzun zamandır bilmesine rağmen aklında seninle ilgili bir plan yoktu. Olaylar kontrolü dışında gelişince William'ın anladığı dilden konuşmak istedi."

"Yani yaşanan trajediyi intikamı için fırsata dönüştürdü."

Elizabeth aksini istese de Andrew'a kızamamıştı. William ile arasında böyle büyük bir mesele olduğunu tahmin etmemişti. Sonuçta sırf William ile nişanlı olduğu için kendisinin nişandan haberi olmadığını öğrenene dek ona kötü davranmış olabilirdi.

Gözlerini devirerek kendi kendisine kızdı. Neden o adamı anlamaya çalışıyordu? Drew; yaptıkları onaylanacak, haklı çıkarılacak bir adam değildi. Hakkında fikir sahibi olmak istemesi yanlıştı. Bu yüzden daha fazla bir şey sormadı. Zaten Rosalie de eline iğnesini ve kasağını almış işinin başına geri dönmüştü.

Andrew tüm sabahı adamlarıyla talim yaparak ve sohbet ederek geçirmiş, zamanını doldurup kendisini meşgul edecek işler bulmuştu. Şimdi de yakın adamlarıyla beraber avlanmak için ormandaydı. Ancak tüm bu çaba boşa gitmiş, Elizabeth'i düşünmekten kendisini alamamıştı. Güzelliği ve zarafeti ile büyülenmişti. Üstelik genç kız ilk defa ona gülümsemiş, yemek salonunu sanki ışıyla doldurmuştu. Andrew romantik ya da edebi laflar eden bir adam değildi

⁵ İskoçya Kralı Robert Bruce (1306-1329).

ama aklımdaki düşünceleri susturamıyordu. Elizabeth ne kadar güzel olduğunun, elindeki silahın gücünün farkında mıydı?

Kaşlarını çatarak homurdandı. Güzellik abidesi olsa ne olacaktı? Sonuçta İngiliz, rahibe kılıklı bir köylüydü. Zekası ve cesareti bugüne dek başını ağrıtmaktan başka iş yaramamıştı. *Sadece bahara kadar dayanmak zorundayım*, dedi kendi kendine. Sonra serbest bırakacaktı ve sonsuza kadar yüzünü bile görmeyecekti. İşte herkes için mutlu son.

Royce bile iki tavşan avlamışken, elinde okla kızı düşünmekten hiçbir şey avlayamamıştı. Hali daha fazla adamlarının dikkatini çekmeden yaptığı işe odaklandı. Günün kalanında Elizabeth'i bir daha düşünmedi.

Elizabeth, ne kadar zamandır yatakta uyumaya çalıştığını bilmiyordu. Akşam yemeğinden sonra odasına çekilmiş, yorgun olduğunu, hemen uyumak istediğini söylemişti. Ama uyuyamıyordu. Sonunda dayanamadı, sıkıntıyla yatak örtüsünü tekmeleyerek yattığı yerden doğruldu. Sabahlığını bulup üstüne geçirdi ve Julie'yi bulma umuduyla koridora çıktı. Belki biraz sohbet eder ve içindeki sıkıntıyı hafifletirdi. Koridorda gördüğü başka bir hizmetçiye Julie'yi çağırmasını söyleyerek odasına döndü. Ne zaman sıkılsa yaptığı gibi parmaklarıyla annesinin madalyonunu okşadı. Pencereye yaklaşarak gecenin karanlığında, gökyüzündeki yıldızlara baktı ve gözlerini kapatıp köyünü, büyüdüğü evi hayalinde canlandırdı. O kadar kısa zamanda öyle şeyler yaşamıştı ki sanki asırlar geçmiş gibi hissediyordu.

Julie, elinde bir bardak papatya çayıyla odaya girdiğinde Elizabeth gözlerini açıp bu iyi huylu kıza gülümsedi.

"Sinirlerinizi yauşturup uyumanıza yardım edeceğimi düşündüm, Eliza."

"Sanırım sen bu işi fazlasıyla öğrendin."

Çay fincanını eline alıp bir yudum içtikten sonra gözlerini

yine avluya çevirdi genç leydi. "Baksana Julie, avludaki Kont Donavay sanırım. Demek avdan döndüler."

Akşam yemeğine gelmemiş, tüm öğleden sonrası adamlarıyla avda geçirmişti. Elizabeth yemekte adamın uğursuz yüzünü görmediği ve rol yapmak zorunda kalmadığı için memnundu. Ancak avdan henüz dönen adam yine atına binmiş kaleden ayrılıyordu.

"Nereye gidiyor şimdi yine?"

"Sanırım şehre gidiyor, Leydim."

"Bu vakitte?"

Gözlerini merakla açmış, sorgulayarak Julie'ye bakıyordu. "Muhtemelen kimse fark etmesin diye bu vakitte Janet'i görmeye gidiyordur."

"Janet kim ki ziyaretine gizlice gidiyor?"

Biraz sıkılarak kısık sesle cevapladı soruyu Julie. "Janet, Kont Donavay'ın metresi... İki yıldır beraberler."

Elizabeth ne diyeceğini bilemedi. İçinde anlamlandıramadığı tiksinti gibi bir hisle pencereye dönüp Andrew'un arkasından bir süre baktı. Sonra toparlanıp Julie'ye döndü.

"Tam o adamdan beklenilecek bir hareket, hiç şaşırmadım. Ahlsızlık resmen içine işlemiştir."

Sanki dünyanın en önemsiz konusundan bahsetmiş gibi omzunu silkerek çayını içmeye devam etti.

"Bu papatya çayının işe yaraması gerekmiyor muydu? Öyle uğursuz bir gece ki! Ne uyuyabiliyorum ne de vakit geçiriyor. Bir türlü sabah olmadı."

Karanlık odada görebildiği kadarıyla tavanı izleyen Elizabeth, çocukluktan kalma bir alışkanlıkla kendi kendisine konuşuyordu. Çayını içmiş, Julie'yi odasına göndermişti ve yine uykusuzlukla savaşıyordu.

"Bu böyle olmayacak. Biraz daha bir şey yapmadan burada yatarsam delireceğim. Ki kendi kendime konuştuğuma göre belki de çoktan delirdim."

Sabahlığını hızla üstüne geçirerek el yordamıyla ilerlediği odada pencerenin önüne gitti. Avluda sadece nöbet tutan askerler vardı. Bu vakitte kaledeki herkes uykudaydı. Odadaki mumlardan birini yaktı ve okuyacak bir şeyler bulma umuyla kalede kitaplık bulunan tek yere, Andrew'un çalışma odasına gitmek için sessiz koridorda ilerleyerek merdivenlerden indi. *Nasıl bu gece metresinin yanına gitti, karşılaşmadan odaya gider bir kitap alırım hemen, diye düşündü.*

Çalışma odasının önüne geldiğinde yavaşça kapıyı açıp içeri süzüldü. Aniden koluna biri yapışınca panikle mumu elinden düşürdü ve aynı kişi tarafından sırtı duvara yapıştırıldı. Tam çılgık atacakken iri bir el ağzını kapadı. Adamla duvar arasında kıpırdayamadan sıkışıp kaldı. Ellerini kullanarak debelenmeye çalışırken boynunun yanındaki hançeri fark etti ve korkuyla saldırganın yüzünü ayırt etmeye çalıştı. Düşen mum sönmüş ortalık kapkaranlık olmuştu.

Ancak konuşunca saldırganı sesinden tanıyabildi.

"Senin ne işin var burada?"

Andrew soğukkanlı bir katil gibi fısıldamıştı. Bu adamın boynuyla alıp veremediği neydi? Ya boğmaya kalkıyor ya da kesmeye çalışıyordu.

"Drew bırak beni, benim Eliza."

"Farkındayım ve gecenin bu vaktinde çalışma odama gizlice girmeye çalışarak ne halt ettiğini soruyorum."

"Sen deli misin, yoksa canavar mı? İnsan, odasına girildi diye gırtlığa hançer mi dayar? Uyku tutmadı ve okuyacak bir şeyler bulmaya geldim. Bunun için öldürecek misin beni?"

Hançeri indiren adam yavaşça kuzdan uzaklaşarak odadaki mumlardan birini yaktı.

"Affedersin. Başta odaya girenin sen olduğunu fark etmedim. Hançeri dayadıktan sonra anladım."

"Ve burada neden olduğumu açıklayana dek de saldırı pozisyonunu değiştirmedin."

"Geceleri kalemde sinsice gezdiğini bilmiyordum. Akli başında insanlar genelde uyur."

"Ve sadece ikimiz uyanıyorsunuz ne güzel."

"Kocaman kalede akli başında olmayan bir biz varız demek ki."

"Keşke odada şahidimiz olsaydı. Sonunda anormalliğini kabul ettin."

Andrew sadece sevdiklerine gösterdiği o nadir gülümsemesiyle baktı genç kıza. "Ben hiçbir zaman normal bir adam olduğumu iddia etmedim rahibe."

"Şöyle demeyi keser misin lütfen? Duyan da gerçekten rahibe olduğumu sanacak."

"Merak etme, seni tanıyınca içindeki şeytanı görürler. Senden rahibe olmayacağını seninle biraz vakit geçiren herkes anlar."

"Sarhoş musun sen? Yine huysuzluğun üstünde..."

"Ne yapayım ayık kafayla çekilmiyorsun. Ben de kendimi içmeye verdim."

"Anlaşıldı yine barbarlığınız üstünüzde, Lordum. Size iyi geceler, ben kıymetli vaktimi burada geçirmek yerine uyumaya gidiyorum." Adama her zaman gösterdiği aşağılayıcı bakışıyla bakıp başını çevirdi ve kapıya yöneldi.

"Hani uyku tutmamıştı? Buraya okuyacak bir şeyler bulmaya gelmemiş miydin sen?"

Andrew arkasından seslendiğinde, adama yüzünü dönüp zorla gülümsedi. "Nedense birden bütün hevesim kaçtı, vazgeçtim. Hatta kitaplardan soğudum diyebilirim."

"En azından uykunu getiriyorum, bu da bir şey."

Kız gözlerini devirerek kapıyı açtı, sonra aynı anda birbirlerine döndüler.

"Hayatımda senin kadar dengesizini görmedim."

Şimdi de aynı anda aynı şeyi söylemişlerdi. Elizabeth kollarını çatarak adama yaklaştı.

"Asıl sen dengesizsin. Sabahki adam nereye gitti? Hani rahat etmem için elinden geleni yapardın? Ama iki güzel söz söyledin ya alışkın değilsin tabii. Akşam farklı sabah farklısın. Neden gecenin bu vaktinde beni tersliyorsun?"

"Sen sanki dünyanın en uysal kadınısın da beni eleştir-

yorsun. Başka herkesin yanında melek gibisin ama beni gö-
rünce canavara dönüştüyorsun."

"Çünkü sürekli ters davranıyorsun. Bu da sinirimi
bozuyor. Ben de insanın nihayetinde karşında inatlaşıp du-
rurken sevgi gösterisi mi yapayım?"

Andrew da yaklaşıp kızın güzel yeşil gözlerine baktı. "O
zaman tanıştığımız andan beri ne hissettiğimi anlamışsındır.
Çünkü benimle inatlaşmadığın, sinirlerimi bozmadığın tek
bir gün geçmiyor."

"Şimdi ben mi suçlu oldum?"

Karşısındaki, bozulduğu açıkça belli olan kızla arasında
bir adımlık mesafe kalacak kadar yaklaşıp iç geçirdi.

"Daha geçen gün artık tartışmak yok dedik. Sen dün oda-
mı bastın. Bugün suikastçı gibi gizli gizli girdin odama, ben
de savunmaya geçince ne canavarlığım kaldı ne de deliliğim.
Önceden söylediklerine değinmiyorum bile. Her fırsatta ha-
karet ettiğin adamın sana nasıl davranmasını bekliyordun?"

"Sen babamın katiline nasıl davranmamı bekliyordun?"

"Yeter artık Eliza! Tamam, ben çok kötü bir adamım.
Ama bahara kadar aynı çau altında yaşamak zorunda oldu-
ğun adamım aynı zamanda. Sürekli kavga ediyoruz ve böyle
devam edemeyiz."

"Bu akşam sen başlattın ama! Ben dün bir daha kavga et-
memek için kendi kendime söz vermiştim. Şimdi sen sataş-
tın."

"Çocuk gibi birbirimizi suçlamaya devam edelim diyorsun
yani."

"Peki, önerin nedir?"

"Bundan sonra birbirimizi suçlamak, hakaret etmek yok."

"Laf dokundurmak da yok."

"Hesap sormak için odamı basmak yok."

"Eğer hakkımda planlar yapıp benden saklamazsan ben
de hesap sormam. Zaten odalara teklifsizce girme alışkanlığı
olan sensin."

"Bunun son laf dokundurman olduğunu umuyorum?"

Elizabeth ciddi durmak için kendini zorlarsa da hallerine

gölmeden edemedi. Andrew da vaziyetlerinin komikliğini kabul edip kızı katıldı.

"Anlaştık sanırım?"

"Evet, ama iki gün sonra anlaşmayı bozmak yok?"

"Siz onu kendinize söyleyin, Lordum. Ben verdiğim sözleri tutarım."

"O zaman sıkıntı yok. Bugüne dek verdiğim her sözü tuttum ben."

"Göreceğiz, Kont Donavay. İyi geceler."

Dizlerini kırıp selam verdi ve odadaki şamdanlardan birini alıp odayı terk etti. Bir süre giden kızın arkasından bakan Andrew, çok sonra yüzünde bir gülümsemeyle Elizabeth'in odaya ilk girdiğinde kendisine Drew diye hitap ettiğini fark etti.

Genç kız odasına döndüğünde aynadaki yansımasına gözü takıldı. Gecelik ve sabahlıkla adamın karşısına çıkmış, üsellek çok normal bir şeymiş gibi tartışıp, kılıfına bakmadan anlaşma yapmıştı. Sonra konuşmanın samimiyetini hatırladı ve durduğu yerde iyice kızarıp utandı. Tek umudu sarhoş adamın bu ayrıntıya dikkat etmemiş olmasıydı. Daha fazla düşünmeyip şamdandaki mumlarını söndürdü. Utancına rağmen, yatağına döndüğünde sabaha kadar huzur içinde uyudu.

Andrew ısıklık öttürerek saçlarını düzeltti. Sabahın ilk ışıkları odasını aydınlatıyordu ve dalga sesleri, deniz kokusu eşliğinde hazırlanıyordu. İyice uzayan saçlarını zor yatıştırmaca artık tıraş olması gerektiğini kabul etti. Bugün bu işi halletmeyi kafasına koyarak odadan ayrıldı. Ancak dün geceyi aklından çıkaramıyor, keyifle sırtıyordu. İyi ki Janet'in yanında fazla kalmamış uyumak için kaleye dönmüştü. Kaleye döndüğünde kraldan gelen mektubu görüp keyfi kaçsa da Elizabeth ile yaptığı anlaşma adamı mutlu etmişti. Artık soğuk savaş ya da sürekli kavga halinde olmamak adına bir-

birlerine söz vermişlerdi ve bunun sonucunda ortaya bir arkadaşlık çıkacağını merak ediyordu. Merdivenlerden inip neşeyle sofrada kendisini bekleyen ailesine baktı.

"Günaydın."

Yerine geçip hevesle kahvaltısına başladı.

Elizabeth de bu sabah erkenciydi. Ama yine özenle hazırlanmıştı. Aynanın karşısında son rötuşlarını yaparak kendisini inceledi. Kan kırmızısı, dik yakalı, vücudunu kalçalarına kadar sarıp orada bollaşan, dökümlü, düne göre daha az kabarık ve en az dünkü kadar göz alıcı bir elbise giymişti. Saçlarını Julie'ye ördürerek topuz haline getirmişti. Görüntüsünden tatmin olunca odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Ancak alt kattan gelen neşeli sesler üzerine merdivenin başında durdu. Andrew'un kahkahası tüm kalede çınlıyordu. Bunun üzerine gizlice ve dikkatle adamı eğlendiren sohbetin devamını dinledi kız.

"Yanlış anlama Albert ama Rosalie haklı. Seni kralın sarayına almamaları lazım... Çapkınlıklarından herkes bıktı."

"Hanımların ilgisini çekecek kadar yakışıklıysam, o sarayda benim kadar karizmatik bir adam yoksa bu benim suçum mu?"

Kıkırdama sırası Rosalie'deydi. "Bu kadar mütevazı olmamalısin Albert. Ama Drew'un hakkını verineliyiz. Onun senden fazla hayranı var."

"Hanımlar kendilerine kıbar davranan erkeklerden hoşlanırlar. Drew'un sahip olmadığı bir özellik bu. Sen ne zamandır gitmiyorsun saraya, Kont Donavay eskisi kadar hayranı sahip değil."

"Senin etrafındaki kadınların sana ne faydası var? Bir gün başımız derde girecek. Klanlardan biriyle düşman olacağız senin yüzünden."

"Evlendirelim diyeceğim ama hangi zavallı kızı lanetleyeceğiz bilemedim. Sen ne önerirsin Drew?"

"Merak etme, asıl böyle adamlardan korkmalıyız. Bu adam sonunda âşık olacak ve evlendiğinde ikinci bir Connor Donavay olacak."

"Andrew Donavay yine abartıyor."

"Hepimiz göreceğiz. Tabii istediğin adama benzemekte özgürsün. Yeğenlerim ile ben ilgilenirim."

Albert'in kısık gülüşü duyuldu. "Bu kadar sınırsız bir hayal gücün olduğunu bilmiyordum Drew. Beni evlendirdin ve ilgisiz bir baba olacağıma karar verdin. Klanın reisi sensin, varisleri senden bekliyoruz. Biliyorsun değil mi?"

"İlgiyi üzerime çekerek kurtulmaya çalışıyorsun. Ancak ben evlenebileceğim bir kadının yeryüzünde olduğunu sanmıyorum, kadınlarla uğraşamayacak kadar kendimi seviyorum."

"Yeryüzünde bana katlanabilecek bir kadın yok demeye çalışıyorsun sanırım."

"O da var tabii."

Andrew'un kabullenışı üzerine üçü de yeniden güldü. Üst katta bir süre daha bekleyen Elizabeth konuşmaya devam edilmeyince merdivenlerden indi. Genç kız sofraya oturup herkese günaydın derken Andrew yine gözlerini ayıramıyordu. Öyle ki konuşmadan önce bir bardak su içmek zorunda hissetti.

"Leydi Eliza, yine göz kamaştırıcı görünüyorsunuz. Umanın dün gece iyi uyumuştunuzdur."

"Oldukça iyi uyudum, Lordum teşekkürler. Ama aynı şeyi sizin için söyleyemeyeceğim sanırım. Çünkü avdan geç dönmenize rağmen gece kalede durmayıp yine gittiğinizi gördüm."

Elizabeth adamın gece metresinin yanına gittiğini unutmamış, anlaşmayı bozmadan kendince sataşıyordu. Dün gece yaşanan her şeyden habersiz Rosalie ve Albert ise yine bir şey anlamadan ikiliyi izliyordu.

"Evet, Leydim oldukça geç bir vakitte döndüm. Fakat dönüşümü beklediğinizi bilseydim emin olun çok önce gelirdim."

Andrew gülümseyerek ailesinin yanında Elizabeth ile arasında bir şeyler olduğunu ima ediyordu. Genç kız tam ağzını açıp hak ettiği cevabı verecekken anlaşmayı hatırlayıp

susmak zorunda kaldı ve bunun üzerine Andrew iyice sinirli olarak küçük zaferine sevindi. Genç kız da kendi aptallığına kızdı. Öyle bir laf etmişti ki sanki adamı tüm gece beklemiş, kaleye döndüğünde de onun orada olduğunu bilerek odasına girmiş konumuna düşmüştü.

Sıkıntıyla kahvaltısına başladı. Yemek bitene kadar başka yanlış şeyler söylememek için sohbetlere katılmayıp sessizliğini korudu.

"Rose?"

"Efendim Eliza?"

"Kaledeki hareketliliğin sebebi nedir? Bugün olağanüstü bir durum mu var?"

Rosalie elindeki iğneyle kasnağı bırakarak arkadaşının yüzüne baktı. Vakit neredeyse öğleye yaklaşacaktı ve Elizabeth ısrarla sohbet konusu bulmaya çalışıyordu. Saçma konularda sorular soruyor, gereksiz yere konuşuyordu.

"Artık asıl konuşmak istediğin konuya gelir misin lütfen? Hem senin odandayız burada kimse bizi duyamaz."

"Hayır, ben sadece sohbet etmeye çalışıyordum."

"Eliza!"

"Tamam, kızma. Şey... Bu sabah kahvaltıya inerken konuşmalarınızı istemeden duydum. Siz, Andrew'un babasından bahsettiniz ve Albert'in ileride babasına benzeyeceği ile ilgili imada bulundu Drew. Ben..."

"Sen de Connor amcama benzemesinin neden kötü olacağını merak ettin Albert bundan bir hakaret gibi bahsedince, öyle mi?"

"Evet."

Kaşlarını soru sorarcasına kaldıran Rosalie arkadaşını dikkatle inceledi. "İki gündür fazla meraklısın. Drew hakkında neden bu kadar soru soruyorsun?"

Utangaç kızaran yanaklarını başını öne eğerek sakladı Elizabeth. "Hayatımı bir günde altüst eden, aynı çatı altında

yayıp her gün yüzünü gördüğüm adamı tammak istemem yanlış mı?"

"Hayır, elbette yanlış değil. Aslında tanıdıkça, geçmişini öğrendiğinde bazı şeyleri anlayışla karşılayacağını düşünüyorum."

Arkasına yaslanıp derin bir nefes alarak anlatmaya başladı. "Amcam çok iyi bir klan reisi ve başarılı bir askerdir. Aynıca yengeme çok âşık. Aralarında çok farklı bir ilişki vardı. Bazen sanki dünyada bir tek ikisi varmış gibi gözleri başka kimseyi görmezdi. Ama birbirlerine gösterdikleri sevgiyi ailelerinden sakındılar."

"Nasıl yani?"

"Çocuklarına ve bana karşı mesafeliydiler. Yani ebeveynlerden çok amcam bizim için klan reisimizdi. Yengem de leydimiz. Özellikle Andrew'a karşı mesafeli ve soğuk davranıyorlardı. Çünkü o varisti. Eğer sevgilerini gösterip ilgilenirlerse, şımarık bir çocuk olacağına inanıyorlardı. Drew sütanne ile büyüdü. Belli bir yaşa gelene dek babasının seveceği bir evlat olup takdirini kazanmaya çalıştı. Ama kralın sarayına gittiğinde başka asilleri ve çocuklarına nasıl davrandıklarını gördü. O da ailesinden uzaklaştı. Sarayda yükselip kralın saygısını kazandı. Çok genç yaşta savaşılmaya başladı ve babasının istediği gibi sert bir adam oldu ama sonunda amcam da üzerindeki etkisini kaybetti. Babasının emri altında bu kalede yaşamak istemiyordu. Babasını yok sayıp krala hizmet etmeye devam etti. Amcam öldüğünde Drew ile küslerdi. Ölüm haberini aldığı anda buraya döndü."

Elizabeth duyduklarını anlamaya çalışarak bir siltre Rosalie'ye baktı.

"Nasıl bir anne baba çocuğunu sevgisiz büyütür? Babası nasıl davranacağını bilmeyen, sorumlulukları yüzünden doğru kararlar veremeyen bir adam olabilir. Ama annesi? Çocuğuna sevgisini ve ilgisini göstermeden, kendinden uzak tutarak büyümesine nasıl izin verir?"

Bir anneyle evladı arasına girebilecek her türlü sebep, annesiz büyüyen genç kıza anlamsız geliyordu. Rosalie de an-

nesiz büyüyen bir başka çocuk olduğu için genç leydinin ne hissettığını anlayarak acıyla gülünse di.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve kesinlikle sana katılıyorum. Ama yengem kocasına taparcasına âşık bir kadındı. Her sözünü kanun gibi görür, sorgulamadan itaat ederdi. Öyle ki amcam öldüğünde onsuz yaşayamadı. Bir ay bile geçmeden onu da kaybettik. Zaten pek konuşmaz, çevresindeki olaylarla ilgilenmezdi. Hatta düşünmezdi ve kocasını hayatın merkezi haline getirmişti. İşin garip tarafı amcam sert, soğuk mizaçlı bir adam olmasına rağmen o da yengemin yanında bambaşka bir adama dönüşürdü. Tabi Andrew çocukluğumu yaşayamadan kaleden ayrılıp onlardan uzaklaşınca, onlar da hatalarını anladılar sanırım. Albert ve özellikle ailenin en küçüğü olan kızları Gavina'ya karşı farklı davrandılar."

Elizabeth içinde Andrew için büyüyen acıma hissi ve anlayışla dinledi. Adamın hırçın, huysuz, ürkütücü ve alaycı kişiliğinin altındaki sevgisiz çocuğu, etrafındakilere güvenemeyen yalnız insanı duydukları sayesinde görmüştü.

"Peki, sen ne yaptın? Öz çocuklarına bile böyle davranan bir ailede nasıl büyüdün?"

"Ben şanslıydım. Çünkü küçüklüğüm Drew'un kanatlan altında geçti. O benim ailem oldu. Albert da kız çocuğu olmama rağmen her zaman en yakın arkadaşım oldu. Drew, saraydan uzak kaldığı dönemde bile beni Albert'a emanet etti. Yalnız büyümeme asla izin vermedi."

Ne diyeceğini bilemeden başını eğip sustu Elizabeth. Öğrendiklerinin ağırlığıyla aklında ve kalbinde oluşan yeni seslerle öylece kalmıştı, Andrew'un köylü rahibesi...

Kırmızı Elbiseli Kız

Ağustos güneşinin aydınlattığı odada Elizabeth pencereyi açtı ve Rosalie'nin o gün odaya bıraktığı İncil'i eline alıp inceleyen Julie'ye döndü.

"İstersen beraber okuyabiliriz."

İrkilerek oturduğu yerden kalktı ve İncil'i masanın üzerine bıraktı kız. "Ben okuma yazma bilmiyorum, Leydim."

Elizabeth anlayışla gülümsedi. "Eğer istersen sana öğretebilirim. Kendi köyümde de yardımcı olduğum insanlar vardı."

"Şey... Böyle bir şeyi Kont Donavay'den izin almadan yapamayız."

Omuz silkip elini "Sen onu umursama," dercesine salladı.

"Fırtına'nın rüzgârı bende işe yaramaz, sen rahat ol. İnan İskoçya'nın havası, beni o adamdan daha çok olumsuz etkiliyordur."

Ona hak verip kıkırdayan Julie içeriye temiz hava girmesi için odanın kapısını açtı. Sonra da susayan leydisi için meyve suyu hazırlamaya mutfığa indi.

Odada yalnız kalmanın rahatlığına kavuşan Elizabeth derin bir nefes aldı. Rosalie ile konuştuktan sonra duyduklarını değerlendirecek zaman bulamamıştı. Zaten öğleye kadar Rosalie de odadan ayrılmamıştı.

Şu an babasının yanında olmasını isteyerek divana oturdu. Yaşlı adam her zaman "Hayatta iyiler ve kötüler vardır; aynı zamanda hem iyi hem de kötü olamazsın," derdi. Elizabeth de tam tersine inanır, "Hayatta sadece siyah ve beyaz yoktur griler de var baba," derdi. Her iyinin içinde az da olsa kötülük, kötülerde de iyilik olduğunu savunurdu.

Tabi kızının itaatsizlik edip inatlaşmasını istemeyen adam karşısında tartışmayı uzatmazdı. Her seferinde babasına hak vermiş gibi yapar düşüncelerini kendisine saklardı.

Eline dalgınlıkla yine kasnağını aldı ve Andrew ile karıştığından beri yaşanan her şeyi düşündü. Yol boyunca atında onunla yolculuk edip vücut ısını paylaştıran, kendisini öldürmeye çalıştığını sanıp peşinden suya atlayan ve şefkatle yaralarını saran, mahremiyetine saygı duyan adam nasıl tamamen kötü olabilirdi? Kaleye geldiği andan beri gördüğü ilgiyi ve saygıyı, hatta bunların William ile nişanlı olmasına rağmen kendisine sunulmuş olduğunu düşündü. Sonra hüzünle gülümseyerek yıllardır ailesinin sakladığı gerçekleri ona anlattığını, üzüldüğünde nasıl teselli ettiğini hatırladı. Hiçbir mecburiyeti olmadığı, onu zindanlarda çürütme seçeneği olduğu halde anlaşma yapmış, dostça elini uzatmış adam. Burada çok korkunç bir vaziyette de olabilirdi. Ama Elizabeth, sık kayafetler içinde kendisine ait odada, özel hizmetçisinin getireceği meyve suyunu beklerken nakış işliyordu. Geleceğini, onu muhtemelen bekleyen manastırı ya da babasının kaybını düşünmediğinde Andrew ona nasıl zarar vermişti? Bir sürü hakaret edip kışkırttığı ve adama vurduğu gün sadece yaptıklarının karşılığını almıştı. Ayrıca içinden bir ses Albert'a hak veriyordu. Drew yaşlı bir adamın canına kastedecek biri değildi. Eğer öyle olsaydı ondan korkardı ama Elizabeth, tanıdığı günden beri adama olan öfkesi ve merakının yanında önemsenmeyecek kadar az çekinmişti.

Andrew kaledeki ayarlamaları yapmış, odasına giden merdivenleri dalgın adımlarla çıkıyordu. Akşam Kral Robert'in sarayına gitmek için yola çıkacaktı ve tüm dikkatini vermiş intikam planıyla ilgili yapacağı açıklamaları düşünüyordu. Dalgınlığına rağmen koridordan gelen melodik sesi fark etti. Kapısı aralık odanın önüne kadar merakla ilerledi. Elizabeth, elinde kasnağı ile başını hafifçe yana eğmiş na-

ışığı işliyordu. Bir yandan pencereden odaya süzülen güneş ışığı, genç kızın kumral saçlarını aydınlatıyordu. Bu bilyüleyici görüntüyü tamamlayan ve adamın ilgisini asıl çeken güzel sesle söylediği ninniydi. Andrew bir süre hiçbir şey düşünmeden bu görüntüyü hayranlıkla izledi ve hafızasına kaydetti. Yani ninninin hangi dilde olduğunu idrak edene dek...

Elizabeth, kafasında Andrew ile ilgili düşüncelerle farkında olmadan çocukluğunda öğrendiği ninniyi mırıldanıyor, bir yandan elindeki işle uğraşıyordu. Andrew gür sesiyle odayı doldurup birden içeri girene kadar da varlığını fark etmemişti. Hızla yanına varan adam kaşlarını çatı ve soru sordu.

"Sen o ninniyi nereden, kimden öğrendin?"

"Size de merhaba, Lordum. Sorun nedir? Yoksa kalenizde şarkı söylemek de mi yasak?"

"Soruma cevap ver. Julie'den mi öğrendin?"

"Hayır, neden soruyorsun?"

"Eliza sabrımı zorlama da cevap ver!"

"Tamam bağırma. Maria'dan öğrendim. Kendisi beni bütünen kadın, sen köye saldırmadan bir sene önce öldü."

"Maria, İskoç muydu? Bu ninni Galce. Eski bir İskoç ninnisidir."

"Galce olduğunu biliyorum. Hayır, bildiğim kadarıyla Maria safsan İngiliz'di. Annem; Adam bebekken ona söylemiş bu ninniyi, Maria da ondan öğrenmiş. Ben doğarken annem ölmüş, ben de sürekli ağlayan huysuz bir bebekmişim ve Maria ancak bu ninniyi söylediğinde susarmışım. Büyüdükçe de ne zaman annemi anmak istesem söyler oldum."

Andrew suratını iyice asarak kızın yüzüne baktı. "Annen nereden biliyor Galce?"

Elizabeth gözlerini devirdi ve adamın aptalca sorusuna omzunu silkerek karşılık verdi.

"Annem ben doğarken ölmüş diyorum. Nereden bilebilirim? Ayrıca farkında değilsen söyleyeyim İngilizler ve İskoçlar birbirlerinden nefret ediyor olabilir ama biz dünyanın diğer ucunda yaşamıyoruz. Yani o kadar imkânsız bir şey değil."

Adamın iyice bozulan yüz ifadesine güldü ve sanki yaramaz çocuğuyla konuşan bir anne gibi bakarak sevecen bir sesle konuşmaya devam etti.

"Gerçekten bunun için *odama* girdiğine inanamıyorum. Beni sorguladın, üstelik kapıyı bile çalmadın. Gerçi bu senin alışkanlığın sanırım. Kapılar, nezaket kuralları ya da bir genç kızın mahrem alanına girmiş olman senin için bir şey ifade etmiyor."

Sözlerini yüzündeki içten gülümsemeyle yumuşattı. Andrew içinse söylediklerinin pek önemi yoktu. Çünkü o tüm sözlerin içinden kızın '*odam*' demiş olmasıyla ilgileniyordu. Açıkça Elizabeth'in kaleyi benimsediğini, ona verilen odayı sahiplendiğini görmek adamın hoşuna gitmişti. Artık eskisi kadar nadir olmayan, daha sık göstermeye başladığı gülümsemesiyle kıza yaklaştı.

"Farkında mısınız bilmiyorum, Leydim ama bu kale bana ait. Kendi kalemde kurallarla mı yaşayacağım? Tüm odalar benim ve istediğime istediğim zaman girerim. Hatta bırakın kaleyi şehir benim. Bu yüzden burada kendi kurallarımı koyabiliyorum."

Başka zaman olsa sinirlenebilecek olan kızın mevcut durumu hoşuna gitti. Adamın yüzüne bakıp çekinmeden güldü. Andrew'u gördüğü ilk günden beri ukala ve kendini beğenmiş bir görgüsüz olmakla suçluyordu. Ama adam bugün ilk kez sahip olduklarıyla bu kadar övünmüştü, kız tam da aksini düşünmeye başlamışken. Tabii, artık nasıl bir adam olduğunu anlamaya başladığı için Elizabeth bu konuşmayı komik bulmuştu.

"Sahip olduklarınızı görebiliyorum, Lordum ve sizi tanımasaydım mal varlığınıza beni etkilemeye çalıştığınızı düşüncektim. Ayrıca tüm odalar sizin olabilir ama bu oda benim ve benim odamda benim kurallarım geçerli. İsterseniz anlamamızı hatırlatayım?"

Andrew, kızın kendine güvenen halini ve ona meydan okuyuşunu zevkle izleyip güldü. Bunun üzerine Elizabeth iyice cesaretlenip konuşmaya devam etti.

"Kalenin en büyük ve en güzel manzaralı odasında kaldığınızı duydum. Bağışlayın ama odanızın rahatı dururken neden buradasınız? Benim ufak, avluya bakan ve deniz görmeyen odam şimdi mi değerlendirildi? Eğer öyleyse memnuniyetle değiştiririm."

Adam, Elizabeth'in flörtçü sesinin ve güzel gülümsemesinin büyüünde onu hayranlıkla seyretti. Pazarlıkçı hali ile iyice keyiflendi. Odaya nasıl girdiği ya da annesiyle ilgili kafasında oluşan sorular tamamen uçup gitmişti.

"Anlaşıldı, anlaşma yapmış olmamız seni fazlasıyla arzıslıyordu. Yatak odamı benden alacak hale geldin, yakında şehirden de kovma planları yaparsın. Ben en iyisi gideyim buradan. Yoksa zararlı çıkacağım."

Karşılıklı gülümseyerek biraz daha birbirlerine baktılar. Sonra birbirlerini hafif bir baş hareketiyle selamladılar ve adam genç kıızı odada yalnız bıraktı.

Yolculuk hazırlıklarını tamamlamış, kralın karşısına çıkmaya hazırды Andrew. Yakın adamları aşağıda atlarla ilgilenirken, akşam güneşinin kızıla boyadığı odasından öğleden beri aklında tuttuğu planı uygulamak için çıktı.

Elizabeth tek başına oturmuş, oyalanmak için zaten neredeyse ezbere bildiği İncil'i okuyordu. Kapısı çalınca merakla başını kaldırdı. Girilmesini söylediğinde usulca kapı açıldı.

Andrew saçlarını kısaltmış, dalgalarını düzgünce arkaya doğru yatırmış ve sakallarını tamamen kesmiş, karşısında İskoç eteği ve tartanıyla dikiliyordu.

Genç kız bir an gözlerine inanamadı. Adamı güzel mavi gözlerinden tanıdı. Köşeli yüz hatlarını, yakışıklı yüzünü ilk kez inceleme fırsatı buluyordu. Şaşkınlık ve hayranlıkla bir süre izledikten sonra konuşmayı akıl edebildi.

"Sen kimsin ve bizim barbar İskoç Klan Beyi'ne ne yaptın?"

Erkeksi bir kahkaha atan adam kıza yaklaştı. "İstersen ben gideyim, eski halim gelsin?"

"Yok, lütfen o, gittiği yerde kalsın. Bu kapıları çalan, mağara adamı gibi durmayan halini tercih ederim."

İstemsizce adamı baştan ayağa süzdü. Gözleri eteğe ve adamın kaslı bronz bacaklarına takılınca utanıp hafifçe kızardı. Kaleye geldiği günden beri pek fazla adamla karşılaşmasa da avludaki askerlerden eteğe alışkındı. Ama ilk kez bir erkeğin eteği bu kadar yakıştırdığını kabul etmeliydi. Normalde kadını durması gereken etek Andrew'a erkeksi bir görünüm katmıştı.

Sanki kızın aklını okumuş gibi adam iyice sırtıttı ve gözlerinin takıldığı yeri fark ederek sataştı.

"Sen benim bacaklarıma mı bakıyorsun?"

"Ne? Ne ilgisi var. Ben eteğini inceliyorum, senin çarpık bacaklarınla ilgilenmiyorum. Zaten erkeğin etek giymesi kadar saçma bir şey görmedim."

Elizabeth söylenerek başını çevirdi. Adamın bacakları kesinlikle çarpık değildi ve bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. Mahcubiyetini gören Andrew da daha fazla üstüne gitmedi.

"Ben, seni odadan çıkarmaya geldim. Hadi gidiyoruz."

Kolundan tutarak beline sarıldı. Elizabeth daha cevap vermeden koridora çıktılar.

"Nereye gidiyoruz?"

"Soru sorma, yürü hadi."

Merdivenleri çıkarak kalenin kuzey kanadına, yatak odasının olduğu kata kızı götürdü. Elizabeth daha yolda nereye gittiklerini anlamıştı. Çünkü o katta kullanılan sadece tek bir oda vardı ve genç kız daha önce kalenin o tarafına adımını bile atmamıştı.

Kapının yanına gelince durdular.

"Benim senin odanda ne işim var? Niye geldik?"

"Manzarayı merak etmiyor muydun? Benden korkmana gerek yok."

Arkasına geçip elleriyle gözlerini kapadı ve omzuyla ittirek kapıyı açtı. Genç kızı odada yavaşça ilerletip pencerenin önüne götürdü. Elizabeth, adamın boynuna vuran nefesini

hissetti. Andrew usulca ellerini gözlerinden çekti. Gözünü açmasını söyleyerek arkasından çekildi.

Elizabeth gözlerini açtığında ilk olarak sonsuz maviliği gördü. Oda sanki denizin içine kurulmuş gibiydi. Aşağıya doğru bakıldığında kayalıkları görmese, kalenin denizin ortasında yüzdüğünü düşünebilirdi. İlk kez gün ışığında deniz gören kız hayranlıkla iç geçirdi ve batmak üzere olan güneşin gökyüzünü, bulundukları odayı başka nerede böyle güzel bir kızıla boyayabileceğini merak etti. On dokuz yıllık hayatında ilk kez bu kadar güzel bir manzarayla karşılaşmıştı. Sonunda gördüklerini ifade edebilecek bir kelime olmadığını fark etti. Bakışlarını manzaradan kısa bir an ayırıp Andrew'a baktı.

"Ben daha önce bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Tek kelimeyle büyüleyici, çok teşekkür ederim Drew."

"Bence de büyüleyici."

Andrew da aynı şeyi düşünüyordu. Ancak manzara için değil yanındaki kırmızı elbiseli kız içindi onun hayranlığı. Elizabeth'in, mutluluğu ve yüzünde tüm odayı aydınlatan içten gülümsemesiyle hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu düşünmeden edemedi. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da İngiliz köylü rahibesi, huysuz esiri çok güzel bir genç kızdı.

Güneş ufuk çizgisinde kaybolana, gün bitene kadar başka bir şey söylemeden görüntüyü izlediler. Daha doğrusu Elizabeth pencereden dışarıya bakarken Andrew da genç kızı doya doya izledi.

Sonunda birbirlerine döndüklerinde kız minnetle gülümseyip denizle aynı renk olan adamın mavi gözlerine baktı.

"Gerçekten çok teşekkür ederim. Hayatımda ilk kez deniz gördüm. Çok güzelmiş, büyüledim."

"Beğenmene sevindim. Karşılığında senden isteyeceğim şeyi sorunsuz yerine getireceğini umuyorum."

Gözlerini deviren Elizabeth adamı ayıplayarak başını çevirdi. "Ben de bana neden iyi davrandığını merak ediyordum. Yine ne isteyeceksin?"

"Öyle büyük bir şey değil, kaledeki hazırlıklardan görmüştüzdür. Birazdan yola çıkıp Kral Robert'in sarayına gideceğimi. Önümüzdeki birkaç gün burada olmayacağım ve senin uslu duracağından emin olmak istiyorum."

"Yoksa kaçmamdı mı korkuyorsun?"

Adama gülüp dünyanın en saçma şeyinden bahsetmiş gibi omuz silkti.

"Elbette kaçmaktan korkmuyorum. Ama kaçmaya çalışıp o sırada kendine zarar vermenden endişe etmiyorum değilim. İşlerimi hallederken bir de senin için tedirgin olmak istemiyorum."

Andrew'un gözlerinin bu kadar güzel olduğuna daha önce nasıl dikkat etmemişti? Bakışındaki sıcaklığı kalbinde hissetti.

"Ben anlaşmamıza sen burada değilken de sadık kalırım, endişelenmene gerek yok. Kaçmam, kalede girmemi yasakladığın yerlere girmem, kimseyle tartışmam ve kaleden dışarı adım atmam. Oldu mu sahip?"

Andrew kızın huysuz sitemine gülüp daha da yaklaşıp kollarını uzatsa beline sarılıp kendine çekebilirdi.

Elizabeth aralarındaki mesafenin azlığını idrak edemeyecek durumdaydı. Çünkü Andrew'un, güldüğünde sol yanığında belli belirsiz ortaya çıkan gamzesine gözü takılmıştı. Adam kızın beğeni dolu bakışlarını fark etti ve gururu okşandı. Kendisini bildi bileli kadınların ilgisi üzerindeydi. Hiçbir kadının beğenisini kazanmak için çabalamamıştı. Hatta çoğu zaman fazla ilgiden bunalırdı ama bu kız farklıydı. Nedenini düşünmek istemiyordu ama Elizabeth'in ilgisini sonunda çekmiş olmak hoşuna gidiyordu.

"Bana sitem edip vicdanımı sızlattıma peşindesin sanırım?"

"Senin vicdanına dokunamadığım gerçeğini çok önce kabullendim ben."

"Böyle söyleyince üzülüyorum. Gitmekten vazgeçeceğim."

Elizabeth kaşlarını kaldırarak başını hayır anlamında eli yana salladı. "Yok, sen git lütfen. Beni düşünme."

"Şimdi gerçek yüzünü gösterdin işte. Anlaşmayı bahane ediyordun utanmadan. Resmen gideceğim için mutlu oldun, bir an önce göndermeye çalışıyorsun."

Kız yine kıkırdadı.

"En azından şehrin surlarından çıkmamı bekle sevinmek için."

Alınmış gibi yapmaya çalışsa da Elizabeth ile şakalaşıp normal insanlar gibi sohbet etmek adamın çok hoşuna gitmişti. Gerçi onların normal sohbetleri bile hiçbir zaman atışmaz olamıştı. Ama bu durum onu eğlendirmişti de.

"Ne zaman döneceksin?"

"Bilmem, sanırım bir hafta sonra. Neden sordun, özleyecek misin?"

"Her anım sizi düşünerek geçecek, Lordum. Sağmalama, ben sadece güzel günlerim ne kadar sürecekt diye merak ettim."

Artık gitme vakti gelince beraber avluya indiler ve Andrew tüm ailesiyle vedalaşıp atına bindi, kaleden ayrılırken aklı hâlâ Elizabeth'deydi. Araları tam düzelmeye başlamışken kızı burada bırakıp gitmek istemiyordu. Mecburiyetine sessiz bir küfür savurdu. Esirini döndüğünde bıraktığı gibi bulma umuduyla şehirden ayrılıyordu Kont.

BEŞ GÜN SONRA

Kahvaltı masasında beş gündür olduğu gibi herkes keyifle oturuyordu. Elizabeth; Rosalie'nin yanında, Albert'ın karşısındaki yerini almıştı. Kalenin sistemini, Hawthorne'daki düzeni iyice inceleme fırsatı bulmuştu ve buradaki hayatına her gün biraz daha benimsiyordu. Çok keyifliydi. Andrew'un yokluğunu elbette hissediyordu ama adamın varlığıyla artık o kadar rahatsız olmamakla beraber, yokluğunu daha çok seviyordu. O etrafta değilken aklı karışmıyordu ve onu anlamaya çalışırken geçirdiği zamanı Rosalie ile Al-

bert'in eğlenceli arkadaşlığı için haretiyordu. Julie'ye okuma yazma da öğretiyordu. Ayrıca babası izin vermediği için be-
güne dek kulig kullanıp kendisini savunamadığından şikâyet
etmişti ve üç gün önce Albert ders vermeyi teklif edince he-
men sevinerek talimlere başlamıştı. Böylece boş vakitlerini
artık değerlendirebiliyordu. Hizmetlilerin kötü bakışlarına
maruz kalmak dışında şikâyet edecek bir şeyi yoktu. Tapdı-
ğı İngiliz kanı yüzünden Albert, Rosalie, Hekim Gerard ve
Julie dışında kimseye kendini sevdirememişti. Gerçi bu ko-
nuda pek çaba harcadığı da söylenemezdi. Yine de eğer bakış-
larla insan öldürmek mümkün olsaydı Elizabeth, bu şehirde
çoktan ölmüş olacağını biliyordu.

Andrew iki gün daha gelmeyeceği için Rosalie ile bugün
plan yapmışlardı. Albert'ı ikna edip kaleden çıkacaklardı. Eli-
zabeth artık dört duvar arasında yaşamaktan çok sıkılmıştı.
Rosalie'nin planına göre genç kız ata binmeyi öğrenecekti.
Elizabeth bunun iki günde mümkün olmadığını söylüyordu
ama Rosalie en azından korkusunu yenmesini sağlayacakla-
rına inanıyordu.

Sabaktan beri kaleden çıkmalarına izin vermesi için Al-
bert'a yapmadıkları oyun kalmamıştı. Rosalie uzaktan bakıl-
dığında sessiz bir kız gibi duruyordu ama tam tersiydi. Bu-
gün de çenesiyle Albert'ı bıkırma çabasıındaydı ve sonunda
her zamanki gibi başarılı oldu.

"Tamam, pes ediyorum. Siz kazandınız. Ama şartlarım
var kızlar. Ben de sizinle geleceğim ve sözümünden çıkmaya-
caksınız. Ayrıca yanımızda muhafızlar da olacak. Kaleden
fazla uzaklaşmayacağız. Sözümü dinlemediğiniz an kaleye
döneriz. Beni Andrew ile karşı karşıya getirmeyin lütfen. Sizi
bana emanet etti."

Daha şartlarını anlatırken boynuna atlayan Rosalie yü-
zünden sözü kesilmişti. Normalde Andrew'un emrinden
çıkma cesaret edemezdi ama kuzeninin mutluluğu, eski
haline dönmüş oluşu ve tüm bunları Elizabeth'e borçlu ol-
mak adamın fikrini değiştirmişti.

Kahvaltılarını hevesle bitirirken, Elizabeth de uzun zaman sonra açık havaya çıkacak olmanın heyecanı içindeydi.

Fırtına tüm geceyi at sırtında mola vermeden geçirmişti. Son hızla Hawthorne'a dönüyordu. Uzun yolculuklara alışkındı ama yine de yorgunluk ve uykusuzluk etkisini göstermeye başlamıştı. Bir an kralın teklifini kabul edip biraz daha sarayda kalmadığı için pişman oldu fakat sonra eve dönmek için sebeplerini hatırlayıp atını daha da hızlandırdı.

Sarayda her şey istediği şekilde gitmiş, endişe ettiği gibi olmamıştı. Krala planını anlattığında tek takıldığı nokta olanlardan bu kadar geç haberdar olmasıydı ve o da Andrew'un, bir İngiliz kızını işin içine karıştırmasına şaşırmıştı. Kralın tercihi Andrew'un ordusuyla William'a saldırmasıydı tabii, ancak bu pek mümkün değildi. William onlar kadar sınıra yakın değildi. İngiliz topraklarına girip adama saldırmak tehlikeliydi. Bu yüzden onu üstlerine çekeceklerdi. Ayrıca Andrew için bu kadar bekledikten sonra sıradan bir intikam mümkün değildi. İşin içine kardeşi gibi sevdiği kuzeni dâhil olmuştu. Adam, pislği şüphesiz William'ın emriyle Rosalie'ye tecavüz etmişti.

Öfkesini yeniden uyandıran düşünceleri kafasından attı. Onun yerine evine, kaleye dönmek için acele etmesine sebep olan şeylere aklı kaydı.

Saray yine her zamanki gibiydi. Etrafı sinir bozucu dalkavuklar, krala ve kendisine yaranmaya çalışan yalakalarla doluydu. Gözlerinin içine bakıp ilgisini çekmeye çalışan şımarık leydiler de ortam yeterince bunalıcı değilmiş gibi sürekli çevresindeydi. Andrew'un gözünde, o kadınları gördükçe ne kadar aksini istemiş olsa da Elizabeth'in değeri artmıştı. Hayatına aldığı her kadın Fırtına'ya hayrandı ve onun gücünü, öfkesini görmek istiyordu. Ürkütücü hallerine, onu efsaneleştiren yönüne, kudretine ilgi duyuyorlardı. Andrew kimsenin umurunda değildi. Herkes Fırtına'nın peşindeydi.

O da bu yüzden yıllardır ondan beklendiği şekilde davranıyor, insanlığını susturuyordu. Fakat uzun zamandır alışık olduğu hayat son günlerde adamı ilk kez bu kadar boğuyordu. Kafası da Elizabeth'e takılmıştı. Yokluğunda kalede sonun çıkacağına inanmıyordu ama kızın kendisini sürekli şaşırttığı da bir gerçektir. *Ne zaman ne yapacağı belli olmuyor*, diye düşünüp gülümsedi. Bir de kafasından neler geçtiğini bilemediği gerçeği vardı. O yüzden şu an anlaşmalarının geçerli olup olmadığını, genç kızın onu gördüğünde nasıl davranacağını bilmiyordu. Bir yandan bu durumu kafasına takmaması gerektiğini kendisine söylüyordu tabii. Ama düşünmeden de edemiyordu. O yüzden bir an evvel şehre dönmek en iyisiydi.

Haber vermeden, önden kimseyi yollamadan döndüğü için bu sefer karşılama yoktu. Yine de şehrin girişindeki birkaç evde yaşayan insanlar Lordlarını görüp selam vermişlerdi. Adamlarıyla şehrin surlarını geçip günlük işlerini halletmek için sokağa çıkmış insanların arasından geçerek kalenin önüne vardılar.

Kont Donavay'i gören muhafızlar kalenin kapılarını açtılar. Herkesten önce Andrew avluya girdi. Girer girmez de öyle bir manzara gördü ki bir an öfkeden ne yapacağını bilemeyerek kasılıp kaldı.

Elizabeth kısraklardan birinin yanında durmuş binmeye çalışıyordu. Rosalie onları izlerken Albert genç kızın beline sarılmış binmesine yardım ediyordu.

Andrew, hiç beklemediği bu samimi görüntü karşısında ne yapacağını, önce kime sinirlenip nasıl deliye döneceğini bilemedi. Ağabeyini gören ve gözlerindeki öfkeyi fark eden Albert ise hemen kızıdan uzaklaştı. Adamın tepkisinden korkarak yanına yürüdü.

"Drew hoş geldin. Biz seni bugün bekleme-" Albert'in sesiyle biraz kendine gelen adam öfkeyle bağırmaya başladı.

"Kes sesini Albert! Burada ne halt dönüyor? Ne yaptığını zı sanıyorsunuz siz? Bu kızın burada ne işi var?"

Sağ kolunu öfkeyle kaldırmış eliyle Elizabeth'i gösteriyordu.

"Drew sakın ol. Kızlar sürekli kalede oturmaktan sıkılmış. Ben de düşündüm ki..."

"Sana kim düşünmeni söyledi? Nasıl benim emrimden çıkarsın? Ben Eliza kaleden dışarı avluya dahi adımını atmayacak demedim mi?"

"Andrew..."

"Cevap verme! Sen kimsin de bana itaatsizlik ediyorsun? Bu kalenin, Hawthorne'un Beyi benim ve herkes gibi senin de Lordum. Anlaşılan son beş günde bu gerçeği unutmuşsun."

Tüm avluyu inleyen sesiyle bağdıktan sonra bıraktıkları köşeye korkuyla sinen Elizabeth'e döndü. Öfkeden kararan deniz mavisi gözleriyle kıızı inceleyip yanına gitti.

Elizabeth başını dik tutarak cesur görünmeye çalıştı. Korkudan titreyen bacaklarını görmezden gelerek bakışlarını adamdaki kaçırmamayı başardı. Konuşup iyice kızdırmak istememişti, zaten konuşmak istese de becerebileceğini sanmıyordu. Yine de adamın öfkesini üzerine çekmekten kurtulamadı. Andrew, gözlerini dikip utanmadan yüzüne bakan, giderken yaptıkları anlaşmayı hiçe sayan kızın kolunu sertçe kavradı. Canının ne kadar acıdığını tahmin edebiliyordu ama umursamadan peşinden sürükleyerek kaleye soktu.

"Bırak beni Drew!"

"Sen sus. Seninle sonra görüşeceğiz, odana git ve ben akşini emredene kadar çıkma!"

Aşağılayıcı, soğuk bir bakış gönderdikten sonra Albert'a peşinden gelmesini söyleyerek çalışma odasına gidip kapıyı sertçe kapadı.

Andrew sinirle pencere kenarında durmuş dışarıya bakıyordu ve Albert sessizce ağabeyinin konuşmaya başlamasını bekliyordu. Royce, Kont'un yokluğunda kalede neler oldu-

ğünü öğrenmiş ve az önce Lorduna rapor vererek iki kardeyi odada yalnız bırakmıştı.

Andrew gözünü dışarıdan ayırmadan soğuk ve sakin bir sesle konuştu.

"Kılıç kullanmayı öğretmek, beraber atla dolaşmaya çıkmak. Bunları yapmaktaki amacını sorabilir miyim? Kaç zamandır çapkınlığıyla ünlü kardeşimin İngiltere'den döndüğünden yani Elizabeth Perry'i kaleye getirdiğinden beri bir tane vukuatını duymadım. Bizimle akşam yemeklerine oturmadan her gece sokağa çıkan, sabahları kadınların kohnundan çıkıp kahvaltuya gelemeyen sen değiy miydin Albert?" Sakinliğini korumayı başaramadan kardeşine döndü. Konuşmaya devam etti.

"Beş gündür kaleden dışarı adımını atmamışsın. Sen ne zaman bu kadar evini seven bir adam oldun?"

"Ne ima etmeye çalışıyorsun Drew?"

"Yeterince açık değil mi? Elizabeth ile aranda ne var öğrenmek istiyorum."

"Elizabeth, kuzenimizin en zor zamanında ona destek olan kız. Rosalie o buraya gelene kadar ne haldeydi hatırlamıyor musun? Ayrıca bizim yüzümüzden evinden ayrıldı, kıza babasının yasını tutturuyoruz. Biraz iyi davranmanın, arkadaşça yaklaşmanın ne zararı var? Ben sadece iyiliğini istiyorum."

"Eliza'nın iyiliğini düşünmek sana mı kaldı? O benim bana ait ve iyiliğini ben düşünür, onunla ancak ben ilgilenirim."

"Neden bu kadar sahipleniyorsun? Öz kardeşine herkesin içinde hakaret edip üstüne yürümene nasıl sebep olabiliyor bu kız?"

"Seni ilgilendirmez. Eliza, benim dedim işte o kadar. Benim himayemde, onunla ilgili her şeye ben karar veririm. Ondan uzak duracaksın ve özellikle ellerini üstünden çekeceksin. Bir daha ona dokunduğunu görmeyeceğim!"

Oturduğu yerden sinirle kalkıp ağabeyinin karşısına dikildi Albert.

"O kızı aynı gözle bakmadığımız ortada. İçin rahat olsun. Benim gözümde Eliza, Rose ve Gavina'dan farksız. Ancak bu kadar bağırmadan önce 'Ben bu kızı vuruldum Albert, o kadar gözüm döndü ki utanmasam yüzüne vuran güneşten kıskanacağım kardeşim,' deseydin ben de arama mesafe koyardım. Diğer suçlamalarına gelirsek, beni ciddiye alıp karşıma çıksaydın ve nasıl olduğumu sorsaydın, başka bir kızı âşık olduğumu da öğrenirdin."

Andrew'un konuşmasına fırsat vermeden hırsla arkasını dönüp odayı terk etti.

Koridorlardan hışımla geçerek kaleyi terk eden Albert'i uzaktan izledi Elizabeth. Andrew ne kadar odasına gitmesini emrettiyse de onu dinlememiş, salonda iki kardeşin konuşmasının bitmesini beklemişti.

Derin bir nefes alarak elbisesini düzeltti ve kapısı aralık odaya usulca girdi. Andrew kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanarak arkası dönük halde dışarıyı izliyordu.

Kimin geldiğine merak edip bakmamıştı bile. Elizabeth ilgisini çekmek için odanın ortasına kadar ilerledi. Adam istifini bozmayınca iyice yaklaştı ve ifadesiz tutmaya özen gösterdiği sesiyle konuştu.

"Ben geldim Drew, konuşmak için."

Sonunda başını çevirip gözlerine bakmıştı ama Elizabeth buz gibi bakışları üzerinde hissedince hiç bakmamış olmasını diledi.

"Sana odana gitmeni söylemedim mi ben, ne işin var burada?"

"Sonra görüşeceğiz dedin, ben de ertelemek istemedim."

"Kendi bildiğini yapmak zorundasın değil mi? Sana 'Sonra görüşeceğiz,' dedim çünkü elimden kaza çıkarması için öfkemin yatışması gerek. Daha önce yaşananlardan ders alıp sözümü dinlemen gerekiyordu."

"Senin de benim emir verebileceğin biri olmadığımı an-

laman gerekiyordu. Ayrıca bu öfkeye neyin neden olduğuna anlayamıyorum. Tam seni anlamaya çalışırken yine o huy-suz, öfkeli adama dönüştün."

"Eliza, odana dön."

"Gitmiyorum, sırf kaleden çıkıp masum bir geziye gitmek istedik diye bu kadar sinirlenemezsin!"

Andrew yaslandığı duvardan hırsla doğruldu ve ikisini ayıran çalışma masasının etrafından dolanarak kızın karşısına dikildi.

"Masum? Albert'in elleri üzerindeydi! Beraber kılıç dersleri, atla gezintiler, kim bilir daha benim bilmediğim neler geçti aranızda!"

Adamın birden yükselttiği sesi ve dibine giren koca cüsse-si yüzünden irkilen kız, bir adım gerilememek için kendisine zor tuttu. Fakat öfkesi, korkusuna galip gelmişti.

"Sen bana ne söylemeye çalışıyorsun? Nasıl namusuma hakaret edersin? Ben o kadar kendini bilmez biri miyim?"

Kızın ani çıkışı ile şaşırان Andrew ne yapacağını bilemeyecek gözlerini kaçırdı. Bu Elizabeth'in öfkesini iyice arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Tabii korktun değil mi? 'Ya bu İngiliz köylüsü başımıza kalırsa, kardeşimi kandırmaya çalışırsa,' dedin. William'ın aklını nasıl çeldiyse aynısını Albert'a de yapar dedin değil mi?"

Elizabeth'in siniri ile kuşkularının yersiz olduğundan emin olan adam rahatlayarak alttan almaya çalıştı.

"Eliza abartıyorsun, sakın ol."

"Abartıyor muyum?"

Sesini iyice yükselten kız eliyle kendisini gösterip öfkeden kızaran yüzünü diğer eliyle yelpazeleyerek gözlerini devirdi, sonra aklına bir şey gelmiş gibi adama döndü.

"Albert'a kim bilir neler söyledin. Nasıl kırdın kalbini, benimle ilgili çirkin imalar yaptın. Utanmadın değil mi?"

"Benim kardeşimi düşünmek sana mı kaldı, sana ne? Biz kardeşiz bugün kavga ederiz, yarın barışırsız. Zaten başta bu kadar samimi olmasaydın bu duruma gelmezdik. Geldiğin günden beri bana inat Albert ile iyi anlaştın."

Genç kız ellerini beline koyarak adamın dibine girdi. Kıs-
kırtı gözleriyle kızgınlığını bakışlarına yansıttı.

"Neden insanlarla iyi anlaşmam seni bu kadar rahatsız
ediyor? Ayrıca kimle görüşüp görüşmeyeceğime karışma
hakkını nereden buluyorsun? Sırf hayatımı altüst edip beni
peşinden sürüklemene ve intikam planın için kullanmana
ses çıkarmıyorum, diye mi bana karşıyorsun? Sen kimsin de
beni yönetebileceğini düşünüyorsun! Babam mısın, karde-
şim mi yoksa kocam mı?"

Andrew tek laf etmeden kısa bir süre kızın gözlerine bak-
tı, nefesini yüzünde hissedecek kadar yakındı ve uzun za-
mandır kendisini engellemesine rağmen dayanamayıp ani-
den belini kavradı. Vücutlarını tamamen birbirine yaslayıp
ne zaman hayallerini süslemeye başladığını bilmediği dolgun
dudakları öptü.

Kont Donavay, genç leydinin sorusunu kendi üslubuyla
cevaplamış, kim olduğunu böyle açıklamıştı.

Rahibem

Elizabeth ne yapacağını bilemeden kendisini öpen adama izin verdi. Andrew'un dudakları onunkilerden üstünde yumuşak bir baskı kuruyor, kızı karşılık vermenin zorluyordu. Başta beklenmedik bu hareketin şokundan kıpırdayamayan kız, aklının yeniden çalışmaya başladığı anda adamı itirmeyi düşündü. Ancak bunun mümkün olmadığını biliyordu. Andrew hayatında tanıdığı en güçlü adamdı ve o istemedikçe kollarından ayrılamazdı.

Kafasında düşüncelerle kıpırdamadan durmaya devam etti. Düşünmek en iyisiydi çünkü adamın başta tutkulu sonra şefkatli bir hal alan öpücüğünün yarattığı etkiyi azaltıyordu.

Andrew kızın kadınsı hatlarını hissederek dolgun dudaklarının tadına baktı. Güzel kokusunu doyasıya içine çekme fırsatı buldu. Karşılık vermesi için ne kadar uğraşsa da kızın sadece sıkı sıkıya kapalı ağzı ve kıpırdamadan teslim oluşuyla karşılaştı. Eğer hızlanan kalp atışlarını ya da heyecanla inip kalkan göğsünü fark etmemiş olsaydı onu hemen bırakırdı ama kontrolünü kaybetmemeye çalışan kızın vücudunun verdiği tepki ortadaydı. Adam biraz daha bunun tadını çıkardıktan sonra bıraktı.

Elizabeth kızarmış yanakları, titreyen bacaklarıyla bir an dengede duramadı ve onu serbest bırakan adamın kollarına tutundu. Dengesini yeniden sağlayıp düzgün düşünmeye başladığında kaşlarını çatıp uzaklaştı. Ardından elini kaldırarak Andrew'un sağ yanağına şiddetli bir tokat attı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Beni nasıl öpersin, hayvan heri! Adi, pis, ahlaksız adam! Bana bunu niye yapıyorsun?"

"Eliza..."

"Her seferinde beni namusumla tehdit edeceksin değil mi? Ne zaman seni sinirlendirsem aynı şey. Ya askerlerine vermekle tehdit ediyorsun ya da kendin üstüme geliyorsun. Ama bu sefer ileriye gittin, senden korkmuyorum. Ne yaparsan yap korkmayacağım. Döv, öldür, işkence et hatta istersen ve bunu kendine yakıştırıyorsan tecavüz et. Bedenime verebileceğin zararların farkındayım ama umurumda değil. Aptallık bende ki senin içinde bir insan olduğuna inandım, seni anlamaya çalıştım. Ben bu davranışı hak edecek bir şey yapmadım."

"Elizabeth beni dinle lütfen."

Gözlerine öfkeden dolan yaşlarla iyice geriye gitti kız. Bir yandan başını hayır anlamında iki yana sallıyordu.

"Özrünüzü dinlemek istemiyorum. Artık karar vermek zorundasınız Kont Donavay. Canavar mısınız yoksa insan mı? Nefret etmem gereken kişi mi yoksa güvenebileceğim bir adam mı? Ben de ona göre önlemimi alacağım."

Elizabeth kendinden emin adımlarla odayı terk etti ve Andrew bir şey yapamadan yine arkasından öylece baktı.

Önündeki yemek tabağını suratını asarak ittirip söyledi, Fırtına. Odanın köşesinde dikilen silahtarına ters bir bakış göndermeyi de ihmal etmedi. Yıkanmış, temiz kıyafetler giymişti ve karnını doyuruyordu. Ancak keyifle dinlenmek yerine huzursuzluk içindeydi. Çünkü kimseyi dinlemeden kaleye gelir gelmez öfkeye kapılmış, öz kardeşini ve Elizabeth'i kırmıştı. Sıkıntıyla arkasına yaslandı. Canı sıkıldığında her zaman yaptığı gibi Royce'a sataştı.

"Bunlar hep senin yüzünden biliyorsun değil mi? Ben öfkeliyken gelip yokluğumda olan her şeyi şikâyet etmemeliydim! Resmen sinirlenmeme izin verdin, Royce."

"Ben sadece emrinizi yerine getirdim, Lordum."

"Sanki her emrim yerine geliyor, hep koşulsuz itaat ediyorsunuz bana. Dünyanın en iyi silahtarı gibi konuşma!"

Kadehindeki şarabı bir dikişte bitirip küfretti. Uyku-
luk ve yorgunluktan tüm kasları ağrıyordu. Ama herkesi to-
dükten sonra arkasına yaslanıp dinlenebilecek kişilikte bir
adam değildi. Bu yüzden Elizabeth'in yanına gidip af tale-
meyi düşündü; ancak kızın öfkeliyken kontrolden nasıl çık-
tığını hatırlayıp vazgeçti. Şu an onun yanı güvenli değil.
Zaten öpücüğüne uyduracak bir savunması yoktu. Önce bir
açıklama bulmalı, kendini affettirecek bir şeyler yapmalıydı.

Sıkıntıyla bir kadeh daha şarap içti. En iyisi gidip Albert'i
bulmaktı. *Nasıl olsa affeder, bir şekilde onun gönlü alınır*, diye düş-
sündü ve kardeşini bulmak için arkasında Royce'u bırakarak
odadan ayrıldı.

Odasında bulmayı umduğu Albert'in kaleden ayrıldığı
duyduğunda ise atna atlayıp peşinden gitti. Albert Donavay,
çocukluğundan beri ne zaman canı sıkılsa ormandaki büyük
çınar ağacının yanına gider, uzun süre ortaya çıkmazdı. And-
rew, kardeşinin gizli yerini bilen tek kişiydi. Yine orada oldu-
ğunu düşünerek peşine düşmüştü.

Ağacın altına oturmuş, elindeki çakıyla bir dal parçasını
yontar halde bulduğunda Albert'i, şaşırmadı. Bir şey deme-
den Vahşi'den indi ve hayvanın başını okşadıktan sonra kar-
deşinin yanına oturdu.

Bir süre sessizce yüzüne bakmasını bekledi ancak tep-
alamadı. Bunun üzerine omzuyla hafifçe vurarak konuştu.

"Evden kaçmak için biraz büyük değil misin sen?"

"Kaleden izniniz olmadan ayrılmak yasak mıydı Lor-
dum?"

"Anlaşıldı, sen hâlâ bana kırgınsın. Haklısın, ne söyley-
bilirim? Bazen böyle kontrolden çıkıyorum."

Yine karşılık alamayınca kolunu kardeşinin omzuna attı.
"İnsan kardeşine küser mi? Ne kadar deli bir adam olduğ-
mu bilmiyor musun? Ben de böyleyim işte."

"Ben çocuk değilim Andrew. Herkesin içinde azarlanacak
yaşı geçtim. Haksız yere bir sürü hakaret ettin. Şimdi kar-
deş olduğumuz aklına geldi ancak avludayken haddimi bil-

dirmek konusunda ısrarcıydın. Senin yüzünden insanların gözünde küçük düştüm."

Andrew olumsuz anlamda başını iki yana salladı ve ciddi bir sesle konuştu.

"Hayır, Albert, öfkesini kontrol edemeyip kardeşine bağırarak ve dinlemeden insanları yargılayan bir klan reisi asıl saygınlığımı azalttı. Ben bugün yaptığım yanlış hareketle

Ağabeyinin samimi pişmanlığından etkilendi Albert. "Senin bu senin özür dileme şeklin?" dedi ve iki kardeş birbirine sevgiyle gülümseyip kucaklaştılar.

"Hadi anlat artık. Kim şu âşık olduğun, bizi senin serseriliklerinden kurtaran leydi?"

"Annabelle Campbell."

Andrew başta kimden bahsettiğini anlamadan kaşlarını çatı. Hatırladığında gözlerini şaşkınlıkla açıp Albert'a baktı.

"Ciddi olamazsın, bildiğimiz Anna Campbell'dan mı bahsediyorsun? Sen ne zaman o kıızı görüp âşık oldun? En son görüştüğümüzde çocuktu!"

"Sen mektupla Rosalie'ye olanları anlatınca Gavina'yı halamın yanına ben götürdüm. Anna da oradaydı. Başta tanımadım, görsen öyle güzel bir genç kız olmuş ki..."

Andrew sinirle elini saçlarından geçirip küfretti. "Senin derdin bizi müttefik klanlarla düşman etmek mi? Eniştem bunu duyarsa ne olur bilmiyor musun? Adamın yeğenine âşık olduğunu söylüyorsun."

"Kötü bir amacım yok benim, Anna ile evlenmeyi düşünüyorum."

"Güldürme beni Albert, daha geçen hafta evlilikten bahsettiğimizde yüzünün rengi atıyordu."

"Sen, benden farklı bir durumda mısın? Eliza'nın İngiliz bir köylü rahibe olduğunu her fırsatta dile getirmekten çekinmiyordun."

"Konuyu saptırma. Senden bahsediyoruz. Alpin enişte kuzmasına bile kızın babası ne olacak? Bronnen Campbell ile babamın cenazesinden beri pek görüşmedim. Geçen sene

sarayda karşılaşmıştık ve hatırladığım kadarıyla hâlâ oldukça sinirli bir adam. Üstelik senin çapkınlıklarını İskoçya'da bilmeyen yok. Bu iş öğrenilirse kan çıkar."

"Abartma Drew. Ayrıca insanlar bizi Connor Donavay'ın çapkın oğulları diye anıyor. Son yıllarda biraz durulmuş olman şöhretini etkilemedi."

"İyi ki söyledin, ben de Campbell Klanı'ndan bir kızla evlenmeyi düşünüyordum."

"Ne yapacağız yani kimseyle aramız bozulmasın diye ömür boyu bekâr mı kalacağız?"

"Benim için sorun yok."

Kardeşinin bu konuda şaka kaldırmadığını ters bakışlarından anlayan Andrew, gerçekten kıza karşı bir şeyler hissettiğinden emin oldu.

"Tamam, bakma öyle şaka yaptım. Campbell Klanı oldukça soylu bir klan ve onlarla zaten akrabalığımız var. Babam yıllar önce dostluklarını halam Gloria ile Alpin eniştesinin evliliğine izin vererek güçlendirmiş. Bu yüzden aramız iyi ve Lord Bronnen beni sever."

Andrew kardeşini rahatlatmak için konuşuyordu ama ortada bir gerçek vardı. Aileleri neredeyse tamamen dağılmıştı. Donavay Klanı artık sadece onun türkütlücü şanı ve kralın aileyle olan yakın ilişkisi sayesinde saygı görüyordu. Campbell Klanı ise halasının üç oğlu, iki kızı, Alpin'in kardeşleri ve yeğenleriyle oldukça kalabalıktı. Babasının unvanını Andrew aldığı için soyluların kızlarını evlendirmek isteyeceği kişi de genelde oydu. Bronnen'dan kızını istediğinde kendisiyle evlendirmek isterdi adam. Zaten klan reisi bekârken kardeşinin evlenmesi uygun değildi.

"Drew kafandan neler geçtiğini tahmin ediyorum. O yüzden İngiltere'den döndüğünde karşına geçip ben âşık oldum diyemedim. Rosalie'nin başına gelenler adımızı lekeledi. Sen saygın bir evlilik yapmadan benim Anna ile geleceğim olmaz."

Sıkıntıyla birbirlerine baktılar.

"Saçmalıyorsun, ben kralın en yakınlarından biriyim. Ayrıca yaşadığımız şehir İskoçya'nın verimli bir liman şehri. Zengin, asil ve güçlü bir aileyiz. Üstelik yakışıklıyız."

Bunun üzerine ikisi de güldüler.

"İşte böyle gül biraz. William'dan intikamımızı aldığımız gün eski saygınlığımıza kavuşacağız. Ayrıca sen Anna ile evlendiğinde bana bir sürü yeğen vereceksiniz. Ailemiz eski kalabalık günlerine dönecek."

"Anlaşıldı, sen evlenmeyi düşünmüyorsun."

Konu yine kendisine gelince yüzünü memnuniyetsizlikle buruşturdu Kont. "Dünyada adımı verip karım yapabileceğim bir kadın yoksa ben ne yapabilirim?"

"Eliza?"

Hayatındaki kadınlar hakkındaki tüm önyargılarını yıkan ve tanıdığı günden beri kendisini şaşırtıp etkileyen kızın adını duyunca bir an sustu adam. Sonra kendisini toparlayarak soruyu cevapladı.

"Elizabeth, İngiliz unuttun sanırım? Kabul ediyorum çok güzel, akıllı, cesur ve güçlü bir kız. Ama burada olma sebebi intikam planımın parçası olması. Kuzenimin tecavüzçüsünün kardeşiyle evlenecek değilim. Hem asil bir İskoç leydisi olsaydı bile vasıfları evlenmem için yeterli olmazdı."

Duydukları ile memnun olmama sırası Albert'daydı. "O halde Elizabeth'i metresin mi yapacaksın?"

Kızla hiçbir şekilde gelecek planları olmayan adam cevabını bilmediği soru karşısında sustu. Ardından en iyi bildiği şeyi yaparak işi alaya vurdu.

"Kız tam bir rahibe Albert, nasıl metresim yapabilirim? Zaten bana öyle sinirli ki şu an gördüğü yerde öldürebilir şeytan. Gidip ona da kendimi affettirmem lazım."

Elizabeth, Julie odayı toplarken sağ eli dudaklarında, kıpırdamadan öylece oturuyordu. Sanki beyni uyuşmuş gibiydi. Zihnini ne kadar engellemeye çalışsa da Fırtına'nın

onu öptüğü an düşünmeden edemiyordu. Adamın dokunması, sert vücutunun tenine değdiği her noktayı ısıtmayı, tıpkı cüstem'in aynı anda hem tutkulu hem de şefkat dolu olmaları genç kıza daha önce varlığından haberdar olmadığı durumlar oluşturmuyordu.

Yutkunarak kaşlarını çatı. Andrew'un tek amacı canını yakmak ve onu korkutmaktı. Daha önce odasına girip nasıl tıpkı caviiz etmekle tehdit ettiyse bugün de aynı sebepten öpmüyordu. İçindeki bir türlü susturamadığı romantik kız, başka anlamda çıkarmaya çalışıyordu. Aklından geçenlere sinirlendi.

"Kendine gel Elizabeth! Bu adam seni gırtlakladı, aşığıladı, ismini lekeleyip kaçırdı ve babamı öldürttü. Kaza olması umurumda değil. Onun elinde babanın kanı var. Sen de aptal bir genç kız gibi aklına neler getiriyorsun. Unutma o İskoç barbarı hâlâ aynı adam!"

Julie ürkerken kendi kendisine konuşan hanımına baktı. Genç leydi onun odadaki varlığını unutmuş söyleniyordu.

Elizabeth durumun tuhaflığını fark edip utanarak bu sefer hizmetçisine bağırdı.

"Öyle bakma Julie, bu kalede yaşayıp delirmemek mümkün değil! Sonunda delirdim. O barbar İskoç'un esiriyken normal kalmamı beklemiyordun herhalde!"

Omuz silkerek bir bardak su doldurup içti. Sabahtan beri o kadar şey olmuştu ki henüz vaktin öğlen olmasına inanmıyordu.

Mendilini eline alıp alnında biriken teri sildi. O sırada kapı çaldı ve içinden umarım Rosalie değildir, şu an neler olup bittiği ile ilgili konuşacak halim yok, diye geçirdi. İçeri girilmesini söylediğinde Andrew, genç kızın daha önce hiç tanık olmadığı bir çekingenlikle yanına geldi. Onun bu pişman halini gören Leydi, kızgınlığını biraz da olsa unutarak Julie'ye döndü.

"Sen çekilebilirsin Julie, Bizim Kont Donavay ile konuşacaklarımız var."

Andrew, genç kızın zorluk çıkarmadan onu dinlemeye hazır oluşundan ve sanki kalenin hanımıymış gibi Julie'yi gönderip ikisini baş başa bırakmasından memnun oldu.

"Benimle konuşmaya razı geldiğin için teşekkürler."

"Bağırıp kavga etmekle bir yere varamadığımızı biliyorsun. Ayrıca seninle aramdaki fark bu; ben insanları dinlemekten yargılamam."

Adam eğer özür dilemeye gelmiş olmasaydı kızı güzel bir cevap verirdi ama bunun yerine gülümsemekle yetindi. Elizabeth de gülüşteki alaycılığı fark ederek yüzünü ekşitti.

"Sizi dinliyorum Lordum, buraya yüzüme bakıp sinir borucu gülümsemenizle karşımda durmak için gelmediğinizi umuyorum."

"Yeniden 'Lordunuz' olduğuma göre lafi uzatmadan konuya girsem iyi olacak. Sana kocaman bir özür borcum var. Albert ile ikinizi o halde görünce sinirden delirdim. Seni kırmayı hiç istememiştim. Ama ben böyle bir adamım. İstersen dengesiz de istersen de barbar, cani bir canavar olduğumu söyle ya da diğerleri gibi Fırtına de."

Arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı adam. Kız sessizliğini koruyunca daha fazla açıklama yapması gerektiğini düşündü.

"Mesele sadece Albert değil, senin için endişelendim. Ormana yanında ben olmadan gitmene izin veremem. Sen İngiliz'sin, Hawthorne da öylece dolaşman güvenli değil. İnsanlar yanında ben varken yaklaşmaya cesaret edemez ama Albert'in seni, halkımın İngiliz nefretinden korumaya gücü yetmeyebilir. Hem sen bilmiyorsun ama William sinsi, tehlikeli bir adam. Yapması gerekeni yapıp ordusuyla gelmek yerine yine hain bir plan kurmuş olabilir, daha önce de oldu. Seni kaçırmayı bir yana ya şerefi lekелendi diye öskesini senden almaya çalışırsa? Benim yüzümden buradasın ve başına gelecek her şeyin sorumlusu benim."

Adamın sözlerinden aksi için çabalasa da etkilenmişti genç kız. Yine de öyle kolay affetmeye niyeti yoktu.

"Peki, beni öpmen bu işin neresinde?"

Andrew yutkunarak kızın güzel yeşil gözlerine baktı. Çünkü sen çok güzelsin ve seni aklımdan çıkaramıyorum, sonunda

kendime engel olamadım, demek istiyordu. Tabii, bunun yerine mantıklı bir açıklama yaptı.

"Ne yazık ki haklısın, sinirlendim ve canını yakmak istedim. Seni korkutabildiğim tek konu bu olduğu için çirkinleştim, özür dilerim. Ancak sana söz veriyorum bir daha öfkemin hedefi olmayacaksın. Buraya düşmanın olmadığına kanıtlamaya geldim."

"Nasıl olacakmış o?"

Genç kızın aklını başından alan gülümsemesini gösterip kendinden emin şekilde cevapladı soruyu Kont. "Benimle gel, seni beğeneceğin bir yere götüreceğim."

"Yine nereye, kalenin görmediğim başka odasına mı?"

"Hayır. Leydim, bu sefer kalenin dışına çıkacağız."

Elizabeth'e elini uzattı ve bu kibar davranış üzerine genç kız gülümseyip elini avucunun içine koydu, beraber avluya indiler. Emriyle Vahşi hazırlanmış, seysile beraber Andrew'u bekliyordu. Avluda onları izleyen kale halkına aldirmeden Elizabeth'in pelerinini, onu getiren Julie'den aldı adam. Kıza giymesi için yardım etti. Ardından kucaklayarak aygırı bindirdi, kendisi de arkasına geçti.

Elizabeth beline sarılan adamın nefesini ensesinde hissedince heyecanlanmasına engel olamadı. Tedirginliğini yanlış anlayan Andrew ise kulağına fısıldadı.

"Korkma, rahat ol. Ben seni tutuyorum. Bir şey olmasına asla izin vermem. Vahşi de değer verdiklerimi hisseder ve ona göre davranır."

Elizabeth, adam kızaran yüzünü göremediği için memnun oldu. Söylemese de kendisini onun yanında zaten güvende hissediyordu. Kaleden ayrılıp ormana girdiler ve ağaçların arasından geçip bilerek yolu uzattı Andrew.

Elizabeth'in burnuna önce mis gibi deniz kokusu geldi, rüzgâr vücudunu okşayıp pelerininin başlığını savurdu. Genç kız ömrü boyunca özlemini çektiği özgürlük hissiyle dolmuştu.

Sonunda sahile geldiklerinde Andrew atını önceden hazırlattığı piknik sepetinin yanına yanaştırdı. Büyük bir ağacın

altına örtü yayılmış, onlar için bir sepet dolusu yemek hazır-
lanmıştı.

Fırına, genç kızı yine kucaklayarak attan indirdi, Eliza-
beth bir an dengesini kaybedince adamın omuzlarına tutun-
du ve yüzleri birbirine yaklaştı. İkisi de öpücüğün anısıyla
beyecanlandı ancak birbirlerine hissettirmemeye çalışarak
gözlerini kaçırdı.

Büyülenmiş gözleriyle manzaraya bakan kız hayranlıkla
iş geçirdi. Deniz kokusunu içine çekerek sıttı. Andrew ile
arasına mesafe koyarak pelerini çıkarıp örtünün üzerine
bıraktı.

"Bu kadar hazırlık benim için mi?"

"Sandığın kadar barbar bir adam değilim, hata yaptığımda
özür dilemesini bilirim. Bu bir özür pikniği, umarım beğen-
mişindir."

Kendisine gülümseyen adama ilgiyle baktı genç leydi.

"Hakkını vermeliyim oldukça etkileyici görünüyor. Ger-
çi sen iyi davranıyorsan bir sebebi vardır, biraz korkmuyor
değilim."

"Sadece masum bir af dileme çabası. Ayrıca sen, benden
korkar mıydın rahibem?"

Adamın sorusuna güldü genç kız ve örtünün üzerine, ara-
larındaki mesafeye dikkat ederek oturdu.

"Korkmuyorum haklısın. Çünkü sana baktığım zaman
içinde sakladığın adamı görüyorum."

Andrew kızın itirafı karşısında şaşırarak ne diyeceğini bi-
lemedi. Elizabeth gerçekten de herkesten sakladığı yanını gö-
rüyor olabilir miydi?

"Çünkü o adam bir tek senin yanında ortaya çıkıyor."

Bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar. Elizabeth, sessiz-
likten rahatsız olunca acıktığını söyledi ve sepetten bir şef-
tali çıkarıp kocaman bir ısırtık aldı. Meyvenin suyu çenesine
alanca beceriksizliğine güldü. Oturduğu yerden kalkarak de-
nize doğru yürüdü.

"Eliza nereye gidiyorsun?"

"Ellerimi yıkamaya."

Kollarını iki yana açarak gözlerini adamdan ayırmadan denize doğru yürüdü. Islak kumlara gelince tamamen denize dönüp eteğini topladı. Ayakkabılarını zaten çoktan çıkarmıştı. Beyaz köpüklü dalgalar ayaklarını gıcıklayınca kıkırdadı. Elbisesini ıslatmamaya çalışarak eğilip ellerini suya soktu. Birden gelen dalga bacaklarını ve eteğini dizine kadar ıslattığında ufak bir çığlık atarak Andrew'a doğru koştu.

Ensesinde topladığı saçları rüzgârdan bozulmuş, elbiseyle beraber uçuşuyordu. Sonunda pes eden kız, saçlarını toplarken kullandığı kurdeleyi çözdü ve serbest bıraktı. Kurdeleyi de Andrew'un kucasına attı.

"Tüm gün orada oturup bana mı bakacaksın?"

"Sen ne yapmamı istersin?"

Soru üzerine biraz düşünüp omuz silkti kız.

"Eğlenceli bir şeyler yapmanı... Seni daha önce adamlarınla eğlenirken gördüm. Neden benimleyken de eğlenmeyesin?"

Bunun üzerine Andrew da ayağa kalkıp ayakkabılarından kurtuldu ve pantolonunun paçalarını sıvadı. Elizabeth hevesle ellerini çırpıp dişlerini göstererek sırıttı. Kollarını uzatarak adamı yanına çekti. Kılıklarıyla alay ederek önünde reverans yaptı. Düşmanlarının korkudan adını ağzına almaya çekindiği İskoç Kontu, vahşiliğiyle efsaneleşmiş Fırtına, bir İngiliz kızının elinden tutmuş çıplak ayaklarını denize sokuyordu. Üstelik hayatı boyunca belki de hiç olmadığı kadar insanlığına yaklaşmıştı.

Dalgalar geldikçe yanındaki adama sokulup kahkahalar atan Elizabeth ise esir düştüğü adam ile gülerken kendisini hiç olmadığı kadar özgür hissediyordu.

Karınlarını sonunda doyurabildiklerinde, Andrew başını ağaca yaslayıp oturduğu yerde bacaklarını uzatarak gözlerini kapadı. Adamın bu rahat hali Elizabeth'in ilgisini çekti ve

başta belli etmemeye çalışarak sonra da açık açık adamı inceledi.

Yüzünün gevşemiş, huzurlu halini görmek öyle güzeldi ki hayranlığını saklama gereği duymadan gülümsedi.

"Gözünü dikip bana bakmayı keser misin, lütfen. Uyuduğumda beni öldürecekmişsin gibi hissediyorum."

Çoktan uykuya daldığını düşündüğü adamın sesini duyunca yerinden sıçradı, Elizabeth. Gözleri kapalıyken bile bakışını nasıl fark ediyordu?

"Boşuna Fırtına dememişler sana, içgüdülerin fazla gelişmiş. Seni öldürmeye çalışacak kadar delirmedim. Daha geçen gün çalışma odana habersiz girdim diye neredeyse boğazımı kesiyordun."

Yüzünde sinir bozucu bir sırıtmayla gözlerini açtı Andrew. "Sonunda gücümün farkına vardın demek."

"Evet. Ve bu beni hiç etkilemedi. Kabul ediyorum; çok zengin, güçlü ve yakışıklı bir adamsın. Ancak bir insanı benim gözümde değerli yapan şeyler değil bunlar."

İlgiyle kaşlarını kaldırarak oturduğu yerde doğruldu adam. "Peki, senin gözünde bir insanın değerini belirleyen nedir?"

"Kalbi, vicdanı, etrafındakilere verdiği değer, gülümsemesi, zekası... Bunlar insanı insan yapan duygularıdır. Ben bir insana baktığımda ne hissettiğini göremiyorsam ondan korkarım ve uzak dururum."

"Bana baktığında ne görüyorsun?"

"Sahiplenme. Sen değer verdiklerini sahipleniyorsun. Sevgini normal insanlar gibi değil, alaycı üslubunla ve bazen huysuzluğunun arkasına saklayarak gösteriyorsun. Ancak kendi yöntemlerinle de olsa insanları sevebiliyorsun. Rosalie'ye ve Albert'a nasıl baktığını gördüm. Yalnız onlar da değil; askerlerin, halkın ve hatta Royce. Onları seviyorsun, sadece yıllarca sana öğretilenle çatıştığı için bunu çevrene gösteremiyorsun. Eğer duygularını saklamamanın daha iyi hissettirdiğini anlasaydın yaptığın şeyin gereksiz olduğunu da görürdün. İçinde bir yerlerde zaten biliyorsun. Çünkü

çok zeki bir adamsın. Tek ihtiyacın olan zamanında sana dayatılanlardan kurtulup kendin olman."

Andrew karşısındaki kızın sözleri ile çıplak ve savunmasız hissetti. Yıllardır sakladığı her şeyi iki gündür tanıdığı kız çözmüş, onu herkesten iyi tanımıştı sanki. Sonunda Elizabeth'te ne bulduğunu anladı. Onun yanında yaşadığını ve insan olduğunu hissediyordu. Ondaki, olmasını bekledikleri canavar Fırtına değil, yıllar önce öldürdüğünü sandığı Andrew oluyordu. Diğer kadınları etkileyen, onların istedikleri ne varsa tam tersiyle ilgileniyordu genç kız. Peki, böyle bir şey mümkün müydü?

Yutkunarak az önce beraber eğlendiği dürüst, zeki, güzel ve cesur kıza inceledi. Hayatında hiç bu kadar el değmemiş, doğal birini görmemişti. *Kadınlar hakkında doğru bildiğim ne varsa bana unutturdun*, diye düşündü. Sonra hakkında ne kadar az şey bildiğini fark ederek konuyu kıza getirdi.

"Sen kendin olabiliyor musun? Hayatın boyunca hep içinden geldiği gibi mi davrandın?"

Elizabeth çekinerek gözlerini kaçırdı.

"Bana kendini anlat Eliza, anlat ki ben de seni anlayabileyim."

"Benim anlatılacak bir özelliğim yok. Senin de bildiğin gibi İngiliz bir köylü kıyım. Annesiz büyüdüm, kâhyanın karısının eteğine yapışıp çocuk yaşta ebelik, şifacılık öğrendim. İhtiyaç duyduğum anne sevgisini bana o verdi. Çocukluğum babam ve ağabeyimin ilgisi ile geçti. Babam beni çok severdi ama kendi yöntemleriyle. Her zaman uslu bir kız olmak zorundaydım. Onun istediği asil leydi, örnek Hristiyan, itaatkâr evlat ve mümkünse düşüncelerini yüksek sesle dik getirmeyen biri. Özetle sessiz sakın, uysal biri olmalıydım. Eğitimli ancak yeteneklerini gerekmedikçe göstermeyen bir kadın..."

"Yani olduğun insanın tam tersi..."

Hüzünle gülümsedi Elizabeth.

"Bu yüzden ne babamın istediği evlat olabildim ne de kendim. Sanırım William Corning ile olan nişanımdan ha-

berdar olamama sebebim bu. Babam itaat etmememden korktu ve iki sene boyunca istediği kişiye dönüşmem için sabırladı. Aslında sen gelmeseydin başarmak üzereydi. Son zamanlarda gerçekten kim olduğumu unuttuğum. Sürekli 'Acaba babam ne ister, nasıl davranırsam onun takdirini kazanırım?' diye düşünüyordum. Hâlâ da kendimi kaptırıp babamın kızı oluyorum çoğu zaman. Gerçi bugün farklı, bu halimi görseydi sanırım benden utanırdı."

"Neden? On dokuz yıllık ömründe bir gün dilediğin gibi davranıp eğlendin diye mi? Bunu sana kimsenin yapmasına izin verme Eliza. Sen hayatımda gördüğüm en doğal, masum ve hayat dolu kızsın. Bu halin çok güzel, lütfen kimse için değişme."

Elizabeth başını hayır anlamında iki yana sallayıp omuz silkti. "Eğer bu tavsiyeye uyarsam korkarım manastırdan da kovulurum, Lordum."

Andrew kızın haklılığı karşısında irkildi ve Elizabeth'in başına gelmek üzere olan felaketi ilk kez tam anlamıyla idrak etti.

"Hayır, Eliza, manastıra ya da başka bir yere gitmeyeceksin. Seni İngilizlere vermeyeceğim ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Orada çürümene seyirci kalamam. Seni himayeme alacağım ve böylelikle hem etrafındaki akbalardan, güzelliğinin peşinde olan heriflerden korunacaksın hem de benim yanımda özgür olacaksın."

Adam aldığı ani kararın verdiği özgüven ve heyecanla bir çırpıda düşündüklerini söylemişti. Fakat Elizabeth'in aklındaki her şey bambaşka idi.

"Ne sıfatla Lordum? Yoksa metresiniz Janet ile aynı kadını mi paylaşacağım?"

Şifacı

Ay ışığının aydınlatdığı sokaklardan at sırtında hızla ilerleyerek geçti Andrew. Bugün yaşananları Elizabeth'in karşısında bu kadar savunmasız nasıl kaldığını düşünmemeye çalışıyordu. Yıllardır insanlardan sakladığı yönlerini onun önüne sermiş, karşılığında kızın güvenini bile kazanamamıştı. *Onun gözünde yaptığı her iyiliğin karşılığını bekleyen namussuz, onursuz bir adamım*, diye aklından geçirdi. Asıl sinirlendiği nokta, kızın gözündeki yerini bu kadar önemsiyor oluşuydu. O rahibenin her söylediği bu kadar önemli olmamalıydı.

Sessiz bir küfür savurup, kızı öptüğü için lanet etti. Şimdi sapığın teki olduğuna inanmış olmalıydı. Onu bir kadın olarak beğendiği doğrudu ama manastıra kapatmamak karşılığında metresi yapmak? Bir kadını tehditle, zorla koynuna alacak kadar aşağılık değildi ancak Elizabeth'e göre anlaşılan öyle bir adamdı.

Janet'in kapısına geldiğinde tek isteği genç leydiyi aklından atmaktı.

Elizabeth sıkıntıyla iç geçirip karanlık odada yatağın kenarına oturdu. Julie'nin tüm ısrarlarına rağmen akşam yemek yememiş, kızı da odadan gönderip yalnız kalmıştı.

Öyle bir söz söylemişti ki bugün, Andrew ondan tamamen uzaklaşmıştı. Tek laf etmeden kaleye getirmiş ve onu bıraktıktan sonra yüzüne bile bakmadan yine gitmişti.

"Metresinin koynuna gitmiştir tabii, kadın düşkünesi pislik!"

Sinirle arkasına yaslanıp uzandı. Neden bu adamın her yapacağıyla ilgileniyor ve ona uzak davrandığında kendisini değersiz hissediyordu? Sorunun cevabıyla yüzleşmeye cesaret edemeyerek başını yastığa gömdü. Julie'den nasıl bir kadın olduğunu öğrendiği Janet'ı gözünde canlandırmaya çalıştı. Kızıl saçları, mavi gözleri, kıvrımlı bedeni ile Andrew'un ilgisini çeken, elinde tutmak için kim bilir nasıl oyunlar yapan bir kadındı. İster istemez şu an neler yaptıklarını tahmin ederken buldu kendini ve aklına gelenlerden utanarak gözlerini kapadı.

Tabii, edepsiz şeyleri hayatı boyunca düşünmeyen kız, kafasında canlandırabildiği az sayıda görüntü için hayal gücünü fazlasıyla zorlamıştı. Çocuk nasıl doğurtulur biliyorum ama nasıl yapıldığı hakkında öyle az şey biliyorum ki belki de sahiden kabibe kulukeyimdir, diye kendisini sorguladı. Anlaşılan bu gece yine uyuyamayacaktı.

Andrew, onu görür görmez kollarına atlayıp ona şarap getiren, yemek hazırlayan kadını inceledi. Sanki geleceğini tahmin etmiş gibi ince beyaz bir gecelik giymiş, şöminenin ateşiyle aydınlanan kumaşın ortaya serdiği bedenini adama sunmak için hevesle karnını doyurmasını bekliyordu.

"Saçlarını sevdiğim gibi tarayıp serbest bırakmışsın."

"Ve sizin sevdiğiniz geceliğimi giydim, efendim."

Melodik sesiyle konuşup oturuşunu düzelterek adama daha iyi bir görüş açısı sundu. Andrew zaten ezbere bildiği bedene baktı ancak aklına yaralarını kendi elleri ile sardığı başka bir beden geldi. Çadırında utancından kızaran ve berekeni yüzünden henüz güzelliğini idrak edemediği Elizabeth, ona asla böyle hitap etmezdi. Sevindiğinde ışıldayan güzel gözleri, aynı zamanda hem şefkatli hem de hırçın olmayı başaran sesi ve asil duruşuyla Fırtına'nın güzel rahibesi...

Adam kalbinde hissettiği ağırlıkla gözlerini kapadı. Kadehindeki şarabı tek dikişte bitirdi. Kaçınıcı kadeh olduğunu bilmiyordu zaten amacı da sarhoş olmaktı. Masanın üs-

tüne kadehi sertçe bıraktı. Kafasındaki sesleri, en önemlisi de kendisini susturup yine Fırtına'ya dönüşmeliydi. Yerinden doğrulup Janet'in yanına yürüdü. Dengesini zor da olsa sağlayıp kadının kolundan tutarak kendine çekti. Belini sağ ve dudaklarını ihtiyaçla öptü. Canını acıtıp sert davrandığını biliyordu ama bunu umursamadı. Sonuçta o yaşarken adına efsaneler yazılan, düşmanlarına zevk için zarar veren vahşi bir canavardı. Janet'in de diğer kadınlar gibi tek istediği gücünü hissetmekti, istediğini de alacaktı.

Kollarının arasında özensizce taşıyarak yatağa fırlattı ve zaten neredeyse çıplak olan kadının geceliğini tek eliyle yırtıp soydu. Diğer eliyle sertçe kavradığı bedeni yaklaşıp üstüne uzandı, Janet çekinerek onun kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyordu. Özensizce yeniden dudaklarına uzandığı kadının öpücüğüyle aklına bugüne dek öptüğü en tatlı, yumuşak ve dolgun dudaklar geldi. Kulaklarında Elizabeth'in huzur verici kahkahası yankılandı. Narin kadınısı bedeni ve bir babinin mahcubiyetiyle, ona dokunduğunda kızaran yanakları hatırladı. Öyle ki burnuna güzel kokusunun geldiğine yemin edebilirdi.

Ne yaptığını idrak ettiğinde kollarındaki kadını hemen bıraktı ve olabildiğince uzaklaştı. Aklında Elizabeth'in hayali varken başka bir kadınla beraber olamazdı.

"Sizi kızdıracak bir şey mi yaptım efendim?"

İlk kez böyle bir durumla karşılaşan Janet, sorunu saklamadığı korkusuyla kendisinde arıyordu. Andrew iki yıldır yatağına aldığı kadının hâlâ bir yabancı olduğunu böylelikle anladı. Bir kadının yarattığı arzuyu başka bir kadınla dindirmeye çalıştığı için utandı. Janet'a dalgınlıkla cevap verdi.

"Hayır, Janet senin suçun yok. Ben çok güzel, yasak bir şeyin tadına baktım ve artık daha azıyla yetinmem mümkün değil. Üzgünüm."

Günün ilk ışıkları ormanı aydınlatırken Andrew hem ör-

gür hem de hiç olmadığı kadar çaresiz hissediyordu. Vahşi'nin yekelerini okşayarak ağaçların arasında usul usul ilerlerken uzun zamandır olduğu gibi aklında güzel esiri, daha doğrusu onu esir alan kız vardı.

Janer'a bundan sonraki hayatında tüm ihtiyaçlarının karşılanacağı sözünü vermiş, Hawthorne toprakları içinde fakat şehirden uzak bir ev temin etmişti. Başka bir yerde yaşamak isterse yeni bir hayat kurmasını sağlayacak desteği vereceğini söylemişti. Son kez gördüğünü bildiği kadına veda ederek evden ayrıldıktan sonra kaleye dönmemiş, Royce'dan aldığı haberle yaşlı bir klan komutanı ve babasının uzak bir kuzeni olan Malcolm'un evine gitmişti. Adam gece fenalaşınca kale hekimi ile Albert bizzat gidip ilgilenmiş, sabaha kadar beraber başında beklemişlerdi. Andrew, akşamdan kalmışlığına bir gün öncesinin yol yorgunluğu da birleşince sonunda pes etmiş kaleye dönüyordu. Yeni uyanan şehirde insanların meraklı bakışlarını görmemek için ormanda ilerliyordu.

Belki de bu sebeplerden kendisini bekleyen tehlikeyi ilk defa sezememişti. Dikkatini en çok dağıtan şüphesiz kafasından atamadığı kızdı. Zira Hawthorne Kontu Andrew James Donavay günlerce at sırtında savaşmaya, uykusuzluğa, açlığa ve sarhoşluğa alışkındı. Fakat yeni tanıştığı insani duygular ona tamamen yabancıydı.

İri ağaçların arasındaki ilk gölgeyi ancak arkasına geçtiğinde fark etti. Tam savunmaya geçeceği sırada diğer iki adam çoltan kılıçlarını çekmiş üstüne geliyordu.

Donavay Klan Reisi hayatında ilk kez gafil avlanmış, kılıcı dahi eline alamadan üç düşmanla karşı karşıya kalmıştı.

Rosalie, kuzenlerini sabah kalede bulamayınca güne keşşesiz başladı. Askerler gürültüyle kalenin kendilerine ait kısmındaki büyük salonda kahvaltılarını ederken sesleri genç ladyye kadar geliyordu. Neşeli hallerine imrendi ve dün akşamdan beri odasından çıkmayan Elizabeth'i kontrol etmek

için kahvaltısını yarım bırakarak tek başına oturduğu masadan kalktı. Belki şifacılıktan anlayan arkadaşı son günlerde iyice artan iştahsızlığına bir çözüm bulabilirdi.

Odaya girince yatak örtüsünü başının üstüne çekmiş, Julie'nin tüm yalvarmalarına rağmen yatağından çıkmamak için direnir halde buldu Elizabeth'i.

"Neler oluyor burada Julie? Yoksa Elizabeth hasta mı?"

"Ben de bilmiyorum, Leydim. Dün akşamdan beri bir şey yemedi ve şimdi de yataktan çıkmıyor."

"Eliza?"

Sıkıntıyla iç geçirip örtüyü tekmeledi Elizabeth. "Bir gün olsun ortadan yok olmuşum ve hatta ölmüşüm gibi davran- sak olmaz mı?"

Anaç bir tavırla örtüyü tamamen üzerinden alıp saçlarını okşadı, Rosalie. "Drew döndüğünden beri konuşamadık, sorun o mu?"

Elizabeth yüzünü yeniden saklama isteğine direnerek arkadaşına baktı. "Kendimi küçük düşürdüm ve aptalca davran- dım. Çok utanıyorum Rose!"

"Ne yaptın da utanıyorsun? Düzgün anlat lütfen!"

Elizabeth yattığı yerde doğruldu. Söze nereden başlayacağını bilemeden etrafına baktı. Tüm gece uyumamış, kafasında bir sürü şey kurmuştu. Tanıştıkları günden beri Andrew her fırsatta çirkin bir kadın olduğunu söylemiş hatta "Yatağıma bir İngiliz kadın asla almam, üstelik dünyada bir tek sen kalsan yine de seninle ilgilenmem," demişti. Ve Elizabeth adamın onu öfkeliendirmek, belki de korkutmak için yaptığı bir hareketi en uygunsuz şekilde yorumlamıştı.

"Sadece aptal bir öpücük! Özür dileyip açıklama yapmış halde bana ilgi duyduğunu düşündüm! Hatta hakkımda çirkin planlar yapmakla suçladım adamı, oysa isteksiz bir kadınla olacak kadar aciz değilim demişti. Öyle bir amacı olsaydı haftalardır zaten esiriydim ve benden istediğini alırdı!"

"Eliza ne öpüğü? Kimden bahsediyorsun, biri sana istemediğin bir şey mi yaptı?"

Elizabeth utancından ağlamamak için kendisini zor tuttu.

Andrew'a yaptığı haksızlığı her an biraz daha fark ederek iyice üzüldü. Kendisine ilgi duymayan bir adamı metresi yapmaya çalışmakla suçlamıştı.

"Üstelik onun düşmanının nişanlısıyım! Gerçekten benimle ilgilendiğini düşünecek kadar ahmak olduğuma inanamıyorum!"

Rosalie, sonunda kimden bahsettiğini anlamıştı ve gözlerinde aşkın ilk kıvılcıklarını gördüğü arkadaşına gülümsedi.

"Aptal kız, tüm bu gürültü Drew seni beğenmiyor diye mi?"

Utanarak, onları dinleyen Julie'ye baktı Elizabeth. Sonra şiddetle başını salladı.

"Hayır, tabii ki! Asıl mesele beğendiğini sanıp ona kızmış olmam, aptal gibi davrandım. Böyle bir şeyin mümkün olmadığını bilmeme rağmen... Ama suç onda, ne olursa olsun genç bir hanımı öyle öpmemeliydi!"

"Andrew seni öptü mü?"

Odadaki iki kız da yüzlerinde şaşkın ifadelerle Elizabeth'e aynı soruyu sormuştu. Kendisini savunmaya çalışırken onlara da rezil olan genç leydi sıkınuyla bedenini yatağa atarak başını yine yastığına gömdü. Bu konuda konuşamayacak halde olduğunu anlayan Rosalie ve Julie ise biraz daha uğraştıktan sonra onu yataktan çıkardılar. Julie'nin yardımıyla hızlı bir banyo yapan Elizabeth, üstüne her zamanki gibi belini saran, güzel, deniz mavisi bir elbise giydi. Dekolteden madalyonunun zinciri gözüktüyordu ve korsenin iyice belirginleştirdiği hatları; açıkta bıraktığı gerdanında kendini belli eden iri göğüsleri ile değil klan reisleri, şehirdeki her erkeğin aklını başından alabileceğini düşündü Julie. Sadece birkaç defa yan yanayken gördüğü halde Kont Donavay'ın ona olan zaafını fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Ancak her bakımdan zeki bir kız olan Elizabeth bir tek kendi güzelliğinin farkında değildi.

Elizabeth, saçlarını başının üstünde zarif bir topuz yaptıktan sonra guruldayan karnına dokundu. Tam Julie'den yiyecek bir şeyler bulup Rosalie'nin yanına indirmesini söyleye-

cekti ki kapı çaldı. Kaleye geldiği ilk gün tanıştığı, Julie'nın annesi Meredith kalede kızına ihtiyaç olduğunu söyleyerek Julie'yi yanında götürdü. Sağ günleri her zaman kale yoğun olurdu. Çamaşır yıkama günüydü ve Julie yardıma giderdi. Ancak Meredith'in tıpkı kale halkının kalanı gibi takındığı düşmanca tavır, aşağılayıcı bakışlar, arkasından kötü sözler fısıldaması sinir bozucuydu. İnsanlar bazen Elizabeth'in yanından geçerken sırf anlamasın diye Galce bir şeyler söyleyerek onu işaret ediyorlardı. Bu yüzden yanında Rosalie, Albert ya da Andrew olmadan ortalıkta dolaşmamaya özen gösteriyordu. Tabi bugün mutfığa inip yiyecek bir şeyler bulmak zorundaydı. Karşılaşacağı düşmanca hareketlere kendisini hazırlayarak odadan ayrıldı.

Merdivenleri inerek avluya bakan koridoru geçti, karşılaştığı insanları görmezden gelmeye çalışarak ekmek kokulan gelen mutfığın önüne geldi. İçeri girdiği an tüm düşmanca bakışları üzerinde hissetmişti. Herkesin yüzünde sen buraya ait değilsin diyen, birbirinin aynı sevimsiz ifade vardı.

Cesur görünmeye çalışarak başını dik tuttu ve soğuk bir sesle konuştu. Çünkü bugüne dek güler yüzü ile sevecenliğine aldığı tek karşılık nefret olmuştu.

"Yeni pişen ekmeclerden bir somun almaya geldim. Lütfen verir misiniz?"

Eline verdikleri ufak ekmelele beraber arkasından yüksek sesle, Galce bir şeyler söyleyen kadınları duymamaya çalışarak arkasını döndü. Ekmeğinden bir lokma ısırp Rosalie'nin yanına gitmek için koridora çıktı.

Andrew yine haklıydı, o yanında değilken kalenin içi bile yeterince güvenli değildi ve dün atla gezintiye çıkmak istemesi delilikti. Kafasında düşüncelerle yürürken avludan gelen sesler üzerine durdu. Kendi evindeki son gününü, Andrew köyüne saldırdığında evinin avlusundan yükselen sesleri hatırladı. Bu muhtemelen kavga eden birkaç askerin sesiydi ancak genç kıza hâlâ kabuslarına giren babasının ölümünü hatırlatmıştı.

Boğazında düğümlenen hıçkırığı geçiştirdiği sırada salon-

dan gelen Rosalie'nin çılgınlığını duydu, koşarak odaya girip yanına vardı.

Pencereden avluya bakıyordu. Elizabeth de aynısını yaptı ve Valşi'nin sırtında yarı baygın halde, listli kanla ıslanmış Firmin'i gördü. Görüntü karşısında o da feryadını elini ağzına kapayarak bastırabilmişti. Kısa bir an kıpırdamadan bakıktan sonra avluda koşturup yardım çağıran kale halkı ile kuzun şoku atlatmasını sağladı. Koşarak salondan çıkıp avluya gittiler. Rosalie, çok sevdiği kuzenini o halde görünce gözyaşlarına engel olamadı. Durduğu yerde ağlayarak işleri erteltirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Elizabeth aklının bir kısmında adama yardım etmesi gerektiğini düşünürken diğer taraftan kendi ailesinin kanlarındaki görüntüsünü hatırlıyor, bunun intikamı için bir fırsat olduğuna ve onu öylece bırakması gerektiğine inanıyordu. Bu anlık duraksamanın ardından attan yarasına dikkat etmeden indirmeye çalışan adamların arasında, Andrew gözlerini açtı ve genç kızla göz göze geldi. Elizabeth'e kararını verdiren bu bakiş oldu. Hemen öne çıkarak adamlara müdahale etti. Yarayı tam olarak görmüyordu çünkü giysisinin her yanı kana bulanmıştı. Ancak atın üstündeki duruş biçiminden, bacağına bir terslik olduğunu tahmin ederek ona göre tıpanmasını söyledi. Üç adamın, panikle Andrew'u kalenin dördüncü katındaki odasına çıkan dar merdivenlere doğru götürdüklerini görünce hemen engel oldu. Askerlere ayrılan kısımda, giriş katında bulunan tek kişilik ufak bir odayı işaret etti ve Andrew'un, Royce'dan sonra en çok yanında gördüğü adam olan Rupert'a seslendi.

"Derhal hekim Gerard'ı bul ve Albert'a haber yolla. Hemen buraya gelmeleri gerek! İyi adamlardan bir grup kaleden çıkсын, Drew'a bunu kim yaptıysa ormanda olmalı, gidip bakın. Claire, Leydi Rosalie'yi hemen odasına götür ve Julie'ye söyle leydimiz için bana yaptığı çaylardan hazırlasın, odadaki otları kullansın."

Rosalie'nin hizmetçisine emri verirken bir yandan And-

rew'un peşinden odaya gidiyordu. Odanın kapısında bulduğu Meredith'in koluna yapıştı.

"Bana hemen şarap bul, kaynatılmış su ve temiz bezlere ihtiyacım var. Bulabildiğin kadar getir! Ayrıca sarımsak ve cadı findığı da lazım... Mutfakta bulamazsanız hekimin odasında arayın."

Yatağa yatırdıkları, yolda yine gözleri kapanmış adama yanına gitti. Her zaman Andrew'un yanında taşıdığı hançeri kınından çıkardı ve önce pantolonunu sonra gömleğini keşebildiği kadar kesti. Yaralarını görebilmesi lazımdı. Odada bulunan kadınlardan birine ateş yakmasını emretti. Bu sırada adamın bacağındaki yarayı görünce kısa bir panik yaşadı. Andrew'un sol bacağının yanında, baldırında kocaman bir kesik vardı. Adam kaleye gelmeden gömleğinden yırttığı kumaşı bacağına bağlayarak kanamayı yavaşlatmıştı ancak Gerard gelene kadar müdahale edilmeliydi. Sıkıntıyla kesilen damara baktı Elizabeth, dikmek zorundaydı. Yine arkasını dönerek iğne ve iplik istedi.

Andrew'un terden ıslanmış, kan lekeleriyle kaplı yüzüne, sol yanağındaki gamzeye dokundu ve mendiliyle silmeye çalıştı. O sırada yeniden gözlerini açan adama bakıp gülümsedi. Elini yanağından çekmeden eğilip yüzünü onun kine yaklaştırdı.

"İyi olacaksın, ben yanımdayım. Sana yardım edeceğim ama biraz canın yanacak. Gerard yolda ancak bekleyecek zamanımız yok. Bana güvenmelisin."

"Sana güveniyorum, yapman gerekeni yap."

Fısıltıyla konuşan adam zor da olsa gülümsemişti. Elizabeth, hançeri yine eline alıp sapını çevirdi ve adamın ağzına yaklaştırdı.

"Bunu tüm gücünle ısır, acıya dayanmanı sağlar ve dikkatini dağıtır."

Hâlâ yüzleri birbirine çok yakındı ve nefeslerini hissediyorlardı. Andrew elini kaldırıp kızın ensesine koydu, kendine çekerek dudaklarını tutkuyla öptü. Elizabeth kısı şaşkınlık anının ardından adamın öpücüğüne içgüdüsel

olarak karşılık verdi. Acemice ağzını aralayarak gözlerini kapadı, yanağını okşadı. Bu kısa ama duygu yüklü öpücüğün ardından ayrıldılar.

"Benim dikkatimi dağıtmak için bu çok daha etkili bir yöntem, artık acı yok."

Onları izleyen bir oda dolusu insana aldırmandan adamın ağzına hançerin sapını verip söylediği söz üzerine gülümsedi genç kız.

Meredith elinde gerekli malzemelerle gelince hemen ateşe yöneldi. Sarımsakla cadı fındığını kaynar suda bekletirken eline şarap testisini aldı. Yoniden adama döndü. Ağzındaki hançeri çıkarıp şaraptan büyük bir yudum içirdi. Sonra hançerin sapını eski yerine koyarak yaranın üstüne biraz şarap döktü. Andrew'un yüzü acı ile kasılınca özür diyerek sessiz bir dua etti. İğneyi kaydattığı malzemelerin içine koyduktan sonra Meredith'in malzemelerle beraber kaydattığı bezleri alıp yaranın etrafındaki kanı sildi. Dikmeye başlamadan önce heyecanını yatıştırmak için kendisi de büyük bir yudum şarap içti ve önce damarı sonra eti büyük bir ciddiyetle dikti. Malzemelerle kaynatılmış ıslak bezleri kullanarak diktiği yaranın etrafını güzelce sardı. O, işini yaparken ses çıkarmadan hatta kıpırdamadan bekleyen hastasına dönüp şefkat ve dayanıklılığına duyduğu hayranlıkla gülümsedi. Ağzındaki hançeri çekip yatağın kenarına oturdu. Sonra izleyicilerini hatırlayarak Meredith'e baktı.

"Lordumuz için mutfakta karakafes otu ile kiraz kabuğu kaynatın, içince ağrılarına iyi gelecektir. Ayrıca bu oda çok kalabalık, şöminenin ateşini söndürüp pencereyi açın. Odayı da boşaltın, Hekim Gerard gelene kadar ben yanında bekleyim. Çekilebilirsiniz."

Ona şüpheyle bakan ancak emrini derhal yerine getirip odayı terk eden insanları izledikten sonra Andrew'a döndü. Adamın zor araladığı gözlerine bakıp yüzünü avuçlarının arasına alarak dudaklarından şefkatle öptü.

"Harika bir iş çıkardın. Çok dayanıklı ve güçlüydün Drew."

"Sen mükemmelsin. Gözlerinde baharı, ormanların en güzelini saklıyormuşsun. Bugüne dek nasıl göremedim?"

Adamın fısıltıyla söylediği hayranlık dolu söz üzerine uyanarak başını önüne eğdi genç leydi.

"Anlaşılan kan kaybından ne dediğini bilmiyorsun. Çok yorgun olmalısın artık kendini zorlama ve uyu. Ben Albert'a haber yollattım birazdan hekimle beraber gelir, her şey yoluna girecek."

Andrew'u rahatlatmak için sevgiyle saçlarını okşadı ve bulunduğu huzurla gözlerini kapatan adamın uykuya dalışını izledi. Sonra eline başka ıslak bezler alarak bedeninden kan lekelerini silebildiği kadar çıkardı. Ondan önce odadaki bir örtüyü beline kadar örtüp mahremiyetine saygı duyarak, örtünün altından bakmamaya özen gösterip pantolonundan kalanları kesmiş ve çıkarmıştı.

Adamın sağ kolunda ve omzunda ürkütücü bazı yaralar vardı. Ellerini izlerin üzerinde gezdirerek Fırtına'nın, bu savaşçı askerin bugüne dek başına gelenleri hayalinde canlandırdı, onun için üzüldü. Temizliği bittiği sırada Albert ile Gerard da hızla odaya girdiler.

Günün yorgunluğunun ve çoktan vücudunu terk etmiş adrenalinin etkisiyle Andrew'un başucunda oturan Elizabeth, karanlık odayı aydınlatan mum ışığında adamı izliyordu.

Bugün hayatımın en uzun günlerinden biriydi herhalde, diye düşündü. Yaşanan karmaşayı hatırladıkça gerçek olduğuna inanamıyordu. Andrew'un kanlar içinde kaleye getirilişi onun soğukkanlılığını koruyarak adama yardım etmesi, etrafındakilere yağdırdığı emirler... Genç kız böyle bir zamanda verdiği doğru kararlar ile herkesi hayrete düşürmüştü ve hekim Gerard'ın övgülerine, hayranlığına maruz kalmıştı.

Albert da kalede işlerin yoluna girdiğini görünce Andrew'a saldıranları araştırmak için adamların peşinden gitmiş

ti. Ama Elizabeth geriye canlı birinin kalmadığından emindi. Çünkü Andrew kaleye döndüğünde üstündeki kanları görmüştü, hepsi ona ait olamazdı.

Gözlerini sıkıntıyla kapatıp oturduğu sandalyede geriye yaslandı. Sabahtan beri gözünü bir an bile adamdan ayırmamıştı. Şimdi açlık ve yorgunluk etkisini göstermiş, stresten başı ağrıyordu.

"Ben, ne yaptığımı sanıyorum?"

Karanlık odada boşluğa doğru fısıldayıp iç geçirdi. Herkesin içinde Fırtına'nın öpücüğüne karşılık vermişti ve adamı kendi isteğiyle öpmüştü. Düşündükçe genç leydinin kalbi sıkışıyordu. "Bunu nasıl yapabildim?" diye düşünmekten delirmek üzereydi.

"Ne zaman seni bu kadar önemsemeye başladım? Senden başka kimsem kalmadığı için mi böyle hissediyorum?"

Sözlerinin ironisine gülerek gözlerini açtı, uyuyan adamın yüzüne baktı.

"Senin yüzünden kimsem kalmadı benim. Bugüne dek öğrendiğim her şeyi, inandırdıkları değerleri unuttum. Kelimenin tam anlamıyla aptal oldum."

Kapı usulca çalındı ve genç kız yerinden kalkıp açınca Albert gülümseyerek içeri girdi.

"Hâlâ uyanmadı mı?"

"Hayır, ama bu iyi bir şey merak etme. Sen ne yaptın, bunu ona kim yapmış bulabildin mi?"

"Ormanda üç tane ceset bulduk, başkası varsa da kaçmış."

"Fırtına'nın elinden birinin sağ kurtulduğunu hiç duymadım."

"Haklısın ama son zamanlarda aklı başında değildi, yoksa üç adam onu böyle yaralayamaz."

Loş ışıkta görebildiği kadarıyla Albert'ın yüzüne baktı Elizabeth. Bakışları ve fısıltıyla söylediği sözlerin altında yatan imayı anlamıştı. Gerçekten Andrew'un aklını başından o mu almıştı? Ben de ona mı unutturdum inandığı her şeyi? diye bir an düşündü. Sonra toparlanarak konuşmaya devam etti.

"Peki, o üç adam kimmiş? Kim Hawthorne'da Andrew Donavay'e saldırmaya cesaret edebilir?"

"Adamlardan birinin üstünde William Corning'in mühürünü taşıyan bir mektup bulduk."

Elini şaşkınlıkla ağzına götürdü kız. "Bu nasıl bir şerefsizlik? Ya amacına ulaşıyadı?"

Daha çok kendi kendisine konuşur gibiydi. Albert da bunu fark ederek William'ı değil, onların tarafını tutan lağiliz leydisini takdir etti. Adamın bakışlarından aklından geçenleri okuyan Elizabeth de yutkunarak başını önüne eğdi. Şu an William intikamını almaya çalışıyor ve belki de onu kurtarma planları yapıyordu. Ancak genç kız onu kaçıranların, babasını öldürüp köyünü dağıtanları tutuyordu. Albert'in gurur duyduğu şey Elizabeth için utanç kaynağıydı.

O düşüncelerinde kaybolurken odadaki sessizlik Andrew'un sesiyle bozuldu.

"Eliza..."

İsmi adamın dudaklarından döküldüğü an düşüncelerinden sıyrılıp yanına gitti. "Günaydın uykucu." Gülümseyerek mendil alıp adamın alnında biriken terleri sildi. "Ağrı var mı?"

Sorarken bir yandan ateşini kontrol ediyordu, Andrew kızın alnındaki elini alıp tuttu.

"Ne zamandır uyuyorum ben?"

"Tüm gün uyudun, gece oldu."

"Sen hep başımda mı bekledin?"

Bir yandan dikkatle elbisesinde kuruyan kan lekelerine bakıyordu. Elizabeth, adamın bakışından kötü göründüğünü tahmin ederek gülümsedi.

"Sen yaralanıp sıkıcı hayatımı renklendirmeseydin, tüm günü Rosalie ve Julie ile dedikodu yapıp dikiş dikerek geçirecektim. Şimdi sayende kahraman oldum."

Onlar konuşurken Albert kendisini odada fazlaka gibi hissetmişti. Andrew'un gözü şifacısından başkasını görmüyordu.

"Gidip dinlenme zamanı kahrman, ben iyiyim merak etme. Bundan sonraki hayatımı, zedelenen erkeklik gururumu düzeltmeye çalışarak geçireceğim."

Elizabeth tüm yorgunluğuna rağmen kıkırdadı. "Gördüğün gibi bu İngiliz köylü rahibenin de bazı marifetleri var. Ancak seni yaralayan üç adamın başına gelenleri duydum, kaybettiğin itibarını geri kazanmanı sağlayabilir."

Bunun üzerine Albert'a döndü genç kont. "William pişinin adamlarıydı değil mi?"

"Evet... Ama sen şimdi bunları düşünme, iyileşmeye odaklan Drew."

"Kardeşin haklı, iyileşmek için Gerard'ın hazırladığı ilacı içeceksin ve benim hazırladığımı, şimdi."

Eline ufak bir şişe alıp adamın ağzına dayadı ve itiraz etmesine izin vermeden içirdi.

"Bunun tadı berbat!"

"Bebek gibi sızlanma karşımda Drew, cesur Fırtına'ya ne oldu? Sırada benim hazırladığım var, korkma tadı o kadar kötü değil."

Adam kaşlarını çatarak ona emir veren kıza baktı. Garip şekilde, bu kendinden emin tavrı hoşuna gitti. Gülümseyerek konuştu. "İçerim ama sen de odana gidip karnını doyuracak ve uyuyacaksın."

"Beni böyle düşünmeyin, Lordum. Yine bir şeyler isteyeceğinizi düşünüp korkuyorum."

"Bir daha yaralandığımda, hasta olduğumda iyileştirebilmen için sağlıklı olmalısın. Tamamen çıkar ilişkisi."

Gözlerini devirip gülümsedikten sonra adamın daha fazla konuşmasına izin vermeden karışımı içirdi ve iki kardeşe iyi geceler dileyip, Andrew'u yorulmaması konusunda tembihleyerek odayı terk etti.

Merdivenlere yöneldiği sırada Albert koşarak arkasından yetişti.

"Biraz konuşabilir miyiz Eliza?"

"Andrew görüşmemizi pek istemiyor, biliyorsun."

"Bugün olanlarla ilgili, zaten Andrew ve ben konuşup diğer meseleyi hallettik."

Sessizce koridoru geçerek Albert'in çalışma odasına girdiler. Bu odaya ilk kez giren Elizabeth başka bir gün olsa etrafı ilgiyle incelerdi ancak öyle yorgundu ki direk adamın gösterdiği koltuğa oturup söze başlamasını bekledi.

"Sana bugün yaşananlar için teşekkür etmek istiyorum, Eliza. Ortada büyük bir panik vardı ve sen mükemmel şekilde idare ettin. Rosalie ya da klan leydisinin yapması gerekenleri yapıp sorumluluk aldın. Bu kalede yaşayan insanlara İngiliz diye aşağıladıkları kadının gücünü gösterdin. Yıllardır eksik olan, beklenen şeyi sundun. Bu kalenin tahmin edemeyeceğin kadar uzun süredir bir leydiye ihtiyacı var. Annemin olmayı beceremediği kadına... Benim gözümde sen bunun için uygun kadınsın."

Karşısında utanarak başını önüne eğdiğini görünce genç kızın, samimiyetle gülümseyerek yaklaştı.

"Amacım seni utandırmak değil Eliza, sadece Drew'ü ömrüm boyunca böyle görmedim. Sen kardeşimi her anlamda iyileştiriyorsun ve ben senin bir gün kız kardeşim olmamı çok isterim. Bunları konuşma cesaretini gösteriyorum çünkü bugün Andrew ile ilgilendiğin odada olanları duydum. Bu beni çok mutlu etti. Sen ihtiyacımız olan leydisin, bence."

Genç kız başını olumsuz anlamda sallayarak omuz silkti. Aklına gelen düşüncelerle gözleri doldu.

"Kaledekilerin ihtiyaç duyduğu bir İngiliz fahişesi değil. Arkamdan sıkça söyledikleri iki kelimenin anlamını sonunda bugün öğrendim. Benden, anlamayayım diye Galce bu şekilde bahsediyorlarmış ve Andrew'un da evlenmeye niyeti olmadığını biliyorum. Benden beklenen tek şey onun metresi olmamdır hatta çoktan öyle olduğumu düşünüyorlar. Beni layık gördüğün mertebe için teşekkür ederim ancak bunu senden başka, ben de dâhil kimse istemiyor. Bugün olan yaşananların sonucuyla ortaya çıkan anlamsız bir şeydi. Bir daha bu konuda konuşmak istemiyorum."

Kendi odasına varıp Julie'nin getirdiği küvette sıcak bir banyo yaptıktan sonra yorgunluktan sızana kadar hıçkırarak ağladı genç leydi.

Şölen

Sakit neredeyse öğleye yaklaşırken, yorgun göz kapaklarına vuran gün ışığı ile bitkin halde uyandı Elizabeth. Aynanın karşısına geçtiğinde kızarmış gözleri, şişmiş göz kapakları ve ağrıyan boğazıyla karşılaştı. Gerçekten berbat durumdaydı. Julie'yi çağırarak korsesini bağlatı, dolabından bugüne dek giydiklerinden daha kapalı gece manisi bir elbise seçip giydi. Hizmetçisi saçlarını sıkıca örerken beryandan aynadan ona bakıyordu.

"Ne söyleyeceksin Julie? Arkamda dikilip gözlerini üzerime dikince rahatsız oluyorum."

"Affedersiniz Leydim, ben sadece dünkü patavatsızlığım için özür dilemek istiyorum. Sizi üzmem istememişim."

"Sen neden bahsediyorsun? Bana İngiliz fahişesi dediklerini söyledin diye mi bu özür? Nasıl olsa öğrenecektim. En azından arkamdan artık Galce konuştuklarında aptal gibi etrafıma bakmayacağım, boş ver."

Omuz silkererek odasında kahvaltı yapmak üzere Julie'nin getirdiği tepsidekilere yaklaşp masaya oturdu. Dün hekim Andrew'u muayene ederken odadan çıkmış, o sırada Julie de hakkında söylenenleri leydisini uyarma amacıyla anlatmıştı.

"Getirdiklerin için teşekkür ederim. Aslında gidip Rosalie'yi görmem lazım ama kimseyle konuşacak halim yok."

Tabağındaki ekmele ve peynirle biraz oynadıktan sonra zor da olsa bir şeyler yemeyi başardı. Sıkıntıyla iç geçirdi, uzanma hevesiyle masadan kalkıp divana yöneldi. Julie sessizce masadakileri toplarken kapı çaldı. Elizabeth umursamayınca genç kız girilmesini söyledi. Meredith kapıyı usulca açarak

yanlarına geldi. Elizabeth'in karşısında dizlerini kırarak selam verdi ve saygılı bir ses tonuyla konuştu.

"Lord Donavay sizi görmek istiyor, Leydim. Nasıl olduğunuzu merak ettiler ve eğer uygunsanız size kendisinin yanına kadar eşlik etmemi buyurdular."

Elizabeth kadının nazik üslubu karşısında, eğer başı ağrımasaydı kahkahalarla gülerdi. Geldiği günden beri soğuk tavırları ve aşağılayıcı bakışlarıyla diğerleri gibi o da kötü davranıyordu. Ancak anlaşılan Andrew'un emriyle ona saygısızlık yapmaya cesaret edemiyordu. Elizabeth kollarını çatarak bir gecede Fırtına'nın kölesinden aşığı mertebesine ulaştığını fark etti.

Andrew'un yüzünü dahi görmek istemese de adamın istediğini yerine getirmek zorundaydı. Aynanın karşısında üstünü düzeltti ve tek laf etmeden Meredith'e başıyla işaret ederek odadan ayrıldı.

Koridorlardan geçmek bugüne dek genç leydi için hiç bu kadar zor olmamıştı, tüm bakışlar üzerindeydi. Göz göze geldiği herkes önünde eğilerek ona selam veriyordu. Tabii bu muamele duyulan saygıdan değil, Andrew'un yanındaki konumundan kaynaklanıyor olmalıydı.

Sonunda odanın önüne geldiğinde Meredith yine reverans yapıp yanından ayrıldı. Elizabeth soğukkanlılığını korumaya çalışarak çalma gereği duymadan kapıyı açıp odaya girdi.

Yatığı yerde yarı oturur pozisyona geçmiş Andrew, elinde bazı evrakları inceliyordu.

Usul adımlarla yanına gelen genç kıza, gördüğüne ne kadar mutlu olduğunu belli eden bir gülümsemeyle baktı. Elizabeth de o sırada yatağın yanındaki sandalyeyi adamın karşısına çekerek oturdu.

"Senin için endişelenmeye başlamıştım. Gidip dinlenmeni ben söyledim ama hasta bir adam bu kadar uzun süre ihmal edilmemeli."

"Gerard'ın kalede olduğunu sanıyordum?"

"Evet. Ama dün gece yarısına kadar sen başımda beklerken de kaledeydi."

"Müdahaleyi ben yaptığım için iyi olduğundan emin ol-
na kadar yanında kalmak istedim."

"Bu kadar iyiliğimi düşündüğünü bilmiyordum, teşekkür
ederim."

"Abartılacak bir şey yok. Sonuçta ilk tedavi ettiğim hasta-
sen olmayacaksın."

"Her hastanı öperek mi iyileştirirsin?"

Elizabeth adamın rahatça söylediği söz üzerine başını ka-
dırarak yüzüne baktı, konuşmanın başından beri gözlerine
kaçırarak etrafı inceliyordu ancak söylenen söz üzerine ra-
hatsız olarak yüzünü buruşturdu.

"Çirkin üslubunu ve yaptığın imayı görmezden geliyorum
Zira bu fırsatı sana ben verdim."

Andrew da yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle kız
baktı. "Anlaşılan köylü rahibem geri dönmüş, dün akşamki
tatlı genç hanıma ne oldu?"

"Sadece bacağındaki çirkin bir kesiği diktim yoksa dün de
bugün de aynı kadımsın."

"Hayır, dün benim Eliza'mdın. Bugün ise yine babamın
kızı olmuşsun. Kendin olmak bu kadar mı zor? Merak ed-
yorum Elizabeth, dün bana neden yardım ettin? Ben, ölmesi
için her gün Tanrı'na yalvardığım adam değil miyim? Elinde
benden intikam almanı sağlayacak bir fırsat vardı ama kullan-
madın, neden?"

Adamın, yeni tanıştıkları zaman söylediği sözleri hatırla-
masına şaşırdı kız. Öfkeyle söylediklerini kendisi bile dün
gün hatırlamıyordu.

"Çünkü senden artık nefret etmiyorum."

"O halde neden böyle davranıyorsun, gecedен sabaha ne
değişti de aramıza duvarlar örüyorsun?"

"Senden nefret etmiyor olmam dost olduğumuz anlamı-
na gelmez. Biz sadece birbirine muhtaç iki insanız."

"Muhtaç? O yüzden mi sana her dokunduğumda karşın-
da eriyorsun, gözlerine baktığımda yanakların al al oluyor,
nefesim yüzüne vurduğunda kalbin deli gibi çarpıyor? Eli-
zabeth ben çocuk değilim, bir kadın bir erkeği istediğinde

nasıl davranır biliyorum. Senin bedeninin başka ağzın başka söylüyor. Tanıdığım günden beri cesaretiyle beni etkileyen kadın dürüst olmaktan mı korkuyor yoksa?"

Elizabeth sinirle oturduğu yerde ellerini yumruk haline getirdi.

"Dürüst olmamı istiyorsun öyle mi? Çocuk değilsin Drew ama aramızdaki duvarları benim örmediğimi göremiyorsun! Ben İngiliz'im, sen İskoç. Etrafına bakmıyor musun? Kaleye geldiğim günden beri senin insanların tarafından aşağılanıyorum. Herkes bana düşmanca davranıyor. Ayrıca ben, senin düşmanının nişanlısıyım ve kuzenine tecavüz eden adamın kız kardeşiyim! Sen asil bir İskoç klan beyisin, ben ise hayatı boyunca köyünden dışarı adım atmamış saf, fakir bir İngiliz kızı. Beni ne sıfatla hayatına sokabilirsin?"

Andrew, sözlerin doğruluğu bir tokat gibi yüzüne çarpınca ne diyeceğini bilemedi. Bunun üzerine Elizabeth, yanağının bir damla yaş süzülerek konuşmaya devam etti.

"Sen benim köyümü bastın, evimden ayırıp kaçırdın, peşinden buraya sürükledin. İsmimi lekeledin ve en önemlisi babam senin yüzünden öldü. Sen hâlâ beni mi suçlayacaksın? Dün bana hissettirdiklerin yüzünden mantıklı davranmadım. Zaten lekelenen ismimi, onurumu tamamen kaybettim. Eğer duymak istediğin buysa söyleyeyim; gördüğüm en güçlü, yakışıklı ve etkileyici adamsın. Hayatım boyunca çok az insan tanıdım ama bin tane adam tanısaydım da hakkında böyle düşüneceğimi biliyorum. Ancak sonu olmayan bir hevesin peşinde kendimi rezil edemem. Seninle tek geleceğim, bir gün klanına uygun asil bir İskoç leydisi ile evlenene dek yatağını ısıtmaktır. Tanrım bana o günleri göstermesin, çünkü bu gerçekleşirse ne kendimi ne de seni affederim."

Ayağa kalkarak kapıya yöneldi genç kız. Ardından adama son kez döndü.

"Bir daha benimle görüşmeni, yaklaşmanı ve yanlış anlaşılmaya yol açacak şekilde konuşmanı istemiyorum. Baharda manastıra gidene dek birbirimizden uzak durmamız en iyisi,

bir daha bu konuda konuşmak da istemiyorum. Son birkaç günü hiç yaşanmamış kabul edeceğim."

1 HAFTA SONRA

Elizabeth, son günlerde alışkanlık haline getirdiği gibi sandalyesini pencere kenarına çekmiş dışarıyı izliyordu. Ar-
ludaki, kaledeki günlük koşuşturmayı uzaktan izlemek gü-
zeldi. Günlerdir odasından çıkmayan, kimseyle konuşmayan
kız için zaman durmuştu sanki ve dünyayı uzaktan izliyor-
muş gibi hissediyordu.

Julie, hanımı bir şey yemeyince sıkıntıyla yemek tepsisini
alıp odadan ayrılmıştı. Rosalie ise sadece bir kez ziyaretine
gelmişti ancak Elizabeth'in gözü zaten kimseyi görmüyordu.

Hizmetçisinin sabah ördüğü saçlarını sıkıntıyla çekişti
çözdü ve başını öğle güneşinin aydınlattığı gökyüzüne çevir-
di. Bir haftadır Rosalie ile Julie'den başka kimseyi görmedik
gibi Julie ile de nadiren konuşmuştu.

Andrew her sabah bıkmadan odasına Meredith'i yolla-
mış, sürekli görüşmek istediğini söylemişti ve Elizabeth de
her seferinde reddetmişti. Aynı zamanda genç kızın bir istek
olup olmadığını soruyor, sağlığını merak ediyordu. Ama bu
sabah kimse gelmeyince Elizabeth adamın sonunda pes etti-
ğini düşündü. Bu da huysuzluğunu iyice artırdı.

Kapının çalısını, aklındaki düşünceler yüzünden duyma-
dı genç leydi, açılıp misafiri odada yanına doğru ilerlerken
gözleri hâlâ gökyüzündeydi.

"Ne düşünüyorsun?"

Duyduğu ses üzerine yerinden sıçrayan kız bakışlarını
şaşkınlıkla arkasında dikilen adama çevirdi.

"Senin burada ne işin var Drew?"

"Sen gelmeyince ben geldim. Ne yapayım?"

Yerinden hızla kalkıp adamın karşısına dikildi.

"Delirdin mi sen? Henüz iyileşmedin, o kadar merdiveni nasıl çıkarsın! Gerard seni uyarmadı mı? Yarana dikkat etmen gerekiyor!"

"Sakin ol güzelim, bana benzemeye başladın. Gerard yaktan kalkmama izin verdi ve gayet iyiyim. Aramızda kalsın ama şifacım çok iyiydi."

Karşısında göz kırpan adama gözlerini devirerek karşılık verdi. "Yaran yeniden kanarsa beni suçlama."

"İyiyim diyorum, inanmıyorsan sen bak." İki elini pantolonuna götüren adamı görünce küçük bir çılgılık atıp gözlerini kapadı.

"Sapık adam, sen iyice delirdin!"

"Ne var ki bunda yarayı gösterecektim, bacağıma başka nasıl açabilirim?"

Yüzünde masum bir ifadeyle gülümsemesini zor bastırıyordu Kont. "Korkma, aç gözlerini soyunmadım. Daha önce görmemişsin gibi davranma."

"Ne demek istiyorsun sen? Elbette daha önce görmedim. Beni ne sanıyorsun?"

"Yaralandığım günün akşamı, gözlerimi açtığımda üstümde kıyafet yoktu. Odada sen vardın, sence beni kim soymuş olabilir?"

Açıkça sırıtır arsız bir ifadeyle yüzüne bakan adamın omzuna sinirle vurdu kız.

"Kafanda canlanan pis görüntüleri kendine sakla, ben soydum seni ama hatırlarsan üstünde örtü vardı. Bir şey görmedim yani, anlamadım ki bir gün rahibe diyorsun sonra sapık olduğumu ima ediyorsun. Dengesizsin."

"Şaka yapıyorum. Hem zaten görseydin unutamazdın, karşımda böyle umursamaz durmazdın."

"Cidden tüm konuşmamıza rağmen buraya pis imalarda mı bulunmaya geldin? Sana, seninle görüşmek istemediğimi söylemiştim!"

Elizabeth ne kadar huysuzlansa da içten içe Andrew'u gördüğü için mutlu olmuştu. Adamla atışmayı bile özlemişti.

"Hatırlıyorum Eliza, bunu çok açık bir dille ifade et-

tin. Söylediklerine rağmen peşinde dolanacak kadar arzu değilim. Buraya seni bir yere götürmeye geldim."

"Yine mi? Ben hiçbir yere gelmiyorum. Sen de gitmesen bacağın için iyi edersin."

"Eliza göstereceğim şey önemli, eğer buraya getirebilseydim getirirdim. Bu bacakla seni omzuma atıp götürmek zorunda bırakma beni lütfen gel."

Elizabeth adamın samimiyetle söylediği söz üzerine zorluk çıkarırsa rezil şekilde götürüleceğine ikna olup onayladı. Tabii, peşinden giderken söylenmeyi de ihmal etmedi.

Kalenin askerlere ayrılan bölümüne giderken ikisini gören herkes saygıyla başlarını eğip selam veriyordu. Andrew, hiçbirini umursamadan Elizabeth'in kolundan tuttu ve ikinci kattaki dar koridordan geçerek ahşap bir kapının önünde durdu. Genç kız, adam yürürken bacağına zorlamasın diye ağır ilerlemiş tuttuğu kolu dayanak gibi kullanmasını sağlamıştı.

Andrew, kızın geçen günkü konuşmalarına rağmen hâlâ onu düşündüğünü görünce mutlu olmuştu. Ancak karşısındakine belli etmek yerine odanın kapısını açıp girmesini sağladı. Kendisi ise dışarıda beklemeyi tercih etmişti.

Elizabeth, adamın bu gizemli tavırlarına yüzündeki küçümseme ifadesi ile karşılık verip perdeleri kapalı odada etrafına bakındı. Gözü yataktaki karaltıya takılınca durdu ve küçük bir sevinç çığlığı atarak bir aydır görmediği Kâhya Thomas'ın yanına koşup boynuna sarıldı.

"Bu bir mucize olmalı, yaşıyorsun! O cehennemden nasıl kurtuldun? Öldüğünü sanmıştım, şükürler olsun. Ama burada ne işin var?"

Gözlerinden akan yaşları silerken evinden geriye kalan tek şeye; bir amca, baba gibi sevdiği yatalak adama sevgi ile bakan genç leydi.

"Sakin ol kızım, sen nasıl geldiysen ben de öyle getirildim."

"Nasıl yani? Lütfen en baştan anlatır mısın?"

"Köyü bastıkları gün kulağama çığlıklar ve kılıç sesleri

geliyordu. En çok da senin sesini duyup yardım edememek beni kahretti Lizzy. Sonra Kont Donavay'ın adamları beni buldu ve Lordlarının emriyle kaleye getirildim."

"Sana zarar verdiler mi? Bir şey yaptılar mı? Yemin ediyorum yaşadığını, burada olduğunu bilmiyordum. Bu kadar zaman aynı çatı altında yaşayıp birbirimizi görmemişiz!"

"Rahatla Lizzy, bana çok iyi davrandılar. Her gün ziyaretime hekim geliyor ayrıca vücudumdaki yaralar da iyileşti. Kont Donavay her ihtiyacım ile ilgilenilmesini sağlıyor, burada çok iyi muamele görüyorum."

Elizabeth, Thomas'ı şaşkınlıkla dinledi, adama sıkıca sarılıp hasret giderdi. Eski hayatından birini yeniden karşısında görmek inanılmaz bir mucizeydi.

Andrew sabırla genç kızın odadan çıkmasını bekledi. Sonunda kapı açıldığında Elizabeth ağır adımlarla yanına varana dek konuşmadı. Geldiğinde ise adamın hiç beklemediği bir şey yaptı ve boynuna sarıldı.

"Sen nasıl bir adamsın böyle!"

Başını omzuna gömdü, birkaç damla gözyaşı akıttı. Adam, ne diyeceğini bilemeden kızın belinden aşağı dökülen kumral saçlarını okşadı ve saçlarına bir öpücük kondurdu. Andrew'un dokunuşuyla kendisine gelen Elizabeth yavaşça kollarından ayrılarak gözlerine baktı.

"Thomas'ı neden öldürmeyip buraya getirdin?"

"Çünkü öldürmek için bir sebebim yoktu. Yaşlı ve hasta bir adamı neden öldüreyim?"

"Peki, neden buraya getirip ilgilendin?"

"Orada kaderine terk etmek öldürmek ile aynı şey olurdu. Üstelik sürekli seni soruyordu. Ben de senin için değerli olabileceğini düşündüm. İtiraf edeyim başta zorluk çıkarırsan seni, onunla tehdit etmeyi düşündüm."

"Ama bana yaşadığını söylemedin?"

Kızın yanağından süzülen bir damla yaşı eliyle sildi adam.

"Sana güvenmiyordum, eğer yaşadığını öğrenirsen onu da alıp kaçırmaya çalışabileceğini düşündüm. Yatalak bir adamla bunu başarmam imkânsızdı ama gördüğüm en zeki ve inatçı kızsın. Bunu denerken ikinize de zarar vermenden korktum."

"Bu kadar zaman bana güvenmedin, şimdi neden söylüyorsun?"

"Sen; benim için endişelendin, beni iyileştirdin ve güvenimi kazandın. Sanırım kendimce teşekkür etmeye çalışıyorum. Ayrıca Thomas seni çok iyi tanıyor, onunla tanıştığımız bir ay içerisinde senin hakkında sohbet etme imkânı buldum."

"Kendimle ilgili söylediklerimin doğru olup olmadığını öğrenmeye çalıştım."

"Hayatta öyle şeylere tanık oldum ki artık insanlara güvenmiyorum, üzgünüm. Ama bugünden itibaren sana güvenmiyorum Eliza. Daha doğrusu güvenmeyi seçiyorum çünkü arkamı döndüğümde, yardıma ihtiyacım olduğunda yanımda olacağına inanıyorum."

Elizabeth adamı kanlar içinde gördüğünde yardım elini uzatarak doğru kararı vermiş olduğunu o an anladı, gülümseyerek kalbinden geçen sözleri söyledi.

"Ben sana çok daha önce güvenmeye başladım, kaderimi senin ellerine teslim ederek mücadele etmeyi bırakacak kadar üstelik."

2 GÜN SONRA

Kaledeki koşuşturmayı yine odasının penceresinden izliyordu Elizabeth, ancak bu seferki öncekilerden farklıydı. Kış gelmeden ve lordları sağlığına kavuşmuşken halk şölen hazırlıklarına başlamıştı. Klanın genç erkekleri kılıç kuşanıp Andrew'a sadakat yemini edecekti. Bu Hawthorne halkı için oldukça önemli bir meseleydi, herkes heyecan içerisinde bir

işle uğraşıyordu. Julie de hanımının yanından ayrılmış, hazırlıklara yardım ediyordu. Ağabeyi Rupert, Andrew üç sene önce yeni klan beyi olunca ilk yeminini etmişti ancak şimdi erkek kardeşi Neil ilk kez kılıç kuşanacaktı. Bir ailede klan beyine hizmet edecek iki asker olması onlar için övünç kaynağıydı.

Klanın tüm yetişkin, sağlıklı erkekleri lordlarına sadakat yemini edip bağlılıklarını gösterecekti. Kendi köyündeki basit kutlamaları hatırlayarak böyle görkemli bir törene ilk kez şahit olacağını düşündü genç kız. Gerçi onun törende yeri yoktu, bu yüzden, "Bir İngiliz esirin klanla ilgili böyle önemli bir günde ne işi olabilir?" diye kendisine hatırlatıp haddini bildirdi.

Andrew ile yaşadıkları yüzünden kimsenin yüzüne bakmıyor, odasından çıkamıyordu. Andrew da onu Thomas'a götürdüğünden beri ziyaretine gelmemişti. Adama net bir şekilde görüşmek istemediğini söylemesine rağmen yalnızlık fazlasıyla canını sıkıyordu.

Belki de bu sebeple kapısı çalınca engelleyemediği bir gülümseme ve hevesli ses tonuyla girilmesini söyledi.

Meredith, elinde kocaman bir bohça ile odaya girip selam verdikten sonra gülümseyerek konuştu.

"Leydi Eliza, bugün nasılsınız efendim?"

Genç kız, şaşkınlıkla açtığı ağızını nezaket kuralları gereği kapaması gerektiğini bilse de kaşlarını çatarak bakmayı sürdürdü. Meredith resmen düşmanlığı bırakmış, ona gülümseyor hatta samimi bir tavırla hatırını soruyordu. Kendisinden oldukça büyük orta yaşlı bir kadına şaşkınlıkla bakarak sırgıslılık ettiğini idrak ettiğinde Elizabeth de gülümsedi ve kibarca sorusunu cevaplayıp vaziyetlerinin gerektirdiği şekilde, kadının sağlığını sorarak şölen hazırlıkları ile ilgili biraz sohbet etti. Ama sonunda merakına yenildi, kadının elindeki iri bohçayı işaret ederek sordu.

"Elinizdeki nedir Meredith? Oldukça büyük bir şey, neden odama getirdiniz?"

"Bu size Kont Donavay'ın hediyesi, Leydim. Yarın akşam törende giymeniz için gönderdi."

Genç leydi oturduğu sandalyeden yavaşça kalkıp ilgiyle bohçayı eline aldı. Meredith'in yardımıyla elbiseyi, sarılı olduğu kumaştan çıkardığında hayranlıkla iç geçirdi. Altın sarısı işlemeleri eliyle okşarken Meredith açıklama yapıyordu.

"Kaleye gelirken üstünüzde annenizin elbisesi varmış, o elbise model alınarak dikildi. İki gündür terziler uyumadan çalıştı, umarım üstünüze göre olmuştur."

"Bu elbiseyi dikmenizi Drew mu emretti?"

Gözlerine dolan yaşlarla dünyanın en değerli şeyine dokunuyormuş gibi dikkat ederek elbiseyi üzerine tutuyordu. Meredith kızın duygusallaştığını görünce anlayışla gülümseyip şefkatle omzunu okşadı.

"Ben giymenize yardım edeyim bir kusuru olup olmadığına bakalım." Bu söz üzerine genç kız toparlanarak elbiseden uzaklaşıp kadına verdi.

"Ekselansları Kont'a teşekkürlerimi iletin ancak ben bu hediyeyi kabul edemem. Zaten şölene katılmayacağım."

"Ama Leydim..."

"Lütfen Meredith, ikimizde bir İngiliz esirin öyle bir törende üstelik bu elbiseyle yer alamayacağını biliyoruz. Hem hangi sıfatla orada olurum?"

Meredith kısa bir süre ne diyeceğini bilemeden Elizabeth'e baktı, sonra kısık bir sesle cevap verdi. "Fırtına bu işe çok kızacak kızım..."

Başka bir şey söylemeyen Meredith yeniden bohçaladığı elbiseyi alarak odayı terk edince Elizabeth verdiği kararın getirdiği üzüntüyle tek başına kaldı.

Andrew, bir köşede korkudan titreyen Royce'u, usturasını geç getirdiği için azarlayarak sinirle küfredip sakal tıraşını yaptı. Sessizce onu izleyen silahtar, hevesle adamın gitmesini izin vermesini bekliyordu. Andrew, Elizabeth iki gündür

odasından çıkmıyor diye her zamanki gibi sinirini etrafındaki kilerden alıyordu. Adamı el hareketiyle korduğu sırada kapı çaldı ve içeriye elinde kocaman bohçasıyla çekinerek Meredith'i girdi.

Andrew, kadının bakışından bir kez daha reddedildiğini anlayıp sinirle ayağa kalktı. Kadın, aceleyle genç leydinin şö-kene katılmayacağını ancak Andrew'a hediyesi için çok teşekkür ettiğini söylerken onu dinleme gereği bile duymadı.

Hışımla odadan çıktı. Bacağının tam olarak iyileşmemiş olmasını umursamadan merdivenleri inip genç kızın kapısına geldi. Elinde, Meredith'in elinden nasıl aldığını hatırlamadığı bohça ve masasının üstünden aldığı, genç kıza aslında yarı şöleden önce vermeyi düşündüğü rozet vardı.

Kapıyı çalma gereği duymadan odaya girdi. Onu karşısında gören kız heyecanla ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz, Lordum. Ben de iki gündür hayatımda ne eksik diye kendime soruyordum. Şanslıyım ki kapımı kırmadınız."

Adam cevap vermeden ilerleyip elindekileri masanın üstüne bıraktı.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun Eliza, bu saygısızlığının sebebini öğrenebilir miyim? Sakın anlamazlıktan gelme! Benimle, ailemle aynı masaya oturmaya tenezzül etmiyorsun, odandan çıkmayıp yüzümüze bakmıyorsun. Buna rağmen seni şenliğe, klanımın en özel gününe, yemin törenine çağırıyorum. Karşılığında hizmetçilerle haber yollayıp gelmeyeceğini söylüyorsun. Bana bu kadar çok mu tahammül edemiyorsun?"

Andrew'un bakışlarındaki öfkeyi ve en önemlisi kurgunluğu görüp yanına yaklaştı, Elizabeth.

"Aptal adam! Kaçtığımanın sen olduğunu mu sandın? Ben bir sürü insanın önünde seninle öpüştüm, şimdi bir şey olmamış gibi nasıl yüzlerine bakarım? Utancımı göremiyormusun? Arkamdan tüm o sözler söylenirken..."

"Senin arkandan biri bir şey mi söyledi, saygısızlık mı ettiler?"

Adamın yumruk haline getirdiği ellerini görtünce dedikodulardan haberdar olmadığını anladı. Şikâyet ettiği takdirde yaşanacakları tahmin ederek gözlerini kaçırdı, onu aşağılayan insanları korumayı seçerek cevap verdi.

"Kimse bir şey söylemedi ama neler düşündüklerini tahmin edebiliyorum. Ben bir İngiliz'im, sizden değilim! Hakıkımda iyi şeyler düşünmemeleri çok doğal. Ayrıca sen de rezil olmam için elinden geleni yaptın, yani onların gözünde iffetli ve soylu bir leydi olmam imkânsız. Hem ne sıfatla katılabilirim, kim olarak?"

Titreyen sesini, gerçekleri dile getirirken bile canının nasıl yandığını saklayamamıştı genç kız. Andrew, inatçı köylü rahibesi tarafından reddedilme riskini göze alarak yüzüne elleri arasına aldı. Gözlerine bakmaya zorladı.

"Sen benim hayatımı kurtaran kadınsın. Kendi ellerimle kaleme getirdiğim misafirimsin, şenliklerde de onur konum olarak bulunacaksın güzelim. İngilizliğine gelecek olursak; hayatımda senin kadar sıcakkanlı, güler yüzlü, sevecen ve gürültücü bir İngiliz görmedim. İngiliz olamayacak kadar hayat dolusun."

"Buna bir tek sen inanıyorsun."

Cılız bir sesle konuşan kızın her halinden teslim olduğu anlaşılıyordu. Adam gülümseyip yanağını okşadı.

"Yetmez miyim?"

Sonunda geri çekilip yüzünden ellerini çektiğinde Elizabeth dokunuşun yokluğuyla ürperdi. Andrew masanın üzerindeki rozeti alıp genç leydinin yanına dönerek avucunun içine koydu.

"Bu bizim klan rozetimiz. Her klanın kendine ait simgesi ve sloganı vardır. Erkekler bununla tartanlarını omuzlarına iğneler. Kadınlar pek kullanmaz, düğün günlerinde ya da özel zamanlarda. Bu rozet senin, klan beyi olarak seni himaye yeme alıyorum. Bundan sonra benim korumam altındasın ve klanımın bir parçasısın. Kafana dolan düşünceleri tahmin edebiliyorum ama endişelenmene gerek yok Eliza. Sen istemediğin sürece kimse sana bir şey yapamaz. Seni koruyar-

cağım çünkü sana değer veriyorum, beklediğim tek karşılık sadakattir. Sözlerimi yanlış anlama, seni bir kadın olarak tahmin edemeyeceğin kadar çok istiyorum. Ancak arzularımı gölgede bırakacak kadar da çok saygı duyuyorum. Bu yüzden benden korkmana gerek yok."

Elizabeth ne diyeceğini bilemeden adamın avucuna koyduğu rozete baktı. Bir pençe tarafından tutulmuş kılıç simgesini görünce gülümsedi. Donavay Klanı'na göre bir simgeydi tam olarak. Sonra Latince yazan sloganı okudu.

"*Vincere vel mori*. Ne demek bu?"

"Fethet ya da öl."

"Senin için hep böyle değil mi? Bir şeyi aklına koyduysan başaracaksın, elde edeceksin."

"Ya da denerken bu uğurda öleceğim. Beni artık tanıyor-sun."

"Tanımaya başladım diyelim."

Genç kızı sonunda ikna etmiş olmanın verdiği rahatlıkla gülümsedi, Kont. Akşam yemeğinde onlara katılması için söz aldıktan sonra sağ elini tutup nazikçe öptü, Elizabeth de dizlerini kırıp reverans yaptı.

Andrew odayı terk ettikten çok sonra kız, kendisinin de aklına koyduğu şeylerden biri olduğunu fark etti ve adama tehlikeli derecede yakın olduğunu hatırlayarak bir kez daha mümkün olduğunca uzak durma kararı aldı.

Elizabeth, günlerdir ayrı kaldığı insanlarla aynı masaya oturduğunda tanışalı bir ay olmasına rağmen her birini çok özlediğini düşündü. Albert da coşkuyla karşılayıp hatırlarını sormuş, kızı gördüğü andan itibaren ilgisini ona yöneltmişti.

Masada Andrew ile beraber yemek yiyen klanın önde gelenlerinden dört adamın sohbetini bölmeden Rosalie'ye döndü. Günlerdir kendi duygularında öyle çok bunalmıştı ki arkadaşını tamamen ihmal etmişti. Vicdan azabıyla baktığı kızın solgun yüzünü, uykusuzluktan morarmış göz altılarını

ve gözle görülür derecede zayıflayan vücudunu fark edince iyice körü hissetti.

"Seni çok ihmal ettim biliyorum Rose, iyi misin?"

"İyiyim, sadece Drew'un başına gelenler beni fazlasıyla sarstı. Sinirlerim bozuldu, yıprandım. Son dönemde çok şey üst üste geldi."

Gözlerinden yorgunluğu okunan kızın elini tuttu Elizabeth. Ağabeyinin yaşattığı kâbusa rağmen ayakta kalmış, şimdi de kuzenini o halde görmenin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Rosalie kadar hassas bir kızın uğradığı tecavüzü atlatmış gibi gözükmesi ama Andrew'un başına gelenler yüzünden bu kadar yıkılması garipti. *Herhalde önceden yıpranmış sinirleri son yaşananları kaldıramadı*, diye düşündü. En kısa zamanda Rosalie ile ilgilenenecekti ve bir kız kardeş gibi gördüğü, ağabeyinin mahvettiği kıza ilgi göstererek yeniden iyi olmasın için çabalayacaktı.

"Leydi Eliza, yemin töreninden sonraki gün yapılacak turnuvaları izleyeceksiniz değil mi? Asıl eğlence o zaman başlayacak."

"Birbirlerine kılıç sallayan erkekleri eğlenceli bulacağımı pek sanmıyorum, Albert. Üstelik turnuvanın kazananını önceden tahmin etmek de hiç zor değil."

Kızın rahat bir tavrıyla söylediği sözler sohbeti dinlememiş gibi duran Andrew'u gülümsetti ve lafa karıştı.

"Sizce kim kazanacak, Leydim?"

"Henüz sizi, clinizde kılıçla görme onuruna erişemedim ancak tüm İngiltere'ye nam saldığınıza göre turnuvayı da sizin kazanacağınızı düşünüyorum, Lordum."

"Bu yüzden ben katılmayacağım, sadece izleyeceğim. Ama sonrasında ava çıkılacak, ormanda kamp kurulacak. O zaman belki kılıçla değil fakat ok, kama ve baltayla görebilirsiniz."

"Anlaşılan ormandaki zavallı yaratıklardan biri olmadığımı için şanslıyım."

Keyifle sohbet etmeye devam edildi, geç vakte kadar kimse masadan kalkmadı. Elizabeth uyumak için odasına döndüğünde huzurlu ve ertesi gün için heyecanlı hissediyordu.

Günün ilk ışıkları ile beraber kalenin avlusu, şehrin surların hareketlendi. Donavay topraklarından birçok erkek, kadın ve çocuk şehre geldi. Elizabeth de avludaki asker gürültüleri ile uyandı. Kahvaltıyı Rosalie ile baş başa yapmak zorunda kaldılar. Herkes çok meşguldü, özellikle mutfaktan mis gibi etmek kokuları geliyordu. Kalenin neredeyse tüm kadınları mutfaktaydı. Erkekler ise ahırlarda ya da silah deposundaydı. Av ve düello turnuvaları için balta, kama, ok, kılıç gibi akla gelebilecek tüm silahları elden geçiriyorlardı. Şehirdeki iki han da tamamen dolmuştu. Klanın önde gelenleri ise kalede toplanmıştı. Ormanda düzenlenecek turnuvalar için bugünden hazırlıklar tamamlanmıştı. İnsanların bir kısmı ormandan kamp kurmuştu. Rosalie'nin hasta hali ne kadar moralini bozsa da etraftaki coşku Elizabeth'i de etkisi altına aldı. Arkadaşlarıyla iki gün sonra da ilgilenebilirdi ancak böyle büyük bir kutlamaya hayatında ilk kez şahit olacaktı.

Tüm öğleyi hazırlıkları izleyip ayakaltında dolaşmamaya özen göstererek geçiren genç leydi, Meredith ve kızı odasına geldiğinde elinde kasmağı, nakış işliyordu. Meredith, onun rahat tavrına inanamayarak baktı. Julie'ye emirler yağdırıp küveti sıcak suyla doldurdu. Elizabeth kadının ne yaptığı mı bilen halinden etkilendi. Zorluk çıkarmayarak soyunup güneke banyo yaptı. Kendi doğum gününde giydiğinden bile daha sıkı bir korse bağlanırken, nefesini tutup kadınlara yardımcı oldu. Elbisesini giydiğinde bir yandan vücuduna güzel kokular sürülüyor, saçları taranıyordu. Düğün gününü yaşayan bir gelin gibi hissedip kızardı.

"İlginiz ve yardımınız için teşekkür ederim, Meredith ama biraz abartmıyor muyuz?"

"Elbette abartmıyoruz, Leydim. Siz Kont Donavay'in en önemli konusunuz. Herkes yaptığınız kahramanlığı konuşuyor, bu akşam tüm gözler üzerinizde olacak."

Bir şey söylemeden işlerini bitirmelerini bekledi. Hazır

olduğunda çekmecedен rozeti çıkarıp ona merakla bakan kadını arkasında bırakarak aynanın karşısına geçti. Kendisinin görülince kadınların verdiği emeğin boşa gitmediğini düşün-
dü. Genç leydi gerçekten çok güzel olmuştu. Kalbinin titre-
rine, elbisenin yakasına rozeti taktı. Görüntüsünden tatın-
olana dek aynanın karşısından ayrılmadan izledi.

Sonunda hazır olduğunu düşündüğünde Meredith'e dö-
nüp gülümsedi, bundan cesaret alan kadın ona yaklaştı.

"Leydim, kesinlikle göz kamaştırıcı görünüyorsunuz.
Kralların aklını başından alabilecek güzellik ve asalete sahip
bir genç kadınsınız."

"Ben İngiliz'im Meredith, yoksa unuttun mu? İskoçlara
kesinlikle asil bulmayacağı bir kandan geliyorum."

Kibarca gülümsemesine rağmen gözlerindeki hüznü sak-
layamamıştı, Elizabeth.

"Hayır, Leydim! Sizi ilk gördüğümde ben de herkes gibi
hatta çoğu insandan daha fazla, lordumuzu baştan çıkarma-
ya çalışan bir şeytan olduğunuza inandım. Soyumuzu İngiliz
kanıyla kirletecek ve Kont Donavay'ın saygınlığını tehlikeye
atacak biri. Ben doğduğum günden beri Donavay Klanı'na
hizmet ediyorum. Kont Donavay doğduğu gün o odadın-
dım. Verdiğim değeri buradan tahmin edeceğinizi umuyo-
rum. Size karşı kabalığım da bu yüzdendi. Ancak şimdi gö-
rüyorum ki asalet kişinin taşıdığı kanla ilgili değildir. Sizin
kalbiniz ortada, içinizde kötülük yok. Sadece sevgi ve mer-
hamet... Kızım sizi övmekte haklıymış. Lordumuzun hay-
rını kurtardığınız gün, Julie'nin tam olarak size neden hayran
olduğunu anladım. Umarım o yüce kalbinizle beni de affe-
dersiniz, efendim."

Elizabeth önünde eğilip af dileyen kadına ne diyeceğini
bilemedi, elinden şefkatle tutup kaldırdı.

"Karşılıklı önyargılar içerisindeydik, Meredith. Yaşan-
larda eminim benim de payım vardı. Özrünü kabul ediyö-
rum. Ayrıca benim gibi bir kıza, prenseslere benzeten yete-
neğin için teşekkür ediyorum."

Gülümseyerek kendini gösterip etrafında dönerek pot

verdi. Karşısındaki kadın ise kızıyla beraber onun bu doğal haline gülerken, akıllarından geçen Elizabeth'in intikemmel bir klan hanımı olacağıydı.

Kadınlarla beraber salona indiğinde büyük bir kalabalıkla karşılaştı Elizabeth. Her biri birer köşeye çekilmiş insanlar sohbet ediyor, gördükleri tanıdık yüzlere selam veriyorlardı. Bu samimi ve coşkulu ortam genç leydiyi oldukça etkiledi. Odanın merkezindeki taht ve yanında biraz daha alçak duran diğer taht ilgisini çekti. Sonra Albert ile sohbet eden Rosalie'yi gördü. Adam koluna girdiği kızı, alçak olan tahta oturana dek eşlik etmişti. Onları gören insanlar biraz sessizleşti, birkaç kişi eğilerek selam verirken insanlar odanın ortasına yaklaştı.

"Leydim isterseniz töreni daha iyi izleyebileceğiniz bir yere geçelim, birazdan Kont Donavay gelir ve tören başlar."

Julie'yi sessizce onayladı Elizabeth. Etrafına kısa bir an göz gezdirdikten sonra merdivenlerin biraz yukarısından tüm töreni gözlerden uzak izleyip herkesi net görebileceği bir yer kararlaştırarak o tarafa yöneldi. Birkaç basamak çıkan iki kız, yerlerini aldığı sırada etraf sessizleşti. Sonra gayda sesi duyuldu ve tüm ihtişamıyla salonun kapısından Hawthorne Kontu Andrew James Donavay girdi. Herkes adam tahtının önüne varana dek saygıyla eğilip selam verdi.

Elizabeth adamın yakışıklılığına hayran olmak bir yana, ihtişamından, güçlü görüntüsünden ve saygın duruşundan etkilendi. Andrew yerine oturmadan insanları başıyla selamladı. Herkes tarafından duyulacak güçlü bir sesle Galce konuşmaya başladı. Hanımının bir şey anlamadığını gören Julie de aynı anda söylenenleri İngilizceye çevirmeye başladı.

"Kont diyor ki; Donavay ailesi Hawthorne'a gelenleri samimiyet ve sevgiyle karşılıyor. Hoş geldiniz diyor, teşekkürlerini sunuyor. Hiçbir zaman klan savaşçılarının kılıçlarını kullanmak zorunda kalmayacaklarını umut ediyor. Ancak bir

gün savaşmaları gerekirse karşısında gördüğü cesur askerlerle büyük zaferler elde edeceğinden emin olduğunu söylüyor. Bizlerin lordu olmaktan gurur duyuyormuş."

Andrew otoriter bir ses tonuyla konuştuğundan sonra yerine oturdu ve herkes coşkuyla alkışladı. Ardından Albert öne çıktı, kılıcını çıkarıp ağabeyinin önünde saygıyla diz çöktü.

Andrew'un ki kadar etkileyici olmasa da yüksek bir sesle, Galce yeminini etmeye başladı.

"Atalarımızdan gelen onurum ve şanımlı üzerine yemin ederim ki Donavay Klanı'na ve sana sadık kalacağım. Canım, malım ve tüm varlığım ile klanım ve lordum için düşmanlarım karşısında şanlı bir savaşçı, dostlarım arasında merhametli bir adam olacağım. Sözümden çıktığım gün, sana karşı geldiğim gün; hayatım, yeminimin onuru için lobcanı ucunda olacaktır."

Yanındaki çevirmenine gülümseyerek teşekkür etti, Elizabeth. Albert ve Andrew aynı kâseden içki yudumladıktan sonra klanın diğer erkekleri de yeminlerini etmek için sıraya girdi. Herkes aynı yemini ediyordu. Bu yüzden bir süre sonra genç kız etrafındaki diğer şeyleri incelemeye başladı. Julie'nin ağabeyi ve kardeşi yemin edene dek sabırla bekledi. Sonra kalabalık, gürültülü ortamdan ayrılarak odasına çıkıp yemek saatini bekledi.

Büyük salonda kurulan ziyafet masası oldukça ihtişamlı ve iştah kabartıcıydı. Klanın tüm önemli adamları Andrew'un masasında oturuyordu. Kaledeki herkes neredeyse buradaydı. Elizabeth, ömründe ilk defa böyle kalabalık bir masayla karşılaşacaktı.

Altı kattan gelen gürültüleri duyunca yemeğin başladığını anladı. Gizleyemediği heyecanımla müziğin sesini takip ederek büyük salona indi.

İçeriye girdiğinde, gayda çalan iki müzisyen bir an durunca tüm gözler genç kızın üzerine çevrildi. Onunsa gözeni

hemen masanın ortasında, tahtında oturan adamı buldu. Bugün sadece Andrew için buradaydı. Onun için hazırlanmış, verdiği değere layık olmaya çalışıyordu.

Andrew, kız odaya girdiği an bunu herkesten önce hissetmiş, yanında kendisiyle sohbet etmeye çalışan adamı yok sayarak başını kaldırıp güzel rahibesine bakmıştı. Görüldüğü manzara karşısında hayranlıkla derin bir nefes aldı. Güzel, genç kızı betimlemek için oldukça yetersiz bir sıfat. Bakmaya kıyamayacağını düşündü Kont. Sonra kalbinin üzerine taktığı rozeti görüp, gururla arkasına yaslandı ve keyifle gülümsedi.

Ondan cesaret alan Elizabeth ağır adamlarla ilerleyerek Andrew'a yaklaştı. Masanın karşısında adamın tam önüne gelince durdu ve saygıyla eğilip selam verdi.

Kont Donavay, başını hafifçe eğerek selamına karşılık verdi. Sesini herkesin duyacağı şekilde yükselterek konuştu.

"Sizlere Leydi Elizabeth Anna Perry'i takdim etmekten mutluluk duyarım. Kendisi çok yetenekli bir şifacıdır. Artık benim himayemde Donavay Klanı'nın bir vatandaşı olarak Hawthorne Kalesi'nde yaşayacak."

Gülümseyerek eliyle yanındaki daha az ihtişamlı tahtı gösterdi. Elizabeth, inanamasa da masanın etrafından dolaarak uşağın yardımıyla Kont'un yanına yerleşti. Normalde kale hanımının ya da Rosalie'nin oturması gereken yere oturmuştu.

Kısa bir süre göz göze geldiler, Andrew kulağına eğilerek fısıldadı.

"Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsunuz, Leydim. Hayran olmamak mümkün değil."

Genç leydi kızaran yanakları, mahcup gülümsemesiyle onun için kadeh kaldıran Kont'un yüzüne baktı. İskoç ezgi-leri, mutlu insanlar ve misafirleriyle sohbet etmesine rağmen arada kendisine sahiplenici bakışlar gönderen adamın varlığıyla keyif içinde yemeğini yedi.

Rosalie ile yan yana oturduğunu ancak Andrew, yaşlı bir adamla sıkıcı siyasi bir sohbe- te daldığında fark edebildi.

Genç kız hâlâ çok keyifsiz, solgun ve iştahsız duruyordu. İlgilenmek için doğru an olmadığını bilse de anaç bir tavla arkadaşının elini tutup yanında olduğunu hissettirmek istedi. Kısa bir an baktıktan sonra karşılık olarak dalgın bir gülümseme alabildi.

"Leydi Elizabeth, İskoçya'yı ve güzel Hawthorne'u nasıl buldunuz?"

Soru, geçen hafta rahatsızlandığı için Albert ile Andrew'un ilgilendiği Malcolm'dan gelmişti. Elizabeth şaka gülümsemesi ve nazik sesi ile cevapladı.

"Doğduğum günden beri yaşadığım köyden çıkmamışım. Hawthorne ile kıyaslayabileceğim pek yer yok. Ama denizi ilk kez burada gördüm, hayran kaldım. Orman, şehrin sokakları, hanlar ve en önemlisi bu kale çok güzel. Hawthorne'u beğenmemek mümkün değil. Ancak bence bir yeri güzel kılan insanlardır. Ben burada birbirine bağlı insanlar görüyorum. Herkes doğal, coşkulu, sevecen... Birbirinize sahip olduğunuz için çok şanslısınız."

"Üstünüzdeki rozet ve klan reisimizin izni ile siz de artık bizden birisiniz. Gördüğüm kadarıyla İskoç sempatisini bir İngiliz'siniz. İlk kez böyle biriyle karşılaşıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse hayatım boyunca İskoç sempatisini olmadım. Hatta hakkınızda kötü şeyler duyup bunları inanarak büyüdüm. Tıpkı sizin İngilizler hakkındaki düşünceleriniz gibi. Ama burada geçirdiğim zaman, hakkınızda duyduğum çoğu şeyin yalan olduğunu anlamamı sağladı. İnsanları ırklarına göre ayırmak ne derece doğrudur bilmem fakat Donavay Klanı'nı çok sevdim."

Kendi aralarında sohbet eden insanların bir kısmı, gizlice bu konuşmayı dinlediklerini belli edencesine Elizabeth'e baktı. Bu bakışlardan genç kıızı en çok etkileyen yanındaki adamın bakışı oldu. Andrew, masanın altındaki elini kızın dizine koyup hafifçe sıkarak kısa bir an gülümsedi. Genç leydi cevabıyla Kont'u gururlandırdığını anlayıp memnuniyetle arkasına yaslandı.

Bir süre sonra gaydalardan neşeli ezgiler duyulmaya baş-

ladı. Karınları doyan insanlar alkışlıyor ve dans ediyordu. Elizabeth de kendisini ritme kaptırdı, farkında olmadan alkışlayıp oturduğu yerden dans etmeye başladı.

"Daha önce hiç gayda dinlemiş miydin?"

Andrew gürültüde kulağına eğilerek sorduğunda genç kız eğlendiği her halinden belli olan bir yüz ifadesiyle bakıp sınırdı.

"Hayır, ilk kez dinliyorum ama çok beğendim. Galiba İskoç gürültücülüğünü seviyorum."

"Çok da sessiz bir kadınsın... Ama nasıl olur bu?"

Adamın imasına gözlerini kısarak karşılık verdi ama keyifle gülüp alkış tutmaya devam etti.

"Bana, İskoçlar gibi dans etmeyi öğreteceğine söz ver."

"Sen de hep böyle güzel güleceğine söz ver."

Kalbinde hissettiği sıcaklıkla adamın güzel gözlerine baktı. Bu kısa romantik anın ardından yemekler yendi, içkiler içildi ve sarhoş olan insanlar iyice gevşeyip eğlencenin tadını çıkardı. İçkiye alışık olmayan Elizabeth sadece bir kadeh şarap içmişti. Ayrıca Andrew'un yemek sırasında içtiği kadehler sayamayacağı kadar fazlaydı. Buna rağmen hâlâ sarhoş olmamasına inanamıyordu. Sadece Rosalie erkenden masadan ayrılıp odasına döndüğünde bir an keyfi kaçmıştı. Ancak, sonra kendisini toparlayıp etrafında eğlenen insanları izlemeye devam etmişti.

Elizabeth de tüm akşam insanların, yanındaki adama nasıl baktığını inceleme fırsatı bulmuştu. Her yüzde hayranlık, saygı, sevgi, merak ve biraz da korku vardı. Elinde olmadan masasına oturduğu, himayesine girdiği adamla gurur duydu. Kusursuz bir klan beyiydi. Bu gece genç kızın hayranlığı, ilgisi ve kalbinde filizlenen duygular iyice kendisini gösterip çoğalmıştı.

Sonunda sarhoş olan insanların arasında Elizabeth'in uykusu geldi. Orta yaşlı bir komutanla sohbet eden Andrew'a döndü, gülümseyerek odasına gitmek için iznini istedi.

Etrafındaki sarhoş adamlara göz gezdiren Kont, ayık olduğunu bildiği Royce'a işaret ederek Elizabeth'e eşlik etmesini

istedi. Aynı zamanda sabaha kadar kızın kapısının önünde yatmasını tembihledikten sonra güzel ladyisine iyi geceler diledi.

Başta adamın bu korumacı tavrından hoşlanan Elizabeth, odasına döndükten sonra sağlıklı düşünebildi. Andrew'un masasındaki yeri ve üstündeki değerli kıyafetler açıkça onun adamın metresi olduğunu ispat ediyordu.

Av

Odadaki ayak sesleri ve sağa sola koşuşturan Julie'nin sesiyle uyandı Elizabeth. Perdeleri açılırken bir taraftan da üstünden yatak örtüsü çekiliyordu. Sonunda pes ederek gözlerini açıp homurdandı.

"Ne oluyor Julie savaş mı çıktı? Sabahın bu vaktinde ne yapıyorsun?"

"Leydim, turnuvalar için erkenden kalkıp hazırlanmalıyız. Daha ne giyeceğinize karar vermedik. Leydi Rosalie ne renk giyecek? Yan yana oturacağınız için aynı giyinmemelisiniz."

"Oradan bakınca kâhin gibi mi duruyorum? Sanki klan beyi benim, ormanda rahat edebileceğim bir şeyler ver lütfen. Düğün elbisesi giyecek değilim."

"Leydim, lütfen..."

"Bana ne zaman Eliza demeyi öğreneceksin merak ediyorum. Tamam, şimdi gidip Rosalie'ye soracağım. Giysisinin tüm detaylarını öğrenip döneceğim ve sen de beni istediğin gibi hazırlayacaksın, oldu mu?"

Yataktan kalkıp sabahlığını giydi. Yatmadan önce sıkıca ördüğü, dağılmış saçlarını elleriyle düzelterip kapıya yöneldi.

"İsterseniz ben gidip sorayım, siz bu kıyafetle gitmeyin."

"Zaten Rosalie'yi de görmem lazım. Odalarımız aynı koridorda hemen dönerim, sen burada bekle."

Kapıyı açıp koridora çıktığında Rosalie'nin hizmetçisi Claire, odanın önünde bekliyordu.

"Bir sorun mu var Claire?"

"Leydi Rose biraz rahatsız efendim, ben size haber vermeye geliyordum."

Bunun üzerine hızla arkadaşının odasına girdi genç ley-
di. Etrafına bakmadan yatağın yanına ilerleyip kızın yüzüne
baktı.

"Rose, iyi misin tatlım?"

"Kendisini halsiz hissediyormuş."

Yatağın diğer yanında, gölgelerin arasından ayırt edemediği
Andrew'un sesini duyunca istemsizce irkildi kız.

"Bir daha bana sinsi dediğinde sana bugünü hatırlata-
ğım." Adama ayıplayan bir bakış gönderdikten sonra arkada-
şına döndü. "Bir yerin mi ağrıyor canım?"

"Abartılacak bir şey yok. Sanırım biraz üşüttüm, uyusam
geçer."

"Ağustos ayındayız. Bu havada mı üşüttün?"

"İnsan bu havada da terleyip üşütebilir Drew. Şifacılığı
özendin anlaşılan ama karışma lütfen." Elizabeth'in yüzü
huyusuz olduğunu fark edince tartışmaya girmemek için sus-
tu adam.

"Senin için Gerard'ı çağırmamızı ister misin canım?"

"Gerek yok, dediğim gibi biraz uyusam yeter. Tabii, bu
durumda bugün kaleden çıkmam mümkün değil."

"O halde ben de seninle kalıyorum."

"Olmaz! Turnuvaları ilk kez izleyeceksin, boş kalede tüm
gün benimle sıkılırsın. Lütfen, gidip eğlen."

"Ama..."

"Rosalie haklı, sen benimle geliyorsun. O da iyice dinle-
nip iyileşecek."

"Saçmalama Drew, Gerard turnuvada yaralanan olana
diye sizinle beraber gelecek. Rose kalede kötüleşirse onunla
kim ilgilenecek? Ben arkadaşımı bırakıp hiçbir yere gitmiyo-
rum!"

"Benimle gel!"

Kolundan kavradığı kızı odanın kapısına sürüklercesine
götürdü Kont. Rosalie'nin onları duyamayacağından emni-
yetle konuşmaya başladı.

"Rosalie hasta değil. Sadece gelmemek için bahane uydur-
uyor."

"Ne, neden?"

"Dün, tüm gözler kızın üzerindeydi fark etmedin mi? Dedikodulardan kaçınmaya çalışıyor. Herkes tecavülze uğrayanı izlediği yakından görmek istiyor."

Elizabeth, ben bunu nasıl düşüneydim, dercesine adamın yüzüne baktı ve elini ağzına götürdü.

"Dün akşam o yüzden erkenden masadan kalktı, günlerdir süren sessizliğinin sebebi şölenli."

"Evet, bu yüzden onu rahat bırakıp benimle geleceksin."

"Benim Rose'dan ne farkım var? Kuzenin hakkında yapılmış dedikodular benim için de geçerli. İnsanlar, namusumu kilediğine inansın diye elinden geleni yaptın."

"Aynı şey değil."

Adamın soğuk bir sesle verdiği cevap kızı iyice kızdırdı.

"Doğru, ona tecavülze uğradı diye acıyorlar. Benim ise kollarının metresi olduğuma inanıyorlar."

"Belki koridorda geceliğinle gezdiğin için öyle sanıyorlardır. Hakkında düşünülen her şey için beni suçlama."

Bunun üzerine adama hak vererek utandı genç kız. Sen, kalesinde içinde adamın seni öpmesine izin verip ziyafette aşığı gibi masama oturursan, insanlar da tabii ki böyle düşünür, diye kendisine kızdı.

"Tamam, o yüzden bugün kaleden çıkmayacağım. Daha fazla kimseye dedikodumu yaptırmamak için..." Sinirlenmesi adamdaydı. Kıza yaklaşarak beline sarıldı.

"Dün, o rozeti takıp masama oturduğün an beni klan reisleri olarak kabul ettin. Ben istediğimi alırım ve senin gelmeni istiyorum. İnat edersen sürükleyerek götüreceğimi biliyorsun." Kollarından sıyrıldığı adama öfkeyle baktı.

"Hayatımda gördüğüm en sinir bozucu adamsın!" Arkasını dönüp odasına gittiği sırada adamın bağırarak söylediği sözleri işitti.

"Bana böyle ilanı aşk edip durma güzelim, sonra şımara-
caksın!"

Koridordaki iki hizmetçinin duyması için çabalayan And-
rew, amacına ulaşınca kız gözlerini devirerek kapısını çarpı.

Güzelce ördüğü saçlarını kurdeleyle bağladı Elizabeth. Yeşil işlemeli elbisesinin eteğini düzelterek pelerinini yırttı. Avluya indiğinde atlar hazırlanmış, herkes gitmek için hazır bekliyordu.

Tereddütle atlara baktı. Kendisine, hâlâ tek başına atla bilecek kadar güvenmiyordu. Sıkıntısını fark eden Andrew usulca yanına geldi.

"Sen benimle geliyorsun, güzelim."

"Şöyle demeyi keser misin, lütfen?"

Etrafındakilerden utanarak fısıldayan kızın haline güldü. "Rahibe mi diyeyim?"

"Ben, seninle ne yapacağım?" Gözlerini devirip yardımını reddederek Vahşi'ye bindi. Arkasına yerleşen Andrew, kuyrukla belini kavradı ve kulağına eğilip fısıldadı.

"Oldukça kullanışlı bir adamım, benimle birçok şey yapabilirsin."

"Sapık, edepsiz adam!" Beceriksizce eline vuran kız, atın keksi kahkahasıyla karşılık verdi.

Atlar harekete geçip kamp alanına girene kadar daha fazla konuşmadılar. Açıklığa ulaştıklarında onları bekleyen meraklı kalabalığı gördü Elizabeth. Andrew hafif bir baş hareketiyle halkını selamlayıp atından indi. Her ne kadar yardımını istemese de korkusundan, Vahşi'den kucaklayıp indirmesine bu defalık izin verdi genç leydi. Onlar için hazırlanmış çardağa geçerek, sesini çıkarmadan yine adamın yanına oturdu.

Düellolar, karşılıklı yarışlar yapılırken hayatında ilk kez böyle kutlamalara tanık olan kız; gizleyemediği bir merak ve ilgiyle izledi.

Sonunda Rupert ve Albert finale kalıncaya dek birkaç yıl

rahatsız olmuştu. Gerard ile Elizabeth'in daha önce görmemiş olduğu yaşlı bir kale hekimi hemen yaralıları müdahale etmişti. Andrew belli etmemeye çalışarak yan gözle izlediği kırım sahnelerinde hep başını başka yöne çevirip yüzünü dışıyordu. Sonra, burada gördüklerinden tabii ki etkilenmez. Herkes emindeki şirkin, kanayan bir kesiği gözünü kırpmadan dikti, diye düşündü. Albert birinci geldiğinde ise coşkuyla alkışlayıp, sırtarak mutluluğunu belli etmişti Elizabeth. Bunun üzerine, acaba ben kazansam benimle de böyle gurur duyar mıydı? diye kendisine sordu. Adamın aklından geçenlerden habersiz genç kız gülümseyerek ona döndü.

"Bu tür durumlarda geride kalıp Albert'a kendini ispatlama fırsatı vermen çok güzel bir şey. Sen Fırtına'sın. Zaten yenilmezsin. Buradaki herkes bunu biliyor."

Kızın sesindeki gurur, adamın sorusuna farkında olmadan cevap vermişti. Andrew keyiflenerek arkasına yaslandı. Elizabeth'in nefesini kesen meşhur gülümsemesiyle baktı.

"Birazdan atlara binip ormanda ava gideceğiz. Sen kadınlarla beraber meydandaki kamp alanında kal. Diğerlerinin yanından ayrılma ve uslu bir kız ol. Aklım sende kalsın."

"Sanki bugüne dek uslu durmaktan başka bir şey yaptım. Nazik davranamıyorsun değil mi? Hemen emir vermeye başlıyorsun."

"Sana iltifat ediyorum kızıyorsun, emir veriyorum yine kızıyorsun. Rica ettiğimde ise itiraz ediyorsun. Peki, ben senle ne yapacağım?"

Utanan kız, kızaran yanaklarını saklamak için başını çevirmekle yetindi. Bunu fark eden adam, sıkıntı içinde yüksek sesle iç geçirerek tebrik etmek için kardeşinin yanına geçti.

Erkekler av için hazırlanırken Elizabeth de Meredith, Julie ve ismini bilmediği birkaç kadının arasında kaldı. Saygıyla

eğilip önünde selam verenlere; ilgiyle inceleyip, çekinmeden yüzüne bakanlara ve güzelliğiyle ilgili iltifat eden kadınlara ne diyeceğini bilemeyerek gülümsedi.

Yemekler için yakılacak ateşler, hazırda bekletilen kazalar, avlanacak hayvanların kürklerini işlemek için yapılan kızlıklar derken kısa süre sonra koşuşturma başladı. En yakın ayakaltından çekilmek diye düşünüp kendisine tenha bir yer arayan Elizabeth, iki orta yaşlı kadının kınayan bakışlarıyla karşılaşınca durdu. Tüm kadınlar arı gibi çalışırken bir köye de oturmamak saygısızlık olurdu.

Genç kız öyle bir şey yapmalıydı ki hem işe yaradığını gösterip kabul edilmeli hem de becerebilmeliydi. Sıkıntıyla etrafına baktı. O sırada ortalıkta, bir kazanın etrafında koşuşturan çocukları ve onları kovalamaya çalışan kadını görünce aklına gelen fikirle gülümsedi.

Kısa süre sonra kadınların ayakaltından çekilmiş çocuklar, meydanın güvenli bir bölgesinde Elizabeth'in liderliğinde oyun oynuyorlardı. Yüzünü asan birkaç erkek çocuğunu gören Leydi, ava gidemedikleri için üzüldüklerini anlatarak kendisinin kocaman bir geyik onların avcı olduğunu söyleyerek kovalamaca oynamaya başlamıştı. Yakalamaya çalışan çocukların arasında koşturarak neşeli çocuk sesleri ve kendisinin kahkahalarıyla etrafındaki herkesi keyiflendirdi.

Andrew, avladığı iki geyiğin ve bir yaban domuzunun getirdiği gururla kamp alanına döndüğünde, hiç beklemediği bir manzara ile karşılaştı. Gözleri bir mendille bağlanmış Elizabeth, etrafında koşuşturan çocukları seslerinden tanıyarak yakalamaya çalışıyordu. Onlar kahkahalar atarak, oyun oynarken işleriyle uğraşan kadınlar da keyifle onları izliyordu.

Kont, kimseye bir şey söylemeden atından inip giysisinin tozlarını eliyle silkeledi, aygırını silahtarı Royce'a teslim ederek sessizce çocuklara yaklaştı. Eliyle onlara da susmalarını işaret etti ve Elizabeth'in yanına gitti. Her şeyden habersiz

kız, kollarıdayarak ellerini öne uzatıp adamın karnına dokunduğunda, bir çocukla karşılaşmayı beklerken dokunduğu sert vücut yüzünden panikle çığlık attı. Elleriyle mendilden kurtulmaya çalışırken Andrew sıkıca kavrayıp kolları arasına aldı. Gözleri kapalı olmasına rağmen artık dokunuşuna aşina olduğu koca cüsseli adamı tanıyarak omzuna vurdu, genç kız. "Drew kes şunu!"

"Ben de bugün hiç ceylan avlayamadım diye üzülüyordum, şansa bak ormanda değil ama burada buldum!"

Etraftakilerin güldüğünü duyunca sinirle mendilden kurtulup adama baktı. Kollarının arasından kurtulmak mümkün değildi ama yine de ittirerek şansını denedi.

Kızaran yüzü, dağılmış saçları ve tozlu elbisesiyle nefes nefese kollarında debelenen kıızı inceledi Andrew. Daha fazla sabrı zorlamamak için bırakırken, yutkunarak kendi duygularını da bastırmaya çalıştı. Sonunda serbest kalan Elizabeth, mahcubiyet ve öfkeyle fısıldadı.

"Yaptığını beğendin mi? Benimle insanların içinde uğraşma diyorum sana!"

Her zamanki gibi adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden, arkasını dönüp, dağılan saçlarını elleriyle düzeltmeye çalışarak Julie'nin yanına gitti.

"Bu adama gerçekten katlanamıyorum!"

Elbisesindeki tozları silkelemeye çalışan Julie'ye, sıkıntıyla Andrew'un dedikodusunu yapıyordu Elizabeth. Meredith, elinde bir bardak su ile gelince susmak zorunda kalarak koca bir yudum su içti. Sonra öfkesine yenilip yeniden konuşmaya başladı.

"Ne yaptığını gördünüz değil mi? Beni yine herkesin içinde rezil etti. Bu zamana kadar küçük düştüğüm yetmiyor mu, daha ne istiyor bu adam?"

"Eliza sakın olun lütfen, ortada utanılacak bir durum yok.

Herkes klan beyinin ilgisini çeken hatta aklını başından alan güzel leydiyi konuşuyor."

"O adam tam bir ahmak! Bu yüzden aklını başından alamam imkânsız."

"Leydim!"

Julie'nin kınayan bakışlarına omuz silkerek karşılık verdi. Bunun üzerine tartışmanın başından beri sessizliğini koruyan Meredith, elinden bardağı alarak konuşmaya dâhil oldu.

"Leydi Eliza; iki gündür herkes sizin zarafetinizi, güler yüzlü mütevazı tavırlarınızı, size yöneltilen sorulara verdığınız zekice cevapları ve Kont Donavay'ı büyüleyen güzelliğinizi konuşuyor. Bugün tüm kadınların en değerli varlıkları olan çocuklarını size nasıl emanet ettiklerini görmediniz mi? Çoktan kabul edildiniz hem de klanımızın müstakbel hamması olarak."

Sıkıntıyla kollarını göğsünde birleştirdi Elizabeth. Yapılan imanın farkındaydı fakat taşıdığı İngiliz kanıyla bu klanın hanımı olamayacağını biliyordu. Klan beyi olmasa dahi Andrew onunla evlenmezdi. Tabii, babasının ölüsüne saygısızlık ederek o da böyle bir şey asla yapamazdı.

Gözlerini devirip iç geçirdi. Ne zaman Fırtına ile ilgili böyle şeyler düşünecek hale gelmişti? Aklından geçirdiği düşüncelerden utandı. Bir şey söylemeden, Julie'yi ve Meredith'i arkasında bırakıp yalnız kalacağı bir yer bulma umuduyla ormana yöneldi. Kalabalıktan uzaklaşıp, ormanın sessizliğine ulaştığında, rahatlayarak derin bir nefes aldı. Büyük yaşlı bir ağacın yanına gelene kadar durmadan yürüdü. Sonunda kıyafetini umursamadan ağaca yaslanarak yere oturdu. Bir süre gözlerini kapayıp huzurun tadını çıkardı. Tam artık geri dönmesi gerektiğini düşündüğü sırada, sağ taraftan gelen ayak sesi ile irkilerek gözlerini açtı. Başta ne olduğunu anlayamadan etrafına bakan kız, muhtemelen kendisini sınırlamak için Andrew'un geldiğini düşünmüştü. Ancak ağacın arasından çıkan yabancı hiç dostça olmayan bir yüz ifadeyle yaklaşıncı panikle ayağa kalktı.

"Kimsiniz?"

"Korkmayın Leydim, size Kont William Corning'in selamını getirdim. Lütfen, sessiz olun ve kaçmayın. Sizi kurtarmaya geldim."

Genç kız istemsizce bir adım geriledi. Sözleri dostça da olsa adamın yüz ifadesi ve ses tonu başka şeyler anlatıyordu. Sonunda içinden gelen kaçma isteğine dayanamayarak arkasını dönüp koşmaya başladı. Ancak saldırgan birkaç adımda kendisine yetişip kolunu tuttu ve Elizabeth de panikle çığlık attı. Can acısıyla debelenirken bir yandan yardım istiyordu.

"İmdat! Drew! Yardım edin!"

Öfkeyle saçlarına yapışan adam, onu acımasızca sürüklemeye başladı. Acıdan nefesi kesilen kız çaresizce yardım bekleyerek etrafına bakıyordu. Az önce altında huzur bulduğu ağaca sertçe sırtını vuran adam, vücudunu kızına yasladı.

"Demek söylenenler doğruymuş. Gerçekten Fırtına'nın bahşesi olmuşsun!"

Kızın tekmelerini savuşturarak elini, eteğinin altına sokunca Elizabeth yeniden çığlık atmaya denedi ancak adam ağzını eliyle sıkıca kapamıştı. Gözlerine dolan yaşlarla, bir tecavüzcünün elinde kıvranan leydi kapana kısılmıştı.

Andrew, kardeşinin sohbetine odaklanmaya çalışarak etrafına sıkıntıyla baktı. Kendince Elizabeth ile şakalaşmış fakat her zamanki gibi kızı kızdırmıştı. Yine gönlünü almam gerek, diye söylenip, ne anlattığı konusunda hiçbir fikri olmadığı kardeşini arkasında bırakarak Julie'nin yanına gitti.

"Leydin nerede?"

"Şey... Ben bilmiyorum, Lordum."

"Nasıl bilmiyorsun?"

Paniklememeye çalışsa da içindeki sıkıntıya yenilerek etrafına hızlıca baktı, Kont. Açıklığın ilerisinde bir ağacın dalına takılan kurdeleyi gördüğü an koşarak ormana girdi. Ne oraya bakacağını bilmeden ilerlemeye başladı. Aklında bir sürü ihtimal vardı. Daha bugün kendisi bir yaban domuzu

avlamışken kim bilir ormanda Elizabeth'i nasıl tehlikeler bekliyordu. Öskeyle yumruklarını sıkı, beraber geçirdiklerinden onca zamandan, paylaştıkları şeylerden sonra Eliza ilk fırsata elinden kaçmaya çalışmış olabilir miydi? Duygu karmaşası içinde hareket ederken ne kadar uzaklaşabileceğini hesaplamaya çalıştı. Vahşi'yi almadığı için hata yapmış olabilir miydi? Tam geri dönüp atını almayı düşünürken ormanın derinliklerinden gelen çığlığı duydu. Hiçbir şey düşünmeden koşarak sesin geldiği yöne doğru gitti. Elizabeth'in yardım isteyerek, onun adını söylediğini anlayacak kadar yaklaştığında ise kalbinde şimdiye kadar kimse için hissetmediği bir korkuyla kılıcını çekti.

Aklında bin bir çeşit felaket ihtimaliyle, geçirdiği kısıp sürede yıllar geçmiş gibi hissederek genç leydinin yanına vardı. Hiç düşünmeden, kendisinin bakmaya kıyamadığı kadına dokunan adamı yakasından tuttuğu gibi Elizabeth'ten uzaklaştırdı. Ardi ardına adama yumruklarını geçirip, onu tekmeleyen genç kız bir köşede ağlıyordu.

Öskeden gözü dönen Fırtına, saldırganın kafasını ağacın gövdesine defalarca çarptı. Sonunda adamın ağzından ve burnundan kanlar gelirken, kanıyla ağacın gövdesini ıslattığını fark edince geri çekti. Aynı ağaca az önce Elizabeth'e yapıldığı şekilde adamı yaslayarak erkekliğini tekmeledi. Acıya inleyip, kendinden geçmek üzere olduğunu görünce durdu. Öskeden soluğu kesilmişti.

"O kadar çabuk gebereceğini sanıyorsan yanılıyorsun!"

Sinirle, yere ne zaman bıraktığını hatırlamadığı, kılıcını eline aldı. Adamın karın boşluğuna vahşice saplayarak ölümcül olmadığını bildiği yarayla acı çekmesini sağladı. Kılıcı defalarca saplayıp çıkardıktan sonra Elizabeth'in hışkırıklarıyla kendisine geldi ve son kez ölmek üzere olan adamın yüzüne tükürerek gırtlığını kesti.

Yanına vardığında, üstüne sıçrayan kanlara aldırmadan boynuna sarıldı genç kız.

"İyi misin güzelim, yaralandın mı?"

Yüzünü görebileceği kadar uzaklaşıp ellerinin arasına aldı.

Obyın şokunda, hâlâ titremesine engel olamayan Elizabeth
kızını hayır anlamında iki yana salladı.

"Beni bırakma..."

Görkerinden akan yaşların arasında başını adamın göğsü-
ne koydu. Andrew da kollarıyla sararak kızın saçlarını öptü.

"Geçti güzelim, ben yanıdayım."
Kısa bir süre o halde kaldıktan sonra Andrew'un adamları
geldi. Elizabeth biraz sakinleşince, adam özellikle cesedi gör-
mesini engelleyerek kızı kucığına aldı ve kimseden yardım
istmeden dünyanın en narin, kırılğan eşyasını taşıyormuş
gibi ciddiyetle ormandan çıkardı.

Elizabeth, kaleye nasıl vardığını ya da odasına Andrew'un
kollarında giderken, etrafında neler olup bittiğini hatırlamı-
yordu. Sadece saldırganın bir şey yapmasına izin vermeden
yattığı için Andrew'a teşekkür ettiğini hatırlıyordu. Adamın
yanından ayrılmasına izin vermemiş, tüm karmaşanın içinde
hep elini tutmuştu.

Akşam olduğunda yanındaki adamdan aldığı destekle to-
parlandı. Ona bunu kimin yaptığını anlatma zamanı geldiğin-
de Albert da yanlarına gelmişti. Elizabeth odasındaki divana
oturdu, Albert karşısına bir sandalye çekip yerleşti. Andrew
se pencerenin kenarında, ayakta dikilmiş dışarıyı izliyordu.

"Konuşabilecek kadar iyi olduğundan emin misin Eliza?"

"Evet, Albert, anlatıp kurtulmak istiyorum. Tahmin ede-
bileceğiniz gibi William'in adamıydı."

"Tam olarak ne söyledi, nasıl oldu baştan anlatır mısın?"

"Bana William'in selamını getirdiğini söyledi. Kaçtırmaya,
bırakmaya gelmiş. Sessiz olup korkmamam gerektiğini söy-
ledi. Ama ben kaçmaya çalıştım, sonra yakaladı ve Drew'un
adını söyleyip yardım isteyince..."

Genç kız, boğazında düğümlenen hıçkırıga engel olama-
yarak Albert'in verdiği bir bardak suyla kendisini sakinleştir-
meye çalıştı.

"Sonra, Drew'un adını söyleyip yardım isteyince bana 'Dedikleri doğruymuş, Fırtına'nın fahişesi olmuşsun,' dedi." Andrew öfkeyle yüzünü buruşturdu. Adamı öldürmesinin rağmen sinirini alamamıştı.

"Saçımdan sürüyerek beni ağacın yanına götürdü ve..."

"Ben de sesini duyup kurtardım. O pislği de kendi ellerimle öldürdüm, bu kadar."

Kızın yaşananları daha fazla anlatıp üzülmesini ve sakının taciz boyutu yüzünden küçük düşmesini istememişti. Elizabeth ne yapmaya çalıştığını anlayarak minnetle gülümsedi. Kızın bu masum halini gören Andrew, Albert'i umur samadan yanına gidip sarıldı.

"Bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim güzelim, söz veriyorum seni hep koruyacağım."

Odada bir fazlalık olduğunu anlayan Albert, geçmiş olsun, diyerek onları baş başa bıraktı. Bir süre kıpırdamadan kaldıktan sonra Andrew kızın artık dinlenmesi gerektiğini söyleyerek ayaklandı. Elizabeth ihtiyaçla kolunu tuttu.

"Ben, sen yanımdayken daha iyi dinlenirim."

"Eliza, eğer bu gece burada kalırsam çıkacak dedikoduların geri dönüşü olmaz."

"O zaman biraz daha otur, sonra gidersin."

Adamı ikna edip bir süre daha sessiz kaldıktan sonra aklına gelen soruyu sordu Elizabeth.

"O adamı sadece öldürmekle kalmadın, direk canını alabilecekken işkence ettin neden?"

"Sana zarar vermek isteyen başkalarına ders olması için."

Adamın soğukkanlılıkla, kolayca verdiği cevap kızı ürküttü. "Bana tecavüz etmeye çalıştığı için mi bu kadar sinirlendin?"

"Sana zarar verdiği, canını acıttığı için Elizabeth. Olayın namus kısmı o an düşündüğüm son şeydi. Ormanda seni ararken çığlığını duyduğumda aklım başımdan gitti benim."

"Başıma bir şey geldiğini nasıl tahmin edip peşime düştün?"

"Benden kaçtığını sandım, elimden kurtulmaya çalıştığını... O yüzden peşine düşmüştüm."

"Senden neden kurtulmaya çalışayım?"

"Çünkü ben korkman gereken bir adamım! Bugün o pisliği öldürürken zevk aldım. Karnını deşmek bana kendimi güçlü hissettirdi, ben buyum Eliza!"

"Beni korumak için yaptın, bana zarar verdiği için kızgındın."

"Yaptığım her şeye böyle bahane bulamazsın. Bu zamana dek yaptığım şeyleri savunmaya ömrün yetmez."

Söylediğini ispat etmek istercesine hızla gömleğini çıkardı. Elizabeth'in daha önce gördüğü yaraları gösterdi.

"Bunlar avluda oynarken olmadı, öldürdüğüm bazı adamlar hayatları için mücadele ederken oldu."

Geç kız ne diyeceğini bilemeden şefkatle ellerini adamın yara izleri üzerinde gezdirdi. İlk defa bir kadının şefkatli dokunuşuyla tanışan Andrew, her şeye rağmen ondan korkmayan kaza şaşkınlıkla baktı. Elizabeth adamın yüzünü avuçları içine alıp nemli gözleriyle bakarak gülümsedi.

"Ben, senden korkamam ki kalbini gördüm bir kere."

Bunun üzerine belinden kavradığı leydiyi kendine çekerek şefkatle dudaklarından öptü, Kont.

Sır

Ayaklarının altında hissettiği incecik, altın sarı kumlara baktı Elizabeth. Sonra bakışlarını hayranlıkla masmavi denize, bembeyaz köpüklü dalgalara çevirdi. Uçuşan elbisesinin etekleri, bacaklarını okşayınca ürperdi. Beyazlar içinde bir melek kadar güzeldi. Huzurla, yüzüne vuran güneşin tadını çıkardı. Andrew'un sahilindeydi, üstelik hava onunla geçirdiği günden bile güzeldi. Saçlarını savuran hafif rüzgâr, bunalmasını engelliyordu. Cennet böyle bir yer olmalı, diye düşündü. Tek eksik Andrew'du, adam yanında değilken cennet eksikti. Merakla etrafı inceledi. Drew'u onu asla yalnız bırakmazdı. Muhakkak birazdan ortaya çıkar ve onu kollarının arasına alarak alışkanlık yapan dokunuşlarını sunardı ona. İtiraf etmek zorundaydı, adamın ellerinin, sürekli üzerinde olmasını seviyordu.

Andrew'un sahiplenici dokunuşunun sıcaklığını hayal ederek gülümsedi. Sabırsızlıkla gözlerini kapatıp adamın ismini sayıkladı. Onu izlediğinden emindi ve onun savunmasız haline dayanamayıp ortaya çıkacağını biliyordu. Ancak birden yüzünü ıslatan yağmur damlalarıyla irkilerek gözlerini açtı. Gökyüzünü karanlık bulutlar kaplamıştı. Rüzgâr içini titreten bir soğuklukla saçlarını savuruyordu. Sonra arkasından gelen sesi duyunca ne yapacağını bilemeden şaşkınlık içinde yutkundu.

"Lizzy!"

"Baba?"

Boğazında düğümlenen bir hicri ile arkasını döndü. Yüz yüze geldiği görüntü leydiyi dehşete düşürmüştü. Başının morarmış sağ gözüne, kanlar içindeki yüzüne baktı.

Korkunç görünüyordu. Koşup boynuna sarılmayı ne kadar düşündüyse de adamın demir bakışları onu durdurdu.

"Baba..."

"Halimi beğendin mi kızım? Düşlerini süsleyen adam beni bu hale getirdi, hatırla. Evimizin avlusunda bana nasıl işkence çektiydiklerini ve seni nasıl küçük düşürdüklerini hatırla! Çocukken oynadığın avluyu ıslatan insanları mı, benim kanımı ne çabuk unuttun? Seni döñüşürdüğü ahlaksız kadın mı olacaksın?"

Elizabeth, kalbine saplanan kelimelerin acısıyla sarsıldı. Kendisini savunacak tek kelime bulamamanın çaresizliğiyle bakınırken rüzgâr şiddetini tamamen artırdı, bir hortum Elizabeth'in ayaklarını yerden keserek havalanmasına sebep oldu. Fırtınanın şiddetinden nefesi kesilen kız, daha fazla korkmayacağını düşünürken hortumdan çıkan bir çift güçlü ve tanıdık kol tarafından sarmalandı. Kendisini Andrew'un bedenine yaslanmış halde bulunca şaşkınlıkla etrafına bakındı. Adamın deniz mavisi gözleri tutkuyla parlıyordu. Kulaklarında babasının yargılayan sesi yankılanırken bedeni ihtiyaç içinde Fırtına'ya sokuluyordu. Gecenin karanlığında ter içindeki yüzü, kurumuş ağzı ve boğazına düğümlenen hıçkırıyla uyandı.

Rosalie, yeni uyanan kalede koşturan hizmetçilerin kordondan geçmesini bekledi, sabahın ilk ışıklarının aydınlattığı odasına kasvetle bakıp sessizce Elizabeth'in odasına yöneldi. Günlerdir yapmaya cesaret edemediği şeyi yapacak, arkadaşına sırnını açıp içini kemiren derdini paylaşacaktı. Usulca kapıyı aralayıp içeri girdi. Genç leydi hâlâ uyanmamış, masum bir ifadeyle uyuyordu. Sıkıntıyla iç geçirdi, sabahlığını düzeltti ve yatağın ucuna oturarak omzuna dokundu.

Elizabeth'in uyanması için Rosalie'nin ona dokunması yetmişti. Zaten tedirgin, huzursuz bir gece geçiren kız gördüğü kabusun ardından henüz uykuya dalabilmişti. Elinde olmadan irkilerek gözlerini açıp doğruldu.

"Rose, bu saatte ne işin var burada? İyi misin?"

"Uyandırdığımı için özür dilerim, Eliza ama ben uyuyamıyorum. Yardımına ihtiyacım var, senden başka bunu yapacak kimsem yok."

"Ne oldu?"

Artık felaket haberlerine alışmış kız, kendini duyacağı kötü şeye hazırlayarak tamamen oturur pozisyona geçti.

"Öncelikle bana söz vermelisin, ne olursa olsun söylediklerim aramızda kalacak."

"Elbette, bundan şüphelen mi var? Sana tüm kalbimle söz veriyorum."

"Eliza, ben bir şeyden şüpheleniyorum. Başta yok saymaya çalıştım ama bu ihtimal beni içten içe tüketiyor. Delirmek üzereyim, bir an önce hamile olup olmadığımı öğrenmem lazım."

Elizabeth, bir tokat yemiş gibi oturduğu yerde irileşmiş gözleriyle arkadaşına baktı. Vermek istediği tepki ayağa fırlayarak bunun bir felaket olacağını haykırmaktı. Rosalie, Adam'ın çocuğunu taşıyor olamazdı. Andrew'un intikam almak için yemin ettiği Adam, günahının sonucu olarak Rosalie'yi hamile bıraktıysa bu felaketleri olurdu. Bir genç kız, tecavüzçüsünün çocuğunu doğurursa nasıl bir hayatı olurdu? Ancak beyninde dönüp duran düşünceleri susturarak arkadaşının elini tuttu. Soğukkanlı davranıp bu kıza destek olmalıydı.

"Bu fikre nasıl kapıldın tatlım?"

"Belirtiler... Öyle çok belirti var ki!"

"En son ne zaman kanaman oldu?"

"O gecedен on beş gün önceydi."

Elizabeth, ne kadar belli etmemeye çalışsa da cevapla memnun olmamıştı. Hamile kalmak için oldukça müsait bir zamandı. Kafasında olaydan bu zamana kadar kaç gün geçtiğini hesaplamaya çalıştı ancak beyni durmuştu. Parmaklarıyla hesaplamaya çalışırken Rosalie onun yerine cevap verdi.

"Tam elli üç gündür kanamam olmadı. Olay otuz sekiz gün önce olmuştu."

Elizabeth kafasında geçen zamanı düşündü. Andrew evini hastanında doğum günüydü, yirmi dört temmuz. Şimdi ise yirmi sekiz ağustostu. Hayatının en olaylı bir ayını Flawthorne'da geçirmişti. Ömrü boyunca tanık olmadığı olaylar ve duygular... Sanki asırlar geçmiş gibi hissediyordu. Toparlanarak Rosalie'nin diğer elini de tuttu.

"Rose, tatlım bu geçen kısa sürede hepimiz çok fazla şey yaşadık. Gecikmenin sebebi sıkıntı olabilir. Benim bile düzenim bozuldu."

Arkadaşını rahatlatmak için sözlerini gülümsemesiyle süsledi. Tabii Rosalie kuşkuyla yüzüne bakınca eklemek zorunda kaldı.

"Ve ben kesinlikle hamile değilim."

"Ama başka belirtiler de var. Örneğin hizmetçim Claire'in ablası hamileyken midesi bulanırdı, bugünlerde bir şey yiyemiyorum bile sürekli kusuyorum."

"Üzüntüden de mideni hasta etmiş olabilirsin, hem belki de sadece üşüttün?"

Her ne kadar moral vermeye çalışsa da diğer belirtileri sorma gereği bile duymamıştı. Sürekli solgun, halsiz halinin farkındaydı ve başı döndüğü için Albert'in koluna girdiğini birkaç defa kendi gözleriyle görmüştü. Rosalie de aklından geçenleri okumuş gibi başını umutsuzlukla iki yana salladı.

"Bana boşuna umut vermeye çalışma Eliza, artık ihtimaller üzerinde düşünmek istemiyorum. Bunu bilmem gerek."

"Ben ne yapabilirim? Senin için ebe bulmamı ister misin?"

Gözlerini deviren kız ellerini Elizabeth'inkilerden çekti. "Bana daha önce doğum yaptırdığını söylemedin mi? Bu seni ebe yapar."

Elizabeth tam ağzını açıp açıklama yapacaktı ki odaya giren Julie, iki kızın da yerinden sıçramasına sebep oldu. Leydisini uyandırıp hazırlanmasına yardım etmek için gelen Julie ise gördüğü manzaraya şaşırarak anlamayan gözleriyle bakıyordu. Elizabeth sakince ayağa kalktı.

"Gerçekten sabah uyanır uyanmaz bana gelip anlatılacak

kadar ilginç bir rüyaymış, Rosalie ancak şimdi hazırlanmış. Malum, kuzeninin ne zaman odama gireceği belli olmuyor. Beni yine geceliğimle görmesin. Sen odana git. Ben giyinip yanına geleceğimi, sohbetimize orada devam ederiz."

Kontrollü bir gülümsemeyle sarıldığı arkadaşının suratı okşadı. Rosalie solgun yüzüyle odadan çıktığında, Elizabeth Julie'ye soru sorması için taviz vermeyen mesafeli bir bakış gönderdi ve sakinlikle saçlarını taradı.

Andrew merdivenlerden inerken, mutsuzluğu yüzünden okunan Elizabeth'i gördü. Genç kız onu fark etmeden telaşla Rosalie'nin odasına yönelmişti. Bu durum adamı açıkça rahatsız etti. Gördüğü en güçlü kadın Elizabeth Perry idi ve daha iki gün önce saldırıya uğramasına rağmen kolayca toparlanmıştı. Moralini bu kadar bozan ve kızın telaşa sürüklenmesine sebep olan neydi?

Elizabeth, derin bir nefes alıp yüzünde sahte gülümsemeyle Rosalie'nin odasına girdi. Arkadaşı giyinmiş, tedirgin bir halde muayene edilmeyi bekleyerek yatakta oturuyordu. Rahat görünmeye çalışarak yanına ilerledi ve kızın sağ tarafına oturdu.

"Rose, ben seni muayene edemem. Nasıl doğum yaptırılır biliyorum ama hamileliğin başında teşhis edemem. Maria, evlenmemiş bir genç kızın böyle şeyleri bilmemesi gerektiğini savunurdu. Bu tür muayenelere gittiği zaman beni yanımda götürmezdi ya da ona gelen kadınlarla görüştürmezdi."

"O zaman ne yapacağız? Eliza öğrenmek zorundayım artık! Karnımın büyümesini mi bekleyeceğim?"

"Drew bize yardım edebilir. Eğer ona anlatsak..."

"Olmaz! Bunu ona söyleyemem, çok sinirlenir."

"Senin bir suçun yok ki. Drew sana çok değer veriyor. Kızacağını ya da seni suçlayacağını sanmıyorum."

"Ama ben utanıyorum ve onu üzmem istemiyorum. Emin olmadan söyleyemeyiz."

“Neyi söyleyemeyecekmisiniz? Siz ikiniz yine neler çeviriyorsunuz?”

Andrew’un otoriter sesi odayı doldurunca Rosalie’nin rengi bembeyaz oldu. Elizabeth’e susması için yalvarırcasına bakıyordu. Konuşmanın bir kısmını dinleyebilen Andrew ise meselenin Elizabeth ile bir ilgisi olmadığını anlayınca rahatlamıştı. Fakat merakla, Elizabeth’in kendisine söylemek istediği ama Rosalie’nin çekindiği şeyi duymak istiyordu. Elizabeth, arkadaşının tüm ısrarına rağmen doğru olanı yapmalıydı.

“Bana güven ve sakın ol Rose, birazdan döneceğim.” Şefkatle genç kızın yanağını okşadıktan sonra kalkıp Andrew’un yanına gitti. Adamın kolundan tutarak odadan çıkardı.

“Ne oluyor Eliza?”

“Benimle gel.” Elini tutarak kalenin kuzey kanadına, adamın odasına çıkan merdivenlere yöneldi Elizabeth. Andrew, sorgulamadan itaat ederken kızın arkadan görüntüsünü zevkle izledi.

Dün iki çiftçi ile bir pazarcı arasında çıkan anlaşmazlıkla uğraşmış, bir hanı soyan hırsız yargılamıştı. Normalde böyle meselelerle uğraşmak yerine, Albert’i vekil tayin ederdi ama uzun zamandır insanlarını ihmal ettiğini düşünerek dün sorumluluğu üstüne almıştı. Tabii, bu durum da Elizabeth’i tüm gün görememesine neden olmuştu. Hafızasında hâlâ öpücüklerinin anısı, kızın yara izlerine dokunan şefkatli elleri varken aralarındaki mesafenin büyük ölçüde kapandığına inanıyordu. Leydinin onunkini tutan eli de bunun ispatı gibiydi.

Yatak odasına geldiklerinde, Elizabeth kendinden emin bir tavırla kapıyı açıp adamın girmesine izin verdi. Ardından usulca kapadı. Ağır hareket ederek zaman kazanmaya çalışıyordu. Normal şartlar altında sinirlenmesi gereken Andrew ise dünden beri göremediği kızı doya doya izlemenin tadını çıkarıyordu. Ayrıca sebebi ne olursa olsun kendi isteği ile

yatak odasına gelmişti. Genç kız gözlerine bakınca, konuşma zamanının geldiğini anlayarak yaklaştı.

"Seni dinliyorum. Öncelikle neden burada konuşmak istediğinden başlayabilirsin. Amacın dikkatimi dağıtıp geçiştirmek değildir umarım."

"Sence ben bu odaya kendi rızamla, seninle cilveleşmeye gelir miyim?"

"Büyük laflar ediyorsun, güzelim."

"Drew lütfen ciddi ol. Burada konuşmak istedim çünkü kalenin en mahremiyete saygı duyulan yeri burası. Duvarlar daha kalın, hizmetçiler ancak sen yokken gelebiliyor ve bu katta başka kullanılan oda yok."

"Çünkü kale beyinin yatak odası, tüm Donavay çocukları burada yapıldı."

"Drew! Bir genç hanımla böyle konuşamazsın."

Elizabeth birazdan kendi söyleyeceklerini düşününce tepkisinin yersiz olduğunu fark etti. Sıkıntıyla ellerini inceledi. Sonra Andrew'un kileri tutarak adamı yatağa götürüp oturttu. Kendisi de yanına yerleşti.

"Sana kimsenin duymaması gereken bir şey söyleyeceğim. Sinirlensen dahi bu odada bağırman en iyisi... Andrew, Rosalie bana bu sabah bir şüpheyle geldi. Gerçekliğini henüz bilmiyoruz, sadece bir ihtimal ama o hamile olabilir."

İlk öğrendiğinde Elizabeth'in verdiği tepkinin aynısını vererek şaşırıp kaldı adam. Sonra yüzü renkten renge girdi, kafasında bin bir düşünce şekillenmeye başladı ve yumruk haline getirdiği ellerini kızıdan çekerek ayağa fırladı. Onun halini gören Elizabeth de kalktı. Her ihtimale karşı kapıyla adam arasında durdu. Öfkesini Rosalie'den çıkarmasına izin veremezdi.

"Yemin ederim o pisliği öldüreceğim! Hem de öyle ki her organını başka bir hayvana yedireceğim! Şimdi ne olacak, ne yapacağım Eliza?"

Andrew'un gidip öfkesini Rosalie'den çıkarmak gibi bir niyeti olmadığını gören kız rahatlayarak koluna dokundu. Gözlerine yeniden baktı.

"Sakin olup bir ebe bulacağız, Rosalie senden utanıyor. Bu yüzden ben onun yanındayken sen burada bekleyeceksin. Öğrenir öğrenmez yanına gelip söyleyeceğim. Andrew ben yanındayım, her şey yoluna girecek. Lütfen sakın ol."

Adam, genç kızın onu sakinleştirmek için kolunu okşayan elini tutup öptü. Elizabeth varlığıyla bile huzur veriyor, güçlendiriyordu.

"Bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum ama sen yanımdayken kendimi daha güçlü hissediyorum."

"Sen zaten çok güçlüsün, gördüğüm en güçlü adamsın."

Ebenin muayenesi bittiginde, Elizabeth yatağın kenarında sakinliğini korumaya çalışarak oturuyordu. Kale ebesi değil de dışardan bir ebe bulunarak yüklü bir rüşvetle ağzını sıkı tutması sağlanmıştı.

"Leydim." Ellerini yıkayan kadın Rosalie'den uzaklaşarak Elizabeth'e hitap etmişti.

"Hadi artık söyleyin lütfen!" Duygularını daha fazla saklamayan Elizabeth sıkıntıyla kadının ağzına bakıyordu.

"Genç leydi hamile."

Yatakta hıçkırıklara boğulan Rosalie ile içindeki az da olsa umut kırıntısını kaybeden Elizabeth'i arkasında bırakarak odadan çıktı kadın. Arkadaşını teselli edip güçlü olması gerektiğini bilen kız, o anda ağzından mantıklı bir kelime çıkmayacağını anladı. Çareyi yatağa gidip, ona sarılarak saçlarını okşamakta buldu. Rosalie sakinleşmeyi başardığında, aklına odasında onu bekleyen adam geldi. Asıl mesele onu sakinleştirmektaydı. Cesaretini toplayarak derin bir nefes aldı. Gözlerinden yanağına süzülen yaşları kuruladı ve kendisini söyleyeceği şeye hazırlayarak adamın odasına gitmek için kordora çıktı.

Andrew, odayı kaçınıcı kez turladığını bilmeyerek Eliza-

beth gelir umuduyla kapıya baktı. Kafasında bir sürü imkânla beklemek çok zordu. Neden geç kalmıştı? Tam sinmek çıkıp, yanına gidecekken odaya girdi kız ve Andrew yatağındaki hüznü fark ettiği an gerçeği anladı. Öfkeyle yumruğunu duvara geçirdi. Elizabeth ufak bir çığlık atarak yanına geldi. Canının yandığını görmek nefesini kesmişti.

"Dur, yapma lütfen! Drew, sakın ol."

"Nasıl sakın olabilirim Eliza? Rose benim kıymetlim, canım. Onu koruyamadım. Şimdi kendisine zorla sahip olan adamın çocuğuna hamile! Hepsi benim suçum."

"Hayır, bu doğru değil. Hepsi Adam'ın suçu... Sakın onun günahını üstlenme!"

Karşısında ufacık kaldığı, iri adamın cüssesine rağmen çekinmeden sokuldu ve kollarını beline sardı Elizabeth. Adamı mı teselli etmeye çalışıyordu yoksa kendisini mi bilmiyordu. Ancak bedeninin sıcaklığı, erkeksi kokusunun getirdiği huzur ve güçlü bedeninin verdiği güven anında daha iyi hissettirdi. Andrew da öfkesinin yatıştığını hissetti. Kollarındaki narin bedene tutundu. Kızın güzel çiçek kokusunu içine çekti. Sonsuza dek bu güzel, iyi kalpli, zeki kızı hiç şikâyet etmeden kollarında tutabilirdi. Sessizce anın büyüüsünde kayboldular. Sonra Elizabeth geri çekilip verdiği kararı açıkladı.

"Adam'ın günahının bedelini Rosalie ödeyemez. Bunu izin vermeyeceğim."

"Sen ne yapabilirsin?"

"Karnındaki düşürmesini sağlayacak bitkiler biliyorum. Ona seçenek sunacağım. Bu bebeğe mahkûm olmayacak."

"Eliza, bu çok ciddi bir konu... Rosalie'nin karnındaki senin yeğenin."

"Rosalie de arkadaşım, Adam yüzünden bu hale gelmiş bir genç kız. Onun günahının cezasını çekmemeli."

Andrew kararlı kızın kendinden emin duruşuna hayran oldu. Ağabeyinin haksızlığını kabul etmişti ve kanından olanın değil onların tarafını tutuyordu. Yine de Elizabeth, doğmamış bir bebeğin canını alamazdı. Eğer bunu yaparsa bu vicdan azabıyla yaşayamazdı.

"Eliza sen cinayet işleyemezsin."

"Eğer sevdiklerimin iyiliği için gerekliyse yaparım. Ben bu sorumluluğu alıyorum. Rosalie doğurmak isterse sonuna kadar destek olurum ama istemezse onun için bu işi hallederim. Bedeline razıyım."

Bu oda daha önce hiç böyle güçlü ve fedakâr bir leydi görmüş müydü? Andrew hayatında gördüğü en mükemmel kadının güzel yüzünü elleri arasına aldı.

"Sen nasıl bir şeysin böyle? Bana Tanrı'nın hediyesi misin?"

"Aynı Tanrı'ya inandığımızı sanmıyorum."

Kızın sözü üzerine içtenlikle güldü Kont. Haklıydı. "Belki de inanmak için doğru zamandır, senin gibi bir güzelliği yarattığına göre tapınmaya bile başlayabilirim. Sonunda takdirimi kazandı Tanrın, rahibem."

Hayranlıkla, öpmek için genç kızın dudaklarına eğildi. Elizabeth tam yüzünü Andrew'a yaklaştıtırırken aklına dün geceki kâbusu ile gözlerinin önüne babasının hırpalanmış görüntüsü geldi. İrkilerek geri çekildi ve başka yöne bakarak konuştu.

"Gidip Rosalie ile konuşmalıyız. Şimdi bizim için uygun zaman değil."

Adam kıza hak vererek, beline sarılıp odadan çıkardı. Koridorları geçip kuzeninin kapısına geldi.

"Senden önce Rosalie ile benim konuşmam lazım."

"Tamam, ben sizi baş başa bırakayım. Lütfen nazik ol, Drew."

"Merak etme, ayrıca sen de gel. Senin yanımızda olman bize iyi gelir. Şu durumda akraba sayılırız."

Odaya girdiklerinde, solgun yüzü ve nemli gözleri ile masumca kendilerini bekleyen Rosalie ile karşılaştılar. Kızın bu hali Elizabeth'in kalbine dokundu. Andrew da aynı şekilde hissetmiş olacaktı ki yanına giderek kuzeninin saçlarını okşadı. Elizabeth uzaklarındaki bir sandalyeye sessizce oturarak kardeş gibi büyüyen iki kuzenin konuşmasını dinledi.

"Drew çok özür dilerim, ben yine seni utandırdım."

"Saçmalama Rose, ben seninle her zaman gurur duyacağım. Asıl ben özür dilerim, seni koruyamadığım için."

"Hayır! Sen her zaman mükemmel bir kardeş, arkadaş hatta baba gibi davrandın. Eğer sen olmasaydın ne yapardım düşünmek bile istemiyorum."

"Düşünmene gerek yok zaten. Rosalie, sana söz veriyorum ne olursa olsun hep yanında olacağım. Nefes aldığın sürece seni de karnındaki bebeğini de korumak için her şeyi yaparım. Senin gözünden akacak bir damla yaş için dünyayı kılıştan geçiririm. Bu bebeği doğurursan onun da arkadaş, amcası ve hatta babası olurum. Her şey, sen nasıl istersen öyle olacak. Ben verdiğin kararın arkasında olacağım. Bögü ne kadar seni yeterince koruyamadığım için affet."

"Teşekkür ederim, Drew. Seni çok seviyorum.. Ben böyle bir aileye sahip olduğum için dünyanın en şanslı kıyım."

Gözyaşları içerisinde Andrew'un boynuna sarılan Rosalie'ye şefkatle baktı Elizabeth. Sonra kendisini izleyen adamı gururla gülümsedi. Kocaman kalbine, güven veren koruyucu tavrına, anlayışına ve sevgisine hayran olmamak elde değildi.

"Canım, ben sizi Eliza ile yalnız bırakayım. Onun sana söylemek istediği şeyler var."

Odadan çıkarken ayağa kalkan Elizabeth'in koluna, destek olmak için dokundu. Gülümseyerek yapacağı şeye duyduğu hayranlığı gösterdi ve gidip Albert ile konuşmak üzere iki genç kızı odada yalnız bıraktı.

Genç leydi, cesaretini toplayıp derin bir nefes alarak arkadaşının yanına oturdu. Saçlarını okşadı ve gülümsemeye çalıştı.

"Rosalie, karşında Adam'ın yaptığı iğrençlik için özür dilemeyeceğim. Çünkü hiçbir özür sana yaşatılanları ve hâlâ yaşanılmakta olanları yok edemez. Sadece şunu bilmeni istiyorum, ondan ömrümün sonuna dek nefret edeceğim. Andrew intikamını alıp öldürürken, tek damla gözyaşı dökme-yeceğim. Çünkü başına gelecek tüm fenalıkları hak ediyor."

"Böyle söyleme lütfen Eliza, o senin ağabeyin."

"Artık değil, onunla aynı kanı taşıyor olmaktan utanıyor-

rum. Seni mecbur ettiği geleceğin, elinden aldığı hayatın hesabını vermek zorunda..."

Arkadaşının, başını sessizce önüne eğdiğini gördüncə asıl konuşması gereken konuyu hatırladı genç kız.

"Rose, aslında ben buraya Adam'ın adını anıp seni iyice üzmeyle gelmedim. Sana seçim şansı vermeye geldim. Tecavüzcünün mecbur bıraktığı hayatı yaşamak zorunda değilsin. Eğer istersen seni karnındakinden kurtarırım. Tüm sorumluluk bana ait olur. Korkmana gerek yok, hayatını tehlikeye atmadan yapacağım."

"Eliza sen neden bahsediyorsun, nasıl masum bir bebeğin canını alırsın?"

"Onu doğurduğunda geçmişini hatırlamadan, kucığına alıp şefkat gösterebilecek misin? Kalbinde tecavüzcünün çocuğuna verilecek sevgi var mı?"

Bir yandan öz yeğeninin katili olmak istemeyen Elizabeth, Rosalie'nin tepkisiyle rahatlarlarken diğer yandan arkadaşı için endişesi artmıştı. Ancak Rosalie'nin ağzından dökülenler, genç kızın asla duymayı beklemediği sözlerdi.

"Eliza, bunu senden artık saklayamayacağım. Ağabeyinden, doğmamış yeğeninden benim yüzümden nefret ediyorsun. Adam bana tecavüz etmedi. O gece bana istemediğim hiçbir şey yapmadı. Tanımadığım bir adamla evlendirilmek üzere İngiltere'ye götürülmüştüm ama Adam ile tanışıp ona şük okudum. Yakında ayrılmak zorundaydık. O akşam verilen yemekte ayrılığın getirdiği hüznle sarhoş olmuştu. Gece yarısı ahurların arkasında gizlice buluşup vedalaşmak istedi. Biz yakınlaştık ve ben başta durmasını istedim ama sonra kendime engel olamadım, o da olamadı. Her şey olup bittiğinde o orada sızıp kaldı. Ben panikle kaçtım. Odamda sabaha kadar ağladım. Ne yapacağımı bilmiyordum, artık bakire değildim başka bir adamla evlenemezdim. Üstelik Adam'a âşık, her şeyimle ona aittken nasıl yapabiliirdim? O panikle odama çıkarken beni gören hizmetçiler olmuş. Durumdan Drew haberdar edilmiş, sabah erkenden odama geldi. Ben daha kendimi toparlayıp üstümü bile değiştirmemiştım. Dağılan

saçlarım, elbisem ve eteğimdeki kan lekesi zaten durumuma ortaya seriyordu. Ben korktum, ne diyeceğimi bilemedim. utandım. Drew başıma bir kötülük geldiğini düşününce ona durumu açıklayamadım. Adam nasıl yalanıma ortak oldu bilmiyorum, sanırım sarhoş olduğu için onu reddettiğim kısmı hatırlıyor bir tek."

Elizabeth çok içinde irileşmiş gözleri ve açık unutulmuş ağzıyla kalakalmıştı kızın karşısında. Duyduklarını sindirip anlaması uzun zaman aldı. Sonunda kendine geldiğinde ise öfkeden kararan gözleriyle baktı ve ayağa kalktı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın Rose? Bana ağabeyimden nefret etmeyeyim diye yalan söylediğini söyle!"

"Eliza çok özür dilerim, ben böyle olmasını istemedim."

Gözleri dolan kıza aşağılayarak bakıp sinirle odada gezinmeye başladı, bir yandan da söyleniyordu.

"Anlamıyorum, nasıl böyle bir şey yaparsın? Senin yüzünden insanlar öldü! Ben her gün kardeşime lanet ettim. Aşık oldum dediğin adam, sevdiği kadına tecavüz ettiğini düşünerek günlerce vicdan azabı çekti. Drew evimizi bastığı gün, Adam ağlayarak yaptığını düşündüğü şeyi bana anlatıyordu! Babam nasıl mahvoldu haberin var mı? Oğlundan nefret ederek öldü! Drew, daha az önce üst katta intikam planları yaptı. Senin yüzünden Adam ölecek! Ben senin için yeğenimin canını almaya çalıştım! Bunu bir tarafa bırak. Drew hiçbir suçum olmadığı halde beni kaçırdı. Her şeyden habersizken bir sürü intikam planının ortasında kaldım. Delirebilirdim, kendimi öldürmeye çalışabilirdim. Nasıl bir kıyamet başlattığının farkında mısın? İsmim lekелendi, asla evlenip çocuklar doğuramayacağım! Eğer Drew'un güvenini kazanamayıydim aptal bir manastırda çürümeye terk edilecektim! Arkadaşımmış gibi davranıp yüzüme bakarak yalan söyledin. Evim başıma yıkıldıktan, hayatım altüst olduktan sonra böyle olmasını istemedim diyorsun."

Düşünüp konuştuğça aklına gelenlerle öfkesinin artması hissetti Elizabeth. Sinirden yerinde duramıyordu. Eğer

karnında bebek taşımasaydı, öfkesini çok daha farklı yollarla karşısındaki kızıdan çıkarabilirdi.

Rosalie, duyduklarıyla utançı artarak ne söyleyeceğini bilmedi. Sessizce ağlamaya başladı.

"Ağlayıp durmayı kes! Olanları değiştiremeyiz artık önemli olan hatadan dönmek."

"Nasıl yani? Eliza yalvarırım Drew'a bir şey anlatma. Öfkeden delirir, üzülür."

"Bunu hata yapmadan önce düşünecektin."

"Lütfen yalvarırım, beni düşünmüyorsan karnımdaki bebeği düşün. O masum, Drew sinirlendi mi nasıl bir adama dönüşebiliyor henüz görmedin. Bebeğe zarar verebilir."

"Görmedim mi? Gırtlığıma sarılıp bana tokat attığı gün gördüğümü düşünüyorum. O da senin yüzündendi! Seni üzdüğümü düşündü, ah ne aptalmışım! O gün karşına geçip örür diledim, ağabeyim adına yüzüne bakmaya utandım. Aklıma geldikçe sinir oluyorum!"

Hâlâ ağlayan, yalvaran gözlerle kendisine bakıp bir yandan eyle karnını tutan Rosalie'ye baktı. Ne kadar öfkeli olsa da o bu kadar sinirliiyken Drew'un nasıl delireceğini tahmin edebiliyordu. Hak etse de hamile bir kızın üstüne daha fazla gidemezdi. Tabii, Drew'un dünyasını başına yıkıp kardeş gibi sevdiği kuzeninin ihanetiyle sarsılmasını da istemiyordu. Mecburen bu yalana ortak olacaktı. Bu kadar değer verdiği adamın arkasından iş çevirecek olmanın verdiği huzursuzlukla konuştu.

"Merak etme, sırrını karnındaki için saklayacağım. Sil göz yaşlarını, artık bu işte beraberiz."

Günahkâr

Gabağındaki peynirle ve yumurtayla sıkıntı içinde oynadı Elizabeth. Canı hiç bir şey yemek istemiyordu. Günlerdir aynı kâbusu görmekten yorulmuştu. Babasının hayaleti peşini bırakmayan bir lanet gibi kızın sinirlerini yapıyordu. Akli öyle karıştı ki kalede Andrew ile karşılaşmak için resmen adamdan kaçıyor. Ondan uzak kalmanın iyi geleceğini düşünmek ise tam bir aptallıktı. Gözleri her yerde onu arıyor, geçtiği koridorlarda sanki kokusu burnuna doluyordu. Gözlerini her kapadığında adamın hayali ile ürpriyordu. Günahkâr bir fahişe gibi arsızca ona ihanet eden vücudu, kalbi Fırtına'yı istiyordu. Bir rahibe gibi yetiştirilen kız, bedeninin verdiği tepkileri başta idrak edemese de içinde filizlenen hislerin zihninde oynadığı oyunlar ve gördüğü rüyalar sebebiyle, dün tüm günü kalenin şapelinde töbe ederek geçirmişti. Önceki gün ise zihnini meşgul etmek ayrıca da Andrew'un odasına yapacağı bir ziyaretten kaçmak için Thomas'ın yanına gitmişti. Akşama kadar yaşlı adamla ilgilenip, sohbet ederek tıpkı eskiden olduğu gibi başında İncil okumuştı. Belki yeniden iyi bir Hristiyan olursa Tann ona doğru yolu gösterirdi. Böylece de arsız hislerine söz geçirmeyi başarırdı.

Andrew kaşlarını çatarak gözlerini Elizabeth'e dikti. Üç gündür sadece yemek masasında görebildiği kızı inceledi. Keyifsiz, solgun görünüyordu. Herkesten kaçtığı ortadaydı ve bunun sebebinin, Rosalie'nin başına gelenler yüzünden duyduğu utanç olduğunu düşündü. Neticede Adam ile kan bağı vardı. Sessiz bir küfür ederek onu teselli etme ihtiyacıyla doldu. Kimin kanından olduğu umurunda değildi. Elizabeth

Anna Perry; en bilytik dõřmanının nişanlısı, Adam gibi bir cevapverici kız kardeşi bir İngiliz olabilirdi. Ancak Kont için bu sıfatlar artık hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu kızın sadece onun Eliza'sı olmasını istiyordu. Glinlerdir yoksun kaldığı yeşil ve güzel gözlerine bakmak, dolgun tadı dudaklarını öpmek, güzel kokusunu içine çekerek başını ipeksi saçlarına gömmek istiyordu. İsteğine ellerini yumruk yaparak engel oldu. Sıkıntıyla yüzünü ekşitti, Eliza'sını istiyordu. İlişiyacı öyle yoğun bir haldeydi ki artık adama fiziksel acı vermiyordu. Sadece uzaktan izlemesiyle bile kafasına en edepsiz düşünceleri doldurur hale gelmişti Andrew. Sabrı kalmamıştı ve en kısa zamanda bu masum güzelliğin kadını olmasını istiyordu.

Oturduğu yerde derin bir nefes alarak Elizabeth'in akıldan geçenleri okuma isteği ile doldu. Genç kızın da onu istediğini biliyordu. Ancak metresi ya da aşığı olmayı kabul edecek kadar ona güvenmeye başlamış mıydı? Onun olmaya hazır mıydı yoksa sahidten söylediği gibi asla onun olmak istemeyecek miydi? Bu ihtimal kalbini sıkıştırdı adamın. Belki de onunla açık şekilde konuşmalıydı. Evlenemezlerdi, o bile kurabilecek bir adam değildi. Eliza onun karısı olursa bu erlilik genç kızı sadece üzüntü getirirdi. Bir İngiliz'di, nasıl bir araya gelebilirlerdi? Yıpranırdı, aşağılanırdı. Andrew onun hayal ettiği gibi bir koca olamazdı. Ama ona her zaman değer verenekti. Andrew; kadınlarına karşı hep nazik, cömert bir adam olmuştu. Bu kadının diğerlerinden farklı olduğunu biliyordu. Elizabeth geçici bir heves değildi. Her gün biraz daha bağlanıyordu. Onu rahibe olmakla aşağıladığı zamanları düşünüp gülümsedi. Şüphesiz acemi bir âşık olacaktı ama onu dokunduğunda, baktığında verdiği tepkileri görmüştü. Elizabeth asla soğuk ya da sıkıcı bir âşık olmayacaktı.

Albert'in sesini duyduğunda irkildi. Ailesiyle oturduğu koltukta masasında iştihla genç kızı inceleyip, edepsiz hayallere daldığını fark ederek toparlandı. Gözü dönmüş toy bir delikanlı gibi davranıyordu.

Elizabeth, her ne kadar bakmasa da adamın bakışlarındaki

yoğunluğunu hissedip, kızarak başını iyice tabağına eğmişti. Adamın aklından geçen edepsiz düşüncelerden habersiz, kızların kendinde yarattığı etkiden utanıyordu. Sıkıntıyla masadan kalkma zamanının gelmesini diledi. Karşısında oturan Rosalie'ye ve ona ilgiyle, şefkatle yaklaşarak yediklerini dikkat etmesini tembihleyen, getirttiği şalı omuzlarına saran Albert'a baktı. Rosalie'ye hâlâ ölesiye kırgın ve kızgın. Andrew ile Albert iyi davrandıkça öfkesi artıyordu. Ancak davranışlarını kontrol altında tutmalıydı. Hamile kıza soğuk davranmamaya özen göstererek kimsenin dikkatini çekmemeye çalışıyordu. Tabii, yeğeninin iyiliğini düşündüğü için yalnız kaldıklarında da kötü davranamıyordu.

Aklında bu kadar düşünce varken daha fazla rol yapamayacağını anladı. Andrew'a dönüp ölçülü bir sesle masadan kalkmak için iznini istedi.

"Müsaadenizle Lordum, Thomas beni bekliyor, bugün gidip onunla ilgileneceğime söz vermiştim."

Kendisini ilgiyle süzen adam biraz bekledikten sonra başını onaylar anlamda salladı. Ardından güçlü sesi ile konuşup kızın gözlerine baktı.

"Pekâlâ, ancak fazla oyalanmadan öğlene doğru çalışma odama gelmeni istiyorum. Seninle konuşacağım şeyler var."

Sıkıntıyla gözlerini kaçırarak kız başını hafifçe öne eğip reverans yaptı. Adamın emrine karşı gelmesi mümkün değildi ve bugün ondan kaçmanın yolu yoktu.

Elizabeth oturduğu koltukta iç geçirerek İncil'i sertçe kapadı. Aklını veremiyor, neredeyse ezbere bildiği kutsal kitabı okurken hata yapıyordu. Durumun farkına varan Thomas, günlerdir içini tüketen sıkıntının sebebini merak ederek sordu.

"Lizzy, neyin var kızım? Sabahtan beri yüzün bir kere bile gülmedi. O güzel sesinle şarkılar mırıldanıp benimle sohbet

ettiğin zamanları özledim. Yoksa artık bu yaşlı bunların yanında olmaya katlanamıyor musun?"

"Lütfen beni bağışlayın, sadece öyle çok şey oluyor ki... Sanırım yaşanan olaylar beni de değiştirdi. Leydi Rosalie hamile, ben hala olacağım ama buna sevinemiyorum bile! Eskiden hayatım öyle basitti ki! Ben, bu hale nasıl geldiğimi anlayamıyorum."

"Büyüyorsun kızım, olan bu. Kabul ediyorum çok zor şeyler yaşadın. Ancak sen cesur, zeki bir genç hanımsın. Tanrı'nın sınavlarından başarıyla geçip bu günleri atlatacağına inanıyorum."

Genç leydi kalbinde hissettiği ağırlıkla iyice yüzünü astı.

"Ya bu sınavı çok önce kaybettiysem Thomas? Buraya geldiğim günden beri ibadet etmedim, çoğu zaman başıma gelenler için Tanrı'ya isyan ettim, beni burada unuttuğunu sandığım zamanlar bile oldu. Aklımdan geçenleri bilseydin benden utanırdın. Sandığın gibi iyi bir kız değilim."

Andrew etrafındayken en son ne zaman Tanrı'nın adını ağzına almıştı? Öyle ki salkırnya uğradığı gün bile Andrew'un ismi, dudaklarından bir yardım çıkışı olarak dökülmüştü.

"Sen sadece normal bir genç kızsın Lizzy, hissettiklerinden utanmamalısın. İnsanlar âşık olup evlenir ve çocuk sahibi olurlar. Bu Tanrı'nın da isteği kızım."

Aklından geçenleri dile getiren yaşlı adam öyle şeyler söylemişti ki zavallı kız saç diplerine kadar kızardı. Günahkâr düşünceleri bu kadar çok mu belli oluyordu? Thomas'ın sözleri arasından iki kelime kulaklarında yankılandı. Aşk ve evlilik? Hayır, bu İskoç adama âşık olamazdı. Zaten mahvolmuş hayatı tamamen lanetlenirdi ve sonsuza dek mutsuzluğa mahkûm olurdu. Kalbinde o adama verilecek sevgi olmamalıydı. Diğer bir gerçek de hatırladıkça canını acıttıyordu. Hawthorne Kontu Andrew James Donavay asla Elizabeth Perry ile evlenmezdi.

"Onun tek istediği bedenim! Ruhum, kalbim umurunda değil."

"Bu yüzden mi sana pahalı elbiseler verdi, emrine hiz-

metçiler verip benim gibi önemsiz bir adama bile salıp çıkar. O günü yeniden hatırlamak istemiyorum ama bana salınan adamı nasıl öldürdüğünü anlatmadın mı? Kont'un mecbur sadece ihtiyaçlarını karşılayacağı bir kadın olsaydı, kendine ne bu işi meslek edinmiş kadınlar bulup bunca zahmetle gösterirdi kızımı."

Doğuluğu gündün beri tanıdığı adam, kendisiyle ilk kez bu kadar açık konuşuyordu. Ancak Elizabeth artık utanacak halde bile değildi. Aklı öyle karışık ki ona yol gösterecek herkesi dinlemeye hazırды.

"Elbiseler ve gösterilen iyi niyet kaçmanın önlemek içinde. Saldırganı öldürmesi için ise William'ın adamı olması yeterliydi. Gerçi o an bunu bilmiyordu ama sanırım erkkeklik gururu ile ilgiliydi."

Cılızlaşan sesi söylediklerine kendisinin de inanmadığını ispatlar nitelikteydi. Ancak Andrew'un ona değer verdiğini düşünmek, gidip adamın kollarına atlama isteğiyle dolmasına sebep oluyordu.

"Sen daha yaşadığını bilmezken Kont Donavay defalarca ziyaretime gelip seninle ilgili konuştu. Hakkında sorular sordu. Bir keresinde öğleden akşama kadar yanımdan ayrılmadan ona seni anlatmamı istedi Eliza. Bir erkek sadece belediyeyle ilgilendiği kadının kişiliğiyle ilgili sorular sormaz."

Demek onun Rosalie'ye yaptığı gibi Andrew da halından merak ettiklerini Thomas'a sormuştu. Genç kız kalbinde yeşeren umut kırıntısını hissetti. Ama hemen heveslenmemeliydi.

"Belki de sadece ona söylediğim şeylerin doğru olduğundan emin olmak istedi?"

"Senin atlardan neden korktuğunu, kaçırıldığı gün üstünde gördüğü güzel elbisenin hikâyesini, Maria öldüğünden beri nasıl köle gibi her işe koşturduğunu sorarken, bana daha çok seni tanımaya çalışıyor gibi geldi. Daha geçen gün alının sağ tarafındaki izin nasıl olduğunu anlattı bana."

Elizabeth istemsizce elini alnına götürdü. İz o kadar belirsizdi ki kız bile varlığını unutmuşken adam nasıl fark etmiş?

Altı yaşındayken tırmandığı elma ağacından düştüğünde bu yara izi ona hatıra kalmıştı. Fakat Maria'nın şifalı merhemleri sayesinde iz neredeyse tamamen iyileşmişti.

"Ellerinde babamın kanı var." Dudaklarından kendiliğinden dökülmüştü kelimeler.

"Hepimiz bir gün öleceğiz Lizzy, üstelik o adam babanı kendi öldürmedi ya da ölüm emrini o askere vermedi öyle değil mi? Bunu da bana sen anlatun."

"Ama o olmasaydı babam yaşayacaktı."

"Ve sen William gibi bir adamla evlendirilecektin."

Bunu duymak bile midelerini bulandırarak yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. William'ın karısı olduğunu düşünemiyordu. Aslında Andrew dışında kimsenin ona dokunmasına katlanamayacağını biliyordu.

"Anlamıyorsun, o benimle asla evlenmez. Ben bir İngiliz'im, Drew benim kanımdan doğacak çocukları istemez ayrıca bana soyadını vermez. Fırtına ile olmanın tek yolu onun metresi olmak... Baharda William ile savaştığında ya manastıra sığınacağım ya da o benden sıkılana dek aşığı olarak burada yaşayacağım. Benden sıkıldığında da gözlerden uzak bir eve yerleştirip bakımımı üstlenecek, hepsi bu."

Julie'den daha yeni Janet'in akıbetini öğrenmiş, ileride başına gelmesi muhtemel geleceği görmüştü. Adamın zenginliği ya da daha sonra ne yaşayacağı umurunda değildi. Eğer Andrew'un ona dokunmasına bir kez izin verirse ona tamamen kapılmaktan korkuyordu. Erkeğini kaybedeceği günü bekleyerek yaşayacak bir kadın değildi. Elizabeth, kendisini adama sunup her şeyiyle onun olduktan sonra arkasına dönüp gitmesine dayanamazdı. Namusunu ya da çoktan ayaklar altına alınan onurunu önemsemiyordu. Bile isteye adamlarla zina yapmayı düşünecek kadar ahlaksız bir kadına dönüşmüştü! Thomas'ın sözleri onu içine düştüğü halden kurtardı.

"O adam senin gibi bir kıızı bir gün bırakmayı düşünecek kadar aptal olamaz! Sen, ona da bu klana da fazlasın. Eğer

değerini göremeyecek kadar kör ise söyleyecek sözüm yok sadece Tanrı onu ıslah etsin derim."

"Sanırım en iyisi ondan uzak durup manastıra gideceğin günü beklemek olacak."

Bunun mümkün olmadığını biliyordu, bahara kadar Andrew'a karşı koyamazdı. Thomas da aynı şeyi düşünür gibi gözlerine baktı.

"Sen bir manastırda çürüyemeyecek kadar hayat dolu bir babanın yıllardır yok etmeye çalıştığı asi bir tarafın var kızmam. Öyle yerlerde yaşayamazsın. Solup gitmeni, mutsuz olmam istemiyorum. Hayat tahmin edemeyeceğin kadar kısa olmasını isteyip yapamadıklarımızla dolu. Ben âşık olduğum bir kadınla evlendim, çok mutlu oldum. Ancak pişmanlıklarım var, örneğin ayaklarım hâlâ sağlamken köyden çıkmıştım. Muhtemelen ömrüm bu odada son bulacak. Yani kalıtsal sesini dinle, gerçekten yapmak istediğin neyse onu yap. Sana dayatılanları unut ve kendi doğrularına göre yaşa. Ölürken soğuk bir manastırda tek başına, asla yaşamadığın dünyaların özlemiyle mutsuz olmanı istemiyorum."

Elizabeth ne diyeceğini bilemeden gözlerini kırpsıyordu. Thomas resmen onu günah işlemesi konusunda cesaretlendiriyor muydu? Birden kendisini yaşlanmış halde, tek başına ölürken hayal etti ve kalbi sıkıştı. Buna dayanamazdı, ancak kendi nızasıyla günah işleyebilir miydi? Bir geleceklerinin olmadığını bilerek Fırtına'ya kapılmak delilikti. Peki, Elizabeth ne kadar akıllıydı?

Andrew bir türlü zaman geçmeyince talimi uzatmış, kendisini yorarak dikkatini dağıtmaya çalışmıştı. Sonunda odasına gidip banyo yaparken vaktin öğleye geldiğini fark etti. Bir an önce Eliza'sı ile görüşebilmek için elini çabuk tuttu.

Koridorlardan geçerken heyecan içerisindeydi Elizabeth. Andrew onunla ne görüşmek istiyor olabilirdi? Bugüne dek

adamin yanına her gidişinde ya kavga etmişler ya da bir felaketi beraber göğüslemişlerdi. Hayatları o kadar olaylıydı ki sakin geçen üç gün artık alışılmadık bir durumdu.

Çalışma odasının önüne geldiğinde, etrafta Royce'u göremeyince şaşırıldı. Kapıyı çaldı ancak içeriden ses gelmeyince boş odaya girdi. Kaşlarını çatarak etrafı inceledi. Burası Andrew'un zamanının büyük bir kısmını geçirdiği yerdi. Duvarlarına adamın kokusu sinmişti, her noktasında izi vardı. Duvardan duvara dizili kitaplıklar, büyük ahşap masa, misafirlerin oturması için koyulmuş iki koltuk, pencerelerden birinin önünde çok daha ufak bir satranç masası ve karşılıklı iki sandalye vardı. Tabii, odadaki en görkemli şey Andrew'un her yönünden bir tahta benzeyen koltuğuydu. Klan beyi olduğu için her yerde kendine özel tahtı vardı. Yemek salonunda, taht odası diye de geçen kabul salonunda ve çalışma odasında... Elini huşu içinde tahta gezdirdi, adamın çalışma masasını okşadı. Bu zenginlikten, güçten, ihtişamdan etkilenmemek mümkün müydü? Böyle bir adamın ilgisini, onun gibi basit bir kız nasıl çekmeyi başarmıştı? *Aptal bir köylü kızı olmana rağmen seninle ilgilendiği için sevinmelisin*, diye düşündü.

Masanın yanına baktığında adamın deri yeleğini gördü. Dikkatle eline alıp yutkundü. Yeleği okşayarak Andrew'un düşünceli olduğu zamanlarda dışarıyı izlediği pencerenin önüne gitti. Yaptığı hareketin uygunsuzluğunu düşünmeden, yüzünü adamın yeleğine bastırdı ve esiri olduğu kokusunu içine çekti. Gözlerini dışarıya çevirirken yeleğe sarıldı. Buradan uçsuz bucaksız ormanı; Hawthorne'un kayalıklarla dolu, engebeli dağlarını görebiliyordu. Hayranlıkla izlerken yıllardır burada yaşıyormuş gibi evinde hissetti. Gözlerini kapayıp pencere kenarındaki duvara yaslandı. Andrew'un yabıklığı yüzünü, deniz mavisi gözlerini düşünmeye daldı.

Kont, genç kızın orada olduğundan habersiz sakince odaya girdiğinde, gördüğü manzara ile şaşırıp kaldı. Yüzünde tadı bir gülümsemeyle pencere kenarında dikilen Elizabeth, gözleri kapalı halde onun yeleğine sarılıyordu. Bir

süre izledikten sonra kızın koklayarak yeleğe bir öpücük kondurduğunu gördü. Bu da adamın daha fazla dayanamayacağı hareketi geçmesini sağlayan şey oldu.

Elizabeth, daldığı hayallerden beline sarılan güçlü kolları hissederek sıyrıldı. Ama gözlerini açmaya cesareti yoktu. Andrew uzun boyu, iri gövdesiyle kıızı tamamen sarmıştı. Başını saçlarına gömerek kokladı. Sonra bir elini isteksizce belinden ayırarak basitçe topuz yapılmış saçları çözdü. Kızın kaşlarına gelen, gür, koyu kumral, dalgalı saçlarını hayranlıkla izledi. Bu saçların kendi bedenine değip yüzünü okşamamasını seviyordu. Fakat saçlarını yana çekerek güzel narin boynunu açıktı bıraktı. Oraya öpücükler kondururken, Elizabeth içgüdüsel olarak iyice adama sokuldu. Bunun üzerine Andrew, kıızı tamamen kendine bastırıldı. Genç kız da titreyen bacaklarıyla ayakta kalmayı başaramayarak adamın kollarına tutundu. Eğer bu kadar sıkı kavranmamış olsaydı çoktan dizlerinin üstüne düşmüş olurdu.

Andrew, kızın yüzünü görme isteği ile kendine çevirdi Elizabeth; güzel, yeşil gözlerini açarak ürkekçe Kont'un okuyuyla kararmış, deniz mavisi gözlerine baktı. Adam sanki ormanların en güzelinde kaybolmuşçasına iç geçirdi. Leydi ise bu uçsuz bucaksız denizin hırçın dalgalarında boğulmaktan korkarak adamın yanağını okşadı. Andrew yüzüne dokunan eli, avucuna alarak şefkatle öptü. Bu öpücük Elizabeth'in kalbine dokundu. Kollarını adamın boynuna dolayıp kendine çekti ve parmak ucunda yükselerek dudaklarına yöneldi. Adam bu isteği anlayarak, eğilip kızın işini kolaylaştırdı. Başta acemice öpmesine izin verdi, sonra dayanamayarak kontrolü yine eline aldı ve öpücüğü derinleştirdi. Onu süzerek ellerini sırtında gezdirirken, dudaklarını araladığında ise güzel ağzında keşfe çıktı. Elizabeth ellerini adamın nemli saçlarından geçirdi. Kalbi ağzından çıkacak gibi atıyordu. Vücudu sanki alev almış gibiydi, sonsuza kadar Andrew'un kollarında erimek istiyordu.

Adam dudaklarını onunkilerden ayırıp fisıldadı.

"O güzel gözlerini aç sevgilim. Ormanların en güzelinden beni mahrum etme."

Genç kız, farkında olmadan yeniden kapadığı gözlerini açtı. Adamı hayranlıkla izledi. Bir insan nasıl bu kadar güzel olurdu? Aklından geçirdiğini yüksek sesle dile getirdiğini Andrew gülümseyince fark etti.

"Asıl sen güzelsin, aklımı başımdan alıyorsun Eliza'm."

Öpmek için boynuna yönelirken konuşmuştu. Genç kız boynunda hissettiği nefesle gıdıklandı. Zor da olsa itirmeyi başararak gözlerine bakacak kadar uzaklaştı. Tabii, sadece yüzünü uzaklaştırabilmişti.

"Sen, Yunan mitolojisinde anılan tanrılar gibisin, kursesuzsun. Hiç sıkılmadan gün boyu izleyebilirim."

Ne dediğini anlatmak istercesine adamın kollarında, sırtında ve sert karnında ellerini gezdirdi. Sonra yüzünü avuçları arasına alarak gözlerine baktı. Ardından kollarını göğsüne indirdi. Yakası açık gömleğinden elini sokarak kalbine dokundu. Kendi cüreti için daha sonra utanabilirdi ama şimdi yapmak istediği neyse onu yapacaktı.

Aklından geçenleri anlamış gibi sırtı Andrew. Çok uzun zamandır kızın ilgisini çekmeye çalışmıştı. Ancak böyle, birden olacağını hiç düşünmemişti. Elizabeth cesaretiyle onu yine şaşırtmıştı.

"Korkarım ben seni uzun süre izleyemem çünkü üzmemle yetinemem, güzelim."

Yeniden dudaklarını onun kılere basurıp baştan çıkarmak istercesine öptü ve amacına da ulaştı. Genç kız kalbinin sesinden başka bir şey duymadan adamın dokunuşlarıyla kendinden geçmeye devam ediyordu. Öyle ki ona yakın oldukça daha fazlasını ister hale gelmişti. Andrew da tutkuyla ismini fısıldadı.

Birkaç masum öpücük almayı planladığı kızla öyle bir yangının ortasında kalmıştı ki o an ona sahip olacağını anladı adam. Genç leydiyi kucığına aldı. Hızla pencerenin yanından uzaklaştırıp evraklarla dolu çalışma masasına oturttu. Yere düşen kâğıtları bile fark etmemişti. Öpücüklerini kızın

dudaklarından çenesine, ardından boynuna ve en sonunda elbisesinin yakasından gözüken gerdanına yöneltti. Yakadaki bağcıkları tek tek çözerek ortaya çıkardığı dekoltenin adamı çıkardı. Hâlâ teninin büyük bir kısmı kapalıydı ancak yine de adama güzel bir ziyafet sunmuştu. Andrew o an bu kadından ömrünün sonuna dek asla vazgeçemeyeceğini anladı. Ona sahip olabilmek için her şeyi yapardı. Eliza'dan başka hiçbir kadına karım diyemezdi.

Kollarında kendisini kaybettiği adam, kulağına fısıldayan dek ne yaptığının farkında değildi genç kız.

"Güzel rahibem, beni delirtiyorsun!"

Bu söz, yüzüne inen bir tokat gibi ne yaptığını idrak etmesini sağladı. Birden oturduğu yerin rahatsızlığını, kalçasına batan bir kalemi fark etti. Ellerini adamın gövdesinden çekmese de durduğu yerde donup kaldı. O bir bakireydi ancak ilk fırsatta kendisini bu İskoç'a böyle mi sunuyordu? Kulağına güzel sözler fısıldayıp onu günaha çağırmasına izin vermişti. Cehennemin ateşiyle kavrulurken tek yaptığı, adama iyice sokulmak olmuştu. Gözlerinin önüne babasının görüntüsü geldi. Elizabeth kendisini hiç olmadığı kadar kirli hissetti. Gerçekten bir fahişe gibi davranıyordu. Aklına dolan düşüncelerle irkilerek Fırtına'yı kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama adamı ne yerinden oynatabildi ne de adamın dikkatini çekmeyi başarabildi. Andrew yüzü kızın boynuna gömülü halde zevk içindeydi.

Her ne kadar konuşmak istese de ciğerlerinde yeterince hava olmadığını hissetti genç kız. Dikkatini çekebilmek adına tırnaklarını adamın çıplak kollarına geçirdi. Başu ne olduğunu anlamayan Andrew, genç kızın tırnakları kanıyla dolunca kafasını kaldırarak gözlerine baktı.

Bunun üzerine derin bir nefes aldı Elizabeth.

"Bırak beni."

"Ne? Lütfen saçmalama, güzelim."

Onu bir çocukmuş gibi avutup dikkatini çekmek için yeniden dudaklarına yönelince kız, omzuna hırsla yumruğunu

ıyordu. Tabii, adamın canını acıtmaktan çok muhtemelen kendi elini morartmıştı.

"Beni baştan çıkarmaya çalışmaktan vazgeç Andrew Donovan!"

"Yine ben mi suçlu oldum rahibe? Az önce tam olarak eteğini kaldırırken sen beni baştan çıkarıyordun!"

Amacına ulaşmak üzereyken reddedilmek adamı çok sinirlendirmişti. İngiliz köylü rahibesi, kolaymış gibi onu bırakmasını istiyordu. Ancak Elizabeth daha fazla sinirliydi. Bu yüzden adamın yanağına şiddetli bir tokat attı.

"Kulağıma güzel sözler fısıldayıp beni kandırmaktan vazgeç!"

"Seni kandırmıyorum! Daha kaç kez söylemem, nasıl belli etmem lazım Elizabeth? Senin için deliriyorum İngiliz kızı! Hayatımda senin kadar güzel bir şey görmedim ve seni tahmin edemeyeceğin kadar çok istiyorum. Sana değer veriyorum lanet rahibe!"

"O yüzden mi bana bir masanın üstünde sahip olmaya çalışıyorsun? Barbar İskoç, gözünde fahişelerin kadar bile değerim yok mu?"

Adam, vaziyetlerinin kız açısından uygunsuzluğunu o an fark etti. Ancak olayların nasıl geliştiğini görmemiş miydi? Andrew'un odaya çağırırken planı kıza burada sahip olmak değildi. Anlık bir tutkuyla hareket etmişlerdi. Açıklama yapmak için ağzını açtı ama Elizabeth sertçe ellerini ittirip, eteğini indirirken onun yerine konuştu.

"Senden başka bir şey beklemek aptallık olurdu. Eminim bunun da intikamınla ilgisi vardır. Bana dokunurken hedefinde Adam mı vardı? Ah ama senin asıl derdin William. Sadece dedikodu çıkarmak yetmedi değil mi? William'ın evlenmek istediği kadın senin ancak fahişen olabilir! Üstelik birkaç öpücükle baştan çıkıp, sana eteğini kaldıracak kadar bevesli bir sürtük olduğumu, yatağına kendi rızamla girip, onun karısı olmaktansa senin eğlenen olmayı seçtiğimi ona söylemek istedin değil mi? Hepsi benim hatam, çok kolay bir ay oldum. Bir katile, cani İskoç, Fırtına'ya kendimi teslim

etmeye kalkacak kadar şeytanın oyununa geldim. Evet, sen kesinlikle şeytanın vücut bulmuş halisin Fırtına!"

Andrew sinirden kasılarak durduğu yerde kaldı. Duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Onu az önce Yunan tanrılarına benzeten kız, şimdi şeytan olmakla suçluyordu. Üstelik ona dokunurken William bir an bile aklına gelmemiştir. Zaten o pisliğin, Eliza'sına olan ilgisini hatırlasaydı sinirden kadına dokunamazdı. O kadar zamandır verdiği değeri ispatlamamış mıydı da hâlâ hakkında çirkin şeyler düşünebileceğine inanıyordu bu kalın kafalı rahibe! Onu karısı yapacakken nasıl William'in karşısında ismini o şekilde ağzına alabileceğine inanırdı? Garip şekilde, tüm bu sözlerin içinde adamın en çok canını yakan; kızın ona Fırtına demiş olmasıydı. Bu; bazen adama gurur veren, genelde isminden çok duyduğu unvanıydı. Böyle anılmayı hep sevmişti ama Elizabeth'in ona bu şekilde hitap etmesini istemiyordu. Kızın dudaklarından döküldüğünde hakaretin en büyüğüydü bu. Çünkü onu olduğu gibi gördüğüne inandırmıştı. İçindeki insana, Drew'a dokunmuştu. Şimdi sanki adamın insanlığından, onda değer verdiği her şeyden vazgeçer gibi Fırtına diye seslenmesi Andrew'un canını çok acıtmıştı.

Elizabeth'in adamın gözlerinde gördüğü tek duygu, tutkunun yerini hızla alan öfke oldu. Kalbindeki kurnazlığı görmemiştir. Çünkü Kont için sihirli kelimayı söylediğini bilmiyordu. Adamın içindeki canavarı uyandırmış, uzun zamandır yok ettiğini sandığı Fırtına'yı ortaya çıkarmıştı.

Kısa süreli tehlikeli bakışma anının ardından, Fırtına yumruk haline getirdiği sağ elini yüzünde deli bir ifadeyle masaya geçirdi. Oturduğu yerde darbenin etkisiyle sıçrayan kız masadaki çatlağı gördüğünde gözlerine inanmadı. Onu kollarından kabaca kavrayan Andrew, bedeninden uzak tutmaya özen göstererek kapıya sürükledi. Ondan bir süre yalanlama, savunma bekleyen kıza ağzından dökülen tek bir kelime ile cevap verdi.

"Defol!"

Elleriyle yakasını kapamaya çalışan kız, yaşadığı aşkı

nu lusuyla hay etmeye çalışarak adama nefret dolu uğrak bir
hukuk köndürlü.

"Memnuniyetle, istesen de cehenneminde durmaya he-
vesli değilim!"

Kapıyı açıp ilk adımını attığı an sertçe dışarı itirilerek
kapı yüzüne kapandı. Genç kız panikle etrafına bakarak boş
koridorda yırtık kıyafetlerini toparlamaya çalıştı. Perişan hal-
de olmasına rağmen güçlü durmaya çalışarak hızlı adımlarla
odasına doğru gitti.

Andrew'un kızı koymaktaki amacı, elinden çıkabilecek
bir kazaya engel olmaktı. Bu kadar öskeliyken öskesinin kay-
nagından uzak durmaya çalışmıştı. Ama genç kız, amacının
onu aşağılamak olduğunu sanmıştı. Adamın derdi, gırtlığına
sarılıp tüm kemiklerini kırarak kadar onu dövmemeyi başarmak-
tı. Ya da daha kötüsü, ihtiyacını ona zorla sahip olarak
karşılamamaktı. Masasında kalan eşyaları sinirle yere saçarak,
odayı alt üst edip sakinleşmeye çalıştı. Pencere kenarında
onunla alay edercesine yerde duran yeleği de bu öskeden pa-
yını aldı.

Genç leydi koridorları nasıl geçtiğini, odasına ne halde
süendiğini hatırlamıyordu. Kapıyı kapatıp arkasına yaslandı.
Dizleri onu taşıyamayacak haldeydi ve durduğu yere çökerken
gözyaşları da kontrolü dışında akmaya başladı. Tüm vücudu-
nu saran titremeye dizlerini karnına çekti. Duyguları tama-
men birbirine girmişti. Küçük düşmüş, aşağılanmış ve hafif
kadınlar gibi Fırtına'nın dokunuşlarıyla kendinden geçmiş-
ti. Barbar bir İskoç katilin kollarında kendisini kaybetmişti.
Kalbindeki keskin acıyla ağlarken, dehşet içinde bir köşede
kendisini izleyen Julie'yi bile görmemişti.

Hizmetçi kız ne yapacağını bilemeden hanımının dağıl-
mış, hatta yırtık kıyafetlerine baktı. Öyle kötü ağlıyordu ki
onu sakinleştirmek adına yanına gidip yardım etmeye çekin-
di. Ancak Elizabeth öfkeyle yeri yumruklamaya başlayınca

durumun ciddiyetini kavradı. Annesi Meredith'ten yardım istemek amacıyla leydiyi kapının yanından uzaklaştırıp Leticia'ya götürdü.

Ağlayan kız ise taş zeminde ne kadar o halde kaldığını önemsemeden, bildiği az sayıda küfrü tekrarlayarak Andrew'a öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Meredith, odaya girdiğinde bir süre kızını inceledi. Elbisesinin hali ve ağlamaktan kızarmış gözleri ile başına kötü bir şey gelmiş gibi duruyordu. Meredith, bu kalede Elizabeth Perry'e dokunmaya cesaret edebilecek bir tane adam olduğunu biliyordu. Ancak genç kız Fırtına'ya âşık olduğunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Bu durumda neden ağlıyor olabilirdi? Kadın yanına gidip kaldırırcıyı incelediği kıyafetlerinde leke bulamayınca rahatlardı. Böyle bir şeye ihtimal vermese de Kont'un kızı tecrübe etmediğini anlayınca sakinleştirmek adına sarıldı. Gerçi bir aydır aralarında neler geçtiğini bilmiyordu. Belki de dedikodular doğruydı ve Kont Donavay henüz kaleye gelmeden bir çadırda ilk kez Elizabeth Perry'e sahip olmuştu. Şefkate saçlarını okşarken Julie'ye küveti hazırlaması için emir verdi. Elizabeth minnetle ellerini tutup başını omzuna gömünce, bir anne gibi sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Julie'yi kendisinden uzak tutan Meredith, kıyafetlerini çıkarıp onu küvete sokarken zorla gülümsemeye çalıştı Elizabeth. Andrew'un kokusu sanki tamamen üstüne sinmişti. Adamın öpücüklerinin anısını sıcak su ve sabunla silmeye çalıştı. Ona bu kadar kapıldığı için öfkeliydi. Dokunup kulağına güzel sözler fısıldamasına izin verdiği için kendisini asla affetmeyeceğini düşündü. Aklına dolan taze anılara engel olamayınca yeni bir gözyaşı krizinin geldiğini hissetti. Annesinin madalyonu bir kor gibi boynunu yakıyordu. *Kimi hatırlı yaşasaydı benden nasıl utanırdı*, diye aklından geçirirken madalyonu koparıncasına boynundan çıkarıp Meredith'e verdi.

Uzun banyo, sonunda işe yarayıp sinirlerini yatıştırdığı da odadan çıkan Meredith'i fark etmeden gözlerini kapadı ve küvette arkasına yaslandı.

Elinde, gerçek olduğuna inanmadığı gizli bir kanıtlı Andrew'un çalışma odasına giden Meredith ise tahmin ettiği şeylerin çılgınlığıyla heyecan içindeydi. Ancak kapıyı çaldığında Kont'un buz gibi sesini duyunca ne diyeceğini şaşırdı. Cesareti kırılma da usulca çalışma odasına girdi. Tabii, adamın yüzüne bakmaya çalışmadan önce savaş alanına dönen oda, kadına aklındakileri unutturdu. Andrew'un sinirli sesi onu kendisine getirdi.

"Ne yapıyorsun karşımda dikilip Meredith? Ne söyleyeceksen dinliyorum, çabuk ol. Dağınıklık için sonra endişelenip buraya kale hizmetçilerini gönderirsin!"

"Emredersiniz efendim, ben sadece... Size Leydi Eliza ile ilgili söylemem gereken çok önemli bir şey var."

"O rahibenin adımı bugün duymak istemiyorum Meredith, sonra gel!"

"Lordum! Söylemeye çalıştığım şey rahibe dediğiniz kızın MacLachlan Klanı'nın kanını taşıyor olabileceği!"

"Kim?"

Yüzü bembeyaz olan Andrew duyduğu cümleyi ve Meredith'in neyi kast ettiğini anlamaya çalışarak bir süre sessizce oturdu. MacLachlan Klanı, kuzeyde oldukça saygı duyulan güçlü klanlardan biriydi. Donavay klanı ile de yıllardır ittifak halindeydi. Klan beyi oldukça yaşlı bir adamdı ve Andrew onu babasının cenazesinden beri görmemişti. Seksen yaşında bir adam olan Dougal MacLachlan kendi halinde uysal bir adamdı. Onun, Eliza'sı ile ne ilgisi olabilirdi ki? Zor bir hayat yaşamış, evlat acısı çekmiş yaşlı adamın İngilizlerle derdi yoktu.

"Ne saçmalıyorsun sen Meredith?"

"Sakin olun efendim, elimdeki madalyona bakın, ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Bilmece gibi konuşan kadının elinden sinirle altın madalyonu aldı adam. Başta neyi kast ettiğini anlamadan özensizce

inceledi. Arkasına baktığında ise gördüğü şeye inanamayarak kaşlarını çatı. Altının üzerine işlenmiş kale figürünü ve L-tince işlenmiş klan sloganını hemen tanıdı. Çocukluğundan beri tüm klan simgelerini, sloganlarını bilirdi. *Fortis Et Fidelis* yani "cesur ve sadık" anlamına gelen slogan Maclachlan Klanı'na aitti.

"Bu madalyon Leydi Eliza'nın, Lordum."

"Onun Maclachlan Klanı ile ne ilgisi olabilir? Dougal'ın yaşayan hiçbir çocuğu yok, yeğenleri ile yaşıyor. Onun klanından birinin İngiltere'de ne işi olur? Basit bir klan üyesi olsa böyle değerli bir madalyona sahip olamaz!"

"Efendim, sanırım benim bir tahminim var. Biliyorsunuz ki teyzem Maclachlan Klanı'ndaki askerlerden biriyle evlenip ben çocukken kuzeye taşınmıştı. Kendisi yıllarca Anna Maclachlan'ın özel hizmetkârı oldu. Bana on beşinci yaş gününde babası Dougal Maclachlan'ın genç leydiye tam olarak bu madalyona benzeyen bir madalyon yaptırıp hediye ettiğini anlatmıştı. Leydi Anna madalyonunu asla boynundan çıkarmamış."

"Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun Meredith? Anna Maclachlan neredeyse otuz yıl önce öldü! Bu madalyon nasıl bir İngiliz kızının eline geçebilir?"

"Hayır, Lordum, Leydi Anna'nın cesedi hiçbir zaman bulunamadı. İnsanlar öldüğünü düşündü ama aslında hayıboldu. Hâlâ kuzey ormanlarında, hayaletinin gezdiğini söyleyenler var."

"Aptal Kelt efsanelerine göre mi düşüneceğiz yani? Elizabeth de kuzey ormanlarına gidip hayaleti buldu ve oada madalyonunu çaldı öyle mi? Lanet olsun, Meredith benim bunamak için gençsin!"

Sinirle zaten kırdığı masaya yeniden yumruğunu geçirdi adam. Ancak Meredith'in susmaya niyeti yoktu.

"Leydi Eliza pahalı şeylere değer veren biri değil efendim. Bu madalyonun onun için manevi değeri olmasaydı süratli takmazdı. Ben Leydi Anna ile ilgisi olduğuna inanıyorum."

"Saçmalık!"

Her ne kadar kadına inanmamış gibi dursa da Andrew, orada kocaman bir sorun vardı. Bu kolyenin Elizabeth ile ne ilgisi olabilirdi? Bu sorunun cevabının sadece kızda olduğunu düşünerek hızla odayı terk etti. Bir an önce onunla konuşmalıydı.

Yünlü bir elbise giyen Elizabeth, dışarıda başlayan yağmurun sesini dinlerken ıslak saçlarını tanyordu. Pencereye soğuk havayı engellemek için perde yerine kürkler yerleştiren Julie de sessizce şömine ateşi ile ilgileniyordu.

"Leydi Rosalie'nin odasıyla da ilgilenin Julie, üşütmemesine özen gösterin. Dışarıdaki rüzgâr artacak gibi duruyor. Sanırım sonbahar Hawthorne'a geldi."

"Emredersiniz Leydim, izninizle."

Onu selamlayarak odadan çıkan kızın arkasından biraz baktı Elizabeth. İç geçirip sessizliğin keyfini çıkararak saçlarıyla ilgilenmeye devam etti. Ancak bu huzur tahmin ettiğinden de kısa sürdü. Andrew, resmen kırarçasına, kapıyı tekmeleyerek açtı ve birden odasına girdi.

İrkelen kız ne olduğunu anlamadan ayağa kalktı. İrileşmiş gözleriyle, o an en son görmek isteyeceği insanı karşısında bulmanın şaşkınlığını yaşayarak baktı. Andrew ise panik ve merakını öfkesinin ardına saklayarak üstüne yürüdü. Genç leydi kaçma fırsatı bulamadan, aralarındaki mesafeyi kapatan Kont, kolundan kavrayarak yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Bu madalyonu nereden buldun?"

Boşta kalan elinde tuttuğu kolyeyi kızın gözünün dibinde sallıyordu.

"Benim madalyonumun sende ne işi var? Drew ver şunu bana!"

Almak için hamle yapsa da işe yaramayınca panikle yüzünü buruşturdu Elizabeth.

"Sana nereden buldun dedim!"

"Lanet İskoç, kulağınım dibinde niye bağıyorsun? Eri-
yerden bulmadım, o madalyon zaten benim. Annemden ka-
tıra! Çocukluğumdan beri boynumdan çıkarmadım. Eri-
kalenden çaldığını iddia edeceksen..."

"Annen nereden bulmuş?"

"Sen aptal mısın? Daha önce defalarca söyledim, annem
beni doğururken ölmüş! Geçen seferde Galceyi nereden bul-
diğini sorup bağırmıştın! En azından mezardaki annemi ra-
hat bırak!"

Andrew, Eliza'nın annesinin Galce bildiğini unuttuğuna
inanamayarak iyice kızdı. Ancak kulağının dibinde onunla
inatlaşan gürültücü kıza yöneltti sinirini.

"Beni iyi dinle rahibe, annen bu kolyeyi çok önemli bir na-
yonun sende olmaması gerek!"

Elizabeth adamın sert tutuşundan kurtulup bir adım geri-
ledi ve yanağına sert bir tokat attı.

"Seni adi canavar! Hâlâ benden ne istiyorsun? Elimden
babamı aldığın yetmedi mi? Şimdi de utanmadan annem
anısına saygısızlık ediyorsun. Hayallerimde yaşadığım an-
nem pis iftiralarıyla kirlitmene izin vermeyeceğim duydun
mu beni? Benim annemin adı Anna Perry idi ve senin taş
kalpli, koca budalası annenin tersine mükemmel, erdem-
li, sevgi dolu bir kadındı. Ömrüm boyunca onun hakkın-
da kötü tek söz işitmedim. Şimdi babamın katili onun adını
ağızına almaya cesaret edemez, anladın mı? Beni rahat bırak!"

Andrew öfkeyle kızın gırtlığına sarıldı, duvara yaslanarak
bağırdı. "Lanet köylü rahibe! Ne hakla benim ölmüş anneme
hakaret edersin?"

"Barbar İskoç! Sen ne hakla benim annemin adını ağzına
alırsın peki, pis haydut?"

Boğazını sıkın ellere tiksinererek baktı Leydi, soluğu kesil-
mesine rağmen öfkesi acıya baskın geldi. Duvara dayanmış
masadaki vazoya gözü takıldı. Andrew henüz ne olduğunu
anlamadan hızla eline aldı ve vazoyu adamın kafasına geçirdi.

Kırılan parçalar etrafa dağılırken adamın kafasından ince bir şeye hahinde kan sızıyordu. Şaşkınlık içinde kızın boğazında ki ellerini çekti. Elizabeth kalbine dolan acıma hissine engel oldu, bu şeytana acımayacaktı.

"Eğer bir daha bana dokunursan bunun bedelini çok daha ağır ödersin Fırtına!"

Olayın şaşkınlığından kurtulan adam sadist bir gülümseme ile kıza yaklaştı ancak dokunmadı.

"Sana bu sözleri tek tek hatırlatacağım rahibe, öyle ki sana dokunmam için kıvranıp yalvaracağın günler gelecek."

Bu tehdit ile yutkundu genç kız. Ne kadar belli etmemeye çalışsa da adama karşı hislerinin onu yeniden küçük düşürmesinden korkuyordu. Yine de dik duruşunu bozmadı.

"Asla! Tek başıma mezarda kemiklerim çürüse dahi, bir kralın bana dokunmasına izin vermem!"

Kızın laflarına yüzünde alaycı bir gülümseme ile karşılık veren Andrew, arkasını dönüp odayı terk ederken Elizabeth'in duyamayacağı bir ses tonuyla cevap verdi.

"Sen öyle san güzelim."

Ancak koridora çıktığında varlığının her zerresiyle biliyordu. Elizabeth Perry; bu gürültücü, cesur, inatçı ve zeki kızın damarlarında İskoç kanı vardı. Kulağa ne kadar delice gelse de rahibesinin Anna MacLachlan'ın kızı olduğunu düşünüyordu. Arzuladığı kadının asil bir İskoç olduğunu öğrenmenin gururuyla, kafasından akan kana aldırmadan sırtıttı. Eliza'sı hakkında her şeyi öğrenebileceği iki insanın yanına gitmek üzere koridorları geçti.

Geçmiş

1289 Kuzey İskoçya, Highlands

Soğuk ve sessiz gecede, at sırtındaki genç bir kızın hıçkırıkları huzuru bozuyordu. Akli başında hiç kimse bu fırtınada, gecenin bir yarısı ormanda gezmezdi. Ancak sahhip olduğu tüm kalın kıyafetleri giyip yüzünü kalın şalına saran Anna MacIachlan'ın başka çaresi yoktu. Bir an evvel ormanda yolunu bulup, kimse onu yakalamadan İskoçya'yı terk etmek zorundaydı. Korkuyordu, soğuktan tüm bedeni ağrıyordu ve planı, gözüne hiç olmadığı kadar saçma gelmeye başlamıştı. Metrelerce kara yağmen hızlı hareket edip gecenin bu vaktinde yolunu bulacağına nasıl inanabilmişti? Seçenekleri belliydi; ya ormanda donarak ölecek ya da vahşi hayvanlara yem olacaktı. Henüz on yedisindeki genç kız ölmek istemiyordu. Ancak onu bekleyen her kaderin ölümüne çıktığını da biliyordu. Eğer babası yakalarsa, yaptığı cezasız kalmazdı. Kimseye haber vermeden kaleyi terk etmiş, geride bu utançla baş etmesi gereken bir baba ile nişanlı bırakmıştı. İşlerin bu noktaya nasıl geldiğini hâlâ anlamıyordu. Anna babasının biricik kızıydı ve annesinin şefkatli kollarında büyümüştü. Hayatı iki sene öncesine kadar masallardaki kadar güzeldi. Klanları oldukça saygındı. Babası herkesi korkutabilecek kadar güçlü, zeki bir adamdı. O, klan reisinin tek kızıydı. Bir prenses gibi muamele görmüş, her zaman şımartılmıştı. Ağabeyi bile "küçük meleğim" diye severdi onu. Annesi İskoçya'nın zor iklim koşulları yüzünden, çocuk yaş

ta üç evlat kaybetmişti. Bu kayıp kadının tüm sevgisini küçük kızına yöneltmesine sebep olmuştu. Kalabalık bir aile olmaları ya da amcasının beş sağlıklı çocuk sahibi olması bir şey ifade etmiyordu. Dougal MacLachlan'ın kızı olan Anna'ydı. Peki, mükemmel hayatı tam olarak ne zaman cehenneme dönmüştü?

Anna henüz on beş yaşındayken ağabeyi Colum, avda vahşi kurtların saldırısına uğrayıp bir bacağına kaybetmişti. Sonra yaşanan karanlık günler kâbustan farksızdı. Babası sağlıklı tek erkek çocuğunu kaybetmişti. Yatalak haldeki Colum asla toparlanamamış, sonunda ölmüştü. Yaşasaydı dahi klan beyi olması mümkün değildi. Dougal için oğlunun ölümü kadar bunun savaş meydanında değil basit bir av sırasında olması da acı vericiydi. Amcası Malcolm haklı olarak iki oğlundan birinin klan reisi olmasını istemişti. Ama çocuklarından biri küçükken geçirdiği ateşli hastalık yüzünden yarım akıllıydı. Diğeri ise kadın düşkünü, sarhoş, sorumsuz bir adamdı. Bu yüzden klanı onlara emanet etmek mümkün değildi. İki kardeşin beylik kavgasına tutuştuğu o günlerde, Anna'nın annesi bir evladını daha kaybetmiş olmanın acısına dayanamayarak hastalanmıştı. Son günlerini kızının kollarında geçirmişti.

Sevdiği kadını kaybetmek babasını tamamen değiştirmiş, herkesten uzaklaştırmıştı. Son günlerinde karısının yeterince yanında olmayıp kardeşiyle uğraştığı için fazlasıyla kızgındı. Etraftaki gerginlikten Anna da payına düşeni aldı. Amcası ise bu kavganın sonuçlarına katlanamadı ve kalbi yenik düştüğünde herkes MacLachlan Klanı'nın lanetlendiğine inandı. Bir yılda klanın önemli üç insanı ölmüştü. Bu ölümler aile içinde aşılmayacak sorunlara sebep oldu. Tabii, Anna için hayatını katlanılmaz kılan son olay, müttefik klan beylerinden birinin oğluyla duyurulan nişanı oldu. Nişanlısı olduğunu söyledikleri adam oldukça yakışıklı ve güçlü biriydi. Eğer onunla evlenirse klanları yeni bir beye sahip olurdu. Evlenileceği adam hakkında anlatılan korkunç hikâyeleri duymasaydı, genç kız da kendini bu fikre alıştırabilirdi. Fakat

James, hizmetçilerini bile döven şiddet bağımlısı bir adamdı. Kız kardeşi şüpheli şekilde ölmüştü. Kimse yüksek sesle uylamaya cesaret edemese de nişanlısının, kardeş katili olduğunı herkes biliyordu.

Duyduğu şeylerin birer söylentiden ibaret olduğunu düşünmek istemişti ama nişanlısı ile karşılaşmıştı. Doğruluğundan emin oldu. Hizmetçilerinden birinin vücudundaki morlukları kendi gözleriyle gördü ve silahlarını ahırda kurbaçlarken yaptığı işkenceye gizlice şahit oldu.

Gerçekleri babasına anlattığında ise sözüne itibar edemedi. Asil bir İskoç lordu hakkında ortalıkta gezen bir kaç dedikodu yüzünden böyle faydalı bir evlilik anlaşmazlığı bozamazdı. Küçük kızı artık büyümeli ve babasının ondan beklediği şekilde davranmalıydı. Klanına karşı sorumluluklarını yerine getirmek zorundaydı. Kendisine verilen görevden kurtulmanın imkânsız olduğunu anladığında Anna, kaderine razı olmaya karar verdi. Ama kaleden birkaç asker gözetiminde uzaklaşıp at bindiği bir gün, odasına döndüğünde onu cezalandırmak için bekleyen James'in şiddetiyle bizzat tanıştı. Vücudunun, kimsenin görmeyeceği yerlerine vurmayı bilen adam, genç kızı ondan izin almadığı için güzelce cezalandırdı.

O gün anladı bu adamla evlenirse bir gün değil her gün öleceğini genç leydi. Babası onu anlamıyordu ve ona, ondan başka yardım edecek kimsesi yoktu. Kaleden kaçma planları yaparken artık Machlaclan soyadını kullanamayacağını, ömür boyu kimliğini saklamak zorunda olduğunu biliyordu. Değer verdiği her şeyden uzağa gitmek zorundaydı. Bunu yaparken ölse bile bir canavarın elinde geçecek hayata tercih ediyordu. Yanına fazla eşya almaya cesaret edemeden, soğuk bir kış gecesi sadece babasının on beşinci yaş gününde hediye ettiği madalyon, yünlü kıyafetler ve biraz ekmele kurutulmuş et alabilmişti. Madalyondaki klan arması yüzünden yakalanabileceğini biliyordu fakat kim olduğunu unutmaması adına evinden bir parça istemişti.

Yüzünü şalına iyice gömerek cesaretini toplamaya çalıştı.

u. O, güçlü bir İskoç'tu ve üstesinden gelemeyeceği bir şey olamazdı. Gerçekten de bu zorlu, uzun yolculuğu atlatıp İngiltere sınırını günler sonunda geçti. Kimseye yakalanmamak için gecelerce ormanda saklanmış, açlıktan güçsüz düşmüştü. Onu bulup yardım eden kişi ise genç bir İngiliz köylüsü yani Maria idi. Yolculukta yakalandığı hastalığı atlattığını söyleyip haftalarca evinde baktı. Anna yeterince kendine geldiğinde, arkadaşı belirgin İskoç aksanından İngiltere de bulunmasının tehlikesini anlayıp onu evinde saklamaya devam etti. Henüz yeni evliydi ve kocası Thomas, istediği her şeyi yapacak kadar âşıktı. Anna, aksanından kurtulana dek aylarca çiftin evinde saklandı. Maria ile çok iyi dost oldu. Tehlikeli olsa da onunla sırrını paylaştı. Gidecek bir yeri olmadığı için onların yardımına sığındı.

Maria köylülerin Anna hakkında sorduğu sorulara, komşu köylerden birinde yaşayan uzak akrabası olduğu yanıtını verdi. Ailesini kaybedince Maria ve Thomas ile yaşamaya karar verdiğini söylemişti. Anna gibi kimsesiz bir genç kız; güzel yeşil gözleri, asil duruşu yüzünden kısa sürede dikkatleri üzerine çekmeyi başardı. Köydeki her bekâr adamdan evlenme teklifi aldı. Ancak tüm bunlar ilgisini çekmiyordu çünkü erkeklerden korkuyordu.

Ömrünün sonuna kadar evlenmeme kararı aldığı sırada köyün lordu olan David Perry ile tanıştı. Hem de öyle bir tanışmaydı ki bu, onun tanıdığı kimseye benzemediğini anlamasına yetmişti. Köyden iki serseri Anna tarafından reddedilmeyi yedirememiş, sürekli kur yapmaları sonuç vermeyince göl kenarında kızın yolunu kesmişlerdi. Genç kızın umutsuz yardım çılgınlıklarına ise henüz savaştan dönen ve köyüne yeni gelen şövalye yetişmişti. Anna'ya, hiç tanımamasına rağmen kendini siper etmiş, iki serseri ile ustalıkla dövüşüp onları köyünden kovmuştu. Sonunda kıza döndüğünde ise nazikçe ilgilenmişti. Üstündeki köylü kıyafetlerine aldırmadan "leydim" diye hitap etmişti.

Kibar İngiliz beyefendisi öyle şefkat doluydu ki genç kız, aralarındaki on yedi yaş umursamadan ona ilk görüşte âşık

oldu. David ise hayatında gördüğü en güzel kız olduğuna düşünerek o gün onunla evlenme kararı aldı. Kısa süreli flört döneminin ardından, köyün görebileceği en güzel düğün ile evlendiler. Düğün günlerinde Anna, ne kadar terk edilmek-ten korksa da kocası olacak adama geçmişini anlattı ve doğru adama âşık olduğunu da aynı gün anladı. David ondan gelecek her şeye razıydı. Taşındığı İskoç kanı umurunda değildi. Geçmişteki soyadı ölene dek aralarında sır olacaktı. Çünkü o artık Anna Perry idi.

Beş yıllık rüya gibi evliliğin ardından kızı Elizabeth'i doğururken öldüğünde mutlu bir kadın olarak hayata gözlerini yumdu. Çünkü kısa ömrüne birçok macera, aşk ve iki sağlıklı evlat sığdırmıştı. Soğuk bir kış gecesinde ona dayatılan hayattan kaçma cesaretini gösterdiğine asla pişman olmadan öldü.

EYLÜL 1315 HAWTHORNE

Dışarıda durmadan yağın yağmura aldırmadan çalışma odasının sıcaklığında oturuyordu Andrew. İki gündür sürekli planlar yapıyordu. Yatalak haldeki Thomas'ı sorgulayıp Anna hakkındaki gerçekleri zor da olsa öğrenmeyi başarmıştı. Meredith'ten, teyzesi ona çocukluğundan beri MacLachlan Klanı hakkında ne anlattıysa söylemesini istemişti. Parçalan bir araya getirdiğinde ortaya inanılmaz bir hikâye çıkmıştı. Anna MacLachlan; cesur, mücadeleci, inatçı ve zeki bir kadındı. Şüphesiz, Elizabeth annesine benziyordu. Tüm deliller tek bir gerçeğe çıkıyordu: Dougal MacLachlan'ın torunuydu Elizabeth. MacLachlan Klanı'nın en önemli kişisiydi. Bilginin ağırlığıyla iç geçirirken odaya teklifsizce girdi Albert.

"Sen ne zaman bu kadar sinsi bir adam oldun Drew!"

"Kendine gel Albert burası ahır değil. Ben de klan beyi-
nim. Sesinin tonuna dikkat et!"

"Sayende nerede olduğumuzu unuttuk! Eliza yine odasından çıkmıyor, kavganızla tüm kaleyi inlettığınızı hizmet-
çilerden öğrendim!"

"Artık hizmetçilerle dedikodu mu yapıyorsun?"

"Lanet olsun Andrew, beni aptal yerine koymaktan vazgeç! Eliza hakkında öğrendiklerini benden nasıl saklarsın?"

Andrew sinirle kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Sesi nezaketten uzaktı. "Çünkü o benim!"

"Saçmalamayı kes, kızdan sana ait bir eşyaymış gibi bahsedemezsin. Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama senin yüzünden yatalak bir adamı tehdit ettim ve Meredith'in üstüne yürüdüm. Sayende sana benzemeye başladım!"

"Demek arkamdan gezip kaledeki otoritemi sarsmaya çalışıyorsun? Beni devirip yerime mi geçeceksin? Yakında kadınlar gibi yemeğime zehir de koyarsın!"

"Yeter artık Drew! Benim yaptıklarımı sorgulayacak konumda değilsin. Eliza'nın İskoç olduğunu iki gündür bilmene rağmen nasıl saklarsın? Aklında yine ne var?"

"Bağırma Albert! Elizabeth hiçbir şey bilmeyecek. Biz opla planlandığı gibi William'ı öldüreceğiz. O zamana kadar Eliza bu kalede yaşayacak."

"Peki büyükbabası? Kızın tüm saygınlığını elinden alıp arkasını mı döneceksin? Aranızda bir şeyler olduğunu bilmeyen yok Drew! Hâlâ onu metresin yapmaya mı çalışıyorsun?"

"Dougla, Elizabeth'i bilmeyecek, hiç kimse bilmeyecek kim olduğunu!"

"Sonsuza dek bu sırrı saklayamazsın, öğrenildiğinde savaş çıkacak. Anlamıyor musun adamın torununu kaçırdın! Derdin Adam değil mi? Onun diğer torunu da benim kuzenimi hamile bıraktı diyorsun. Eliza'nın bir suçu yok!"

Kardeşinin yakasına yapışan Andrew öfkeyle soludu.

"Aklında saçma planlar yapıp beni itham etmekten vazgeç Albert. Eliza'nın iyiliğini herkesten çok ben düşünürüm. Sadece ben izin verene kadar bu sır aramızda kalacak, vakti geldiğinde herkes, her şeyi öğrenecek."

"Sana güvenmiyorum! Eliza benim gözümde Rose ve Ganna kadar değerli. Ona zarar verirsen..."

"Sana karşıma dedim! Tek kelime daha edersen itaatsizliğin hesabını o yakışıklı yüzünü dağıtarak sorarım."

Ancak ağabeyinden daha sinirli olan Albert, uyarı karpında öfkeyle güllerek Andrew'un çenesine güçlü bir yumruk geçirdi. Yakasından kurtularak bir adımı geriledi. Elini tehli edercesine sallarken bir yandan bağıırıyordu.

"Eğer o kızın gözünden, senin yüzünden bir damla daha yaş akarsa bununla kurtulamazsın Drew Donavay! Ondan daha fazla bir şey saklamayacağım, zaten gözünün içine bakarak babası için ağlamasına izin veriyoruz. En kısa zamanda ona büyükbabasını anlatacaksın, yoksa çok çirkin yollarla öğrenir!"

Kapıyı çarparak odayı terk eden kardeşinin ardından öfkeyle yumruğunu duvara geçirdi Kont. Gururu, Albert ile aklındakileri konuşmasına engel olmuştu. Elizabeth'e gerçekleri anlatamazdı. En azından onunla evlenmeden önce olmazdı. Bir an önce genç kızı evliliğe ikna edip karısı yapmalıydı. Böylelikle kimsenin gücü Elizabeth'i ondan ayırma ya yetmezdi. Onu kaybetmemek için evlenecekti. Sızıyan çenesini sıvazlarken kızın güvenini kazanmanın yollarını düşünmeye başladı. Kur yapması gereken asil bir leydi vardı.

Elizabeth sıkıntıyla elindeki kasnağı divana bıraktı. O barbar İskoç, odasından çıkmasına izin vermiyor, Thomas dâhi kimseyle görüştürmüyordu. Kaledeki ilk günlerinde olduğu gibi esir hayatı yaşıtıyordu ve Elizabeth suçunun ne olduğunu bile bilmiyordu. Onunla yatmadığı için mi cezalandırılmıştı? Yoksa kafasında vazo kırıldığı için mi? Bunu hatırlamak genç kızın gülümsemesine neden oldu. Belki de adamın annesine hakaret ettiği için cezalıydı. Andrew'dan öğrendiği bir küfrü yüksek sesle söyleyip rahatlamaya çalıştı. Sabah akşam yemek getirmek dışında Julie bile yanına gelmiyordu.

"Annemin madalyonunu aldı benden! Efsane Firca utanmadan hırsızlık yapıyor!"

Yine kendi kendisine konuşmaya başladığını fark edince yüzünü buruşturdu. Yalnızlıktan iki günde delirmenin çabı ne gelmiş olabilir miydi?

Kendisini meşgul etmek için aynanın karşısına geçip saçlarını taradı. Aklına Andrew'un, başını nasıl saçlarına gömdüğü gelince tarağı hırsla yere fırlattı. O sırada kapının kilidi açıldı, beklentiyle o yöne döndü. Tarağı kafasına fırlatıp hayal ettiği Kont, yüzüstü bir ifadeyle içeri girdi ve genç kız ellerini beline koyarak savunmaya geçti.

"Merhaba Eliza, nasılsın?"

"Git başımdan Drew, karşıma çıkmadan da sinirlerimi bozabiliyorsun."

"Haklısın, muhtemelen seni odaya kilitlediğim için kırgınsın."

"Sana kızgın olduğum konuları anlatmaya başlarsam ikimiz de bu odada yaşlarız."

"Ben de seni çok özledim, güzelim."

Normalde gözlerini devirerek adama bir şeyler fırlatırdı Elizabeth. Ama sözlerinde her zamanki alaycılıktan eser yoktu ve bu, genç kızın savunmacı duruşunu bozmayı başarak öfkesinin bir kısmını unutturdu.

"Özür dilerim, Eliza. Seni kırdığım, üzdüğüm her an için özür dilerim."

"Özrünü kabul etmiyorum. Her seferinde kırıp döktükten sonra gelip güzel şeyler söylemenden sıkıldım. Sana inanmıyorum. Özür dilemek pişman olup bir daha yapmamak demek ama sen her fırsatta daha fazlasını yapıyorsun."

"Biliyorum ama beni biliyorsun..."

"Sakin! Ben de böyle bir adamım deyip suçlarından kurtulmaya çalışma. Ayrıca yaklaşıp dikkatimi dağıtmayı aklından bile geçirme. Senden tek isteğim benden uzak durman Andrew. Kalbindeki nefreti istemiyorum. Babamın anısına, katilini anlamaya çalışarak daha fazla ihanet etmeyeceğim. Üstelik ben anlayış gösterdikçe ileriye gidiyorsun. Annemin ismini kirlletmeyecektin. Babamın ölümünü unutamazken anıme iftira attın. Aramızda tartışılacak bir konu kalmadı. Sen William ile yüzleştikten sonra İngiltere'de bir manastıra gideceğim. Kalede kaldığım sürece günleri sayacağım, o ka-

piyi kilitleyip beni burada tuttuğun için kızmıyorum sana. Aslında minnettarım."

"Yalan söylemeyi beceremiyorsun güzel rahibem, gözlerimden beni ne kadar özlediğin belli oluyor."

Gülümseyerek kendisine yaklaşan adama aşağılayan bir bakış gönderdi.

"Gözlerimde görebileceğin tek duygu nefretim! Özlü dileyemeye geldin ama beni yine kandırmaya çalışıyorsun. Hiç değişmeyeceksin değil mi? Gereksiz özgüvenini, bu kendini beğenmiş tavırlarını sevmiyorum."

"Sevmediğin yönlerim olduğuna göre sevdiklerin de var demek ki."

Aralarındaki mesafeyi kapatarak kızın beline sarıldı. Amacı aradaki buzları eritmekti ancak Elizabeth'i daha da sinirlendirdi.

"Bırak beni! Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama işe yaramayacak! Kollarında kendimden geçeceğimi sanıyorsan yanıyorsun. Artık beni kandıramayacaksın pis katil!"

Yumruklarını adamın göğsüne vurarak kollarından kurtulmaya çalıştı. Tabii ki boşuna çabalamıştı.

"Eliza, inat etmekten vazgeç. İkimiz de benden nefret edemeyeceğini biliyoruz sevgilim."

"Sana olan nefretimi anlatmaya kelimeler yetmez, bunu dokunma İskoç! Ellerinde babamın kanı var ve senden bu yüzden iğreniyorum!"

Sözlerinin ne kadar kırıcı olduğunun farkındaydı Elizabeth ama öfkeden delirmişti. İskoçlardan nefret etmeyi bırakalı çok uzun zaman oluyordu ve bu adamdan iğrenmek? Ne kadar istese de bu mümkün değildi.

Andrew sonunda istediğini yapıp, onu bıraktığında kalbinde hissettiği ağırlıkla yutkundu kız. Adamın ondan uzak durmasını istemiyordu. Ya şimdi beni bırakıp giderse, Dr. benden vazgeçerse ne yaparım? diye panikle düşündü.

Korkusundan habersiz Andrew, gözlerini kısarak baktığını kavradı. "Madem benden katil olduğum için nefret ediyorsun, o halde benimle geleceksin!"

"Drew canım acıyor bırak kolumu! Ayrıca seninle hiçbir yere gelmiyorum! Yalanlarına inanmıyorum, sürprizlerle beni kandırmana da izin vermeyeceğim."

"Sen hiç susmaz mısın kadın? Benimle geleceksin, diyor-sam geleceksin!"

"Ben senin kölen ya da hizmetkârın değilim ve gelmiyorum. Şimdi bırak kolumu!"

"Sen benim kadınımsın. Madem kendi rızanla gelmiyorsun bunu sen istedin o zaman."

Genç kızı kavradığı gibi zorlanmadan omzuna attı. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen Elizabeth çığlık atınca kalçasına sert bir şaplak yedi.

"Delirdin mi sen Drew? Bırak beni barbar adam, imdat!"

"Boşuna o güzel nefesini tüketme sevgilim."

Adamın sakin sesi ve sanki sağ omzunda bir insan taşıyormuş gibi rahat tavrı, kızı iyice delirtti. Kapıyı açıp koridora çıkan Kont'un sırtına yumruklarını geçirdi.

"Herkes rezil olduk! Ne olur bırak beni Drew, yalvarırım."

Merdivenlerden inen adam sanki duymamış gibi kızı taşımaya devam ediyordu. Tüm kale çalışanları şaşkınlık içinde bu manzarayı izliyordu. Andrew'un tatlı dilden anlamadığını gören Elizabeth ise çareyi yine bağırmakta buldu.

"Senden nefret ediyorum! Zorba, cani barbar!"

Avluya çıktıklarında nereye götürüldüğünü merak etti kız. Julie koşarak pelerinini getirdiğinde gözleriyle yardım istedi. Ancak düşmanın kalesindeydi ve ona kimse yardım edemezdi. Andrew onları bekleyen ata, yüzünde sert bir ifadeyle kızı yerleştirip arkasına geçti. Pelerinini yüzüne bakmadan giydirdi.

"Sen tam bir barbarsın."

Ne kadar sinirli olsa da nereye gideceğini merak ediyordu Elizabeth. Üstelik söylediklerine rağmen adam onu bırakmıyordu. Kalbi bu düşünceyle hızlandı.

Az harekete geçtiğinde hızla kaleden çıktılar ve korkan kız izmese de Andrew'a sokuldu.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Gidince görürsün."

"Ukala İskoç!"

"Bağırman bittiyse susar mısın? Senin yüzünden bapım ağrıyor."

"Sen de beni kızdırma o zaman."

Yüzünde sert bir ifadeyle karşıya bakan adamdan bir korkuluk alamayacağını anladığında, daha fazla şansını zorlamadan önüne döndü. Şehrin surlarını geçince kalbini bir korku sarı. Yoksa onu İngiltere'ye mi götürüyordu? Sonunda bir manastırın kapısına mı bırakacaktı? Söylediği sözleri aklından geçirerek utandı. Sonra hayatını mahveden adamın ondan bu kadar kolay vazgeçebilmesine sinirlenerek, *Keşke daha fazla hakaret etseydim*, diye düşündü. Kurtulduğu için seviniyordu. Zaten babasının katiliyle ne işi olabilirdi? Tam yeniden hakaret etmek için ağzını açacaktı ki surların dışındaki kulübelere birinin yanında durdular.

"Neresi burası? Şimdi de buraya mı kilitleyeceksin beni?"

"Saçmalama, gel."

Kolundan tuttuğu kızı, kulübenin kapısından soktu. Kaba tavırlarını eleştiremeden merakla etrafına baktı. Leydi. Önce yaşlı kale hekimini fark etti, sonra odanın köşesinden gelen sesi duyduğunda delirmek üzere olduğunu sandı.

"Lizzy!"

"Baba?"

Yaşadığı şokla onu tutmak için hazır bekleyen Andrew'ın kollarına yığıldı. Bu kadar şaşkın olmasaydı bayılabilir. Ancak merakı üstün geldi. Kısa sürede toparlanıp adamdan uzaklaştı. Birkaç sarsak adımın ardından babasının kollarına koştu.

"Tanrım lütfen bu da bir rüya olmasın! Gerçekten sen misin?"

"Güzel kızım, benim tatlı Lizzy'm. Geçti kızımı yanındayım, bu bir rüya değil meleşim."

Görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarını heyecanla silerek babasının yüzünü avuçları arasına aldı. Kâbuslarındaki gibi

herelerle dolu değildi, aksine oldukça sağlıklı duruyordu yaşlı adam.

"Bu nasıl olabilir?"

Sorunun asıl muhatabına yani Andrew'a döndü fakat adam kulübeden çıkmış, baba ile kızını yalnız bırakmıştı.

"Sana öldüğümü mü söylediler yoksa Lizzy?"

"Ben... Aslında bana kimse senin öldüğünü söylemedi ama o gün öyle kötü haldeydin ki ben yaşadığını düşünmedim. Onlar da söylemediler."

"Eğer hekim tedavi etmeseydi yaşayamayacaktım."

Bunun üzerine koşarak hekimin yanına gitti ve elini tuttu Elizabeth. "Teşekkür ederim, size tüm kalbimle minnettarım efendim."

"Ben sadece vazifemi yaptım, Leydim. Babanızın yaraları çok ciddi değildi ancak yaşadıkları yüzünden kalbi zayıf düşmüştü. Haftalarca istirahat etmesi gerekti. Şimdi durumu iyi, Kont Donavay'in himayesinde en iyi şekilde bakıldı. Ben sizi yalnız bırakayım, bir isteğiniz olursa dışarıdayım."

Giden adamın arkasından bir süre kıpırdamadan baktı genç kız. Andrew babasını öldürmemiş, aksine iyileşmesi için en iyi hekimini hizmetine sunmuştu. Bu bilgiyi sindirmesi biraz zaman aldı. Düşüncelerinden babasının sesiyle sıyrıldı.

"Lizzy, orada durma kızım yanıma gel."

"Tabii, babacığım."

Babasının yanına oturduğunda yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Bu Tanrı'nın bir mucizesi, yaşıyorsun."

Yanağına bir öpücük kondurup yeniden sarıldı.

"Adam ve Rosalie Donavay yüzünden neredeyse ölüyordun, şu yaşadıklarımıza bak!"

"Hayır, kızım, o İskoç adam evimizi bastığı için ölüyordum."

"Ne? Baba, o adam dediğin Andrew Donavay, iyileşmen için seni buraya getirmiş. Nasıl hâlâ onu suçlarsın? Sadece kuzenine tecavüz ettiğini düşündüğü adamdan bunun hesabını sormaya çalıştı o."

"Bana seni kaçıran barbarı mı savunuyorsun? O adam bizi rezil etti."

"Bizi rezil eden Adam!"

"Senin aklın karışmış kızım ama seni anlıyorum. Kaçtırdığından beri sana ne yaptıklarını Tanrı bilir! İyi misin? O İskoç sana dokundu mu?"

Duyduklarının ağırlığıyla ellerini babasınıninkilerden çekti. "Yaşananlardan sonra umurunda olan tek şey baba olup olmadığım mı?"

"Ben senin babanım küçük hanım, kelimelerine dikkat etsen iyi edersin."

"Görüyorsunuz ki babacığım, barbarların arasında yaptıkça verdiğiniz terbiyeyi unuttum. Ancak üzülmemin zaten artık saygınlığım kalmadı. Pek kıymetli damat adayın William Corning ile evlenmem mümkün değil. Öz babam namusum hakkında konuşurken başkalarını düşüncelerimi suçlayamayız değil mi?"

"Lizzy ben..."

"Sen ne baba? Beni bir eşyaymışım gibi benden habersiz nasıl nişanladığını biliyorum. Yıllardır gözümün içine bakarak söylediğin yalanları... Eğer merak ettiğin tek şey Andrew ile yaup yatmadığımsa korkma yatmadım. Hatta o suçladığı adam beni William'ın casusunun tecavüzünden kurtardı. Tebrik ederim mükemmel bir damat seçmişsiniz."

"Elizabeth Perry, kendine gel!"

"Ben hiç olmadığım kadar kendimdeyim baba, ömrüm boyunca seni hayal kırıklığına uğratmamaya çalıştım ve sonunda hayal kırıklığına uğrayan ben oldum. Daha fazla bu saçmalığa katlanmayacağım."

"Öfkeni anlıyorum kızım ama ne olursa olsun biz bir aileyiz. Dışarıda düşmanlarımız varken birlikte hareket etmeliyiz."

"Hangi düşman baba? Drew, benim düşmanım değil. Tanıştığımız günden beri hayatımı kurtarmaktan, bana ailemin yalanlarını anlatmaktan ve sahip çıkmaktan başka bir şey yapmadı."

"Kızım lütfen mantıklı ol, tamam bana kızgınsın ama sana ailemle ilgili söylemem gereken bir şey var. Annenle ilgili seni bu adamın elinden kurtarabilecek bir şey..."

"Lütfen susun! Ailemle ilgili daha fazla yalan öğrenmek istemiyorum. Yaşamanıza çok sevindim baba, inanın ölmediğinizi öğrenmek kalbimi hafifletti ve beni özgür kıldı. Görüyorum ki burada her şey yolunda, iyi bakılıyorsunuz. Ancak daha fazla birbirimizi kırmamak adına bu konuşmayı bitirmek istiyorum. Ben kalede kalıyorum ve orada çok iyi muamele görüyorum. Leydi Rosalie ile arkadaş oldum. Aynıca bir torununuz olacak. Oğlunuz Adam, Rosalie'yi hamile bırakmış. Bu yüzden kalede ilgilenmem gereken, evlilik dışı çocuk bekleyen hamile bir kız var. Muhtemelen pek sık ziyaretinize gelemeyeceğim. Endişelenmeyin ben çok iyiyim, iyi günler, Lordum."

Sinirle ayağa kalkıp kulübeden çıkmak için kapıya ilerledi. Babasına, Andrew'u savunurken aslında kendi kararını da vermişti. Ne olursa olsun artık başkalarının istediği şekilde yaşamayacaktı. Geleceği için endişelenmeyi bırakıp, hayatı boyunca aradığı özgürlüğe kavuşarak kendi isteklerini yerine getirecekti. Hayatındaki herkes yanlışlar yaparken kimsenin onu eleştirmeye hakkı yoktu. Babası onu olduğu gibi kabul etmemiş, ömrü boyunca değiştirmeye çalışmıştı. Onu değiştiren Andrew değildi. Sadece, aslında olduğu insanı bulmasına yardım etmişti. Fikirlerine önem vermeden onu erlendirmeye çalışan, bir mal gibi veren babası yanlışların en büyüğünü yapmıştı. Herkesin hayatını mahvedip gayrimişru bir çocuk bekleyen ağabeyi ise gözüne gözükmesine iyi ederdi. Onlar zaten Perry adını yeterince kirletmişti. Genç kız sadece Eliza olmak istiyordu, Drew'unun Eliza'sı!

Bundan sonra ne yapacağını bilmenin verdiği rahatlıkla kulübeden çıktı. Dışarıda bir ağacın gövdesine yaslanmış onu bekleyen Andrew, bu kadar erken çıkışı için şaşırarak yüzüne baktı. İçten bir gülümsemeyle kendisine bakan kızın hali şaşırmıştı. Babasını sakladığı için hesap sormasını, yeni bir

kavga çıkarmasını bekliyordu. Fakat Elizabeth'in tek yapacağı gülümseyerek yanına gitmek oldu.

"Burada işimiz bitti. Beni lütfen eve götür Drew."

Genç leydinin ev derken kaleyi kast ettiğini anlayan adam, anlayışla başını sallayıp ata binmesine yardım etti. Sessizliğini koruyan kız ise başını Kont'un omzuna yasladı.

"Orman yolundan gider misin?"

Şehrin surlarından geçerken tek söylediği bu olmuştu. Ağaçların arasından geçip sahile gidene dek sessizlik içinde, adamın kalp atışlarını dinledi. Daha önce piknik yaparken yere geldiklerinde, atından inen Andrew ona da inmesi için yardım etti.

"Kendini toparlaman için buraya getirdim, iyi görünmüyorsun."

"Hâlâ beni mi düşünüyorsun?"

Cevaplamak yerine omuz silkti adam. Genç kız da babalarını kaçırıp Andrew'un gözlerini hatırlatan denize döndü. Derin bir nefes alıp iç geçirdi. Bir süre sessizliğin tadını çıkardılar. Sonunda konuşan adam oldu.

"Babanın yasını tutmana izin verdiğim için bana bağırıp kızmayacak mısın?"

"Bana, babamın öldüğünü söylemedin ki sadece ben öldüğünü sanınca gerçeği söylemedin. Sana katil dememe izin verdin. Düşündükçe utançtan kahroluyorum! Haklında böyle düşünmeme niye izin verdin?"

"Seni tanıımıyordum ve senin hakkımda ne düşündüğümü umursamıyordum. Ayrıca babanın durumu ciddiydi, ölme ihtimali vardı. Seni boşuna umutlandırmak istemedim. Sonra da her şey kontrolden çıktı. Sen, beni anlamaya başladın. Babanın katili olduğumu düşünmene rağmen beni affetme ihtimalini gördüm. Hem beni olmadığım şeylerle itham etmedin. Gözünün önünde bir adam öldürdüm, unuttu mu?"

"Drew, senden söylediğim her kötü söz için binlerce kez özür dilerim. Hiçbirini hissederek söylemedim. Dürüst olmak gerekirse sen benim sadece hayatımı kurtardın. Daha

akıncısı yaşama fırsatı verdin, beni özgürleştirdin ve kendim bulmamı sağladın. Senden asla nefret etmiyorum, edeceğim. Bu hayatta senden başka kimsem yok ki benim! Lütfen affet ve bu köylü rahibeden vazgeçme."

Adamın ellerini tutarak gözlerine baktı. Yağmurun ıslattığı yerler çamur olmuştu ama genç kız eteklerindeki çamuru ya da soğuk havada pelerininin geçerek tenine işleyen soğuğu umursamıyordu. Andrew, ona sarılıp ısıtma isteğine engel oldu.

"Seni affetmek mi? Eliza, ben seni kaçırdım ve kalemde zorla alıkoydum. Ama o kadar güzel bir kalbin var ki benim gibi bir adamdan af diliyorsun."

"Sen bana istemediğim hiçbir şey yapmazsın. Bugüne dek yaptıklarının içinde pişman değilim. Ömrümün sonuna dek esirin olabilirim. Beni çok daha büyük bir esaretten kurtardın. Drew, benim tek istediğim seninle olmak... Bu anlaşmalardan yoruldum. Sadece sana güvenip inanmak istiyorum."

"Bunları sen mi söylüyorsun Eliza? Sonunda kendi rızanla benim olmayı kabul mü ediyorsun?"

"Eğer sen de bu gürültücü, huysuz, rahibe kılıklı İngiliz köylü kızını istersen..."

Genç leydinin sözleri Andrew'un tutkulu öpücüğü ile teseldi. Adam aklındaki evlenme teklifini söyleme fırsatı bulamadan kızın cazibesine kapılmıştı. Aldığı kararın gördüğü özgüvenle vücudunu adaminkine yasladı Eliza-beth. Öpücüğüne cesaretle karşılık verdi. Fakat dudaklarını onunkilerden ayıran Andrew oldu.

"Sana bir soru sormalıyım güzelim..."

Başını hayır anlamında iki yana sallayan kız, elini susturmak için adamın dudaklarına götürdü.

"Lütfen bir şey söyleme, artık konuşmaktan yoruldum ben."

Andrew'un yüzünü avuçlarının arasına alarak deniz manzari gözlerine baktı. Ellerini ensesinde birleştirdi ve parmak ucunda yükselip dudaklarını onunkilere bastırdı. Kalbinden geçenleri öpücükleriyle anlatmaya koyuldu.

Yalancı

Kalenin kapıları açılırken Andrew'un yanağına bir ma sarılıp hiç çekinmeden öpücükleriyle sevgi gösterisinde bulunmuştu. Kollarını bir kez daha boynuna dolayıp deniz mavisi gözlerine baktı.

"Bana böyle bakmana alışkın değilim, güzelim."

"Sana baktığımda babamın hayaletini görmemek çok güzelmiş."

"Bunu yaşadığım için özür dilerim."

"Dilenecek tüm özürleri diledik. Senden tek isteğim bundan sonra bir şey saklamaman. Andrew değer verdiğim her şeye senin için sırt çevirmeye hazırım. Ama daha fazla hayal kırıklığıyla savaştığım gücüm yok."

Andrew genç kızın alnından öperek gözlerini kaçırır. "Ben sadece senin iyiliğini istiyorum."

"Bu yüzden senin yanındayım."

"Tabii bir de gördüğün en yakışıklı adam olduğum için."

Genç kız kıkırdarak başını adamın göğsüne yasladı. "Sadece benim değil, tüm İskoçya'nın ve İngiltere'nin gördüğü en yakışıklı adamsınız, Lordum."

"İşte şimdi benimle alay ediyorsun."

Gülümseyerek kızı, yüzüne bakmaya zorlamıştı. Ancak Elizabeth'in alaycı ses tonunun aksine bakışları söylediklerine olan inancını belli ediyordu. Bunun üzerine Andrew'un gururu okşandı.

"Sen, benim gözlerimin gördüğü en güzel şeysin ve senin aksine ben bu konuda çok ciddiym, güzelim."

"Tek korkum beni bir gün bırakman..."

"Seni bırakmak mı? Sen istesen dahi artık seni bırakmam, ömrünün sonuna dek kollarımın arasında olmaya ve öpücüklerime mahkûm olacaksın."

Avluya girmiş, tüm kale halkının bakışları eşliğinde atın üstünde flört ediyordu çift. Dünya yerinden oynasa umursamayacak gibi duruyorlardı. Adamın sözü ile gülümseyen kız yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktı. Tabii sonrasında yüzünü elleri arasına alan Andrew, tutkulu bir öpücükle karşılık verdi.

"Bu akşam yemekten sonra kabul salonuna gelmeni istiyorum. Konuşacağız, Leydim. Bu sefer size soracağım soruyu o güzel dudaklarınızla engellemenize izin vermeyeceğim."

"Yoksa öpücüklerimle sizi rahatsız mı ediyorum, Lordum?"

"Asla, elimde olsa dudaklarınızı benimkilerden bir an bile ayırmam."

Sonunda nerede olduklarını hatırlayan Elizabeth utanarak başını önüne eğdi. Saçlarını okşayıp pelerinini düzelten adam da kucaklayarak kızı attan indirdi ve beline sarılarak gözlerine baktı.

"Lütfen akşam yemeğine kadar benim Eliza'm olarak kalmaya devam et. Gözlerime bu kadar uysal baktıktan sonra seninle savaşılabiliyordum bilmiyorum."

"Benim tarafımı tutup yeterince uslu bir adam olursan seninle savaşmama gerek kalmaz. Ama bu akşam ne konuşacağımızı merak ettim, yine bir şey mi oldu?"

"Bu sefer sadece bizi konuşacağız güzelim, merak etme."

Andrew'un bakışlarının yoğunluğu altında heyecanlanan kız, reverans yaparak hızlı adımlarla kaleye girdi ve odasına çıktı. Kont da akşam yapacağı sürprizin eksiksiz olması için emirler yağdırmak üzere arkasından kaleye girdi.

Elizabeth, ne konuşacaklarını bilmece de adamın ısrarlı

halinden önemli bir gece olduğunu tahmin etti. İçinden bir ses genç kızlık günlerinin son anlarını yaşadığını söylüyordu. Güzel bir banyo yapıp saçlarını taradı. Dolabından beyaz, ipek bir elbise çıkardı. Kumaşı hayranlıkla okşayarak bütündeki inci işlemelere dokundu. Pahalı ve şık bir elbiseydi. Belki bir akşam yemeği için abartılıydı fakat madem kendini Kont Donavay'e verecekti, hiçbir şeyi aceleye getirmeden kendince törenselleştirmeliydi. Bir düğünü, beraberliklerini kutsayacak rahipleri olmayabilirdi ama yine de onun en özel günüydü. Heyecanla elbisesini giyerken Julie de güzel kokular sürüp buklelerini düzeltiyordu. O sırada kapı açıldı ve odaya, elinde minik ahşap bir kutu ile Rosalie girdi. Tartışmalarından beri sürdürdüğü çekingen tavrı üstünden amaya çalışıyordu. Halini fark eden Elizabeth cesaretlendirmek isteyerek içtenlikle gülümsedi.

"Eliza, tek kelimeyle büyüleyici görünüyorsun. Drew'un aklı başından gidecek seni görünce."

"Bir İngiliz kıızı ne kadar güzel olabilirse işte... Keşke damarlarımda onun nefret ettiği kanı taşımasaydım ve benim için yeterince güçlü duygular hissedebilseydi. Belki gerçek bir geleceğimiz olurdu."

"Andrew Donavay'i biraz tanıyorsam senden asla vazgeçmez. Bu kaleyi ikinizin çocukları dolduracak ve en az ikiniz kadar güdültücü olacaklar."

Gülümseyerek elini tutan Rosalie'ye inanmayan gözlerle baktı.

"İngiliz çocuklar? Üstelik evlilik dışı? Böyle bir şeye izin vermez. Ben de evli olmadığım bir adama çocuklar doğuramam."

"Kalbini karartma tatlım. İçimden bir ses Andrew'un kalbinde yerinin gün geçtikçe güçlendiğini söylüyor. Seni bu kadar güzel gördükten sonra ayaklarına kapanıp gelini yapacağından şüpheleniyorum."

"Keşke hayatımız dediğin kadar kolay olsaydı. Eğer Andrew, klan beyi olmasaydı ve ben nefret ettiği ırktan gelmeseydim hayallerine ortak olabilirdim."

Aynanın karşısına geçerek saçlarını düzeltti. Rosalie de getirdiği kutuyu açarak içindeki incileri arkadaşının görebileceği şekilde aynaya tuttu.

"Bu inciler babamın anneme hediyesiymiş. Donavay Klanı'na ait ve ben senin hak ettiğine inanıyorum."

"Ben kabul edemem Rose. Çok değerli olmalılar. Üstelik klana ait..."

"Sen de bu klana aitsin ve ailemizin bir parçasısın. İkimiz de benden çok hak ettiğini biliyoruz. Lütfen kabul et. En azından bu akşam takarsan mutlu olurum."

"Teşekkür ederim. Bebek konusunda üstüne o kadar geldiğim için de özür dilerim. İsteyerek yalan söylemediğimi biliyorum. Korkmuştun ve böyle bir çareye sığındın. Sadece ağabeyimin geleceği için endişeliyim."

"Bana hak etmediğim bir şey söylemedin. Sen haklısın, gerçekten çok utanıyorum. Ama Adam'a bir şey olmasına izin vermem. O benim âşık olduğum adam ve bebeğimin babası. Bundan sonra doğru olan neyse onu yapmaya çalışacağım."

Sözlerine inanmasa da şefkatle sarıldı Elizabeth. Bu akşam kimse için endişelenmek ya da tartışmak istemiyordu. Odanın diğer ucunda dağlanan kıyafetleri toplayan Julie de herhangi bir tartışma durumunda ayarlayamayacağı sesi yüzünden her şeyi öğrenirdi.

İncileri kumral, dalgalı saçlarına tıpkı bir taş gibi yerleştiren Elizabeth, beyazlar içinde meleklerle benziyordu. Masumiyetinin son günündeydi ve yarın sabahтан itibaren Fırtına'nın metresi olacaktı. Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. Andrew'u kaybetmemek için ona verdikleriyle yetinmek zorundaydı. Adamın ona sunduğu ilgi, koruma ve tutku karşılığında her şeyini verecek olması adil olmayabilirdi ama fazla seçeneği yoktu. Kaçınılmaz sonu ertelemek gereksizdi.

Yemek vakti gelince Rosalie ile beraber yemek salonuna girmek için odasından çıktı. Andrew'un kendisini görünce beğenmesini hatta güzelliğiyle gurur duymasını istiyordu.

Fakat salona girdiklerinde hiç beklemedikleri bir sürprizle karşılaştı iki kız. Andrew ve Albert Donavay her zamanki gibi masada onları beklemiyordu. Yemek servisini yapmak için bekleyen iki hizmetçi dışında ortada kimse yoktu. İlk kez böyle bir durumla karşılaşan Elizabeth merakla Meredith'i çağırırdı. Kâhya kadın, iki leydinin huzuruna çıktığında Elizabeth'in sorgulayan bakışlarına maruz kaldı.

"Neler oluyor Meredith? Andrew ve Albert neredeler? Hizmetçiler sadece kaleden ayrıldıklarını söylüyor. Otağüstü bir durum olduğu ortada... Normal bir günde ız hanımı akşam yemeğinde yalnız bırakıp kimseye bir şey söylemeden ortadan kaybolmazlardı. Rupert ya da Royce bile burada yok."

"Leydim, inanın benim de bir bilgim yok. Öğleden beri kimse Lord Albert'i görmemiş. Kaleyi terk edip kimseye nereye gittiğini söylememiş. Yemek hazırlandığı sırada Kona Donavay kendisini sorup ortada olmadığını öğrenince, atını hazırlayıp Royce ile beraber yola çıktı. Rupert da Lord Albert ile beraber gitmiş."

"Bu çok anlamsız, Albert daha önce günlerce kimseye haber vermeden kaleye uğramazdı. Hangi genç hanımın peşinde çapkınlık yaptığını Tanrı bilir. Drew neden telaşlısın ki bu kadar?"

Rosalie'nin sorusu üzerine Meredith sessizce başını önüne eğmekle yetindi. Bu da Elizabeth'i şüpheye düşürdü.

"Meredith, sorun William Corning ile ilgili değildir herhalde? Ya da Albert'ın yeni gözdesi Leydi Annabelle?"

Genç kızın iki ihtimalde de kalbini sıkıştırıyordu. William tehlikeli bir adamdı ve onun peşine düşen Andrew'un başına ne geleceğini ancak Tanrı bilirdi. Ayrıca ne kadar bençilce olsa da kalede asıl kalma nedeni, William'dan alınacak intikamdaki payıydı. Yani buradaki görevi bittiğinde gönderilecek olma ihtimali hâlâ onu korkutuyordu. Bir de Albert'in kısa süre önce genç kıza bahsettiği, Annabelle'e olan aşkı vardı. Kızın babası öğrendiği takdirde iki klan arasında anlaşmazlık olabilirdi. Ne kadar mantıklı birine benzese de

Albert, damarlarında Donavay kanı taşıyordu. Annabelle'den gelen bir mektup üzerine yola çıkmış olabilir miydi? Andrew başka hangi sebeple paniğe kapılabilirdi? Sıkıntıyla yüzünü buruşturduğu sırada Meredith elbisesinin kemerine sıkıştırmış bir kâğıt çıkarttı ve Elizabeth'e verdi.

"Kont Donavay gitmeden hemen önce bunu size bıraktı, efendim."

Hevesle mektubu alan kız, kızaran yüzünü önemsemeden kadınların yanından uzaklaşıp pencere kenarına geçti. Gerekli mahremiyeti sağlayınca katlanmış kâğıdı açıp Andrew'un aceleyle yazılmış el yazısına baktı ve okumaya başladı.

Sevgili rahibem,

Senden bu akşam yanında olamadığım için çok özür dilerim. Ormanların en güzeline bakmaktan mahrum olmak, huzur veren sesini duyamamak ve güzel kokunu içime çekip beni büyüleyen gülümsemenden uzak kalmak tahmin edemeyeceğin kadar üzüyor beni. Ama sana söz veriyorum sevgilim bu son ayrılığımız. Döndüğüm zaman sözümü tutacağım. Senden de endişelenmeden beni beklemeni istiyorum. Kafanda dolaşan felaket ihtimallerini tahmin edebiliyorum. Ancak merak edilecek bir durum yok, Albert da ben de iyiz. Düşündüğün gibi savaş çıkmadı, sadece önemli bir iş için gitmek zorunda kaldık. En kısa zamanda döneceğim. Hâlâ yapılacak bir konuşmamız var, unuttuğumu sanma. Lütfen, ben dönene dek benim Eliza'm olarak kal. Rosalie ve kalemiz sana emanet. Seni ise yalnız sana emanet edebilirim.

Drew

Mektubu yüzünde bir gülümsemeyle okuyup göğsünün üstüne koyan kız, açıklama bekleyen Meredith ve Rosalie'yi fark edince toparlandı.

"Önemli bir işleri varmış ama kısa zamanda döneceğiz merak etmeyin, diyor."

Kâğıdı güzelce katlayıp elbisesinin altına, kalbinin üzerine koyarak sakladı. Dalgınlıkla yenen zoraki akşam yemeğinin ardından, Andrew'un yemekten sonra taht odasında yani kabul salonunda konuşmak istediğini hatırladı. Yapacak işi ol-

madığı için salona gidip bakmaya karar verdi. Bir şey bulacağını düşünmüyordu ama kendisini üstündeki güzel elbiseyle orada görmek istemişti.

Kesinlikle, sıra dışı bir akşam geçirdiklerini kabul salonuna girince anladı genç kız. Daha kapının önünde burnuna mis gibi çiçek kokuları gelmişti. İçeriye girdiğinde ise odayı süsleyen güllere inanamayan gözlerle baktı. Her zaman salonu aydınlatmak için kullanılan mumlardan çok daha fazlası her yerdeydi. Ancak en çok dikkat çeken Andrew'un tahtının yanında duran daha alçak tahtı. Çünkü en çok onun etrafı mumlarla kaplıydı. Ayrıca odaya girip biraz ilerledikten sonra tahtın yoluna, yere konan mumlar ve gül yaprakları da orayı işaret ediyordu. Andrew bu kadar beyaz güls nereden bulmuştu? Daha da önemlisi bu kadar hazırlık ne içindi? Kont Donavay gibi önemli, güçlü bir adam Elizabeth Perry'e romantik bir sürpriz hazırlamış olamazdı değil mi? Meredith'in odaya getirdiği hizmetçiler ortalığı toplarken bir köşede ne düşüneceğini bilemeden dikilip etrafı seyretti.

Vahşi'yi, İskoçya'nın ayazına karşı dörtlüyle koştururken sessiz bir küfür savurdu Andrew. Şu an kalesinin sıcakta, kollarında Elizabeth ile huzur içinde olması gerekiyordu. Tüm günü sürprizine alacağı tepkinin hayaliyle geçirmiş ancak hazırlıkları da boşa gitmişti. O kadar gül bulup getirmek kolay olmamıştı. Fakat Elizabeth'e o etrafındayken nasıl hissettiğini göstermek istemişti. Kızı ne zaman kollarına alsa sanki bir çiçek bahçesinde gibi hissediyordu. Mumlarla odayı aydınlatmıştı çünkü Elizabeth'i her gördüğünde gözlerini nasıl kamaştığını anlamalıydı. Genç kıza tanıdığı günden beri varlığıyla büyülenmiş, bambaşka bir adama dönüşmüştü. Tüm bunları ona söylemek için taht odasını seçme sebebi ise sahip olduğu her şeyi Elizabeth'e sunma hevesinden kaynaklanıyordu. Ona unvanını, şehrini, kalesini ve tahtını sunacak sonrasında dizlerinin üstüne çöküp evlenme teklif edecek-

ni. Tabii, hayalleri sevgili erkek kardeşi yüzünden suya düşmüştü. Albert ortada yoktu ve şehri terk edip kuzeye gittiğini görenler vardı. Aptal herif sabahki kavganın ardından tehdidini gerçekleştirmek için Maclachlan Klanı'na gidiyor olmalıydı. Andrew bunu anladığı an ne yapacağını bilemeden kardeşinin peşine düşmek ile kalede kalmak arasında seçim yapmak zorunda kalmıştı. Bir yanı kalede kalıp Elizabeth'in karşısına kale rahibiyle çıkarak hemen evlenmesi gerektiğini söylüyordu. Ancak kızı ikna edememe ihtimali vardı. Bu durumda Albert'in izini kaybederdi. Riski göze alamayarak Albert'in peşine düşmüştü. Panikle atını biraz daha hızlandırdı. Dougal'a, Elizabeth ile ilgili haber gittiği an felaketleri olurdu. Şüphesiz, torununu Andrew'un elinden gelip alırdı. Adamın ise tek yapabileceği genç kıza yalvarmak olurdu. Peki, Elizabeth başka bir seçim hakkı varken yine de Andrew ile evlenir miydi? Hangi aklı başında kız kendisini kaçıran, hakaret eden ve şiddet uygulayan adam ile evlenmek isterdi? Üstelik kuzeyin en güçlü klanlarından birinde yaşama şansı varken arkasına bakmadan Hawthorne'dan gidecekti.

Korkuyla kalbi sıkıştı Andrew'un. İlk defa böyle bir duyguyla karşılaşılıyordu. Elizabeth tarafından reddedilme ihtimali bile canını yakıyor, nefesini kesiyordu. *Bu kadar yaklaşmışken onu kaybedemem,* diye düşündü. Albert'a inanamıyordu. *Onun iyiliğini herkesten çok ben isterken nasıl olur da onu, benden korumaya çalışır?* diye kendi kendisine bir kez daha sordu. Gecenin sessizliğini nal sesleri bozarken, bedeli ne olursa olsun Albert'i durduracağına yemin etti Kont.

Uykusuz geçen gecenin ardından hâlâ gözünü pencereden ayıramayan Elizabeth, Julie elinde kahvaltı tepsiyle odaya girince kıza yardım etmek için elindekilere yöneldi.

"Leydim, lütfen izin verin ben yapayım. Zaten uykusuz kaldınız, üstünüzdekileri bile çıkartmamışsınız."

"Biliyorum, Julie ama düşünmeden yapamıyorum. Er-

keklerin bir şeyler saklayarak ortadan kaybolması normal değil. Endişelenmemek mümkün mü? Tüm gece gelmeyeceklerini bilmeme rağmen bekledim."

"Cüretimi bağışlayın, Leydim ama size bir şey soracağım."

"Eliza demek istedin herhalde? Sen benim arkadaşımın Julie. İsteddiğini sorabilirsin."

"Kont Donavay için neden bu kadar endişeleniyorsunuz? Sizi defalarca üzdü. Daha dün zor kullanarak kaleden çıkardı ve neredeyse her karşılaşmanızda kavga ediyorsunuz."

"O benim güvенеbileceğim tek insan. Sürekli kavga ediyoruz evet ama bu ona değer verdiğim gerçeğini deyişir. Sanırım şu an hayatımdaki en önemli insan o. Ağabeyim ile babam beni kandırırken Drew, gerçekleri anlam Thomas'ı saklamış olabilir fakat beni yeterince tanıımıyordu. Babamı da o kadar güm sakladıktan sonra anlatmak için doğru zamanı bulamadı. Andrew'u anlıyorum. Henüz tanımadım babasının yasını tuttuğu kızın karşısına çıkarak aslında baban yaşıyor diyemedi. Sanırım ben de diyemezdim."

"Onu anlamak istediğiniz için mi anlıyorsunuz yoksa başka seçeneğiniz olmadığı için mi?"

"Ne demek bu?"

"Kont Donavay'den başka gidecek kimseniz olsaydı yine de burada kalır mıydınız?"

"Eğer kast ettiğin babamsa..."

"Hayır, Eliza, Kont Donavay'in sizden sakladığı büyük bir sır var. Bunu size söylediğim için büyük bir ihtimalle cezalandırılacağım ama dün akşamdan beri ne halde olduğunuzu gördüm. Siz bu kadar iyi biriyken, sizi kandırmalarına daha fazla izin veremem. Onurlu, asil bir leydisiniz ancak hak ettiğiniz muameleyi görmüyorsunuz. İyi bir evlilik yapıp umvanlar alabilirsiniz. Burada, sizi her fırsatta ağlatan bir adama mahkûm olmak zorunda değilsiniz."

Elizabeth duyduklarının dehşeti ile kıpırdayamazken Julie hanımına annesi ile Kont konuşurken gizlice dinlediği her şeyi anlam. Damarlarındaki İskoç kanını, annesinin herkesten sakladığı hikâyesini ve MacLachlan Klanı'nı. Tüm

bunları sindirmeye çalışan genç kız, tek söz söylemeden, kalbine saplanan binlerce bıçağın acısıyla baş etmeye çalışarak sadece oturdu.

Andrew yanında Albert ile şehre döndüğünde hava kararmıştı. Sokaklardan geçerken yüzündeki sakin ifadeyi koruması gerekti. Tabii, o ne kadar sıradan bir günmüş gibi davransa da kardeşinin yüzündeki morluklar, vaziyetlerini ortaya koyuyordu. Kuzeye giden bir gemiye binmeden onu durdurmayı başarmıştı. Ama durdurulma ihtimalini önceden düşünen Albert kaldığı anda Andrew'a yakalanırken, onun yerine elinde Dougal MacLachlan'a her şeyi açıklayan bir mektupla Rupert gemiye binmişti.

İzbe bir han odasında Albert'i bulan Andrew öfkesini alana kadar bağırıp vurduktan sonra Elizabeth ile ilgili planlarını açıklamıştı. O sırada çoktan yola çıkan gemide Rupert'in kuzeye gittiğini söyleyen Albert, özürlerine rağmen ikinci kez yumrukların odağı olmaktan kurtulamamıştı. Artık yapacak bir şey yoktu. Bir an evvel kaleye dönüp Elizabeth'i evliliğe ikna etmek zorundaydı Andrew.

Amacına ulaşmak için bu akşam, üstündeki pis kıyafetlerden kurtulup güzel bir banyo yaptıktan sonra dinlenmeden Elizabeth ile konuşacaktı. Kaybedilecek vakit yoktu.

Avluda atları seysilere teslim ettikten sonra içeriye girdi iki kardeş. Akşam yemeği için masanın kurulmadığını gördüklerinde kızların onları bu akşam beklemediklerini anladılar. Muhtemelen odalarında yemek yiyip erkenden dinlenmeye çekilmişlerdi. Birazdan konuşacağı genç kızın rahatını bozacak olmaktan rahatsız olarak merdivenlere yöneldi Kont.

İlk basamağa adımını atmışken Elizabeth'in seslenmesiyle olduğu yerde kaldı.

"Kont Donavay!"

"Leydim..."

Merdivenlerden nezaket kurallarını umursamadan koşarak indi genç leydi. Andrew'un tam karşısına gelerek göz-

lerinin içine baktı. Üstünde dün geceden beri çıkarmadığı elbisesi vardı ve saçları dağılmıştı. Üstelik solgun görünüyordu. Çünkü geceden beri ağzına tek lokma yemek koymamış hatta uyumamıştı. Andrew ne diyeceğini bilemeden kızı inceledi. Saçlarındaki incileri fark etti ve tanıdı.

"Elbiseniz çok yakışmış, Leydim ancak yorgun görünüyorsunuz. Umarım bunun suçlusu biz değildir. Mektubumu almadın mı güzelim?"

Genç kız kalbinin üstünde taşıdığı mektubu çekinmeden çıkardı. Yosun yeşili gözlerini adamın deniz mavisi gözlerinden bir an bile ayırmıyordu.

"O tatlı sözleri söylediğiniz mektubu nasıl okumam, ezberledim, Lordum. Doğrusu sizin gibi bir vahşiye göre kelimelerle aranız oldukça iyiymiş."

Yüzünde sinirli bir gülümseme ile kâğıdı elinde salladı. Ardından gözünü bile kırpmadan adamın karşısında hırsla yırttı.

"Sanırım size bu zamana kadar haksızlık ettim. Barbar İskoç diye bağırdığım tüm o anları hatırlıyorum da ne büyük rezalet! Üstelik benim de asil bir İskoç olduğumu düşünecek olursak!"

Asil kelimesini tükürürcesine söyleyen kızın öfkeden kararan gözlerinden kendininkileri kaçırdı Andrew. Gördüğü ilk an bir terslik olduğunu anlamıştı. Ama bu beklediği hazırlıklı olduğu bir durum değildi. Kendisini nasıl savunacağını bilmiyordu.

"Neden sustunuz, Lordum? Sizin gibi her durumda söyleyecek sözü bulunan bir adama yakıştıramadım, en azından yalan söyleyebilirsiniz. Belki biraz inkâr edersiniz? Değil mi sevgili Albert? Belki ağabeyinin yerine sen konuşmak istersin. Her zaman bana karşı anlayışlı, sevgi dolu, samimi ve dürüst oldun. İkiniz de kocaman birer hayal kırıklığısınız."

"Eliza, yanlış düşünüyorsun."

Panikle kolunu tutan Andrew'a aşağılayarak baktı.

"Benim ne düşündüğümü nereden biliyorsun? Sen daha önce hiç böyle bir şey yaşadın mı? Senin değer verdiğin kış

insan gözünün içine bakarak yalan söyleyip aptal yerine koydu? Bugüne dek kaç kişi güvenini yerle bir edip kalbini binlerce parçaya böldü? Lanet olsun Andrew sana inanmıştım! Dün akşam bu aptal elbiseyi senin için giymiştim. Bana verebileceğin hayata razı olmuş, sadece senin yanında olmak istemişim. Sadece senin olmak..."

Gözyaşlarını elinin tersiyle silip, adamı ittirerek uzaklaşmaya çalıştı.

"Eliza'm..."

"Sakin! Benden uzak duracaksın. Büyükbabama derhal haber yollayacaksın ve en kısa zamanda buradan gideceğim. Hiçbirinizin yüzünü dahi görmek istemiyorum. Etrafım bu kadar yalancıyla doluyken delirmediğim için şanslıyım. Eğer haber yollamazsan yemin ederim buradan kaçmanın bir yolunu bulurum, gerekirse denerken ölürüm Andrew Donavay! Daha fazla Hawthorne danen bu lanetli yerde kalmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Herhalde asil bir İskoç leydisinin isteğini yerine getirecek kadar centilmensinizdir? Bundan sonra karşınızda ancak metres olmaya layık gördüğünüz İngiliz köylü kızı olmayacak. İyi geceler beyler."

Kendinden emin adımlarla odasına çıkıp kapıyı şiddetle çarpan kız, arkasında en büyük kâbusu gerçeğe dönen bir adam bırakmıştı.

Kalbinin acısını bastırmak istercesine kapıyı yumrukladı. Sonra hızını alamayıp masanın üstündeki sürahiyi yere fırlattı. Gözlerine dolan yaşları geçiştirmeye çalışırken bir taraftan da soluğu kesilene kadar ağlamak istiyordu. Ancak gururu buna engel oldu ve banyo yapıp geceliğini giyerek hiçbir şey olmamış gibi uyumaya çalıştı. Gece yarısı kaleyi terk eden Andrew'un avludan gelen sesini duymasaydı neredeyse başıyordu. Sinirle yarıktan kalkan kız giden adamın arkasından gözlerine inanamayarak baktı. Onun için bu kadar değersiz olabilir miydi? Elizabeth'in canı bu kadar yanarken hiç düşünmeden başka kadınlara mı gidiyordu? Kalbindeki acıyı susturmak için bir yol bulmalıydı. Yoksa gidip Fırtına'yı öldürmesi gerekecekti.

Sabahlığını üstüne geçirip Andrew'un çalışma odasına gitmek için odasını terk etti. Merdivenleri sessizce inerek, kimse tarafından görülmediğine emin olunca odaya girdi. Andrew'un o pek kıymetli şaraplarından içecek, böylece hem kendisi avunacak hem de adamın değer verdiği bir şeyleri elinden almış olacaktı. Sonradan saçma ve aptalca gelecek olan fikir o an oldukça cazip geldi.

Bünyesi içkinin hiçbir türüne alışkın olmayan kız, bir şarabı dün akşamdan beri boş tuttuğu midesine rağmen hızlı içerek hayatındaki en büyük sorumsuzluğu yapmış oldu.

Andrew kaleye döndüğünde hayatının en berbat günlerinden birini yaşadığını düşünüyordu. Günlerdir yorgun ve uykusuz olduğu yetmiyormuş gibi Elizabeth'i tamamen kaybetmek üzereydi. Babasının saygıdeğer sağ kolu Malcolm'a gitmiş, MacIachlan Klanı ile girebilecekleri bir savaş için akıl danışmıştı. Sonuçta Dougal, intikam almak isteyebilirdi. Ya da torununu istediğinde karşı koyarsa, klanının bundan ne derece etkileneceğini bilmek istiyordu. Kaleye aldığı cevapların yarattığı hoşnutsuzlukla dönmüştü. Dougal ile savaşmak kralın öfkesini üzerine çekmek anlamına geliyordu. Daha yeni İngilizlerle savaşukları için askerleri de İskoç kanı dökmek istemeyecekti. İki klan arasında her zaman dostluk vardı ve mantıklı olan bu iyi ilişkileri korumaktı. Bu durumda Elizabeth'e yalvarmaktan başka çaresi yoktu. Tabii, genç kızın İskoç inadını ve öfkesini aşmak zorundaydı. Üstelik zamanı da yoktu. Derin bir nefes alarak kaleye girdi. Tek istediği uyumaktı. Belki uyandığında son iki günün kâbus olduğunu öğrenirdi ve her şey yoluna girerdi.

Dalgın adımlarla odasının olduğu kata çıktı. Kapıyı kimseyi rahatsız etmemek adına sessizce açtı ve gördüğü manzara ile resmen odanın ortasında heykel gibi kaldı.

Elizabeth; elinde yarısı boş bir kadeh ile adamın yatağına uzanmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Andrew'u görünce kaşlarını çatı. Peltekleşen diliyle kelimeleri komik şekilde telaffuz ederek konuşmaya başladı.

"Senin burada ne işin var at toynağı!"

"Burası benim odam farkında mısın?"

"Majesteleri sonunda teşrif edebildiler. Metreselerinizin sıcak yatağından nasıl çıkıp gelebildiniz, efendim?"

Konuşmasını hiçkırığı ile tamamlayan kız şarabın bir kışını da elinin üstüne döktü. Sonra umursamazlıkla parmağından damlayan şarabı yaladı. Görüntü ile yüzünü ekşiten Andrew kızın kendinde olmadığını anladı.

"Sarhoş musun sen?"

"Sen beni kendinle karıştırdın sanırım. Sarhoş olsam bir kere böyle duramazdım ki!"

Yatakta doğrulan kız, kalkmaya çalışırken yine yastığın üstüne devrildi. Kadehte kalan son şarapta böylece yere dökmüş oldu.

Kızın yardıma ihtiyacı olduğunu gören Andrew yanına gelip kolunu tutmaya çalıştı.

"Aaaa, bırak beni, senin ne işin var benim odamda pis sapık? Sen git Janet'in odasına gir! Onun çok güzel kızıl saçları varmış."

"Eliza benim odamdayız."

"Sen bana ne demek istiyorsun? Odamı bulamayacak kadar salak mıyım? Okumayı altı yaşında öğrendim. Daha Adam heceleyemezken İncil okuyordum anladın mı? Utanmadan bir şeye benzetemiyor beni. Ben benzeteceğim ama seni bir şeye. Hımm... Buldum, katır pisliği!"

Kendi sözüne gülen kız adama doğru parmağını sallayarak yatığı yerden zor da olsa kalktı. Ama ayağı geceliğinin eteğine takılınca Andrew'un kollarına düştü. Yüzleri birbirine öyle yakındı ki adamın nefesi yanağına değdiğinde kıkırdadı. Aynı anda da erkeksi bir şekilde geçiriverdi!

"Eliza, hadi gel güzelim seni odana götüreyim."

"Sen beni götüremezsin, izin vermiyorum! Yalanlarını dinlemeyeceğim! Bu gece hangi bahanelerin arkasına saklanmak için odama girdin? Ama beni kandıramazsın, Kont Donavay. Bunu o kalın kafana sokacaksın!"

"Tamam, Eliza, götürmüyorum seni hiçbir yere, burada kal. Ama elini yüzünü yıkayalım en azından."

"Zaten götüremezsin. Böyle vazgeçmeye devam et. İnanmıyorum. Hiçbir yere bırakmam seni götüreceğim," der. Ama sen sadece bana bağırsın. O kadar mı çirkinim ben? Seni reddettiğim günün gecesi başka kadınlara gidecek kadar sıkı mıyım?"

Gözleri dolan kıza inanamayarak baktı Andrew. Kollarına tutunmuş umutsuz gözlerle bakıyordu.

"Senden vazgeçmek mi? Asla güzelim, benden kurtulmak için öldürsen dahi hayaleüm peşini bırakmaz. Bu akşam Malcolm'un yanına gittim. Benim için yeryüzünde senden başka kadın yok. Bu güzel, yeşil gözleri; mis kokulu, kumral saçları hiçbir şeye değişmem."

"Ama beni bir gün bırakmayacaksan neden evlenmeye lıyk görmedin? İskoç olmama rağmen beni bir sokak kadını yerine koydun."

"Eğer Albert olmasaydı bugün evlenmiş olabilirdik Elizabeth. Senden dün akşam benimle evlenmeni isteyecektim."

"Neden?"

Kızın gözlerinden akan yaşları başparmağı ile kurutmuş adam. "Sen neden ağlıyorsan o yüzden, güzelim. Beni ne kadar büyülediğini görmüyor musun?"

"Ben senden başka kimseyi ya da hiçbir şeyi istemiyorum Drew!"

Andrew'un boynuna kollarını dolayarak gözyaşlarını göğsüne akıttı Elizabeth. Yeni bir hıçkırık krizi gelene kadar da kıpırdamadı. Sonra kıkırdarak adamdan uzaklaştı.

"Sanırım bu gece odamda kalabilirsin Drew. Burası zaten çok büyük..."

Kızın gülererek söylediği söz üzerine Kont da sırtı ve kollarıyla Elizabeth'i yatağı yatırdı. Kollarını adamın boynundan çekmeyen kız, gözlerinin içine baktı.

"Bana, gözlerimde ormanların en güzelini sakladığını söylemiştin. Sen de denizlerin en güzelini saklıyorsun."

"Katır pisliği olmaktan iyidir sanırım?"

"Ah hayır, hiçbir şey katır pisliği kadar yakışmaz sana!" Başını, adamın boynuna gömerek kıkırdadı genç kız. Bir

süre sonunda orada sızıp kaldı. Elizabeth'in kollarında ve ya-
tığında uyuyan halini seyreden Andrew ise hangi milletten
olursa olsun onunla yine de evleneceğini bir kere daha an-
ladı. Elizabeth'ten başkası onun çocuklarını doğuramazdı.
Ondan başkası bu kalenin hanımı olamazdı. Bir kez kollarına
aldıktan sonra, Andrew'un ondan vazgeçmesi ise söz konusu
bile olamazdı.

"İstersen İngiltere prensesi ol, rahibem yine de seninle ev-
lenirim çünkü sen olduğun gibi çok güzelsin," diye, uyuyan
kızın kulağına fısıldayıp alnından öptü. Kararını vermişti. Ne
olursa olsun Elizabeth Perry'i bırakmayacaktı.

Esir

Uykusunda kıpırdanan Elizabeth önce yatağın sıcaklığını fark etti. Neredeyse bunaltıcı derecede sıcak ve kızın yanağı sert bir zemin üstünde gibi uyuşmuştu. Yutkunarak gözlerini açmaya çalıştı, boğazı kurumuştu. Sonunda gözlerini aralamayı başardığında başına saplanan ağrıyla kaşlarını çatı. Neredeydi böyle? Bulunduğu odayı tanıyana dek etrafına anlamsız bakışlar gönderdi. Ardından kendisini saran kolları ve sokulduğu bedeni idrak ederek, hızla Andrew'un tutuşundan kurtulup yatağın en uzak köşesine kaçtı. Bu abartılı hareketi ile kaşlarını çatan adam da homurdanarak gözlerini açtı.

"Benim, senin yatağında ne işim var!"

"Sana da günaydın."

"Bugün değil! Neler oluyor, ben nasıl geldim buraya?"

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun gerçekten?"

"Yok, hatırlıyorum ama sohbet olsun diye senden dinlemek istiyorum! Saçmalama da cevap ver. En son senin çalışma odanda şarap içiyordum. Tek hatırladığım bu."

"Yaptığın hırsızlığı kabul mü ediyorsun?"

"En azından yalancı değilim."

Adamın karşısında kollarını göğsünde birleştirip kendinden emin bir görüntü çizmeye çalışan Elizabeth, üstünde geceliğiyle Kont'un yatağında oturduğunu hatırlayıp panikle yatak örtüsünü üzerine çekti. Bir yandan dün geceye ait bir ipucu bulmak için yatağı inceliyordu. Aklından ne geçtiğini anlayan Andrew sırtarak bu halinin tadını çıkardı.

"Akşam kaleye döndüğümde odamda, yatağında beni bekliyordun. Kollarıma adarken de hiç sarhoş gibi durmuyordun."

İrileşmiş gözleriyle başını iki yana salladı Elizabeth. "Yalan söylüyorsun. Ben öyle bir şey yapmam!"

"Madem inanmayacaktın niye bana soruyorsun?"

"Bunu yapmış olamayız. Yani ben hatırlamıyorum bile!"

"Hatırlasaydın sorun olmayacak mıydı?"

"Hâlâ benimle konuşabiliyor musun sen? Benden faydalanıp, utanmadan alay edemezsin! Sen..."

"Hakaretlerini sıralamadan önce sakın ol. Dün gece aramızda düşündüğün gibi bir şey geçmedi. Zaten geçseydi her anını hatırlardın. Seni o kadar sarhoş edebilecek bir içki henüz yapılmadı."

Sinirle yataktan kalktı genç kız. Sabahlığını hızla üstüne geçirirken bir yandan söyleniyordu.

"Hayatımda gördüğüm en ukala adamsın."

Andrew da yataktan kalkarak karşısına dikildi. "Daha önce benim kadar güçlü, yakışıklı ve zeki bir adam görmediğini de söylemiştin. Bu kadar en bir araya tesadüf eseri mi geldi acaba?"

"Galiba haklısın ama eksik söylemişim. Sen hayatımda gördüğüm en yakışıklı, güçlü, zeki ve aynı zamanda kendini beğenmiş, ukala, yalancı, ikiyüzlü, deli..."

Eliza'nın kollarından sertçe tutan Andrew, kızı kendine doğru çekerek dudaklarını onunkilere yasladı. Nasıl oluyordu da bir tartışmanın ortasında, sinirlenmesi gereken zamanlarda bile onu arzulayabiliyordu?

Elizabeth, adamın sert ve sıcak vücudunu yakınında hissetmenin yarattığı duyguyla baş etmek istercesine omuzlarına tutundu. Gururunu, öfkesini hatırlayıp kendisini toparlamak zorundaydı. Andrew'un çekimine kapılıp yeni bir hayal kırıklığı daha yaşamayacaktı. Zor da olsa bedenlerini birbirinden ayırdı. Karşılık vermemek işkenceyse, Andrew'u kendisinden uzaklaştırmak ölüm gibiydi. Dolan gözlerini kırıştıtarak adama baktı.

"Seni susturmanın başka yolu yoktu."

"Yakında büyükbabam gelecek ve buradan gideceğim. O zaman beni susturmana da gerek kalmayacak."

"Varlığından rahatsız olmadığımı biliyorsun. Buradan gitmeni istemiyorum."

"Ama ben sana fikrini sormuyorum. Her neyse, bugün babamı görmeye gideceğim. Daha fazla burada oyalanmadan hazırlanmalıyım."

Andrew'a soğuk bir bakış gönderdikten sonra odadan çıktı Elizabeth. Karşısına geçip nefesi tükeninceye kadar bağlamak, İskoç olduğunu saklama sebebini öğrenmek istiyordu. Ancak daha fazla bu adamın karşısında küçük düşmezdi. Odasına gidip Julie'nin sorgulayan bakışlarına aldırnamaya çalışarak giyindi.

Kahvaltı masasında tam bir sessizlik hâkimdi. Elizabeth'in dün gece Andrew'un odasında kaldığını tüm kale halkı duymuştu ve hizmetçiler için günün dedikodusu buydu. Albeni ile Rosalie de neler olup bittiğini anlamadan Andrew'un sessiz duruşundan çekiniyordu. Elizabeth merdivenlerden inip yanlarına gelene kadar kimse kıpırdamaya bile cesaret edemedi.

"Ben hazırım, gidip babamı göreceğim."

Genç leydi, çatık kaşları ile sert bir görüntü çizmek istiyordu ama akşamdan kalma olduğu için baş ağrısı ve boğazındaki kurulukla baş etmeye çalıştığı her halinden belli oluyordu.

"Oturup kahvaltımı ettikten sonra elbette gidebilirsin. Dünden beri bir şey yemedin, önce karnını doyur."

"Senden emir alacak değilim, şimdi gideceğim diyorum."

Elizabeth yaptığının çocukça olduğunu ve Andrew'un haklı olduğunu biliyordu. Ancak hâlâ kırgındı, sinirliydi. Adamın, efendisi gibi davranması rahatsızlık vericiydi.

"Sana emir vermiyorum. Sadece önce yemek ye diyorum. Sonra seni bizzat ben Vahşi ile götürürüm"

"Ben de benim iyiliğimi düşünüyormuşsun gibi davranma diyorum!"

"Elizabeth hâlâ benim sorumluluğumdasın ve istesen de istemesen de senin iyiliğin için kararlar alacağım. Sorumsuzca davranamazsın."

Ellerini beline koyan genç kız gözlerini kısarak baktı. "Babam şimdi göreceğim! Esirin olduğum zamanlar bitti. Bunu o kalın kafana soksan iyi edersin."

Sinirle masadan kalkıp kızın karşısına geçti Andrew. Tamamen kavga çıkarmak için inatlaştığının farkındaydı.

"Babamı elbette görürsün ama sen istediğin zaman değil, ben uygun gördüğüm zaman. Şimdi oturup şu kahvaltını yap."

"Sen emrettiğin zaman değil, canım istediğinde yemek yerim, Lordum! Gidip askerlerine emir ver, beni de oyalama."

"Rose, Albert bizi Leydi Eliza ile yalnız bırakın hemen!"

Adamın sinirlenince iyice ortaya çıkan İskoç aksanını sesini kalınlaştırarak taklit etti Elizabeth. Yalnız kaldıklarında aralarındaki mesafeyi kapatarak koluna yapıştı Andrew.

"Saçma konularda kavga mı etmeye başladık şimdi? Ailemin yanında bana böyle davranamazsın!"

"Canım nerede, nasıl davranmak isterse öyle davranırım. Ben yalancılardan emir almam!"

"Hâlâ benim çatım altında yaşadığını hatırlatmamı ister misin? Burada benim kurallarım geçer!"

"Ben de sana buradaki günlerimin sayılı olduğunu hatırlamak isterim. Büyükbabam geldiğinde..."

"Kes sesini Eliza! Annen bile o adamdan kaçmış. Sana iyi davranacağını nereden biliyorsun? MacLachlan Klanı'nda daha mutlu olacağını sana düşündürten nedir?"

"En azından orada benimle yatmaya çalışan, metresi olmayım diye yalan söyleyen adamlar yoktur! Büyükbabam kendi kanından olduğum için beni koruyacaktır."

"Ben seni korumuyor muyum?"

"Benim en büyük düşmanım zaten sensin!"

Andrew sinirden kararan gözleriyle Elizabeth'e baktı. Şimdi de düşman mı olmuşlardı yani?

"Benden yalanım için bir açıklama bile istemeden yargılayıp düşmanın ilan ediyorsun öyle mi rahibe?"

"Aynen öyle Fırtına, neden yeni yalanlarını dinleyip vakit kaybedeyim? Doğruları söylüyormuşsun gibi bana kızma."

Genç leydiyi tamamen kendine çekip beline sarıldı. Kont. "Peki, sana orada kim böyle hissettirecek, güzetim? Büyükbabanla gittiğinde benden sonsuza dek mahrum kalacaksın."

Elizabeth boynunda adamın nefesiyle ve kulağına fısıldanan kelimelerin doğruluğuyla olduğu yerde titredi. Vücudu adama sokulup kendisine ihanet ederken kalbine Andrew'ün bir daha görememe fikri ile ağırlık çöktü. Fakat gururundan kalanlara tutunarak kendisini toparladı.

"Aksine sana mahkûm olmaktan kurtulacağım. Kendine güvenine bakılırsa aptal bir genç kız gibi davranıp sana yük olduğumu sanıyorsun. Bugüne dek başka seçeneğim olmadığına inandığım için sana yakın duruyordum. Bana yaptığın iyiliklerin karşılığını ödemek içindi. Ama artık gidecek başka bir yerim ve bana sahip çıkacak insanlar var. Yani buradan kurtuluyorum."

Aklından geçen tüm kötü ihtimallerin dile getirilmesiyle donup kaldı Andrew. Aralarındaki tutku tek taraflı olamazdı değil mi? Elbette aşka inanan bir adam değildi ama genç kız tarafından sevilme düşüncesinin cazibesini inkâr edemezdi. Fakat Elizabeth'i bu kadar arzularken, o, bir şey hissetmediğini söylüyordu. Bu zaaf ve ilgi nasıl tek taraflı olabilirdi? Evet, Elizabeth kesinlikle onun zaafiydi. Ancak dokunuşlarına verdiği karşılıklardan, ona bakışlarından sonra ilgisiz olduğunu söyleyemezdi. Belli ki sinirden ne söylediğini bilmiyordu.

Genç leydi sözleriyle yine fazla ileriye gittiğini biliyordu. Ama gururundan kalanları kurtarmaya çalışmıştı. Bunu başarırken de Andrew'un gururunu yerle bir etmişti. Adam da sözlerinin bedelini ödetmek için sadistçe gülümsedi.

"O halde bundan sonra rahatsızlık verici öpücüklerim, dokunuşlarım olmayacak. Sana, söz veriyorum, kesinlikle

Oyayay

dokunmayacağım. Büyükbaban gelene kadar bu kalede iki yabancı olacağız.”

Sözünü ispat edercesine odanın diğer ucuna gitti ve Royce'a seslendi. Silahlar odaya girdiğinde Elizabeth'e bakma zahmetine bile girmeden onunla konuştu Andrew.

“Leydi Perry babasını görmeye gidecek. Kendisine eşlik et ama at binmeyi bilmiyor bu yüzden yürüyerek gidin. Kahvaltı etmek istemiyor. Hemen yola çıkacaksınız. Akşam olmadan dönerseniz iyiliğinize olur. Hava karardığında so- sunmak isterseniz bilemem tabii.”

Burnu havada bir soylu gibi masaya dönüp kahvaltısına devam etti. Elizabeth, adamın sözünü tutmaktaki kararlılığına ikna olup, kurtulan gururu ve kırılan kalbi ile önce pelerini sonra da şalını giyip refakatçisiyle yola koyuldu.

Aç karnı guruldarken artan baş ağrısıyla homurdandı Elizabeth. Günlerin açlığı halsiz bırakmıştı.

“Bu yol bu kadar uzun muydu Royce?”

“Evet, Leydim. Hatta kestirmeden gidiyoruz ama kulübe surların dışında olduğu için epeyce uzak.”

“Sen de benim yüzümden yürüyorsun, özür dilerim.”

“Sizi korumak benim görevim efendim. Bir İskoç askeri asla sorumluluklarını yerine getirirken şikâyet etmez.”

İskoç erkeklerinin bitmek bilmeyen erkeklik gururlarının farkındaydı, Leydi. Dalgınlıkla gülümsedi, sonra aklına gelen soruyla genç silahlara döndü.

“İskoç erkekleri kadınlarıyla anlaşmayı nasıl başarıyor Royce? Yani siz biraz sinirlisiniz ve hep size itaat edilmesini istiyorsunuz.”

“Kadınlarımızda genelde uysal olmuyor. Örneğin siz her fırsatta klan beyimizi sinirlendiriyorsunuz. Sürekli itiraz edip kendi fikrinizi söylemekten çekinmiyorsunuz.”

“Anlaşılan senin de kapıları dinleme huyun var.” Açıkça

bozulan Elizabeth, hakkında varılan yargı ile iyice huyur-
laşmıştı.

"Leydim, darılmayın ama siz bağırmaya başladığınızda
kulaklarımızı tıkasak dahi duymamak mümkün değil."

"Biraz abartmıyor musun, yani ben o kadar da kavgacı de-
ğilim. Aslında uysal bile sayılırım."

Karşısında utanıp savunmaya geçen kıza gülümsedi, Roy-
ce ve onun ileride bir gün klan hanımı olacağını o an bileme-
yerek kıza samimi bir sohbeta girdi.

"Siz kesinlikle vahşi bir kısırak kadar itaatsizsiniz. Ancak
Lord Donavay ne kadar değerli olduğunuzun farkında, siz
dize getireceği günü bekliyor. İskoç erkekleri kendilerine ita-
at edecek kadınlar ister bu doğru ama savaşa gittiğinde kend
ayakları üzerinde durabilen, mücadeleci, güçlü kadınları se-
verler. En iyileri de başta ehlileştirilemeyenlerdir. Tıpkı atlar
gibi. En vahşi atlar kendilerine farkında olmadan bir sahip se-
çip ona bağlanırlar. Onunlayken sonsuz bir sadakat ve itade
hizmet ederler. Başkalarına karşı yine hırçın fakat sahiplerine
karşı tamamen uysal olurlar. Bir gün siz de birine boyun eğe-
ceksiniz."

"Az önce genç bir hanımı kısırağa benzettğin gerçeğin
duymazlıktan geliyorum Royce. Yoksa yeni elde ettiğimiz
arkadaşlığımızı bozmamız gerekecek."

Ne kadar silahtarı terslese de içinde bir yerlerde Andrew'a
teslim olduğunu biliyordu Elizabeth. Ayrıca adamı bazen ha-
yattan bezdirecek kadar kavgacı olabiliyordu. Gerçi Andrew
da çoğu zaman onu delirtiyordu. Yine de hangi erkek, bir
kadını sadece yatağa atmak için bu kadar uğraşır ki? Üstelik
Kont Donavay gibi zengin, güçlü ve yakışıklı bir adamdan
bahsediyordu. Andrew'a gücü tükenene kadar vurma isteği
ile doldu. Neden yalan söylemişti? "Sen asil bir İskoç'un
rahibe ve bu durumda aramızda engel kalmadı. Seni hâlâ ist-
yorum, normal insanlar gibi biz de evlenebiliriz," demek bu
kadar zor muydu?

Söğuktan sızlayan ellerini birbirine sürterek adımlarını
hızlandırdı. Royce'un varlığını unutmuştu. Sonunda kulü-

beye geldiklerinde yorgunluktan ölmek üzere olduğunu düşündü. İçeriye girer girmez şöminenin önüne geçip ısınmaya çalıştı. Gelme amacını hatırlaması için biraz dinlenerek kendine gelmesi gerekti.

"Tüm gün kalede oturmaktan hamlamışım. Eskiden köyde her yere yaya olarak giderdim. Burada resmen yürümeyi unutmuşum."

"Hoş geldin kızım. Geldiğine göre öfkenin geçtiğini umuyorum."

Babasının sesini duyunca tamamen toparlanıp ona döndü. "Hoş bulduk baba, geçen günkü saygısız davranışım için sizden özür dilemeye geldim. Hâlâ kendi fikirlerimin doğru olduğuna inanıyorum ama size karşı davranışım yanlış. Lütfen affedin."

"İşte benim tatlı Lizzy'm. Sen gittikten sonra ben de söylediklerim için pişman oldum kızım. Sadece haftalardır bu kulübeden çıkmadım, evimizden uzaktayım ve senin için tahmin edemeyeceğin kadar çok endişelendim. Bu yüzden ne dediğimin farkında değilim. Fakat seni kaçıran, evimizi basan bir adamı savunmanı anlayamıyorum. Adam, çok yanlış bir şey yaptı kabul ediyorum. Ama o İskoç adam da benim gözümde onun kadar suçlu."

"Baba..."

"Kabul ediyorum, belki herkesten çok ben suçluyum. Senin William ile nişanlanmana izin vermemeliydim. Ancak o an çok iyi bir fırsat gibi duruyordu. Elizabeth, köyde bekâr bir kadın olarak yaşamamı ve yalnız ölmeni istemedim. Zengin, asil ve genç bir adamla evlenip mutlu olmanı istedim. Ben senin babanım, iyiliğini düşündüğüm için böyle yaptım. Bir gün öldüğümde bu dünyada tek başına kalmaktan korkuyorum. Adam bir erkek, o evlendiğinde, ağabeyinin omzunda bir yük olduğunu düşüneceksin. Seni tanıyorum. Tek başına solup gitmene izin veremezdim. William da kalbini sana sundu. Sarayda yaşayacağına, seni seven bir adamla mutlu olacağına inandım."

Babasının ne hissettiğini o an anladı Elizabeth. Yaşlı adam sadece kızının iyiliğini isteyen bir babaydı.

"Bunu bana niye anlatmadın baba? Tam iki yıl her şeyi sakladın."

"Çünkü hâlâ çocuk ruhlu, inatçı, yanlış olsa bile kendi bildiği yoldan şaşmayan bir kızsın. Seni başımdan atmak istediğimi sanabilirdin. William'ın aşkı seni korkutabilirdi. Bu erkeğin sevgisine hazır değildin Lizzy. Ruhunun olgunlaşmasını bekledim. Sana doğum gününde her şeyi anlatacaktım ama o gün yaşananları biliyorsun."

"Ailemizde o kadar çok sır var ki on dokuz yıllık hayatımda yalansız bir an bile geçmemiş! İnsanların benim iyiliğim için yalan söylemesinden yoruldum. Beni korumaya çalıştıkça canımı daha çok yakıyorsunuz."

David Perry, dolan gözlerini saklama gereği duymadan kızının yanına gidip saçlarını okşadı.

"Senin ne kadar güçlü bir kız olduğunu göremediğim için beni affet Lizzy. Bana annenin emanetisin, kıymetlimsin. Seni uygun şekilde yetiştirme çabam, hakkında aldığım kararlar hep bu yüzdendi. Tabii geldiğimiz yer ortada. Her şeyi berbat ettim, haklısın. Bundan sonra daha iyi bir baba olacağım. Ama önce anlatmam gereken son bir sırtımız var. Annen aslında..."

"Annemin İskoç olduğunu biliyorum. Kalede tanıştığım bir hizmetçi kızdan öğrendim her şeyi. Ancak bir kere de senden duymak istiyorum."

Kulübenin bir köşesinde oturan Royce'a aldırmadan, baba kız uzun süre sohbet etti. Elizabeth hikâyesini dinlerken annesine bir kere daha hayran oldu. Açlığını, yorgunluğunu babasının şefkatli kollarında unuttu.

Hava kararmadan kaleye dönmeleri için uyarı Royce, baba ile kızı daldıkları dünyadan çıkardı. Genç kız babası ile vedalaşıp sıkıca giyindikten sonra hoşnutsuzlukla yeniden

Onyap
yola çıkırlar. Bir süre sessizce yürüten Elizabeth sonunda dayanamayıp söylenmeye başladı.

"Fırtına kaledede huzur içinde oturuyor, bizim şu halimize bak! Midem açlıktan konuşmaya başladı! Babamın yanındayken bir şeyler yeseydik keşke, konuşurken unuttum. Dayanamıyorum ben Royce, başım dönüyor. Yalvarırım gidip bir e, çek bul! Beni kaleye götürecekt her şeye razıyım. Zaten şehirdekilerin meraklı bakışlarına maruz kalmayalım diye ormandan gidiyoruz. Ölssek leşimizi bulmazlar burada biliyorsun değil mi?"

"Belki de gücünüzü yürümeye harcamalısınız, Leydim. Bundan sonra kaledeki zamanlarınızı da at binmeyi öğrenmek gibi faydalı şeylere harcamanızı öneririm."

Gözlerini deviren kız, tıpkı lordu gibi konuşan silahlara kışlarını çatarak baktı.

"Andrew'un neden seni yanımda yolladığı anlaşıldı. Neredeyse onun kadar sinir bozucusun, kendinle gurur duyabilirsin."

"O halde karşıya bakmamanızı öneririm efendim, göreceğiniz şey sinirlerinize iyi gelmeyecektir."

Başını merakla kaldıran kız uzaktan gelen atı ve üstündeki koca cüsseli adamı hemen tanıdı. Royce'un düşündüğünün aksine sinirlenmedi hatta mutluluktan ağlayabilirdi. Soğuktan akan burnunu çekerek Vahşi'den korkmadan Andrew'a doğru koşar adım ilerledi. Halini gören adam yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme ile atı durdurdu. Elizabeth'i yeterince cezalandırdığına inanıp almaya gelmişti.

"Şükürler olsun geldin!"

Zaten sendeleyeyen kız açlığa daha fazla dayanamadan olduğu yere düşüverdi. Hayatında ikinci kez bayılıyordu. Birincisi Vahşi'nin güçlü tekmesi yüzünden olmuştu ve şimdi açlık güçlü bünyesini bitkin düşürmüştü.

Bu halini gören Andrew panikle attan inip genç kıza kolunu arasına aldı.

"Kendine gel lütfen güzelim, iyi misin?"

Elizabeth adamın endişeli sesini duyunca kendine geldi

ama araladığı gözleri hemen yeniden kapandı. Andrew, onu panikle ata yerleştirip kaleye doğru yol alırken o da başını adamın göğsüne gömmüş, belli etmemeye çalışarak gülüyordu. Andrew'un korkusunu görünce durumunu olduğundan biraz daha kötü göstermek isteyip numara yapmıştı. Onun için üzülmelerini, ona ilgi göstermesini istiyordu. Ancak bu ilgiyi açıkça istemeye gururu izin vermediğinden adamın kollarında olmanın tek yolu şu anda buydu.

Vahşi, çifti kaleye hızlıca götürdü. Andrew kollarından bir an bile ayırmadan Elizabeth'i odasına taşıdı. Julie'ye bekim çağırması için emir verirken içten içe kendisine kızıyor-du. Gözünün önünden ayırmamalı, gerekirse zorla karnını doyurup babasının yanına kendisi götürmeliydi. Şömine ateşini artırarak üşüyen ellerini ısıtmak için kendininkilerin arasına alıp sıkıca tuttu. Bu noktada Elizabeth, Andrew'un gözündeki yerinden emin olarak istemsizce gülümsedi. Yalanlarının sebebini bilmiyor ve hâlâ kızıyordu fakat ortada bir gerçek vardı. Elizabeth Perry kesinlikle Andrew Donavay'ın zaafiydi.

Genç kız gözleri kapalı aptalca sınırtırken Andrew'a yakalandığının farkında değildi.

"Eğleniyor musunuz, Leydim? Kollarımda zevkten kendinizden geçtiğinizi belli etmemek için şimdi de bu yolu mu buldunuz? Ben bu çirkin oyunlara katlanamam. Bir İskoç verdiği sözün arkasında durur. Size bir daha elimi sürmeyeceğim dediysem sürmeyeceğim. Aciz numaralarınızı üstümden denemeyin!"

Utançla gözlerini açtı Elizabeth. "Sen ne söylediğini sanıyorsun? Ben gerçekten hastayım, numara yapmadım!"

"Bana yalancı dediğin için utanmalısın, ben en azından hasta numarası yapıp senden faydalanmıyorum." Abartılı bir kınama ifadesi ile kıza bakarken içten içe eğleniyordu, Kont.

"Ben öyle biri değilim, sen ne söylemeye çalışıyorsun?" Utançtan kızaran kızın gözleri dolmuştu.

"Çalışmıyorum, direk söylüyorum benden faydalanıyorsun, yalancısın."

"Öyle olmadığımı biliyorsun! Ben dünden beri açım."

"Açıklamanı dinlemek istemiyorum. Sen benim hakkımda hep karar verip infaz ediyorsun, artık ben de öyle yapacağım. Madem yine düşmanınız, anlaşmamız bozulmuş demektür."

"Aynı şey değil."

"Benim gözümden aynı. Buraya geldiğin günden beri sana her gün kendimi ispat etmeye çalışmaktan yoruldum. İşin komik tarafı senden nasıl bir adam olduğumu sakladım. İlk günden beri uzak durman için uyardım, korkmalısın dedim. Ama sen sürekli biraz daha yaklaşıp bunun için bana kızdın. Şimdi seni azat ediyorum."

Elizabeth kalbinde hissettiği keskin acıyla sarsıldı. Sonunda ondan vazgeçmişti Andrew. Sabrının sonuna gelmişti. Karşısında, sözleriyle yıkılan görüntüsünü bir süre izleyip arkasına bakmadan odayı terk etti. Muayeneye gelen hekimi de geri gönderdi. Sadece Julie elinde bir yemek tepsisiyle hanımının yanına girdi.

Kapının önünde ağabeyini bekleyen Albert, istemeden duyduğu sözlerin şaşkınlığı ile Andrew'a baktı. Koridorda yeterince uzaklaştıklarında merakına yenilerek sordu.

"Gerçekten Eliza'dan vazgeçecek misin?"

"Dünyanın tüm orduları gelse, mezardan babam çıkıp tehdit etse yine de o inatçı, huysuz rahibeden vazgeçmem. Bir ömür kavga edeceğimizi bilsem dahi gerekirse onu bu kalede zorla kilit altında tutarım. Onun benden kurtulması diye bir şey söz konusu değil."

"O zaman niye öyle söyledin?"

"Ne hissettiğimi anlamasını istedim. Onu ehlileştirmeye çalışıyorum Albert. Öyle ki işim bittiğinde gözü benden başkasını görmeyecek ve sonsuz bir itaatle bağlanacak."

Elizabeth, karnını iyice doyurduktan sonra güzel bir banyo yapıp lacivert kadife, düşük dekolteli bir elbise

giydi. Şöminenin karşısında kuruttuğu saçlarını kurdeleyle bağlayarak hazırlandı. Andrew onu azat edemezdi. Eise bile fark etmezdi çünkü o da adamı esir almıştı. Üstelik bırakmaya niyeti de yoktu. İstediginde gerçek bir hanımefendi olduğunu ispat edecekti. Andrew'a ne kadar güzel olduğunu hatırlatma zamanıydı. Daha önce güzelliği ile büyüldüğünü söylememiş miydi? O halde yeniden büyülemeliydi.

Yemek salonuna girdiğinde gerçekten tüm gözler üzerine çevrildi. Kendinden emin adımlarla yürüyerek Andrew'ın onu en iyi görebileceği yere oturdu. Rosalie'nin endişeli bakışlarını, üstünde çalışılmış bir gülümsemeyle geçiştirip ıstahla yemeğini yedi. Sessizce oturan Rosalie'nin aklından ne geçtiğini biliyordu. Karnında gayrimeşru bir çocuk olmasına rağmen rahatı çünkü Adam'ın, MacLachlan Klanı'nın varisi olduğunu öğrenmişti. Andrew onu öldüremezdi ve Dougal MacLachlan'a haber gittiğine göre, geldiğinde Rosalie'ye de sahip çıkardı. Kızın tek endişesi Elizabeth'in dengesiz halleriyle planı bozmasıydı.

Akıllarda bir sürü düşünce ile yenen sessiz akşam yemeğinin bitiminde, yüzü berelerden gözükmeyen Albert'a acıdı Elizabeth.

"Albert'a rağmen iştahım kaçmadan yemek yiyebildiğime göre bu tavuk gerçekten lezzetli olmuş Nessie, ellerinize sağlık."

Hizmetçi kıza gülümseyerek Albert'a döndü. "Bu yaralan Gerard'a göstermediniz mi Lordum?"

"İlk kez olan bir şey değil, kendiliğinden geçer. Gerek yok."

"Olmaz, Julie odamda daha önce hazırladığım merhemden olması lazım lütfen getirir misin?"

Ona bakan Andrew, Rosalie, Malcolm ve Rupert'a gülümseyerek açıklama yaptı. "Bana saldıran William'in adamı da beni biraz yaralamıştı. Gerçi bununla kıyaslanamaz."

Albert'ın yüzünü iyice inceleyip, Meredith'i çağırarak ağrılarını azaltacak ilaç tarifleri verdi. İnsanlara bağırıp hursuzluk çıkarmaktan başka işlere yaradığını hatırlatmıştı.

çalışıyordu. Yaralara baktıktan sonra Rosalie ile biraz sohbet etti. Şömine ateşi karşısında herkes gevşemişti. Eline işleri olarak bir süre Rosalie'ye örgü örmeyi öğretmeye çalıştı. Soğuk kış kendisini şimdiden gösterdiğine göre hazırlıklı olmaydılar. Yani bu kış Elizabeth hiçbir yere gitmeyecekti. Böyle söyleyemeyeceği için kışın Hawthorne'da nasıl geçtiğini, ne gibi önlemler alacaklarını Andrew'un duyabileceği bir ses tonuyla sordu. Fakat tüm bu çabalar sonuç vermemişti. Adam, bütün akşam boyunca bir kez bile yüzüne bakmamış, başını ondan tarafa çevirmemişti.

Sonunda pes ederek uyumak için odasına çıktığında gerçekten Andrew'un ilgisini artık çekmediğini düşünerek üzüldü. Oysa Andrew'un tüm akşam tek düşündüğü Hawthorne'a gelmek üzere adamlarıyla yola çıkan Maclachlan Klan Beyi Dougal Maclachlan'dı. Yakında Hawthorne sınırına dayanacak en az bir gemi dolusu İskoç askeri vardı.

Düello

Aynanın karşındaki görüntüsüne bir kez daha suratını asarak baktı Elizabeth. Kırmızı elbisesinin yakasını düzelterek omuzlarına bir şal aldı. Julie'nin ördüğü saçlarını bir kurdeleyle bağladı. Kapıya döndüğü sırada odadan çıkmaya gücü olmadığını düşünerek iç geçirdi. Günlerdir Andrew tarafından yok sayılıyordu. Genç adam sürekli ya askerlerinin yanında ya da çalışma odasında. Sadece yemekte karşılaşıyorlardı. O zaman da bir kez olsun başına kaldırıp Elizabeth'e bakmıyordu. Genç kız bu mahrumiye-
tin acısını çekiyordu. En güzel elbiselerini giyip etkilemeye çalıştığı adam için bir şey ifade etmediğini görmek canını yakıyordu.

Pes etmek üzere olduğunu hissetti. *Onu o kadar çok zorladım ve yordum ki sonunda benden vazgeçti, tamamen kaybettim,* diye düşündü. Bir şeyler yapmak zorundaydı yoksa sonsuza dek bu acıyla kalacaktı. Thomas'ın sözlerini hatırladı. Tek başına ölmek istemiyordu.

Son çırpınışları olduğunu düşünerek odadan kararlı adımlarla çıktı. Kahvaltı masasında sadece Rosalie'yi görene dek yüzüne yerleştirilmiş sahte bir gülümseme vardı.

"Drew nerede?"

"Sana da günaydın Eliza, Drew'un işleri var. Sanırım askerlerinin yanında."

Dolan gözlerini saklama gereği duymadan hayal kırıklığı ile yerine oturdu Elizabeth.

"Artık benimle aynı masada oturmaya bile tahammül yok. Gerçekten sonunda benden bıktı."

"Böyle söyleme lütfen. Andrew'un sana ilgisi bu kadar kısa zamanda bitecek bir şey değil. Eminim işleri vardır."

"Ailesiyle beraber kahvaltı yapmasını engelleyecek kadar önemli ne işi olabilir? Geçen gün söylediklerini bilmiyorsun. Bana katlanamadığı için uzak duruyor."

Rosalie şefkatle arkadaşının saçlarını okşadı. Aksini söylese de Andrew'da bir gariplik olduğunun o da farkındaydı. "Anlayamadığım bir şey var. Seni kandırdığı için özke- li değil misin? Buradan gideceğini her fırsatta söyledikten sonra fikrini neden değiştirdin? Andrew'un yüzünü görmek istemediğini sanıyordum."

Kaşlarını çatarak hamile kıza sert bir bakış gönderdi Elizabeth. O, büyükbabası ile giderse Rosalie aşkına nasıl kavuşurdu? Belki de bebeğini kuzenlerinin kanatları altında büyütmek cazip gelmeye başlamıştı. Adam belki de umurunda değildi. Bu düşünceleri hamile kıza söyleyemeyeceği için öfkesini canını yakan adama yöneltti.

"O İskoç barbarından tek istediğim biraz pişmanlık belirtisi, düzgün bir özür ve savunmaydı! Benim için bir şeyler yapmasını, güvenimi kazanmasını beklemek delilikmiş. O bir tek zorbalıktan anlar!"

Hırsla ağzına tıktığı ekmele masadan kalktı. Rosalie'nin iştahla yediği kaymak ve bal midesini bulandırmıştı.

"Bu kadar rahat olmak zorunda mısın? Karnında kuzenin öldürme hayalleri kurduğu adamın çocuğunu taşıyorsun. Bir piç doğurduktan sonra hayatının nasıl geçeceğini düşünüyorsun? Adam'a bir şey olmasına izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Bu işin sonunda rahatın bozulmadan sınılamayacaksın. Tüm Donavayler aynısınız! İnsanların hayatını mahvedip köşenize çekiliyorsunuz!"

"Yaşananların hoşuma gittiğini mi sanıyorsun Eliza? Bir köşede sinsice oturup mahvettiğim hayatlar için mutlu olduğumu mu düşünüyorsun? Her gece kâbuslarımda Adam'ı kaybediyorum. Bebeğim karşıma geçip benden hesap soruyor ve günahlarım için lanetlendiğimi söylüyor! Andrew'un her şeyi öğrenip üstüme geldiği, bana olan nefretini haykırıp şehirden kovduğu kâbuslardan nasıl uyandığımı bilmiyorsun. Çaresizlik beni delirtiyor. Tek umudum

Dougal'ın bana, Adam'a ve bebeğime sahip çıkması. Andrew'un kalbindeki nefretin yerini sana olan aşkının alacağı günü ümitsizce bekliyorum. Çünkü karnımda her gün biraz daha büyüyen bir bebek var. Elimden hiçbir şey gelmiyor! Onun sağlığını düşünüp kilo almaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Andrew'un karşısına çıkacak cesaretim ya da gücüm yok. Eskiden yuvam olan kale artık benim için zindandan farksız. Adam'a gidecek, buradan kaçacak durumda değilim. Karnımdaki ve diğer her şey beni, beklemek zorunda bırakıyor. Kendi hayatıma müdahale edemiyorum. Eğer rahat olmazsam bebeğimi kaybedip deliririm. Düşünmemeye çalışıyorum!"

Elizabeth ne diyeceğini bilemeyerek arkadaşına baktı. Böyle bir tepki beklemiyordu. Rosalie'nin olanlardan etkilenmediğini sanmıştı. Ama arkadaşı kötü bir kız değildi. Sadece hisleriyle hareket etmiş bir âşıktı. Yapıtlarının nasıl sonuçlar doğuracağını idrak ettiğinde panikle yalana sığınmış, işlerin bu noktaya geleceğini düşünememişti. Şimdi pişmanlık ve utanç ruhunu tüketiyordu. Elizabeth ise onu anlamak yerine yargılamayı, affetmiş gibi dursa da içten içe her fırsatta suçlamayı seçmişti.

Gözlerinden akan yaşları silerek arkadaşının yanındaki yerine oturdu.

"Özür dilerim. Sadece korkuyorum Rose. Ben de bir köşede hayatımın mahvoluşunu izledim, hâlâ da izliyorum. Her şeyle mücadele edip hiçbir sonuç alamamaktan yoruldum. Aklımla kalbim sürekli savaşıyor. Artık kimseye güvenemiyorum. Gidecek yerim, bir evim yok. Fırtınadaki bir yaprak gibiyim ve benim fırtınam Andrew. Çaresizlikten kime saldıracağımı şaşırdım. Aslında seni anlıyorum ama karnımdaki bebek benim yeğenim, hayatı üzerine konuştuğumuz adam da kardeşim. Üstelik onun canını alacağından korktuğumuz adam da Drew. Her gün biraz daha sürüklendiğim, beni hayatının neresinde görmek istediğini bilmediğim adam... Beni sevmeyen ama bedenimi arzulayan, ne zaman benden sıkılacağını kestiremediğim, belki de çoktan vazgeçmiş ol-

nasından korktuğum insan... Beni kaçıran, zorla alıkoyan, hakaret eden, şefkat ve tutkusuyla şaşırtan, hayatta doğru bildiğimi her şeyi unutturan Fırtına..."

"Kaderimizin, erkeklerin iki dudağı arasında olduğu bu yerde nasıl mücadele edeceğiz Elizabeth? Bugüne kadar neyi değiştirebildik?"

"Artık itaat etmenin zamanı geldi mi diyorsun?"

"Sen ne yaparsan yap sonunda Andrew'un istediği olacak."

"Ama beni görmüyor."

"O halde görmesini sağla."

"Nasıl?"

"En iyi yaptığın şeyi yap. Karşısına geçip hesap sor ve hururunu kaçır. Bugüne dek sana hiç tepkisiz kalamadı, işe yarayacaktır."

İki kız, konuşulanların etkisinde sessizlik içerisinde karnını doyurdu ve Rosalie elinde yünlerle Elizabeth'ten öğrendiği kadıyla örgü örmeye çalıştı. Elizabeth de uzun zamandır işlemekte olduğu mendilin kasağını eline aldı. Andrew'u görene dek kendisini oyalamaya çalışacaktı.

Öğleye kadar iki kız sıradan konularda sohbet ederek ellerindeki işlerle uğraştılar. Avluda Andrew'un sesini duyan dek düşüncelerinden sıyrılmayı başarabilmişti Elizabeth. Ayakları onu, isteği dışında pencerenin önüne getirdi. Adamlarıyla talim yapıp şakalaşan İskoç lordunu özlemle izledi. Bir süre sonra sanki izlendiğini fark etmiş gibi başını çevirip kızın olduğu yere baktı Andrew. Ancak hevesle gülümseyen Elizabeth'e, yeryüzündeki en değersiz varlıkmiş gibi kısa bir an gözlerini dikip askerlerine döndü. Genç kız için bu sabrının taşıdığı nokta oldu. Bu şekilde görmezden gelinmeyi hak edecek bir şey yaptığını düşünmüyordu.

Şalına sıkıca sarındı ve hırsla avluya çıktı. Adamların kahkahaları, ellerinde kılıçlarla küfrederek talim yapmaları ya da hepsinin ter içinde kalmış olması umurunda değildi. Çekin-

meden adamların ortasına yürüdü. Rakibine tehditkâr bir te.
kilde kılıç sallayan Andrew'un karşısına dikildi.

Birbirine kılıç sallayan iki erkeğin arasına girmekten hiç
rahatsız olmamış gibi duruyordu.

"Konuşmamız gerekiyor, hemen."

"Gördüğün gibi talim yapıyorum, sonra gel."

"Drew, adamların bir yere gitmeyecek. Yarın savaş da çık.
mayacağına göre herhalde bana biraz zaman ayırabilirsin."

"Sen de bir yere gitmeyeceksin. Bu kadar adam seni bek.
leyemez."

Elizabeth kaşlarını çatarak tartışmayı izleyen adamlara
baktı. Lordlarının, bir kadının sözünü dinlemeyeceğini bil.
menin gururuyla Elizabeth'e bakıyorlardı ve bu durum onla.
rı epeyce eğlendiriyordu.

"Demek talimin benden daha önemli öyle mi?"

"Bu kadar alıngan olma rahibe."

Gözlerini kısarak, konuşurken bile yüzüne bakmaya te.
nezzül etmeyen adama baktı.

"Madem talim bu kadar önemli, bana da bir kılıç verin.
Lorduma eşlik etmekten gurur duyarım."

Şaşkınlıkla kendisine bakan adamlarına bakıp sırıttı And.
rew. "Leydiyi duydunuz, istediğini verin."

Adamın dehşete kapılmasını ya da en azından kızıp itiraz
etmesini bekleyen genç kız, ukala bir sırıtışla kabullenmesi
üzerine iyice sinirlendi. Şalını hırsla arkasında dikilen askere
verip eline kılıcı aldı. Ağırlığıyla zorlansa da belli etmeme.
ye çalıştı. Albert bir iki kez kılıç dersi vermişti ama o zaman
tahta kılıç kullanmışlardı. Yine de cesur görünmeye çalışarak
derin bir nefes aldı. Yıllarca babası ve ağabeyini kılıç talimi
yaparken izlemişti. Hafızasını zorlayarak düzgün bir açıda
durdurdu. Belki kendisini yeterince iyi savunursa Andrew yo.
rukluğunda hamle yaparak onu yenebilirdi.

Niyetini anlayan adam alayla güldü. Biraz eğlenmeye ka.
rar vererek güçsüz bir hamle yaptı ve Elizabeth tarafından
panikle savuşturuldu. Öz güveni biraz yerine gelen kız, ra.
kibine gülümsedi. Yeni bir hamleyle sağ tarafından yaklaşan

adamdan sola kaçarak kurtuldu. Kolu şimdiden ağrımaya başlamıştı ama pes etmeye niyeti yoktu. Birbirlerinin gözünün içine bakarak daire çizmeye başladılar. Onları izleyen herkesi unutmış gibiydiler. Yeryüzünde sadece ikisi kalmış gibi ilgiyle birbirlerini incelediler.

Bir sonraki saldırıda öncekiler kadar şanslı olmadı Elizabeth. Elbisesinin kolu Andrew tarafından kasten yırtıldı. Bir an yaralandığını sanan kız panikle gözlerini kocaman açtı. Adamların alaycı kahkahası üzerine öfkesine yenilerek iki eliyle tuttuğu kılıçla Andrew'un üstüne yürüdü. Tabii, kılıcın tek hamleyle elinden düşürmesini sağlayan adam, kendi kılıcını gırtlığına dayadığı kızın düşmesine engel olmak için beline sarıldı. Kısa bir an yeniden göz göze geldiler. Yenilgiyi umursamayan kız, Andrew'un kollarında olmanın tadını çıkardı. Ancak bu zevk anı kısa sürdü. Kılıcını çeken adam zarıfça doğrularak kızı bıraktı. Bir an umutsuzca kollarına tutunan Elizabeth, adam kendinden iyice uzaklaşınca toparlandı.

Andrew bu küçük gösteriyle eğlenen adamlarına döndü. Elizabeth'in şalını askerin elinden alarak kıza uzattı. Adamların alaycı bakışlarından rahatsız olan Leydi, başını dik tutmaya çalışarak şalına sarındı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Yeterince talim yaptıysanız konuşabilir miyiz Lordum?"

Kibarlaştırdığı üslubunu fark eden Andrew daha fazla üstüne gitmemeye karar verdi ve başıyla onayladı.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Çalışma odama gelin, Leydim."

Kılıcını Royce'a veren Andrew rahat adımlarla kaleye girip çalışma odasına geçti. Elizabeth de az önce yaşadığı utançın etkisinde başını önüne eğerek onu takip etti.

Odaya girdiğinde kapıyı usulca kapayan kız, masanın başına oturup gözlerini kâğıtlara diken adama sinirle baktı.

"Dışarıdaki gösteri yetmedi mi?"

"Dışarıda gösteri yapan sizsiniz, Leydim."

"Yeter artık Drew, konuşurken yüzüme bak!"

"Peki, sizi dinliyorum." Soğuk bakışlarını kızın üzerine dikerek arkasına yaslandı, Kont.

"Bana bunu neden yapıyorsun, neyin cezası bu Drew?"

"Anlamadım?"

"Günlerdir yüzüme bakmıyorsun, benimle konuşmuyorsun. Konuştuğunda ise yabancıymışım gibi davranıyorsun. Beni daha ne kadar yok sayacaksın?"

"Sana ilk günden beri istediğin şekilde davranıyorsun. Sürekli senden uzak durmamı isteyen sendin. Şimdi başka bir sorun yoksa çıkmanızı rica ediyorum, Leydim. Üstümü değiştireceğim."

Ellerini beline koyan Elizabeth sinirle kaşlarını çatı. Masanın etrafından kararlı adımlarla dolandı ve adamın yanına geldi.

"Gözlerimin içine bak konuşurken lanet İskoç!"

"Leydim, terliyim ve bu ıslak gömleği çıkartmam gerek. Lütfen burayı terk edin."

"Hiçbir yere gitmiyorum!"

Adamın sakın ve soğuk tavrı kıızı delirtiyordu. İyice yaklaşarak ondan başka bir şey görmemesini sağladı. Bunun üzerine ayağa kalkan Andrew gömleğinin düğmelerini çözmeğe başladı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Odadan çıkmayacağınızı söylediniz, ben de yanınızda soyunuyorum."

"Utanıp kaçacağımı sanıyorsan yanılıyorsun, benden o kadar kolay kurtulamayacaksın Drew."

Karşısında yarı çıplak kalan adamın kaslı gövdesini görünce, kızarak gözlerini adamın göğsüne dikti.

"Sizinle ilgili hiçbir şeyin kolay olacağını düşünmüyorum, Leydim."

Adamın iğneleyici sözleri üzerine somurttu Elizabeth. Altan alması gerekirken yine kavgı çıkarıyordu. *İyice Drew'a benzedim*, diye düşündü.

"Seni çok zorladığımın farkındayım, özür dilerim." Sesi-ne biraz pişmanlık ve tatlılık katarak gülümsedi. Ancak karşısındaki adam bu tutumundan hiç etkilenmemiş gibi duruyordu.

"Özür dilemek bir daha yapmamak demektir ama siz her fırsatta aynı hataları yapıyorsunuz, Leydim."

"Bu kadar yeter! Sen nasıl beni kendinle kayaslayabiliyorsun? Daha yalanlarının hesabını bile vermedin!"

Sinirle sağ elini adamın çıplak omzuna koyarak ittirdi. Bileğinden sertçe kavrayan Andrew ise onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Bir daha dokunmak yok diye anlaştığımızı sanıyordum?"

Yaşadığı aşağılanma hissiyle gözleri doldu Elizabeth'in.

"Demek kendi sözlerimle canımı yakacaksın?"

"Canınızı yakmak gibi bir amacım yok, sadece isteklerinizi yerine getiriyorum."

"Benim istediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

"Artık ne istediğinizi düşünüp tahmin etmekten sıkıldım, Leydim. Siz söylemeden nasıl bilebilirim?"

Öfkeyle tamamen kendini kaybeden kız, iki eliyle adamın göğsünü yumrukladı. Bir yandan gözlerinden akan yaşlar görüşünü engelliyordu.

"Senden tek isteğim aptal bir özürdü barbar İskoç! Yalanların için af dilemek, biraz olsun pişmanlığını göstermek çok mu zordu? Kendini savunmanı, güvenimi kazanmanı beklemek delilikmiş. Senden sadece seni affetmem için bir bahane vermeni istedim, lanet olsun!"

Bileklerinden kavrayan adam genç kıza tamamen kendisine çekti ve gözlerinin içine baktı.

"Neden kendimi, sana sürekli ispat etmek zorunda kalıyorum Eliza?"

"Çünkü sürekli yalanlar söyleyip kalbimi kırıyorsun."

"O halde neden yanımdasın, neden benim için gözyaşı döküyorsun?"

"Sen neden beni yanında tutuyorsun?"

"Sen söyle, sürekli hakkımda fikir sahibi olup yargılayan sensin."

"Çünkü bana değer veriyorsun, beni istiyorsun. Aklını başından alıyorum, seni büyiledim. Beni görmeden yapamazsın ve yok saymaya daha fazla devam edemezsin."

Gözlerinin içine bakan kız, adamın dudaklarına yönelip yetiştirmek için parmak ucunda yükseldi. Ama Andrew tarafından durduruldu.

"Madem sana verdiğim değerden bu kadar eminsin. Neden sürekli sorguluyorsun?"

"Sorgulamayı bırakırsam sana teslim olurum."

"Bana teslim olmak çok mu kötü bir şey *rahibem*?"

"Daha teslim olmadan canımı yakmayı başardın. Bundan fazlasını yaşatmandan korkuyorum. Ortaya çıkacak başka yanlışlardan, kullanılmaktan..."

"Amacım seni üzmemek değil, korumaktı. Gözümün önünden bir an bile uzak olmanı istemiyorum. Gerçeği öğrenince beni bırakmandan korktum. Seni kaybedip bir daha göremekten ve koruyamamaktan..."

"Her şeye rağmen sana nasıl güvendiğimi, inandığımı görmüyor musun? Kendi isteğimle yanında kalabileceğimi düşünmek çok mu zor?"

"Hangi normal kız kendisini kaçıran, aşağılayan hatta zarar veren adamın yanında kalmak ister?"

"Hiçbir zaman normal bir kız olduğumu iddia etmedim."

Bir gece yarısı yine bu çalışma odasında Andrew'un ona söylediği sözlerle cevap vermişti Elizabeth. Bunun üzerine ikisi de gülümsedi.

"Benim güzel, huysuz *rahibem*."

"Şu halimize bak! Ben kaleye yaralı geldiğin gün seçimi sana yardım ederken, seni kaybetmekten korkarken zaten yapmıştım."

"Ama kabullenmen uzun sürdü. Kafesteki kuş gibi çırpınıyorsun."

"Çırpınmayı bıraktığımda olacak şeylerden korkuyorum."

"İzin ver artık ben endişeleneyim, bizim için ben çalışıyorum. Beni sorgulamadan, savaşmadan güven ve sözümü dinle. Bizim için her şeyin en iyisini düşündüğümü bil."

Elizabeth başını adamın göğsüne yasladı, kollarını beline sardı ve çıplaklığını umursamadan gözlerini kapadı. Bu sessiz teslim oluş ile gülümseyen Andrew yavaşça koltuğuna otur-

Omyar
du. Sıkıca sarıldığı kıızı da bırakmadan tıpkı küçük bir çocuk
gibi kucagına oturttu. Kalp atışları ve şömineden gelen çıur-
nalar hariç tek ses duyulmadan huzurun tadını çıkardılar.

Hızlı adımlarla nefes nefese kalmış halde salona girdi Al-
bert. Kuzenin bu endişeli halini gören Rosalie, clindeki işi
bırakarak ayağa kalktı.

"Neler oluyor Albert?"

"Drew nerede? Hemen onu bulmalıyım."

"Eliza ile beraber çalışma odasında ama rahatsız etmesen
iyi edersin, sesleri daha yeni kesildi. Yine tartışıyorlardı."

"Oyalanacak vakit yok."

"Otur biraz, sakinleşmeye çalış. Beni korkutuyorsun."

Sürahiden bir bardak su doldurarak genç adama uzattı.
Koltuğa oturup hararetle suyu içti Albert.

"Nereden geliyorsun? Günlerdir Drew de sen de tuhafstı-
nız. Ne oluyor size?"

"Yakında öğrenirsin, aslında bizzat benim başlattığım bir
savaş düşmüş olabiliriz."

"Lanet olsun, korktuğum şey gerçekleşmiş olamaz değil
mi?"

Kuzenin endişeyle sorduğu soruya cevap vermeden
sıktıyla ayağa kalktı ve asla kendisinden beklenmeyen bir
büfür savurdu.

Sevgilisinin üç günlük
kendisine çevirdi Elizabeth.

şefkatle okşayıp yüzünü

"Anlat bakalım, kollarında ben varken dalgınlıkla şömine-
yi izlemene sebep olacak kadar büyük sorun ne?" Gülümse-
yerek adama iyice sokulup kucagına tamamen yerleşti.

"Benim çokbilmiş rahibem, kış hazırlıklarının barbar bir
boş beyini bile yorabileceğini tahmin edemiyor mu?"

"Basit bir yorgunluk, ben kollarındayken bu fırsatı değer-
lendirmene engel olamaz."

Andrew'un kahkahası odada yankılandı. Bunun üzerine sol yanağında beliren gamzeye bir öpücük kondurarak iç geçirdi Elizabeth.

"Bazen ne kadar zeki bir kadın olduğunu unutuyorum güzelim."

"Gerçekten Drew, neler oluyor? Son zamanlarda iştahsızsın, adamlarınla çok fazla zaman geçiriyorsun. Başta beni görmemek için böyle davrandığını düşündüm; ama Albert da ortalarda gözüküyor. Klanın erkekleriyle, komutanlarla görüşüyorsunuz sürekli. Herkeste bir gariplik var. Sık sık kaşlarını çatarak az önceki gibi dalıp gidiyorsun. Canın sıkkan olduğu zamanlarda yaptığın gibi ellerini saçlarının arasından geçirerek sebepsizce küfrediyorsun. Ben kollarındayken bile rahat değilsin."

"Beni, benden iyi tanıdığını düşünmeye başladım. Ama boşuna endişeleniyorsun, sorun yok."

"Her fırsatta gözümün içine bakıp yalan söyleyerek sözünü dinlememi sağlayamazsın."

"Bilmenin bir şeyi değiştirmeyeceği konularda gerçekleri duyup sıkılman gerekmiyor. Sadece benim halledebileceğim sorunlarla başını ağrıtmak anlamsız."

"Belki yardım edemem ama dinlerim. Etrafımda olup bitenlerden habersiz yaşamamı isteme benden. İzin ver seninle sıkıntıları paylaşayım. Hayatında senin istediğin kadar var olmak istemiyorum."

"Bizim hayatımız rahibe. Benim artık senden ayrı bir hayatım olamaz."

Şaşkınlıkla Andrew'un yüzüne baktı genç kız. Bu zamana dek ondan duyduğu en güzel söz buydu. Yakışıklı yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Hayatımızda neler olup bittiğini bir köşede izlememe izin verme. Andrew ben seninle tanıştığım günden beri yaşadığımı hissediyorum. Bana babam gibi davranarak bunu elimden alma."

Sonunda pes etti adam ve bilmek istediklerini kıza anlattı.

"Müttefik klan beylerinden haber aldık. Dougal MacLa-

ehlan askerleriyle beraber yola çıkmış. Başka klanlarla da görüşmüş, savaş hazırlığı yapıyorlar. Kralla olan yakınlığım bazı klanları rahatsız ediyordu zaten. Dougal seni almaya geliyor ve bu işin kan çıkmadan halledilemeyeceğini düşünüyor olmalı. Varlığından, kardeşimin değil benim haberdar etmem gerekirdi onu. Üstelik seni kaçırıp zorla alıkoyduğumu bilmeyen yok. Sana yaptıklarımın intikamını almayı planlıyorsunırım."

"Yüce Tanrım! Benim yüzümden savaş mı çıkacak? Ne yapacağız Drew?"

Korkuyla irileşmiş gözlerini adama dikerek elini dehşet içinde ağzına götürdü genç kız.

"Sakin ol güzelim, seni kimseye vermeyeceğim. Her şey yoluna girecek."

"Bu çok anlamsız! Ben burada kendi isteğimle duruyorum. Senin yanında mutluyum ve daha fazla intikam istemiyorum! Benim yüzümden kimsenin ölmesine dayanamam."

"Kimse ölmeyecek Eliza!"

"Nasıl?"

Kızın sorusu odaya aniden giren Albert yüzünden cevaplanamadı. Genç adam gördüğü manzara ile şaşırarak arkasını döndü ve ne yapacağını bilemedi. Yarı çıplak haldeki Andrew, kucığında Elizabeth'le oturmuş samimi bir şekilde sanki olabilecek en rahat pozisyondaymış gibi tartışıyorlardı.

Şoku ilk atlatan Elizabeth oldu, panikle ayağa kalkarak eteğini düzeltti. Gözlerini Albert'tan özenle kaçırıp, Andrew'a yardım isteyerek baktı. Yarı çıplak olduğunu o an hatırlayan Kont, hizmetçilerinin daha önce odaya bıraktığı temiz bir gömleği aceleyle giydi. Bir yandan kardeşine kızmayı da ihmal etmiyordu.

"Her fırsatta beni kaba davranmakla suçlayan sen değilmişsin gibi çalışma odama izin istemeden girerek ne yapıyorsun? Sürekli size yerinizi mi hatırlatmam gerek? Bu kaledeki herkes iyice arsızlaştı. Umarım mantıklı bir açıklaman..."

"Bu gevezelik sana Eliza'dan mı geçti Drew? Kapıyı çaldım ama artık kendinizi nasıl kaptırdıysanız duymadınız bile..."

"Albert!"

Utaşıla cırlayan genç leydi kızaran yüzünü eliyle yelpazeledi. Hâlâ odada olduğunu ve nasıl utandığını görmüyorsa mıydı? Onun uyarısı ile Albert sustu ama aynı şeyi ağabeyi için söylemek pek mümkün değildi.

"Seni duymuyorsak odaya girmemen gerekir aptal herif, müsait değiliz ki duymuyoruz."

"Tanrı aşkına Drew! İnsanlar sahiden bir şey yaptığımızı sanacak. Biz sadece biraz tartışıyor."

"Yeter, ikiniz de susun! Seninle derhal konuşmama gerek Drew. Lütfen bize müsaade et Eliza."

Kardeşinin ciddi görüntüsünden önemli bir şey olduğunu anlayan adam, yan gözle genç kıza baktı. İki elini beline koymuş, çatık kaşlarıyla kavgaya hazır duruyordu. Kimseye ondan gizli konuşması için müsaade etmeyeceği her halinden belli oluyordu.

"Seni dinliyoruz, Eliza her şeyi biliyor saklamadan anlat."

Albert kıza kısa bir bakış gönderdikten sonra konuştu. "Beklenen misafirimiz geldi. Gözcüler MacLachlan gemisinin limana yaklaştığını söyledi. Daha doğrusu gemilerinin. Beklediğimizden kalabalıklar. Karaya çıkmalarına izin verecek miyiz?"

Yüzünde kibirli ve ne yapacağını bilen bir ifadeyle gülümsedi Andrew. "Gel benimle kardeşimi, misafirlerimizi hak ettikleri gibi güzelce karşılayalım."

Kardeşinin omzuna kolunu atıp, kapıya dönünce Eliza beth odada unutulduğunu anladı.

"Ben de geliyorum!"

İki kardeş söylenebilecek en delice şeyi söylemiş gibi anlamayan gözlerle bir an baktı. Albert'tan uzaklaşıp yanına gelen Andrew, karşısında anlama zorluğu çeken küçük bir çocuk varmış gibi konuşmaya başladı.

"Eliza, güzelim, biz gezmeye gitmiyoruz. Sen kalede bena bekle ve merak etme, geç kalmayız."

Alnına bir öpücük kondurunca genç kız huysuzlanarak adamı itirdi.

"Savaşmaya gittiğini anlayacak aklım var, Lordum! Anlamıyor musun büyükbabam beni almaya geldi. Eğer karşısına geçip konuşursam..."

"Saçmalama İngiliz kızı! Ne diyecek adam? Madem kalmak istiyorsun sen bilirsin mi? Seni bedeli ne olursa olsun almaya gelmiş. O kadar askeri deniz havası alsınlar diye bindirmedi gemiye!"

"O halde ben de giderim! Benim yüzümden savaşmanıza izin veremem. Bu kadar önemliyse onunla gitmem, limandan bir kayıkla denize açılırım. Tek başıma gemiye çıkarım ve o da savaşmadan istediğini almış olur."

Sanki hayatta en değer verdiği şeye hakaret edilmiş gibi yüzünü buruşturdu Andrew. Küçümseyerek öldürmek ister gibi baktı kıza.

"Odana git hemen!"

Artık tanıdığı adama bu kadar kızginken itaat etmesi gerektiğini biliyordu ama yine de şansını denemek zorundaydı Elizabeth. "Drew, lütfen mantıklı olan..."

Cümlesini tamamlamadan onu kucakladığı gibi omzuna attı Andrew. Genç kızın çığlığı kaleyi inletince kalçasına sertçe vurdu.

"Sen iyice alıştın bu barbarlığa indir beni Drew!"

Tek laf etmeden merdivenleri çıkan adamın umutsuzca sırtını yumrukladı. "Beni burada zorla alıkoyamazsın!"

Söylemek istediği bu değildi ama adamın ukala tavrı kıızı iyice kızdırmıştı. Öyle hızlı odasının kapısına gelmişlerdi ki inanamayarak gözlerini kırpmıştı.

"Kapa çeneni İngiliz kızı!"

Odaya girip Leydi'yi sertçe yere bıraktı.

"Ben İngiliz değilim, bunu o kalın kafana sok İskoç barbarı!"

Başka zaman olsa bu söz üzerine önce kahkahalarla güler, sonra tutkuyla öperek kadınıyla gurur duyardı Andrew. İngiliz olmayı bir aşağılanma olarak görmeye başlayan kız belli ki damarlarındaki İskoç kanından memnundu. Tabii, hâlâ

Andrew'a, "İskoç barbarı" diye hitap etmesi meselenin komik tarafıydı. Öfkesini hatırlayan adam kaşlarını çatıp arkasını döndü. Odadan çıkmasını diye panikle koluna yapıştı Elizabeth. Kolunu tek hamlede bu tutuştan kurtaran Kont ise sesindeki kızgınlığı saklama gereği duymadan kızı azarladı.

"Hâlâ karşıma geçip nasıl gitmekten bahsedebiliyorsun? Ne zaman akıllanacaksın sen rahibe? Anlaşıldı, seni ömür boyu kilit altında tutmak gerekecek. Ben kaleye dönene kadar bu odadan çıkmayacaksın!"

"Benim gitmeye hevesli olduğumu mu sanıyorsun? Hiçbir şey yapmadan kalede oturup benim yüzümden kan dökülmesini mi seyredeyim? Burayı seviyorum anlasana! Bana klan rozetini verdiğin günden beri kendimi buranın bir parçası olarak görüyorum. Tek bir Donavay askerinin başına bir şey gelse, insanların birinin burnu kanasa ben bunun vicdan azabıyla yaşayamam! Üstelik savaşa çıkan adam benim kanımdan! Tanımasam da bana yardım etmek için gelen MacLachlan askerleri, hepsi benim insanlarım. Buna izin vermemi bekleme."

Böyle bir şeyi aklından geçirmeyen adam inanamayarak güzel leydisine baktı. Şüphesiz bir klana hükmetmek için yaratılmış, halkı için her fedakarlığa hazır asil bir İskoç kadını vardı karşısında. Kendisini toparlayıp vakitlerinin az olduğunu hatırladı. Albert adamların kalanıyla çoktan limana doğru yola çıkmıştı.

"Sana söz veriyorum Eliza'm kimseye bir şey olmaması için her şeyi yapacağım. Ama seni kimseye vermem. Bana güvenmek zorundasın."

"Ya sana bir şey olursa? Yalvarırım gitme Drew." Saçmaladığının farkındaydı ama çocukça bir panikle adamın boynuna sarıldı.

"Ben bir kadınının arkasına saklanacak adam değilim, Eliza. Bu benim ne ilk gidişim ne de son... Alışmak zorundasın."

Sessiz bir kabullenişle iç geçirip kollarını adamın boynundan çözdü.

"Eğer bana sağlıklı halde dönmezsen seni buna pişman ederim. İskoç."

Kulağına bu sözleri fısıldadıktan sonra dudaklarına kısa ama duygu yüklü bir öpücük kondurdu. Hızla odayı terk eden Andrew'un yokluğu daha o an gözlerini yaşlarla doldurdu. Adamın arkasından kilitlenen kapı sesini duyduğunda hâlâ hak verdi. Çünkü pencereye yöneldiğinde onun bir bilinme-yene gidişini izlemek bugüne kadar hissetmediği bir kaybet-me korkusuyla dolmasına sebep oldu.

Elini ümitsizce pencereye koydu. Odanın bir köşesinde yatağını toplayan Julie ikilinin tartışmasına istemeden şahit olmuş, şimdi de hanımıyla odada kilitli kalmıştı. Sakinleş-tirmek amacıyla yaklaştı. Ancak Elizabeth hiçbir şeyi umur-samıyordu. Sonunda Andrew surların dışına çıkıp göreme-yeceği kadar uzaklaştığında hıçkırıklarına engel olamadı. Oturduğu yere diz çöküp şuursuzca dua etmeye başladı.

"Tanrım... Lütfen ona bir şey olmasın lütfen. Yalvarırım bana dönsün, onu koru. Hissettiklerim için özür dilerim fakat beni onsuzlukla cezalandırma, Tanrım. Buna dayana-mam..."

Karar

İmanda bekleyen askerlerini tek tek gururla inceledi Andrew. Hiçbir korku belirtisi göstermeden lordların emrini bekliyorlardı. Savaşmak zorunda kalırsa yenilen taraf olmayacağını biliyordu. Şhrin surları yeterince sağlamdı. Yıllardır kralın yanında savaşmış, birçok savaş taktiği öğrenmişti. İsterse gemilerle denize açılıp savaşı orada başlatabilirdi. Kazanmak için ne yapılması gerektiğini biliyordu. Albert meraklı gözlerle kendisine bakınca kaşlarını çatı. Anı yavaşça kardeşinin yanına sürdü.

"Emrettiğim tekne hazırlandı mı?"

"Evet, ama ne işe yarayacak anlamadım."

"Gidip Dougal ile konuşacağım, çok önce yapmam gereken şey buydu zaten."

Korkuyla ağabeyine baktı genç lord. "Bu delilik, oraya tek başına gidemezsin!"

"İnsanlarımı da bencilce bir savaşın içine sürükleyemem. Sen doğru olanı yaptın fakat Dougal'a her şeyi ben anlatmalıydım. Bu yüzden benimle yüzleşmek isteyecektir. Eğer bana bir şey olursa klan sana emanet, beni utandırmayacağından eminim. Ama en önemlisi Eliza'yı koru. İstediyi sürece burada yaşamasına izin ver. Her zaman söylediğin gibi kız kardeşin olduğunu düşün. Asla intikamımı almaya çalışma ben oraya kan dökülmesin diye gidiyorum."

"Bana kendini öylece kurban etmeye gittiğini söyleme, bir planın olmalı. Beni bu vicdan azabıyla bırakma."

"Ben kalbimi karartan intikam ateşiyle masum bir kızı kırdım. Onun ismini lekeledim ve gerçek kimliğini öğrendiğimde bunu bencilce sakladım. Şimdi bedel ödeme zamanı..."

Albert'in daha fazla konuşmasına izin vermeden attan na Royce'u alarak tekneye yöneldi. O sırada omzuna dokunan Malcolm da tüm itirazlarına rağmen onlarla geleceğini söyledi. En sadık adamlarıyla birlikte, Kont Andrew James Donavay hayatının en büyük kumarını oynamak için denize açıldı.

Odada yanan şömineye rağmen titremesine engel olamadı Elizabeth. Kollarıyla kendi bedenini sararak bir kez daha pencere önüne gitti. Kalede ürkütücü bir sessizlik vardı. Hava kararınca avlu iyice ıssızlaşmıştı. Koridorda her ayak sesi duyduğunda beklentiyle kapıya bakıyordu. Sanki Andrew kaleye dönse bunu odasına gelmeden duyamayacağını gibi. Kilit altında tutulmak iyice çaresiz hissettirmişti. Kaçınca kez yaptığını bilmeden odanın içinde dolaştı.

"Neden hâlâ haber yok Julie? İyi ya da kötü hiçbir şey duymadık!"

"Eğer kötü bir şey olsaydı hemen duyardık, lütfen sakın olun, Leydim. Bir şeyler yiyip uyumaya çalışın. Güçlü olmalısınız."

"İnsanlar benim yüzümden belki de canıyla uğraşıyor, nasıl sakın olabilirim?"

"Lütfen bunu kendinize yapmayın."

Büyük bir sadakatle bağlı olduğu hanımının koluna girerek yatağa oturttu. Saçlarını okşayarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Siz gördüğüm en güçlü kadınsınız. Lordumuzun kaleye yaralı geldiği günü unuttunuz mu? Hepimizi siz toparlamıştınız. Şimdi yine soğukkanlı davranmak zorundasınız. Ben bir haber gelirse diye nöbet tutarım, biraz uyuyun ki size ihtiyaç duyulduğunda sağlıklı olun."

Elizabeth arkadaşının haklı olduğunu düşünerek sözünü dinledi. Kapısının önünde Andrew'un emriyle nöbet tutan iki adamdan hizmetçisi için kapıyı açmalarını istedi. Güzel

bir banyo yapıp akşam yemeğini yedi. Julie'nin odadan çıktığı sırada hiçbir şey öğrenemediğini duyunca biraz üzülürken ama yıpranan sinirlerinin ve içtiği iki kadeh şarabın etkisiyle uyudu genç kız.

Rüyasında, çocukluğunda Maria'nın sözünü dinlemeyip evden kaçtığı bir gün gittiği çayırıktaydı. Yeniden altı yaşında mutlu bir çocuk olmanın tadını çıkararak kırlarda koştu. Gerçek dünyaya dönüşü ise uykuya dalarken umduğu gibi Andrew'un öpücükleriyle değil Julie'nin panik dolu sesıyla oldu.

"Leydim, lütfen uyanın. Eliza!"

Uyku sersemliğiyle gözlerini kırptırarak kız önce bu saatte uyandırılmasını anlamlandıramadı. Henüz şafak vaktiydi ve hava tam olarak aydınlanmamıştı. Kısa süreli şaşkınlığın ardından neler olduğunu hatırlayarak yataktan fırladı. Koridorda koşuran hizmetçilerin sesi odasına kadar geliyordu.

"Kont Donavay kaleye döndü ve yanında Dougal Maclachlan var efendim."

"Ne?"

Şaşkınlıkla koşuturarak pencereden dışarı baktı. Maclachlan Klan renklerini taşıyan bir düzine askeri avluda görünce ne düşünmesi gerektiğini bilemedi. Andrew yaşıyordu ve savaş çıkmamıştı. Peki, neler oluyordu? Sessiz sorusunu Julie cevapladı.

"Lord Albert, Andrew ve Dougal Maclachlan bir toplantı yapıyor. Size su getirme bahanesiyle az önce odadan çıktım. Mutfak hizmetçilerinden Nessie söyledi, hizmetlileri beklemek servis etmeleri için yanlarına almamışlar."

Bu üç adamın kendisi ve Rosalie'den başka konuşabilecekleri ortak bir konu yoktu. Sinirle ellerini beline koydu.

"Anlaşılan kendilerine ait birer eşyaymışız gibi lordlarımız geleceğimize karar veriyor. Beni neden kaleye ilk geldiklerinde uyandırmadın?"

"Ortalık çok karışık, neler olduğunu öğrenmeden sizi endişelendirmek istemedim."

Derin bir nefes alarak kısa bir süre düşündü, Leydi. Sonra giysi sandığından ihtişamlı, kan kırmızısı bir elbise çıkardı. Bu da diğer elbiseleri gibi Leydi Gavina için dikilmişti ancak genç kız hiç giyme fırsatı bulamamıştı. Kısa süre önce Elizabeth'in üstüne göre tamir edilmişti. En yeni korselerinden birinin iplerini Julie'ye verdi. İyice sıkmasını emrederek gerçek bir saraylı gibi elbisesini giydi. Yüzünü gül suyuyla yıkadı, bedenine güzel kokular sürerek Donavay Klan rozetini kalbinin üstüne taktı. Rosalie'nin verdiği incileri bir taca benzeterek saçlarına yerleştirmeyi ihmal etmedi. Julie'nin sorgulayan bakışları üzerine omuz silkti.

"Büyükbabam bu kalede bana sunulan imkânları kendi gözleriyle görmeli. Adam ve ben onun varisleriyiz. Karşısına bir köylü kızı gibi çıkamam."

"Odanın kapısındaki muhafızları nasıl atlatacaksınız? Atlarsanız bile salona girmenize izin vermezler."

"Sen yardım edeceksin Julie. Bugüne dek hep yanımda oldun. Şimdi sadakatini gösterme zamanı. Onların kılıçları varsa bizim de aklımız var. En önemlisi kadınız ve erkekler dikkatleri çok çabuk dağılabilen varlıklardır."

Birbirlerine cesaret vererek gülümsediler. Elizabeth, kaderini erkeklerin iki dudağı arasına bırakacak bir kadın değildi. Bunu, hakkında kararlar alırken ona haber vermeye tenezzül etmeyen iki klan beyine gösterecekti.

Andrew kaşlarını çatarak elindeki şarap kadehiyle oynadı. Tüm gece uyumamıştı ve Dougal MacLachlan ile girdiği sözlü mücadele, genç adamı gerçek bir savaştan daha çok yormuştu.

Gemisine silahsız ve sadece iki koruma ile gidince yaşlı klan beyinin ilgisini çekmeyi başarmıştı. Kralın en yakın komutanlarından biri olarak, onunla savaşmaya gelmiş bir

adamın ayağına gitmişti. Dougal bu davranışına hak ettiği değeri vererek onu dinlemeyi kabul etti. O andan itibaren Andrew tamamen dürüst davranarak William Corning ve Adam Perry ile olan husumetinin sebebini açıkladı. Elizabeth'i alıkoymasını izah etmeye çalıştı. Genç kızın başta kim olduğunu bilmiyordu, eğer bilseydi asla kaçırmazdı. Ancak sonrasında yaşananlar için özür dilemeye niyeti yoktu. Kimin kanını taşıdığı umurunda değildi. Elizabeth'i istiyordu. Onunla evlenerek ismini verecekti. "Torunun çocuklarının annesi olacak Dougal, ona sonsuz bir sadakatle bağlıyım ve sana söz veriyorum mutluluğu için her şeyi yaparım. Ancak onu benden almana izin vermem. Bir savaş çıkartıp masumları öldürmeden önce bunu bilmen gerek," demişti.

Dougal MacIachlan başta duydukları ile fazlasıyla şaşırma ve ne yapacağını bilememişti. Hawthorne'a gelirken planı torununun onurunu kurtarmaktı. Namusunu kirleten Donavay Klan Beyi'ni ya öldürecekti ya da Elizabeth ile evlenmesi için zorlayacaktı. Fakat genç adam evliliğe zaten gönüllüydü. Eğer şehre geldiğinde bildiği şeylerden ibaret olsaydı durum, iki genci derhal evlendirerek meseleyi çözecekti. Ancak bir torunu daha olduğunu öğrenmişti ve henüz doğmamış bir MacIachlan bebeği... Bu durumda Dougal sadece Elizabeth'i değil, Rosalie, Adam ve bebeği de düşünmek zorundaydı. Bu yüzden Andrew'un ilk duyduğunda öfkeyle reddettiği teklifini sundu.

"Ortada ismi lekelenen ve acı çeken iki asil İskoç leydisi var. Bu durumda yapılacak olan belli. İki düğün olacak, aynı gün, aynı anda. Adam'ı, kendi kanımdan tek erkek varisimi öldürmene izin veremem. Üstelik kuzenin karnında onun bebeğini taşıyor."

"Bir tecavüzcünün bebeğini! Sakın Elizabeth ile Rosalie'yi kıyaslamayın."

Sonraki saatleri bu konuda tartışarak geçirmişlerdi. Başta kararlılıkla karşı çıkan Andrew biraz sakinleşince evleneceği kadının ağabeyini öldürmenin uygunsuzluğunu fark etmişti.

Elizabeth ne kadar kızgın olsa da Adam'ı seviyordu. Eğer onu öldürürse bir intikam uğruna Eliza'sını üzmüş olacaktı. Bu yüzden teklifi kabul etmişti. Tabii, bu evlilik ancak Rosalie hazırlamak için şafak sökmeden kısa süre önce kaleye dönmüşlerdi.

Koridorları bir kraliçe edasıyla geçti Elizabeth. Planı işe yaramıştı. Odadan kendisine kahvaltı getirme bahanesiyle çıkan Julie, kapının biraz uzağında bayılma numarası yaparak iki muhafızın ilgisini üstüne çekmişti. Bu sayede odadan kaçmayı başaran Leydi, büyük salonun önüne geldiğinde kapıdaki üç Maclachlan ve iki Donavay askerini gördü. Adımlarını yavaşlatmadan adamların yanına yürüdü.

"Günaydın beyler. Hawthorne'a hoş geldiniz. Ben Leydi Elizabeth Anna Maclachlan Perry. Uğruna o kadar yolu geldiğiniz kadın benim. Tanıştığımıza memnun oldum, izininizle."

Kimseye tek laf etme fırsatı vermeden salonun iki geniş kapısını açtı. Koyu bir sohbe dalmış üç Lordun şaşkın bakışlarını üstüne çekene dek salonun girişinde bekledi.

"Lordum."

Önce Andrew'un sonra Dougal olduğunu tahmin ettiği adamın önünde saygıyla eğilerek reverans yaptı. Başını kaldırıp Dougal Maclachlan ile göz göze geldiğinde, adamın yaşlarla ıslanan yeşil gözlerini fark etti. Bir an aynada kendi yansımına baktığını düşündü. Çünkü gözleri yeşilin aynı tonundaydı. Seksen yaşını geçmiş bir adama göre oldukça dinç ve sağlıklı görünüyordu. Beyaz saçları kısa kesilmiş, arkaya doğru düzgünce taranmıştı. Aynı şekilde sakalları da bakımlı ve kısaydı. En fazla iki haftalık gibi duruyordu. Sert yüz hatları, uzun boyu ve heybetli vücuduna rağmen yüzündeki sevecen ifade genç kıza garip bir huzur verdi. Torunuyla ilk

kez karşılaştan bir adamın duygusallığıyla ayağa kalkıp çekin-
gen adımlarla yaklaştı Dougal.

"Sen Elizabeth'sin değil mi? Anna'ma öyle çok benziyor.
sun ki! Ben senin büyükbabanın kızım."

Genç kız boğazında düğümlenen hıçkırığı yutkunarak
geçti. Kendisine hiç tanımadığı halde sevgi ve özlemle
bakan yaşlı bir adama nasıl kayıtsız kalabilirdi ki zaten? Ara-
larındaki mesafeyi kapatarak önünde bir kez daha saygıyla
eğildi.

"Tanıştığımıza memnun oldum efendim."

Sözlerini bitirmesini beklemeden omuzlarından kav-
radığı kızı göğsüne yasladı yaşlı adam. Teklifsizce saçlarına
öpücükler kondurup kokusunu içine çekti. Elizabeth altında
bir ıslaklık hissettiğinde adamın ağladığını anladı. Kısa bir an
öyle kaldıktan sonra kaşlarını çatarak uzaklaştı Dougal. Me-
rakla torununu inceledi.

"Andrew iki muhafızın korumasıyla odanda olduğunu
söylemişti, nasıl çıkıp buraya gelebildin? Dışarıdaki adamlar
kimseyi içeriye sokmamak için emir almıştı."

Andrew, ben size söylemiştim der gibi bakarak omuz sallı-
tı.

"Yakında siz de alışsınız, Lordum. Elizabeth Perry ile
yaşamak bir orduyu yönetmekten daha zor."

Her ne kadar yakınıyor gibi dursa da sesindeki hayranlık
hissetmemek mümkün değildi. Yine de sinirli bir bakış gön-
derdi Elizabeth. Bunun üzerine susması gerektiğini anladı
genç adam.

"Dünden beri endişe ve merak içinde gelişinizi bekliyo-
rum. Beni görmek için geldiğinizi düşünmüştüm büyükba-
ba ama kaleye döner dönmez hepiniz buraya kapanmışsınız.
Rosalie ve benim ne kadar kaygılandığımız umurunuzda de-
ğil sanırım. Bu kadar erkek bir araya gelip dünyayı unutu-
yorsa iyi şeyler olmuyor demektir. Görünen o ki kadınların
kaderi, yine erkeklerin iki dudağı arasında şekilleniyor. Bu
kadar benden bahsedilen bir toplantıya katılmamam saygısız-

lık olurdu. Andrew'un askerlerini hizmetçimin yardımıyla atlattım. Kapının önündekilere ise kendimi tanıtmam yetti."

"Ben abarttığımı düşünmüştüm Andrew ama haklıymış-sın. Annesinden bile fena..."

Elizabeth, sanki odada değilmiş gibi hakkında konuşup göz kırpan iki adama hadlerini bildirmemek için kendisini zor tuttu. Üstündeki kıyafete ve odaya girişindeki havallı tav-rına olan saygısından suskunluğunu koruyarak en yakın kol-tuğa izin istemeden oturdu.

"Sizi dinliyorum beyler. Neler konuştuğunuzu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Biraz bekleyseydiniz zaten sizi çağıracaktık, Leydim. Oda-dan boşuna kaçmışsınız."

Andrew her zamanki gibi kıza satışma fırsatını kaçıрма-mıştı. Yeşil gözlerini öfkeyle kısararak baktı Elizabeth. "Seninle sonra konuşacağız," demişti bakışlarıyla.

"Beni torunumla yalnız bırakın Andrew."

Yaşlı adamın isteği, Kont tarafından sorgulanmadan hızla yerine getirilince tedirgin oldu genç kız. Andrew'u ilk kez itaatkâr görüyordu. Sonunda büyükbabası ile yalnız kaldıkla-rında adamın yüzüne, ilgili yeşil gözlerine baktı.

"En az annen kadar güzelsin. Sürekli sana baktığım için başışla. Ancak sanki seni değil Anna'yı görüyormuşum gibi hissediyorum."

Dougal'ın avuçları arasındaki madalyonu görünce, hatırlayıp istemsizce öne eğildi Elizabeth. Bu hareketi yaşlı adamı gülümsetti.

"Sanırım emanetini geri almak istiyorsun. Andrew geldi-ğimde bana gösterebilmek için saklamış. Senden alması zor olmuş. Çok kıymet verdiğini söyledi."

"O madalyon bana annemden kalan tek şey. Aramızdaki tek bağ..."

"Sen de kızımdan bana kalan en değerli yadigârsın Eliza, tamamen kaybettiğime inandığım evladımın canından bir parça, bir mucize olarak karşımda duruyorsun. Bu yaşlı ada-mın kalbindeki yerini anlatmaya kelimeler yetmez."

Madalyonu eline alarak bir süre inceliyormuş gibi yapı-
kız. Asıl amacı dolan gözlerini saklamaktı. Sonra madalyo-
nun kısaltılan zincirini fark edip gülümsedi. Andrew her za-
manki gibi her şeyi düşünmüştü. Kolyesini ait olduğu yere
takarak büyük babasının elini tuttu.

"Biz, birbirini çok geç bulmuş bir aileyiz. Gözlerinizden
bana verdiğiniz değeri ve sevgiyi anlayabiliyorum. Buraya
gelmeden önce hakkınızda ne düşünmem gerektiğini bilmi-
yordum. Fakat şimdi sizin de benim için çok değerli olduğun-
uzu rahatlıkla söyleyebilirim büyükbaba. Herkes fazlasıyla
acı çekti ama artık öyle olmak zorunda değil. Annem beni
doğururken öldü ve ömrüm boyunca içten içe kendimi suç-
ladım. Ben kendime kızarken ailem beni hep iki kişilik sev-
di. Bana baktıklarında sadece beni değil annemi de gördüler.
Ama bugün ilk kez kendimi suçlamıyorum. Tanrı her şeyin
en iyisini bilir. Benim hayatta olmam, Andrew tarafından
buraya getirilmem ve diğer yaşanan her şey bizi bu noktaya
getirdi. Birbirimizi bulduk."

Adamın nasırlı ellerini sevgiyle sıktı.

"Ne yazık ki birbirimizi çok geç bulduk kızım. And-
rew'un değil benim korumam altında olmalıydın. Seni daha
önce bulamadığım için beni affet."

Sözler üzerine ellerini istemsizce çekti Elizabeth. Omu
Andrew'un bulmaması demek Drew'uyla tanışamaması de-
mekti ve düşüncesi bile canını yakıyordu.

"Ben durumumdan şikâyetçi değilim, Lordum. Hawt-
horne'da her zaman saygı gördüm. Buradaki insanlar bana
ailem gibi davrandılar. Lütfen şu halime, kılığuma bir bakan.
Klanın en saygın üyesi gibi muamele gördüm. Bu yaşıma ka-
dar orta halli bir köylü kızyiken, burada bir prensesmişim
gibi davrandılar."

"Sen zaten bir prensessin. MacLachlan Klanı'nın asil ley-
disi olarak ömrün boyunca bu muameleyi görmeliydin. İki
gemi dolusu adam buraya senin için geldi. Klanım, sahip ol-
duğum her şey senindir. Bundan sonra yanında ben varım.
Son nefesimi verene dek seni koruyacağım."

"Teşekkür ederim ama burada gılivendeyim, korunmaya ihtiyacım yok. Ben Hawthorne'u seviyorum."

"Bunu kalbinin üstünde taşıdığın rozete bakınca anlayabiliyorum. Bu yüzden seni yanımda götürmeyeceğim. Ancak yaşadığım sürece gözümü senden ayırmayacağım ve her zaman senin mutluluğun önceliğim olacak. Düğününü görene dek Hawthorne da kalacağım."

Büyükbabasının sözleriyle rahatlayan kız düğün lafını duyunca gözlerini kırıştırdı.

"Düğün mü?"

"Andrew ile aranızdaki münasebet herkesin dilinde, seni dedikodulardan korumaya benim bile gücüm yetmez. Bu yüzden düğününüz en kısa zamanda yapılacak. Lekelenen ismin, onurun kurtulacak kızım merak etme."

"Ben yanlış bir şey yapmadım. Andrew ile aramızda sandığınız gibi bir durum olmadı. Yemin ederim iffetsizlik yapmadım!"

"Sakin ol kızım, bunu Andrew da söyledi. Sana olan hislerinin temizliğinden böyle emin oldum zaten. Ancak ortada bir gerçek var. Kaleye gelmeden önce aynı çadırdaki kızığınza şahitlik edebilecek bir ordu var. Kont Donavay'ın sık sık odana girip çıktığına, baş başa saatlerce vakit geçirdiğine ve onun odasında bir gece geçirdiğine tanık olmuş bir kale dolusu insan var. Başka türlü düşünülmesi imkânsız... Kalede hizmetçilere biraz rüşvet veren bir adamım bile bunları kolayca öğrenebildi. İsmi kurtarmak için evlenmenizden başka çare yok."

Duyduklarının etkisiyle bir süre nefes almayı unuttu Elizabeth. Andrew'un karısı olmak, bugüne dek hayal etmeye bile cesaret edemediği güzellikte bir şeydi. Kalbi önce mutluluk ve heyecanla kanat çırpı. Ardından Andrew'un daha önce söylediği şeyleri hatırladı. "Yeryüzünde evlenebileceğim bir kadın yok, ben asla evlenmem." Mutluluğunun yerini umutsuzluk aldı.

"Andrew bu işe ne diyor? Benimle evlenmeyi kabul etti mi?"

"Elbette kızımı, aksi halde onun çatısı altında böyle sakin kalabilir miydim sanıyorsun? Şimdiye dek çoktan ölmüş olurdu."

Oturduğu yerde irkilerek kaşlarını çatmıştı, Leydi.

"Ne yani benimle evlenmesi için onu tehdit mi ettiniz? O kadar yolu torununuza bir koca bulmak için mi geldiniz, Lordum? Yanınızda getirdiğiniz iki gemi dolusu adam da tehdidinizi pekiştirmek içindi herhalde!"

Sinirle ayağa kalkmıştı ve iki elini beline koymuş bağırmıyordu. Bu halini şaşkınlıkla izleyen Dougal, neden hâlâ Elizabeth ile evlenmediğini sorduğunda Andrew'un ne demek istediğini anladı. "Eğer ikna edebilirseniz siz evliliğe razı edin, Lordum, geldiği günden beri torununuzla savaşıyorum," demişti. Anna MacLachlan kesinlikle cesur bir kadındı ve Dougal, ne kadar kaçıp gitmiş olsa da istemediği bir adamla evlenmektense evini terk eden kızıyla hep içten içe gurur duymuştu. Elizabeth'in asiliği de şüphesiz annesine çekmişti. Hatta Anna kızının yanında melekler kadar uysal kalırdı. Gelirken planı tam olarak kızın iddia ettiği şey olsa da bu yüzden inkâr etti.

"Buraya gelirken niyetim Andrew'u, seni kaçırıp zorla alıkoyma için öldürmektir ancak o seninle evlenmek istediğini söyledi. Ayrıca meselenin görüldüğünden daha karışık olduğunu öğrendim. Lütfen otur da iki yetişkin gibi konuşalım kızım. Rosalie ve doğmamış yeğenin, ayrıca ağabeyin Adam için de çabalıyorum. Andrew'a seninle evlenmesi için sunduğum koşul Adam'ın hayatını bağışlaması ve Rosalie ile evlenmelerine izin vermesi. Onunla evlenirsen kurtardığın sadece kendi ismin olmayacak. Bu vaziyette bulunabilecek en kansız çözüm bu. İtiraf etmeliyim ki tüm bunlar yaşanmasaydı ve sen benim çatını altında büyüseydin, senin için bulabileceğim en iyi damat adayı yine Andrew Donavay olurdu. Zengin, asil, genç, güçlü ve iyi bir adam... Senin yerinde olmak isteyen bir sürü genç kız vardır."

Duydukları beyninde dönüp dururken yutkundu Elizabeth. Dışardan bakıldığında oldukça mantıklı bir anlaş-

maydı. Peki, Andrew ne düşünüyordu? Başka çaresi olmadığı, çözümü bulamadan köşeye sıkıştığı için mi evlenmek istemişti? Kalbi ihtimallerle ağırlaştı.

"Anneme de James ile evlenmesi için aynı şeyleri mi söylediniz? Klanın geleceğinin onun ellerinde olduğunu, evlenmekten başka çaresi olmadığını... Kızınızı kaybetmek size hiçbir şey öğretmedi mi? İnsanların hayatıyla böyle oynamaya hakkınız yok. İstedığimin ne olduğunu sormadan beni bir rükümlülüğün altına sokuyorsunuz."

Sözler ağzından çıktıktan sonra pişman oldu. Çünkü geçmişteki hatası yüzüne vurulunca, yaşlı adam utanç, pişmanlık ve hüznle başını önüne eğmişti. Elizabeth'in gerçekten bazen susmayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Annem bizi terk ettiğinde, umutsuzca kalesinden kaçtığında kahroldum. James'in nasıl bir adam olduğunu bilmiyordum. Kızıma ya da etrafındakilere yaptığı işkencelerden habersizdim. Anna'nın ilgi çekmek için çocukça inat ettiğini sanmıştım. Bu hatanın bedelini hayatta kalan tek evladımı kaybederek ödedim. Şimdi, elbette, seni hiçbir şeye zorlayamayacağım. Bu yüzden karşıma alıp konuşuyorum Elizabeth. Eğer Andrew'u reddedersen seni alıp eve dönerim. Ömrün boyunca rahat içinde yaşarsın. Arkandan kötü söz söylemeye cesaret eden herkesi öldürürüm. Sahip olduğum her şeyi zaten önüne serdim. Ancak Rosalie'yi de burada bırakmam. Adam'ı da ölüme terk edemem. William Corning ile savaşmış zaman Adam'ı da sağ bırakmayacaktır Andrew. İki klan arasındaki savaş kaçınılmaz. Senin sandığın gibi hayatın, erkeklerin iki dudağı arasında değil. Hepimizin hayatı senin cevabına bağlı... Kesinlikle seçim hakkın var kızım. Ne olursa olsun senin yanındayım."

Ne diyeceğini gerçekten bilemeden adamın gözlerine baktı. Yapılacak şey belliydi. Yakında evlenecekti. Mutluluktan uçması gerekirken ağlamamak için kendisini zor tuttu. Andrew'a ait olmak hayattan istediği tek şeydi. Ama Andrew'un gerçekte istediği neydi? Elizabeth'i istediği doğruydu fakat evlilik? Onun ağzından ne istediğini duymadan kara-

rını açıklayamazdı. Kimseyi bir ömür boyu kendisine mahkûm edemezdi. Evlilik dışında bir çözüm olmalıydı, olmak zorundaydı.

"İzninizle biraz düşünmek istiyorum büyükbaba. Sözlerimle sizi kırdığımı biliyorum. Bunun için çok özür dilerim. Ayrıca diğer her şey için teşekkürler. En geç yarın kararımı bildiririm."

Tam reverans yapmak için eğilirken kolundan tutan adam kendine çekerek torununu kucakladı.

"Bana siz diye hitap edip önümde eğilme kızım. Ben senin büyükbabanım. Saygından çok sevgine ihtiyacım var."

Sonunda saçlarına bir öpücük kondurup gitmesine izin verdiğinde kapıyı açarak koridora çıktı. Donavay ailesinin tamamını kendisini beklerken bulmak beklediği son şeydi. Rosalie ve Albert endişeli gözlerle yüzüne bakıyordu. Anlaşılan içeride bağırarak söylediği sözleri duymuşlardı. Andrew da karşısına dikilince gözlerini adamdan daha fazla kaçırmadı. Sonsuz maviliklere cesur görünmeye çalışarak baktı. Ne hissettiğini anlamak mümkün değildi. En kısa zamanda konuşmaları gerektiğini biliyordu. Fakat kendisini bunun için yeterince güçlü hissetmedi. Duyacağı şeyler onu korkutuyordu. Ya başka çaresi olmadığı için benimle evleneceğini söylese? Aklından sadece bu geçiyordu. Yutkundu.

"Herkes için zor bir sabahı. Odama gidip dinlenmek ve karnımı doyurmak istiyorum. İzninizle, Lordum."

Saygıyla eğilerek merdivenlere yöneldiğinde adımlarını yavaş tutmak için kendisini zorluyordu. İzlenmediğini bile, koşarak odasına çıkar ve kapıyı kilitleyerek tüm sorunlardan kaçardı.

Karnını doyururken ya da yatağına uzanıp bugün yaşananları düşünmemeye çalışırken ağzından tek laf çıkmadı. Julie de hanımını yalnız bıraktı. Korkak bir çocuk gibi davrandığını biliyordu Elizabeth. Yüzleşmeye korkuyordu. Hiçbir şey

yapmadan yatağına saklanmak ise kafasındaki sesleri susturuyordu. Sonunda içinde bulunduğu durumu kendisine yakıştıramadı ve ayağa kalkarak aynadaki yansımasına baktı, madalyonunu okşayarak annesinden güç aldı. Geceliğini çıkardı ve Andrew'un karşısına ilk kez yas elbiseleri içinde çıkmadığı günü, adamın beğeni dolu bakışlarını hatırlayıp gülmüşü. O gün giydiği yeşil elbiseyi sandıktan çıkardı. Tek başına giyinmek zaman alsa da işini bitirdiğinde saçlarının örgüsünü çözerek serbest bıraktı. Pelerinini giymeden önce aynadaki görüntüsünü son kez kontrol etti. Gözlerinin yeşilindeki elbise sanki özel olarak kendisi için dikilmiş gibiydi. Omuzlarını yarıya kadar açıkta bırakıyor, belini zarıfca sarıyordu. Madalyonun kısaltılan zinciri sayesinde kolyesi çıplak gerdanını süslüyordu. Elbisenin dökümlü eteğinin katlarını düzelterek pelerinini giydi.

Kalenin koridorlarında tüm zarafetiyle yürürken hizmetlilerin hayranlık ve merak dolu bakışlarıyla karşılaştı. Artık bir MacLachlan olduğunu bilmeyen kalmamıştı. Herkes bundan sonra neler olacağını merak ediyordu. Salona geldiğinde büyükbabasıyla sohbet eden Albert'i ve şöminenin yanında örgü ören Rosalie'yi gördü. Neredeydi yine bu barbar İskoç? Tabii ki sormaya cesaret edemedi. Aslında içten içe bulamadığı için sevindi. Bu yüzleşmeden kaçabildiği kadar kaçacaktı. Kendisine niye salonun girişinde beklediğini sormak ister gibi bakan insanlara zorla gülümseyerek hava almak için dışarıya çıkacağını söyledi.

Pelerinini özenle düzelterek geniş avluya çıktı. Bir köşede tulum yapan birkaç MacLachlan ve Donavay askerini gördü. Anlaşılan iki klanın savaşın esiginden dönmesi ya da yaşanan gerginlikler çok uzun zamandır dost oldukları gerçeğini değiştirmemişti. Onu fark eden askerler işlerini bırakıp ilgiyle incelemeye başladılar. Bakışlardan rahatsız olan kız, pelerinin şapkasını iyice yüzünün önüne indirdi. Hawthorne'a geldiği günden beri en çok özlediği şey mahremiyetiydi. Burada sürekli birileri tarafından izleniyor ve hiçbir zaman tam olarak yalnız kalamıyordu. Kale surlarının dışına özlence

baktı. Tek başına dışarı çıkmasına asla izin vermezlerdi. Tam Andrew ile gittikleri sahili aklına getirirken Kont, gür sesiyle ona seslendi. Bir aptal gibi ne yapacağını şaşırdı kız. En savunmasız anında, arkasında bitiveren adamla göz göze gelirse, gururunu ayaklar altına alarak bu zorunlu evliliğe olan hevesini belli edecekti. Andrew'un kâbusu onun en ulaşmaz rüyasıydı. Belki de bu yüzden çocukça bir öfkeyle adama tamamen arkasını dönüp duymazlıktan geldi. İki adım atıp uzaklaşmaya çalıştı. Ancak başarısız oldu. Hızlı adımlarla önüne geçen Kont, kızın gözlerini ondan kaçırmasına engel olacak kadar yakınına geldi.

"Yeterince dinlendin mi rahibe?" Sesindeki alaycılığı fark etmemiş gibi yaptı Elizabeth.

"Evet, Lordum, ilginiz için teşekkürler."

"Bu ilgiden memnun olmadığımı düşünüyordum ama rica ederim." Beklenmedik sitem ile şaşkın gözlerini adama dikti kız. "Sana seslendiğim halde karşılaşmamak için odana kaçmaya çalıştın."

"Seninle konuşmak için avluya çıkmıştım ben, sadece seslendiğini duymadım." Söyledikten hemen sonra yalanından utanarak dudağını ısırdı. "İtiraf etmek gerekirse korktum Drew."

"Neden, kimden?"

"Konuşmak zorunda olduğumuz şeylerden..." Bu açıklama halindeki garipliği, anlamasına yetmiş gibi gülümsedi Andrew.

"Gel güzelim, biraz dolaşalım."

Ahırın önünde eyerlenmiş, hazır halde bekletilen Vahşi'ye yöneldi. Ama Elizabeth hızla kafasını iki yana salladı.

"Yürümeyi tercih ederim."

"Korkmana gerek yok, Vahşi sana zarar vermez. Hem ben de yanındayım."

"Yine de yürümeyi tercih ederim."

Elizabeth'in korktuğu at değildi. Andrew'un kolları arasındayken söylemesi gerekenleri söyleyemeyeceğini biliyordu. İtirazı bu yüzden. Adam da daha fazla ısrar etmeden

kendisiyle yürümeye başladı. Ancak atı da yularından tutarak yollarında yürütmeyi seçmişti. Beraber surların dışına çıkarak ormanlık alana doğru ilerlediler.

"Büyükbabamla ne konuştuğunuzu biliyorum. Bu sabah bana anlattı."

Sessiz bekleyiş sınırlarını bozunca ilk konuşan genç kız olmuştu. Andrew da omuz silkererek karşılık verdi.

"Evet, şu evlilik işi..."

İş? Farkında olmadan yürümeyi kesti. Leydi. Evliliklerinden iş olarak mı bahsediyordu bu lanet İskoç? Hissettiği hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak, ifadesiz tutmayı denediği sesiyle konuşmaya devam etti.

"Evet, şu evlilik işi... Canını sıkıldığını biliyorum. Endişelenme bir yolunu bulacağız."

"Ne saçmalıyorsun sen Eliza?"

Adam kolunu tutunca vücuduna yayılan elektriğe küfrederek homurdandı kız.

"İki gemi dolusu adamla karşına geçti ve seni benimle evlenmeye zorladı büyükbabam, diye bu evlilik olacak değil. En kısa zamanda başka bir çözüm bulacağız, endişelenmem diyorum. Vakit kazanmak için büyükbabama evlenmek istemediğimi, bu meseleyi düşünmem gerektiğini söyledim."

En ufak dokunuşuyla midesinde kelebekler uçuşturan bir adamla soğukkanlı şekilde konuşmak çok zordu.

"Beni kimse hiçbir şeye zorlayamaz rahibe. Büyükbabamdan korkup seninle evlenmeye karar verdiğimi sanacak kadar salak değilsin, değil mi?"

"Sen bana salak mı dedin? Dur biraz, benimle evlenmek istiyorsun yani öyle mi?"

Şaşkın sevgilisine bakıp gülümsememek için kendisini zorladı Andrew. "Ama ne yazık ki evlenme teklifimi reddettin."

"Sen bana evlenme teklif etmedin!"

Kalbinde heyecandan taklalar atan güvercini susturarak sakinliğini korumaya çalıştı Elizabeth. "Ayrıca buna rağmen

düşüneceğimi söyledim büyükbabama. Yani seni reddetmiş-
dim. Hemiz."

Kaçlarını ılıkıyle kaldırdı, Kont.

"Pekâlâ, haklısın. Evlenme teklifi etmem gerekirdi. Ama
tüm yaşananların arasında fırsatım olmadı işte. Hayatların
dün bir ordunun karşısına çıktım. Eve döndüğüm için biraz
sevinemez misin?"

Hayatlarında sürekli o kadar çok olay oluyordu ki genç
kız, gerçekten sevinmeyi ve rahat bir nefes almayı umuyordu.
Tüm huzura kavuşmaları gereken sırada yeni bir olay pat-
lak verip duruyordu.

"Tüm gece neredeyse hiç uyumadım. Ağladım, seni öle-
dim ve bana dönmeyi bekledim. Ama uyanıldığımda yanımda
değildin."

"Yanımda olmayı gerçekten çok istedim, güzelim. Fakat
büyükbabam, sana verdiğim değere ve seninle evlenmeyi ne
kadar çok istediğime ikna etmek zorundaydım."

"Bu yüzden mi evliliğimizden iç diye bahsediyorsun?"

Adam iç geçirerek kızı kolları arasına aldı.

"Benim güzel, saf rahibem. İç diye kastettiğim Rosalie de
ağabeyinin evliliği idi."

Sonunda Andrew'un kolları arasında rahatladı Elizabeth.
Bunu hisseden adam gülümseyerek ellerini tuttu ve dudak-
larına götürüp tek tek parmaklarını öptü. Genç kız mahcup
bir kıkırdamayla tamamen göğsüne yaslandı.

"Seni ata bindirmeme şimdi izin var mı güzelim?"

"Nereye gideceğiz?"

"Gidince görürsün."

Genç kız şakayla karnına vurdu Kont'un. Adam da acımsı
gibi numara yaparak yüzünü buruşturdu.

"Ukala, işkoç barbarı!"

"Huysuz, köylü rahibe!"

Gülerek birbirlerine sarıldılar ve kızı kucaklayarak so-
bindirip arkasına yerleşti Andrew. Vahşi'nin sırtında huz-
ilerlediler. Yolu tanıyınca sahile gittiklerini anladı Elizabeth.
Onların sahili...

Sonunda açıklığa vardıklarında ufak bir hayranlık nidası yükseldi genç kızıdan. Yerler gül yapraklarıyla doluydu ve daha önce altında piknik yaptıkları ağacın dalları rengârenk kumaşlarla süslenmişti. Sonbahar yüzünden dökülen yaprakların yerini kumaşlar almıştı. Ağacın altında, kaleden buraya nasıl geldiğini bilmediği taht duruyordu. Her zaman Andrew'un tahtının yanında boş duran taht... Bu kadar hazırlık ne zaman yapılmıştı? Sessiz sorusunu Andrew cevapladı.

"Sen odana saklanıp benden kaçarken hazırlık yaptım."

"Benim için mi?"

"Çok önce yapmam gereken buydu. Sürekli ertelenen konuşmamızı artık yapmak istiyorum."

Neler olduğunu nihayet anladı Elizabeth. "Kaleden ayrıldığın gün taht odasını benim için süsletmiştin. Sen o gün bana evlenme teklif edecektin."

Bu bir soru değildi ama adam yine de yanıtladı.

"Evet, güzelim. Seninle evlenmeye tahmin ettiğinden çok daha önce karar verdim. Bunda Dougal'ın ya da başka birinin etkisi yok."

Ellerini tutarak gözlerine bakan adam soğuk havaya inat içini ısıttı kızın. "Ama ben seni duydum, hem de defalarca! Evlenmek istemediğini biliyorum."

"Bu doğru sevgilim, ben hâlâ evlenmek istemeyen bir adamım. Evliliğe ancak karım, çocuklarımin annesi sen olursan evet derim. Bu sahile ilk geldiğimiz gün anladım bunu. Sadece itiraf etmem zaman aldı. Sen diğer kadınlar gibi değilsin Elizabeth. Zekisin, güzelsin, cesursun, dürüstsün ve gördüğüm en iyi kalpli, sadık kadınsın. Sende yalan yok, oyun yok. Kendi doğrularını her şeye ve herkese rağmen savunuyorsun. Diğer kadınların bende bulduğu şeylerin senin için önemi yok. Zenginliğim, adım, gücüm... Seni hiçbir zaman bunlarla etkileyemedim. Hatta bu yüzden bana karşı önyargılı davrandın çoğu zaman. Sonra nasıl yaptın bilmiyorum ama bana baktığında Fırtına'yı değil, benim bile varlığını unuttuğum Drew'u gördün. Sana yaptığım onca şeye rağmen benden nefret etmedin. Üstelik başka bir kadın olsa

kendisiyle evlenmem için bana baskı kurardı. Sen ise hiç çekinmeden reddettin. Çünkü sen, seni gerçekten istediğime ikna olmadığın bir adamla evlenmezsin. Sana her baktığımda, her dokunduğumda kendi bencilliğimden utanıyorum. Seni hak etmiyorum. Bugüne dek kaç kişiyi öldürdüğümü hatırlamayan bir katilim. Kaç kadınla yattığımı bilmiyorum! Sinirlendiğinde gözü dönen barbar herifin tekiyim. Sen iyi bir Hristiyan'sın ve ben Druid olarak doğdum. Buna rağmen kendi dinimin gereklerini bile yerine getirmeyen bir tanrınamazım. Senin canını yaktım, seni aşağıladım. Karşılığında yaralarımı sardın, bana şefkatle dokundun. Her şeye rağmen hep yanımda oldun. Gitme lafını her fırsatta etsen de yanımdayken bana sadıktın. Ben senin gibi bir meleği yanımda ancak zorla tutabileceğimi düşündüğüm için sana sürekli yalanlar söyledim."

Andrew'un yüzünü, elleri arasına alarak başını iki yana salladı Elizabeth. Kendisini bu kadar aşağılamasına izin vermezdi.

"Bu doğru değil. Geçmişte neler yaptığımı biliyorum ama umursamıyorum. Her kötünün içinde iyilik vardır ve her iyinin içinde kötülük, tabii görebilene. Kimse masum değildir. Canımı yaktın. Ama sonra, benden önce sen benim yaralarımı sardın. Hayatımı kurtardın, beni korudun. Seni delirtmediğim zamanlarda bana iyi davrandın." Gülümseyerek devam etti. "Sen hiç tammadığın bir köylü kızını, düşmanın nişanlısını boğulmasın diye gölden çıkardın. Yaralarını tek tek sarıp tartanını üşümesin diye ona verdin. At sırunda sırf üşüyor diye sarılıp sana yaslanmasına izin verdin. Köle bir adam olsan bunların hiçbirini yapmazdın. O çadırda bana yardım edeceğine zorla sahip olurdun. Ben sana rağmen kalbindeki iyiliğe inanıyorum. O zamanlar nasıl bir adam olduğumu göremeyecek kadar önyargılıydım. İkimizde birbirimiz hakkında duyduklarımıza göre hareket ediyorduk. Geçmişin bir önemi yok. Yani eğer seni reddetmem için konuştıysan bana başka şeyler söylemelisin."

Gülümseme sırası Andrew'daydı. "Aslında tüm arsızlı-

ğınla karım olmanı isteyecektim." Genç kıza tamamen yaklaşıp gözlerinin içine baktı.

"Sen, Elizabeth Anna Perry veya Maclachlan ya da her kimsen, çünkü kim olduğunun bir önemi yok. Tek istediğim benim Eliza'm olman. İster İngiltere prensesi ol, istersen gerçek bir köylü rahibe. Benimle evlenip Elizabeth Dona-
ray olur musun? Her sabah benimle uyanıp yaşlı, huysuz bir ihtiyar olduğumda bile bıkmadan bana o güzel ışıltılı gülmsemeni gösterir misin? Çocuklarının babası olmama izin verip onlarla birlikte seni delirttiğimde bize dayanabilir misin? Tüm kaleyi sana benzeyen çocuklarla doldurabilir misin? Tıpkı buradaki gibi sana her sarıldığımda güzel kokunla dünyamı çiçek bahçesine çevirir misin? İskoçya'nın ayazında üşüdüğün zaman bedenimle seni ısıtmama izin verir misin? O tahta oturup klanımı benimle beraber yönetir misin? Hata yapığımda bilmiş ses tonunla elini beline koyup korkmadan bana vaaz verir misin? Sahip olduğum her şeye, hayatıma ortak olup yükümü hafifletir misin? Şu soğuktan kurumuş ağaçtaki kumaşlar gibi bu kaba adamın yanında durup onu güzelleştirir misin? Karanlık dünyamın rengi, ışığı olur musun? Eğer evet dersen söz veriyorum ömrüm boyunca seni, kendim de dâhil herkesten, her şeyden koruyacağım. Her zaman değer verip saygı duyacağım. Asla ihanet etmeyeceğim, yalan söylemeyeceğim. Sana istemediğin hiçbir şey yapmayacağım. Gözlerinden sadece mutluluk yaşlarının akmasına izin vereceğim. Onları da tek tek kendim sileceğim. Tıpkı şu an yaptığım gibi. Seni İskoçya'nın en mutlu kadını yapmak için son nefesime kadar çalışacağım. Bir daha asla öfkemin bedeli olmayacaksın. Sahip olduğum her şey; unvanım, kalem, halkım, ismim, tahtım, topraklarım senindir."

"Benim istediğim sensin."

"Bu yüzden, benimle evlenip yeryüzünün en mutlu erkeği olmama izin vermeni istiyorum. Evlen benimle, sevgilim."

Elizabeth mutluluk gözyaşlarının bulanıklaştırdığı görüşünü düzeltmek için gözlerini kırptırdı. Kalbi öyle büyük bir mutluluk ve gururla dolmuştu ki sevinçten öleceğini san-

dı. Drew'u onu gerçekten istiyordu. Onlar birbirlerine aittelerdi ve sonunda Tanrı'nın huzurunda evleneceklerdi. Coşkuyla cevap verdi.

"Evet! Seninle evleneceğim Andrew James Donavay. Ömrümün her anını seninle geçireceğim. Sana bir kale dolusu çocuk doğuracağım ve her gün inatlaşıp seninle kavga edeceğim. İki bunak ihtiyar olana dek bu böyle olacak."

Nişanlısının boynuna sarılarak dudaklarını tutku ve ihtiyaçla öptü Elizabeth. Bu öpücük öncekilerden farklıydı. Ömür boyu birbirine ait olma sözü vermiş iki insanın öpücüğüydü. Bugüne kadar olan tüm öpücüklerden daha anlamlıydı. Sonunda ayrıldıklarında alınlarını birbirine yasladılar. Elizabeth birden aklına gelen soruyla irkildi.

"Sahiden Adam'ı bağışlayabilecek misin? İntikamın ne olacak?"

"Senin için vazgeçeceğim. Gözlerinden akacak tek damla yaşın sebebi olmaya dayanamam."

Gözü intikam hırsından başka bir şey görmeyen efsane Fırtına, onun için intikamdan vazgeçmişti. Elizabeth şaşkınlıkla gurur karışımı bir duygu hissetti. Andrew değişmişti. Her geçen gün daha iyi bir adama dönüşüyordu. Eserine hayranlıkla bakıp gülümsedi ve adamın dudaklarına kısa bir öpücük daha bıraktı. Andrew da aynı şeyi fark etmişti.

"Beni dönüştürdüğün adam için sana teşekkür ederim."

"Ben de beni dönüştürdüğün kadın için sana teşekkür ederim."

Bir daha hiç ayrılmayacakmış gibi birbirlerine sarıldılar. Yaşadığı onca şeyden sonra sonunda hak ettiği mutluluğa kavuştuğunu hissetti, Elizabeth. Çocukluğundan beri hayalini kurmaya dahi cesaret edemediği şey olmuştu. Evleniyordu ve çok mutluydu.

Karanlıktaki Adam

Soğuk havaya rağmen birbirlerini sarılarak ısıtan iki nişanlı, sahilde uzun bir süre yürüyüp sohbet etti. Sadece kendilerine ait bir dünyadaymış gibi herkesi boş vererek kendilerinden bahsettiler. Hiçbir şeyden korkmadan, geleceğin belirsizliği olmadan vakit geçirmek çok keyifliydi. Elizabeth kalbindeki sıcaklığın ne anlama geldiğini artık biliyordu. Ama dile getirmek istemiyordu. Sanki yüksek sesle söylerse anın büyüğü bozulacaktı gibi hissediyordu. Ayrıca itiraf etmek gerekirse, önce Andrew'un ilanı aşk etmesini bekleyen kadınlık gururu ona engel oluyordu. Kont Donavay'ın bir kadına "seni seviyorum" dediğini hayal edemiyordu ama onun gibi bir adamdan da asla beklenmeyecek bir evlenme teklifi yapmıştı sonuçta. Belki bir gün o sihirli cümleyi de söylerdi. Şimdilik Andrew'un ona vaat ettiği diğer güzel şeylerle yetinecekti. Neticede bir kadının isteyeceği her şeyi önüne sermişti. *Kalbi hariç*. Dile getirilmese de adamın kalbinin de kendisine ait olduğunu hissediyordu Elizabeth. Henüz itiraf etmemişti, belki kendisi de farkında değildi ama bir gün Elizabeth o kalbi tamamen fethedeceğini biliyordu. Andrew onun için yeterince değiştiğinde aşkı da öğrenecekti.

Gerçek dünyayla yüzleşmeleri gerektiğini kabul edip sonunda kaleye döndüler. Evlilik haberini verdiklerinde tüm aile sevincini saklamadan genç çifti tebrik etti. Akşam yemeğinde nişanı duyurarak bir ziyafet verileceği söylendi. Macbachlı askerleri için limanda kamp kurulmuştu. Klanın

önde gelenleri, Elizabeth'in uzak akrabası olan, henüz tanışmadığı bazı kuzenleri ve Donavay Klanı'nın saygı duyulan büyükleri ziyafete çağırılacaktı. Limandaki askerlere de yemekler hazırlanacak, misafirperver davranılacaktı.

Elizabeth, bizzat tüm hazırlıklarla ilgilenmek istediğini söyledi. Önce kabul salonunu güzelce temizletti. Camları sildirdi, soğuğu önlemek için koyulan kürklerin yerine süslü perdeler astırdı. Taş duvarlara hem soğuk önlemin hem de duvarlar boş kalmasın diye duvar halıları astırdı. Kocaman yemek masaları u şeklinde yerleştirildi. Şöminedeki küller temizlenip salon gündüzden ısıtıldı. Mutfakta kazanlarla yemekler pişirildi. En iyi şarap ve biralar mahzenden çıkarıldı. Genç leydi her şeyi tek tek denetledi. Büyük fırınlarda pişirilen ekmeklerin kokusuyla, açlığını hatırlayana kadar hiç mola vermemişti. Kalede her sözünün dinlenmesi, insanların hayranlık ve saygıyla kendisine yaklaşması tarif edilemez güzellikte bir histi. Sanki yıllardır bu kaleyi yönetiyormuş gibi ustalıkla ne yapacağını biliyordu. Galiba gerçekten kanında vardı bir klanı yönetme becerisi. Nessie ve Meredith yanında emirlerini bekliyordu. Julie akşama hazırlanabilmesi için odaya çıkmıştı. Şimdiden küvetini, elbisesini hazırlıyor olmalıydı.

"Limandaki askerlere hizmet etmek için erkek hizmetkarlar ve yaşlı kadınlar gitsin. Akşam sarhoş askerler taşkınlık yapabilir. Aynı şekilde yemek servisi için kalede güzel kızlar mutfakta kalsın. Salonda orta yaşlı kadınlar hizmet görsün."

İki klan arasında tam her şey yoluna girmişken halk arasında anlaşmazlık çıkmasını istemiyordu genç kız. Hiçbir Donavay klan kadını asker eğlencesi olmayacaktı.

"Emredersiniz, Leydim. Lütfen siz de artık odanıza çıkıp hazırlanın yoksa geç kalacaksınız."

"Haklısın, Meredith sadece bir aksilik çıkmasını istiyorum."

Klanın müstakbel hanımı ve onun ailesinin onuruna verilen bir yemek olduğu için ne kadar gösterişli olursa Andrew'un, MacLachlan Klanı'nın gözündeki itibarı da o kadar iyi olacaktı. Bu yüzden her şey kusursuz olmak zorundaydı.

Odasına gidip kalan zamanı hazırlanarak geçirdi Elizabeth. Saçlarını gevşek bir örgü topuz yaptı. Giydiği bordo kadife, sadece madalyonunu gösterecek kadar az dekolteli, dik yakalı; belini sıkıca sarıp, kalçasına gelmeden bollaşan uzun kollu elbise hem bir salon dolusu erkeğin yanında giyilecek kadar edepli hem de güzelliğini saklamayacak kadar zarifti. Andrew gelip kapıyı çalana dek aynada son hazırlıklarını yaptı. Büyükbabasının düğüne kadar kendisine refakat etmesi için gönderdiği nedime odanın köşesinde çıkardığı elbiseleri katlıyordu. Julie bu yeni yardımcıya açıkça bozulmuştu ama kuzin refakatinden, daha doğrusu bekçiliğinden kaçış yoktu. Bugüne dek uygunsuzca baş başa görüşen iki sevgili nişanlılık dönemlerinde yalnız kalmayacaktı. Nedime Freya, hayalet gibi her fırsatta yanlarında olacağının habercisiymişçesine elindeki işi bırakarak ikisini göz hapsine aldı. Elizabeth gözlerini devirirken Andrew gülümsemekle yetinip odada müskel karısına doğru yürüdü.

"Çok güzelsiniz, Leydim. Her zamanki gibi..."

"Teşekkür ederim, Lordum. Ziyaretinizi neye borçlu olduğumu öğrenebilir miyim?"

"Güzelliğinizi seyretme isteğime engel olamadım ayrıca size hediye getirdim."

Adamın elinde tuttuğu şeyleri o an fark eden kız, dikkatsizliğine güldü. Küçük ahşap kutudan çıkan bir çift zümrüt küpeyi görünce büyülenmiş gibi bakmaktan kendisini alamadı. Bu kadar asil davrandığı yeterliydi. Sonuçta o ömrü boyunca tüm bu şatafattan uzak yaşamış bir köylü kızıydı. Etiketlenmesinden daha doğal ne olabilirdi?

"Bu küpeler aile yadigarı, aslında düğün günümüzde verecektim ama bu akşam takmanı istiyorum. Sanki senin için yapılmış gibiler."

"Çok güzeller Drew! Ama düğün gününde takmam daha doğru olur, Tanrım bunlar çok değerli olmalı!"

Adam kuzin sesindeki hayranlığa güldü.

"Bir çift zümrüt göze zümrüt küpe yakışır, dedim. Gözlerinin yanında sönük kaldılar gerçi. Benim en değerli mücevherim sensin."

İltifat ile kızaran Elizabeth normal nişanlı çiftler gibi flört etmenin keyfiyle gülümsedi.

"Elindeki tartanı niye buraya getirdin?"

"Bu akşam Donavay Klanı'nın renklerini taşımanı istiyorum güzelim. Normalde düğün günü gelinler, eşlerinin tartanını giyer ama senin için zaten ilk olmayacak. Herkesin, bu klanın hanımının sen olduğunu görmesini istiyorum."

Tanıştıkları gün tartana nasıl sarındığını hatırlayan kız gülümsedi. Odadaki iki hizmetçinin varlığını unutarak adama iyice yaklaştı.

"Tam olarak nasıl giymeliyim? Yardım eder misiniz Lordum?"

Ciheli bir ses tonuyla sorduğu soruya yanıt ne yazık ki sevimsiz Freya'dan geldi.

"Ben size yardım ederim, Leydim. Size hizmet etmek görevim."

Andrew eliyle işaret ederek kadını durdurdu. Gözlerini nişanlısından bir an bile ayırmamıştı.

"İzninizle hanımlar. Leydime hizmet etmek benim için mutluluktur."

Uygun şekilde katladığı kumaşı, genç kızın sol omzundan geçirerek çapraz gelecek şekilde tek taraftan birleştirdi. Klan broşunu da omzuna iğneleyerek tartanı tutturdu. Tüm bunları yaparken bilerek kıza yakın durmuş, kokusunu içine çekme fırsatını kaçırmamıştı. Daha fazla yanında durmak için bahanesi olmadığını anlayınca reverans yaparak elini öptü.

"Yemekte görüşmek üzere, Leydim."

Hafifçe eğilerek gülümsedi Elizabeth. "Hediyeniz için çok teşekkür ederim."

"Ben de güzel yüzünüzü görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Kont, arkasını dönüp odayı terk ettiğinde kalbinin göğüs kafesine sığmayacağını hissetti, Leydi. Bir rüyada, masalda gibiydi. Kendi etrafında dönerek eteklerini savurdu, koşutarak Julie'nin boynuna sarıldı. Nefesi tükenene kadar sokak-

larda "Ben Andrew Donavay'ın nişanlısıyım! Bu mükemmel adam benim kocam olacak!" diye bağırmak istiyordu.

"Öyle mutluyum ki Julie! Her şey sonunda yoluna giriyor. Hissediyorum artık üzölmek yok."

"Mutlu olmayı çoktan hak ettiniz Eliza. Bu odada dökrüğünüz gözyaşlarına ben şahidim. Kalede kahkahalarınızı duyma zamanı geldi."

Yeniden sarıldıkları sırada Elizabeth'in aklına Thomas geldi. Yaşlı adam yaşananları duysa ne kadar sevinirdi kim bilir? Bu düşünceyle gülümseyip kalenin askerlere ayrılan kısmına doğru ilerledi. Peşine takılan Freya'yı merdivenlere gelince durdurdu. Babası gibi gördüğü, yatalak yaşlı bir adamla görüşürken onun refakatine ihtiyaç duyacak değildi. Arkasında itiraz etmeye çalışan bir kadın bırakarak Thomas'ın yanına gitti. Her zamanki halinden biraz solgun ve bitkin görünse de aldığı haberlerle mutlu olup Elizabeth'i tebrik etti, yaşlı adam. Kız, gelecek güzel günlerin hayalini kurup coşkulu sesiyle anlatırken sevincine ortak oldu.

Son hazırlıkları kontrol etmek için mutfığa inmek üzere boş koridora çıktığında, arkadan beline sarılan iri bir adam, nasırlı elini çığlığına engel olmak için Elizabeth'in ağzına kapadı. Korkuyla debelenen kız, nrmaklarını etine geçirmeye çalıştığı adama isabet ettiremediği birkaç tekme savurdu ve tanıdık bir ses kulağına fısıldayarak onu boş bir odaya çekti.

"Şşşşt, benim güzelim sakın ol."

"Drew! Delirdin mi sen? Aklım başımdan gitti!" Kollarından sıyrılarak omzuna vurdu.

"Demek aklını başından alıyorum?"

Gözlerini devirip yüzündeki ukala gülümsemeye dil çıkardı kız.

"Ben de ne zaman bu leydi tavırlarından sıkılacaksın, diye bekliyordum."

"Sen barbarlık yaptığın sürece karşında bir leydi bulamazsın."

"Bulmak da istemiyorum zaten ben halimden memnu-

num. Seni yalnız bulunca şu yeni nedimene yakalanmadan görmek istedim. Korkuttuğum için üzgünüm."

Yeniden sevgilisini kollarına alıp saçlarını okşadı adam.

"Daha az önce beraberdik, hem Freya görüşmemize bir şey demiyor sadece baş başa kalmamızı istemi-"

Cümlesi Andrew'un öpücüğü yüzünden yarım kaldı. Tanıdık kokusunu içine çekerek kollarına tutundu. Bu yakınlık yetmeyince kollarını adamın boynuna dolayarak ellerini saçlarından geçirdi. Andrew kızın korkusuz, cesur ve istekli karşılığını görünce şaşırdı. Bu güzel kız ne zaman yanında olsa onu şaşırtmanın bir yolunu buluyordu. İçinde varlığını bilmediği duygular uyandırıp kalbine dokunuyordu. Şimdi de masum birkaç öpücük koparmayı umarken bedenini saran ani arzuyla baş etmesi gerekiyordu. Yavaşça Elizabeth'den uzaklaştı.

"Ben sana rahibe dedim ama sen Afrodit gibi davranıyorsun. Rahibeler böyle öpüşmez güzelim."

"Daha önce kaç rahibe ile öpüştünüz, Lordum?"

Elizabeth şaka ile sorduğu soruya, Andrew'un gözünü kaçırarak cevap vermeye çalıştığını görünce, adama inanamayarak kıskançlık duygusuyla doldu. Kadınlar konusunda bu kadar tecrübeli olmak zorunda mıydı lanet İskoç? Dizine bir tekme atarak kendinden uzaklaştırmak istedi.

"Hey! Ah... Tamam, sakın ol. Gerçek bir rahibe değildi sadece genç bir delikanlıydım ve manastırın yakınlarında dolaşırken karşılaşmıştım. Rahibe olmak için eğitim alan bir kızdı, henüz yemin bile etmemişti."

"Ne hoş! Bir de kadınlar konusunda seçici davrandığını söylüyordun. Ama gördüğüm kadarıyla oldukça geniş bir listen var!"

"Ve benim istediğim tek bir kadın var. Kıskançlık yapmana gerek yok sevgilim. Benim için seni ilk öptüğüm günden beri sadece sen varsın. Senden öncesini hatırlamıyorum. Senin eşin benzerin yok. Bu yüzden tecrübelerimin seninleken bir anlamı yok. Sana her dokunduğumda, gözlerinin içine her baktığımda yeni yetme bir delikanlıdan farksız hissediyordum."

yorum. Baksana şu halime! Daha yeni görüşmemize rağmen seni yalnız yakalayacağım anı bekleyerek kalede takip ettim. Sürekli özlediyorum."

Andrew'un ağzından böyle güzel sözler duymaya alışkın olmayan Elizabeth, daha önce ona dokunan tüm kadınların ıhtilalini silmek istercesine sarıldı. Sanki yaşaması buna bağlanmış gibi ihtiyaçla başını göğsüne yasladı. Kalp atışlarını dinlerken aittik hissiyle huzur buldu. Artık evinin neresi olduğunu biliyordu. Sonra Andrew'un yine dalıp gittiğini hissetti. Gözlerinde sevmediği o soğuk ifade belirmişti.

"Bir şey olmuş yine. Canın sıkın olduğu için yanıma geldin değil mi? Aklını dağıtayım diye buradasın. Ne oldu Drew?"

Endişeyle kollarında gerilen kızı, sırtını okşayarak rahatlatmaya çalıştı Andrew. Anlaşılan ondan hiçbir şeyi saklamak mümkün değildi.

"Rosalie ile konuştum."

Panik vücuduna dalga dalga yayıldı ve gözlerini adamdan kaçırarak sakın tutmaya çalıştığı sesiyle konuştu.

"Ne konuştunuz? Hasta mı yoksa?"

"Hayır, evlilik meselesini konuştuk."

Korkunun ağırlaştırdığı kalbi deli gibi atarken, Rosalie'nin aralarını ifşa etmemiş olması için dua etmekten başka bir şey yapamadı Elizabeth.

"Adam ile evlenmeye razı olmayacağını düşünmüştüm ama evlenmek istediğini söyledi. Tüm ısrarlarıma, verdiğim sözlerime rağmen bebeğinin iyiliği için en iyi şeyin bu olduğunu söyledi. MacLachlan varisine hamileyken bebeğini bu imkânlardan uzakta bir piç olarak büyütmek istemiyormuş. Nasıl o şerefsizin yüzüne bakacak? Ben, kuzeye gittiğinde Rosalie'yi nasıl koruyacağım Eliza?"

Adama belli etmemeye çalışarak derin bir nefes alıp rahatladı. Leydi. Onun bu sessiz tavrını ise yanlış anladı Andrew. İlk günden beri ağabeyine kızgın olan kızın fikir değiştirdiğini sandı. Tutuşu ve tavrı isteği dışında değişti. Elizabeth de bunu hissetti. Açıklama yapma gereği duydu.

"Rosalie bir anne, biz onun ne hissettiğini anlayamayız. Adam hakkında ne düşündüğünü biliyorum ama büyükbaban Rosalie'ye sahip çıkacaktır. Adam da çocuğunun annesinin gönlünü almaya çalışıp ona nazik davranacaktır. Korkunç bir şey yapmış olabilir fakat ömrüm boyunca onun kimseye kötülük yaptığına şahit olmadım. Çok pişman olduğuna eminim. Lütfen onu savunduğumu düşünüp bana kızma. Sadece Rosalie bence haklı. Senin çatın altında sonsuza dek bu kalede saklayamazsın onu. Bebeği bir gün büyüyecek, dedikodular onun da canını yakacak. Aile mirasından, soyadından mahrum kalacak. Üstelik büyükbabamla bir anlaşma yaptınız. Aynı gün, aynı anda iki düğün olacak. Unuttun mu?"

Andrew anlayışla başını salladı. Demek Elizabeth'in kaygısı kendi gelecekleri içindi. Evlenemeyeceklerinden korkmuş olmalıydı. Bir yandan kızın başkaları yerine kendi gelecekleri için endişelenmesi hoşuna gitti. Diğer yandan bunu Elizabeth'in kişiliğine yakıştıramadı. Rosalie'ye gidip Adam ile evlenemezsin demesini beklemişti. Aklından geçenleri belli etmeden gülümsedi.

"Büyükbaban, Rosalie razı olmazsa onu evlenmeye zorlamayacaktı, ben de Adam'ın canını bağışlayacaktım. Anlaşmada onların düğünü şart değil."

"Adam buraya nasıl gelecek? William'ın yanında olmalı. Aylardır ondan haber alamıyorum."

"William'ın kalesine evet, sen ona mektup yazacaksın. Sana ne kadar düşkün olduğunu kendin söylemiştin. Adamlarımdan biri William'ın kalesine gizlice girip mektubunu ona ulaştıracak. Sonra bize gelmesini bekleyeceğiz."

"Ya gelmezse? Bunun bir tuzak olduğunu düşünüp gelmezse ne olacak?"

Andrew aslında istediği şey buymuş gibi omuz silkti. "O zaman bebeğini hiçbir zaman göremez ve Rosalie ile evlenmez."

"Biz? Anlaşma iki leydinin ismini kurtarmak için yani benim ailem üstüne düşen görevi yerine getirmez-"

"Rahatla artık güzelim. Seninle aptal bir anlaşma için evlenmiyorum. Bizim düğünümüze hiçbir güç engel olamaz. Sen benim güzel, zeki, dürüst, sadık gelinim olacaksın."

Yüzünü elleri arasına alan adam alnından öperken rahatlamak yerine iyice daraldı Elizabeth. Evleneceği adama yalan söylemiş, ondan kocaman bir sır saklamıştı. Ne yaptığını asla öğrenmemeli, diye düşündü.

"Bana söz ver Andrew, ne olursa olsun ölene dek asla beni bırakma. Hiç ayrılmayalım."

"Söz veriyorum sevgilim, sen istesen bile seni asla bırakmayacağım. Sonsuza dek."

Bu sözle biraz olsun huzur buldu ve sevgilisinin omzuna yaslanarak dolan gözlerini sakladı. Biraz toparlandıktan sonra gülümseyerek konuştu.

"Freya delirmiş olmalı, akşama çok az kaldı. Senin yapman gereken işler yok mu?"

"Elbette, senin savaşmak için gelip sonra da düğünümüze kalmaya karar veren sevgili kuzenlerini karşılayacağım. Yemek vaktine kadar ev sahipliği yapmalıyım."

"Ne ima etmeye çalışıyorsun sen? Kuzenlerime dengesiz mi demeye çalışıyorsun?"

Tabii ki daha tanışmadığı insanlar hakkında Andrew'un ne söylediği, Elizabeth'in pek umurunda değildi. Ama adamla anlaşma fırsatını kaçırmak istememişti.

"Sadece senin kime benzediğin ortada diyorum. Sizin ailenin huyu buymuş demek ki."

"En azından biz sizin gibi deli değiliz, Lordum."

"Sana bir müjdem var güzelim, bu deli adam çocuklarının babası olacak."

"Bu dengesiz kadın da çocuklarının annesi olacak."

"Şükürler olsun ki olacak."

Elizabeth yine aynı güvercinin içinde takla atmaya başladığını hissetti. Andrew ona böyle güzel şeyler söylerken nasıl uzak durabilirdi? Düğünün bir an evvel olmasını istiyordu. Yasaklar olmadan kocasıyla bir ömür geçirme fikri tahmin edilemeyecek kadar güzeldi.

"Böyle konuşmaya, böyle bakmaya devam edersen ben odadan çıkamayız, Kont Donavay. Nişanlımı baştan çıkar. maktan, ayaklarını yerden kesmekten vazgeç."

Andrew neşeyle kâhkahla attı. Elizabeth'i tamamen etkilemişti sonunda. Genç kızın gözü ondan başka hiçbir şey görmüyordu. Odadan çıkarken içten içe zaferini kullandı. Ama fark etmediği şey Elizabeth'in de onu çoktan ehliyletişiydi.

MacLachlan ve Donavay renkleri her taraftaydı. Yeşil ekoseli Donavaylar ve mavi gri karışımı MacLachlan etekleri. Etrafta bu kadar etekli erkek görmek başta tuhaf gelse de kısa sürede Elizabeth'in gözleri alıştı. Gerçi salona ilk girdiği an yaşadığı gerginlikten gözü bir şey görmemişti. Babasını ve büyükbabasını yemek masasında yan yana oturmuş sohbet ediyorken görünce kıpırdayamamış, yanına gelen Andrew'un desteği ile yürümeyi hatırlamıştı. Her evlat gibi Elizabeth de babasını çok seviyordu ancak çocukluğundan beri onun istediği gibi bir kız olmaya çalışmış, kendi hislerini, düşüncelerini duymazlıktan gelmişti. Katı bir eğitim, bitmek bilmeyen ahlak ve din dersleri, saray adabı... Baba deyince genç kızın aklına ne yazık ki bunlar geliyordu. Şimdi onun asla onaylamayacağını düşündüğü bir evlilik yapacaktı. Gözlerindeki korku ve endişeyi gören Andrew, elini nazıkça tutarak ona destek oldu. Elizabeth ise kendine artık yanındaki adamın, ailesi olduğunu hatırlattı. Onun yanına yakışacak kadar güçlü bir kadın olmalıydı o da.

Babasının sevgi dolu kucaklaması ise kesinlikle karşılamayı umduğu bir tepki değildi. Evlilik kararını sorgulamak yerine coşkuyla karşılıyordu herkes. Bunun, yanındaki adam sayesinde olduğunu biliyordu. Andrew babasını bizzat gidip almış, kaleye kendi elleriyle getirmişti. O yolculukta nekt konuşulduğunu genç kız hiçbir zaman öğrenemeyecekti ama Andrew her ne söylediyse babasının gözüne girmeyi baş-

neydi. Başka bir mucize ise babası ile büyükbabasının tu-
har derecede iyi anlaşmış olmasıydı. Andrew'un yüzündeki
akala gülümsemeye bakılacak olursa bu iki adamın bir araya
gelmesinde de etkisi vardı.

Andrew tahtına yerleşmeden Elizabeth'i de yanındaki
tahta oturttu. Gözlerine sıcacık, sahiplenici bir ifadeyle baktı.
İçkiler içilip gaydalar çalınırken iki klanın dostluğu bir kez
daha pekişti, genç çift için kadehler kaldırıldı. Gecenin bü-
yük bir kısmı neşeli sesler arasında rüya gibi geçti.

Adamların çoğu çakır keyif olmuşken Royce yanlarına
gelip Andrew'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Söyledikleri
adamı biraz tedirgin etti. Elizabeth'e birazdan döneceğini
söyleyerek yerinden kalktı. Salondan ayrılırken ne olduğunu
anlamayan bakışlarla arkasından baktı kız ve uzun bir süre
cerahına gülücükler saçarak adamın salona dönmesini bek-
ledi. Bekleyişin ardından kimse gelmeyince bir sürü sarhoş
ve varlığını çoktan unutmuş adama görünmemeye çalışarak
salondan ayrıldı. Büyükbabasının yanında olduğu için Fre-
ya'nın zorunlu refakati ile uğraşmak zorunda değildi bu ak-
şam.

Gürültülü salondan çıkıp sessiz, serin koridora gelince ür-
perdi. Hala içki servis etmek için salona giren birkaç hizmet-
çi dışında kimse yoktu. Hızlı adımlarla ilerleyerek Andrew'u
nerede araması gerektiğini düşündü. Ne tarafa gideceğini bi-
lmeden bakınırken koridorun köşesinde uzun boylu, iri bir
gölge fark etti. Adımlarını sıklaştırarak gölgesinden Andrew
olduğunu tahmin ettiği adamın yanına gitti. Meşalelerin ay-
dınlattığı yerde, arkası dönük adamın kash kolundan tutarak
kendine çevirmeye çalıştı.

"Sonunda seni buldum, neredeydin?"

"Bağışlayın Leydim, beni beklediğinizi bilseydim daha er-
ken gelirdim."

Elizabeth küçük bir utanç nidası ile elini ağzına götürdü.
Koridordaki yabancı kesinlikle Andrew değildi.

"Affedersiniz, ben sizi başkası sandım."

"Siz kim olmamı isterdiniz, Leydim? İzin verin sizin için o olayım."

Sessizliğine lanet ederek gözlerini devirdi Elizabeth. Yeterince sorunu yokmuş gibi bir de sarhoş serserilerle uğraşıyordu. Gerçi duruşundan adam oldukça ayık görünüyor. Loş ışıkta gözlerini kısarak görebildiği kadarıyla inceledi. İlk defa Andrew kadar iri bir adam görüyordu. Geniş omuzlarını, uzun boyu ile arkadan görüntüsünü Andrew'a benzetmesine şaşmamak gerekirdi. Kumral, kısa, düz saçları ve nişanlıların denizleri andıran sıcak mavi gözlerinin yerine soluk gri gözleri vardı. Daha aydınlık bir ortamda karşılaşmış olsalardı onu asla Andrew'a benzetmezdi. Yine de dürüst olmak gerekirse oldukça yalçıllık bir adamdı. Düzgün bir burun ve biçimli bir ağza sahipti. Kızın incelemesini yanlış anlayarak kibirle gülümsedi yabancı. Belli ki kadınların beğeni dolu bakışlarına alışkındı ve Elizabeth'in sessizliğini buna yormuştu. Bunun üzerine toparlandı kız.

"İzininizle salona dönmeliyim."

Elbette tanımadığı bir adamdan izin almaya niyeti yoktu. Yine de bu garip karşılaşmadan sonra asil bir leydi gibi davranmak istemişti. Adamın cevabını beklemeden arkasını döndü. Fakat henüz adımını atmadan teklifsizce kolundan tutulup gitmesine izin verilmemişti.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz!"

"Sizin gibi güzel bir leydiyi rahatsız edebilecek sarhoş askerlerden korumak için salona kadar eşlik etmeyi umuyorum."

"Bu ne cüret! Ben Elizabeth Anna Maclachlan Perry, Dougal Maclachlan'ın torunuyum. Ayrıca müstakbel Hawtborne Kontesi'yim. Kont Andrew Donavay'ın nişanlısıyım. Kendi kalemde kim bana böyle bir saygısızlık yapabilir?"

Öfkeli sesi duvarlarda yankılanırken, gölgelerin arasından Andrew çılap geldi.

"Annacı! Pis bakışlarını nişanlımın üzerinden çeksen iyi edersin. O kibirli yüzünü dağıtmak istemiyorum."

"Sakin ol Fırtına, genç leydinin kim olduğunu bilmiyordum. Bağışlayın, Leydim. Belirgin İngiliz aksanınızdan anlamalıydım."

Adamın üstünde iki klanın da renkleri olmadığını o zaman fark etti kız.

"Siz kimsiniz?"

Sorusu, Andrew'un sahiplenici dokunuşu ve beline sarılan güçlü kolu ile bölünmüştü. Atmaca denen adam cevap vermeden önce Andrew'a baktı. Belli belirsiz bir baş işaretleriyle onaylanınca kendisini tanıttı.

"Adım Ewan MacLeod, İskoçya Kralı Robert Bruce'un emriyle geldim. Ayrıca nişanlınızın eski bir dostu, silah arkadaşım. Emrinizdeyim, Leydim."

Adamın reveransına başını hafifçe eğerek karşılık verdi.

"Memnun oldum Lord MacLeod. Hawthorne Kalesi'ne hoş geldiniz."

"Pekâlâ, tanışmanız bittiğine göre sen salona geçip ziyafete katıl Atmaca. Lütfen rahatına bak, biz de birazdan geliriz."

Elizabeth, Andrew'un kolları arasında çalışma odasına doğru sürüklenirken Ewan MacLeod'un arkasından merakla bakmaktan kendisini alamadı. Bu hareketi Kont'un hızlanarak onu iyice çektiştirmesine sebep olmuştu. Odaya girince kapıyı sertçe kapatan adam yerine geçmedi ve Ewan'ın tuttuğu kolunu okşayarak Elizabeth'in vücudunu kendisinininkine yasladı.

"Neden buradayız Drew? O adam niye geldi ve neden ona Atmaca diye seslendin?"

Sorusuna yanıt almadan önce tutkulu bir öpücükle karşılaştı. Bir süre dudaklarını sömürüp karşılık vermesini sağlayan adam, genç kızın akli ondan başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar uyuyuştuğunda kendisini geri çekti.

"Bu sorularla başımı ağrıtaçağınızı bildiğim için seni buraya getirdim. Ewan MacLeod, Kral Robert'in uzak bir akrabası ve ona hizmet eden komutanlarından biri. Buraya MacLachlan Klanı'yla ilgili çıkan dedikoduları araştırmak için gelmiş. Gerçekten savaşır savaşımadığımızı kontrol etmeye."

"Kral neden seninle bu kadar ilgileniyor? Hawthorne çok önemli bir yer mi?"

"Robert için önemli olan Hawthorne değil, benim. On yedi yaşından beri ona hizmet edip onun için savaşıyorum. En iyi şekilde eğitildim. Tacını giyip tahtında hak iddia eden ken destekçisi azdı. İçimizde İngiliz hayranları vardı. Benim babam bile o zaman İngilizlerle düşman olmaktan çekinmişti. Kimseyi umursamadan kralıma sadakat yemini ettim."

Elizabeth İskoçlarla ilgili çocukluğundan beri duyduğu şeyler tek tek aklından geçerken gözlerini kıstı.

"Söylenenler doğru değil mi? Sen savaşta Robert Bruce'un hayatını kurtardın."

"Savaşta hepimiz, birbirimizin hayatı için mücadele ettik. İskoçya için Kral I. Edward' ölene dek Robert'a hizmet ettik. Hâlâ da ediyoruz."

"İskoç Çekici İngiltere Kralı I. Edward."

"Kendisine bu ismi takmıştı değil mi? Biz daha çok ondan Uzun Baraklı diye bahsederdik."

Elizabeth gözlerini devirerek iç geçirdi. "O zamanlar çocuktum, insanlar sürekli hakkınızda kötü şeyler söylüyordu. 'Vahşiler, asi barbarlar,' diye anlatılıyordunuz. Tanırdım! Sen de çok gençtin. Kralın yanında savaşırken hiç korkmadın mı?"

"Elbette korktum, daha sakalları çıkmamış bir delikanlıydım. Ama özgürlüğümüz için bunu yapmak zorundaydık. 1306 yılında Sconce Manastırı'nda tacını giydiği gün Kral Robert bir şey başlattı. William Wallace'un' yarım bıraktığı işi tamamladı."

"Peki unvanın?"

"Bu ismi bana İngilizler taktı. Savaş meydanında başladı. Sonra efsaneleşerek saraya kadar yayıldı. Atmaca için de aynı şey geçerli."

6 İngiltere Kralı I. Edward (1272-1307).

7 Sir William Wallace: (d:1272-8:1305) Kral I. Edward döneminde İngiltere'ye karşı yapılan direnişte vatandaşlarına öderlik eden İskoç şövalyesidir.

Elizabeth sevgilisinin yara izlerine dokunarak gültümsedi. "Bu yara izlerinle gurur duymalısın Kont Donavay. Sen mükemmel bir askersin ve katil değil kahramansın. Benim kahramanım..."

"Keşke söylediğin gibi olsam... Ama içimde kontrol edemediğimi bir canavar var. Seninle tanışana dek ondan rahatsız olduğumu bilmiyordum. İnsanlıktan çıkmak tuhaf şekilde boşuma gödiyordu. Beni daha yenilmez yaptığına inanıyordum. Sonra sen geldin, inandığım ne varsa sorgulamama neden oldun. Beni değiştirmeni seviyorum."

Bu seni seviyorum demenin başka bir yolu muydu? Elizabeth de böyle hissederek başlamamış mıydı? Önce Andrew ile tanışmayı sevmişti, sonra birlikte vakit geçirmeyi, şimdi adamla ilgili her şeyi seviyordu. Yine de bunu yüksek sesle söyleyip onu korkutmak istemedi. Sevmeye, seilmeye alışkın olmayan bir adam için bir gecede bu kadarı yeterliydi. Bir şey demeden başını göğsüne yasladı.

"İlgilenmem gereken yeni bir misafirim var. Salona dönmeliyiz, güzelim."

"Biliyorum. Ayrıca beni odaya bu şekilde sürüklediğin için sana öfkeliyim. Nişanlımı merak edip peşinden gitmemin suç olduğunu bilmiyordum." Andrew tutuşunu sertleştirerek kızın gözlerine baktı.

"Müstakbel karımı karanlıkta Atmaca gibi çapkın bir herife yan yana görünce ne yapmalıydım? Sen ona haddini bildirdin ama yine de..."

"Yine de senden başka bir adamla göz göze gelmeme bile dayanamadın. Çünkü beni kışkıırıyorsun!"

Elizabeth sevinçle sırıttı. Sonunda Andrew da onu kışkıartabilmişti.

"Evet, kışkıırıyorum. Hoşuna gitti bakıyorum?"

"Nihayet ne hissettiğimi anladın! Kızıl Janet'a her gittiğinde ben de böyle sinirden deliriyordum! Benden önce sana dokunan tüm kadınları öldürmek istiyordum!"

Andrew önce memnuniyetle sırıttı, sonra yüzünde arsız

bir ifadeyle konuştu. "O zaman şimdiden öldürmeye başmanı öneririm, oldukça uzun bir liste."

"Belki de... Ama o zaman evlenmeden dul kalırsın. Ay, ben Janet ile görüşürken benden nefret ediyordun. Ne yapacağımı umurunda değildi."

Elizabeth başını hızla iki yana salladı ve her an biraz daha bağlandığı adamın yüzünü elleri arasına aldı.

"Başta ben de kendimi böyle kandırıyordum ama ısrar etmek zorundayım. Seni tahmin ettiğinden çok daha uzun süredir önemsiyorum. Tanışmamızdan önceki gece bir rüya gördüm. O zaman bir anlam verememiştim ama şimdi aşkında gördüğümün sen olduğunu biliyorum. Daha hiç karşılaşmamışken rüyama girdin çünkü sen benim kaderimsin. Kulağa delice geliyor biliyorum ama..."

"Bu hayatımda duyduğum en mantıklı ve güzel şey." Gülümseyerek güzel nişanlısının dudaklarına bir öpücük kondurdu ve ciddi bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Bir an evvel Adam'a şu mektubu yazsan iyi edersin güzelim yoksa kimseyi beklemeden seni kaçırıp en yakın kiliseye götüreceğim."

Yüzleşme

Sevgili Adam,

Bu satırları yazmak benim için tahmin edemeyeceğin kadar mühim verici. Bir daha asla görüşemeyeceğimizi düşünürken kader bizi yereiden bir araya getiriyor. Senin küçük faren, tatlı Lizzy'n yaşıyor Adam ve şükürler olsun ki sen de yaşıyorsun. Bu satırları okuduğunda yüzünün alacağı şekli, benim için ne kadar endişeli olduğumu tahmin edebiliyorum. İnanması çok zor biliyorum ama ben iyiyim. Babam da iyi, benim yanımda... İhtiyacımız olan tek şey senin varlığın. Bu ayrılığa daha ne kadar dayanabiliriz bilmiyorum. Üsellek sana ihtiyaç duyan sadece biz değiliz. Nerede olduğumuzu tahmin ettiğini umuyorum. Yine de söyleyeyim, Fırtına'nın yanındayız. Düğündüğün gibi kötü muamele görmüyoruz. Burada misafiriz.

Sana mektubumda anlatamayacağım birçok şey yaşadık. Geldiğinde her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum. Bu satırları okuyunca derhal yola çıkıp bize gelmelisin. Güvenliğin için endişe etme, bu bir tuzak değil. Annemizin ruhu üzerine yemin ederim ki senin canına kast edilmesine yardım edeceğime ölmeyi tercih ederim. Fakat buraya tek başına değil de İngiliz askerleri ile gelersen seni korumaya benim bile gücüm yetmez.

Sözlerimden hiçbir şey anlamadığını biliyorum ağabey. Ama bana güvenmek zorundasın. Çocukluğumuzda köydeki nehre gidip yüzdüğümüz günleri hatırlıyor musun? Yedi yaşımdayken bir gün akıntıya kapılıp neredeyse boğuluyordum ve beni sen kurtarmıştın. O gün bana verdiğin sözü tutmanı istiyorum. "Ne olursa olsun hep yanımdayım, ömrüm boyunca bu böyle olacak," demiştin. İşte şimdi yanıma gelmeni istiyorum. Sadece benim değil tüm ailenin yanında olmalısın. Bu satırları okuyunca kimse görmeden mektubumu yak ve alabileceğin en kısa sürede yola çık. Şehrin surlarına geldiğinde ismini vermen yanıma gelmen için yeterli olacaktır. Burada gelişini bekliyorum. Tanrı seninle olsun.

Küçük Faren Lizzy...

Kırmızı üstüne altın işlemeli gelinlik kumaşını dalgınlıkla okşadı, Elizabeth. Andrew ve Dougal düğün hazırlıklarına başlamış, hiçbir masraftan kaçınmıyorlardı. Bir hafta sonra Adam gelsin ya da gelmesin Elizabeth, Andrew Donnavay ile evlenecekti. Tanıdığı, bildiği ağabeyi mektubunu okur olmaz yola çıkardı. Üç gün önce ziyafet gecesi iyice düşünerek kaleme aldığı mektubun işe yaramış olması gerekiyordu. Donnavay casusu, William'ın kalesine nasıl girip gizlice Adam'a ulaşacağını bilmiyordu. Andrew'un her şeyi düşündüğünü umarak müstakbel kocasına güvenip düğün hazırlıklarının tadını doyasıya çıkarmak istiyordu. Bugün de gelinlik provasındaydı. Hizmetçi ve terzilerin kışkıranlık dolu balaşları altında hayranlıkla kendisini izledi. Andrew'a layık bir gelin olacağına inanmaya başlıyordu.

Rosalie iç geçirerek gelinliğine tutturulan iğneleri çekti, nince ondan tarafa döndü Elizabeth. Sarışın bir gelin olduğu için onun aksine pembe üzerine gümüş işlemeli bir kumaştan dikiliyordu gelinliği. Önce gelinliğini beğenmediğini düşünüyordu; fakat buğulu gözleri ve titreyen elleri daha büyük bir sorunu olduğuna işaret ediyordu. Ellerini çırparak odadaki kadınların ilgisini üstüne çekti Elizabeth.

"Gelinlerin biraz baş başa kalmaya ihtiyacı var kızlar. Bizi Leydi Rosalie ile yalnız bırakın lütfen."

Odadaki son hizmetli de çıkıp, kapı arkasından kapandığında Rosalie'nin yanına gitti. Solgun yüzüne şefkatle bakarak saçlarını okşadı.

"Neyin var Rose?"

Sorusuyla zaten hazırda bekleyen bir damla yaş kızın yanına sürüldü. Titreyen sesiyle cevapladı.

"Ben... Tüm bunlar beni boğuyor Eliza, dayanamıyorum."

Neden bahsettiğini anlamayan kız kaşlarını merakla çatı.

"Evlilik hazırlıkları yüzünden yoruldu mu? Her şeyi"

zaten ben ilgilenmeye çalışıyorum ama bir çaresine bakanz. Yoksa gelinliğini mi beğenmedin?"

"Lütfen Eliza! Damadım ortada yokken gelinlik için mi endişelendiğimi sanıyorsun? Gelinliğimle ilgili tek korkum kalınlaşan belimin fark edilmesi olur."

Elizabeth bu ani çıkışla irkildi. Başka zaman olsa altın almaya çalışırdı ama o da gergindi.

"Ne yapabilirim Rosalie? Adam'dan gizlice hamile kalmanı senden ben istemedim. Andrew benim sayemde evlenmenize müsaade ediyor. Adam'ın hayatı bağışlandığı için sevinmeliyiz. Gelinliğine gelirse fazla ufak tefeksin, bu yüzden belin hâlâ benimkinden ince."

Rosalie gerçekten çok zayıf ve kısa boylu bir kızdı. Elizabeth normalde onun yanında balık etli, uzun boylu duruyordu. Ancak Rosalie, hamileliğinin üçüncü ayına yaklaşırken kilo almaya başlamıştı. İki gelini yan yana getiren biri Elizabeth'in ondan daha zayıf olduğunu söylerdi. Son zamanlarda yaşadıkları genç kızın kilo kaybetmesine sebep olmuştu. Rosalie de yalanı fark ederek gözlerini devirdi. Daha sakın bir sesle konuşmaya devam etti.

"Korkuyorum Eliza, ya Adam'ı bir daha göremezsem? Bebeğimi tek başıma büyütme fikri beni dehşete düşürüyor. Bu kalenin duvarları arasında yaşlanmak istemiyorum. Adam hiçbir zaman bu bebeği öğrenmezse, bize gelmezse ne yaparım?"

Elizabeth, Rosalie'nin yerine kendisini koyarak düşündü. Kamında bebeği ile Andrew'u beklemenin düşüncesi bile yeryüzünün en berbat işkencesi gibiydi. İstemsizce yüzünü buruşturdu. Sonra kendini toparladı çünkü ne olursa olsun Drew'u ona dönerdi. Tıpkı ağabeyinin döneceği gibi...

"Adam buraya gelecek Rose. O hâlâ benim çocukluğumun kahramanı. Kardeşi, ailesinin ona ihtiyaç duyduğunu söylediğinde duymazlıktan gelebilecek biri değil. Ayrıca aranızda kötü şeyler geçtiğini sansa da senden bahsederken gözlerindeki ifadeyi gördüm. Sana çok değer veriyor. Mektubunda ona ihtiyacı olan birinin daha olduğunu söylemiş-

tim. Onun sen olduğunu anlayacaktır. Lütfen artık göç ol. Adam gelmese bile -bunun olacağını sanmıyorum- bir yanındayız. Bu bebeği hep beraber büyütebiliriz. Seni seven kocaman bir ailen var. Âşık olduğun adamdan uzakta yapılanmana gelirsek, en azından bir yerlerde yaşadığını ve iyi olduğunu bilerek yaşayacaksın."

O, arkadaşını cesaretlendirmek isterken Rosalie başına şiddetle iki yana salladı.

"Adam, William ile buraya gelirse Andrew onu yaşatmaz."

Asla düşünmek istemediği ihtimal yüksek sesle dile getirilince gözlerini kaçırdı.

"Öyle bir şey olmayacak. Kardeşimin ölmesine izin veremem. Gerekirse Andrew'a Adam'ın bir tecavüzcü olduğunu söylerim. Ona yalvarıp af dilerim. Anlayış gösterip bizi affetmesi için elimden geleni yaparım."

"Sen zaten bizim için çok fazla şey yaptın. Andrew ile evlenmeyi kabul etmeseydin bizim bir şansımız bile olmazdı. Sana minnettarım, her şey için."

Gülümseyerek Rosalie'nin elini tuttu. Andrew ile evlenmenin pek de fedakârlık olduğunu söyleyemezdi ama bunu bencike kendine sakladı. Adam'ın doğru olanı yapması için sessiz bir dua gönderdi.

Andrew düğüne kadar misafir edeceği Atmaca'nın boşalan kadehini doldururken Albert'a öfkeli bir bakış göndermeyi ihmal etmedi. Evliliğine engel olabilecek en ufak bir şey istemezken Albert'ın gereksiz çapkınlıklarıyla uğraşmak zorunda kalıyordu. Bir de Ewan MacLeod gibi çapkın bir adamın kalesinde olması içini huzursuz ediyordu. Sanki tüm dünya onu sinir etmek için birlik olmuş gibiydi.

"Drew, düğün için kesinlikle halamın yanına gidip Gavin'a'yı almam gerektiğini düşünüyorum."

"Saçmalama Albert, kalede ne kadar çok iş olduğunu görmüyor musun? Hiçbir yere gitmene izin vermiyorum."

“Ne yani akrabalarımızı, en önemlisi kız kardeşinizi düşününe çağırmayacak mısın?”

Andrew’un öldürücü bakışlarını fark eden Ewan, muhtemel bir tartışmayı önlemek için olaya dahil oldu.

“İsterseniz kız kardeşinizi ben gidip getirebilirim. Albert da kalede sana yardımcı olur, ne dersin Fırına?”

Kardeşinin hayal kırıklığına uğrayan ifadesini fark ederek kadehi sinirle masaya bıraktı, Andrew.

“Onun amacı farklı Atmaca, sevgili leydisi Annabelle’e yazdığı mektuplara neden cevap gelmediğini merak ediyor. Asıl amacı onu görmek!”

“Sen bunu nereden biliyorsun? Yoksa mektuplarını mı okudun Drew!”

“Elbette okudum ve okur okumaz da yırttım! Başkasının eline geçerse ne olur hiç düşünmüyor musun sen? Çaplanlığın sırası mı aptal herif! Üstelik istediğin kız bir leydi!”

“Sana inanamıyorum! Anna’yı seviyorum diyorum, bu senin için hiç mi bir şey ifade etmiyor?”

“Senin sevgin beni ilgilendirmez. Eliza ile evleneyim sonra hâlâ seviyorsan derdini anlatırsın. Ama düşünüm olana dek bir daha senin yüzünden aksilik çıkmasına izin vermem!”

“Sakin olun beyler...”

Ewan’ın ortamı sakinleştirme çabası iki kızgın Donavay lordu tarafından geçiştirildi.

“Sen karışma!”

İkisi de aynı anda ona dönerek bağırmişti. Donavay ailesi gerçekten deliydi. Ewan iki elini teslim olurmuş gibi kaldırarak tekrar yerine oturdu. Birbirlerini öldürseler bile karışmayacaktı.

“Ona aşığım Drew, senin yüzünden benden haber almazsa ondan vazgeçtiğimi düşünür. Ben Annabelle olmadan yaşayamam. Ya onu başkasıyla evlendirirlerse?”

Andrew öfkeyle ellerini yumruk yapıp gözlerini devirdi.

“Lütfen şu herifi sustur Ewan yoksa ben susturacağım. Gerçekten aynı kanı mı taşıyoruz biz? Bir kadın için ağabeyine sesini yükseltiyorsun!”

"Sen Elizabeth için bana çok daha fazlasını yaptın! Bektişık olunca beni anlarsın sanmıştım ama hâlâ bencil herifim telisin!"

"Ben Eliza'ya aşık değilim! Sadece onun sevgisini kabul ettim, beni sevmesine izin veriyorum. Ayrıca onu evlenmeye layık gördüm bu yüzden koruyup gözetiyorum. Beni kendine karıştırmı."

Albert aşığılayan bir bakış göndererek gözlerini devirdi. Hâlâ aşkını kabul etmiyordu tabii kibirli herif.

"O zaman kaybetmekten bu kadar korkup etrafına saklama. Ben en azından dürüstüm!"

"Bana bak..."

Yakasına yapışarak yumruğunu Albert'in yüzüne geçirdi. Genç adam karşılık vermeden onu sakince ittirdi.

"Yakında evleneceğin için sana vurmuyorum çünkü Elizabeth ucube suratlı bir damattan daha iyisini hak ediyor."

Andrew masadaki kadehte kalan şarabı tek dikişte içti.

"Karşımda daha fazla ağlama. Tamam, düğünden sonra gidip görüşürüz ve seni aşkınla evlendiririz. Yani düğünden birkaç ay sonra. Daha yeni evliyken karımı bırakıp senin işlerinle uğraşamam. Elizabeth'i kaleden çıkarmayı da düşünmüyorum."

Daha doğrusu yatak odamdan çıkarmayı düşünmüyorum, diye aklından geçirdi. Ancak o, aklına edepsiz düşünceler getirmeden Ewan söze karıştı.

"Kral Robert'a düğününü bildiren bir mektup yazdım. Evlendikten sonra en kısa zamanda Kontes Donavay'ı sarayında görmek istediğini söyledi. Klanları birbirine düşüren Furuna'yı evliliğe ikna eden kadını merak ediyormuş. Leydi Eliza saraya takdim edilecek. Kraliçe tarafından bizzat ağırlanacaktı."

Andrew okkalı bir küfür savurarak arkasına yaslandı. Daha evlenmeden karısıyla geçireceği baş başa zamanın bir kısmı elinden alındığı için keyfi kaçmıştı. Üstüne bir de Albert lafa karıştı.

"Gavin'a'yı düğüne getirmeyeceğimizden emin misin?"

Henüz sözünü bitiremeden boş kadehi kafasına öfkeyle fırlattı, Kont.

"O huysuz kızı getireyim de düğünü bana zehir etsin değil mi? Kimseyi istemiyorum, etrafımdakiler yeterince sinirlerimi bozup işimi zorlaştırıyor!"

"Beni, gittiğim her yerde gölgem gibi takip etmek zorunda değilsin Freya! Lütfen, en azından büyükbabamın yanına giderken gelme."

Elizabeth; asık suratlı, sessiz nedimesini bir türlü sevmemişti. Belki Andrew ile her görüşmesinde aralarına girmeseydi ona katlanabilirdi. Belki...

Büyük salona girdiğinde Albert, Dougal, David ve Ewan beşifle sohbet ediyordu. Bu manzarayı görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Yanındaki Freya değil Julie olsaydı bu tuhaf arkadaş grubu hakkında ne düşündüğünü sorardı. Ya da daha iyi Elizabeth için gidip Andrew'un nerede olduğunu öğrenirdi. Sıkıntıyla etrafına bakınacakken kulağının dibinde kalbini hızlandırıp, yüzünü güldüren o sesi duydu.

"Beni mi arıyorsun güzelim?"

Diğerlerinin duyamayacağı kadar sesimi kısık tutan Kont, aşanlısının gözlerindeki sevinç ve özlemi görünce Elizabeth'in nefesini kesen gülümsemesiyle iyice yakınına geldi.

"Bu adamların birbirleriyle iyi geçinmelerini nasıl sağladım? Babam ve büyükbabam ürkütücü derecede iyi anlaşıyor."

"Ortak konular üzerinde anlaşmalarını sağladım."

"Yapma lütfen, babam İskoçlardan nefret eder."

"Eliza, baban İskoç bir kadınla evlenip ondan iki çocuk yapmış. Bana pek nefret ediyor gibi gelmedi."

Elizabeth, Andrew'u onaylayarak iç geçirdi.

"Yine de büyükbabamla anlaşmaları beklediğim bir şey değildi."

"İkisi de anneni sevip ona değer verdi. Şimdi de seni seviyorlar. Ortak noktaları sensin güzelim."

"Ayrıca ikisi de kızlarının hayatını yönetmek isteyip bunu becerememiş."

Andrew, Elizabeth'i onaylayacakken arkadan yaklaşan Freya sessiz sohbeti böldü.

"Leydim, salona girmeyecek misiniz?"

Hâlâ girişte dikilen kızın asıl amacı Andrew'u görmek olduğu için Freya'yı umursamadan omuz silkti. Ama nedimesinin gür sesi yüzünden, geldiğini gören adamlara zıyp olmaması için yanlarına giderek kısa bir süre sohbetlerine katıldı. Yani Andrew onu kurtarana kadar... Elizabeth'i, daha önce izin aldığı bir konuyla ilgili dışarı çıkarmak istediğini Dougal ve David'e söyleyerek ayağa kalktı. Kolunu uzatarak nişanlısına eşlik etti. MacLachlan klan tartanına, soğuktan korunmak için bir şal gibi sarıyan Elizabeth, ahırlara gittiklerini görünce biraz korktu ve Andrew'a ürkek bir bakış gönderdi.

"O kadar atın arasında ne işimiz var?"

"Hediye orada sevgilim..."

Tahmin ettiği şeyin hediye olamayacağını düşünüp merakla avluda yürüdü, Leydi. Ahırın kapısından girince önce Vahşi'yi fark etti. İlgüdüsel olarak Andrew'un koluna sarıldı, ahırdan başka gidecek yer bulamamışlar mıydı? Nişanlısı tarafından çekeştirilince gözlerini siyah aygırdan çekip yan taraftaki kahverengi atı gördü.

"Sizi atınızla tanıştırayım. Leydim, bu uysal kısrak artık sizin."

İnanamayarak şaşkınlıkla önce ata, sonra Andrew'a baktı Elizabeth. Ardından coşkuyla konuştu.

"Sana inanmıyorum! Çok teşekkür ederim, Drew. Ah... Ama ben at binmeyi bilmiyorum."

"Merak etme, sevgilim ben sana öğreteceğim. Ayrıca sevisler tarafından ehlileştirilmiş, eğitilmiş bir at Rahibe."

Kaşlarını çatarak bir adım geriledi Elizabeth. "Sen bu kışa Rahibe adını mı verdin yani?" Sinirle adamın koluna vurdu.

Onyap
"Normal bir kadın, nişanlısı hediye aldığı anda gözlerini kırıştırmaz, Eliza."

"Normal erkekler de nişanlılarına hediye aldıklarında..."

"Tamam, eminim ne söyleyeceksen kendini haklı çıkaracak bir şeydir, güzelim. Lütfen o güzel ağzını açıp vaaz vermeye başlama. Buraya gel de hazır baş başayken bunun tadını çıkarayım."

Kollarını açarak tüm arsızlığıyla gülümsedi, Kont.

"Emredersiniz Lordum!" Ellerini beline koyarak adamdan iyice uzaklaştı.

"Bunda kırılacak bir şey yok rahibem. Hadi ama artık kabul et, ben kazandım ve sen teslim oldun. İzin ver de zaferimi biraz kutlayayım."

Aralarındaki mesafeyi kapatarak Elizabeth'i kollar arasına aldı. Genç leydinin saçlarını okşarken kız konuşmaya devam ediyordu.

"Beni ehlileştirilmiş bir kısırak olarak gören bir adamla evleneceğime inanamıyorum."

"İnan rahibem, birkaç gün sonra karım olacaksın."

Rahibe dediği an bir köşede sessizce duran kısırak kişnemeseydi, Elizabeth sakinliğini koruyabilirdi ama hayvanın tepkisini görünce anlık bir sinirle adamın en hassas noktasını tekmeleyerek ittirdi.

"Ah... Lanet olsun Eliza bu da neydi şimdi?"

"En uysal atlar dahi tedbirsiz yaklaşırsanız tekmeleyebilir, Lordum. Bunu ben bile biliyorum."

"Aferin İngiliz kızı! Az önce belki de doğmamış çocuklarımızı öldürdün!"

Abartılı bir hareketle yüzünü buruşturan adama, gözlerini devirerek karşılık verdi Elizabeth.

"Abartma Drew. Karşımda sızlanıp durma ve bana bir daha İngiliz kızı deme!"

Sarıldığı tartanı Andrew'un burnunun dibine getirdi. Adam kaşlarını çatarak homurdandı. "Sahi neden MacLachlan renklerini taşıyorsun sen? Yakında Donavay olacaksın."

"Ama hâlâ bir Maclachlan'ım. Geçen gün ziyafette senin tartarını giydim ancak düğüne kadar sadece Maclachlan'ım."

Genç kızın sesindeki gururu hisseden Andrew belli etmeye çalışarak güldü. "Pekâlâ, Leydi Maclachlan. İşte kendinizi ispat etmeniz için bir fırsat, atları eyerlesinler de kendimize başlayalım."

Elizabeth başını olumsuz anlamda sallarken bir yandan yüksek sesle itiraz ediyordu.

"Olmaz! Drew ben hiçbir şey bilmiyorum. Tek başıma düşerim, korkarım. Ayrıca klanımla ne ilgisi var? Kendimi ata binerek mi ispat edeceğim?"

"Maclachlan klan sözü, 'cesur ve sadık' ama sen şu anda daha çok 'korkak ve kaçmaya hevesli' gibi duruyorsun güzelim."

Andrew'un alay ve ısrarlarına daha fazla dayanamayan kız, atları eyerleyip onlara eşlik edecek muhafızları ve nedimesi hazırlandığında gitmeye ikna oldu. Önce Rahibe'nin yelelerini okşayıp alışmaya çalıştı. Sonra Andrew'un yardımıyla bindi. Yavaşça harekete geçen hayvan tedirginliğini hissetmiş gibi ağır hareket ediyordu. Kaleden biraz uzaklaşıp ormanlık alana geldiklerinde kendine biraz daha güvenmeye başladı.

"Oluyor galiba, Drew ama biz yine de yavaş gitmeye devam edelim."

Andrew önce manalı bir şekilde Elizabeth'e baktı, sonra başını çevirip onları takip eden adamlarına ve Freya'ya. At sırtında oldukça tuhaf bir grup olduklarının genç kız da farkındaydı. Ancak atını iyice onunkine yaklaştıran adam, sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla "Sıkı tutun," dedi. Anlamayan bakışlarla ne olduğunu sormasına fırsat bırakmadan Rahibe'ye bir şey yaptı ve hayvan birden hızlanarak Elizabeth'in çığlık atmasına neden oldu. Sadece yularına değil atın yelelerine de yapışan kız, panikle yardım dilendi. Andrew hemen yanında Vahşi'yi dörtmala koşturuyor, kıza anlamadığı bir şeyler söylüyordu. Aslında tüm bu olaylar çok kısa bir süre içinde olsa da Elizabeth'i bir ömür yetecek kadar korkutmayı başarmıştı. Andrew'un, atın yularını kavrayarak kendi atına atlayışı, belinden sıkıca sarıp onu güvenli göğsü-

ne yaşlaması ne zaman olmuştu, şokun etkisiyle anlayamade.
Hem çok yavaş hem de çok hızlıydı her şey.

Sonunda kalp atışları biraz sakinleştiğinde korumaların
ya da Freya'nın onları artık takip etmediğini fark etti. Neler
oluyordu böyle? Ağaçların arasından geçip sonbahar yitir-
den yerleri süsleyen kurumuş yapraklarla dolu bir açıklığa
geldiler. Yüzünde çapkın bir ifadeyle, nişanlısına inmesi için
yardım etti adam.

"Lütfen beni kaçırmadığımı söyle."

"Üzgünüm güzelim. Sana artık yalan söylemeyeceğime
söz verdim."

Elizabeth iç geçirerek ikisinden başka kimsenin olmadığı
çayırığa baktı. "Bir hafta sonra evleneceğiz ve sen beni kaçı-
mırsun."

"Abartma Eliza, sadece nedimenden ve iki Maclachlan
askerinden kurtulmaya çalıştım. Çünkü bizi rahat bırakma-
yacıklarını biliyorum. Seni, evlenmeden önce verdiğim sözü
yerine getirmek için kaçırdım."

Adamın gizemli hallerine gözlerini devirerek karşılık ver-
di, Leydi. "Verdiğin söz beni sakat bırakmakla ilgiliydi her-
halde. Ne kadar korktuğumu bile bile beni koşan bir aun
sırında tek başıma bıraktın."

"Asla. Rahibe eğitilmiş bir at, ayrıca ben hemen yanınday-
dım. Olabilecek en kısa zamanda da atın kontrolünü elime
aldım. Elizabeth, ben seni tehlikeye atacak bir şey yapmam."

Beline sarılarak yüzünü onun kine yaklaştırdı. Yanağını
okşarken kulağına doğru fısıldadı.

"Şu an ormanda en güvenilir on adamım bizi izliyor.
Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem. Şimdi izin ver
de sözümü tutayım. Sana İskoçlar gibi dans etmeyi öğret-
mem lazım."

Elizabeth geri çekilerek sadece günler sonra kocası olacak
adamın deniz mavisi gözlerine aşkla baktı. Her an biraz daha
bağlanıyor, tam daha fazla sevemem derken kalbi daha büyük
bir aşkla doluyordu. Farkında olmadan gülümsedi.

"İşte güzelim, sen bana böyle güldüğün zaman tüm dünyayı ayaklarının altına sermek istiyorum."

Ağaçların arasından, ne kadar zamandır onları beklediğini bilmediği iki gaydacı soğuktan kızaran burunlarıyla çıkılabiliyordu. Sonraki bir saat ise Elizabeth'in hayatının en güzel bir anıydı. Kalıkahaları tüm ormanda yankılandı ve İskoçya'nın ayazına inat, dans ederken kalbi aşkın sıcaklığıyla doldu.

Andrew'un kollarında dönmek, onun daha önce hiç keşfetmediği yanlarıyla tanışmak genç kıızı büyütüyordu. İlk tanışmalarında huysuz, ciddi, sinirli ve gülmeyi bilmeyen bir adamken şimdi kahkahalarına ortak olarak onunla birlikte eğleniyordu. Sonunda yorgunluktan dengelerini kaybedip yere yuvarlandıklarında adamın kollarında, gözlerini kapatıp başını göğsüne yasladı. Andrew yanındayken hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Sonsuza dek burada kalabileceğini hissetti. Ancak onları arayan ve muhtemelen deliye dönmüş adamlarını barındırarak kaleye döndüler.

DÖRT GÜN SONRA

Elizabeth endişe ve sabırsızlıkla ayağını yere vurdu. Sakin olması hatta Rosalie'yi de sakinleştirmesi gerekiyordu. Ancak bunu başaracak gücü kendisinde göremedi. Her gün bir öncelinden daha endişe verici geçmiş, artık Adam'ın gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Üstelik Andrew'un sürprizinin bedeli olarak, döndüklerinde öfkeli bir büyükbaba ile uğraşmakla kalmayıp dört gündür başına dikilen bekçiler yüzünden birbirlerini görememişlerdi. Eğer düğüne üç gün kalmasaydı Andrew'un bu yasaklara meydan okuyacağını biliyordu genç kız.

Rosalie, solgun yüzündeki gergin ifadeyle kendisine bakınca asıl meseleyi hatırladı. Tüm o sıkıntılı bekleyişin ardından Adam Perry'nin, Hawthorne şehrinin surlarında bir grup asker tarafından karşılanıp buraya getirilmekte oldu-

başını öğrenmişlerdi. Aldığı haberle sevinmeye bile cesaret edemeyen Rosalie, bir köşede öylece oturup kalınca Andrew'una çıkmasını emretmişti. Elizabeth de sorumluluk duygusuyla kızı eşlik etmişti. Ama meraktan ölmek üzereydi. Sübütasını fark eden Rosalie ikisinin de aklından geçenleri dile getirdi.

"Eliza burada durarak kimseye faydamız yok. Benim aşığına inme izin vermezler ama sen Adam'ı bekleyebilirsin. Ayrıca onu nasıl karşılayacaklar bilmiyoruz. Andrew'u bir tek sen sakinleştirebilirsin. Adam da yalnız senin sözüne inanır."

"Sen iyi olacağından emin misin?"

Başını onaylar anlamda sallamakla yetindi Rosalie. Elizabeth, Claire'i ve Julie'yi hamile kızın yanında bırakarak merdivenlerden indi. Büyük salondaki şöminenin karşısında, sessizce ve gözle görülür bir gerginlikle oturan Albert Dossizce ile büyükbabasına baktı. Babası ve Andrew ise bakılacak gibi değildi. Öyle sinirli duruyorlardı ki onları gören biri krodilerini kontrol edebilmek için kıpırdamadan durduklarını hemen anlardı. Genç kız da kimsenin ilgisini üstüne çekmemek için sessizce ayakta bekledi. Neyse ki bekleyişi kısa sürdü. Önce avludaki nal seslerini duydu. Sonra genç gövde Adam Perry tamamen silahsız ve zırhsız halde salonun kapısında belirdi.

Elizabeth kısa bir an kıpırdamadan kaldı. Ancak yeşil göleri, ağabeyinin ela gözleriyle buluştuğu an vücudu beyinden önce harekete geçti ve koşarak boynuna sarıldı.

"Adam!"

"Lizzy!"

Ağabeyi tarafından ayakları yerden kesilen kız yine onun kollarında özlemle döndürüldü. Kendisine söylenen yalanlar, isteği dışında evlendirmeye çalışmaları ya da onun yüreğinden kaçırılmış olması artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Çocukluğunun kahramanı onun için gelmişti. Başını boynunun girintisine koyarak kokusunu içine çekti. Evi, çocukluğu ve özlediği her şey gibi kokuyordu. Adam, saçlarını okşayıp gözyaşlarını silene kadar ağladığını fark etmemişti.

"Benim küçük faren, iyisin değil mi meleşim?"

"İyiymi, biz iyiyiz. Sonunda geldin. Şükürler olsun!"

Adam ona gülümsedikten sonra kardeşinin arkasına baktı ve onları izleyen lordları gördü. Elini sahiplenici bir ifadeyle Elizabeth'in omzuna koyarak kızı kendisine çekti. Andrew'a daha önce Elizabeth'in hiç tanık olmadığı düşmanca bir ifadeyle baktı. Elizabeth onu uyarmak istedi. Çünkü yumruk haline getirdiği elleriyle Andrew'un çok daha tehditkâr duruşunu biliyordu. Daha da kötüsü Kont'un soğuk bakışları kendisinin de üzerindeydi. Genç leydi bu bakışların altında yatan anlamı bilecek kadar tanıyordu nişanlısını. Andrew'u hayal kırıklığına uğratmıştı. Adam'ı hiç sorgulamadan affetmiş, üstelik resmen boynuna atlamıştı. Ama Kont'un bilmediği Adam'ın aslında o kadar suçlu olmadığıydı. Ağabeyi bir tecavüzcü olsaydı Elizabeth zaten onu ömrü boyunca affedemez ve bir daha aynı gözle bakamazdı. Öyle bir yalanın içine düşmüştü ki kimseye kendisini savunamazdı. Andrew'dan sadece bakışlarıyla özür dilemekle yetinmek zorundaydı.

Kendisini, bu iki adam arasında çıkabilecek bir kavgaya o kadar çok hazırlamıştı ki Adam'a yaklaşan babasını ancak elini kaldırdığında fark edebildi. Bu yüzden gecikmiş, ağabeyini koruyamamıştı. Adam, sağ yanağına inen şiddetli tokat ile durduğu yerde sarsıldı. Elizabeth çığlık atmaya bile fırsat bulamadan babasının öfkeli sesini duydu.

"Ne yüzle gelirsin karşımıza? Ellerini kızımın üstünden çek! Sen benim oğlum değilsin artık!"

Elizabeth hiçkırığını bastırmak için elini ağzına götürdü. Her şeyi boş vererek ağabeyini savunmak istiyordu. Ne olursa olsun Adam onun bir mektubu ile ölümüne göze alıp buraya gelmişti. Üstelik haksız yere suçlanıyordu. Ama söyleyecekleri ortalığı iyice karıştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Susmak zorundaydı.

Adam'ın bir adım önüne geçerek babasının yüzüne, biraz olsun şefkat bulmayı umarak gözlerine baktı.

"Yalvarırım yapma baba. Sakin ol, oturup konuşalım lütfen. Benim hatırım için?"

"Zaten senin için canımı bağışladım, benden fazlasını istemene Lizzy!"

Elizabeth en kısa zamanda babasına gerçekleri anlatacağına dair kendi kendisine söz vererek başını salladı. Adam utuş içinde ve neden burada olduğunu bilmeden bakışlarını kaçınıyordu. Bunu fark eden kız güç vermek istercesine elini tuttu. Neyse ki büyükbabası bu tuhaf duruma sonunda müdahale etti.

"Tüm bunları daha sonra tartışsınız. Şimdi izin verirseniz Adam ile baş başa konuşmak istiyorum beyler."

Dougal MacLachlan'ın otoriter sesi odada yankılanınca herkes bakışlarını kaçırarak onlara izin verdi. Andrew hariç. Sıkıca kapalı ağzı ve kasılmış çene kaslarıyla sabrının sınırında olduğunu biliyordu, Elizabeth. Ağabeyinin elini bırakarak bir adım uzaklaşması bu yüzdendi. Neler olup bittiğini anlamak isteyerek kendisine baktı Adam. O da başını sallayarak Dougal ile konuşması için cesaretlendirdi. Konuşmak için Andrew'un çalışma odalarına gitmeleri ise Kont'un kendini tutamayıp öne atmasına sebep oldu. Elizabeth bunu herkesten önce fark edip önüne geçti. Gözlerinin içine bakarak hâlâ yumruk halindeki sağ elini tuttu. Ama Andrew dokunmuş elini yakmış gibi kendini geri çekti.

Genç kız buna kırılabilircek bir durumda değildi. Çünkü Andrew'un, kılıcını çekip çoktan Adam'ı öldürmesi gerekirdi. O ise sadece sinirden kasılmış halde duruyordu. Kimseyi umursamadan biraz olsun rahatlatma çabası ile kollarını okşadı, yüzünde hayranlık ve minnet ifadesiyle baktı.

"Teşekkür ederim Drew. Bunun için sana ömrüm boyunca minnettar olacağım."

"Gözyaşlarını sil Elizabeth. Şu an öfkemi arttırmaktan başka bir işe yaramıyorlar."

Adamın bakışlarıyla uyumlu buz gibi sesini duyunca hızla emre itaat etti kız. Titreyen elleriyle yanaklarını kuruladı.

"Beni anlamak zorundasın. O benim kardeşim."

"Bu yüzden hâlâ nefes alıyor."

Fırtına'nın sakinliğinin, en büyük tehdit olduğunu an-

layan kız korkuyla ürperdi. Kollarıyla kendi bedenini sardı. Andrew bu halini görünce sağlam bir küfür savurarak ho-
murdandı ve kolundan tuttuğu Elizabeth'i koridora çıkarak ho-
görden uzak bir köşede kolları arasına aldı. Onun üzülme-
sine dayanmıyordu. Vücudunu kendisinininkine hapsederek
sırtını okşadı. Kollarında şefkat dilenen kız da başını göğ-
süne yasladı. Bu durum adamın alışkın olduğu bir şey değil-
di. Elizabeth'e verdiği değer tehlikeli bir noktaya ulaşmıştı.
Onun için kendi kişiliğinden, değer verdiği diğer şeylerden
vazgeçiyordu. Hata yapsa bile kızamaz hale gelmişti. Kendi
acizliğine, zaafına lanet etti. Andrew Donavay için aşk en bü-
yük zayıflıktı. Bu yüzden âşık olmamalıydı. Olamazdı.

Farkında olmadan tutuşu sertleşti. Bunu hisseden Eliza-
beth geri çekildi. Soru soran gözlerle nişanlısına baktı. And-
rew'un sözlerini duyduğunda ise başını hiç göğsünden ka-
dırmamış olmayı diledi.

"Onu öldürmemiş olmam affettiğim anlamına gelmiyor.
Elimi, kanına bulamadım diye yakınımızda olmasına izin
verecek değilim. O herif bir daha ben yaşadığım sürece bu
kaleye adım atamayacak ve sen güzelim, ondan uzak durman
öğreneceksin."

Teslimiyet

Andrew'un içinde ne yazık ki gerçekten bir canavar vardı. Elizabeth'in daha önce tanıştığı ama varlığını görmezden geldiği canavar... Fırtına'nın kalbinde bir yer eide ettiğine inanıyordu ama hâlâ gözden çıkarılabılır durumdaydı. *Eğer onun gözünden bir kere düşersen ömür boyu mutsuzluğa mahkûm olurum*, diye düşündü. Haklıydı ve hayatında ilk kez haklı olmaktan nefret ediyordu. Ona şefkat ya da tutkuyla bakmadığında kendisini değersiz hissedecek kadar âşak olmuştu. Gözlerini Fırtına'nın maviliklerinden kaçırdı. Kendisini daha fazla kaptırmadan bu evliliğin duygusal yönüne değil, çıkarlarına odaklanmak zorundaydı. Herkesin iyiliği için evleniyordu.

"Adam, zaten düğün olur olmaz Rosalie'yi de alıp gidecek Kendisine ait yönetmesi gereken bir klanı var. Onun da Hawthorne'da kalmaya hevesli olduğunu sanmıyorum, Lordum."

Yapması gereken alttan alıp susmaktı. Ama yine diline hâkim olamamıştı. Bakışlarını yere indirerek dudağını ısırdı.

"Sana verdiğim sözleri tutmamı çok zorlaştırıyorsun."

Adamın sesi öfkeliiden çok bıkkın çıkınca Elizabeth de yeniden yüzüne baktı. "Bir daha asla öfkemin hedefi olmaya caksın, seni ağlatmayacağım," diye verdiği sözü hatırladı.

"Belki de tutması bu kadar zor sözler vermemelisin."

"Belki de..."

Gözlerini kaçırmak zorunda kalan taraf yine genç leydi oldu. Bir şey demeden arkasını dönüp salona ilerledi. Bir süre oturarak büyükbabası ile Adam'ı bekledi. Arkasından salona giren nişanlısının olduğu tarafa bakmamak için de bü-

yük şaba sarf etti. Albert, yüzünün aldığı şekilden canının sıkın olduğunu anladı ve gülümseyerek mistakbel kız kardeşine destek oldu. Onlar birbirine bakıp gülümserken Dougal salona geldi.

"Adam, seninle konuşmak istiyor Eliza, ona her şeyi anlattım ama galiba senden duymaya ihtiyacı var."

"Teşekkürler, büyükbaba. Hemen gidiyorum."

Ayağa kalkarak eteğini düzeltti, sakın bir ifadeyle salondan çıkmak için Andrew'un önünden geçti. Ama Kont bileğini pek de zarif olmayan bir şekilde kavradı. Elizabeth gerginlik çıkarmaması için başını kaldırıp sakın bir ifadeyle baktı.

"Konuşuklarımızı unutma güzelim."

Hafif bir baş hareketiyle onaylayıp adamın tutuşundan kurtuldu kız. Kendinden emin bir tavırla çalışma odasının yolunu tuttu. Derin bir nefes alarak Andrew'un etkisini üstünden atmaya çalıştı ve odaya girdi. Adam onu görür görmez oturduğu yerden kalkarak yanına geldi. Elizabeth de bu sırada aylardır görmediği ağabeyini inceleme fırsatı buldu. Adam gözle görülür şekilde zayıflamıştı, uykusuz ve yorgun görünüyordu. Ama hâlâ çok yakışıklıydı. Elizabeth'in aynı kumral dalgali saçları, uzun boyu, savaşçı fizikiği, insana sıcak bakan el gözleri ve her zaman tebessüm eden yüz ifadesi ile oldukça iyi bir görünüme sahipti. Tabii, şu an güler yüzlü olmakla pek alakası yoktu. Aslında daha çok duyduklarının etkisinde delirmek üzere gibi duruyordu.

"Konuşmaya nereden başlayacağımı bilmiyorum! Eliza duyduklarım doğru, değil mi? Bugüne dek Kral Edward'a ve Dük Compton'a hizmet eden ben, şimdiye kadar savaşmış adamların soyundan geliyorum!"

Elizabeth anlayışlı olduğunu umduğu bir yüz ifadesi ile Adam'a baktı.

"Hem de fazlasıyla asil bir İskoç'sun. MacLachlan Klanı'nın varisi sensin. Büyükbabam artık klanı senin yöneteceğine söyledi."

"Evet, daha yeni tanıştığım bir adam boynuma sarılıp torunu olduğumu söyledi!"

İşgüdüsel olarak büyükbabasını savunmak istedi kız.

"Günlerdir sizin iyiliğiniz için uğraşıyor. O olmasaydı

Andrew bir daha Rosalie'yi görmene izin vermezdi."

Adam'ın yüzü birden bembeyaz oldu. Rosalie'nin ismini duymak bile vicdan azabıyla dolmasına neden oluyordu. Elizabeth de bunu fark ederek çoktan yapılması gereken açıklamayı genç adama yaptı. Sarhoş olduğu geceye dair çok az şey hatırlayan Adam, Rosalie'ye tecavüz etmediğini ve kızı istegi dışında dokunmadığını öğrenince çok rahatladı. Öyle ki mutluluktan kız kardeşinin boynuna sarıktı. İstemsizce kıldayan Elizabeth ağabeyinin kollarından kurtulduğunda neşeli ruh haline yeniden bürünmüştü.

"Bu sevincin birazını da şimdi vereceğim habere saklasaydın keşke. Tebrikler şövalye Perry, baba oluyorsunuz. Leydi Rose hamile ve ben de hala oluyorum."

Başta sadece şaşkın bakışlarıyla kardeşinin yüzüne bakan Adam, ne olduğunu anladığında sarılmakla kalmayıp coşkuyla ayağını yerden kestiği kızı etrafında döndürerek yanaklarından öptü.

"O iyi mi Lizzy? İnanamıyorum bir bebeğimiz olacak! Rosalie'yi görmem lazım, konuşmalıyız."

Heyecanla konuşmaya çalışan genç şövalyenin mutluluğun gözleri parlıyordu. Ama Elizabeth hâlâ yeterince mantıklıydı. Başını hızla olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Olmaz! Evlendikten sonra görüşürsünüz, şimdi Drew izin vermez. Lütfen öfkesini daha fazla üstümüze çekmeyeelim."

Elizabeth Perry, ömrü boyunca ağabeyinin kanatları altında sevgisi ve ilgisi ile büyümüştü. Doğal olarak ufak şakalaşmaları dışında hiç tartışmamışlar, Adam'ı asla öfkeli görmemişti. Ama Adam'ın, birden sanki olabilecek en yanlış şeyi dıymuş gibi yüzünün şekli değişti. Tehditkâr bir görünüme büründü.

"O adamı neden umursuyorsun? Aranızdaki yakınlık nereden geliyor, Lizzy? Ayrıca Dougal ne kadar zamandır buradadır? O gelmeden kendini nasıl koruyordun?"

Ürkerek bir adım geriledi kız. Bugün, o deli cesareti nere-
ye kaybolmuştu? Gözlerini kaçırarak cevapladı soruyu.

"Biz evleneceğiz. Büyükbabam söylemedi mi?"

Yüzü sinirden kızaran Adam önce yanlış duyduğunu sa-
narak kaşlarını çatı. Ardından kafasında yankılanan kelimeyi
yüksek sesle, tükürürcesine söyledi.

"Evlenecek mi?"

Anlaşılan büyükbabası bazı şeyleri anlatma gereği duy-
mamıştı. Elizabeth varlığını yemi keşfettiği İskoç öfkesi ile
ellerini beline koydu. O herkes için çabalarken nasıl suçlu
konumuna düşmüştü? Konuşurken karşısında sadece Adam
değil Andrew da varmış gibi hissederek öfkelerini çıkardı.

"Ne bekliyordun? Başka nasıl hayatta kalıp kendimi kur-
tarabilirim? Bunu Drew'un intikam almaya geleceğini bile
bile eve dönmeden önce düşünecektin. Beni bu işe siz bulaş-
tırdınız! Anlaşma belli, aynı anda iki düğün olacak."

Adam dehşet içinde gözlerini iyice açtı.

"Olmaz! Elizabeth benim yüzümden bir canavarla evle-
nemezsin! Bir yolunu bulacağız, hem William..."

"Sakin! Sakın, bu çatı altında ya da benim yanımda bir
daha o adamın adını ağzına alma! Benim senin için evlen-
mekten başka bir seçeneğim var mı? Ya hayatını kurtarmak
için Andrew ile ya da sen öyle istiyorsun diye William ile ev-
leneceğim. Kendi çıkarlarınız için beni nişanladığınızda sizin
için kurban edilmemiş miydim? Hepiniz aynısınız. Kadınlar
sadece sizin kuklanız olmalı değil mi?"

Geri çekilme sırası Adam'daydı. Hemen savunmaya geçti.

"William ile evliliğin senin iyiliğin içindi."

"O yüzden mi sana mektubumu yazdıktan sonra hemen
yola çıkmadın? Aklından ne geçti? William'ın kahramanlık
yapmaya geleceğini mi sandın? O sadece casuslarını gön-
derir. Senin savunduğun adamın casusunun elinden beni
Drew kurtardı."

"Elizabeth, o casusun görevi seni kurtarmaktı. William bir
ordu ile gelmenin tehlikelerini bildiği için..."

Genç kız duyduklarına inanamayarak hırsla ağabeyinin omuzuna vurdu.

"Ne? William'ın beni kaçırmak için casus yolladığını biliyor muydun sen? Lanet olsun, onunla kaçmaya çalışırken yakalansaydık ne olurdu sanıyorsun? Öldürülme riskimi nasıl göre alırsın? O sizin casusunuz bana neredeyse tecavüz ediyordu!"

Adam'ın yüzü renkten renge girdi. Duyduklarını sindirmeye çalışırken kardeşinin gözlerine utançla baktı.

"William'ın casus gönderdiğinden sonradan haberim oldu. Başta ona kızdım ama bunun senin için daha güvenli olduğunu söyledi. En donanımlı, iyi eğitilmiş adamını yolladığını söyledi ne diyebilirdim? Çok özür dilerim Elizabeth, eminim William da bunu bilmiyordur. O sana her şeyden çok değer veriyor. Ayrıca geç gelme sebebim sana ihanet etmek değildi. William benim en yakın arkadaşım, ona yakalamadan yola çıkmam çok zordu. Uygun zamanı beklemek zorundaydım."

Elizabeth sinirle histerik bir kahkaha attı.

"Senin sevgili en yakın arkadaşın bana değer veriyordu öyle mi? Eğer benim başıma bugün böyle bir şey gelseydi, Andrew tüm İngiltere'yi başınıza yıkardı. Bana bir şey olmaması için her şeyi yapardı. En azından denerken öldürdü."

Adam hayal kırıklığı ve öfke taşıyan sesiyle bağardı.

"Sen o barbarla William'ı mı kıyaslıyorsun? Elizabeth sandığının canavarı savaş meydanında gördüm ben. Neye dönüşebildiğini bilmiyorsun."

"Canavar dediğin adam benim nişanlım, senin nişanlının da kuzeni. Ayrıca benim hayatımı kurtardı, bana sahip çıktı. Babamıza hatta Thomas'a bile! Yaptığını düşündüğü şeye rağmen senin hayatını bağışladı. Büyükbabamızı, o ve Albert olmasaydı bulamazdık. Neye dönüşebildiğini biliyorum ama o en azından savaş meydanında canavar, William gibi insanlara tuzak kurup masumları öldürmüyor."

Genç kızın kolundan sertçe tutarak sarstı Adam. Hâlâ kendi doğrularını savunma peşindeydi.

"Elizabeth sana kim ne anlattı bilmiyorum ama yalan. William iyi biri ve seni hâlâ seviyor, olanlara rağmen evlenmeye hazır. Büyükbabamızdan yardım isteriz, düğün etmelensin deriz. Seni bu kaleden çıkardıktan sonra bir yoluna buluruz."

Elizabeth derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. Ağzından da soğuk, kararlı ve sakin bir sesle konuştu.

"Ben ne istediğimi, kimi istediğimi biliyorum Adam. William'ı hiçbir zaman istemedim ve istemeyeceğim. Bu konuda sana fikrini sormuyorum. Ben Andrew Donavay ile evleneceğim. Bu duruma alışsan iyi edersin. Rosalie'nin yanında kalan Drew hakkında böyle konuşma. Herkes için en iyisi bu evlilik. Artık babamın da senin de hayatıma karışma hakkınız yok."

Kolunu hırsıyla çekerek dokunuşundan kurtuldu. Arkasını dönüp hızla odadan çıktı. Konuşmanın burada bittiğine ve son sözü söylediğine inanıyordu. Ancak arkasından gelen Adam'ın sesi kale koridorlarında yankılandı.

"Sen bu canavara resmen âşık olmuşsun! Gözün ondan başka bir şey görmüyor. Sana ne oldu böyle Elizabeth, seni neye dönüştürdü?"

Elizabeth, Adam'ı susturamadan, uzak bir köşede sessizce bekleyen Andrew öne atıldı. Kızı aradan çekerek Adam'ın yakasına yapıştı ve yumruğunu yüzünün ortasına, burnuna geçirdi. Elizabeth farkında olmadan çığlık attı. Adam, toparlanamadan ikinci yumruk sağ gözüne geldi. Burnundan akan kanlar gömleğine damlıyordu. Gürültüyü duyan birkaç çalışan ve salonda onları bekleyen ev halkı yanlarına geldi. Kimsenin kavgayı ayıracak cesareti yoktu. Adam normalde güçlü biriydi ama at sırtında günlerce yolculuk etmek ve hazırlıksız yakalanmak onu sersemletmişti. Ayrıca Andrew gerçekten Elizabeth'in gördüğü en iri adamdı. Onun bir kavgada yenildiğini düşünemiyordu bile. Andrew, Adam'ın beceriksiz yumruğunu savuşturup karnını tekmelediğinde Elizabeth biraz olsun kendine geldi. Adam da Andrew'un bacağına tek-

melemiş tökezlemesine neden olmuştu. Bu saçmalık artık durmak zorundaydı.

"Yeter! Durun artık! Siz ne yapıyorsunuz? Derdiniz ne? Kimi, neyi paylaşamıyorsunuz? Beni mi, yoksa Rosalie'yi mi? Eğer tüm bu saçmalık benim yüzümdense böyle kavgadan vazgeçin! Bunun yerine elinize birer kılıç alıp beni öldürün daha iyi. Aranızda seçim mi yapmam gerekiyor, neyin seçimi? Bizi bundan sonra kimin yöneteceğine mi karar veremiyorsunuz? Andrew, hangi yumruk Rose ve Adam arasında geçenleri değiştirebilir? Ne olursa olsun o benim kanımdan! Ve sen Adam, kabul etsen de etmesen de Andrew ile evlenmek benim kararım, isteğim. İnanması çok zor, biliyorum beyler ama benim de bir aklım, kalbim, duygularım ve ruhum var. Sizin oynadığınız değilim."

Ani tepkisiyle iki adam kavgayı bırakmış, suçlu birer çocuk gibi karşısında kıpırdamadan durmuştu. Andrew'un gözlerinin içine baktı kısa bir an ve tam arkasını dönmekken seslendi, Kont.

"Eliza!"

"Sakın Drew." Eliyle babasını ve ağabeyini göstererek konuşturu.

"Onlardan hiçbir farkın yok. Beni bir esaretten kurtarıp diğerine sürgün ediyorsun. Senin istediğin insan olmamı bekliyorsun."

Arkasına bir daha bakmadan koşarak avluya çıktı. Gözlerini üstüne diken birkaç askeri umursamadan ahırlara yöneldi. Seyisi bağırarak kovdu ve Rahibe'nin yanına gidip yelelerini oluştadı. Birkaç damla gözyaşı akıttı. Arkasından gelen ayak seslerinin kime ait olduğunu biliyordu. Andrew beline sarılarak başını boynuna gömdü. Oraya nazik bir öpücük kondurduktan sonra kulağına fısıldadı.

"Ben senin ruhunu görüyorum ve ona tapıyorum rahibem. Ama sen artık benimsin. Bu bir esaret değil teslimiyet olmalı. O zaman senin özgürlüğün benim kollarım arasında olur."

Elizabeth iç geçirerek adamın belini saran eline dokun-

du. Yumruk atarken zedelenmişti. O eli farkında olmadan okşarken ona itaat etmekten başka çaresi olmadığını bir kere daha anladı. Ne söylesen söylesin sonunda onun istediğini yapıyordu ve yapacaktı.

Elindeki nemli bezle Adam'ın yüzündeki yaraları temizlerken, sessizliğini korumaya dikkat etti Elizabeth. Kırğın ve artık tartışmaktan yorulmuştu. Aklından geçenleri anlamış gibi yüzündeki kanı temizleyen elini tuttu, Adam. Dudaklarına götürüp şefkatle öptü.

"Özür dilerim küçük farem, kendimi kaybettim ama amacım seni üzmemek değildi. Sen benim kıymetlimsin. Sadete kardeşim değil, en yakınımın. Ailemsin Elizabeth. Gözünden akan bir damla yaşa dayanamam. Seni koruyamam olmak çok canımı yakıyor. Şimdi yine benden uzakta üzümenden korktum. Seni korumaya gücümün yetmeyeceği bir adamın yanındasın. Ben Fırtına'nın karşısında acizim. Bugün sana değer veriyor ama yarın? Ya onu kızdıracak bir şey yaparsan? Mutsuzluğunu bir köşede izlemek istemiyorum."

Birbirlerini suçlamadıklarında ne kadar iyi anlaşkılarının hatırladı Elizabeth. Ağabeyi onu çok seviyordu. Onlar her zaman birbirlerini dinlerdi.

"Biliyorum Adam, sen benim çocukluğumun kahramanısın. Her zaman yanımda olup beni korudun ama Drew'dan koruman gerekmiyor. Bu beni koruyabileceğin bir durum değil. İngiltere kralı olsaydın bile elinden bir şey gelmezdi. Çünkü ben aşık oldum. Seni de Rosalie'den korumaya kimse'nin gücü yetmez. Kalbimiz sevdiklerimize karşı savunmaz."

"Kalbini ele geçirdiğini görebiliyorum. Peki, bedenine zarar verirse ne yapacaksın? Seni incitirse..."

Elizabeth gülümseyerek güven vermek istercesine ağabeyinin elini tuttu.

"O öyle biri değil. Öfke sorunu var ve sinirlendiğinde"

görü bir şey görmüyor ama bana kıyamaz. Zaten kadınlara zarar vermez. Onu benim gözümünden tanıyabilseydin keşke, o zaman ne demek istediğimi anlardın."

Yeni tanıştıkları zaman yediği tokadın anısıyla irkilse de bunu yüzündeki ifadeye yansıtmadı kız. Bir daha tekrarlanmayacağını biliyordu.

"Seni vazgeçirmenin bir yolu yok değil mi?" Adam yargılamadan, sakın ve kabullenmiş bir sesle sormuştu.

"Onunla mutsuz olmayı, onsuzluğa tercih ederim."

Elizabeth kalbinden geçen gerçeği düşünmeden yüksek sesle dile getirmişti. Adam da alnından öperek saçlarını okşadı.

"O zaman sana mutluluklar diliyorum, küçük farem. Umarım kahkahaların bu kalenin duvarlarında yankılanır, gözlerindeki ışıltı hiç sönmez. William konusunda da üzgünüm, sanırım hatamı kabul etmek istemedim. Sen haklısın ve bir daha benden onun ismini duymayacaksın."

"Teşekkür ederim, senin hatan değildi. Sen sadece senin kadar iyi olmayan birine güvendin."

"Casus meselesinde anlamalıydım. Ashında içten içe anladım ama başka kimseden yardım isteyemezdim. Onun yardımına muhtaçtım ve güvenmek zorundaydım Lizzy."

Boynuna sıkıca sarılarak başını göğsüne yasladı Elizabeth. "Biliyorum, ben de yaşananların ağırlığıyla öfkemi senden çıkardım Adam." Kollarını çözerek başını kaldırdı ve yüzüne baktı. "Rosalie ile çok mutlu olacaksınız. Bunu hissedebiliyorum, o iyi bir kız. Bu arada hâlâ düğünden önce onu görmek istiyor musun?"

"Seni daha fazla zorlamayacağım. Madem huzursuzluk çıkacak, ben de onu görmek için düğünü beklerim."

Elizabeth kendine güvenen gülüşüyle başını iki yana salladı.

"Eğer bugüne dek kaderime razı olarak susup bekleseydim, şimdi burada olmazdık. Ben sizi buluşturacağım, sen yeter ki dediklerimi yap."

Elizabeth günün kalamında düğün hazırlıkları için koşturmaktan ve Rosalie'ye olayları ayrıntılı şekilde anlatmaktan başka bir şey yapmadı. Andrew da müttefik klanlardan düğün için gelecek misafirlerle ilgili ayarlamaları yapıyordu. Adam, Rosalie'yi görmesin diye kalenin askerlere ayrılan kısmında bir odaya yerleştirmişti. Ancak bu durum Elizabeth'in işini kolaylaştırdı. Kalede onu gölgesi gibi takip eden Freya ve abı Maclachlan askeri sayesinde Julie dışında etrafında kimse yoktu. Düğün için mahzende yeterli şarap olup olmadığını kontrol etmek için gideceğini bahane ettiğinde, Rosalie'den ona eşlik etmesini istedi. Kızı, yanında muhafız ve hizmetçi olmadan bir yere yollamayan Andrew, Elizabeth'in yanındakilere güvenerek kuzeninin kalede yalnız gezmesini sorun etmedi. Zaten o da fazlasıyla meşguldü, böyle konuları deneyecek vakti yoktu.

Mahzen, Adam'ın odasına yakın bir konumdaydı. Bu yüzden ağabeyi gizlice yanlarına gelmekte zorlanmadı. Maclachlan askerleri ve Freya da iki klan varisine hizmet etmeye hazırdı. Askerleri gözcülük etmeleri için kapının önüne koyan Elizabeth, damarlarındaki kanın ona sağladığı ayrıcalıkların zevkini çıkararak Freya'dan da sessiz olmasını, şüphe çekmemek için kendilerine eşlik etmesini istemişti.

Heyecandan titreyerek şarap fiçilerinin arasında beklerken Rosalie'nin kalbi özlemle sıkıştı. Gözlerini kapatıp Adam'ın yüzünü aklına getirmeye çalıştı. Elini karnına götürerek bebeğine fısıldadı.

"Birazdan babanla tanışacaksın bebeğim, artık her şey geride kaldı."

Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda hemen başını kaldırarak baktı. Her gece rüyalarını süsleyen sevgilisi karşındaydı ve bu sefer gerçektir. Dolan gözlerini saklama gereği duymadan gülümsedi. İkisine de sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre birbirlerine bakarak kıpırdayamadılar. Sonunda

İzdisini toparlayan Rosalie oldu. Koşarak Adam'ın boynuna sarıldı, yüzünü elleri arasına aldı. Mutluluk gözyaşları ya-
nağını ıslatırken konuştu.

"Gerçekten buradasın, sensin değil mi?"

Adam gözyaşlarını elleriyle kuruladı ve özlemle beline sarıldı. "Daha önce gelemediğim için özür dilerim, sevgilim."

"Geldin ya o bana yeter." Parmak ucunda yükselerek dudaklarını ihtiyaçla öptü.

"O gece sana zarar verdiğimi sandım, aylarca kendimden nefret ettim."

Sarı saçlarını okşayan Adam, hâlâ sanki dokunmaya hakkı yokmuş gibi mahcuptu. Rosalie ona iyice sokularak ellerini kalbinin üstüne koydu.

"Senden nasıl af dileyeceğimi bilmiyorum. İtibarını zedeledim, kendi aileni sana düşman ettim. Çok utanıyorum Adam! Ben korkağın, zavallının tekiyim."

Susturmak için elini sevgilisinin dudaklarına götürdü Adam. "Sen benim âşık olduğum kadınsın. Sakın böyle şeyler söyleme. Senin için, sizin için her şeye değer."

Diğer elini kızın karnına koyarak okşamıştı. Rosalie'nin içi mutlulukla doldu.

"Buna inanabiliyor musun? Bizim bir bebeğimiz olacak! Ümizden bir parça, asla bir gelecek hayal edemezken sadece üç gün sonra evleniyoruz."

"Bu bir mucize, seni tamamen kaybettiğimi zannederken bana bir aile veriyorsun."

Rosalie sıkıca sarılırken onayladı. "Bu mucizenin adı Elizabeth, o olmasaydı bizim de bir geleceğimiz olmazdı. Bana, senden bahsederken abarttığını düşünmüştüm ama tanıdıkça anladım. O gerçekten çok iyi bir kız."

Adam, başını nişanlısının boynuna gömüp kokusunu içine çekti ve oraya bir öpücük kondurdu. "Haklısın, umarım Andrew elindeki hazinenin farkındadır ve ona hak ettiği değeri verir."

"Umarım sevgilim."

İki sevgili bir süre daha özlem giderdikten sonra Elizabeth

mahzene girdi. Gülümseyerek yanlarına geldi. Onları böyle mudu görmek girdiği tüm tehlikeye değmişti.

"Sizi ayırmak zorundayım. Üzgünüm ama artık gitmemiz gerekiyor. Fazla oyalandık, her an birileri gelebilir."

"Teşekkür ederiz, Lizzy. Her şey için..."

Adam kardeşine minnetle sarılıp, Rosalie'nin de alın-
dan öptü. Kısa bir vedanın ardından kimseye yakalanmadan
mahzenden çıkmayı başardılar. Önce adam uzaklaşarak
odasına gitti. Sonra iki kız kol kola girerek odalarına gitmek
için meşalelerin aydınlattığı koridorda ilerledi. Arkalarında
iki muhafız ve nedime olduğu için sessiz kalmayı tercih
ettiler. Köşeyi dönecekleri sırada Andrew ile karşılaştılar.
Elizabeth yürürken Rosalie'ye baktığı için fark etmemişti.
Çarpmak üzereyken kolundan tutunca irkilerek geri çekildi.

"İyi akşamlar hanımlar, ben de size bakmaya geliyordum.
Merak ettim, geç kaldınız."

Elizabeth, ikisinin de yerine cevap vererek Rosalie'yi sağ-
malamaktan kurtardı.

"Çalışmaya dalmışız, aslında dürüst olmak gerekirse
çalışırken sohbet etmeye kendimizi kaptırmışız, Lordum."

Andrew kaşlarını şüpheyle kaldırarak iki leydiyi inceledi.
Elizabeth tüm doğallığıyla gülümserken, Rosalie solgun ve
tuhaf görünüyordu.

"Rose, iyi misin canım?"

"İyiyim ben şey... Sadece biraz şeyim..."

Elizabeth aralarına girerek Andrew'un gözlerine baktı.

"Sadece biraz midesi bulanıyor. Merak etme bu dönemde
normal. Ayrıca düğün hazırlıkları hepimizi yordu. O biraz
fazla etkilendi hepsi bu."

"Evet, Eliza haklı... Ben en iyisi odama gidip dinleneyim.
Freya, bana eşlik eder misin?"

Durumdan pek memnun olmayan nedimesi kaşlarını çar-
tınca Elizabeth bakışlarıyla onu uyarmak zorunda kaldı. Bu-
nun üzerine reverans yaparak odasına kadar götürmek için
Rosalie'nin koluna girdi Freya. Andrew da arkalarında diki-
len iki askere seslendi.

"Siz de Leydi Rosalie'ye refakat edin beyler, ben Leydi Eliza'yı odasına bırakırım."

Fırtına'nın sert duruşuna itiraz etmeye cesaret edemeyen iki asker, kalede gündüz yaşanan gerginliklerin de etkisiyle ıcaat ettiler. Yeterince uzaklaştıklarında Andrew da rahatlayarak nişanlısının beline sarıldı.

"Drew dur biri görecek!"

Panikle onu ittirmeye çalışan kızın hiç şansı yoktu.

"Kimse umurumda değil güzelim. Yarından itibaren bu kale misafirlerle dolacak ve ben seni düğüne kadar zaten göremeyeceğim. İzin ver de biraz güzel kokunu içime çekeyim."

Sabah yaşadıkları aklına gelen kız gözlerini devirerek homurdandı. "Beni özlediğin şimdi mi aklına geldi?"

Sözün altında yatan anlamı bilen adam, anlamazlıktan geçerek sırtıttı. Düğün öncesi daha fazla tartışmak istemiyordu.

"Her an aklımdasın rahibem. Seni düşünmemek için kendimi oyalıyorum. Yoksa düğünde bir değil iki hamile gelin olacak."

"Drew! Sen hayatımda gördüğüm en edepsiz..."

Elizabeth'in öfkeyle açılan biçimli ağzı Andrew'un tutkulu öpücüğüne hapsoldü. Her şeyi unutup kollarında eridiği sırada, Kont onu nazikçe bıraktı. Boş koridorda yakalanma ihtimallerini nişanlısının dokunuşuyla unutan kız, sokularak adamın deniz mavisi gözlerine baktı.

"Ne zaman sözümü kesip beni susturmaktan vazgeçecek-sin?"

"Sen beni baştan çıkarmaktan vazgeçtiğinde güzelim."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum!"

Andrew alayla gülererek dudaklarına kısa bir öpücük daha kondurdu. "Bu kadar güzel olmak senin dininde suç değil mi? Resmen beni günaha çağırıyorsun."

Elizabeth ağzına yaklaşıp kokladı. "Sen sarhoş musun yine?"

"Hem de seni ilk gördüğüm günden beri."

"Lütfen biraz ciddi olur musun? Ayrıca zaten günahkarsın yani baştan çıkarılmaya ihtiyacın yok."

Erkeksi bir kahkaha attıktan sonra zorla kızın boynunu öptü adam. "Sen kesinlikle büyücüsün ve bunun günah olduğuna eminim. Beni büyülüyorsun."

Elizabeth bıkkınlıkla iç geçirdi. "Senden adam olmaz Kont Donavay, bir de sarhoş musun diye soruyorum. Sanki ayıkken çok mantıklı bir adammışsın gibi."

"Güzelim, beni senden başka bir şey sarhoş edemez. Hâlâ tanıyamadın mı müstakbel kocanı?"

"Evet, sinir bozucu derecede içkiye dayanıksınız Lordum, her şeye olduğunuz gibi."

Yine başarısız bir itirme çabasına girmişti. Ancak adaman güçlü kollarından kurtulmanın yolu yoktu. Bunun üzerine pes edip kollarını boynuna dolayarak iyice kendisine çekti.

"Ben seninle ne yapacağım deli İskoç?"

Cevap vermeden ne diyeceğini tahmin etti ve aynı anda söylediler.

"Oldukça kullanışlı biriyim, benimle birçok şey yapabilirsin."

Kahkahaları birbirine karışırken bu sefer Elizabeth öptü Andrew'u. Ne yaşarlarsa yaşasınlar, bu güçlü ve tehlikeli adam; bir dokunuşu, gülüşü ile genç kızın dünyasını değiştirebiliyordu.

Düğün

Elizabeth Anna Perry, günün ilk ışıkları odasını aydınlatırken gözlerini açtı. Bu isimle uyandığı son sabahı ve genç kızlığının son gününü yaşıyordu. Bunun hakkında ne hissetmesi gerektiğine karar veremeden iki nedimesi ve Meredith bir anda odasına girdiler. Hızla perdeleri açtılar. Örtüleri üstünden çekerek onu kaldırdılar. Sabahlığını üstüne geçirdi. Küçük masaya oturup önüne koyulan ekmekten, baldan ve peynirden biraz yedi. Meredith, zorla koca bir bardak ılık süt içirdi. O, heyecan içinde bir şeyler yemeye çalışırken küveti hazırlanıyordu. Geceliğinden kurtularak küvete girdi. Julie, vücudunu yıkarken Meredith gül suyu ile ıslattığı saçlarını tarıyordu. Freya da gelinliğinin etekleri kışmasını diye yatağın üstüne sermekle uğraşıyordu.

Derin bir nefes alarak küvetin sıcaklığına gömülüp gözlerini kapadı. Son üç günde zaman hem çok hızlı hem de çok yavaş geçmişti. Sürekli giysi provasında ya da Meredith'in yanında. Andrew bir Hristiyan olmadığı için normal evlilik yemininin yanında bir de Druid ritüeli ile evlenmesi gerekiyordu. Galce evlilik yeminini ezberlemiş, sözleri nasal telaffuz etmesi gerektiğini öğrenmişti. Ayrıca babası ile konuşup tüm gerçekleri anlatarak ailesini yeniden bir araya getirmişti. David Perry, oğlunun suçsuzluğuna ikna olunca mahkûmattan sonra onunla beraber MacIachlan Klanı'na gitmeye karar vermişti. Elizabeth başta yalnız kalacağı için biraz üzülse de doğduğu günden beri ağabeyinin, babasının en sevdiği evladı olduğunu biliyordu. Şimdi de damadının top- raklarında olmaktansa oğluyla yaşamayı tercih etmişti. Rosalinde'ye verilmek üzere annesinin yüzüğünü Adam'a vermişti.

Gelinini ve oğlunu benimsemesi için Elizabeth'in doğulan anları yemin etmesi yetmişti. Tüm bunların artık önemi olmadığını düşündü. Yarından itibaren Hawthorne Kontesi Elizabeth Anna Donavay olacaktı. Aklına gelince gülümsemekten kendisini alamadı. Kaleyi dolduran misafirler yüzünden Kont'un yüzünü bile görememişti iki gündür ve ona fazlasıyla özlemişti.

Sonunda küvetten çıktığında vücuduna güzel kokular sürüldü ardından da iç gömleğini giydi. Korsesi iki kuzm yardımıyla sıkıca bağlanırken nefesini tutup karnını içine çekti. Bir yandan da evlilik yemininin üstünden Meredith ile beraber geçmişti. Sıra elbisesini giymeye gelince hayranlıkla son haline baktı. Terziler günlerdir uyumamıştı ama görünen o ki buna değmişti. Odaya giren iki hizmetçi daha vardı ve ellerinde kır çiçeklerinden yapılma bir taç. Elizabeth gelinliğini giyerken soran gözlerle taca baktı. Beklediği açıklama Meredith'ten geldi.

"Kont Donavay sizin için kendisi yapmış, Leydim. Ritüel sırasında takmanız için."

"Bu çok güzel..."

Genç leydi, Andrew'un bu mevsimde, çiçekleri nasıl bulduğunu merak etse de dokunmaya bile kıyamadan Julie'ye teslim etti. Aynada kendisini inceleyerek gelinliğinin kırmızı zemini üstüne altın rengi desenlerle süslü kumaşını beğeniyerek okşadı. Omuzlarını açıkta bırakan gelinlik, hafif dekoltesi ile dikkatleri madalyonunun üstüne ve açıkta kalan beyaz tenine çekiyordu. Yakasını tamamen kaplayarak süsleyen altın işlemeler öyle zarifti ki insan gözlerini alamıyordu. Belini sıkıca saran kırmızı kumaş kat kat etekler sayesinde birden bollaşarak yere kadar iniyordu. Eteğiyle ve arkasındaki uzun kuyrukla yürümek biraz zor olacaktı ama Andrew'un büyüleneceğini biliyordu kız. Kollarını sıkı bir şekilde saran altın kumaşı Meredith düzeltti.

Sıra saçlarına geldiğinde, önlerini iki yana ayırarak arkaya doğru ördüler ve yarım toplayarak Rosalie'nin hediyesi olan incilerden taç yaptılar. Serbest kalan saçlarını tarayan Freya

belinden aşağıya, kalçalarına dek inen buklelerini çekilendirirdi. Andrew'un hediyesi zümrüt küpeler takıldı. Son olarak Donavay'ın tartanı omzuna iğnelenerek gelin tamamen hazırlanmış oldu.

Heyecandan bacakları titrerken odasından çıktı. Koridor-bul salonunda toplanmış, rahip ve damatlarla birlikte onları bekliyorlardı.

Elizabeth gülümseyerek yeni kız kardeşinin ellerini tuttu. İki gelin hayranlıkla birbirlerini inceledi. Rosalie Elizabeth'in aksine dik yakalı, gümüş çiçek işlemeleriyle kaplı pembe bir gelinlik giymişti. Boynunda, Adam'ın daha önce saraydayken kendisine gizlice hediye ettiği gümüş kolye vardı. Saçları zarif bir topuzla tamamen toplanmıştı ve sadece perçemleri yüzünü süslüyordu. Onun da üstünde MacLachlan'ın klan renkleri vardı. Birbirlerine iltifat edip, birbirlerini cesaretlendirerek merdivenleri indiler.

Salonun kapısında gelinlere eşlik etmek için bekleyen Dougal ile Albert, gördükleri manzarayla hayranlıkla iş geçirdiler ve kızlara melekler kadar güzel olduklarını söylediler. Muhafızın işaretleriyle misafirler sustu, gaydalar çalmaya başladı. Kapılar açılınca, önce Albert ile Rosalie kol kola salona girdiler.

Elizabeth, büyükbabasına minnet, saygı ve mudulukla gülümsedi. Kızının gelin olduğunu göremeyen yaşlı adam, torununun düğününde geline eşlik etme görevini üstlendiği için çok mutlu ve gururluydu.

Dougal, heyecandan titreyen kıza destek olarak yürümeye başladı. Elizabeth de heyecanını bastırmak için büyükbabasının elini tuttu. Gelinliğin kuyruğunu tutan üç küçük kız çocuğu da arkalarından geliyordu. Elizabeth gülümseyerek karşıya baktı. Önce hayatında ilk kez etek giymiş ağabeyiyle yanında duran Rosalie'yi gördü. Sonra onların hemen yanlarında dikilen Andrew ile gözleri buluştu. O andan itibaren salondaki tüm kalabalık kızın gözünden silindi. Sadece kendisine beğeniyle ve hatta belki de aşkla bakan adamı görüyor-

du. Sonunda yanına geldiklerinde büyükbabası Elizabeth'in elini nazikçe Andrew'un avucuna bıraktı. "Kızıma iyi bak," diye fısıldamayı da ihmal etmedi.

Rahibin karşısında sevdiği adamla el ele olmak hayal bile edemeyeceği kadar güzeldi. Andrew asil bir İskoç gibi görünmüş, sakallarını keserek saçlarını arkaya doğru taramıştı. Kelimenin tam anlamıyla çok yakışıklıydı. Rahip konuşmaya başladığında ya da Adam ile Rosalie yeminlerini ettiğinde kalbinin uğultusundan ve Andrew'un deniz mavisi gözlerinden başka bir şeyin farkında değildi.

Sıra onların evlilik yeminine geldiğinde neyse ki kendisini az da olsa toparlayabildi. Andrew güçlü sesiyle konuşmaya başladığında onu dinleyecek kadar aklı başındaydı.

"Ben Andrew James Donavay; bugünden itibaren Elizabeth Anna Maclachlan Perry'i iyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta ölüm bizi ayırana dek karım olarak kabul ediyorum."

"Ben Elizabeth Anna Maclachlan Perry; bugünden itibaren Andrew James Donavay'i iyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta ölüm bizi ayırana dek kocam olarak kabul ediyorum."

Rahibin kutsadığı evlilik yüzüğünü karısının parmağına taktı Andrew. Minik taşlarla süslü altın yüzük, genç kızın parmağına tam oldu. Sarmaşık gibi gelen kıvrımlar, birleştikleri yerde kalp şeklini alıyordu. Elizabeth daha önce hiç bu kadar zarif bir şey görmediğini düşündü. Tabii, daha fazla inceleme fırsatı bulamadan rahibin sözlerini duydu.

"Gelini öpebilirsiniz."

Gözlerini bir an bile karısından ayırmayan Kont, yavaşça eğilerek kızın dudaklarına yöneldi. Kısa ama oldukça duygu yüklü öpücüğün ardından misafirlerin alkış sesleri ile ayrıldılar.

Arkadan yaklaşan Julie, Elizabeth'in saçlarına çiçeklerden yapılmış tacını taktı. Malcolm kesesinden kırmızı geniş bir kurdele çıkardı ve Elizabeth'in sol, Andrew'un sağ elini üst üste koyarak kurdeleyle bağladı. Meredith'in sözlerini hatırla-

ıydı, Leydi. Kırmızı; tutku, doğurganlık ve gücü simgeliyordu.

Andrew güven veren ışıltılı gülümsemesiyle, gözlerinin içine bakıp Galce konuşmaya başladı. Sözlerin anlamını onceden öğrenen kız ne dediğini bu sefer anlıyordu.

"Aile, arkadaşlar, konuklar, prensipler ve atalar huzurundayım, seni besleyeceğime ve destekleyeceğime söz veriyorum, seni seveceğime söz veriyorum. Güldüreceğime ve paylaşmana yardımcı olacağıma..."

"Yoluna çıkacak olan kötülöklere karşı koruyacağıma..."

"Güveneceğime ve senin için saygılı olacağıma..."

Buradan sonrasını gülümseyerek beraber söylediler.

"Devamlı yoluna çıkan bir ışık olacağıma ve bu ışılda yürümenin, benim hayalim olacağına söz veriyorum. Hayat devam ettiğı sürece bu devam edecek. Gün ışığından gün ışığına, ekinokstan ekinoksa... Samhain'den İmbok'a kadar, Beltane, Lammas³ ve yeniden başa..."

Gözleri anın kutsallığıyla dolan Elizabeth yutkundu.

"Kalbim seninle ve yalnız senin olacak."

Her zaman güçlü duruşundan ödün vermeyen Andrew'un da sesi ilk defa kısık çıktı.

"Bugünden sonsuzluğa kadar..."

Gelinini yeniden öptüğünde etrafındakileri umursamadan tutkuyla sarıldı Andrew. Fazlasıyla sahiplenici ve derindi bu seferki öpüşmeleri. Dougal'ın uyarı niteliğindeki öksürüğü ile nerede olduklarını hatırlayarak ayrılmak zorunda kaldılar.

Elizabeth karşısındaki güçlü ve yakışıklı adamın kendisinin olduğuna inanamıyordu. Onlar artık tamamen birbirlerine aittirdi. Ayrılmak korkusu olmadan, kaybetmekten endişe etmeden beraber yaşlanacaklardı. Andrew onun ailesi, çocuklarının babası olacaktı. Kalbi mutlulukla göğüs kafesinde kanat çırpıyordu.

³ Samhain, İmbok, Beltane ve Lammas: Druid dinine göre kutsal kabul edilen günlerdir.

Andrew da kollarındaki hazinenin kıymetini bilerek baka-
Nefes kesici bir güzelliği vardı karısının. Üstelik gördüğü en
mükemmel kadındı ve nihayet tamamen kendisine aitti. Eliza-
beth'i ondan kimse alamazdı. Varislerinin annesi olacaktı.
Ömrünün her günü, onun güzel yeşil gözlerine doyasıya ba-
karak geçecekti. Hiç olmadığı kadar güçlü, gururlu hissetti.
Artık evli bir adamdı, kendisine ait bir ailesi vardı.

Sonraki anlar yine bir sis perdesinin ardında yaşandı Eliza-
beth için. Elini tutan kocasının ılık eli, misafirlere sunduğu
ışıl ışıltılı gülümsemesi dışında pek bir şey hatırlamıyordu. Hâlâ
heyecan ve mutluluktan titriyordu.

Ziyafete geçilmeden önce ne yazık ki MacLachlan Klanı
Hawthorne'dan ayrılacaktı. Büyükbabası daha fazla oyaka-
madan uzun yolculuklarına çıkmaları gerektiğini söylemişti.
Limanda gemileri yola çıkmak için onları bekliyordu. Bu er-
ken veda'nın altında yatan sebebi Elizabeth elbette biliyordu.
Andrew ile Adam'ın aynı sofraya oturamayacağını, Kont'un
ağabeyinin yüzünü daha fazla görmeye dayanamayacağını
farkındaydı.

Önce babası ve Adam ile vedalaştı. Sık sık mektup yazaca-
ğına, Rosalie doğum yapmadan önce ziyaretlerine gideceğine
 dair söz verdi. Sıra Rosalie ile ayrılmaya geldiğinde ise bek-
lediğinden daha çok üzüldü. Sıkıca sarılıp gözyaşı döktüler.
Elizabeth kulağına eğilerek söz verdi.

"Doğumunda yanında olabilmek için elimden gelen her
şeyi yapacağım, Rose."

"Biliyorum, sen her zaman etrafındakiler için elinden ge-
leni yaparsın. Ancak bana söz ver, kendi mutluluğun için de
savaşacaksın. Drew'un kalbini tamamen fethetmenin yolu
ona bir aile vermekten geçiyor. Bebeklerimizin beraber büyü-
melerini istiyorum."

Rosalie'den ayrıldığında Dougal'ın yanına gitti. Kalabalığın
ortasında fısıldanan söz Lady'nin aklına kazınırken, büyü-
kbabasının şefkatli kucaklaması ile yeniden gülümsedi.

"Çok mutlu olacağını biliyorum kızım ama yine de

unuma. Sen bir Maclachlan'sın ve ailen her zaman yanında, aslı yalnız değilsin."

"Teşekkür ederim büyükbaba."

Elizabeth, hüznle dolan gözlerini saklamaya çalışırken yanlarına gelen Andrew, çekinmeden beline sarılıp kendine çekti.

"Hawthorne senin de evin Dougal, kapımız sana her zaman açık ve her şey için teşekkür ederiz."

Yaşlı adam gülümseyerek parmağındaki gümüş yüzüğünü çıkarıp Andrew'un avucuna koydu.

"Asıl ben teşekkür ederim evlat. Bana bu yaştan sonra kocaman bir aile verdiniz. Lütfen bu yüzüğü düğün hediyesi olarak kabul et. Evlendiğim gün karımın babası da bana hediye etmişti. Elizabeth ile sizi birbirinize emanet ediyorum."

Andrew yüzüğü parmağına taktı ve Dougal'a sarıldı.

"Merak etme. Torunun; unvanımın, klanımın, ailemin ve benim korumam altında olacak. Yolunuz açık olsun büyükbaba."

Ziyafet sofrasındaki misafirlerin kahkahaları, kalenin duvarlarında yankılanırken şaraplar içildi, yemekler yendi. Elizabeth kalabalığın coşkusu içinde ailesinin yokluğunu pek de hissetmedi. Tahtında, kalesinin hanımı olarak kocasının yanında oturmak gurur vericiydi. Gelin ve damadın onuruna kadeh kaldırılırken aynı tabaktan yiyip aynı kadehten içtiler. Kol kola, neşe içinde dans eden kadın ve erkekleri izlediler. Sonunda Kont da ayağa kalkıp elini uzattı.

"Benimle dans eder misin *kancağım*?"

"Kancağım" kelimesini duyduğu an yanakları kızaran kız, kibarca onayladı kocasını. Kalabalık onlar için kenara çekilirken yorgunluktan nefesleri kesilene dek dans edip güldüler. Şaşkınlık ve hayranlıkla genç çifti izleyen insanların aklında, yıllardır kimsenin Kont Donavay'ı bu kadar mutlu görmediği vardı.

Andrew'un kollarında soluklanan Elizabeth, başını omuzuna yaslayarak yüzünde engelleyemediği kocaman gülümsemeyi saklamaya çalıştı.

"Her seferinde daha fazla mutlu olamam diyorum ama bunu bir şekilde başarıyorsunuz, Lordum."

Andrew eliyle çenesini kavrayıp yüzüne bakmasını sağladı. Yanığını okşarken kulağına eğilerek konuştu. "Her şey bu güzel gülüşünü görebilmek için, Leydim. Söz veriyorum İskoçya'nın en mutlu kadını sen olacaksın."

"Şu an yeryüzünde benden mutlu bir kadın olmadığımı biliyorum."

Etraflarında dans eden çiftleri ya da kulaklarında uğuldayan gayda sesini umursamadan parmak ucunda yükselterek kocasının dudaklarına bir teşekkür öpücüğü bıraktı. Aynı anda kendine de bir söz verdi. Bundan sonra sadece ilcinin mutluluğu ve huzuru için yaşayacaktı. Mükemmel bir eş olup kocasını hak edecekti. İçindeki canavar Fırtına'yı öldürecek, Andrew'u da İskoçya'nın en mutlu erkeği yapacaktı.

Elizabeth, gelinliğinden ve korsesinden Meredith'in yardımıyla kurtulmuş; tüm vücudu ıslak bir bezle silindikten sonra uzun, beyaz, yakası bağcıklı bir gecelik giymişti. Kollarıyla kendini sarma isteğine zorla engel oldu. Bu kadar ince kumaştan bir gecelik neden yapıldı ki? Saçlarındaki örgüler çözülüp taranırken vücudunu yeni bir titreme sardı. Meredith üşüdüğünü sanarak şömineye biraz daha odun attı. Ancak kızı ürperten aşağıda hâlâ devam eden eğlence, muhtemelen onun hazırlanmasını bekleyen adamın varlığıydı.

Başını kaldırarak yeni odasını inceledi. Burada da yeşil tonları hakimdi ancak bu sefer perdeler kırmızıydı. Ayrıca eski odasından çok daha geniş ve ferahtı. Kale hanımına ait olması gereken oda, yeni gelin için düğünden önce temizlenip hazırlanmıştı. Yan tarafta Andrew'un yatak odası vardı ve iki odayı birbirinden ayıran sadece ufak bir giyinme oda-

aydı. Koridora çıkmadan odalar arasında geçiş yapılabilmesi için iki yatak odası da aynı giysi odasına açılıyordu. Elizabeth odasını sadece gündüzleri kullanmayı umarak iç geçirdi. Kocasını sadece o istediğinde yanına giden bir kadın olmak istemiyordu.

Meredith, yanaklarını ovalayarak kızartmaya çalışınca dal-dığı düşüncelerden kurtularak geri çekilmeye çalıştı. Güzel olmak için tüm gün onunla uğraşmalarına izin vermişti ve artık bu işkencenin sona ermesini istiyordu. Kadının azarlayan bakışlarıyla yapabildiği kadar kıpırdamamaya çalıştı. Bugün kaçınıcı kez sürüldüğünü bilmediği kokuları boynuna süren Meredith, bir taraftan da düğün gecesi ile ilgili bazı öğütler vererek kızın iyice kızarmasına sebep oldu. Sonunda titreyen elleriyle sabahlığını giyip iç kapıdan geçti ve kocasının odasına girdi Elizabeth.

Oldukça düzenli ve şömine sayesinde sıcacık olan odada, gün boyunca ilk kez yalnız kalmanın rahatlığını yaşayıp derin bir nefes aldı. Pencereden dışarı bakarak denizi aydınlatan yakamozu izledi. Düşünmek istemese de akli bu geceyle doluydu. Meredith'in öğütleri de onu iyice korkutmaktan başka bir işe yaramamıştı. Kendisini savunmasız hissederek yutkundu. Bekleyiş uzadıkça paniği de artıyordu. Birden odadaki hava fazla sıcak geldi ve sabahlığını çıkararak yatağın kenarına bıraktı. Titreyen bacakları, sinirlerini bozduğu için yatağın ucuna oturdu. Günün yorgunluğu omuzlarına çökünce bastıran uykuyu geçiştirmek için gözlerini kocaman açtı. Sağ eliyle, sol elinin yüzük parmağındaki evlilik yüzüğünü okşadı. Yüzüğü ve annesinin madalyonundan başka bir takı yoktu üstünde. Yine de sıkılıp boynunu kaşıdı. Şu an her şey onu rahatsız edebilirdi. Homurdanarak madalyonu çıkardı, başucuna koymak için ayağa kalktı. Öyle tedingindi ki açılan kapıyla yerinden sıçrayıp madalyonu da elinden düşürdü.

Andrew, günlerdir süren koşturmanın ardından tüm sabah düğünle ilgili son hazırlıkları denetlemiş, Elizabeth için hazırlanmıştı. Ama genç kızı gelinliği içinde rahibin

karşısında görünce her şeyin en güzelini hak ettiğini bir kere daha anlamıştı. Kollarında mutlulukla dans ederken, bu anın her şeye değdiğini düşünerek yorgunluğunu unutmuştu.

Aşağıda yeterince oyalandığını düşünüp odaya girdiğinde ise karşısında yaprak gibi titreyen bir kız bulmayı beklemiyordu. Elizabeth önce şaşkın bakışlarını üstüne dikmiş, sonra panikle yere eğilerek madalyonu almaya çalışmıştı. Bu yandan da ince geceliğinin önünü tek eliyle kapatmaya çalışıyordu. Tabii, bu çabası boşunaydı. Şöminenin ışığı sayesinde adama oldukça cömert bir göz ziyafeti sunmuştu.

Andrew kısa bir an baktıktan sonra toparlanıp, kuzm kolunu tutarak kalkmasına yardım etti. Elizabeth heyecan içinde bir şeyler söylemeye çalıştı.

"A-affedersin, dalmışım. Sakarlık ettim."

Gergin gülümsemesiyle gözlerini kaçırdı ve dokunuşundan kurtulup madalyonu yatağın başucuna koydu. Kollarıyla bedenini sararak odada -Andrew dışında- her yeri ilk kez görüyormuş gibi alt dudaklarını ısırarak inceledi. Neler olduğunu anlayan adam iç geçirerek yanına yaklaştı. Sakin ve şefkati sesiyle konuştu.

"Eliza, ben hâlâ aynı adamım. Benden korkmana gerek yok."

"Biliyorum! Zaten korkmuyorum ben!"

Gereğinden yüksek çıkan sesini fark edince kendi kendine gözlerini devirerek kızdı. Adamda bunu fark ederek yazığını hafifçe okşadı.

"Biliyorum benim hatam, sürekli bu konuda imalarda bulundum. Kendimce şaka yapıyordum ama sanırım seni rahatsız ettim. Elizabeth evlenme teklif ettiğim gün ben söz verdim. Asla istemediğin bir şey yapmayacağım sana. Önümüzde kocaman bir ömür var ve eğer istemezsen seni zorlayacak değilim. Benim için çok daha fazla şey ifade ediyorsun, güzelim."

Bakışlarını yeniden yere indiren sessiz kıza kısa bir an baktı. Sonra alnından öperek kapıya doğru döndü. Elizabeth panikle elini tuttu.

"Dur! Lütfen gitme."

"Hazır olana dek seni bekleyebilirim. Acelemiz yok."

Yaklaşarak aralarındaki mesafeyi kapattı, Leydi.
"Biliyorum ama ben hazırım. Bunu az önceki davranışınla bir kere daha anladım. Sadece yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum."

Seni memnuniyet edememekten, hayal kırıklığı yaşatmaktan korkuyorum, diye düzeltti içinden. Aklından geçeni anlamış gibi gülümsedi Andrew.

"Benim cesur karımı hiçbir şeyden korkmaz, korkmamalı. Her zamanki gibi içinden nasıl geliyorsa öyle davran. Artık birbirimizin en yakınıyız. Benden utanmamalısın, sevgilim."

Sol elini nazikçe tutarak dudaklarına götürdü. Dokunuşla ürperen Elizabeth'in gözü yeniden yüzüğüne takıldı.

"Bu yüzük çok güzel Drew. Aileye ait diğer mücevherlerden daha sade ve zarif duruyor. Yani onlar da çok güzeldi ama bu farklı."

Karısının elinden tutarak yatağa oturtturan adam aynı anda açıklama yapmaya başladı. "Çünkü o yüzüğü ailede ilk tıkan kadın sen olacaksın."

"Nasıl yani?" Elizabeth ilgiyle kaşlarını kaldırıp oturması için yana kaydı.

"Genç bir delikanlıyken el sanatlarına ilgim vardı. Bu yüzüğü, yıllar önce kendim yaptım."

"Kim için?"

Genç kızın yüzünü avuçları arasına alarak gözlerine baktı Andrew.

"Sanırım senin için. O zamanlar evliliğe inancım az da olsa vardı. Bir gün evlenmeyi isteyecek kadar aklıma başımdan alacak bir kadınla karşılaşsam, ona vermek için yapmıştım. Bu durumda o kadın sen oluyorsun rahibem."

"Drew..."

Söyleyecek söz bulamadan kocasına bir kez daha ışıktı, Elizabeth. Dudaklarını şefkatle, ihtiyaçla ve tutkuyla öptü. Önce belindeki kılıcını çıkardı, sonra eteğini. Gömleğinin iliklerini açarken Andrew, çoktan geceliğinin bağcıkla-

rını çözerek omuzlarından indirmişti. Sıkıca sarıldığı kızı tamamen yatağa yatırarak öpmeye devam etti. Yasaklar, sınırlar olmadan iki âşık, korkusuzca birbirlerinin vücudunda keyfe çıktılar. Bedenlerinin her noktasını öpüp okşayarak şefkat gösterdiler. Sonunda birbirlerine karıştıklarında ise Elizabeth'in kalbi aşk, mutluluk ve ailelik hissiyle doldu. Şehvet ve tutkuyla tanışmış, kocasının kollarında kendini hiç olmadığı kadar güzel hissetmişti.

Kürklerin altında, Andrew'un kollarında uzanırken, dünyanın en rahat yeri burası diye düşünüp gülümsedi. Kocasının sessizliğini koruyarak sadece ona sıkıca sarılmakla yetiniyordu. Başını hafifçe kaldırıp, uyanık olup olmadığını kontrol etti. Dalgınlıkla tavanı seyrediyordu Andrew. Kıpırdandığını görünce karısına bakıp gülümsedi ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. Elizabeth de onun omzunu öptü.

Taze anıların etkisiyle adama iyice sokuldu, aptal gibi sırtımdan kendisini alamadı. Az önce paylaştıkları şey kesinlikle aşktı. Bir erkek sevmediği bir kadına nasıl o kadar şefkat ve tutkuyla dokunabilirdi? İki duyguyu da aynı anda yaşamıştı Elizabeth'e. Kollarından ayrılmadan tamamen üstüne uzandı, gözlerinin maviliğine baktı.

"Seni seviyorum Drew. Ben sana tamamen âşık oldum."

Cümle ağzından çıktığı için pişman olmadı. Kalbinden geçen kelimeleri daha fazla saklayamazdı. Kocasına âşık ve bununla gurur duyuyordu. Ancak Andrew, buna pek şaşırmış ya da etkilenmiş gibi durmadan gülümsedi. Onu öperken yeniden göğsüne yatırdı.

"Biliyorum, güzelim ve bu beni dünyanın en şanslı erkeği yapıyor."

Biliyorum mu? Mutluluk ve huzurun yerini hızla alan umutsuzluk, kalbini sıkınca hayal kırıklığı ile kıpırdandı Elizabeth. Daha fazlasını beklediği için kendisine kızdı. Koşarak gitme isteğini bastırmak istercesine iyice Andrew'un kollarına yerleşti. Yeterince saklatırsa burada sonsuza dek kaybolabilir miydi? Belki de... Bacaklarının arasındaki sızıyı o an

fark ederek yüzünü buruşturdu. Bunu hisseden adam eliyle çenesini kavrayıp yüzünü, kendi yüzüne çevirdi.

"Canını çok mu yaktım? İyi misin?"

Başını iki yana sallayarak kendisini toparlamaya çalıştı. Bedeninin acısı, kalp kırıklığının yanında hiç bir şeydi. Ayrıca dürüst olmak gerekirse Andrew olabildiğince nazik davranmıştı.

"Ben iyiyim sadece kolum uyuştı," diye yalan söyledi.

Sohbeti devam ettirmemek için zorla gülümseyerek gözlerini kapadı. Neyse ki günün yorgunluğu üstüneyken bedeni uykuya fazla direnememişti.

Andrew kollarında henüz uykuya dalan kadına hayranlıkla baktı. Gördüğü en masum ve güzel şeydi. Tıpkı bir melek gibi uyuyordu. Ancak Andrew, bilerek bu meleğin kalbini kırmıştı. Kendi kendisine küfretti. Elizabeth'in duymak istediği cümleyi söylememişti, söyleyememişti. Bunun sebebi belki de çocukluğundan beri kimseye "seni seviyorum" dememesiydi. Hayatı boyunca, hep sevgisini hak etmeyen insanları sevmişti. Düşünmek istemese de anne ve babası onun en büyük yarasının, güvensizliğinin sebebiydi. İçten içe sevip de yeni yaralar edinmekten korkuyordu. Bugün evlilik yeminini ederken kalbi varlığını bilmediği bir sıcaklıkla dolmuştu. Elizabeth, hayatının merkezi olmuştu ve Andrew bununla nasıl baş edeceğini bilmiyordu.

Az öce yaşananlar ise genç adamın bugüne dek yaşadığı hiçbir deneyime benzemiyordu. İlk kez böyle hissetmişti. Zaten evlendikten sonra karısına sadakatsizlik etmeyi düşünmüyordu ama diğer kadınların onun için tamamen bittiğini artık biliyordu. Elizabeth'ten azıyla yetinemezdi. Tüm bu bağlılık, tutku, ilgi Andrew'a zayıflık gibi geliyordu. O zayıflıklara alışkın değildi. Bir eş ve aile fikri güzel olsa da Elizabeth'e karşı hissettiği yoğun duygular onu korkutuyordu.

Belki de önlem almak için çok geçti, artık onun da teslim olması gerekiyordu. Düşünmenin mutluluğuna gölge düşürdüğünü fark edip başını karısının ipeksi saçlarına gömdü ve derin bir uykuya daldı.

Kärklerin arasında, Andrew'un da sıcaklığıyla çıplak olmasına rağmen bunalarak gözlerini açtı Elizabeth. Onu uyandırmamaya çalışarak kollarından sıyrılıp çıktı yataktan. Şöminenin ateşini biraz azaltmak için yanına gitti. Bu sırada bedenini yerde duran tartana sarmıştı. Hala geceydi ama uykusu yoktu genç kadının. Bir süre, yüzünde huzurlu bir ifadeyle uyuyan adamı seyretti. Sonra pencerenin önüne giderek gökyüzündeki yıldızlara baktı. Birden yanındaki adamı da onlara benzetti. Gözlerinin önünde onu büyülüyordu ancak ulaşılmazdı. Bir kadın ve erkeğin olabileceği en yakın durumdaydılar ama bu Elizabeth'e yetmiyordu. Onun kalbine dokunmak istiyordu. Rosalie'nin sözlerini hatırladı. Elini farkında olmadan karnına götürdü, Tanrı'ya sessiz bir dua gönderdi. En kısa zamanda içinde yeni bir can filizlenmeliydi. Andrew'a tamamen sahip olabilmek için tek umudu buydu. Daldığı düşüncelerden adamın uykulu sesini duyunca sıyrıldı.

"Güzelim, orada ne yapıyorsun?"

"Geceyi izliyorum, Lordum."

"Anlaşılan ilk geceden benden sıkıldın."

"Buradan seni de görebiliyorum."

"Yanıma gelsen de daha yakından görsen diyorum."

Kıkırdayarak omuz silkti Elizabeth. "Buradan bence gayet net inceleyebiliyorum, teşekkürler."

"Anlaşıldı İngiliz kızı, ben geliyorum."

Yataktan fırladığı gibi kızı kucakladı Andrew. Elizabeth'in ağzından ufak bir çığlık çıktı. Kollarını, kocasının boynuna dolayarak yatağa taşımasına izin verdi.

"Ben İngiliz kızı değilim, bunu ne zaman anlayacaksın? Bugün Galce konuşarak seni biraz olsun etkilemeyi ummuştum ama görüyorum ki hiçbir işe yaramamış."

Andrew kahkahası odada yankılanırken boynuna öpücükler kondurdu. "Ben onu tamamen unutmuşum. Yeminini

7

Çıktı

arkandan tekrarlamamı beklerken sen kendin söyledin. Üstelik hanka telaffuz ettin. Ne anlama geldiğini biliyor muydun?"

"Elbette biliyorum. Sence ne için söz verdiğimi bilmeden öğrenecek biri miyim?"

Kont, gülererek başını iki yana salladı. "Kesinlikle değilsin. Peki, sana kim yardım etti?"

"Meredith. Günlerdir sadece bu yemine çalıştık."

"Zekânla her zaman gurur duydum zaten."

Elizabeth kibirle gülümsedi. "Bu sadece başlangıç. Galceyi tamamen öğreneceğim ve ata binmeyi de kocacığım."

"Nasıl olacakmış o karıcığım?"

İlgiyle kışkırtıcı kaldıran adama bakıp sınıttı. "Aslında senin öğreteceğini düşünmüştüm. Umarım yeterince iyi bir öğretmen olabilirsin."

"Birçok konuda bilgilerimden faydalanmanı sağlayacağımdan emin olabilirsin güzelim. Benim gibi bir kocan olduğu için çok şanslısın."

Adamin kibirli haline dil çıkararak omzuna vurdu kadın. Acımış gibi yüzünü buruşturup numara yapan Andrew ise altına gelen diğer soruyu sordu.

"Nikâhtaki kırmızı kurdelenin anlamını biliyor musun?"

"Tutku, güç ve doğurganlık..."

"Evet, sevgilim ve sanırım üçünden de bizde bolca olacak."

Sözlerini ispat etmek istercesine gün doğana kadar karısının bedeninde kaybolarak güzelliğinin tadını çıkardı adam.

Beklenen Misafir

Yatakta gerinerek, her sabah yaptığı gibi gözlerini açmadan önce Andrew'un, yanındaki varlığından emin oldu Elizabeth. Yaklaşık bir aydır sıkılmadan aynı şeyi yapıyordu. Gözlerini açtığı anda köydeki odasında uyanıktan, yaşadığı her şeyin bir rüyadan ibaret olmasından korkuyordu. Uyandığını hissedene kocası da her zamanki gibi alından öperek sıkıca sarıldı.

"Günaydın güzelim."

"Günaydın."

Andrew'un güler, neşeli sesinin aksine miskinçe cevap vermişti genç kadın. Boğazındaki kurulukla yüzünü ekşimi. Kendisini bitkin hissediyordu. Gözlerini açıp zorla gülümsedi. Keyifsizliğini fark eden adam da kaşlarını çatarak elini alnına koydu ve ateşini kontrol etti.

"Hasta mısın?"

"Bilmiyorum ki sanırım üşüttüm."

Kalenin büyüklüğü ve deniz kenarında oluşu yüzünden ısınma sorunu yaşıyorlardı. Elizabeth'in bünyesi de buna alışkın değildi. Andrew, yataktan kalkarak kürkleri karısına etrafına tamamen sardı. Şöminenin önüne gidip biraz daha odun attı.

"Gerard'ı birazdan çağırıyorum, sen yataktan çıkma."

"Gerek yok ben iyiyim."

"Bir kere de söz dinle rahibem. İnsanlar Fırtına'nın Kotesi hasta olmuş, kocası ona iyi bakamamış desin mi istiyorsun?"

Kıkırdarak başını yasığa gömdü kadın. Bu isme artık alışa da Andrew'un ağzından duymak kornigine gidiyordu.

Düğünden birkaç gün sonra İskoçya Kralı Robert Bruce onları sarayına davet etmişti. Kral ve ailesi tarafından en iyi şekilde ağırlanmış, yeni arkadaşlar edinmişti. "Fırtına'nın Kontesi" adını da ona bizzat kral takmıştı. Onuruna verilen davetler, kralın ailesiyle kurduğu yakın ilişkiler sayesinde herkesin ilgisini çekmişti. Onu gördükleri yerde "Fırtına'nın Kontesi" diye arkasından konuşuyorlardı. Verdikleri başka bir isimde "İskoçya'nın en mutlu kadını" idi. Herkese ısıtılı gülmemesiyle yaklaştığı için, neşeli sesi sarayın duvarlarında yankılanırken bu ismi almıştı. Bazı insanların kışkıklık dolu bakışlarına da maruz kalmıştı tabii. Özellikle yaşı, Andrew'un yaşına yakın, zamanında ilgisini çekmeyi başaramamış leydiler, gördükleri yerde fesat bakışlarını kadının üstüne dikmeye çekinmiyorlardı. Ama tüm bunlar Elizabeth'in umurunda değildi. Kocasının üstüne titreyen sahiplenici bakışları, kralın ve ailesinin dostça tavırları onun için yeterliydi.

Sarayda geçen rüya gibi iki haftanın ardından Campbell Klanı'yla kralın da desteğiyle görüşülerek Albert ile Annabelle'in evliliğine karar verilmiş ve sarayda düğünleri yapılmıştı. Elizabeth bu anıyı ne zaman hatırlasa şu an yaptığı gibi sırtından kendisini alamazdı. Annabelle gerçekten müthiş bir kızdı. İyi niyetli, güzel, asil ve sevgi doluydu. Henüz on yedi yaşında olmasına rağmen olgun bir kişiliği vardı. Yani yeni gelinler fazlasıyla iyi anlaşıyorlardı. Öyle ki düğünün ardından Anna ile Albert, Campbell Klanı'na kısa bir ziyaret için gitmeden önce çocuklar gibi ağlamıştı iki Donay kadını. Ama bu ziyaret zorunluydu çünkü düğün için saraya gelmeyen Gavina'yı alıp Hawthorne'a dönmeleri gerekiyordu. Birkaç gün içinde gelmeleri lazımdı. Kocasının kız kardeşi ile tanışma meselesi aklına gelince farkında olmadan iç geçirdi. Henüz giydiği gömleği düzelten Andrew da bunu fark ederek ona döndü.

"Ne oldu güzelim? Giyinmem seni bu kadar hüzünlendirdiyse hemen soyunabilirim."

Cevap olarak yastıklardan birini kocasının yüzüne fırlatmakla yetindi kadın. İsalet ettiremeyince memnuniyetsiz-

likle yüzünü buruşturdu. Andrew erkeksi bir kahkaha zıp kolunu yerine koyarken Elizabeth de sarındığı kürklerden sıynılarak yataktan kalktı. Alışkanlık haline getirdiği şeylerden biri de odadan çıkmadan önce adamın kıyafetlerini düzeltmek, hatta çoğu zaman giyinmesine yardım etmekte. Ancak akşam Andrew'un bizzat üstünden çıkarıp, yere fırlatıp yatağın yanındaki sabahlığı görmeyerek takıldı. Dengesini kaybederek sallandı ve kocasının güçlü refleksleri sayesinde düşmeden onun kollarında dengesini buldu.

"Başını döndürdüğümü biliyordum ama bu kadannı ben bile beklemiyordum karıcığım."

"Biraz daha düzenli bir adam olsaydın beni tutmana gerek kalmazdı kocacığım."

"Belki de sana sarılmak için her fırsatı değerlendiriyordumdur."

Elizabeth gözlerini devirerek güldü. "Bana dokunmak için bahaneye ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum."

Andrew kibirli gülümsemesini gösterip göz kırptı. "İşte evliliğin en güzel yanı..."

"Anlaşıldı sizin canınız yine kavga etmek istiyor, Lordum. Ancak izninizle ben giyineceğim."

Homurdanarak ellerini karısının karışmış saçlarına götürdü adam. Niyetini anlayan kadın eline vurarak kendisinden uzaklaştırdı.

"Kalede seni bekleyen bir sürü iş var! Ayrıca Gerard beni geceliklerimle mi muayene etsin istiyorsun? Giyinmene yardım etmelisin."

"Belki de Freya'nın evlenmesine izin vermemeliydık. Yani benim gibi mükemmel bir adamla evlisin ve hizmetçilik yapıyorsun, sana inanamıyorum!"

Elizabeth, Freya'nın evliliğinden bahsedilince yine kıkırdarak geceliğini çıkardı. Saraydaki ilk haftaları dolmadan şövalyenin biriyle anlaşmış, utanç içinde leydisinden bu evliliğe izin vermesini istemişti. Bir hizmetçi kız için oldukça önemliydi bir soyluyla evlenmek. Şövalye biraz göbekli, orta yaşlı ve üç çocuklu bir dul da olsa Freya için büyük kısımetti.

Elizabeth de memnuniyetle bu evliliğe izin vermiş, en kısa zamanda nikâhlanarak hizmetinden ayrılmasını sağlamıştı. Bu işe herkesten çok Julie sevinmişti. Kaleye döndükleri günü Freya'yı görmeyince hanımının boynuna sarılarak mutluluğunu saklamamıştı.

Andrew elbisesinin düğmelerini iliklerken söylenmeye devam etti.

"Julie'nin görevi sana hizmet etmek değil mi? Yakında saçlarını da bana ördüreceksin."

"Biraz ilgili bir koca olmayı deneyemez misin? Kız, sen gidene kadar bu kata çıkamıyor, bilmiyormuş gibi konuşma."

"Ben zaten yeterince ilgili bir kocayım. Ama kıyafetlerini çıkarmak konusunda, güzelim..."

"Sana söyleyecek söz bulamıyorum, tam bir barbarsın."

"Sen de huysuz rahibenin tekisin. Ben bir şey diyor muyum?"

Adamdan uzaklaşarak tarağı eline aldı Elizabeth. Saçlarını düzene sokabilmek için hırsla taramaya başladı. Bir süre sessizce onu izleyen adam aklına bir şey gelmiş gibi saçlarını çararak yaklaştı. Karısının aynadaki yansımasıyla göz göze gelecek konuştu.

"Bu halsizliğinin sebebinin üşütmek olduğundan emin misin? Yani belki de Gerard yerine ebeyi çağırmalıyız."

"Hamile değilim Drew."

Elizabeth başını öne eğerek tarağı incelemeye başladı. Geçen haftaya kadar hamile kaldığından neredeyse emindi ama tam zamanında kanaması olmuş, bir gün bile gecikmemişti. Sesindeki hayal kırıklığını saklayamadan bunu Andrew'a anlattığında ise adam umursamıyormuş gibi davranarak şefkate öpmüş, sarılarak öylece uyumuştur. Bir yandan kocası için sadece şehvetten ibaret olmadığını ya da çocuk doğurma aracı olarak görülmediğini bilmekten mutlu olmuştu. Diğer yandan ise hamile kalamamış olmak kadını biraz tedirgin etmişti.

Kont da aynı şeyi hatırlamış olmalıydı ki kendi kendine kışkırtarak genç kadına arkasından sarılıp boynunu öptü.

"Daha evleneli bir ay oldu güzelim. Öntümüzde kocaman bir ömür varken aceleci davranmamı anlayamıyorum. Sen bana bakma, her zamanki barbarlığımı. Seni Gerard muayene etmesin diye kaskancılık yaparken sağmaladım, unuttuğum. Şimdi Julie'yi ve Gerard'ı çağırıyorum. İkisinin de görevi bugün kanını iyileştirmek."

Kendisine çevirerek alnından öptü. Ardından saçlarını okşayıp, arkasında az da olsa rahatlamış bir kadın bırakarak odadan çıktı.

Sabahın kalanını, Julie'nin sohbeti ve Gerard'ın berber kokulu, lezzetsiz ilaçları arasında geçiren Kontes, öğleye doğru sıktı. Kocasının ne kadar kızacağını umursamadan odadan çıktı. Çalışma odasında olduğunu tahmin ediyordu. Akşam tahr odasında insanların sorunlarını, şikâyetlerini dinleyecekti. İyileştigiğine emin olursa Elizabeth'in de yanına oturmasına izin verebilirdi. O bunları düşünürken bedeni boşuna çabalama der gibi tepki gösterdi ve Elizabeth gürültüyle hapsirdi. Şalına sıkıca sarınarak avluya çıkıp ahurlara gümeyi amaçlamıştı. Rahibe'yi görmek istiyordu. Fakat çalışma odasına bu kadar yakinken hapsirmek Leydi'nin yalanlamasına neden oldu.

Yaramazlık yapan çocuğunu yakalamış bir baba gibi odasından çıktığı an ayıplayarak baktı, Andrew. Sonra tüm iürzlarına rağmen kucaklayıp kadını odalarına götürdü. Emriyle hazırlanan et suyuna çorbayı kendi elleriyle içirip tüm gün başından ayrılmadı. Sıcak yatakta günün çoğunu beraber uyuyarak geçirdiler. Elizabeth uyandığında ise ilaçlarını içirerek küveti hazırladı. Ilık suyla yıkadığı karısının hizmetini yine kimseye bırakmadan, ona geceliğini giydirip saçlarını özenk taradı. Julie'nin odaya getirdiği yemek tepsisini elinden aldığı anda çıkmasını emrederek Elizabeth'in yanına döndü.

Akşam yemeğini de kocasının ellerinden yiyeceğini anlayan genç kadın kaşlarını çatarak konuştu.

"Drew ben gerçekten iyiyim, kendim yiyebilirim. Ayrıca sen toplantıya geç kalacaksın. İnsanlar gelmiştir bekletmeden git hâfen."

Karısının yanğını okşayarak yanına oturdu adam.

"Toplantı olmayacak, karım hastayken klan işleri bir-
az bekleyebilir. Royce iptal etti. Şimdi konuşarak boğazını
yorma ve yemeğini ye rahibem."

Elizabeth yüzünde saf bir gülümseme ile başını sallayıp
adamin ilgisini coşkuyla kabul etti. Tüm gece ateşini kontrol
edip sık sık üstünü değiştiren Andrew'un şefkati ile kendin-
den geçerek mutluluğun tadını çıkardı.

Sabahın ilk ışıkları odayı aydınlatırken kendisini oldukça
sağlıklı hissederek uyandı. Andrew'u iyileştigine ikna etmek
içinse büyük bir şevkle baştan çıkartması gerekti. Kahvaltının
odalarında yaptıktan sonra ikisi de günlük işleriyle ilgilen-
mek için ayrıldılar.

Evlilik, Elizabeth'in çocuklara olan sevgisinden bir şey
kaybettirmemişti. Aksine artık leydisi olduğu klandaki ço-
cuklarla daha yakından ilgileniyordu. Bazen küçük kız ço-
cuklarını etrafında toplayarak onlara nakış işlemeyi öğre-
niyordu. Bugün de o günlerden biriydi. Küçük Jenny'nin
iğneyi düzgünce tutmasına yardım ederken, kapıya yaslanmış
Kon'un bakışlarını üstünde hissedince, çocukların yanın-
da uygunsuz bir şey yapmaması için dersin bittiğini söyledi.
Hepsiyle tek tek vedalaşarak son çocukta gidene kadar bek-
ledi. Sonra ellerini beline koyarak adamin karşısına dikildi.

"Senin burada ne işin var? Çocuklar etrafımdayken dikka-
timi dağıtmayacağına söz vermiştin."

"Sakin ol rahibe, öğlen oldu farkında değil misin? Gelme-
seydim kendini de çocukları da açlıktan öldürecektin. Ayrıca
onları bahane ederek kendi at binme dersinden kaçtığını dü-
şünüyorum. Rahibe'yi hazırlamaları için emir verdim. Sıkı
öysin, bugün piknik yapacağız."

"Sahilde mi?"

Hevesle sırttan kadının haline güldü, adam. "Hayır, sahil-
de üşüyebilirsin."

"O zaman çayırılıkta?"

"Evet, güzelim. Seni şaşırtmak için bilmediğin bir yere götürmek isterdim ama bu sefer böyle oldu."

Elizabeth adamın koluna girerek yanağından öptü.

"Bize ait yerleri sevdiğimi biliyorsun. Hem kocam ya nımdayken nerede olduğumun bir önemi yok."

Andrew da sıkıca sarılarak kürklü pelerinini giymesine yardım etti. Avluya çıktıklarında kadını, Rahibe'ye bindirdikten sonra kendisi de Vahşi'ye bindi ve ormana doğru ilerlediler. Elizabeth ata binmek konusunda beklediğinden daha yetenekli ve hevesliydi. İtiraf etmek gerekirse karısı onu her konuda şaşırtıyor, her zaman beklediğinden başarılı oluyordu. *Onunla gurur duymadan geçirdiğim tek bir gün bile yok*, diye düşünerek at sırtındaki güzel kadını hayranlıkla inceledi. Erlendikleri günden beri kendisini dünyanın en mutlu erkeği gibi hissediyordu.

Korkmadan at sırtında tek başına durmanın verdiği gururla ve yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle birkaç adım gerisindeki adama baktı, Elizabeth. Yolun başından beri izlendiğini biliyordu. Sonsuz mavilikler ona böyle derin bakışında kalbine dokunuyor, içini ısıtıyordu. Andrew, gülümsemesine karşılık verip sol yanağındaki gamzesini gösterince tamamen sırtarak önüne döndü.

Çayırılığa gelene kadar hiç konuşmadan bakışlarıyla zolaşp sessizliğin tadını çıkardılar. Yanlarında getirdikleri yemek sepetini Elizabeth aldı, yere oturmaması için Andrew geniş bir örtü serdi. Uyum içinde yerleşerek sepettekileri yemeye başladılar. Bir yandan da bu akşama ertelenen toplantıda günlük işlerden ve Eliza'nın nakış öğrettiği çocuklardan bahsedip sohbet ediyorlardı. Kurutulmuş et ile ekmekten büyük birer lokma ısırın Elizabeth şarabı da tepesine dikince kocasının kötü bakışlarına maruz kaldı.

"Senin sarhoş halinle bir daha uğraşamam Eliza. Şunun elinden bırak."

"Bir kez sarhoş oldum ya artık ömrüm boyunca bununla alay edersin. Sadece susamıştım. Terslemene gerek yok."

Andrew evlendiklerinden beri sık sık yaptığı şekilde Elizabeth'e dünyanın en değerli hazinesiymiş gibi bakı.

"Alay etmek mi? Ben senin her haline tapıyorum İngiliz zaman beni büyülüyorsun."

Adamın deniz mavisi gözlerine bakıp yumuşayarak gülmüşü kadın. Kendi yosun yeşili gözlerini kısarak konuştu.

"Peki, kızmadığım zaman, Lordum?"

"Hangi halinin aklımı başımdan daha çok aldığına karar veremiyorum, Leydim."

Elindeki yiyecekleri örtütün uzak bir köşesine koyarak Elizabeth'i kollarına aldı.

"Ne yaptın bana böyle? Yanımdayken bile özlüyorum seni."

Kollarını boynuna dolayarak başını adamın göğsüne yasladı. Kontes. Düğün gecelerinden beri ona bir daha "seni seviyorum" dememişti. Aşkını dile getirdiğinde kocasından sevgi dilenen kadın durumuna düşmek istemiyordu. Bu yüzden bekleyecekti. Her hareketi, bakışı, dokunuşuyla ona ilanı aşk eden adam sonunda bunu bir gün söyleyecekti. Belki kollarına bebeğini verdiğinde, belki de bu huzurlu anlarından birinde. Aralarındaki aşka inanıyordu Elizabeth. Andrew istediği kadar inkâr etmeye devam edebilirdi. Ancak o inkâr ettiği sürece karısının ağzından da bir daha duyamayacaktı.

Daldığı düşüncelerden ağaçların arasından gelen sesi duyunca sıyrıldı. İrkilerek Andrew'dan uzaklaştı.

"Bu ses neydi Drew?"

Kont istifini bozmadan omuzlarını silkti, sakın sesiyle cevap verdi.

"Rupert olmalı."

"Yine mi?"

"Düşmanlarımız var Elizabeth biliyorsun. Sen yanımdayken muhafızlar olmadan kaleden ayrılamam. En iyi şekilde korunmanı sağlamak benim görevim."

"Şimdiden on çocuğumuz varmış gibi yalnız kalamıyoruz. Her yere sürü halinde gitmek zorunda mıyız?"

Elizabeth'in şikâyetine gülerek oturduğu yere iyice yerleşti Andrew. Kollarını göğsünde kavuşturup arkasındaki ağacın gövdesine yaslandı.

"Yine abartıyorsun, güzelim. Buraya gel de biraz kestirelim."

Elizabeth başını olumsuz anlamda sallayarak etrafa bakmaya devam etti.

"Bizi izlemelerini sevmiyorum."

"Onların görevi bizi değil çevreyi izlemek. Adamların her zaman mahremiyete saygı duymuştur."

Gözlerini kapatıp uykulu sesiyle homurdanan kocasına del çıkardı ve pelerinine iyice sarındı. Andrew'un umursamadan uykuya dalmak üzere olduğunu fark edince arsızlıkla yanına sokuldu. Kont da bilerek yerinden kıpırdamadı. Sonunda Elizabeth ondan öğrendiği küfürlerden birini yüksek sesle söyleyince gözlerini açmadan kolunu dolayıp kendisine çekti.

"Rahat dur rahibem. Yarın Albert, Annabelle ve Gavina geldiğinde bugünü özleyeceksin."

Önce başını adamın boynuna gömmekle uğraşan kadın, duyduğu şeyin ne anlama geldiğini idrak edince kaşlarını çatı.

"Yarın mı, nasıl yarın? Yola çıkmadan önce haber vereceklerini sanıyordum."

"Üç gün önce haberleri geldi zaten."

Andrew'un cümlesi beyrinde yankılanırken hızlı başını kaldırıp gözlerine baktı. "Ne? Sen bana bunu şimdi mi söylüyorsun?" Herhangi bir savunmayla karşılaşmayınca herşey ayağa kalktı.

"Lanet olsun! Yapılacak bir sürü iş var! Anna ile Albert'in odasını hazırlamalıyız, hâlâ çok eksik var. Gavina'nın odası temizlenip havalandırılacak. Terzilere haber vermeliyiz! Kızın neredeyse tüm elbiselerine el koydum."

"Sen değil ben el koydum. Kıyafetlerini kaleye ilk geldiğinde sana veren bendim. Sakin ol Eliza, ailemiz eve dönüyor hepsi bu. Kalede kralı ağrlamayacağız."

"Peki, Lordum. Gavina beni sevmeyse o zaman konuşur bunu!"

Ayağa kalkan Andrew sırtarak karısına sarıldı. "Gavina bile seni sevmeyecek kadar aksi olamaz."

"Sana benziyorsa gırtlığıma da sarılabilir."

Daha fazlasını söylemek istese de susmuştu Elizabeth. "Sen daha beni sevdiğini söylememişken kardeşinden ne bekliyoruz ki?" diye kendi kendisine söylendi. Aklından geçen anlayan Andrew da ellerini geri çekti.

"En iyisi bir an evvel kaleye dönelim de beni ormanın ortasında öldürmeye çalışma Eliza. Yine fazlasıyla huysuzlaşm."

Hızla eşyaları toplayıp atlara bindiler ve geldikleri gibi sadece kaleye döndüler.

Omuzlarındaki tartana sıkıca sarınıp oturduğu tahta kuyduydandı Elizabeth. Yanında tüm soğukkanlılığıyla oturan kocası, onun sinirlerini bozuyordu. Farkında olmadan iç geçirerek gözlerini kapadı. Dün akşamdan beri emirler yağdık durmuş, her şeyle bizzat ilgilenmişti. Meredith'den, Lady Gavina'nın sevdiği yemekleri öğrenmiş, akşam yemeği menüsünü bunlardan oluşturmuştu. Julie ve Nessie'yi resmen köle gibi çalıştırarak odaları hazırlatmıştı. Kaleye getirdiği kumaşlar seçilmek üzere Gavina'nın odasında bekliyordu. Terzilere Leydi'nin elbiseleri dikilene kadar hiçbir işle ilgilenmemelerini söylemişti. Tek derdi kocasının kız kardeşiyle iyi anlaşmaktı. Andrew'un ailesinin neredeyse tamamı tarafından kabul edilmişken Gavina'yı karşısına almak istemiyordu.

Tüm gece heyecandan uyumamış, yataкта dönüp durarak Andrew'u da uyutmamıştı. Belki de bu yüzden bugün bu kadar aksiydi adam. Beklenen misafir gemisinin limana yalıtığı haberini aldıklarında, Elizabeth'in karşılamaya çıkmak için ısrar etmesine rağmen kalede bekleyeceklerini söy-

lemişti. Eve dönen aileleri bile olsa unvanlarının gerektirdiği şekilde davranacaklardı.

Taht odasının geniş kapıları açılıp, içeriye Albert ve Annabelle girdiğinde göz göze gelen iki genç kadın birbirlerine gülümsedi. Annabelle coşkuyla kendisine yaklaşıncı Elizabeth nezaket kurallarını unutarak, ayağa kalktı ve iki leydi koşarak özlemle sarıldı. Onlar iltifatlarını sıralamaya başladığı sırada Andrew ve Albert da selamlaşarak kucaklaştılar. Ayaküstü koyu bir sohbeta dalan dörtlü sonradan gelen Leydi Gavina Donavay'ın varlığını fark etmemişti. Bozulduğu açıkça her halinden belli olan kız yüzünde ciddi bir ifadeyle dikkat çekmek için öksürdü.

"Lordum."

Kimsenin yüzüne bakmaya tenezzül etmeden, Andrew'a yaklaşıp saygıyla eğildi. Oldukça kendine güvenen bir duruşu vardı. Etrafa yaydığı kibir ve gücü fark etmemek mümkün değildi. Duygusuz bir sesle konuşmaya devam etti.

"Yolculuk beni fazlasıyla sarstı. İzninizle bir an evvel odama çıkıp dinlenmek istiyorum."

Elizabeth ne düşüneceğini bilemeden karşısındaki sahneyi ilgiyle izliyordu. Birbirini aylardır görmeyen iki kardeşin kucaklaşması ve usulen de olsa birbirlerine nasıl olduklarını sormaları gerekmez miydi? Kardeşten çok düşman gibi duruyorlardı.

"Halamin görgü kurallarını öğrenmene yardım edeceğimi ummuştum Gavina ancak görüyorum ki pek bir şey değişmemiş. Kaba tavırlarını bir tarafa bırakacak olursak nasılsın?"

"Gereksiz sohbetlere girmek istemedim Andrew. Aynıca halamin bana iyi bir örnek olmadığını düşünseydin daha önce eve gelmemi sağlayabilirdin. Üç aydır onun yanımdımdım ve ömrüm boyunca seninle görüştüğümden daha çok vakit geçirme fırsatı buldum onunla. Sahi görgü kurallarından bahsetmişken belki önce sen hoş geldin deseydin daha doğru olurdu."

Andrew'un sıkılan yumruğunu ve gerilen çene kaslarını fark ederek yutkundu Elizabeth. Fırtına'yla kendisinden

buşka bu üslupla konuşan birini ilk defa görüyordu. Böyle konuşmaların iyi bitmeyeceğini bildiğinden bir tokat ya da boğulma vakasına karşı kendisini hazırladı. Neyse ki korku gibi bir şey olmadı. Kocasını derin bir nefes alarak alaycı üslubuna döndü.

"Hawthorne'a hoş geldiniz, Leydi Gavina Donavay, nasılsınız?"

"Teşekkürler, Lordum. Yolculuk yüzünden biraz yorgun olmam dışında iyiyim. Siz nasılsınız?"

Gavina'nın da sesi en az ağabeyi kadar alaycıydı. Kustuğu gözlemlerinden Elizabeth'in sebebini bilmediği bir nefret okunuyordu.

"İyiyim ben de. Seni karımla tanıştırayım Gavina, gördüğün bu güzel kadın Kontes Elizabeth Anna Donavay."

Andrew'un gelip beline sarılmasıyla gülümsemeyi hatırladı Elizabeth. Onlara dönerek, soğuk bakışlarıyla kendisini inceleyen Gavina'ya baktı. Galiba bir Donavay olmanın en önemli kuralı güzel olmaktır. Güçlü, asil duruşunun yanında Gavina çok güzel bir kızdı. Boyu Elizabeth'inkiyle aynı sayılırdı ama dik duruşuyla daha uzun görünüyordu. Bugüne dek gördüğü her Donavay gibi mavi gözlü olacağını düşünmüştü. Ancak Gavina'yı mavi gözlü diye tarif etmek haksızlık olurdu. Menekşe rengi iri gözleri, uzun siyah kirpikleri beyaz teniyle hoş bir zıtlık oluşturmuyordu. Siyah, gür, dalgalı saçları beline kadar geliyordu. Güzel, dolgun pembe dudakları insanda onu gülerken izleme isteği uyandırıyor. Ama Gavina'nın, hayatında daha önce hiç gülmediğinden şüphelenmeye başlamıştı Elizabeth. Çünkü yüzündeki soğuk ifade oldukça ürkütücüydü. Bunu görmezden gelerek kıyaslama yapmaya devam etti. Beden ölçüleri hemen hemen aynıydı ki zaten aynı elbiseleri giyebildikleri için bunu tahmin ediyordu. "Bu kadar huysuz olmasaydı on sekiz yaşına gelmeden çoktan evlenmişti çünkü fazlasıyla güzel," diye düşünmekten kendini alamadı. Gavina konuşmaya başlayana kadar "Bir gün kızım olursa dış görünüşü lütfen halasına benzesin," diye sessiz bir dua göndermeyi ihmal etmedi.

"Memnun oldum, Elizabeth. Düğün için tebrik ederdim ama sanırım bunun için bir ay geç kaldım. Tabii, bunda evlendikten bir hafta sonra haber göndermenizin de etkisi var."

Önce ne diyeceğini bilemeden etrafına bakındı Elizabeth. Bir insan nasıl gelir gelmez etrafına nefret kusabilirdi? Sahte gülümsemesini koruyarak konuştu.

"Haklısın haber vermeliydik hatta düğüne çağırmalıydık ama her şey birden oldu. Bundan sonra telafi etmeye çalışacağız."

Andrew destek olmak istercesine karısının saçlarına bir öpücük kondurup Gavina'nın başka bir şey demesine izin vermedi.

"Her neyse hanımlar, bunlar ilk günden konuşulacak şeyler değil. Gavina da yorgun olduğunu söyledi zaten. Albert ve Anna odanız hazırlandı. Akşam yemeğine kadar herkes dinlensin." Elizabeth'in yüzünü, elleri arasına alarak konuşmaya devam etti. "En çok da sen dinlen güzelim. Düünden beri hazırlıklar yüzünden çok yoruldun."

Sanki baş başaymış gibi çekinmeden karısının dudaklarını öptü. Tabii, utanan kadın hemen geri çekilip başını önüne eğdi. Her ne kadar kocasının güvenli kollarından ayrılmak istemese de Gavina'ya odasındaki bazı değişiklikleri açıklamak için eşlik etmesi gerekiyordu. Merdivenlerden çıkarken arkada durmaya özen göstererek kızın aşağılayan bakışlarından korundu. Annabelle daha önce Gavina'nın anlaşması zor bir kız olduğunu söylemişti ama Elizabeth bu kadarını beklememişti. Yine de umudunu kaybetmeyerek konuşmaya çalıştı.

"Anna, güzelliğinden bahsetmişti ama bu kadar güzel olduğunu tahmin etmemiştim."

"Ben de senin hakkında bir sürü şey duydum. Campbell Klamı'nda herkes, Drew seninle evlensin diye Hawthorne'a saldırmakla tehdit eden büyükbabandan bahsediyor. Çirkin olduğunu düşünmüştüm, yanlışmışım."

"Teşekkür ederim."

Sesindeki sitemi saklama gereği duymadı Elizabeth. Bu

İş kadar açık sözlü olmak görgü kurallarına ters değil miydi? Kendi kendisine homurdanarak gözlerini devirdi.

Ama bu hiçbir şeydi. Odanın kapısı açıldığında Gavina kısa bir an kıpırdamadan etrafına baktı. Giysi sandığı her zamanki yerinde değildi ve onun yerine odanın bir köşesine kumaşlar yığılmıştı. Ayrıca eski perdelerinin yerine yenisi asılmıştı. Açıklama yapmak için yanından geçerek Elizabeth de odaya girdi.

"Perdelerin çok eskimişti. Ben de sen gelmeden sürpriz yapmak istedim. Umarım beğenmişsindir. Ama beğenmediysen hemen yenisini diktirebiliriz. Bu arada kaleye yeni geldiğimde yanımda kıyafet yoktu. Uzun hikâye ama Drew beni kaçırmıştı yani tamamen hazırlıksızdım. Üstüm çamur içinde, kıyafetlerim yırtık, ayağымda ayakkabım bile yoktu. Senin kaledeki kıyafetlerini kullanmak zorunda kaldım. Bu yüzden senin için yeni kumaşlar getirttik. Dinlenince istediklerini seçersin, terziler emrini bekliyor olacak. Ellerindeki her işi bırakarak seninle ilgilenmelerini söyledim."

Gavina'nın gözlerine memnuniyet ifadesi arayarak baktı ama pek bir anlam çıkaramadı. Gerginlikle bir tutam saçını kulağının arkasına götürerek gülümsedi.

"Neyse ben artık gideyim de sen dinlen. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen haber ver. Hizmetçinin Campbell Klanı'nda kalıp evlendiğini duydum. Anlaşılan hizmetçilerle bir yere gödemeyeceğiz. Benimki de kralın sarayında evlendi. Hizmetine Nessie'yi vermeyi düşündüm ama senin aklında başkası varsa ayarlarız. Birazdan Meredith'i yollayacağım. Bugünlük o ilgilencek seninle."

"Sen kendini ne sanıyorsun?"

Menekşe rengi gözlerini kısarak ellerini beline koymuştu. Gavina, Elizabeth beklenmedik tepkiyle kaşlarını çatı.

"Anlamadım Gavina?"

"Benim kaleimde, benim odamda nasıl değişiklik yaparsın? Kendini buranın sahibi mi sandın? Eğer Andrew'un yatağına giren her kadın bu kaleye hanım olsaydı burası çöplükten farksız olurdu."

Elizabeth sinirden titreyen ellerini birbirine kenetleyerek sakinleşmeye çalıştı. "Terbiyesizleşme Gavina, senin karşı. da Andrew'un fahişesi değil karısı duruyor."

Sinirle kahkaha atarak bir adım daha yaklaştı Gavina. "Söylediğin için teşekkürler, buradan bakınca pek bir fark görememiştim."

Elizabeth de farkında olmadan ellerini beline koydu. Ne oluyordu şimdi durduk yere?

"İzin ver o zaman farkı sana ben açıklayayım. Benim büyükbabam Dougal MacIachlan. Babam asil bir İngiliz şövalyesi ve ben Tanrı'nın huzurunda yemin ederek Andrew'un karısı oldum. Ayrıca evet bu kalenin hanımı artık benim, nasıl olduğumu istersen gidip ağabeyine sorabilirsin, canım. Unvanını, sahip olduğu her şeyi o önüme serdi!"

"Bana da bir pay verirsin o zaman, diye umuyorum. Malum kıyafetlerimle ortalıkta gezerek ağabeyimi baştan çıkar. Ayrıca büyükbabanın kim olduğunu elbette biliyorum. Onun sayesinde Andrew'un seninle evlenmesini sağladım."

Sinirle çenesini sıkı Elizabeth. Kocasında işe yaradığını göre belki o da kendisini kontrol edebilirdi? Yoksa Gavina ilk cinayeti olacaktı. Her şey bir anda kızın saldırganıyla kontrol den çıkmıştı.

"Marifet kıyafetlerde olsaydı hâlâ ağabeyinin yanında yaşıyor olmazdın, Gavina. Bu kadar sitem etmek yerine sen de soyadını kullanarak bir koca bulmayı deneyebilirsin."

Sinirden titreme sırası Gavina'daydı. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı.

"Sizin gibi sürtük olacağıma evde kalmayı tercih ederim! Rosalie karnındaki piçle koca buldu, sen de kadın düşkünlü ağabeyimi baştan çıkararak. Sonra da karşıma geçip fahişe olmadığımı iddia ediyorsun."

Elizabeth önce şaşkınlıkla açtığı ağzını kapamaya çalıştı. İnsan yeni tanıştığı ve sadece onun iyiliğini isteyen birine nasıl böyle hakaretler edebilirdi? Sesindeki kırgınlık ve öfkeyi saklama gereği duymadan konuştu.

"Elimden bir kaza çıkmadan sus Gavina! Karşıda bir

kontes var. Üstelik ağabeyinin karısıym ve doğmamış yeğenlerinin annesiyim. Tüm bu nefret, aptal bir perde ile bir-
kaç elbise için mi?"

Gavina kollarını göğsünde kavuşturarak gülümsedi.

"Bu kaledeki kimseye, nefretimi hak edecek kadar bile değer vermiyorum ben. Tek derdim, annemle babamın mirasını senin gibi ne olduğu belli olmayan birinin yönetmesi. Yoksa Andrew'un kiminle evlendiği umurumda değil."

Elizabeth aşağılayarak baktı kibirli kıza. Bu saçma tartışmaya devam etmeyecekti.

"Asıl derdin Andrew değil mi? Aranızda ne geçtiğini bilmiyorum Gavina ama ona olan kinini hiç tanımadığın, sana dostça yaklaşan birinden çıkartmaya çalıştın az önce. Annen ile babanın mirasını yöneten Andrew ve bu onun hakkı. Ben de kendisine eş olarak seçtiği kadınıym. O aksini söylemediği sürece bu kalenin hanımı da benim. Senin ya da bir başkasının bunu sorgulamaya hakkı yok. Ben bir aile olmaya çalışarak sana elimi uzattım, sen ise o eli ısırmayı seçtin. Niyetim sana kendini misafir gibi hissettirmek değildi. Sadece rahat etmen için uğraşmıştım ancak görüyorum ki seni rahat ettirmek mümkün değilmiş. Ben bu konuşma hiç yaşanmamış gibi davranacağım. Aksi takdirde birbirimizin yüzüne bulabileceğimizi sanmıyorum. Biraz dinlenip kafanı topla ve bir dahaki karşılaşmamızda kelimelerine dikkat et. Bu sefer Andrew bana söylediklerini duymadı fakat bir dahakine bu kadar şanslı olmayabilirsin."

Gavina'nın başka bir şey söylemesine izin vermeden karartı adımlarla odayı terk etmişti, Kontes Donavay.

Kavga

Andrew şömineye bir odun daha attıktan sonra sıkıntıyla kapıya baktı. Odalarında Elizabeth'i bekliyordu ama kadın Gavina'nın yanında gereğinden fazla kalmış. Kardeşinin huyunu bildiği için tedirgindi. Karısını terslemesinden korkuyordu.

Elizabeth sonunda odaya girebildiğinde, yüzündeki dağılmış ifadeyi onu bazen kendisinden bile iyi tanıyan adamdan saklayamadı.

"Ne yaptı sana?"

Aralarındaki mesafeyi iri adımlarıyla kapatıp yüzünü, elleri arasına almıştı. Elizabeth gözlerini kaçırarak gülümsekti.

"Hiçbir şey, sadece hazırladığım şeyler için memnun oluyordum. Bir teşekkür bile etmeyince bozuldum."

"Kocana yalan mı söylüyorsun?"

Pes ederek omuz silkti. "Ne söylediği önemli değil, önemli olan neden söylediği. Gavina'yla niye anlaşıyorsunuz?"

Gözlerini kaçırma sırası Andrew'deydi. "Boş ver sevgili, o güzel yüzünü de Gavina yüzünden asma lütfen."

"Sen kanından sır mı saklıyorsun?"

Bunun üzerine ikisi de güldü. Andrew alnına bir öpücük kondurarak yatağa oturttu. Kendisi de yanına geçip elini tuttu.

"Haklısın, insan en yakınından bir şey saklamamalı. Senin kanım kadar dürüst değilim."

İstemsizce başını önüne eğdi Elizabeth. Rosalie'nin ve Adam'ın sırtını her hatırladığında olduğu gibi kalbinin ağzı açıldığını hissetti. Onu rahatsız eden duygulardan habersiz konuşmaya başladı, Kont.

"Gavina ile Rosalie aynı yaşta. Rose ailesini kaybettiğinde de ikisi de henüz beş yaşındaydı. Kimsesiz, sessiz sakin bir

varıktı Rose. Sevimliye ihtiyacı vardı ve biz de Albert ile
işimizi ona yönelttik. Bilmiyorum belki de Gavina ilk o za-
man hırçınlaştı. Ancak onun her şeyi vardı, annem içimizde-
ni çok onunla ilgilendi. Babamdan başka kimseyi umursa-
mayan bir kadın olmasına rağmen Gavina'yı sık sık yanına
sağırırdı. Bir kalenin nasıl yönetileceğini, duygusuz ve güçlü
bir kadın olmayı Gavina annemden öğrendi."

"Drew..."

"Biliyorum o senin annendi, böyle konuşmamalısın, diye-
ceksin. Ama gerçek bu Elizabeth. Ben de böyle konuşmaktan
boşlanmıyorum. Bu yüzden her kelimesinde haklı olmana
rağmen annem hakkında konuştuğun gün delirmişim. An-
cak ortada bir gerçek var. Annem babamdan başka kimseyi
sevmezdi."

"Gavina'yı sevmeseydi ilgilenmezdi."

Karısının masum savunması karşısında hüznle güldü
adam.

"Annem Gavina'yla ilgilendi çünkü geriye bir varis bırak-
mak istedi. Amacı bu kaleye yeni bir hanım yetiştirmekti."

"Annene yakın olduğu için mi kardeşinden uzaklaştın?"

"Bilmiyorum, gün geçtikçe anneme benzemeye başladı.
Bu haliyle o bizi kendisinden uzaklaştırdı. Birbirimize tama-
men yabancı olduk."

Anladığını belli etmek istercesine elini sıkı Elizabeth.
Gavina'nın insanları kendisinden uzaklaştırması çok da zor
değil gibi duruyordu.

"Aranızın iyi olmamasını anlıyorum ama onda bundan
fazlası var. Başka bir şey olmuş olmalı."

"Babam ve annem öldüğünde on beş yaşına yeni girmiş-
ti. Hakkında hiçbir şey bilmediğim on beş yaşına gelmiş bir
kız kardeşim vardı. Annem, ona hizmetçilere emirler yağdır-
mak ve dikmiş dikmekten başka bir şey öğretmemiş. Bizim-
le zorunda kalmadıkça konuşmuyordu. Sürekli Rosalie ile
kaygı ediyordu. Okuma yazması bile yoktu. Tüm bunlarla
ilgilenmek zorunda kaldım. Ancak bir gün öğretmenini
alayıp kaleden kaçmaya çalıştı. Onu şehrin surlarından

çıkamadan yakaladım. Nereye ve kiminle gitmeye çalıştığını da tüm araştırmalarıma rağmen öğrenemedim. Yakalandıktan sonra tamamen değişti, saldırganlaştı. İnan bana baş edemedim Elizabeth. Başka çarem yoktu."

Yutkunarak kendini duyacağı şeye hazırladı genç kadın. "Ne yaptın Drew?"

"Onu, kalenin güney kanadına kilitledim. Başta birkaç gün içinde düzeleceğini sandım ama sinir krizleri geçirip duruyordu. Tam üç ay kilit altında tutmak zorunda kaldım. İlk iki ay dolduğunda yanına sadece öğretmeninim girmesine izin verdim. Sonra daha akli başında davranmaya başladı ama odadan çıktığı günden beri benden nefret ediyor."

"Tanım... Sen böyle bir şey yapmazsın Drew, yapamazsın."

Başını hızla iki yana sallayarak inanamayan gözlerle baktı Elizabeth. Kız kardeşiyle baş edemediği için sorunlarından böyle mi kaçmıştı yani? Konuşmanın başından beri gözlerini karısından kaçırarak adam yüzüne baktı.

"Gavina bana yalan söyledi, beraber kaçırmaya çalıştığı adam her kimse onu bizden sakladı. Rosalie'ye yıllarca kötü davrandı. En önemlisi bana itaatsizlik etti! Benim kim olduğumu bildiği halde kışkırttı. Sonucunu tahmin etmeliydi."

"Belki onu yeterince sevmeyi için ilgini çekmeye çalışmıştı? Öfkenden korktuğu için yalan söylemiş olamaz mı? Onun yerine Rosalie'yi sevmeyi tercih etmişken nasıl davranmasını bekliyordun? Üzgünüm, Drew ama bu hikâyede suçlu sensin."

Kendini Gavina'nın yerine koyarak genç kıza hak vermişti, Kontes. Kocasının bu acımasız tarafı onu ürkütüyordu. Gerçekleri duymak Andrew'un da hoşnutsuzlukla kıpırdanmasına neden oldu.

"Kontes Donavay, vaaz vermeye başlamanız ne güzel."

"Karşımdaki sen bile olsan yalakalık yapamam. Doğru bildiğim neyse onu söylerim."

"Biliyorum, bu yüzden söylediklerin rahatsız ediyor. Sen

ve Albert, ikiniz de vicdanımın sesi gibi her hatamı yüzüme vuruyorsunuz."

Elizabeth gülümseyerek adamın yanağını okşadı. "Bu durumda hatanı telafi etmeye çalışacağını umuyorum, kocacığım."

Kadının yüzüne düşen bir bukleyi ittirerek iç geçirdi Andrew. "Bazı hatalar onarılamaz, güzelim. Biz Gavina ile birbirimize olan güvenimizi ve saygımızı uzun zaman önce kaybettik. Huzursuzluk çıkmaması için bana katlanıyor hepsi bu."

"Ona doğru bir adım atmadan bunu bilemezsin!"

"Vereceği tepkiyle beni delirtme riskini nasıl göze alacağız?"

Kararlı sesiyle cevapladı soruyu genç kadın. "Eğer öskene yenilirsen aranızda ben girerim, ona zarar vermene izin vermem."

"Neye dönüşebildiğimi bilmiyormuş gibi konuşuyorsun." Andrew'un sakın ama bir o kadar da umutsuz çıkan sesini fark etti Elizabeth.

"Uzun zamandır gayet iyi idare ettin. Belki de artık değişiyorsundur? Kendini canavar gibi göstermeye çalışmaktan vazgeç. Fırtına kimliğinin arkasına sığınma artık! Sen, olduğunu iddia ettiğin canı değilsin. Bunu biliyorum çünkü kalbini tanıyorum!"

Sinirle ayağa kalkıp gözlerini devirdi Andrew.

"Kendini kandırmaktan vazgeç rahibe! Bana olmadığım bir adammışım gibi davranma! Seni üzmem istemiyorum ama şu romantik saçmalıklardan vazgeç artık. Senden bugüne dek ne öskemi sakladım ne de geçmişimi. Bunları bile beni değiştirmeye çalışma! Fikirlerine saygı duymam, yönetebileceğin biri olduğum anlamına gelmiyor! Hâlâ bu klanın beyi benim!"

Elizabeth duyduklarının kalbinde oluşturduğu acıyı bastırmak için gözlerini kapatıp açtı ve derin bir nefes aldı. Ardından alaycı sesiyle konuştu.

"Böyle bir niyetim olmadığından emin olabilirsiniz, Lor-

dum. Özür dilerim, bundan sonra romantik saçmalıklarla sizi kızdırmamaya çalışacağım. Neticede ben, siz izin verdiğiniz sürece var olma hakkına sahibim, bağışlayın!"

Sinirle ellerini beline koyup Kont'un mavi gözlerine tüm öfkesiyle baktı. Ardından reverans yapıp odaları birbirine açan kapıyı hızla çarpu ve evlendikleri günden beri ilk kez Andrew yatak odalarındayken kendi odasına gitti.

Kont da sinirle güldü ve kendi kapısını çarparak, koridora çıkıp karısını tamamen yalnız bıraktı.

"Leydim, iyi misiniz?"

Julie'nin endişeli sesi ile gözlerini açıp loş odada uyku mahmurluğuyla etrafına baktı Elizabeth.

"Ne oluyor Julie?" Ağlayarak uyuduğu için başı ağrıyordu ve boğazı kurumuştur. Acıyla yutkundu.

"Akşam yemeği için hazırlanmanız gerek. Rahatsız mısınız yoksa?"

"Ben değil kocam rahatsız! Barbar Fırtına, pis İskoç!" Hatırladığı tartışmayla öfkesi yeniden alevlenmişti. Sinirle yataktan kalkıp gerindi.

"Leydim, yemeğe incek misiniz?"

"Tanrı aşkına Julie! Sana daha kaç kez bana isimle seslen demem gerekecek? Bilerek beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun? Eğer öyleyse boşuna uğraşma Fırtına'yla aynı kade yaşıyorum ben. Yakında kendiliğimden delirim!"

Korkuyla açılan gözlerini kaçırarak bir adım geriye kaçtı Julie. Kekeleyerek konuştu.

"Öz... Özür dilerim efendim, bağışlayın."

Şehpanın üstünden Julie'nin muhtemelen gelirken getirdiği sürahiyi aldı ve bir bardak suyu tek dikişte içti Elizabeth. Bu sırada biraz da olsa sakinleşmişti.

"Asıl ben özür dilerim Julie. Sinirimi çıkaracak yer arıyorum kusura bakma. Daha evliliğimin ikinci ayında kocamın

könü huylarını benimsedim ve onun gibi davranmaya başladım. Lütfen affet, sen benim dostumsun."

Ellerini tutarak gülümsedi. Julie de çekingen bir gülümseme ile karşılık verdi. Ardından hanımının kıyafetlerini çıkarıp akşam yemeği için hazırlanmasına yardım etti.

Yakası gümüş çiçek işlemeleriyle süslü mor elbisesine uyumlu gümüş bir kemer takarken aynadaki görüntüsüne baktı, Elizabeth. Vücudunu kalçalarına kadar saran kumaş hatlarını ortaya çıkarıyordu. Her yeri yakasına kadar kapalı olmasına rağmen genç leydiyi oldukça güzel göstermişti. Gözlerinde ağlamaktan oluşan kırmızılığın dikkat çekmemesi için saçlarını açmıştı. Alışık olmadığı için tereddütle Julie'ye baktı.

"Çok mu uygunsuz oldu? Belki de örmeliyim."

Kısa birkaç tutamı serbest bırakıp kalan saçlarını toplayarak özenle ördü Julie.

"Güzelliğinizi saklamak için saçlarınızı örmekten fazlası gerek Eliza."

"Kocam da daha önce aynı şeyi söylemişti ama güzellik pek de iyi bir özellik olmayabiliyor Julie. Beni, sinirli bir adamdansan korumaya yetmiyor mesela."

"Lordumuzun size sinirli kalamadığını ikimiz de biliyoruz, Leydim. Yemeğe indiğinizde sizi hayran bakışlarla süzeceğinden eminim."

Kıkırdayan kızın haline güldü Elizabeth. "Emin ol, biraz daha geç kalırsak saçlarımdan sürüyerek indireceği için sadece cınnet geçirmiş bakışlarını görürüz. Hadi acele edelim."

Donavay renklerinden oluşan şalına sarınarak kıyafetinin izin verdiği kadar hızlı şekilde merdivenleri indi. Ancak Andrew'un çalışma odasının yakınından gelen sesleri duyunca o tarafa yöneldi.

Kim bilir yine hangi lüzumsuz sebepten dolayı bağırarak kocasının sesi koridora taşıyordu. İş geçirerek belki de hiç

bulamadan geri dönmesi gerektiğine karar verdiği sırada içlerinden zavallı Royce çıktı. Elizabeth'e selam vermeden önce Julie ile kısa bir an göz göze geldi ve genç kız, yanaklarında hafif bir pembelikle gülümsedi. Bu anı aklına kazıyan Leydi'nin de keyfi yerine geldi. Tabii, Royce kalm kafalılık edip gözlerini kaçırarak ona dönmüştü ama yine de bu mesele ilgilenmeye değermi. Kendi sorunları yüzünden Andrew da o da her zaman yanlarında olan bu iyi kalpli iki dosta haksızlık ederek kötü davranıyorlardı. Royce'u hafif bir baş hareketiyle selamlayıp gitmesine izin verirken *Onların mutluluğu için bir şeyler yapmak zorundayız*, diye düşündü.

Kafasında planlar kurmaya fırsat bulamadan çalışma odasından çıkan kocası ile göz göze geldi. İlgiyle kaşlarını kaldıran adam yüzünde arsız bir ifadeyle onu inceledi.

"Kocana eşlik etmek için hazırlanıp kapısına mı geldin rahibem?"

"Gerçekten bu söylediğine sen inanıyor musun?"

"Doğru, huysuz rahibelerin öyle meziyetleri yoktur."

"Bu huysuz halimle bile aklını başından aldım bir de senin için süslensem ne duruma gelirsin düşünemiyorum."

Andrew kibirli bir kahkaha atıp eşlik etmek için kolunu uzattı. Elizabeth de reverans yaptıktan sonra koluna girdi. Henüz bir adım atmışken adam konuşmaya devam etti.

"Sahi neden yanıma geldin?"

"Royce'a bağırıyordun, her şeyin yolunda olup olmadığını merak ettim."

Umursamazlıkla omuz silkti adam. "Her zamanki şeyler işte."

"Evet, her zamanki barbarlığınız, Lordum."

"Aynen öyle, sonunda kabullenmene sevindim."

Elizabeth sinirle Andrew'un kolunu sıktı. "Lütfen biraz olsun sessiz olamaz mısın? Sinirlerimi bozuyorsun."

Yemek salonunun kapısına gelmişlerdi ancak hızla, kız köşeye çekip bedeniyle duvara hapsetti Andrew. Neyse ki Julie çiftin tartışmaya başlamasıyla mutfaka doğru ilerleyerek uzaklaşmıştı.

"Ne yapıyorsun sen? Bırak beni."

"Madem sesime tahammül edemiyorsun neden yemeğe
gidin?"

"O masada ailem var, sevdiklerimden senin yüzünden
vazgeçecek değilim!"

"Kaleye dönmemiş olsalardı beni yalnız mı bırakacağın
yani?"

Hiç düşünmeden cevap verdi kadın. "Elbette hayır."

"Bundan ne sonuç çıkarmalıyım?"

Çünkü ne kadar kızsam da seni yalnız bırakamam, diye işin-
den geçirdi. Tabii, bunu yüksek sesle dile getiremezdi.

"Uğruna aç kalacak kadar sana değer vermediğimi düşü-
nebilirsin mesela Kont Donavay."

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun, huysuz rahibem."

Kibirli bir gülümsemeyle ağzının kenarına ufak bir öpü-
cük bırakıp tamamen uzaklaştı Andrew. Hızlanan kalp
atışlarıyla öylece kalan kadın da zaten düzgün olan kıyafetle-
rini düzeltirken söylendi.

"Benden ne duymak istiyorsun anlamadım ki! Bugüne
dek bir erkeğin karısından duymak isteyeceği her şeyi söy-
ledim sana!"

Bilerek öne atılıp adamdan ayrı salona girdi. Annabelle
ve Albert ile göz göze gelince kendini toparlayıp gülümsedi.
Yanlarına giderek tüm akşam sadece genç çiftle ilgilendi. Ga-
rina ve Andrew'un yüzüne bile bakmadan yalnızlıklarına terk
etti. Sadece bir an saray hakkında dedikodu yapılırken Albert,
"İskoçya'nın en mutlu kadını ile aynı sofrada oturuyoruz,
sancım neşeniz bize de geçti, Leydim," diye şakalaşırken
sitem dolu gözlerini Andrew'un üzerine dikti. Sonra hiçbir
şey olmamış gibi kahkahalarının kalenin duvarlarında çınla-
masına izin verdi.

Andrew, boş koridorları sinirle geçerek yatak odasının
üçüncü kata çıktı. Tüm akşam yemekte sıkıntıdan içip dur-

muştı, bu yüzden biraz çakır keyifti. Elizabeth tarafından görünmeden gelinmek hâlâ sinirlerini bozuyordu. Evli olmaları hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Kadının artık tamamen kendisine ait olduğunu düşünürken hata yapmıştı. Elizabeth evli oldukları için belki onu terk edemezdi ama yanındayken yok sayması onu kaybetmekle eş değerdı.

Sakinliğini korumaya çalışarak yatak odalarının kopmasını açtı. Amacı kulağına birkaç güzel söz fısıldayıp karısının gönlünü almaktu. Tüm bu tartışmanın asıl nedeninin seni seviyorum dememiş olması ile ilgili olduğunu biliyordu. Ama bunu kadının zoruyla söylemek istemiyordu. Aklında bu düşüncelerle odaya baktı. Başta Elizabeth'i, içerisi yeterince aydınlık olmadığı için göremediğini sandı. Fakat odaya girip, etrafına iyice baktığında kadının odalarında olmadığını anladı.

Sinirle yumruğunu sıkıp bir küfür savurdu. Ne hakla yataklarını terk edip giderdi o lanet rahibe? İlk kavgada arkasını dönüp Andrew'u bununla mı cezalandıracaktı yani?

"Kendini o kadar vazgeçilmez görüyorsun demek! Öyle olsun rahibe, ben aylarca savaşta kadınsız kalmış bir adamım. Sandığın gibi kadın düşkünün bir adam değilim. Yatağımdan kendi isteği ile çıkan bir kadının arkasından yalvarmayacağım!"

Sinirle üstündekileri çıkarıp boş ve soğuk yatağa girdi.

Elizabeth de kendi odasında, örtülerin altında uyumaya çalışırken yan odadan gelen sesle gözlerini açtı. Ukala İskoç, tabii ki bağırıyordu. Söylediklerinin bir kısmını anlayamaz da duyduğu kadarı onu sinirlendirmeye yetti.

"Lordumuz o kadar mükemmel biri ki hiçbir kadın onun güçlü kollarını bırakmak istemez! Ukala herif! Unuttun galiba rahibe olan benim, sonsuza dek gelmesen yokluğunu farkedemem!"

Soğuk yatakta kürklere iyice sarınarak başını yastığa gömdü ve başaramayacağını bile bile uyumak için mücadele verdi.

Andrew sinirle örtüyü tekmeleyerek homurdandı. Yatağın her köşesi karısının kokusuyla dolu olmak zorunda mıydı? Kolları ona sarılmak isterken nasıl uyuyabilirdi? Bu kadar kısa sürede birlikte uyumaya alışmış olduğuna inanamıyordu. Evlenmeden önce de bu yatakta uyurdu ama hiç bu kadar büyük ve soğuk gelmezdi o zaman. Bir süre daha yatakta bekledikten sonra pes ederek kalktı. Aralarında ne geçerse geçsin Andrew, Elizabeth'in kocasıydı ve bir koca olarak karısıyla birlikte uyumayı istemek onun hakkıydı. Bu düşünceden cesaret alarak kadının karanlık odasına sessizce girdi.

Elizabeth bir sürü kürke sarınmış, yatakta iyice ufalarak dizlerini karnına çekmiş, sıkıca kapalı gözleriyle uyumaya çalışıyordu. Öyle savunmasız ve masum duruyordu ki adam neye sinirlendiğini onu gördüğü an unuttu. Her sebep görüne saçma geldi. Ne olursa olsun karısının üşümesine izin vermezdi. Rahatsız etmemeye özen göstererek örtülerin altına girdi, belinden sarılarak kadının sırtını göğsüne yasladı. Başını çenesinin altına koyduğunda ikisinin de bedeni ait oldukları yeri bulmanın huzuruyla rahatladı.

Elizabeth anın büyüsünü bozmamak için gözlerini bile açmadı. Sadece gülümseyerek kocasının kokusunu içine çekti. Kadının uyanık olduğundan o an emin olan Andrew da başına eğilerek fısıldadı.

"Bir daha ne olursa olsun asla yatağımızı terk etmeyeceğiz. Senin evin, yatağın, huzurun benim kollarımın arasında. Başka her yer ikimize de cehennem olur güzelim."

Sözlerin doğruluğunu kalbinde hissederek yutkundu Elizabeth. Yine de kendisini savunma isteğine karşı koyamadı.

"Bugün canımı yaktın."

"Biliyorum, sen de intikamını yemekte beni görmezden geçerek aldın. Ama odamızı terk etmek ikimize birden ceza vermedi."

"Özür dilerim, sevgilim."

"Ben de özlür dilerim, en çok da seni odada bulamadığım ilk an yanına gelmediğim için."

Yüzünü kocasına dönen Elizabeth aşkla sarıldı ve aynı gr. şirdikleri anın acısını çıkarmak ister gibi tamamen sokuldu. Sonunda huzur içinde uykuya daldılar.

1 HAFTA SONRA

Şöminenin karşısında, elinde örgüsüyle miskin minka oturuyordu Elizabeth. Kahvaltıdan sonra Thomas'ı ziyaret etmişti ve yaşlı adamın yine kötüleşen sağlık durumu canını sıkmaya başlamıştı. Elizabeth yanındayken, onu hasta görüp üzülmeyin diye tüm gücünü kullanarak sağlıklı durmaya çalışıyordu. Bu yüzden Elizabeth de ziyaret sürelerini kısaltıyor, özellikle uyuduğu zamanlarda yanına gidiyordu.

Can sıkıntısıyla surat astı. Şöminenin ısıcağıyla uyku bastırmıştı ve bebek patiklerini bitirmeden uyumak istemiyordu. Yeğeni için şimdiden bir şeyler örüp dikmeye başlamıştı. "Acaba yakında kendi bebeğim içinde hazırlık yapmaya başlayabilecek miyim?" diye düşünmekten kendisini alamadı. Geçirerek elini boş olmadığını umduğu karnına götürdüğü sırada Annabelle tüm neşesiyle salona girdi.

"Bu hazırlık Rose için mi Eliza? Yoksa bana vermek istediğin güzel bir haber mi var?"

"Belki de senin haberlerin vardır, bu kadar neşeli olduğuna göre."

Yüzündeki sırtan ifadeye engel olamadan Elizabeth'in yanına bir öpücük kondurmuştu arkadaş. Yanındaki koltuğa oturarak konuştu.

"Elbette o günler de gelecek ama benim acelem yok. Kına varisler vermesi gereken sensin. Halimden memnunsun çünkü günün her vaktinde gözlerimin içine bakarak bana aşkını dile getiren bir kocam var. Üstelik ben de ona debiler

gibi aşkım. Senin gibi bir arkadaşın da var. Gavina bile beni mutsuz edemez!"

Yüzündeki ayıplayan ifadeye engel olamadı, Elizabeth. Bebekle ilgili omuzlarına yüklenen sorumluluk ya da bir kez bile ona aşkını itiraf etmeyen kocasını düşünmemeye çalışarak Gavina meselesine odaklanmıştı.

"Gavina hakkında böyle konuşmamalıyız. Kocalarımızın kız kardeşi o, sevmesek de saygı duymak zorundayız. Aynı çatı altında yaşıyoruz Anna, aile içinde huzursuzluklar olmalı."

Omuz silkerek şikâyetine devam etti Annabelle.

"Huzursuzluğu çıkaran biz değiliz o, bunu sen de biliyorsun. Benimle uğraşmıyor pek ama sana resmen savaş açmış durumda ve gördüğü her yerde nefretini kusuyor. Nasıl sakin kalmayı başarıyorsun anlamıyorum."

Elindeki işi bırakarak öne eğildi Kontes.

"Hiçbirimiz onun ne hissettiğini ya da aklından neler geçirdiğini bilemeyiz. Hoşgörüyü yaklaşımsak ona nasıl yardım edebiliriz ki? Anlayışlı olmak zorundayız yoksa onu tamamen kaybederiz."

Tanışıkları gün sergilediği tutum yüzünden kendisine kızgındı Elizabeth. Hikâyesini dinledikten sonra Gavina'yı anlamaya başlamıştı. Ancak yine de kıza bir türlü ulaşamıyordu. Tüm iyi niyetine rağmen onunla düzgün bir iletişime geçmek mümkün değil gibiydi. Düşünceleri Annabelle'in sesiyle bölündü.

"Gerçekten, hayatımda tanıdığım en iyi insan sensin Elizabeth. Kaledeki herkes tarafından nasıl bu kadar sevilip sayıldığını bir kez daha anladım. Böyle biri olmasaydın damarlarındaki İngiliz kanıyla seni benimseyemezlerdi."

Gülümseyerek arkadaşının elini tuttu Kontes.

"Asıl sen çok iyisin. Rose gittikten sonra tek başıma ne yapacağımı düşünüp üzüldürken geldin bana arkadaş oldun. Bu arada henüz herkes tarafından sevilmiş sayılmam."

Annabelle, Gavina'dan bahsettiğini zannederken Elizabeth'in aklında Andrew vardı. Kocasını bir kez bile seni seviyo-

nın dememişti sonuçta. Gerçi tartıştıkları günden aradan hiçbir şey olmamış gibi davranmışlardı ve bir daha Genna'dan ya da tartışmalarından bahsetmemişlerdi. Yani araları kötü de değildi.

Sabahtan beri onu görmediğini fark ederek ayağa kalktı. Vakit öğleye gelmişti ve kocası kesinlikle normalde, gün içinde onu bu kadar uzun süre görmeden yapamazdı. Annabelle'in yanından ayrılarak merakla çalışma odasına önüne geldi.

Karşısında Royce'u görünce hiç şaşırmadan aklına gelen muzip fikirle gülümsedi. Silahtar da gülümseyerek reverans yaptı. Ağzını açarak konuşacağı sırada, Elizabeth sağ elinin işaret parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. İşaret diliyle anlaşılarak Andrew'un odada olduğundan emin oldu. Yavaşça kapıyı açıp içeriye süzülürken kâğıtlara gömülmüş adam varlığını fark etmemişti. Oturduğu koltukta büyük bir ciddiyetle çalışıyordu. Hızla yanına gidip tuttuğu kâğıdı elinden kaptı. Sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi adamın kucığına çekinmeden oturup kollarını boynuna doladı.

"Ne yapıyorsun burada rahibem?"

Şaşkınlıkla karısının beline sarılan Andrew da onu görmesinin yarattığı mutlulukla gülümsedi.

"Benim, beni yanındayken bile özlediğini söyleyen ilgili bir kocam vardı. Ancak sabahtan beri ondan haber alamıyorum, Lordum. Ben de teselli bulma umuduyla sizin kollarınıza geldim."

"Evli bir kadın olarak kocanızdan bulamadığınız ilgili başka kolları aramaya utanmıyorsunuz demek? Ben sizin gibi edepsiz bir kadına nasıl rahibe diyebilirdim?"

Adamın neşeli sesi kadının her zamanki gibi ruhunu aydınlatı. Keyifle oturduğu yere iyice yerleşerek kocasının sarılarıyla oynamaya başladı.

"Seni çok özledim kocacığım."

"Sen kimsin ve benim huysuz rahibeme ne yaptın?"

"Asil sen kimsin ve benim tembel kocama ne yaptın?"

İkisi de aynı anda kahkaha atıp birbirlerine keyifle

gölümstediler. Andrew karısının saçlarını okşayarak alnından öptü.

"Seni birkaç gündür ihmal ediyorum, güzelim. Özür dilirim. İşler birikti o yüzden ama hep aklımdasın."

Elizabeth de kibirle gülümseyerek kocasının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Elbette aklımdayım. Henüz beni sana unutturacak kadar önemli bir iş yeryüzünde yok, Lordum."

Andrew önce kahkahasına engel olamadı. Ardından gözlerini kısararak yaklaştı ve kadının ağzını koklamaya çalıştı.

"Sen sarhoş musun? Gerçekten benimle cıveleşmek için yanıma geldiğine inanamıyorum!"

"Sarhoş değilim tabii ki. Belki de gittikçe sana benzemeye başlamışumdır. Artık böyle konularda büyük laflar etmemeyi öğrendim."

Tüm tatlılığıyla gülümseyen karısının burnuna bir öpücük kondurup ahnlarını birbirine yasladı adam.

"Aferin benim uslu karıma. İşte böyle kocana itaat edip vazifelerini yerine getireceksin."

Duyduklarıyla kaşlarını çatıp homurdandı Elizabeth. "Sen böyle beni sinir edersen biraz zor gelirim bir daha yanına."

Kalkmak için hamle yaptı ama Andrew sıkıca tutarak kıpırdamasına bile izin vermedi.

"Bırak beni!"

Yalandan bir sinirle hafifçe ittirdi kocasını, sonra yeniden kollarını boynuna dolayarak surat astı.

"İzin ver de biraz uğraşayım seninle. Bu odada hem de bu çalışma masasının üstünde hakaretler yağdırıp beni öylece bıraktığın günü daha unutmadım rahibe."

Adamın intikam duygusuyla parlayan gözlerini fark edip yutkundu kadın. Yine de etkilenmemiş gibi davranarak gülümsedi.

"İyi ki hatırlattın, kendimle bir kere daha gurur duydum. Ne kadar iyi yapmışım!"

"Öyle mi İngiliz kızı? Sana bir haber vereyim o zaman. Sen o hakaretler yağdırdığın adamla evlendin, ondan yanm

gün bile ayrı kalmaya tahammül edemiyorsun, şimdi de kucagındasın. Özetleyecek olursak artık tamamen benimün ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kadının bir daha cevap vermesine fırsat bırakmadan öpücükleriyle ustaca susturdu, Kont.

Elizabeth mutlulukla sırtarak odasına çıkarken, Andrew'un çok yakında ona beklediği şeyi söyleyeceğini düşündü. Sadece biraz daha sabretmesi gerekiyordu. Yakında kendisine tamamen âşık edecekti, etmek zorundaydı. Julie ile Royce meselesinde de onu terslememiş hatta takdir etmişti. "O işi ben halledeceğim sen merak etme," dediğinde biraz tedirgin olsa da kocasına güveniyordu kadın. Bu düşüncelerle ilerlerken Nessie seslenince arkasını dönüp bitkin haldeli kızı baktı.

"İyi misin Nessie? Yorgun görünüyorsun, hasta mı oldun?"

"Benim sizinle konuşmam lazım, Leydim."

Sesindeki titrekliği fark ederek cesaret vermek istercesine ellerinden tuttu Elizabeth. "Seni dinliyorum canım."

"Size yalvarırım beni, Leydi Gavina'nın hizmetinden alın. Ben yapamıyorum yani dayanamıyorum. Lütfen efendim ne isterseniz yaparım yeter ki beni bir daha onun yanına göndermeyin."

Kızın durumuna acıyarak ne diyeceğini şaşırdı Elizabeth. Hali, vicdanına dokunmuştu ama çok da fazla yapabileceği bir şey yoktu.

"Senden istediğim şeyin çok zor olduğunu biliyorum ama biraz daha dayanmalısın Nessie. Başka biri olsaydı iki gün bile katlanamazdı farkındayım. Ancak senden başkasına güvenemem. Lütfen benim hatırım için sabret."

Nessie cevap veremeden, koridorun köşesinde konuşanlara kulak misafiri olduğu her halinden belli olan Gavina ortaya çıktı. Nefret saçan menekşe gözlerini kısarak doğru-

dan Elizabeth'e baktı. Amacını anlayan kadın Nessie'ye gitmesi için başıyla işaret edip uzaklaştığında karşısına dikildi.

"Anladığım kadarıyla konuşulanları duymuşsun Gavina. Rica ederim sakın ol. Kimse senin kötülüğünü istemiyor. Sadece, hizmetçin olduğu için Nessie'ye kötü davranmamalısın. Senden istediğimiz biraz daha nazik olman. Böyle devam edersen hizmetini görecektir kimseyi bulamazsın etrafında. Lütfen biraz daha hoşgörülü olmaya çalış."

"Hizmetçilerle dedikodu yapan bir köylü mü söylüyor bunu bana!"

İşte yine başlıyoruz, diye düşünerek derin bir nefes aldı Elizabeth.

"Kimsenin senin hakkında kötü bir şey söylemekten zevk almadığını biliyorsun. Sadece Nessie'yi hizmetinde kalmaya ikna etmeye çalışıyordum."

"Boşuna nefesini tüketmişsin! O beceriksizi asıl ben kovuyorum, hizmetimden de kaleminden de."

"Buna izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Senden izin istediğimi sanmıyorum, İngiliz!"

Ellerini beline koyarak tehditkâr biçimde üstüne yürüyen kızı tüm sakinliğiyle baktı Kontes.

"Senin şımarık isteklerin yüzünden insanların hayatıyla oynayamayız. Lütfen sakinleşince konuşalım."

"Sen bana ne hakla şımarık dersin? Sakinleşmeyi beklemeyeceğim tamam mı? İnsanlarımı nasıl yönetmem gerektiğini, senin gibi görgüsüz bir İngiliz köylüsünden öğrenmeyeceğim!"

"Onları yönetmen gerekmiyor zaten, Gavina. Kalenin işlerinden ben sorumluyum ve eğer bir itaatsizlikleri olursa ben ilgilenirim."

"Nasıl ilgilendiğin belli oluyor. Utanmadan onlarla bir olup kocanın kız kardeşini kötülüyorsun. Artık melek gibi davranmaktan vazgeç, gerçek yüzünü az önce gördüm!"

"Benim sana kendimi başka türlü göstermek gibi bir şans yok. Peki, sen neden her fırsatta kendini etrafındakilere

şeytan gibi göstermeye çalışıyorsun? Bağırarak ve nefret kullanarak ne bulmayı umuyorsun?"

Onun ortalığı inleten sesine inat sakince konuşuyordu Elizabeth. Bu hali kızı tamamen delirtti.

"Sen ne hakla bana hakaret edersin? Gerçi bu gücü kimden aldığını çok iyi biliyorum. Her şeyin suçlusu kadın demekünü ağabeyim. Ama ne var biliyor musun? En fazla üç ay sonra senden sıkılacak ve metreslerinin koynuna koşacak. Sen de bu duvarların arasında solup gideceksin. Hawthorne Kalesi'nde yaşayan kadınların kaderi bu."

"O gün geldiğinde benim mutsuzluğum senin içini söğütacaksa ve normal bir genç kıza dönüşeceksen buna razı olabilirim. Ama başkalarının mutsuzluğunun senin yüzünü güldürmeye yetmeyeceğini biliyorum. İstedğin şey Andrew'u sevmeyi bırakmam ve onun mutsuz olması aslında. Fakat onun mutsuzluğunu görmenin de sana kendini iyi hissettirmeyeceğinden şüpheleniyorum. Böyle davranmakla eline bir şey geçmeyeceğini anlayıp öfke saçarak yaşamaktan yorulduğun gün ben burada arkadaş olmak için seni bekliyor olacağım. Umarım çok bekletmezsin."

Daha fazla tartışmaya gücü olmadığını hissederek arkasını dönüp, ardında şaşkın ve fazlasıyla utanmış bir Gavina bırakarak odasına çıktı. Leydi.

Andrew, ellerini saçlarından geçirirken keyifle gülümsedi. Elizabeth dünyanın en mükemmel kadınıydı. Ne annesi ne de bir başkasına benzemiyordu. Bana hiçbir zaman ihanet etmeyecek, her zaman dürüst ve sevgi dolu olacak, diye düşündü. Anık karısına tüm kalbiyle güveniyordu. Onu sevmek için kendisine izin vermişti. Zaten kalbi çok daha önce izin istemeden kendi bildiğini okumuştı. Ama adam için bunu kabul etmek çok zor olmuştu. Az önce yanındayken neredeyse söyleyecekti. "Seni seviyorum sevgilim, ben de sana tamamen aşığım hem de itiraf edemeyeceğim kadar uzun zamandır."

diye. Fakat yine söyleyememişti. Utanmıştı, sanki ağzına böyle sözler yakışmıyormuş gibi hissetmişti. Düşüncesinin saçmalığının farkına vararak söylendi. Karısına duygularını söylemediği her an onu üzüyordu. Şimdi değil belki ama bir gün Elizabeth kendisini sevmediğini düşündüğü için ondan vazgeçebilirdi. Bu ihtimal kalbinin korkuyla dolmasına sebep oldu. Panikle Royce'a seslendi. Karısına hak ettiği gibi romantik bir sürpriz yaparak ilanı aşk edecekti.

Silahtar elinde mektuplarla odaya gelince aklındaki unutulmuş ilgiyle kâğıtları eline aldı. Machlaclan Klanı'ndan gönderilmişlerdi. İkisini de Rosalie yazmıştı. Birini Elizabeth ile ona diğerini ise yalnızca Elizabeth'e göndermişti. Merakını bastırarak elindekileri masanın üstüne bıraktı.

"Sana söyleyeceklerim var Royce. Akşam için yemeğimiz yemek odasında hazırlansın. Karımla özel olarak konuşacağım şeyler var. Güzel bir sofrayı hazırlayıp onun sevdiği yemekleri yapınlar. Meredith'e söyle bizzat ilgilensin. Bu arada sen de hazırlıklarını yap. Artık yaşı gelmiş, evlenmen gerektiğine karar verdim. Şanslısın ki senin için kalenin en güzel kızını seçtim. Julie ile evleneceksin. Bunun için kızı kur yapmaya başlamalısın hemen. Boşuna itiraz etme, Eliza birkaç kez başıboşunuzu ve kızı beğeniyle süzdüğünü görmüş. Ondan iyisini zaten bulamazsın. Her neyse en kısa zamanda kızın nazarı olarak benden düğünün için izin istemeni bekliyorum. Bu işi beceremezsen karşıma çıkma Royce. Karım evlenmenizi uygun buldu, evleneceksiniz."

Şaşkın silahtar bir şey diyemeden eliyle işaret edip odayı kovdu. Yalnız kaldığında sıkıntıyla önünde birikmiş hesaplamalara baktı. Albert evlendiğinden beri hiçbir işle ilgilenmiyordu. Deli çocuk neredeyse tüm vaktini karısına ayırıyordu. En kısa zamanda onu da azarlayıp kendine getirmesi gerektiğine karar verdi. O sırada tekrar masanın üstündeki mektuplara gözü takıldı. Rosalie'nin nasıl olduğunu çok merak ediyordu. Bu yüzden sabredemeden Elizabeth'le birlikte ortak yazılan mektubu açıp okudu. Karısı sonra okusa da olurdu. Mektubun sonuna geldiğinde rahatlayarak arka-

sına yaslandı. Kuzeninin bir sorunu olmadığını bilmek için rahatlatmıştı. Fakat gözfl masanın üstündeki diğer mektuba takıldığında yeniden huzursuz hissetti. Rosalie'nin ondan gizli Elizabeth ile konuşacağı ne olabilirdi? Aklına tek bir şey geliyordu. Kuzeni ilk mektubunda yalan söylemişti ve aslında hiç mutlu değildi. Onun gidip öskesiyle hareket ederek Adam pisliğini öldüreceğini bildiğinden derdini Elizabeth'e anlatmak istemiş olmalıydı.

Eli masadan kâğıdı almak üzereyken yarı yolda durdu. Yapacağı şey Elizabeth'e saygısızlık olacaktı. Gerçi niyeti kötü değildi ve sonuçta mektubunu okuduğu kişi karısıydı. Yani bu onun en doğal hakkıydı.

Bu yüzden fikrini bir daha değıştirmeden kâğıdı eline alıp okumaya başladı. Kendisini olabilecek en kötü şeylere hazırladığını düşünüyordu ki tamamen yanıldığını okudukça anladı. Bu kesinlikle tahmin edebileceğinden çok daha fazlaydı. Beyni okuduklarını algılamaya çalışırken kalbi çok daha önce anlamış ve hayal kırıklığıyla binlerce parçaya bölünmüştü. Sonunda mektubu bitirebildiğinde ne yapacağını bilemedi. Kalbi bu kadar ihaneti nasıl kaldıracaktı? O bununla nasıl baş edecekti? Kâğıdı tiksintiyle elinden bıraktı. Andrew belki sevdiklerinin ihanetiyle baş edemeyecek kadar zayıf ama içindeki Fırtına kesinlikle onlara, özellikle de karısına ne yapacağını çok iyi biliyordu. Gözlerinde o soğuk, deli parlak oluşurken içindeki canavar tamamen bedenini ele geçirdi.

Mektup

Royce telaşlı adımlarla kalenin kuzey kanadına girdi. Derken elinden geldiğince hızlı olmaya çalışıyordu. Nasıl olmuştu bilmiyordu ama uzun zaman sonra Fırtına kesinlikle geri gelmişti. Sanki akşam için romantik sürpriz emrini veren adam kendisi değilmiş gibi genç silahtar boş işlerle uğraşmakla suçlayarak azarlamıştı. Yeni emri bir an evvel Kontes Donavay'ın yanına getirilmesiydi. Kapının önüne geldiğinde elinde boş bir sürahiyle kendisine bakan Julie'yi gördü. Siyah saçları ve iri kahverengi gözleriyle sıcacık gülümsüyordu genç kız. Daha düne kadar annesinin eteklerine tutunan küçük bir çocuk değil miydi? Ne zaman büyüyüp güzelleşmişti bu kız? Yutkunarak o da gerginlikle gülümse-di. Kız güzel olabilirdi ama bu evlenmeye yeter miydi? Aynı kaledede büyümüş olsalar da avluda birlikte oynadıkları günler geride kalmıştı. Julie önünde el sallayıp konuşana kadar gözlerini dikip öylece ona baktığını fark etmemişti.

"İyi misin Royce? Bana bir şey mi söylemeye geldin? Yoksa Leydi Eliza'yı mı görmek istiyorsun?"

"Evet." Evet ne? Kendi aptallığına lanet ederek toparlandı. Kızın bakışlarındaki alaycılık cesaretini toplamasına pek yardımcı etmiyordu.

"Kont Donavay'ın emriyle geldim. Leydi Eliza'yı derhal görmek istiyor. Çalışma odasında bekliyor, sen haber ver. Acele etmeliyiz."

Kız birden aksileşen üslubunu fark ederek yüzünü buruşturdu. "Emredersiniz majesteleri, Leydi Eliza'ya haber veririm ama sen boşuna bekleme o hazır olduğunda gelir."

"Fırtına'yı tanımıyormuş gibi konuşma Julie, sınırları Kontes Donavay'den çıkarmasını istemiyorsan acele et."

Julie için bu açıklama yeterli olmuştu. Royce'ın gözlerindeki panik ve korkuyu fark ederek hızla Elizabeth'in yanına gitti. Genç kadın da hizmetçisinin telaşı üzerine endişelenerek odasını terk edip merdivenlere yöneldi. Bir yandan kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. Andrew belli bir sürpriz yapmak için, belki de sadece uğraşmak için çağırması yanına. "Tanrım lütfen kötü bir şey olmamış olsun," diye sessiz bir dua gönderdikten sonra ürkekçe gülümseyerek kapıyı çaldı. İçeriden ses gelmeyince kollarını çatarak Royce'a baktı. Silahlar büyük bir ciddiyetle kapıyı açıp yanından geçilince bu alışılmadık duruma gözlerini devirdi kadın.

Odaya girdiğinde elinde bir kâğıtla dikilip pencereden dışarıyı izleyen kocasını buldu hemen gözleri. Andrew dönüp kendisine bakmayınca o yanına gitti. Arkası dönük haldeli adamın yüzünü göremiyordu ama bunu umursamadan kollarını beline sarıp başını sırtına yasladı.

"Beni emretmişsin kocacığım?"

Tüm tatlılığıyla konuşmuş ama kocasının bedeninde herhangi bir yumuşama sağlayamamıştı. Bunun üzerine endişeyle yüzünü astı.

"Ne oluyor Drew? Yine kötü bir şey mi oldu?"

"Bilmediğin bir şey yok."

Soğuk ve ifadesiz sesiyle soruyu cevaplayan Andrew, kadının kollarını bedeninden çözerek koltuğuna oturdu. Oda da masanın karşısındaki koltuğa oturması için eliyle işaret etti. Kendisine gösterilen yere tedirginlikle yerleşti kadın.

"Artık konuşacak mısın?"

Elizabeth'in sesi isteği dışında sabırsız çıkmıştı bu sefer. Ancak Andrew ona inat tamamen sakin ve soğuk duruyordu. Yavaşça arkasına yaslanıp elindeki kâğıdı karısına uzattı.

"Az önce Rosalie'den mektup aldım. İkimize yazmış, lütfen yüksek sesle okur musun?"

Yutkunarak adamın uzattığı kâğıdı eline aldı, Leydi. Mektubun daha önce okunduğunu fark ederek merakla yüzüne

baktı. Gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. Sanki birer buz parçası gibiydi ve bu kadını iyice korkuttu. Rosalie ya da bebeğe bir şey mi olmuştu? Mektupta ne yazıyor olabilirdi kocasını bu kadar tuhaf davranmaya itecek? Sessizliğinden sıkılan adam sonunda bir tepki göstererek kaşlarını çatı.

"Seni bekliyorum, Elizabeth."

"Neden yüksek sesle okumamı istiyorsun? Sen okumadın mı?"

Soru ya da itiraz kabul etmeyen bir istek olduğunu adamın gözlerinden geçen anlık parıltıdan anladı ve derin bir nefes alarak okumaya başladı.

"Sevgili Drew ve Eliza,

Düğünden sonra ikinizden de Albert'in evliliğini müjdeleyen mektubunuz dışında haber alamadım. Bunun, beni unuttuğunuz için değil de kendi mutluluğunuz yüzünden, gözüünüz başka bir şey görmediği için olduğunu varsayıyorum. Haberleriniz bize kadar geldi. Kralın sarayında geçirdiğiniz güzel vakitleri duyduğumda ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Biriniz kız kardeşim, diğeriniz bu hayatta ilk ve tek sığınağım ağabeyim. İkiniz de her şeyin en iyisini hak ediyorsunuz.

Bana gelecek olursak; merak ettiğiniz şeyleri tahmin edebiliyorum. Lütfen benim için endişelenmeyin. Ben ve bebeğim çok iyiyiz. Burada rahatımız, keyfimiz tamamen yerinde. Sana şu kadarını söyleyebilirim ki Eliza büyükbaban ve baban tarafından gerçek bir sevgi çemberine alınmış durumdayım. Tüm klanın saygısı, ilgisi ve sevgisi üzerimde, yeni hayatıma alışabilmem için herkes elinden geleni yapıyor. Her ne kadar bu işlerden senin kadar anlamasam da kalenin sorumluluğu büyük ölçüde bana verildi. Neyse ki bana yardımcı olmaya hazır yeni dostlar edindim.

Andrew; aklından ne geçtiğini biliyorum ama lütfen artık bu konuda endişelenme. Ben çok iyiyim. Adam bana oldukça nazik davranıyor. Geçmiş arkamda bırakıp sadece bebeğimi düşünmek istiyorum.

Burada herkesin sağlığı yerinde, keyfi de öyle. Tek sıkıntımız sizden haber alamamak. İkinizi de öyle çok özledim ki! Bana ver-

diğin sözü tutmamandan korkmaya başladım Eliza, bebeğim dok-
madan yanındı olmanı ihtiyacımı var arkadaşım. Lütfen Drew,
Elizabeth'in beni ziyarete gelmesine izin vermelisin. Keşke aynı şeyi
senden de isteyebilseydim... Ancak söz veriyorum bebeğim kendini
biraz toparladığında ben ziyaretine getireceğim.

Alberti ve Annabelle'e lütfen tebriklerimi iletin. Ailemizin ben
uzaktayken büyümesine çok sevindim. Umarım en kısa zamanda
iyi haberlerinizi yeniden alınız.

Sevgilerimle Rose...

Elizabeth yüzünde engelleyemediği bir gülümseme-
le kâğıdı masaya bıraktı. Kocasıyla göz göze gelmeden önce
gözyaşlarını elleriyle kuruladı. Rosalie'yi ve ailesini ne kadar
çok özlediğini onlardan haber almadan fark edememişti.

Anlayış görmeyi beklediği gözlerde bambaşka bir duygu-
suzluk görünce şaşırarak Andrew'a baktı. Ne oluyordu bu
adama böyle? Rosalie'nin mutluluğuna sevinmesi gerekm-
iyor muydu?

"Rosalie sana özel bir mektup daha yazmış."

"Ö- Öyle mi?"

Tedirginlikle dudağını ısırıldı. Bu özel mektup meselesini
ve en önemlisi kocasının yüzündeki ifadeyi sevmemişti. Yine
de sakinliğini korumaya çalıştı.

"O halde mektubumu alabilir miyim, Lordum?"

"Onu da yüksek sesle okumak şartıyla alabilirsin elbette."

Okunduğu her halinden belli mektuba kaşlarını çatarak
baktı. Korkusuyla yüzleşmeden önce öfkesine sarıldı.

"Sen ne hakla benim adıma gelen mektubu okursun? El-
bette yüksek sesle okumayacağım! Yeter artık şu oyuna son
ver!"

"Şu lanet kâğıtta yazarları derhal okumazsan oyunu da
haklarını da en ağır şekilde gösteririm sana!"

"Drew..."

Ani çıkışla mektupta ne yazdığından emin oldu Elizabeth.
Kalbi korkuyla tamamen sıkıştı. Yaşlar aniden gözlerine hü-
cum etti. Kendisini savunmak için umutsuzlukla ağzını aç-

ıysa da kocasının ondan duymak istediğı tek şey kâğıtta yazanlardı. Bir damla yaş yanağına süzülürken kısık sesle de olsa okumaya başladı.

Benim canım sırdasım, dostum Eliza,

Hayatımı, aşkıımı, mutluluğumu borçlu olduğum kanatsız bir meklesin sen. Nasıl teşekkür edeceğimi, minnetimi hangi kelimelerle ifade edeceğimi bilemiyorum. Adam da ben de her mutlu anımızda senin ismini sevgiyle anmaktan kendimizi alamıyoruz. Öyle mutluym ki! Bir bilsen bazen tüm gün gülmekten yanaklarım ağrıyor.

Dougal'a da gerçeğı sonunda anlattık. Adam'ın aslında bana te-canüz etmediğini, aşkıımızın hikâyesini ve en önemlisi evliliğimizin senin sayende olduğunu artık o da biliyor. Daha bugün karar verdik, bebeğimizi kız olursa ismi Elizabeth olacak.

Kalede gerçekten çok huzurlu ve mutluyum. Hem aksi nasıl mümkün olabilir ki zaten? Adam tarafından her an şımartılıp sevgi gösterilerine maruz kalırken ayaklarım yerden kesiliyor.

Neyse, bu mektubu yazma amacım sana kendi mutluluğumu anlatmak değil. Ben asıl seni merak ediyorum. Konuştuklarımızı hatırlıyorsun değil mi? Kaledeki yerini korumanın ve Andrew'un kalbine girmenin yolu en kısa zamanda hamile kalmaktan geçiyor. Ayrıca seni Gavina konusunda uyarımalıyım. Drew ile pek anlaşamaz gibi dursalar da kocan yeri geldiğinde kendi kanından olanı sana karşı koruyabilir. Gavina da senin huzurunu kaçırmak için elinden geleni yapacaktır. Bu yüzden ne yaparsa yapsın onunla tartışma ya da onu Andrew'a şikâyet etme. Hatta mümkünse kocana karşı savun. Donavay ailesinin garip ilişkilerine alıştığını düşünüyorum ama yine de uyararak istedim.

İçinde bulunduğın rahat, huzur ve zenginlik Andrew'u memnun ettiğın sürece seninle olacak. Artık evli bir kadın olduğun için çekinmeden söylüyorum, Eliza asi tavırlarını bir tarafa bırakıp kocana itaat etmelisin. En azından bebeğini kucağına alana kadar daha ırsal davranacağını umuyorum. Hayallerimizi biliyorsun tatlım, bebeklerimizin beraber büyümesini istiyorum.

Mektubumun üslubu için belki beni eleştireceksin biliyorum ama lütfen kızmadan söylediklerime kulak ver. İngiliz bir köylü kızy-ten Kontes Donavay oldun. Elindekilerin kıymetini bilip evliliğine

sahip olmak, kocanı tamamen kendine âşık etmelisin. Başka türlü mutluluğun ne yazık ki kalıcı olmaz. Her ihtimale karşı okuduğum sonra bu mektubu yakmanı tavsiye ediyorum. Sırrımızın güvenliğini için Drew'un eline geçmemeli.

Görüşüz ve hatta saygısız cümlelerim için beni affet canım. Se-
dere olabilecek en açık dille sana mutluluğun için özgüller vermek ist-
dim. Çünkü ben kendi mutluluğumu sana borçluyum.
En kısa zamanda cevabını bekliyorum olacağım.

Sevgiler Rox...

Mektubun bazı yerlerinde hic-kınklarını bastıramayan, gözlerinden dökülen, yaşlarla kâğıdı ıslatan Elizabeth, so-
nunda bitirebildiğinde yalvaran gözlerle Andrew'a baktı. Adamın yüzünde öyle bir ifade vardı ki umutsuzlukla başını
iki yana salladı.

"Yemin ederim sandığın gibi değil..."

"O akıttığın yaşların işe yarayacağını düşünüyor musun
cidden?"

Bir insan sesiyle karşısındakini nasıl dondurabilirdi? El-
izabeth kollarıyla kendi bedenini sararken titremesine engel
olamadı.

"Yalvarım biraz sakinleşmeye çalış, sevgilim."

Gözyaşları hâlâ durmuyor hatta görüşünü tamamen ca-
gelliyordu. Andrew karısını tiksinererek izledi. Bu kadının
oyunlarına aylardır nasıl inanabilmişti?

"Ben zaten sakınım ve aklım uzun zamandır olmadığı ka-
dar yerinde. Boşuna gözyaşlarını tüketme rahibe, eğer ağla-
maya devam edeceksen ya da yalanlarını sıralamaya, odanı
gitmeni tavsiye ederim."

"Ben..."

Yeni bir hic-kınk gelince elini ağzına götürerek bastırmaya
çalıştı. Ağlamaktan nefesi kesiliyordu genç kadının. Sonunda
nefesi biraz düzene girdiğinde oturduğu yerde iyice küçük-
rek konuşmaya devam etti.

"Ben sana yalan söylemedim, yani söylemek istemedim.
Sen benim kocamsın, ben seni sev..."

"Sakin! Romantik saçmalıklarla artık beni kandıramazsın. Gerçi ne diyebilirim? Normal şartlarda da kandıramazdın ama bir çift güzel göğüsle, biçimli kalçayla ikna ettin beni. Fakat gördüğün gibi şu an bunlardan fazlası gerekiyor. Göz yaşların ise kesinlikle yanlış seçim, belki etkileyici bir gösteri yaparsın diye bekledim ama beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Sadece canımı acıtmak için böyle konuşuyor, sakın olmalıyım," diye kendisini sakinleştirmeye çalıştı Elizabeth.

"Biliyorum, öfkелisin ve haklısın da. Ne olursa olsun sana karşı dürüst olmalıydım. Drew binlerce kez özür dilerim. Bunun bir savunması olmadığıнын farkındayım ama en azından kendimce bir açıklamam var. Mektupta yazılanlar sandığın gibi değil. Rosalie sana olan aşkıyı bildiği için kendince yardım etmeye çalışmış. Biz normalde öyle şeyler konuşmaz. Ben sana hiç oyun oynamadım. Tek yalanım..."

"Kapa çeneni!"

Öfkeyle ayağa kalkmış sıkıdığı yumruklarını masaya geçirerek bağırmişti Andrew. Masanın diğer tarafına geçmemek için kendisini zor tutuyor gibi duruyordu. Sanki aralarında aşılmanması gereken bir sınırmış gibi yerinden kıpırdamadan kalmıştı. Elizabeth bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Hâlâ ona zarar vermemek için kendini tutmaya çalışıyor olmalıydı. Bundan cesaret alarak elini uzattı ve kocasının yumruk halindeki sol eline dokundu.

Ne yazık ki umduğu tepkiyi alamadı. Andrew hızla aralardaki mesafeyi kapatarak kolundan tuttuğu gibi onu oturduğu yerden kaldırdı ve kırılğan bedenini duvara sıkıştırdı. Gözlerinde Elizabeth'in bugüne dek tanık olduklarından çok daha deli ve tehlikeli bir ifade vardı. Galiba herkesin bahsettiği, kocasının o meşhur deli tarafıyla şu an tanışıyordu.

"Neyim ben? İki dokunuş ve birkaç tatlı sözle kandırabileceğin kadar aptal bir herif mi?"

Ellerini iki taraftan duvara koymuş, Elizabeth'i kollar arasına sıkıştırmıştı. Sanki ellerini duvardan kaldırdığı an kadının canını yakacakmış gibi duruyordu. Bu da ona zarar vermemek için aldığı bir diğer önlem miydi?

"Seni hiçbir zaman kandırmadım. Ben hayatım boyunca hep dürüst bir insan olmaya çalıştım. Seni şu an çok iyi anlıyorum ama..."

Andrew rüyler ürperten bir kahkaha atıp elini taş duvara geçirdi. Elizabeth ürkererek durduğu yerde büzüldü. Andrew'un elinin incindiğini tahmin ediyordu ama şu anın, kendi hayatı için endişelenmeye başlaması gerektiği an olduğunu anlayacak kadar akli başındaydı.

"Lütfen söyler misin beni tam olarak nasıl çok iyi anlıyorsun? Yatağına ve hatta nikâhına aldığın kadın sinsî bir yalancı, ikâyüzlü bir düzenbaz mı çıktı yoksa?"

Sözlerin ağırlığını kalbinde hissederken nefesini tuttu kadın. Nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu kocası?

"Sen benden Thomas'ı, babamı ve hatta büyükbabamı sakladın. Gözümün içine bakarak yalanlar söyledin. Bilerек acı çekmeye izin verdin ve ben buna rağmen seni anlamaya çalıştım. Yargılamadan önce en azından dinlemeyi seçemez misin?"

"Boşuna nefesini yorma, ben senin yerine her şeyi anlatayım. Bu kaleye geldiğin günden beri planın beni elde edip Kontes Donavay olmaktı. Gözümün içine bakarak masum bir köylü kızı gibi davranıp oyunlar oynadın. Merak ediyorum Adam köye geldiğinde mi kurdunuz bu planı? Evinize saldırıp seni kaçıracağımı tahmin ediyor muydunuz? Yoksa daha Rosalie'yi hamile bırakmadan tüm plan kafasında mıydı kardeşinin? Rose ne zaman dahil oldu? Anlamadığım şey şu, zaten William ile nişanlıyken neden beni istedin? Sanırım her şey Rosalie ve Adam aşkı yüzünden oldu. Ağabeyinin iyiliği için kafadaki koca adayımı değiştirmiş olmalısın. İskoç olduğunu ne zamandır biliyorsun peki? Baban mı anlatmıştı? Meredith'e o gün madalyonu vermen tesadüf değildi herhalde."

"Yeter! Sus artık daha fazla canımı yakma!"

İstemsizce ellerini kulaklarına götürmüş kendisini dudaklarından korumaya çalışıyordu Elizabeth. Ancak bilekteninden silüca kavrayan adam acımasız gözlerini üzerine dikti.

Onyaz
Bedeniyle soğuk, taş duvar arasında ağırlığı yüzünden karısını eziyordu. Başını hafifçe yana yatırarak cılız sesiyle yalvardı.
kadın.

"Bunu bize yapma lütfen."

"Eğer biraz daha ağlamaya devam edersen sana bunun için gerçek sebepler verebilirim. En iyisi beni daha fazla derinden odana git. Ben aksini söyleyene kadar da karşıma çıkma. Bu itiraz edebileceğin bir emir değil."

Bittin halde başını sallayarak onayladı ve sızlayan bilekleri serbest kalınca derin bir nefes aldı Elizabeth. Söyleyecek başka bir şey bulamadan zaten sesini duymaya bile tahammül edemeyen adamı arkasında bırakıp odayı terk etti. Dizleri onu taşımayınca duvarlara tutundu. Odasına çıkıp arkasından kapıyı kapattığında ise yeni bir ağlama krizinin kollarına kendisini bıraktı.

Julie, sessizce saçlarını tararken gözlerini kapatıp düşüncelerini susturmaya çalıştı Elizabeth. Günlerdir ne konuşmaya, ne yemek yemeye ne de uyumaya hali vardı. Hatta nefes alacak gücü bile bazen kendisinde bulamıyordu. Her sabah yeni bir umut kırıntısıyla uyanıp Andrew'un sakinleştiğini, artık onu görmek istediğini hayal ediyordu. Ziyaretine gelmesini veya en azından yanına çağırmasını bekliyordu ama bir sonuç elde edemiyordu. Gururunu bir tarafa bırakarak ortak odalarında uyuyor fakat kocasıyla buna rağmen karşılaşmıyordu. Andrew Donavay karısını resmen kalenin kuzey bacasına hapsedmişti. Gavina'nın sözlerini haurlayarak ürperti. Bu duvarların arasında unutulması mümkün müydü? Bir manastırda yaşlanmaktan ne farkı vardı kocasından uzak. Bu duvarlar ardında ölüme terk edilmenin? İçine düştüğü karamsar düşüncelerden Julie'nin sesini duyunca sıyrıldı.
"Eliza, yalvarırım en azından bu sabah bir şeyler yiyin. Sessiz günde kendinizi öyle yıpratınız ki hasta olacağınızdan endişe ediyorum."

"Deniyorum Julie ama elimde değil. Kalbim acıyor, sevdiğim adamın yüzünü bile göremiyorum. Buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum."

"Bunu kendinize yapmayın, lütfen güçlü durmaya çalışın."

Elizabeth başını sallayıp Julie'nin verdiği bardaktaki suyu içmeye çalıştı. O sırada odasının kapısı çalınca heyecanla elindeki bardağı hizmetçisine verdi. Ancak odaya Annabelle'in girdiğini görünce az önce kalktığı koltuğa, kendini bir kinlikle bırakıp ağlamamak için dişlerini sıktı. Olan biten her şeyi anlatıyından beri her gün yanına gelip elinden geldiğince destek oluyordu Annabelle. Yine bir şey demeden sıkıca sarılarak saçlarını okşamıştı.

"Albert nerede?"

"Albert, Andrew'un yanında o yüzden ziyaretine gelemedi. İkiniz de iyi olmadığınız için kale işleriyle ilgilenmesine yardım ediyor."

"Drew da iyi değil yani?"

"Çok sinirli, etrafındaki herkes kaçacak yer arıyor."

Gözyaşları serbest kalırken Annabelle'e yeniden sardı Elizabeth. "Onun bana ihtiyacı var. Yanıma gelmedikçe ikimiz de iyi olmayacağız."

"Albert henüz bunun için erken olduğunu söylüyor."

Dudağını ısırarak arkasına yaslandı. Albert'a yaşananları ve yalanını itiraf edeli altı gün olmuştu. Bir kardeş gibi gördüğü adamın nasıl hayal kırıklığına uğradığını, kırıldığını düşündükçe Andrew'un onu affedeceğine dair umutları da tükeniyordu. Biraz sakinleştikten sonra haline acıyarak omzunda ağlamasına izin vermişti Albert. Ne kadar yıprandığını görmeseydi bu kadar çabuk affedemezdi. Şimdi oda hapsinde olduğu için her gün düzenli olarak yanına gelip moral vermeye çalışıyordu. Fakat ortada bir gerçek vardı. Andrew hayatı boyunca sadece üç kadına değer vermişti. Birincisi ömrü boyunca ondan sevgisini esirgeyen annesiydi. Diğer ikisi ise Rosalie ile Elizabeth idi. Onlar da gözünün içine bakarak yalanlar söylemişti.

Yeni bir ağlama nöbeti ile hıçkırmaya başladığında, gözyaşlarının artık bitmesi için Tanrı'ya dua etti. Gözleri öyle şişip kızarmıştı ki bu halini görüp iyice kötü olmaması için aynanın üstünü örtmüştü Julie. Boğazındaki ağrı yüzünden zaten iştahsız olan bedeni tamamen yemek yemeyi reddediyordu. Yine de iki arkadaşının ısrarları sonucu kimseyi kınamamak için biraz ekmek ve peynir yedi.

Biraz daha sakinleşmeyi başardığı sırada odasının kapısı yeniden açıldı. Bu seferki ziyaretçileri iki kale hizmetçisi ile Meredith'di. Orta yaşlı kadın karşısında reverans yaparak özgün sesiyle konuşmaya başladı.

"Günaydın Leydim nasılsınız?"

"Pek sohbet edemeyecek durumdayım, Meredith. Neden geldiğinizi söyler misin lütfen?"

"Biz eşyalarınızı toplamaya geldik müsaade ederseniz, Kont Donavay'ın emri ile."

Panikle ayağa kalktı kadın. Eşyalarını toplayıp nereye götüreceklerdi? Yoksa Andrew onu büyükbabasına mı gönderecekti? Kalbi korkuyla sıkışırken onun yerine Annabelle sordu.

"Kontes Donavay'ın eşyalarını nereye götürmek için emir aldınız?"

"Eski odasına götüreceğiz efendim. Düğünden önce olduğu gibi yeniden oraya yerleştireceğiz."

Elizabeth ayakta duracak gücü bulamayınca destek olmak istercesine Annabelle koluna girdi. Meredith ise özür dileyen bakışlarıyla eşyalarını toplamaya başlamıştı bile. Yaşadığı ağır ağrılarınla eşyalarının toplanışını izledi. Annabelle bu haline dayanamayarak biraz dinlenmesi için arkadaşını kendi odasına götürdü. Gözünü kapayıp bitkin vücudunu uykuya teslim ederken şefkat dilerircesine Anna'nın kollarına sokulmuştu.

Uyandığında odada tek başınaydı. Ellerini ve yüzünü yıkarak biraz açılmaya çalıştı. Yün elbisesini düzeltip omuzları-

na şalını sardı. Günler sonra odasından sadece Annabelle'in odasına gitmek için çıkmıştı ve şimdi koridorlarda gezecek olmak tuhaf hissettiriyordu. Eski odasının kapısına gelecek dek sadece bir hizmetçiyle karşılaştığı için sessizce gelene şükretti. Kimsenin onu bu halde görmesini istemiyordu. Tam kapısını açacakken içeriden gelen seslerle olduğu yerde kıpırdamadan kaldı. Sabah eşyalarını toplamaya gelen iki hizmetçi anlaşılan yerleştirme işini hâlâ bitirememişti. Ondan ve kocasından bahsettiklerini fark edince merakla dinlemeye başladı.

"Kadının halini gördün değil mi? Daha birkaç gün önce kahkahalarıyla kalenin duvarlarını inleyen o değilmiş gibi mahvolmuş."

"Fırtına'dan bahsediyoruz, bu kadar uzun süre dayanması bile mucize."

"Yazık ama daha evliliklerinin ikinci ayı dolmadan sabıksız kadından. Üstelik böyle güzel ve sevgi dolu bir kadınla evli. Ken utanmadan yaptıkla-"

"Sus lütfen biri duyacak!"

"Yalan mı? Günlerdir geceleri kaleye uğramıyor. Hanga sabahlıyormuş."

"Ben yeni bir metres bulduğunu duymuştum."

"Belki de öyledir. Yoksa neden karısını yanından kovsun ki?"

"Bilmiyorum ama ben hayatımda Leydi Donavay kadar şanssız bir kadın daha görmedim. Tam mutlu olması gereken zamanda şu yaşadıklarına bak."

Daha fazlasını dinlemeye dayanamayacağını anladığı da yutkunarak kapıdan uzaklaştı Elizabeth. Kocasının yanına gelmediğini biliyordu tabii ki ama kimse geceleri kaledi kalmadığını söylememişti. Bunu ondan ne hakla saklarlardı? Hizmetçilerin sözlerini hatırladıkça kalbinin ağrısı artıyordu. Gerçekten âşık olduğu adam başka kadınlara dokunuyor olabilir miydi? Sinirle yumruklarını sıktı. Bu kadar sabrettiği yeterliydi. Kararlı adımlarının onu Andrew'un çalışma od-

sına götürmesine izin verdi. Ancak kapının önünde bekleyen Royce geçmesine izin vermeyerek karşısına dikildi.

"Leydim lütfen beni zor durumda bırakmayın, içeriye girmenize izin veremem."

"Ben hâlâ bu kalenin hanımıyım Royce, çekil önümden sana emrediyorum!"

Güçsüz kollarıyla itirmeye çalıştığı silahtar, etten bir duvar gibi kıpırdamayınca kendisinden asla beklenmeyecek bir küfür savurdu Elizabeth. Kapı açılana kadar Royce'a bağırma devam etti. Günlerdir görmediği kocası karşısına dikildiğinde ise özlemle boynuna sarılmakla yumruklamak arasında ikilemde kaldı. O öylece Andrew'u izlerken adam başlarını çatarak konuştu.

"Ne zamandan beri bu kalede benim emirlerim sorgulanıyor?"

"Ben kalenin hanımı olduğum günden beri."

Sinirle gülererek başını iki yana salladı Andrew. Royce çıkacak kavgayı hissederek yanlarından uzaklaşmıştı. Kont, kızıının gözlerine tüm soğukluğuyla baktığında istemsizce irilen kadın bir adım geriledi.

"Anlaşılan odasının değişmesi sevgili karımı fazlasıyla sinlendirmiş. Ancak Rosalie'nin sözlerini unuttun sanırım? Beni memnun ettiğin sürece bu zenginlikten ve sunacağım imkânlardan faydalanabilirsin."

Bir yandan kadının saçlarından bir tutamı parmaklarına dolayıp aralarındaki mesafeyi kapatmıştı Andrew.

Tımaklarını avuç içine geçirerek acıyla güldü Elizabeth.

"Bir eş olarak tüm görevlerimi yerine getirdiğimi düşünüyorum, Lordum. Ortadan kaybolmamı emrettiğiniz andan beri karşınıza çıkmadım. Başka ne istemiştiniz?"

Kocası madem intikamını böyle alacaktı, öfkesi dinene kadar katlanmaya razıydı Elizabeth. *Zehrini akuttuktan sonra yine bana dönetekse buna dayanabilirim*, diye düşündü.

Andrew kaşlarını ilgiyle kaldırarak kızıını izledi. Kızarmış gözleri ve solgun yüzünü görmek kendisini kötü hissettirmişti. Hak ettiği şekilde davranınca içinin soğuyacağını

düşünmüştü ama işe yaramıyordu. Ondan ayrı geçirdiği her an kalbi daha çok yanıyordu. Şimdi de hakaretlerini kabullenmek yerine bağırıp çağırmasını, en azından ağlamasını beklemişti ama Elizabeth büyük bir sakinlik ve kabulleniş içindeydi. Sarsarak kendine gel, diye bağırma isteğiyle doldu. Ancak bunun yerine yutkunarak dudaklarına yöneldi.

Öpücüğün hissettirdiği tamdik baskıyla gözlerini kapattı kadın. Aşına olduğu sabun kokusunu içine çekti ve ürkekçe kollarına tutundu adamın. Kalbi kanat çırparken gözyaşları yanığını ıslattı. Sonunda Drew'u ona dönmüş olabilir miydi? Fakat ne yazık ki sevinci kısa sürdü. Yüzünde alaycı bir ifadeyle kendisinden uzaklaşan adam dudaklarının kenarını eliyle silerek sırttı.

"En kısa zamanda bana bir varis doğurarak başlayabilirsin hizmet etmeye, o zaman odana yeniden kavuşmanı sağlarım."

Kadının öfkeyle tokat atmak için kaldırdığı sağ eli Andrew'un güçlü tutuşu ile havada kaldı. Bileğindeki acı ve yaşadığı aşağılanmayla gözleri dolan kadın, dokunuşundan kurtulmak için kendini geri çekti.

"Demek şartın bu?"

"Aynen öyle sevgili karıcığım."

Bir şey demeden arkasını dönüp yürümeye başladı Elizabeth. Fakat ilerleyişi kısa sürdü. Beline sarılan adam durdurarak kendisine çevirdi.

"Nereye gidiyorsun, cevap vermeyecek misin?"

"Ne diyebilirim ki? İkimiz de sana karşı koyacak gücüm olmadığını biliyoruz. Benden bir şey istediğin takdirde bunun için seninle savaşmam mümkün değil. Üstelik kocamın yanı sıra benden çocuk istemeye hakkın var. Ancak benim de bir eş olarak haklarım var. İzin verirsen odama giderek şimdilik bana sunduğun imkânlardan mümkün olduğunca faydalanmaya çalışacağım. Elimden aldıklarına rağmen güzel bir odam, elbiselerim ve mücevherlerim var. Onlara bakıp mutluluğumun tadını çıkarmayı düşünüyorum."

Yüzüne bir tokat yemiş gibi irkilerek geri çekilme sırası

Andrew'daydı. Yüzünde sahte bir gülümsemeyle kendisine sıranan Elizabeth'e inanmayan gözlerle baktı. Zenginlikle ilgili böyle cümleler kurmak karısına hiç yakışmıyordu. Öyle garip ve komik duruyordu ki bazı konularda ona haksızlık yaptığını düşündü. Elizabeth ise bakışlarındaki yumuşamayı fark etmeden, adamı iterek kollarından ayrıldı. Bu sefer durdurulmadan odasına gidip kapısını çarparak öfkesini çikarmayı başarmıştı.

Özenle banyo yaptıktan sonra kırmızı, kadife bir elbise giyerek vücuduna güzel kokular sürdü. Şömine ateşinin de yardımıyla saçlarını güzelce kurutarak düğün günündeki gibi yarı toplu halde ördürdü. Julie, hanımının pes etmemiş halini görünce sevinse de durduk yere hazırlanmasını anlamlandıramamıştı. Aslında Elizabeth de ne yaptığını tam olarak bilmiyordu. Kocasını onu asla yapmadığı şeylerle suçlamıştı ve kendisini savunmasına izin vermemişti. Şimdi yapmakla itham edildiği şeyleri yapmaya çalışacaktı. Belki Andrew, olduğunu iddia ettiği kadına dönüşünce aradaki farkı anlayabilirdi? İşe yaramasa bile kendisine acıyarak, kaderine razı olup ağlamaya devam etmeyecekti. En azından bir şeyler yapıyor olmak şimdiden daha iyi hissettirmeye başlamıştı. Bu histen cesaret alarak bir kraliçe edasıyla koridorları geçip yemek salonuna girdi. Tüm gözlerin şaşkınlıkla üstüne çevrildiğini hissedebiliyordu. Ama o sadece Andrew'un deniz mavisini gözlerine baktı.

Adam, gözlerindeki özlem ve beğeniye saklayamamıştı. Karısı göz kamaştırıcıydı ve her gördüğünde bu güzellikten biraz daha etkileniyordu. Galiba hiçbir zaman alışamayacaktı. Bir süre kıpırdamadan birbirlerini izledikten sonra Elizabeth'in gözü her zaman oturduğu tahta kaydı. Ancak yeri evlendiği günden beri ilk defa doluydu. Gavina Donavay onun yerine kurulmuş, tüm güzelliği ve zarafetiyle oturuyordu. Yutkunarak alaycı bir gülümseme takındı. Masada Malcolm ile iki klan komutanı daha vardı. Herkesiyle Elizabeth'i izliyordu. Ne yapacağını merak ediyor olmalıydılar. Sakinliğini koruyarak Annabelle'in yanına doğ-

ru ilerledi. Zaten Albert çoktan kalkmış, ona kendi yerini sunmuştu. Komutanların arasında oturmaktansa arkadaşlarından destek alabileceğini bilmek, genç kadının içini az da olsa rahatlatmış. Minnetle gülümseyerek yerine geçti. Andrew ne yüzünde kibirli bir sırıtmayla biraz daha incelemişti karısının hareketlerini.

Önüne koyulan yemeğe tüm dikkatini vermeye çalışarak kendisini masadakilerden soyutladı Elizabeth. Yapamıyordu işte, savaşıcak gücü belki de hayatında ilk defa bulamıyordu. Sevdiği adam tarafından sürekli aşağılanmak, onun ağzından çıkacak bir kelimeyle kaderinin alt üst olacağını bilmek sinirlerini bozuyordu. Acizdi ve yalnızdı. "Ben bir zavallıyım," diye kendi kendisine fısıldadı. Bunun ayırımına şu an vardığı için muhtemelen aptal da olmalıydı. Dolan gözlerini saklamaya çalışarak iyice tabağına eğildi. Fakat bir anda masada sessizlik oldu ve herkesin bakışları ona çevrildi. Anlamayan gözlerle yardım istercesine Annabelle'e baktı. Farkında olmadan yanlış bir şey mi yapmıştı? Yoksa Andrew herkesin ortasında sırf onu kırmak için mektup meselesini mi açmıştı? Korkuyla yutkundu.

"Sen ne dersin Eliza?"

Andrew dalgınlığının farkındaydı ve sadist bir gülümsemeyle onun yüzüne bakıyordu. Umursamaz durmaya çalışarak omuz silkti Elizabeth.

"Affedersiniz, Lordum çok acıkmıştım, yemek yerken konuştuğunuzu fark etmemişim. Bir sorun mu var?"

"Diyorum ki evlendiğimiz günden beri sen kale işleri yüzünden fazlasıyla yoruldu. Sonuçta basit bir köy evinde yaşıyordun. Oradan çıkıp bir kalenin sorumluluğunu almak seni fazlasıyla zorladı. Artık Gavina döndüğüne göre bu sorumluluğu ona vermeyi uygun gördüm. Kaleyi en başından beri olması gerektiği gibi Leydi Gavina yönetecek. Toparlanması biraz vakit alacak ama kardeşimin en iyi şekilde başarcığından eminim."

Elizabeth yüzünde hüznü bir gülümsemeyle dinlemişti kocasını. Gerçekten bu hakaretin canını yakabileceğine mi

ınanıyordu? Ona verdikleriyle ilgilenmediğini ne zaman anlayacaktı? Tek bir şey istemişti o, sadece âşık olduğu adamın kalbini ama Andrew da ona bunu verememişti. Zaten canı yanarken bunlarla mı pes etmesini sağlayacaktı bu barbar lskoc? Ağzını açıp mantıklı bir cevap vermeye çalışırken başından beri sessizce oturan Gavina karıştı söze.

"Yanıldığınızı düşünüyorum, Lordum. Bence Kontes Donavay bugüne dek kaleyi en iyi şekilde idare etmiş. Geldiğim günden beri yolunda gitmeyen hiçbir şey göremedim. Ayrıca karınız bir köy evinde büyümüş olabilir ama ne olursa olsun asil bir şövalyenin tek kızı. Hepimiz kabul etmeliyiz ki en iyi şekilde eğitilmiş görgülü bir leydi var karşımızda. Üstelik bir MacLachlan. Annem hep sonradan asil olunmaz, doğulur derdi. Bu durumda Elizabeth'in verilen sorumlulukların altında kalkamaması söz konusu bile olamaz. Tabii, ben kendisine yardım ederim ya da kalenin hanımları olarak Anna, Eliza ve ben işlerle hep beraber de ilgilenebiliriz. Sonuçta bu kale hepimizin evi ve üçümüz de birer Donavay kadınıyız. Yine de tüm sorumluluğu bana vermeyi teklif ettiğiniz için teşekkürler."

Şaşkın gözlerini tüm nezaket kurallarını bir tarafa bırakarak Gavina'nın üstüne dikti Elizabeth. Gerçekten geldiği günden beri ona hakaret etmekten başka bir şey yapmayan kız az önce savunmakla kalmayıp bir de iltifat mı etmişti? Andrew da karısından farksız halde kız kardeşinin ilk defa birini sanduğunu görmenin şokunu yaşıyordu.

Elizabeth ağzını açıp uygun bir teşekkür kelimesi bulmaya çalışırken Gavina dişlerini göstererek kocaman gülümsedi ve iki yanağındaki gamzeler birden ortaya çıktı.

"Te- Teşekkürler, Gavina."

"Rica ederim Eliza."

Göz kırparak önündeki yemekle ilgilenmeye devam etmişti genç kız. Bunun üzerine Galiba bu sefer gerçekten deliriyordum, diye düşündü Elizabeth. Aynı anda tüm Donavaylar ile mi anlaşması mümkün değil miydi? Belki de sadece haline acıması Gavina. Başı o kadar çok ağrıyordu ki düşünmek ye-

rine kendisini yemek yemek için zorlamaya devam etmeyi tercih etti. Her zaman güçlü bir insan olmaya çalışmıştı ama ilk kez amaçsız hissediyordu. Neden bu kadar bitkindi? Koca kalede hiç olmadığı kadar yalnız hissederek ayağa kalktı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum, odama gidebilir miyim?"

Andrew kısa bir an kaşlarını çatarak inceledi. Sanki ne kadar kötü olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonunda hafif bir baş hareketiyle izin verdi ve Elizabeth azat edilmenin getirdiği rahatlamaıyla koridora çıktı. Artık alışkanlık haline getirdiği şekilde duvara tutunarak yürümeye çalıştı. Julie nereye kaybolmuştu? Fazla uzaklaşmadan beline sarılan bir çift güçlü kolla irkildi.

"Neyin var?"

Sesi soğuktu ama bakışlarındaki endişeyi görmemek için kör olmak gerekirdi. Yine de boş yere umutlanmaya hali yoktu Elizabeth'in.

"Yorgunum, başka bir şey yok."

"Günlerdir uyuyamıyorum, kalbim kırık, sürekli ağlıyorum ve yemek bile yiyemiyorum. Sence neyim var?" diye sormak istese de gözlerini kaçırarak geçiştirmişti kocasını.

"Gerard'ı çağıracağım."

"Yeterince intikamını alamadan ölmemden mi korkuyorsun?"

Andrew'u yeniden Fırtına'ya dönüştüren yine Elizabeth oldu. Kısa bir yumuşama anının ardından kaşlarını çatarak uzaklaştı adam.

"Sadece ceza verebileceğim kadar sağlıklı olduğundan emin olmak istedim. Akşam yemeğinde bize katılman için izin verdiğimi hatırlamıyorum çünkü."

"Odadan çıkacak gücüm yok zaten. Merak etme bir daha görmezsin."

"Süslenecek gücün var ama? Bu gece odama gelmeni istiyorum, karım olarak vazifelerini yeterince ihmal ettin."

İrkilerek duvara yaslandı Elizabeth. Duyduğu şeyi kast etmiş olamazdı değil mi?

"Şimdi de bir fahişeymişim gibi odana mı çağıracaksın?"

"Bir koca olarak vazifelerini yerine getirmeni istiyorum sadece. Bana bir varis doğurman gerek. Merak etme çocuk doğduktan sonra seni bir daha rahatsız etmem."

Görüşü yine bulanıklaşınca gözyaşlarına lanet etti Elizabeth. Ağlamak istemiyordu ama her an bir öncekinden daha zayıftı.

"Bize bunu yakıştıırıyorsun yani?"

"Bu elbiseyi giyerken bunu göze almamış mıydın? Ne bekliyordun ki?"

"Anlaşıldı, romantik saçmalıklarımı bir daha duymamak için elinden geleni yapacaksın. Niyetin benim de kalbimi öldürerek senin gibi bir canavara dönüştürmek mi? Sabrımı zorlama!"

Öfkesinden aldığı güçle koca cüsseli adamı ittirerek geçip odasına sığınmayı başardı. Andrew ise gerçekten sınırı aşğını ve karısının üstüne daha fazla gitmemesi gerektiğini o an anladı. Ne yapmış olursa olsun o Elizabeth'e zarar veremezdi. Acizliğine küfrederek günlerdir her akşam yaptığı gibi kaleyi terk etti.

Nefret

Söminenin karşısında titreyen bedeniyle oturuyordu Elizabeth. Julie'nin, omuzlarına sardığı kürke dalgınlıkla dokundu. Hayatını nasıl düzeltcekti? Ağlayıp sızlayarak hiçbir şeyi yoluna sokamadığı kesindi. Savaşması gerektiğini biliyordu ama nasıl savaşacağını bilmiyordu. Belki de itaat ederek kocasının yanına gitmeliydi. Bir bebek evliliğini kurtarmaya yeter miydi? Andrew'un ona dokunduğunda normale döneceğini, bu gece onu dinlemeye razı geleceğini düşünen romantik tarafı hâlâ umudunu kaybetmemekte ısrarcıydı. Diğer taraftan öfkeli, yaralı ve kırgındı. Kocasının ilk günden beri aşktan bahsetmediği, her fırsatta "Ben korkman gereken bir adamım, tehlikeliyim," diyerek onu uyardığı inkâr edilemez bir gerçektir. Fakat evlenme teklif ettiği gün verdiği sözlerde içten içe sevgi ve mutluluk vaat etmemiş miydi? Gerçi bu vaatleri yerine getirmek için şartları vardı. Sadakat ve dürüstlük gibi... Elizabeth anlaşmanın ona düşen kısmını yerine getirmemenin bedelini ödüyor olmalıydı. Yine de bu kadar ağır bir bedel hak etmiyordu. Böyle acımasızca cezalandırılmak gururuna dokunuyordu. Üstelik yapmakla suçlandığı çoğu şeyi yapmamıştı. Tanıştıkları günden beri kendisiyle ilgili hiçbir yalan söylememiş, bedeli ne olursa olsun dürüst davranmıştı. Rosalie'nin sırrını henüz aralarında resmi bir şey yokken öğrenmişti ve kimseye söylememek için yemin etmeye mecbur kalmıştı.

Hayatı boyunca zenginlik, güç ve unvan gibi şeylere değer vermemişti. Kendisini asil bir adama çıkar ilişkisi için sunmak asla yapmayacağı bir şeydi. Zaten William Corning ile ondan habersiz nişanını ilan eden ailesine de en çok bu yüzden kızgın değil miydi? Onun değer verdiği ve hayattan tek

semediği şey aşkı. William'ın onu sevdiğini iddia eden Adam'ı bulurdayıp sinirle güldü. Sahi Andrew ile tanışmasaydı kendisine aşık bir koca bulabilecek miydi? Andrew'dan başkasını sevmeyeceğini biliyordu. O halde sevmeyen bir adamın aşkı onu mutlu etmeye yetmezdi. Şüphesiz hayatını mahveden şey bu İskoç'a aşık olmasıydı. Kocasının iddia ettiği şekilde bir yalancı olsaydı ve onu sevmeseydi şu an kalp ağrısıyla kıvrıyor olmazdı. Acizliğine ağlayacağına, kendisini bu işten kurtaracak kurnaz fikirler bulmaya odaklardı. Andrew neden bu kadar önyargılıydı? Çocukken ebeveynleri tarafından sevilmemenin sonucu muydu bu sonu gelmez güvensizlik? Elizabeth yeniden güvenini kazanmak zorundaydı, böyle devam edemezdi.

Daldığı düşüncelerden yakınında hissettiği gölgenin varlığıyla sıyrıldı. Başını kaldırıp ziyaretçisine baktığında ise şaşkınlıkla ağzını açtı.

"Gavina!"

İsim, dudaklarından daha çok bir hayret nidası olarak dökmüştü. Gavina yüzünde mahcup bir gülümsemeyle konuştu.

"Rahatsız etmeyeceksem biraz konuşmak için geldim, Kontes Donavay."

"Sen benim de kız kardeşimsin, lütfen Eliza diye hitap et ve eğer niyetin tartışma çıkarmak değilse aksine memnun olurum. Şu an kafamdaki sesleri susturacak birine ihtiyacım var."

Oturduğu divanda yana kayarak Gavina'ya yer açtı ve eliyle göstererek oturması için izin vermiş oldu. Yavaşça gösterilen yere yerleşen kız gülümsemeye devam etti. İtiraf etmeliydi ki yeni kız kardeşi güldüğü zaman güzelliği nefes kesici oluyordu. İmrenerek bakmaktan kendisini alamadı Elizabeth.

"Daha sık gülmelisin Gavina."

"Bu kalde yaşarken mi?"

"Eğer etrafındakilerle uyumlu yaşamaya çalışırsan..."

"Uyum mu? Elizabeth ben doğduğum günden beri sadece bana söylenenleri yaptım. Yıllarca annem ve babam nasıl

bir insan olmamı istediye ona uygun yaşıdım. Ağabeyleri mi utandırmayacak şekilde davrandım. İnan bana denedim, hiçbir i mutluluk getirmedi."

"Hawthorne'dan kaçmaya çalışman bir hataydı. Eğer bu şekilde davranmasaydın şimdi daha sağlıklı bir ilişkiniz olabilirdi."

"Sorunların kaçmam yüzünden olduğunu mu sanıyorsun? O, sadece bir sonuçtu. Katlanamadığım hayatımdan kurtulmak için bir çıkış yolu arıyordum."

Kaşlarını ilgiyle kaldırdı Elizabeth. Kaleden kaçmaya çalıştığında en fazla on altı yaşında olmalıydı, Gavina. O yaşta bir kız neye maruz kalmış olabilirdi ki?

"Hayatım katlanılmaz kılan tam olarak neydi Gavina?"

"Ben mutlu bir ailede doğmadım Elizabeth. Babam hayatımda tanıdığım en sert adamdı. Karşısındayken titreyen bacaklarımı saklamaya çalışırdım. Annem ise gördüğüm en mutsuz kadındı. Gözleri sürekli ağlamaya hazır beklerdi. Bizi yeterince sevmediğini düşünürdüm çoğu zaman. Babama âşık gibi davranırdı ama onun yanındayken bile tedirgin ve hüzünlüydü. Yanlış anlama lütfen, babam Connor Donavay anneme bir gün bile sesini yükseltmedi. Sürekli sevgi dolu davrandı fakat annemin gözlerinde her zaman saklamaya çalıştığı bir korku vardı. Fazla konuşmaz, sadece babamın yanındayken gülümserdi. Andrew ve Albert'a davrandığının aksine beni hiç yanından ayırmazdı. Bir leydi nasıl davranmalıysa öyle davranmamı beklerdi. Beni bu konuda ilk kez azarladığında sadece dört yaşındaydım. Oyun oynamam ya da yüksek sesle gülmem de tam olarak o yaşlarda yasaklandı. Elbiselerimi kirletmeden gerçek bir leydi gibi oturup nakış işlemeli ve bir kalenin nasıl yönetilmesi gerektiğini öğrenmeliydim. Erkeklerle itaat etmeli, izin verilmediği sürece konuşmamalıydım. Bir kadın hangi yaşta olursa olsun asla gereğinden fazla konuşmamalıydı. Beş yaşına geldiğimde ise kaleye Rosalie'yi getirdiler. Sadece bizim himayemize girmiş bir kızdı annemin gözünde. Bu yüzden yasaklar yalnız benim için geçerliydi. Rose gözümün önünde çocukluğunu yaşayıp

kardeşlerimin sevgisiyle büyüldü. Hizmetçilerle çekinmeden sohbet eder, Albert'ın yaptığı şakalara kahkahalarıyla gülerdi. Biliyor musun Albert bana bu güne dek bir kez bile gerçek anlamda sarılmadı. Sanki hastalıklıymışım gibi çocukluğumun boyunca benden kaçtı. Muhtemelen annem tarafından cezalandırılmak istemiyordu, onu suçlayamam. Ancak Andrew bizden büyüktü ve onun seçme şansı vardı. Ben gözlerinin önünde tüm yalnızlığım ve mutsuzluğumla sevgisiz büyürken sadece beni izlemekle yetindi. Rosalie'yi sevip korumakla fazlasıyla meşgul oldu."

Dolan gözlerini saklamaya çalışarak başını önüne eğdi Elizabeth. Kendi sevgi dolu çocukluğu yüzünden utanmıştı. Adam, Thomas ve Maria tarafından bir sevgi çemberine alınarak büyümüştü. Doğumuyla annesinin ölümüne sebep olduğu halde babası bile kendince sevmiştii onu. Yine de Albert'i ve Andrew'u suçlamak yerine orta yol bulmaya çalışmıyordu.

"Ailenden seni sevmedikleri için mi nefret edip kaçtın? Belki konuşarak seni dinleyip anlamalarını sağlasaydın..."

"Tam olarak ne söylemeliydim? Ben sizin kız kardeşini-
niz bu yüzden lütfen beni sevin mi demeliydim? On beş yaşına geldiğimde önce babamı ve hemen ardından annemi kaybettim. Yaşadığım berbat çocukluk yüzünden doğru dürüst kimseyle konuşamayacak hatta derdimi anlatamayacak kadar utangaçtım. Sevilmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Korunmanın ya da saygı görmenin... Andrew baleyne dönmüştü ama tek yaptığı cehaletim yüzünden beni suçlamak! İnsanlarla uyum sağlayamadığım için bana kı-
nyordu. Ondan korkuyordum çünkü annem klan beyleri hallederken bana bunu öğretmişti. Rosalie ise her zaman ben-
den uzak durdu. Bundan utanacak değilim Eliza, Rosalie'yi yalnızca kıskandım. Gelip hayatımın ortasına yerleşti ve be-
nim aileme, benim yerime mutlu oldu. Ben de itaat etme-
nin mutluluk getirmedigini anlayınca hayatım için mücadele
etmeye çalıştım ama bunu da beceremedim."

Tüm bunları anlatmak Gavina için çok zordu. Sanki yıl-

lar önce etrafına ördüğü duvarları bir anda yıkmaya çalışıyor gibiydi. Bir abla gibi davranarak şefkatle saçlarını okşayıp ellerini tuttu Elizabeth.

"Senden çocukluğunu çalan herkes adına özür diliyorum, Gavina. Daha fazla tutmayıp benimle paylaştığın için de teşekkürler. Sadece söylemek istediğim bir şey var. Kim senin bilerek canını acıtmaya çalışacağını sanmıyorum. Eminim ne kadar büyük bir hata yaptıklarını fark etmemişlerdir. Eğer bilselerdi telafi etmek için ellerinden geleni yaparlardı."

Gavina menekşe gözlerine tıpkı Andrew gibi soğuk bir ifade yerleştirerek başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Artık ortada telafi edilecek bir durum kalmadı. Her neyse, buraya gelirken amacım sana bunları anlatıp kendimi acındırmak değildi. Sanırım sana kendimi ifade ederek güvenimi kazanmaya çalıştım. Neden bugüne dek kimseye anlatmadığım şeyleri seninle paylaştığımı bilmiyorum. Galiba bu duvarlar arasında bana elini sevgiyle uzatan tek insan olduğun için yaptım."

"İyi niyetime sonunda ikna olmana sevindim ama kararını vermene ne sebep oldu anlayamadım."

Gavina ellerini geri çekerek kucagina koydu. Başını önüne eğip gözlerini Elizabeth'ten kaçırmıştı. Anlaşılan saldırganlaşmadığı zaman insanlarla iletişim kurmaya hâlâ utanıyordu.

"Tanıştığımız andan beri çok kötü davrandım sana biliyorum, özür dilemenin çirkin davranışlarımı telafi etmeyeceğini de biliyorum. Yine de kendimce sebeplerim olduğunu bilmeni istiyorum. Ben insanlara güvenemiyorum çünkü kime güvendiysen bugüne dek ya zarar gördüm ya da güvendiğim insanlar tarafından alay konusu oldum. Bu yüzden sen benim canımı yakmadan ben sana zarar vermek istedim. Yaptığım şeyle gurur duymuyorum ve hatamın farkındayım. Sana güvenmemi sağlayan şey ise hakkımda yaptığın tepkilerin doğruluğu oldu. Andrew'un ya da etrafımdaki diğer insanların mutsuzluğunun beni mutlu etmeyeceğini söylemişsin ya; haklıydın. O günden sonra bu konuda çok düşündüm."

Bir de Andrew'ın sana yaptığı haksızlığı ve senin çaresizce boyun eğişini görünce kendimi sana yakın hissettim."

Elizabeth günler sonra ilk defa gerçekten gülümseyerek Gavina'nın çenesinden tutup yüzüne bakmasını sağladı.

"Bu akşam yemekte yaptığın şey için çok teşekkür ederim. O saldırıyla baş edecek gücüm yoktu."

"Keşke bunu yapmama gerek kalmasaydı. İnan bana Andrew konusunda yanılmayı çok isterdim. Canının yandığını görmek yerine seni sevip mutlu ettiğini görebilseydim keşke. Ama o adamın kalbi taşlaşmış ve sen sevmeyi bilmeyen bir adama âşkınsın."

Başını önüne eğip dolan gözlerini saklama surusu Elizabeth'teydi.

"Onu en fazla üç ay yanımda tutabileceğimi söylemiştin ama ben o kadarını bile beceremedim."

Teselli etmek için Elizabeth'in yanağını ıslatan bir damla gözyaşını eliyle sildi Gavina.

"Lütfen böyle davranıp beni söylediğim sözler için iyice pişman etme. Senin bir suçun yok. Rosalie'nin sırnı Andrew'a anlatmaman senin ne kadar güvenilir ve sevdiklerine değer veren biri olduğunu gösterir. Onun iddia ettiği gibi yalancı değilsin."

"Rosalie meselesini sen nereden duydun?"

İç geçirerek gülümsedi Gavina.

"Albert ile Annabelle konuşurken duydum. Bu kalede bana kimse normalde bir şeyler anlatmaz. Bu yüzden etrafımdakiler konuşurken dikkatli dinlemeyi öğrendim. Şimdi benim sana bir sorum var. Ömrünün kalanını bu odada ağlayarak mı geçireceksin yoksa bir şeyler yapmayı düşünüyor musun?"

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Soruyu tüm samimiyeti ve umutsuzluğuyla cevaplamıştı. Bunu hisseden kız anlayışla omzuna dokundu.

"Bu zamana kadar Hawthorne'da hayatta kalmayı başardığına göre oldukça zeki ve mücadeleci bir kız olmalısın. En

yakın zamanda bir çıkış yolu bulacağından eminim. Kararın ne olursa olsun ben arkadayım. Bu akşam, daha önce uzatığın dost elini tutmaya ve bir daha bırakmamaya geldim.”

“Tekrar teşekkür ederim.”

“Asıl ben, beni bağışladığın için teşekkür ederim.”

İki taraf da ellerinden geldiğince çekingenliği bırakarak birbirlerine sarıldı. Gavina odayı terk edip Elizabeth'i yalnız bırakığında ise genç kadın, hikâyede anlatılmayan bazı eksik şeyleri fark etti. Gavina'yı kaleyi terk etme noktasına getiren olay neydi? Ayrıca kaçmaya çalışırken yanında kim vardı? Beraber kaçmaya çalıştığı kişi her kimse Gavina'nın hâlâ onu koruduğu ortadaydı. Kendisinden saklananlar için rahatsız olmak yerine minnettar hissetti Elizabeth. Hayatı yeterince karışık ve daha fazla sırra ihtiyacı yoktu.

Gavina ile konuşurken farkında olmadan Andrew konusunda ne yapacağına da karar vermişti. Cesaretini kaybetmeden harekete geçti ve kendinden emin adımlarla odasını terk etti.

Andrew dengesini sağlayamayınca, duvara tutunarak çıktı odasına giden merdivenleri. Bu kadar sarhoşken kaleye gelebildiği için şanslıydı. Kalbini susturmak için sürekli içiyordu ve ne yazık ki bir sonuç elde edemiyordu. Çıkardığı gürültüyü umursamadan yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı. Günlerdir Elizabeth'i görmemek için sürgün hayatı yaşıyordu. Sonunda karısını kalenin kuzey kanadından uzağa göndermenin rahatlığıyla odaya girmişti. Ancak şömine ateşinin aydınlatığı odada kendisini bekleyen biri vardı.

Elizabeth oturduğu yataktan yavaşça kalkıp kocasının karışısına dikildi. Gözlerinin içine bakarak cevabından korkmuş soruyu sordu.

“Neredeydin bu vakte kadar?”

“Senin odamda ne işin var?”

Soğuk bir ses tonuyla cevapladı soruyu, Leydi. "Sen çağır-
dın, ben de emrettiğin gibi geldim."

Belindeki kılıcı çıkarırken yüzüne bakmadığı karısına
berginlikle yeni bir emir verdi adam.

"Odana dön lütfen, kavga edecek halim yok."

"Seni bu kadar yoracak hangi işle meşguldün de gece ya-
nısı geldin kaleye? Neredeydin, daha da önemlisi kiminley-
din?"

Sesi kırılganlığının yarattığı saldırganlıkla doluydu. Camı-
nın acısını öfkesinin arkasına saklayarak ellerini beline koy-
du. Kadının bir cevap almadan gitmeye niyeti olmadığını an-
layan adam da küçümseyen bakışlarıyla süzdü.

"Buraya bana hesap sormaya mı geldin? Ortada seni ilgi-
lendiren bir durum yok. Şimdi beni daha fazla sinirlendir-
meden git."

"Ben senin karını aptal herif! Aldığın nefes bile beni il-
gilendirir. Buraya kavga etmeye değil, bizim için bir umut
aramaya gelmiştim. Tüm acizliğimle bana dokunursan ya-
şadığımız her şeyi hatırlayacağına, olduğumu iddia ettiğin
insanla hiçbir alakam olmadığını anlayacağına inanmıştım.
Ama görüyorum ki ortada uğruna savaşılacak bir şey kalmamış!"

Öfkeyle kapıya yöneldiği sırada kolundan tutan kocası be-
denini kendisine yaklaştırdı.

"Utanmadan nasıl beni suçlayabiliyorsun sen? Ne hale
geldiğimi görmüyor musun?"

"Görmüyorum! Benim tek gördüğüm bitmek bilmeyen
öfkesi yüzünden bana hayatı zehir eden bir İskoç barbar!
Dokunma bana! Tüm gece neredeysen oraya dön!" Artık
büskürüklerle ağlıyordu Elizabeth. Kocasının omzuna vura-
rak söylenmeye devam etti. "Senden nefret ediyorum! Bunu
bana nasıl yapabildin? Sayende hizmetçiler bile halime acı-
yor. Ben seni bu kadar severken nasıl başka birine dokunur-
sun? Kim o kadın? Tanrı ikinizin de cezasını versin!"

Andrew bir ağlama nöbetinin ortasındaki kadını kolların-

dan tutarak sarstı. Kanındaki şarabın etkisiyle o da kendisini durduramadan bağırmağa başladı.

"Sen nasıl gözümün içine bakarak yalanlar söyleyebiklin? Ben sana güvenmeyi seçerken sen arkamdan iş çevirdin! Senin masumiyetini sevmiştim İngiliz! Şimdi karşımdaki kadının gerçek olup olmadığı bilmiyorum. Geçmişimizi hatırladığımda hangi anımızın yalan olduğunu düşünüp durmaktan delirmek üzereyim! Asıl sen bunu bize nasıl yaptın? Evlendiğim kadının kim olduğunu bilmiyorum ben. Ne kadarı oyundu? Bana gülüşün, kavgalarımız, bir dokunuşumla kızaran yüzün, cesaretin? Lanet olsun unutamıyorum! Ben de senden nefret ediyorum ama en çok kendimden. Çünkü hâlâ özlüyorum seni, yanımda olursan ayrı kalmaya dayanamam biliyorum."

Acıyan kollarını, adamın sert tutuşundan kurtarıp bir adım geriledi kadın. Söylediklerinden aklında kalan tek bir kelime vardı. *Sevmiştim* demişti kocası. O kadar uzun zaman istediği şeyi, mecbur kaldığı bir yalan yüzünden kaybetmiş yani öyle mi?

"Beni kendinden uzaklaştırmaktan vazgeç. Lütfen bu işkenceyi bitir artık Drew. Bir daha ne olursa olsun asla yatağımızı terk etmeyeceksin diyen sen değil miydin? Benim evim, yatağım, huzurum senin kollarının arasında... Başka her yer ikimize de cehennem olur. Unuttun mu?"

Koluna şefkatle dokunduğu adam, elini ustaca uzaklaştırıp duygusuz tutmayı başaramadığı sesiyle konuştu.

"Olmaz Eliza, affedemiyorum seni. Görmüyor musun ben zaten cehennemdeyim. Yanmak istemiyorsan uzak dur. Sana inanamıyorken, hâlâ öfkeliyken yanımda tutamam. Baş edemiyorum ben bu duyguyla. Seni üzdüğümde içimin soğuyacağını sandım ama olmuyor. İkimiz de zarar görüyoruz. Benim kalbim kanıyor."

Umutsuzlukla başını iki yana salladı Elizabeth. Hışkıklarının arasında bacaklarının onu taşıyamayacağını anladığında dizlerinin üstüne çöktü.

"Ölüyorum mutsuzluktan anlasana! Ben zaten yanıp"

rum. Yalvarırım affet, yemin ederim yaşadığımız her şey gerçektir. Sadece Rosalie konusunda yalan söyledim sana. Lanet olsun mecburdum. Zenginliğin, unvanın umurunda değil. Benim tek istediğim sensin."

Andrew karısının halini görünce kalbi acıdı. Öpücükleriyle teselli etmek, kendi açtığı yaraları sarmak istiyordu. Ama benliğini ele geçiren şeytan onu durduruyordu. Hem onun yaralarını sarmayı nasıl başaracaktı karısı? Aralarındaki tek yalan onların tanışma sebebi değil miydi? Rosalie yüzünden kaçırmıştı Elizabeth'i. Başından beri bu gerçeği biliyorsa yaşadıkları her şey bir yalanın üstüne kurulu olmaz mıydı? Rosalie'yi koruyamadığı için kahrolurken kimse ona gerçeği anlatmaya tenezzül etmemişti. Hamile olduğunu öğrendiğinde yaşadıkları, Adam ile evliliğine karşı çıkması... Aptal yerine konmuş gibi hissediyordu. Aklına gelen diğer muhtemel yalanları ise düşünmek bile istemiyordu. Bir daha Elizabeth'e nasıl güvenecekti? Kolundan tuttuğu kadını nazikçe yerden kaldırdı. Sesi şefkat doluydu bu sefer.

"Lütfen beni daha fazla zorlama Eliza, sakinleşmeye ihtiyacım var. Zor bir geceydi, ikimiz de yıprandık. Benim aklım başımda değil. Yarın konuşalım, odana dönüp dinlen güzelim."

Yenilgiyi kabul ederek kocasının gözlerine baktı Elizabeth. Sesindeki şefkat nefretinden daha çok acıttı canını. Gururundan kalanları az önce aşkı için kaybetmişti fakat bir işe yaramamıştı. Andrew onu hiçbir zaman affetmeyecekti. Asla sevmeyecekti. Pes etmekten başka çaresi yoktu.

"Ne yazık ki anlıyorum. Ben; beni kaçıran, zorla alıkoyan, hakaret eden, gırtlığıma sarılıp canımı yakan ve babamın kâli olduğunu sandığım adama âşık oldum. Büyükbabamın kim olduğunu benden sakladın. Evlenmeye layık görmedin. Gözümün içine bakarak ölmeyen babamın yasını tutmama izin verdin. Thomas'ı bile benden sakladın. Tüm çektiğimin yaptım? Her şeye rağmen sana âşık oldum. Tüm yandığında acılara rağmen sana güvenebildim. Her canım yandığında senden açıklama bile beklemeden affetmeyi seçtim. Sevgi-

me karşılık vermemene rağmen senden vazgeçmedim, karın oldum. Aylardır senden gelecek her şeye razı oldum. Sen ise tek bir hatam için beni bağışlayamayacağını söylüyorsun. Bırak affetmeyi, sebeplerimi bile dinlemiyorsun. Benden bu kadar kolay vazgeçebilen bir adama ne diyebilirim? Bu gece kimin koynundan çıkıp karşıma dikildiğini bilmiyorum ve buna rağmen gururumu ayaklar altına alıp af diledim. Beni işlemediğim suçlarla itham ederken, hakaretlerin karşısında sadece gözyaşlarıyla öfkenin geçmesini bekledim. Ben mi seni zorluyorum? Sen gerçekten sevmeyi bilmiyorsun ve görüyorum ki bu benim sana öğretebileceğim bir şey değil. Söyler misiniz Kont Donavay; sizi William Corning'den ayıran ne? O adam en azından ailemin karşısına geçip beni sevdiğini söyledi, tanıştıktan bir hafta sonra evlenmek istedi. Gerçekten sadece unvanları ve parası için bir adamla evlenecek olsaydım seni mi seçerdim sanıyorsun? Sen beni hak etmiyorsun. Ben bu işkenceye devam etmeyeceğim. En kısa zamanda MacLachlan Klanı'na, büyükbabamın ve ailemin yanına gideceğim. Seni sevmekten vazgeçiyorum, Andrew Donavay. Böylece sürekli gözünün önünden koymak zorunda kaldığın karından kurtulmuş olacaksın."

Andrew ne diyeceğini bilemeden yutkundu. Her zaman Elizabeth'in bir gün suçlarını yüzüne vurup onu bırakmasından korkmuştu. Fakat evlendikleri günden beri geçmiş için endişelenmeyi bırakmıştı. Çünkü karısının sevgisine güvenmişti. Elizabeth ona delicesine âşıktı ve bu aşk öyle bitti demekle bitmezdi değil mi? Sahi, karısının aşkından şüphe etmiyordu madem diğer suçlar neden bu kadar önemliydi? Ancak karısının gözlerinde şimdiye dek hiç görmediği, insanın kanını donduran bir şey fark etti. İlk tanıştıkları zamanki bakışlarını özlerken buldu kendini birden. O nefret bile bundan bin kat iyiydi. Üstelik onu en büyük düşmanı ile karşılaşmıştı. İsmi William ile beraber anılmasının getirdiği kırgınlık, panik ve korku ile kadına sıkıca sarıldı. Elizabeth haklıydı, Andrew karısını hak etmediği çok fazla şeyle suçlamıştı.

"Beni terk etmene izin vermeyeceğimi biliyorsun Eliza. Seni bırakamam!"

"Bırakamazsın ama yanında da tutamıyorsun. Kalbimi daha fazla kanatmana izin vermeyeceğim Drew. Sen cehen- seçiyorum. Nasılsa her durumda acı çeken benim. Evlenir- ken verdiğin hiçbir sözü tutmadın, Kont Donavay. Ben her- aklı başında, gururlu kadının yapması gerekeni yapıyorum." Bedenlerini tamamen birbirine yaslarken karısının koku- sunu özlemle içine çekti Andrew.

"Sen benim karımsın, yaşadığın sürece bu böyle olacak. Hiçbir yere gidemezsin. Çünkü sen benimsin."

Sarhoş olmasaydı belki karısını yanında tutmak için ge- rekli sözlerin bunlar olmadığını anlayabilirdi. Ancak içinde bulunduğu durumda çaresizlik içinde konuşmuştu. Eliza- beth de histerik bir kahkaha attı.

"Ben kimseye ait değilim, asla olmadım ve olmayacağım. Nasıl durdurmayı düşünüyorsun? Kız kardeşine yaptığın gibi kilit altında mı tutacaksın? İstersen dene, sen canının istediği gibi yaşarken bu duvarlar ardında unutulup gitmek- tense ölürüm daha iyi. O zaman senin malın olmaktan da kurtulurum! Seninle yaşamak için bir tane bile sebebim yok benim."

Sen benim malım değil, karımsın, aşkımsın, diye düşündü Andrew. Ancak kelimeler ağzından farkında olmadan çok daha farklı şekilde döküldü. Çünkü karısının onunla yaşa- mak yerine ölümü seçtiğini söylemesi öfkesinin serbest kal- masına neden olmuştu.

"Seni yanımda tutmanın çok daha kolay bir yolunu bi- liyorum. Karnına çocuğumu koyduğumda kalmak için ol- dukça büyük bir sebebin olacak ve senin için buradan başka gidecek bir yer kalmayacak karıcığım."

Elizabeth dudaklarına yapışan adamın sarhoşluğunu tam olarak o zaman fark etti. Normalde sakinleştirerek odadan çıkması ve ayılana kadar karşısına çıkmaması gerekiyordu.

Ama günlerdir sürekli alttan almaktan yorulmuştu. Adam iterek sağ yanağına şiddetli bir tokat attı.

"Ben senin oyuncuğın değilim! İstediginde hakaretler yağdırarak kovup sonra geri çağıramazsın! Az önce beni kovan sen değil miydin? Tamamen gideceğim işte, madem affedemiyorsun. Ama senin derdin başka. Bir gün olur da merreslerinden sıkılırsan elinin altında sana âşık aptal bir kadın olsun istiyorsun. Tabii, bir de bitmek bilmeyen kibrin var. Hiçbir kadın Fırtına'yı terk edemez değil mi? Bir daha bana sakın dokunma."

Sözlerindeki kararlılığı vurgulamak istercesine adamın omzuna sertçe vurup tamamen uzaklaştırdı. Normalde yerinden kıpırdatamayacağı Andrew şarabın getirdiği denge-sizlikle savrulmuştu. Bu fırsattan yararlanan Elizabeth hızla kapıya yöneldi. Fakat tokadın ve sözlerin getirdiği öfkeye, ayrılık fikrinin getirdiği çaresizlik de eklenince saldırganlaşmıştı Andrew. Mantıklı düşünemeyecek kadar akli bulanık. Bu yüzden karsının eteğinden tutarak gitmesine engel oldu. Elizabeth de ileri doğru hamle yaparak adamın dengesini tamamen kaybetmesine neden oldu. Ancak düşerken farkında olmadan karısını da yanına çekti Andrew.

Genç kadın bedeni sert zemine yüzükoyun çarpınca acıyla inledi. Yanağındaki sızıyla gözleri yaşardı. Andrew da kolunun üstüne düşmüştü. Acıyla küfrederek doğrulmaya çalıştı. Doğrulurken kadının bedeninden yardım almaya çalışınca Elizabeth hırsla bacağına tekmeledi. Bunun üzerine yeniden yere düşen adam, emekleyerek uzaklaşmaya çalışan karsının ayak bileğini yakaladı. Sanki şimdi bu odadan giderse onu tamamen kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Çekiştirilen Elizabeth kurtulmaya çalışırken eteğine takılarak alnını yanına kenarına çarptı. Andrew bunu fark etmediği için kollarını kavrayarak umursamazca kendisine çekti.

"Beni bırakmana izin vermem, veremem."

"Ne yapacaksın? Beni hemen burada hamile mi bırak-caksın? Yoksa odaya mı kilitleyeceksin? Sarhoşsun sen, uzak dur benden!"

"Gerekirse yaparım, mutsuz olacaksak da beraber olacağız. Benden uzakta yaşayamazsın, ben sensiz yaşayamam."

"Yaşarım, ben seninle yaşamayı bile becerdim. Daha ne gelebilir başıma? Sen de günlerdir sensiz gayet iyi idare ettin."

Yanaklarını yeniden yaşlar ısılatırken, davranışlarının mantıksızlığının farkındaydı Elizabeth. Ne için tartışıyorlardı şu an? İnatlaştıkları konu ve tartışma yöntemleri, sınırları bu kadar yıpranmamış olsaydı ağlatmak yerine kahkahalara boğardı onu. Bu yüzden konuşmaya devam etti.

"Az önce olmuyor, affedemiyorum demiyor muydun? Gitmeye karar verince mi kıymetlendim gözünde?"

"Seni istemiyorum demedim, affedemiyorum dedim ben. Gitmeni isteseydim kendim gönderirdim. Senden vazgeçebilseydim..."

Yeniden vurdu omzuna kocasının. Sendeleyen adamın ortaya çıkardığı boşluktan sıyrılarak aralarına güvenli bir mesafe koydu.

"Ben de seni böyle istemiyorum. Beni affedemeyen bir adamın karısı olmayı reddediyorum!"

Sıkıntıyla ellerini saçlarından geçirdi Andrew. "Eliza, buraya gel sevgilim. Boşuna inat ediyorsun. Sen bana âşkınsın ve kimiz de gitmek istemediğini biliyoruz."

Yanına gidip sakinleştirmek amacıyla dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ancak bu Elizabeth'i iyice delirtti. Kocasının gözüne bu kadar kişiliksiz bir kadın mıydı gerçekten? Çenesine sert bir yumruk geçirip en hassas noktasını tekmeledi.

"Sana bir daha bana dokunma demiştim, İskoç!"

Yumruğuyla kendi elini morartabilmişti sadece ama hırsını almayı da başarmıştı kadın. Çünkü kocası tekmenin geçirdiği acıyla kıvrılmıştı karşısında. Yani toparlanıp hamle yapana kadar...

"Sana ne istediğini sorduğumu sanmıyorum İngiliz! Sabrını taşıyorsun."

Kollarından tuttuğu karısını hızla duvara yapıştırdı. Elizabeth sırtında hissettiği keskin acıyla dudaklarını ısırdı. Andrew

ise bedenleri arasında mesafe bırakmayarak boynuna öpücükler kondurmaya başladı. Elizabeth'in zaafını biliyordu. Biraz tutku ve şefkat kadının isyanını bastırmak için yeterli olmalıydı. Dokunuşlarıyla aşklarını hatırlatmalıydı karısına. İkisinin de bunu hatırlanmaya ihtiyacı vardı.

Elizabeth yaşadığı aşagılanmayla kocasının kollarına tırnaklarını geçirdi. Onun istediği şey aşkı, şelvet değıl. Bugüne kadar Andrew'un sunduklarıyla yetinmişti fakat artık çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Başka türlü kırılan kalbi ıflah olmazdı.

"Eğer istediğin ihtiyaçlarını karşılayacağın bir bedense dokuz gecedir nereye gittiysen oraya dönmeni tavsiye ederim. Ben, sana istediğin şeyi vermeyeceğim ve anlaşılan sen de bana benim istediğimi vermeyeceksin."

Andrew reddedilmenin yarattığı umutsuzlukla karısının bedeninden dudaklarını ayırdı.

"Çocukça inat etmeyi bırak Elizabeth. Mantıklı ol lütfen. Hawthorne'dan dışarı adımını atamazsın. Ayrıca biz evliyiz, bana çocuk doğuracaksın ve bir aile olacağız. Bu evlilik ikimizden biri ölene dek devam edecek. Ne olursa olsun ayrılmayı aklından bile geçirme. Klana karşı sorumluluklarımız da var. Karım benden uzaktayken nasıl varislerim olabilir?"

"Keşke benim yerime damızlık bir hayvanla evlenseydin. Şu durumda klanın geleceğini Albert ile Annabelle'e bırakmanı tavsiye ederim."

"Yeter artık! Benim umurumda olan sensin, klan değil!"

Andrew öfkeyle elini duvara geçirdi. Sonra kadının kedisinden beklemeyeceği bir şey yapıp dudaklarına tutkuyla yapıştı. Tüm debelenmelerine rağmen güçlü kollarıyla sardı. İçki kokusu ciğerlerine dolarken can acısıyla gözleri yaşardı Elizabeth'in, bu kadar seilmeyecek birisi miydi? Tutuşun sertliğiyle kemikleri acıyordu. Savunma içgüdüsüyle dudagını ısırdı Andrew'un, sonra saçını çekti. Umursamadan kucaklayıp karısını yatağa taşıdı adam. Bir noktadan sonra sakinleşeceğine inanıyordu. Fakat Elizabeth tekne atmaktan ya da debelenmekten vazgeçmedi. Bu yüzden yatak başlığına

başını çarptı. Can havliyle başucundaki şamdanı eline aldı-
ğını bir sis perdesinin ardından hatırlıyordu. Anlık panikle
kocasının başına tüm gücüyle vurdu.

Andrew, adeta boş bir çuval gibi kendisinden geçerek
üstüne yığıldığında yaptığı şeyin farkına varıp çığlık attı
Elizabeth. Adamın şakağından akan kanı gördü ve dehşet
içinde elini ağzına götürdü. Düzensiz soluklarını duyma-
sıydı öldüğünü düşünebilirdi. Nasıl bir öfke sevdiği adama
bunu yapmasına izin vermişti? Şamdanı bilinçsizce yere bı-
rakırken yataktan çıktı. Aşkı onu bu hale getirmişti. Hiçki-
nlerinin arasında kocasının ismini fısıldadı, uyanması için
kolunu dürttü. Yanıt bulamayınca bir kabusun içindeymiş
gibi sürünerek koridora çıktı. Duvarlara tutundu ve yardım
bulmak umuduyla Albert ile Annabelle'in odasının kapısına
kadar geldi. Son gücüyle kapıyı yumrukladı. İçeriden ka-
nışmış saçlarıyla çıkan Albert, genç leydinin halini görünce
ne diyeceğini bilemedi. Elizabeth'in ise dizlerinin bağı çö-
zülmişti. Yere düşmekten son anda Albert'in kollarına tu-
narak kurtuldu.

"Drew... Onun yardıma ihtiyacı var..."

Baylımadan önce son sözleri bunlar olmuştu Hawthorne
Kontesi'nin.

Veda

Kıpırdanarak gözlerini yavaşça açtı Elizabeth. Haftalar-
dır uyuyormuş gibi hissediyordu ve başında korkunç
bir ağrı vardı. Kaşlarını çatarak, kapalı perdeler yüzünden
neredeyse karanlık odada başucundaki sandalyede uyuklayan
Annabelle'i fark etti. Neler oluyordu böyle? Seslenmek iste-
se de tüm gücünü kullanarak sadece fısıldayabildi.

"Anna?"

Zaten uykusunda tedirgin olan kız hemen gözlerini açtı.
"Eliza! Sonunda uyandın. İyi misin tatlım?"

Anlamayan gözlerle arkadaşına bakan genç kadın, birden
gözlerinin önünde uçuşmaya başlayan anılarla iş geçirdi.
"Drew? O iyi mi?"

Panikle kalkmaya çalıştığı yatağa yeniden yatılırken açık-
lama yapıyordu, Annabelle.

"Andrew iyi merak etme, her şey yolunda."

"Ben ne zamandır uyuyorum, ne oldu bana?"

"Bayıldın, oldukça hırpalanmış duruyordun ve bedenin
zayıf düşmüştü. Dinlenip sakinleşebilmen için Gerard seni
uyutacak bir karışım hazırladı. Dün, tüm gün uyudun. Bu
sabah neyse ki daha iyi görünüyorsun."

"Drew nerede?"

"Şey... Dinleniyor."

Endişeyle sorduğu soruya Annabelle'den gelen yanıt tat-
min etmeyince yeniden doğrulmaya çalıştı Elizabeth. Ancak
itiraf etmeliydi, tüm bedeni ağrıyordu. Her hareketi canını
yakarken pek bir şey yapacak durumda değildi. Bedeninin
nesi vardı böyle? Kendi kendine debelenirken Gavina'nın
sesini duymasaydı varlığını fark edemezdi.

"Eliza'ya yalanlar söyleyip kandırmaktan vazgeçin. İyilik yaptığınızı mı sanıyorsunuz? Ağabeyimi gayet iyi ama kendine geldikten sonra kaleden ayrıldı. Nereye gittiğini bilmiyoruz."

"Andrew Donavay öylece kalesini terk etti ve hiçbiriniz nereye gittiğini sormadınız öyle mi?" Elizabeth kısık sesiyle mümkün olduğunca bağırarak sormuştu.

"Buna hangimiz cesaret edebiliriz, Leydim? Gitmeden önce senin yanına uğradı ve halini gördüğünde delirdi. Sonra da önüne çıkan her şeyi kırıp dökerek kaleyi terk etti."

Gavina'nın ürkütücü bir sakinlikle söylediği sözler Annabelle'in ayıplamasıyla son buldu. "Gavina! Böyle konuşmamalısın."

Muhtemel bir tartışmayı önlemek için elini havaya kaldırıp iki kızı susturdu Elizabeth.

"Benim halimde ne var? İlaç yüzünden uyuduğumu söylemediniz mi? Aynanın üstü neden örtülü?"

Bu kadar tuhaflik ürkütücüydü, tüm itirazlara rağmen yatağın kenarına tutunarak doğruldu. Kolları ve sırtı kocasıyla boğuştuğu gecenin izleriyle dolu olmalıydı. Can acısının sebebini anlamak onu az da olsa rahatlatmıştı. Gavina, yardım için koluna girince kalkmayı başardı ve aynanın önüne ilerledi.

"Abartılı bir tepki vermeyeceğini umuyorum Eliza," dediikten sonra örtüyü yavaşça kaldırıp genç leydinin yanından uzaklaşarak perdeleri açtı.

Elizabeth önce yaşadığı anlık şokla yutkundu. Kurumuş dudakları, solgun yüzü, çökmüş göz altları... *Keşke sorunum sadece bunlar olsaydı*, diye düşündü. Yere kadar uzanan beyaz geceliğinin içinde hayalet gibi kaybolmuştu. Yani koca bir pislik ve morlukla dikkat çeken alnını ya da sağ yanağındaki morluğu görmezden gelinebilseydi...

Çok çirkin görünüyordu. Yosun yeşili gözleri yaşlarla dolarken elini morlukların üstünde gezdirip ne kadar acıdıklarını kontrol etti. Sonra geceliğini sıyrarak kollarına baktı. Bu sırada Gavina da sessizliğini daha fazla koruyamadı.

"Bunları sana Andrew mu yaptı?"

Soru üzerine kaşlarını çatarak başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Andrew ona elini bile kaldırmamıştı. Mesele bundan çok daha karışıktı. Boğuşma sırasında başını yatağa çarpışı ve yere düştüğünde yanagında hissettiği sızı aklına geldi. Andrew'a tokat ve hatta yumruk atan, kafasını yaran kendisiydi. Kalp acısı onu deliye çevirmişti. Andrew'un tek suçu gücünün farkına varamamasıydı. Karısına, sarhoşluğun getirdiği kontrolsüzlükle dokunmuştu. Hareketlerinde canını acıtma amacı yoktu. Onu tanıyordu.

"Canımı yakığının farkında değildi. Aslında o an ben de farkında değildim."

Aynadaki yansımasına yeniden döndüğünde ne yaptığını belki de ilk kez tam olarak anladı. Sebebi ne olursa olsun eğer Andrew hayatında olmasaydı Elizabeth böyle aciz olmayacaktı. En önemlisi kocasını savunmaktan vazgeçmek zorundaydı. Yaptığı her şeye bahaneler üretip affettikçe kendisini tüketiyordu.

"Onu sevmekten vazgeçmek zorundayım. Eğer onu terk etmezsem benden geriye bir şey kalmayacak, her gün daha fazla tükeniyorum."

Seyircilerinin varlığını unutarak kendi yansımasıyla konuşmuştu, Leydi. Gözleri dolunca aynaya iyice yaklaşarak bağırmağa başladı.

"Onun için ağladığım her an kendime kıızıyorum! Kendi rızamla ateşe yürüdüm ben! Şimdi yandığım için şikâyet etmeye hakkım var mı? Halime bakın! Aşkım beni bu durumu getirdi. Sevmeyi bilmeyen, kimseye güvenmeyen, herkesten nefret eden bir adama âşık oldum. Herkes, her şey beni uyarken uğruna mücadele ettim ve elde ettiğim sonuç bu işte!"

Gavina gözyaşlarını şefkatle silip sarıldı. Sakinleşmek için sırtını okşarken Annabelle'e ve Julie'ye onları yalnız bırakmalarını söylemişti.

"Kendine acıyarak bir şey elde edemezsin Eliza, sen güçlüsün ve toparlanmak zorundasın."

"Bana toparlanmak için bir tane sebep söyleyebilir misin?"

"Kendin için yapmalısın bunu, yaşıyorsun hâlâ ve nefes

aldığın sürece mutlu olmak için şansın var demektir. İyi-
ce dinlenip ne yapmak istediğine karar ver. Kocandan vaz-
geçecek misin yoksa onu süründürüp adam mı edeceksin?
İster durumda ben senin yanında olup yardım edeceğim.
Sadece boyun eğmeye devam etmeni istemiyorum ve artık
güzyaşlarını silme zamanı."

Derin bir nefes alarak yanaklarındaki ıslaklığı kuruladı
Elizabeth. Kocasıyla kavga ettiği gece verdiği kararı uygula-
yacak.

"Ben ondan vazgeçiyorum, çok daha önce yapmalıydım
bunu. Haklısın artık Fırtına için savaşmayacağım. Hayatımı
bu duvarlar ardında ziyan etmeyeceğim. İyileşir iyileşmez
büyükbabama mektup yazacağım. Andrew'un eline geçme-
den ulaştırmanın bir yolunu bulmalısınız. O, beni gelip bura-
dan alır."

"Andrew buna izin vermez. İki klan savaşa sürüklenebi-
lir. Sakinleştikten sonra planın hakkında bir daha düşünmeni
arziye ediyorum."

"Başka seçeneğim var mı Gavina? Kalede bu kadar asker
varken avluya adım attığım anda yakalanırım. Kaleden çık-
mayı başarsam bile şehrin surlarından çıkamam! Ormanda
yolumu bulmam da mümkün değil. Ata binmeyi hâlâ tam
olarak bilmiyorum. Bir gemiye gizlice binmem zaten imkân-
sız! Lanet olsun bu kadar zavallı olmaktan nefret ediyorum!"

Gavina elini tutarak yeni arkadaşına gülümsedi.

"Tüm bunları iyileştikten zaman yeniden konuşmamız
gerektiğini düşünüyorum. Sakinleştikçe neyin doğru ol-
duğuna daha iyi karar verebilirsin. Şimdi bir şeyler yemene
yardım edeceğim ve uzun bir süre Andrew'un ismini anmanı
yasaklıyorum. Biraz dinlendiğinde bu kadar canın yanmaya-
cak söz veriyorum."

Elizabeth, teşekkür edip zorla gülümsedikten sonra ya-
tağına döndü. Gavina da Julie'nin getirdiği ekmeğe, peynir,
kurutulmuş et ve haşlanmış yumurtadan oluşan kahvaltı tep-
sini arkadaşının kucasına bıraktı. Önündekileri bir süre in-
celedikten sonra biraz ekmeğe ve peynir yiyen kadın günlerdir

bir şey yemediği için zayıfladığının farkındaydı. Fakat içinden gelmiyordu. Öyle ki yumurtadan zorla bir ısırik aldığı kadar burnuna dolan kokusuyla kusma isteğine engel olamadı. Kucagındaki tepsiyi bırakıp başını diğer tarafa çevirdiğinde Julie bir tas getirmişti. Gavina saçlarını tutarken içindekileri boşalttı Elizabeth. Her zamanki gibi yaşadıklarının acısı mi-desinden çıkıyor olmalıydı.

Boş midesiyle yatağa döndükten sonra sadece Julie'nin hazırladığı kaynatılmış nane suyunu içebildi. Gavina ise genç leydiyi uyuyana kadar yalnız bırakmamış hatta başında kitap okumuştı.

Odanın perdeleri açılınca Elizabeth de gözlerini zorla açmayı başardı. Anlaşılan üç gündür odasından çıkmadığı için Donavay ailesi müdahale etme gereği duymuştu. Albert yeni uyanmış bir genç hanımın odasına dalmış olmaktan rahatsız gibi durmuyordu. Üstündeki kürkleri çekerken Annabelle perdeleri açmıştı. Gavina ise peşinden sürüklediği Julie'ye küveti hazırlatıyordu.

"Günaydın Eliza, hadi artık kalk bu kadar tembellik yaptığın yeter."

"Beni rahat bırak Albert."

"Günlerdir öyle yapıyorum ama bir sonuç aldığımız yok. Bu yüzden şimdi uslu bir kız olup sözümü dinleyeceksin."

Kurumuş dudaklarını aralayarak iç geçirdi Elizabeth. "Odadan çıkmak ve kimsenin yüzünü görmek istemiyorum."

"Eğer yüzünü görmek istemediklerin bizsek odaya sığınman işe yaramıyor. Seni burada da rahatsız edebiliriz. Ama kaçtığın Andrew ise günlerdir kaleye gelmiyor. Yani odandan çıksan da çıkmasan da onu göreceğini sanmıyorum. Bu yüzden o iyice siskalaşan kızıncıyı kaldırıp bizimle yemek yemelisin."

Elizabeth yastıklardan birini genç adama fırlatırken söy-
kneyi ihmal etmedi. "Albert Donavay! Ne zamandan beri
bu kadar edepsiz bir adama döndüştün?"

"Kalenin hanımı tarafından ihmal edilmeye başladığı-
dan beri."

Mümkün olabilecek en nazik tutuşla Elizabeth'i kaldı-
rıp yataktan çıkartmayı başarmıştı Albert. Fakat Leydi bir
an dengesini kaybederek kollarına tutunmak zorunda kaldı.
Anlaşılan açlıktan ve sürekli yatmaktan başı dönmüştü. En-
dişeli bakışları görünce ikna edicilikten uzak bir ses tonuyla
konuştu.

"Ben iyiyim merak etmeyin. Şimdi uzun bir banyo yapıp
giyineceğim ve yanınıza gelip masadaki tüm yiyecekleri biti-
receğim. Söz veriyorum."

Albert alnına şefkatli bir öpücük kondurup Annabelle ile
beraber odadan ayrıldığında Gavina ve Julie, Leydi'nin ya-
tanmasına yardım etmekle meşgul oldu. Böyle bir aileye sa-
hip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünmeden ede-
medi Elizabeth. Özellikle Gavina'nın dostluğu bu günlerde
başına gelen en iyi şeydi. Saçları taranıp örüldü ve en kalın
elbiselerini giydi. Sürekli üşüdüğü için omuzlarına iki tane
de şal aldı. Bünyesi gerçekten zayıf düşmüştü. Julie'ye te-
şekkür edip koluna giren Gavina'nın desteği ile merdivenleri
indi. Masada onu bekleyen ailesinin kalanına gülümseyerek
yaklaştı. Başka bir yere oturmak istese de Albert ve Gavina
tarafından ait olduğu yere, tahtına oturtuldu.

"Kilo almanı sağlayacak şeyler yemelisin."

Albert'in sözü ve önüne ittirdiği yiyecekler üzerine kaşla-
nını çatarak kendi bedenine baktı Elizabeth.

"O kadar da zayıflamadım. Yani, lütfen hayatım boyun-
ca sıksa bir kız olmadım, şimdi siz söyleyince tuhaf geliyor.
Böyle konuşmayın."

"Hâlâ sıksa değilsin ama solgun görüldüğün için endişe
ediyoruz. İşte şu kaymak ve baldan biraz yersen yüzüne renk
gelecektir."

Gavina'nın ılık ekmeğe sürdüğü kaymak ve baldan koca-

man bir ısınk alan Elizabeth nezaket kurallarını bir tarafa bırakarak parmağını yalamayı ilmal etmedi.

"Tanrım! Bu çok lezzetli Gavina, bu arada öğlen yemeği için tavuk pişirmeliyiz. Meredith bu konuda harikalar yaratıyor."

"Ben Nessie'ye kahvaltıdan sonra söylerim. Eliza, Albert söyledi diye bu kadar abartma lütfen nefes al. Boğulacaksın."

Annabelle'in uyarısına omuz silkmekle yetindi Elizabeth. Ekmeginden kocaman bir ısınk daha aldı. Günlerdir ilk kez midesi bulanmadan kahvaltı yapmanın mutluluğu içerisindeydi. Onun iştahlı hali etrafındakilerin de keyfini yerine getirdi. Uzun zaman sonra ilk defa neşeyle kahvaltı edildi.

Elizabeth, Thomas'ı kendi dertlerine dalıp, fazlasıyla ihmal ettiğini hatırlayınca kahvaltı masasından yaşlı adamın yanına gitmek için kalktı. Ancak avludan gelen nal sesleri üzerine tüm gözler salonun girişine yöneldi.

Sabahtan beri hakkında düşünmeyi kendisine yasakladığı adamı karşısında görünce bir an Elizabeth'in dizlerinin bağı çözüldü. Masaya tutunarak toparlandı. Gördüğü manzara kalbini sıkıştırmıştı. Kocasının şakağında oldukça kötü bir yara vardı. Kabuk bağlamıştı ama uygun şekilde temizlenmediği belli oluyordu. *Benim açtığım yara*, diye düşündü. Yan izinden gözlerini ayırabildiğinde ise adamın uzayan sakallarını, karışmış saçlarını ve kıyafetinin uygunsuzluğunu fark etti. Ne olursa olsun Andrew Donavay her zaman temiz bir adam olmuştu ama ilk kez böyle pis kıyafetler içinde ailesinin karşısına çıkmıştı. Uykusuz, solgun ve yorgun görünüyordu. Onu böyle görmek kalbini sızlattı. Andrew konuşmaya başlayana kadar kimse tek laf etmeye cesaret edemedi.

"Kahvaltınızı böldüğüm için üzgünüm, Elizabeth izin verirsen seninle biraz konuşmak istiyorum."

Konuşurken özellikle gözlerini kendisinden kaçırarak ada-

ma ne diyeceğini bilemeden baktı Elizabeth. Zaten cevap vermeye pek de fırsatı olmadı. Albert onu arkasına alarak Andrew'un karşısına dikilmişti.

"Önce üstündekileri çıkarıp temizlen ve uyu. Şu an kimsenin senin yaratacağın yeni bir yıkımla uğraşacak hali yok."

Albert'in sert ve emir veren sesini duyduğunda, gözlerini kapayıp çıkacak kavgayı bekledi Elizabeth. Andrew öfkesine yenilip ortalığı dağıtacaktı. Muhtemelen kendisini de kolundan sürükleyip çalışma odasına götürecekti, orada azarlayacaktı. Ancak hiçbir şey beklediği gibi olmadı. Andrew kıyafetlerine dalgınlıkla dokunarak başını önüne eğdi. Ardından karısının gözlerini kapatmasını fırsat bilerek doyasıya yüzünü inceledi. Biraz daha iyi olduğunu görmek için rahatlatmıştı. Yutkunarak konuştu.

"Kıyafetim için üzgünüm. Haklısınız ama konuşma fazla uzun sürmeyecek. Söz veriyorum seni rahatsız etmeyeceğim Elza, lütfen."

Şaşkınlıkla gözlerini açtı Elizabeth. Kocasına baktığı sırada adam yine bakışlarını kaçırmıştı. Bundan rahatsız oldu, hangi duyguyu barındırdığı önemli değildi. Elizabeth Donavay, kocasının sonsuz maviyetlerinden ayrı kalmayı sevmiyordu. Yine müdahale edemedi Albert, Andrew'un önüne geçti. Görüşü kısıtlanan Elizabeth kaşlarını çatı.

"Sana daha önce Elizabeth'in canını yakmana izin vermediğim diye söylemiştim. Günlerdir kız senin yüzünden penişan! Şimdi mi aklına geldi bir karın, ailen olduğu?"

Sözlerinin bitiminde kimsenin ondan beklemediği bir şey yaptı ve ağabeyinin sağ gözüne güçlü bir yumruk attı. Gavina'nın ve Annabelle'in çılgınlığının aksine bir heykel gibi bıpırdamıyordu Elizabeth. Andrew ise sakince dikilmeye devam etti. Bunun üzerine hırsını alamayan Albert ikinci bir darbe ile genç adamı sarstı. Andrew'un burnu kanamaya başladı. Annabelle de ağlamaya başlamıştı. Albert yakasına sınıldığı adamı sarsarken bir an karısıyla göz göze geldi, Kont Elizabeth'in aklını başına getiren bu pes etmiş bakış oldu.

"Albert dur! Görmüyor musun sana karşılık vermiyor. Klan beyine daha fazla saygısızlık yapmadan kendine gel. İki kardeşin benim yüzümden birbirlerine yumruk sallaması ile iyi olacak değilim."

Emri ile durdurduğu genç adam, ağabeyinden uzaklaşırken Elizabeth de Gavina'ya hitap ederek konuştu.

"Leydim, ben Thomas'ı ziyaret edeceğim. Eğer uygun olursanız öğlen yemeğinde görüşürüz."

Arkasına dönüp uzaklaşacağı sırada şaşkın bakışlarıyla bakan Annabelle tarafından durduruldu.

"Kocanın burnu kanıyor Elizabeth, ilgilenmeyecek misin?"

"Kalede bize bu gibi durumlarda hizmet etmek için bekleyen iki tane hekimimiz var Anna. Lordumuzla hemen ilgileneceklerdir."

Andrew'un yüzüne bir daha bakmaya tenezzül etmeden salonu terk etmişti, Leydi.

Thomas'ın hastalığının arttığını görmek iyice moralini bozdu Elizabeth'in. Yaşlı adam kendinde değildi. Daha önce de bu kadar ağırlaştığı zamanlar olduğu için paniğe kapılmaya çalışarak bazı ilaç tarifleri verdi hekime. Ayrıca öğlene kadar yanından da ayrılmadı. Thomas'ın vücudunda yeniden çıkmaya başlayan yaralarla ilgilenirken ise aklında, kalbinde sadece yaralarını sarmadığı kocası vardı. Yardım etmemek kendisini kötü hissettirmişti ama uzak kalmaya da alışmak zorundaydı. Yakında terk edeceği adama yakın durmanın anlamı yoktu. Acaba ne konuşmak istemişti? Günlerdir nerede kalmıştı da bu kadar perişan haldeydi? Düşüncelerini susturmak için başını iki yana sallayarak odasına gitti.

Kapıdan girdiğinde iç geçirerek gerginlikten tutulan boyuna dokundu. Burnuna kocasının tanıdık kokusu dolduğunda ise yaşaran gözlerini karpıştırıp etrafına bakandı. Bir köşede sessizce oturan adamı görünce kaşlarını çatı.

"Senin ne işin var burada?"

Terslemeye çalışırken temizlenmiş ve yaraları sarılmış halde daha iyi durduğunu düşünmeden edememişti.

"Konuşmak istemediğini biliyorum ama yine de şansımı denemek istedim. Eğer kovarsan zorla duracak değilim. Sadece tüm arsızlığımla, bana konuşmam bitene kadar katlanmanı istiyorum."

Elizabeth bir an kovup intikamını almayı düşünse de aklından geçenin çocukça olduğunu hemen fark etti.

"Kavga mı edeceğiz Andrew? Bunun dışında konuşmayı artık başaramadığınızı sanmıyorum."

"Hayır, ben söylemem gerekenleri söyleyeceğim ve seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Bir daha rahatsız etmemek de ne demekti? Elizabeth bu cümlelerin kalbinde yarattığı etkiden rahatsız olsa da ciddiyetini korudu.

"Seni dinliyorum."

Derin bir nefes alan adam aklındakileri toplamak için önce odayı inceledi. Hâlâ karısından gözlerini kaçırmaya özen gösteriyordu. Sonunda konuşacak gücü bulduğunda tüm aşkıyla Elizabeth'in gözlerine baktı.

"Senin için bir anlam ifade etmediğini bildiğim özür cümlelerimi sıralamayacağım. Çünkü hayatta bazı şeylerin affedilemeyeceğini biliyorum. Bunun yerine sana teşekkür etmek istiyorum Elizabeth. Hayatıma girdiğin bu kısa sürede beni dünyanın en mutlu erkeği yaptın. Kalbimin varlığını hatırlatın, yaşadığımı hissettirdin ve en önemlisi sevilmenin nasıl bir his olduğunu senin sayende öğrendim. Eğer bu kadar lanet bir herif olmasaydım eminim benden dünyanın en iyi aşğını da yaratırdın. Ama ben sana hak ettiğin gibi davranmayı beceremedim. En başından beri senden uzak durmam gerekirken tüm bencillikimle sevgini, iyi niyetini kullandım. Geçen geceye kadar ne yaptığımın farkında değildim. Seni ükettiğimi, eğer yanında durmaya devam edersem gerçekten kalbini öldüreceğimi; baygın ve savunmasız halde yatağında yatarken gördüğümde anladım. Ben sana iyi gelmiyorum.

Hangi adam karısını o hale getirip bir daha yüzüne bakabilir? Sınırı aştım ben, dönülmeyecek bir noktaya getirdim bizi."

Elizabeth kalbindeki sızıyla yuttukundu. Gerçekten dönülmeyecek bir noktaya mı gelmişlerdi? Kendisi de geçen gün aynı kararı almıştı ama yüksek sesle dile getirilince aynılığın düşüncesiyle nefesi kesildi.

"Büyükbabamın yanına gitmeme izin mi veriyorsun yani?"

Andrew hüzünle gülümsedi. Başını olumsuz anlamda sallarken konuştu.

"Hayır, ben hâlâ o kadar iyi bir adam değilim. Bencilce senin Hawthorne'dan gitme fikrine katlanamıyorum. Burası senin evin Elizabeth... Ölene kadar Hawthorne Kalesi'nin, Donavay Klanı'nın hanımı sen olacaksın."

"O halde bu konuşmayı neden yapıyoruz?"

"Çünkü benimle yaşamak istememeni anlıyorum ve sana hak veriyorum. Ben bile kendime katlanamazken senden bunu nasıl isteyebilirim? Günlerdir odandan çıkmadığını biliyorum, sana yaşattığım üzüntü yüzünden sağlığını kaybediyorsun farkındayım. Ben gideceğim, Elizabeth. Bir daha yüzümü görme tehlikesi olmadan huzur içinde yaşayabilmen için gideceğim. Sarayda krala hizmet edeceğim. Çıkacak ilk savaşta ülkemi için orduya katılacağım. Klanı Albert'a bırakıyorum, sen Thomas'ın yanındayken gerekli ayarlamaları yapmaya başladım. Yaşadığın sürece hak ettiğin saygıyı göreceksin ve rahat içinde yaşayacaksın. En kısa zamanda yola çıkacağım, gidene kadar da varlığımla seni rahatsız etmemek için kalenin askerler için ayrılan kısmına taşınacağım."

Elizabeth istemsizce elini kalbine götürdü. Birbirlerini bir daha görmemekten mi bahsediyorlardı şu an? Eğer kocasını biraz olsun tanıyorsa Andrew katıldığı ilk savaşta kendi isteğiyle öldü. Karısının ondan nefret ettiğini düşündüğü için hayatından vazgeçiyordu.

"Gitmenin bir şeyleri düzeltceğini mi sanıyorsun? Ömrümün kalanını Hawthorne'da kocamın ölüm haberini bek-

keyerek mi geçirmem gerekiyor? Her tarafı anılarımızla dolu olan bu lanet kalede, senin yasını tutarak yaşlanmak bana iyi mi gelecek? Huzuru böyle mi bulacağım? Buna izin vermem. Kaledeki varlığın beni rahatsız etmiyor. Ben senin gibi katlanamayacak kadar nefret etmiyorum senden."

Andrew umutsuz bir ses tonuyla sordu.

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsun Elizabeth? Bir köşede sessizce oturup büyükbabanın yanına gitmeni mi seyreteceğim? Ben de bunu yapamam. Karımın ellerimin arasından kayıp gitmesini seyredebilecek kadar güçlü değilim."

"Bunu karını kendinden uzaklaştırmadan önce düşünecektin."

Elizabeth kendi sesinin soğukluğuyla titredi. Kim bilir Andrew'un canını nasıl yakmıştı şu an?

"Aramızda ne geçerse geçsin sen benim karımsın. Verdiğim sözleri yanımdayken tutamadım kabul ediyorum ama en azından burada yaşamaya devam edersen senin için bir şeyler yapmış olacağım. Aramızdaki tüm bağları koparmaya dayanamam."

"Ben de vicdanını rahatlatmak için aileni terk edip, sonunda bir savaşın ortasında intihar ettiğinde bunun yüküyle yaşayamam!"

"Ne yapacağız o zaman?"

"İlk tanıştığımızda ne yaparsak yine onu yapacağız. Aynı çatı altında birbiriyle yaşamak zorunda kalan iki insan olacağız. Babamın katili olduğunu sandığımda bile sana katlanabildiğime göre şimdi de dayanabileceğime inanıyorum. Sen de benim gibi bir yalancıyla yaşamayı sorun etmeyeceksin..."

"Yapma lütfen Eliza, ben bu odaya yüzünü bir daha görmeyeceğimi düşünmenin acısıyla geldim. Sana ancak minnetimi sunabilirim."

Elizabeth kocasına küçümseyerek bakmaktan kendisini alamadı. "Dört gün öncesine kadar varlığıma tahammül edemiyordunuz, Lordum. Ne değişti?"

"Hatası ne olursa olsun bir erkek, kendisine âşık olan ka-

rısını affedebilmeli, en azından dinleyip anlamaya çalışmalı. Benden sakladıkların canımı çok yaktı, hâlâ düşündükçe kalbimin acısını hissediyorum inkâr edemem. Ama sen bir canavarı sevip onunla yaşamaya katlanırken, ben bir yalanını affetmeyi beceremedim. Beni tüm kusurlarımla seven kadını olduğu gibi kabul edemedim. Korumayla sevenim kadının canını kendi ellerimle yaktım. Verdiğim sözleri unuttum. Şimdi belki bir koca olarak geç kaldım ama izin ver insanlığımdan kalanlara tutunarak senin için bir şeyler yapayım."

Andrew bir eş olarak affedilmeyeceğinden öyle emindi ki bu konuda şansını bile denememişti. Elizabeth, Drew'umu karşısında görmenin hüznüyle yutkundü. Âşık olduğu, Kout Donavay'e baktığında görüp sevdiği adam buydu. Kocasında herkesin gördüğü, bildiği Fırtına yerine Drew'u bulup hayran olmamış mıydı? "Neden bu kadar geç kaldın sevgilim?" diye gözleriyle sordu kocasına. Ancak gururu kalbi kadar affedici değildi.

"Tamam, bana iyi davranarak vicdanını rahatlatmana izin veriyorum. Ama biz artık sadece aynı kalede yaşayan iki yabancısın. Aramızda başka bir bağ kalmadı, eğer benden bir eş olarak beklentin varsa..."

Andrew ayağa kalkarak karısının sözünü kesti. Elini şakağındaki yaraya götürüp konuştu.

"Sanırım kafama şamdanla vurup bu izi bıraktığın an, bu konuda bir şeyler beklememem gerektiğini anlamış oldum. Leydim. Aynı kalede yaşamayı kabul ettin diye yüz bulup seni rahatsız edecek değilim. En yakın zamanda kalenin kuzey kanadındaki odana yeniden taşınman için hizmetçilere emir vereceğim. Bir şikâyetin, isteğin olursa söylemen yeterli..."

"Eski odama geçmemi mi sağlayacaksın?"

Gözünün önüne o odadan eşyalarının toplanişı ve kocasının bu konuda söylediği çirkin sözler geldi, yaşadığı aşk acıma hissini hatırlayarak Andrew'a yaklaştı.

"Yaptıklarının böyle mi düzeleceğini sanıyorsun? Oyun-

cağını elinden aldığın bir çocuk değilim ben! O oda umurumda değil, hâlâ anlayamadım mı lanet İskoç? Beni zenginlik içinde yaşatarak mı insan olacaksın?"

Sinirle odadaki sandıklara yöneldi. Açarak içlerindeki elbiseleri kocasının yüzüne fırlatmaya başladı. Bir yandan söylemeye devam ediyordu.

"Bu elbiselerin, mücevherlerin beni mutlu ettiğini mi sanıyorsun? Hiçbiri umurumda değil istemiyorum!"

Küçük kutulardaki mücevherlerin bazılarını kutusuyla, bazılarını ise cline alarak Andrew'un kafasına fırlatmaya devam etti.

"Elizabeth sakın ol lütfen. Kast ettiğim şey bu değildi biliyorsun. Sadece doğru bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Ah... Lanet olsun İngiliz öteki kaşımı da yardım!"

"Belki kafana darbe alınca aklın başına gelir! Odamdan çıkmayacağım anladın mı? Yeter artık kafana göre hareket ettiğin! Mücevherleri de yerden toplayıp götür bence. Belki fahişelerine hediye edersin!"

Sinirle burnundan soluyan hasta kadını, daha fazla yorgun düşmemesi için beline sarılarak durdurmaya çalıştı adam.

"Tamam! Ne demek istediğini anladım. Odadaki her şeyi kafama da fırlattın zaten. Dur artık. Bak Elizabeth, bana her konuda öfkeli olmam anlarım ve ne yazık ki suçlamalarını kabul de ederim ama hayatta değer verdiğim, inandığım her şey üzerine yemin ederim ki ben seni aldatmadım. Senin dudaklarına dokunduğum ilk günden beri başka bir kadını ne aklımdan ne de kalbimden geçirdim. Asla. Hiçbir kadına dokunmadım. Ben sana hep sadık kaldım ve bu ömrümün sonuna kadar da böyle olacak. Benim karım sensin. Evliliğimiz birse de bir daha sana dokunmak bana yasak olsa da bu gerçeği kimse değiştiremez. Ne yaparsan yap senden başka bir kadına bakmama sebep olamazsın."

Sözler kalbini fethederken elleri iki yana düştü Elizabeth'in. Kocasının doğru söylediğini biliyordu. Çünkü Andrew yaptığı bir hatanın sorumluluklarını cesurca üstlenebilecek bir adamdı ve en önemlisi mavi gözlerine baktığında

onun doğru söylediğini anlayacak kadar âşıkta Elizabeth. İçi anlık bir huzurla dolarken, sözlere inandığını başını onaylar anlamda sallayarak gösterdi. Sakinleşen kadını kollarında tutmak için bahanesi kalmayan Andrew da uzaklaşarak karısını dağılmış odada yalnız bıraktı.

Çalışma odasında bilinçsizce kâğıtları eline alan ağabeyini inceledi Albert. Elizabeth'e yaptıkları yüzünden ona kızgındı ama kendi tepkisi yüzünden de utanıyordu. Her zaman ailedeki en akli başında Donavay oydu. Fakat Andrew'u sürrekli sakinleştiren kendisiyken bugün tam tersi olmuştu.

"Ne oluyor Andrew? Nasıl bu duruma geldi her şey?"

"Bana herkesin içinde el kaldırarak hale nasıl geldiğini mi soruyorsun? Yoksa karımla evliliğimin bu hale geliş nedenini mi?"

Ürkütücü derecede sakin bir ses tonuyla konuşmuştu Andrew. Anlaşılan sonu gelmeyen öfkesi bugünlerde onu yalnız bırakmıştı. Albert da bunu fark ederek sordu.

"Bugün sana vurmama neden izin verdin? Eğer seni biraz tanıyorsam şu an ağzı burnu kan içinde olan ben olmalıydım."

"Kavga edecek gücüm yok. Ayrıca hak etmediğim bir şey yapmadın. Karısını o hale getiren bir adam çok daha ağır cezaları hak eder."

"Elizabeth ona vurmadığını söylemişti."

Andrew iç geçirerek ellerini saçlarından geçirdi. "Tüm anılar birbirine girdi. Çok sarhoştum. Vurmadıysam bu neyi değiştirir? Sonuçta bu hale gelmesine ben sebep oldum."

"O da pek boş durmamış gibi görünüyor."

Bunun üzerine dalgınlıkla elini alnındaki yaralara götürdü adam. "Ona bu yüzden aşığımı işte. Öyle cesur ve inatçı ki hiçbir zaman pes etmeden kendi doğrularını savunuyor."

Albert şaşkınlıkla açılan ağzını zor da olsa kapatıp yutkun-
du. "Az önce karına olan aşkını mı itiraf ettin yoksa ben mi
yanlış duydum?"

"Fazlasıyla geç kalmış bir itiraf... Öyle ki artık ilanı aşk
ettiğinde dinleyecek bir karım yok."

Teselli etmek için ağabeyinin omzuna dokunup konuştu.
"Eliza senden vazgeçemez, bence abartıyorsun."

Başını umutsuzlukla iki yana salladı Andrew. "Aşkın insa-
nı aptallaştırdığı bir gerçek ama Elizabeth fazla zeki bir kadın.
Kalbini çok kırdım. Bana olan aşkını öldürdüm."

"Aşk, öyle bitti deyince bitebilecek bir şey değil Drew.
Rose ile ilgili gerçeği ne zamandır bildiğini anlattı mı sana?
Neden yalan söylemiş?"

Sıkıntı içinde oturduğu yerden kalkıp pencerenin önüne
gitti Andrew. Ona her zaman huzur veren manzaraya ilk kez
acı içinde baktı.

"Bilmiyorum! Çünkü karımı dinlemem gereken zaman-
da, dinlemek yerine eezalandırmayı seçtim. Şimdi ömrümün
sonuna kadar beynimi kemiren sorularla yaşayacağım. Ona
hesap soracak yüzüm yok."

"Biraz kafanı dağıtman için sana neyin iyi geleceğini bili-
yorum."

Kadehe doldurduğu şarabı Andrew'a uzatırken anlayışla
gülümsedi Albert. Fakat kadehi eline alan Andrew içmeden
yavaşça masanın üstüne bıraktı.

"Artık içmiyorum. Eğer şarap beni kadınlara zarar verecek
kadar canavarlaştırıyorsa onu istemiyorum."

Gurur duyarak ağabeyine bakan Albert, destek olmak is-
tercesine sarıldı. "Eminim her şey yoluna girecektir. Yaşanan
tüm olaylara rağmen birbirinize sahip çıkıp evlenmeyi başar-
dınız. Şimdi mutsuz olmanız için bir neden göremiyorum."

Kardeşinin sözleri üzerine hüznle gülümsedi adam. Ha-
yatında ilk kez bu kadar yenilmiş hissediyordu. Konuşmanın,
gerçeği değiştirmeyeceğini bildiğinden susmakla yetindi.

"Susarak beni meraktan öldürmeyi mi düşünüyorsun Eli-za? Odada savaş mı çıktı, ne konuştunuz Drew ile?"

Gavina'nın meraklı ve bir o kadar da endişeli haliyle, daha fazla uğraşamayacağına karar veren Elizabeth her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlattı. Bir taraftan odayı toplamaya çalışan Julie de ilgiyle dinlemişti.

"Siz asla ayrı kalamazsınız. Aynı kalede yaşayıp görüşmek mi? Duyduğum en saçma şey bu. Ama iyi yapmışsun. Akli başına gelmeye başlamışken süründür bence de."

"Benim öyle bir niyetim yok Gavina. Biz barışmayacağız."

Gözlerini devirme isteğine engel olamayan genç kız alayla güldü. "Ömrünüz boyunca birbirinize uzaktan bakıp acı çekeceksiniz yani."

"Buradan gitsem durum farklı mı olacak? Biz evliyiz, ikimizden biri ölene kadar tamamen ayrılmamız mümkün değil."

"O yüzden ayrılmanızın baştan sona saçma olduğunu savunuyorum ya zaten."

Yosun yeşili gözlerini kısarak arkadaşının menekşe gözlerine baktı kadın. "Ne oldu da birden ağabeyini savunmaya başladın?"

"Senin ona olan aşkını ve onun pişmanlığını gördüm. Birbirinizi görememe fikri ikinizi de deli ediyor. Bu durumda çocukluğu bırakıp barışmak zorundasınız."

Elizabeth, aklından geçenleri söylemek için ağzını açtığı sırada, konuşmanın başından beri sessizce işiyle ilgilenen Julie konuya dahil oldu.

"Bağışlayın, efendim ama Leydi Gavina kesinlikle haklı. Kocanız yanınızda değilken iyi olmuyorsunuz. Ayrıca ben ona haksızlık yaptığınıza inanıyorum. Sanki size bugüne dek hiç nazik davranmamış, beraber güzel anılar biriktirmemişsiniz gibi davranıyorsunuz. Kralın sarayında insanlar sizden "İskoçya'nın en mutlu kadını" diye bahsetmiyorlar mı?"

“Bu unvanı kocanız sizi mutlu ettiği için aldınız. Ben bu kaledede büyüdüm ve lordumuzun sizi tanımadan önce nasıl bir adam olduğunu, sevginizle onu nasıl değiştirdiğinizi kendi gözlerimle gördüm. Hastalandığınız zaman, hizmetinizi kimseye bırakmadan sizinle nasıl ilgilendiğine şahit olduktan sonra ben bile ne kadar şanslı olduğunuzu düşünüp imrenmişim. Haddim olmayan sözler söylediğimin farkındayım ama ben de bu kaledeki herkes gibi mutlu olmanızı istiyorum. Leydim.”

Julie'nin haklılığını inkâr edemezdi Elizabeth. Henüz kaleye adım atmamışken şefkatle yaralarına dokunan, yeryüzünün en romantik evlenme teklifini yapan, koruyup sahip çıkan, Rahibe'yi hediye eden ve ormanın ortasında ya da sahilde beraber eğlenirken güzel zamanlarını geçirdiği adamdı kocası. Her fırsatta sürprizleri, şefkati, sahiplenici kişiliği, ilgisi ve tutkusu ile nefesini kesip kendisine âşık etmişti. Üstelik evlendikten sonra da bu durum değişmemişti. Gavina, alından geçenleri anlamış gibi gülümsedi.

“Sen, onu benden daha iyi tanıyorsun Eliza. Drew'un benim tanımaya fırsat bulamadığım birçok yönünü gördün. Tüm güzel anılarınızı, her an özlemle hatırlarken kocandan ayrı kalmaya dayanabilir misin?”

Sorunun cevabını biliyordu Elizabeth ama kabul etmek istemiyordu. Artık savaşmaya, yeni darbelerle uğraşmaya gücü yoktu. Odadan yıkamak için kirli elbiselerle beraber çıkan Julie'yi izlerken dalgınlıkla konuştu.

“Sonsuza kadar burada kalmaya niyetim yok, Gavina. Rosalie'nin doğumu için Maclachlan Klanı'na gittiğimde dönmeyeceğim. Bunu Andrew'a söylemedim çünkü engel olacağını biliyorum. Baharda William ile savaşta burada olmamı istemeyeceği için beni zaten o gönderecek, doğum da o zamana denk geliyor. Büyükbabama dönmek istemediğimi söyleyeceğim. Bana sahip çıkacağına inanıyorum ama reddedilirse de pes etmeyeceğim. Gerekirse bir manastıra bile sığınabilirim.”

Elizabeth'in ciddi tavrı üzerine kaşlarını çatarak dudak-

larını bilzdi Gavina. Aslında gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bu inatçı kız kocasından uzakta nefes alabileceğine inanıyor muydu gerçekten? Günlerdir aklını kemiren şüpheyi, Elizabeth'in fark etmesi için beklemişti ama bu konuşmadan sonra söylemesi gerektiğine karar verdi ve genç kadının planlarını alt üst edecek soruyu sordu.

"Pekâla Leydim, karnınızdaki bebek tam olarak planlarınızın neresinde ğrenbilir miyim?"

Kayıp

İrileşmiş gözleriyle, duyduklarını sindirmeye çalıştı kadın. Beyninde az önce duyduğu cümle yankılanırken pek sağlıklı düşünemediği söylenemezdi. "Karnımdaki bebek mi?" Kendi kendisine fısıldarken gözlerini Gavina'dan kaçırdı.

"Sen delirmişsin!"

Oturduğu koltuktan kalkıp odada gezinmeye başladı. Bir yandan söylenerek genç kızı fikrinin yanlışlığına ikna etmeye çalışıyordu.

"Haftalardır kocam bana elini sürmedi farkında mısın? Ondan önce de ben hamile kalamadım. Belki bu benim kusurumdur. Yani Tanrı aşkına Gavina! Evlendiğim günden beri hamile kalmak için dualar ettim. Şimdi kocamı terk etmeye çalışırken bu olamaz!"

Gavina da ayağa kalkarak panik içindeki kadının karşısına dikildi.

"Eminsin yani hamile olmadığına? Bunu hekimlik tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun Eliza? Çünkü eğer öyleyse sürekli devam eden halsizliğine, iştahsızlığına, özellikle sabahları bulanan midene ve baş dönmelerine bir açıklama bulmalısın. Ayrıca Julie'den öğrendim. Bu ay kanaman olmamış."

Kafasında günleri hesaplarken, tüm bu belirtileri daha önce fark edemediği için lanet etti Elizabeth. Aşk acısından gözü tamamen kör mü olmuştu gerçekten? Gavina'nın habilğından emin olduktan sonra eli farkında olmadan karnına gitti. Az önce kalktığı koltuğa yeniden otururken hiçbir şey hissedememenin yarattığı boşlukla konuştu.

"Ben ne yapacağım şimdi?"

"Sanırım bebek patiği örmeye başlamalısın."

İçinde bulunduğu durumla ilgili söylenilebilecek en tuhaf cümleyi kuran kıza önce yüzünde boş bir ifadeyle baktı Elizabeth. Ardından engelleyemediği bir kahkaha krizinin ortasında kaldı. Nefessiz kalana ve gözleri yaşlarla dolana dek güldü. Sonra boğazına bir yumru oturdu. Başına geleni sonunda idrak etti. Onun içinde bir bebek vardı. Kocasıyla onun bebeği... Gözyaşları yanaklarını ıslatırken, altına girdiği sorumluluk kalbini sıkıştırdı. Ona emanet edilen bir can fikri korkmasına sebep oldu. Daha kendisi bu dünyada mutlu olmayı, hayatta kalmayı beceremezken bir bebeğe nasıl bakıp koruyacaktı? Ayrıca şu anda, sadece ihtimaller hakkında düşünüyorlardı.

"Belki hamile değilimdir, yani yanlışmış olabiliriz. Son zamanlarda yaşadıklarımın sonucu olabilir belirtiler."

"Belki de ama bunu öğrenmenin bir yolu var biliyorsun canım."

Kast ettiği şeyin ne olduğunu anlayarak kaşlarını çatı Elizabeth. Bir ebeyle görüştüğü an kaledeki herkes bebek hakkında konuşmaya başladılar. Andrew da öğrenmiş olurdu. O an böyle bir şeyi kocasına söylemeye hazır olmadığını fark etti. Onu yanında tutmak için bu bebeği kullanıp istediği her şeyi yaptırmaya çalışırdı. Donavay Klanı'na bir bebek doğurmak demek sonsuza dek Andrew'a bağlanmak demekti. Peki, Elizabeth'in istediği şey bu muydu?

"Kimseye tek laf etmeyeceğiz, en azından ben kafamı toplayana kadar Gavina. Önce ne yapmam gerektiğine karar vereceğim. Benim bu fikre alışmam için zaman gerekiyor."

Anlayışla gülümseyip leydinin dizinin dibine, yere oturdu Gavina.

"Elbette sırrın benimle güvende, karnın belli olmadan önce karar vermeni öneriyorum sadece. Bu arada Andrew'un, İskoçya'nın tüm hekimlerini kaleye getirmesini istemiyorsan belirtileri saklamaya çalış. Çünkü sağlığın için çok endişeleniyor. Daha fazla oyalayabileceğimizi sanmıyorum."

"Teşekkür ederim. Şey... Peki, sen yerimde olsaydın ne yapardın?"

Derin bir nefes alarak bir leydiden beklenmeyecek şekilde başdaş kurdu, Gavina. Menekşe gözlerinden muzip bir pırıltı geçtikten sonra konuştu.

"Bir düşüneyim. Deliler gibi âşık olduğum, uğruna her şeyden vazgeçebileceğim bir adamla evli olsaydım ve onun çocuğuna hamile olsaydım ne yapardım? Sanırım mutluluk-
un çıldırırdım."

Başını önüne eğerek gülümsedi Elizabeth. Hayatı böyle anlatınca kulağına fazlasıyla güzel gelmişti ve Gavina haklıydı. Ancak gerçek anlatılandan biraz farklıydı.

"İşlerin bu kadar basit olmadığını biliyorsun. Neler yaşadığıma sen şahit oldun."

Bunun üzerine ciddileşti genç kız.

"Sen bu adama âşıksın ve ömrünün sonuna dek kalbinden asla atamayacaksın. Ayrıca hayatın onu özlemekle geçecek. Sürekli, şu an yanımda olsaydı acaba nasıl olurdu her şey diye düşüneceksin. Bu sorular bitmeyecek Eliza. Yalnız kaldığında gururunun arkadaşlığı sana yetmeyecek. Ayrıca bebeğini buradan uzakta doğuramazsın. Hiçbir erkek buna misazade etmez. Karnında Donavay varisi varsa, inadın ve gururun için bebeğin de ileride sana teşekkür etmeyecektir. Kocanın yanındayken mutlu olacağın kesin değil, kabul ediyorum ama onsuz kalma fikri bile seni mahvediyor. Yüzün tüm duygularını yansıtıyor zaten."

"Yani hiçbir şey olmamış gibi Andrew'un boynuna adamalı ve hamile olma ihtimalimi saklamamalıyım, öyle mi?"

Gözlerini deviren Gavina, ellerini tutarak sanki küçük bir çocuğa nasihat verir gibi sakince konuştu.

"Sana hiçbir konuda baskı yapmak istemiyorum, Eliza ama bence önce bu bebeği isteyip istemediğini düşünmelisin. Eğer istiyorsan yakında ortaya çıkacağı için çok fazla seşeneğin kalmayacak. Kocan ve bebeğinle hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam et demiyorum ama biraz kalbinin sesini dinleyip gururunu sustursan kötü olmaz diyorum. İleride

canın yanmasın diye tabii ki. Düşün Eliza. Andrew pişman, sürünüyor ve ne istersen yapmaya hazır. Bundan faydalanıp intikamını alırsın, kocana hayatının dersini verirsin ve seni, aşkına ikna etmesi için şans tanımış olursun. Sonra üçünüz mutlu yaşarsınız.”

Elizabeth, birbirine kenetlenmiş ellerini incelerken sanki Gavina ile değil de kendisiyle konuşuyor gibiydi.

“Eğer hamileysem bebeğimden vazgeçmem söz konusu bile olamaz. Bu durumda doğurmaktan başka bir seçeneğim yok ama beni anlamıyor kimse. Andrew bugün pişman, âşık olduğum adama yeniden dönüşmüş bunu ben de görebiliyorum. Peki yarın? Fırtına’nın ne zaman döneceğini bilmeyerek bunun korkusuyla nasıl yaşarım? Öskelendiğinde gözü hiçbir şey görmüyor. Beni cezalandırdığı şeyleri hatırladıkça affedemiyorum. Bir gün onu kızdıracak bir şey yaptığımda beni bebeğimle cezalandırmayacağını nereden bileceğim? Bugün alıştığım hayat ya yarın yine cehenneme dönerse? Daha önce değiştiğini sandım, hayaller kurdum ve canım yandı. Şimdi bir çıkış yolu yok ama yarının ne getireceğini bilemeyiz. Belki bebeğim ve ben huzurlu bir şekilde Fırtına’dan uzakta yaşayabiliriz.”

Gavina, yerden kalkarken sesi isteği dışında yargılayıcı çıkmıştı.

“Kafanda kurduğun şeyin bir bebeği, babasından ayırmak olduğunun farkında olmadan konuştuğunu düşünüyorum. Bunun yolu yok ve eğer bir yol bulursan kocanı kaybedersin çünkü aranızda ne sorun olursa olsun o bebek bunun dışındadır. Bencilce sahiplenemezsin. Andrew’u senin gibi tanımıyor olabilirim ama Fırtına’yı da sen benim kadar iyi tanıyamazsın. Kocan zaten çok değişmiş. Benim bir yıl öncesine kadar tanıdığım adamla karşılaşılsaydın şu an çok daha kötü durumda olurdun ve pişman olduğunu görmek yerine aldığın her nefes için Tanrı’ya şükrediyor olurdun. Kocan sana âşık, aklı başına çoktan gelmiş, açıklamayı duymadan seni yalanın için affetmiş. Peki, sen ne yapacaksın? Seni affetmediği için suçladığın adamı affedebilecek misin?”

Düşünceleri yüzünden utanmış hissetti Elizabeth. Belki de hamile bile değildi ama şimdiden bencilce davranmaya başlamıştı. Elini alınına göttirerek kaşlarını çatı. Ne yapacak-
tan gerçekten? Bu sorunun cevabını zamanla bulacağını um-
"Haklısın Gavina ama beni de anla lütfen. Hamile olma-
lımın öğrenmiş bir kadın sadece bebek fikriyle heyecan-
lanırken benim düşünmek zorunda kaldıklarım çok fazla.
Önce bu fikre alışmalıyım, sonra evliliğimle ilgili bir çözüm
bulmalıyım. Ne olur artık konuşmayalım."

Gavina, leydinin yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anla-
yarak onayladı.
"Tamam, ama ne karar verersen ver ben sana yardımcı ol-
maya çalışacağım. Az önce taraf tuttuğumu düşünmüş olabi-
lirsin, doğru cümleleri bulamayıp seni kırmış da olabilirim.
İnsanlarla kavga etmek dışında konuşmaya hâlâ alışmadım.
Fakat şunu sakın unutma, ben arkadayım ve bana haber
vermeden harekete geçmemelisin çünkü kararın ne olursa
olsun yardıma ihtiyacın olacak."

Artık alışkanlık haline getirdikleri kucaklaşmalardan biri-
ni yaşadılar. Gavina, gittiğinde odada yalnız kalan Elizabeth
konuşulanların ağırlığıyla oturdu ve asıl düşünmesi gereken-
lerden kaçarak şaşkınlıkla, genç kızın aşk hakkında ne kadar
çok şey bildiğini fark etti. Gavina Donavay kesinlikle bir şey-
ler saklıyordu.

Elizabeth, güzel elbiseler ile onu süslemeye çalışan Ju-
lie'ye kalın ve sade bir şeyler giymek istediğini söylerken
Gavina'nın, yeni dikilmiş elbiselerinden birini kendisine
hediye etme talebini de reddetmişti. Ne yani o barbar İskoç
için süslenmesini mi bekliyorlardı? Saçlarını topuz yapan ar-
kadasını sıkıştırıp Royce hakkındaki gelişmeleri öğrenmeyi
de ihmal etmemişti. Onun evliliği mahvolurken kalde yeni
bir aşk doğmuştu. Julie adına sevinerek, gülümseyip odadan

çıktı. Akşamüstü yanına uğrayan Annabelle; Gavina ile iyi anlaşmaya başlamasına ne kadar şaşırdığından ve kızın ıy-sallaşması sonucu Albert'ın da sevindiğinden bahsederken, farkında olmadan Gavina'yı savunmuştu Elizabeth. On tekiz yaşında yalnız ve sevgisiz büyülmüş bir kızdan nasıl davran-masını bekliyorlardı? Hayatında ilk defa Elizabeth'ten ilkö, şefkat gören kız, büyük bir sadakatle bağlanmış, tüm iyi niye-tiyle yeni edindiği dostuyla anlaşmaya çalışıyordu. Hizmet-çilerle de arası düzelmişti. Nessie artık kalede hayalet gibi gezmeyordu.

Yemek salonuna giderken karşılaştığı Albert ile kız kar-deşi konusunda, etkili ve uzun bir konuşma yaptıktan sonra kıyafetlerinin sadeliğine rağmen güzelliğiyle çevresindekileri büyüleyerek salona girdi. Andrew'un gözleri hemen karısını bulmuştu. Bu bakışlar genç kadın için kesinlikle bağımlılık yapıcıydı. Masanın önüne geldiğinde onun için ayrılan tahta oturmakla oturmamak arasında ikilemde kaldı. Aklından ge-çeni okumuş gibi öksürerek ayağa kalktı Andrew. Önünde reverans yaparak elini uzattı. Ne yapmaya çalıştığını merak ederken sorgulamadan itaat etti kadın. Kulağına eğilen adam, ılık nefesiyle ürperttiği karısına doğru fısıldadı.

"Evlenme teklif ettiğim gün söylediklerimi hatırlıyor mu-sun? Unvanım, topraklarım, kalem ve tahtım senindir."

"Biraz akıllı bir kadın, saydıkların yerine kocasının kalbin-de hüküm sürmesi gerektiğini bilir. Bugüne kadar zekâmla övünen ben, şimdi aptallığımı itiraf ediyorum, Lordum."

O da başkalarının duymasına izi vermeden fısıldamıştı. "Siz sadece kalbime değil varlığımın her zerresine hükmedi-yorsunuz, Leydim."

Bu sözler kadının kalbini kanatlandırırken, izleyicilerine aldırmandan karısını kendi tahtına yöneltti adam.

"Ne yapıyorsun sen? Orası senin yerin."

Fısıldarken elinden geldiğince paniğini sesine yansıtmıştı Elizabeth. Nefes kesen gülümsemesinin hüznünlü bir yansı-masıyla baktı Andrew.

"Karımın, klanım ve benim için ne kadar önemli olduğü-

nu göstermeye çalışıyorum. Şimdi herkes bize bakıyor rahibe, eğer oturursan bu konuyu sonra tartışabiliriz.”

Gerçekten klanın önde gelenleri önünde hararetle tartışıyorlardı ve bunu kısık sesle yapmak çok zordu.

“Teşekkür ederim ama İskoçya'nın buna hazır olduğunu sanmıyorum, Lordum. Ne demek istediğini anladım ve onur duyduğum. Şimdi...”

“Sonra tartışalım demiştim rahibe.”

Belinden tuttuğu kadını oturtuktan sonra karısının eski yerine de kendisi yerleşti. Fısıltılar uğultuya dönüşürken, Elizabeth saç diplerine kadar kızarmıştı.

Bu ruh halindeyken, akşam yemeğini nasıl yediğini bilmiyordu. Bir yudum su içmek için kadehine uzandığı sırada her zaman bir hizmetçi tarafından doldurulan Andrew'un kadehinde şarap olmadığını fark etti. Kocası hasta mıydı yoksa? Neden şarap ya da bira içmiyordu? Zaten Gerard yaralan için ne sürdüyse işe yaramamış gibi duruyordu. Kendi imzası da hâlâ duruyordu adamın yüzünde. Yüzünün her noktasını şefkatle öpme isteğiyle doldu ve bakışları yemeğin başından beri ondan başka her yerde olan, şu anda da Malcolm ile sohbet eden adam tarafından fark edildi. Hemen umutlanmak istemeyen Andrew tereddüt içinde sordu.

“Bir şey mi oldu?”

“Yüzün berbat halde. Samhain⁹ geçtiği için şanslıyız yoksa bir hayalet ya da canavar olduğun düşünülebilirdi.”

Aklından geçirdiği bu değildi ama kocasının önce şaşkınlıkla açılan, ardından kurnazlıkla kısılan deniz mavisi gözlerini izlemeye değerdi.

“Hristiyan karım, Samhain'i benimsedi ve bana bu konuda laf atıyor öyle mi? Artık sana İngiliz derken iki kez düşünmeliyim.”

“Nihayet anladın. Ayrıca ekimin son gecesi benim de senden pek farkım olmadığı için Julie tarafından aynı şekilde uyarılmıştım.”

⁹ Samhain: Cadılar Bayramı.

Söyler söylemez pişmanlıkla dudaklarını ısırdı kadın. Andrew bakışlarını kaçırmış, belli ki karısının o halini hatırlamıyordu. Oluşan gerginliği azaltmak için öğlen yiyemediği ve kenarı için Meredith'in özel olarak pişirdiği tavuktan büyük bir koluna dokunarak elinden geldiğince gülümsedi. Kocasının

"Tavuk çok lezzetli bence tadına bakmalısın."

Ağzının kenarına bulaşan baharatlı sosa bakıp güldü, Andrew. Eliyle noktayı gösterdi ve "Yüzüne bulaştırmışsın," dedi. Dokunmaya çekinmişti. Elizabeth de dokunuşun yokluğuyla ürperdi.

"Bulaştıysa temizlemelisin."

Kibirli bir soylu gibi çıkan sesine, kendisi de kıkırdarken Andrew dudaklarının kenarını eliyle sildi. Bunu karısına daha fazla dokunabilmek için yapmıştı ve Elizabeth de bu hileye memnun olmuştu.

Karnını güzelce doyurduktan sonra seyircilerin bakışları altında daha fazla oturmak istemeyerek iç geçirdi Elizabeth. Şimdi kalkıp giderse Andrew'u sabaha kadar göremeyeceğini biliyordu. Bu yüzden hiç nazik olmayan bir şekilde dürterek kendisine bakmaya zorladı.

"Benimle gel de şu yüzünle ilgileneyim. Tüm beceriksizliğine rağmen Gerard'ı seviyorum ama kalede hekimlikten anlamayan bir hekimimiz olduğu ortaya çıkarsa rezil oluruz."

O an karısının peşinden cehenneme bile gitmeye hazır, Andrew. Bu yüzden hemen ayağa kalktı. Onları izleyenlere aldırmadan kocasının koluna girdi. Beraber adamın çalışma odasına gidinceye dek konuşmadılar. Leydisinin emriyle gerekli malzemeleri getiren Julie onları yalnız bırakana kadar yerinden kıpırdamadı Elizabeth. Sonra koltuğa oturduğu kocasının önünde dikilerek yüzündeki yaralara dokundu. "Bu hale gelmesinin sebebi benim," diye düşünmekten kendisini alamadı.

"Özür dilerim."

"Hak etmediğim bir şey yapmadın."

"Kimse böyle bir şeyi hak etmez."

Kaşındaki eski yaraya bakarken sıkıntıyla iş geçirdi. Dikişmekle yetinmişti.

"Sanırım iz kalacak."

Pişman bir ses tonuyla kurduğu cümle üzerine Andrew, elini tutarak yeniden gözlerine bakmasını sağladı. Bu dokunuşla heyecanlanan kadın da ayakta durmayı başaramayacağından korkarak adamın yanına oturdu.

"Umarım iz kalır."

Kocasının sözü ile kaşlarını çatmıştı Elizabeth. "Sana her baktığımda yaptığım şey yüzünden utanmam için mi?"

"Hayır, aynaya her baktığımda seni bunu yapmaya zorladığım günü hatırlayabilmem için. Yaptığım hataları böylece asla unutmam."

Kalbi aşkın sıcaklığıyla dolarken gözlerini kocasından kopardı Elizabeth. Bu akşam gururunun ve kalbinin iyileşmeye başladığını hissediyordu. Merhemi yüzüne ciddiyetle sürerken bakışlarının yoğunluğuyla kızarmıştı. *En azından hâlâ yüzünü kızartabiliyorum*, diye düşündü Andrew. Karısının güzel yüzünü incelemeyi öyle çok özlemişti ki ezberlemek istercesine uzun uzun baktı. Sonunda yosun yeşili gözlerini süsleyen gür kirpiklerini kaldırarak kocasıyla göz göze geldi Elizabeth. İtiraf etmeliydi, özlemiyle kalbi sıkışıyordu. Aklından geçenleri anlamış gibi yanağına dokundu Andrew. Bunu bir davet olarak kabul eden kadın, kocasının dudaklarına yönelirken derin bir nefes aldı ve ne yazık ki aynı anda burnuna dolan merhemlin kokusuyla öğürüverdi. Hızla adamın yanından kalkıp, elini ağzına götürerek pencere kenarına gitti. Kendisini ne kadar tutsa da midesindekileri içeride tutmayı başaramamıştı. Yerleri batırdığı için mi yoksa kocasının gözü önünde kustuğu için mi daha çok utanmalıydı karar veremedi. Tüm itirazlarına rağmen yanına gelen adam kolundan tutarak kalkması için destek oldu. Saçlarını topuz yaptığı için en kısa zamanda Julie'ye teşekkür etmeliydi Elizabeth. En azından saçlarını hâlâ temiz diye düşünerek kocasının yüzüne baktı. Bir mendille ağzını silmeye çalışan adama itiraz etti.

"Lütfen bana bakma, iğrenç haldeyim. Teşekkür ederim fakat ben temizlesem daha iyi."

"Ama ben yapmak istiyorum."

Adamın itiraz kabul etmeyen sesini duyunca ağzını temizlemesine izin verdi. Tiksinişmiş gibi durmuyordu hatta Elizabeth her gün karşısında kusuyormuş gibi rahat davranmıştı. Bu, kadına kendisini daha iyi hissettirdi. Andrew ise bambaşka düşünceler içerisindeydi. Az önce karısının midesi onu öpme fikriyle mi bulanmıştı? "Bu kadar uzaklaştırmış olamam kendimden," diye kendi kendisini sakinleştirmeye çalıştı.

"Gerard'ı çağıracağım, gerekirse bu kaleye İskoçya'nın en iyi hekimlerini getireceğim. Günlerdir hastasın, daha fazla bir şey yapmadan bu halini izleyemem."

"Hayır!"

Panikle yaptığı itiraz yüzünden gözlerini devirdi Elizabeth. Açıklama yaparak durumu düzeltmeye çalıştı.

"Daha önce de böyle olmuştum unuttun mu? Kaleye ilk geldiğim zaman üzüntü ve sıkıntıdan hastalanmıştım ama sonra geçti. Yakında yine düzelirim. Merhemmin kokusu yüzünden fena oldum."

"Tamam, rahibem. Sen nasıl istersen öyle olsun. Ama yakında düzelmezsen itirazlarını kabul etmeyeceğim."

Gülümseyerek onayladı kocasını kadın. Sonra odasına gitmek için izin istedi ancak çalışma odasının kapısı çalınca onları rahatsız etmeye cüret edenin kim olduğunu görebilmek için yerinden kıpırdamadı.

Thomas'ın hizmetinden sorumlu olan kız tedirgin adımlarla yanlarına geldi ve reverans yaparak çekingen hatta üzgün bir ses tonuyla konuştu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim ama bir haber vermek zorundayım. Thomas'ı az önce kaybettik, çok üzgünüm."

Duyduğu acı haberin etkisiyle bir an kıpırdıyamadı Elizabeth. Sonra kulakları sağır edebilecek bir feryat yükseldi dudaklarından. Kocasını engel olamadan koşarak odadan çıktı.

Thomas'ın odasına giden yolda nasıl ilerlediğini, koridorları ne halde geçtiğini bilmiyordu. Ayağı elbisesinin eteğine takılıp düştüğünde, dizlerindeki acıyı önemsemeden toparlanıp koşmaya devam etti. Thomas'ın odasına geldiğinde ise içerideki iki hekimi gördü. Gerard ve adının Colum olduğunu sonradan öğrendiği yaşlı kale hekimi eşyalarını topluyorlardı. Thomas'ın cansız bedeninin üstü örtülmüştü. Yatağında tüm savunmasızlığıyla yatıyordu. Gözyaşlarını daha fazla tutamayan Elizabeth yatağın yanına diz çöktü ve bir baba gibi gördüğü yaşlı adamın bedenine sarıldı. Ne kadar o vaziyette kaldığını bilmiyordu. Yerden kalkmasını sağlayan şey kocasının güçlü kolları oldu.

Acısını içinden çekip almak isteyerek sıkıca sarıldı karısına Andrew. Gözyaşlarını tek tek sabırla silip gözlerinden öptü.

"Artık onu bırakmak zorundayız güzelim, lütfen."

Sessiz bir teslimiyet içinde başını Andrew'un omzuna gömdü kadın. Hiçkırıklarla sarsılan bedenini tüm şefkatiyle kucaklayarak sevdiği kadını odalarına götürdü adam. Tanıdık yatağa uzandığında nerede olduğu çok da umurunda değildi Elizabeth'in. Dizlerini karnına çekerek kürklerin altına girdi.

Andrew karısını çaresiz bakışlarla izledi. Hiç olmadığı kadar aciz hissediyordu. İyileştirmeye, mutlu etmeye çalıştıkça başarısız oluyordu. Bir an evvel toparlanabilmesi için elinden geleni yapmak zorundaydı.

"Karımdan vazgeçmeyeceğim," diye karanlık odada boşluğa doğru fısıldadı.

1 HAFTA SONRA

Dağları süsleyen bembeyaz kara hayranlıkla baktı Elizabeth. Kürklü pelerinine sıkıca sarınmıştı ve her gün olduğu gibi Thomas'ın mezarı başındaydı. Elini karnına götürüp hâlâ varlığından emin olamadığı bebeğinden güç aldı. Geçen gün Gavina tarafından azarlandığından beri daha az ağlıyor

ve daha çok yemek yiyordu. Eğer hamileyse bebeğini düşünmek zorundaydı.

Biraz uzağında, bir ağacın gövdesine yaslanmış kendisini izleyen kocasına baktı. Günlerdir her isteğini yerine getiriyor, yanından bir an bile ayrılmıyordu. Eskisi gibi kalenin kuzey kanadına taşınmasını sağlamıştı ve Elizabeth itiraz edecek gücü kendinde bulamamıştı. Andrew'un ilgisine muhtaçtı. Elini uzatarak yanına çağırdı, yardımıyla ayağa kalkarken saçlarına bir öpücük kondurmuştu adam. Kol kola tepeden aşağı yürüdüler. Kaleye gelince kürkünü odasına çıkana kadar çıkartmadı Elizabeth, iyice soğuyan hava yüzünden sürekli üşüyordu. Julie'nin hazırladığı küvette sıcak suyun etkisiyle rahatladıktan sonra yas elbiselerini giyip ıslak saçlarını tardı. Soru sorulmadığı sürece konuşmuyor, nezaket kuralları bunu gerektirmediği sürece gülümsemiyordu.

Yine kollarını göğsünde birleştirerek pencerenin önüne gitmişti. Kayalıklara vuran dalgaları izlerken, odaya giren Andrew'u ayak seslerinden tanıdı. Kollarına tartanını sararak beline sarılmıştı adam.

"Sesini özledim Eliza'm. Kafama bir şeyler fırlatmanı, bağırıp hakaretlerinle bu kalenin duvarlarını inletmeni... Ama en çok kahkahalarını özledim."

Kocasına yüzünü dönerek kollarından sıyrıldı.

"En son ne zaman güldüğümü hatırlamıyorum ama gülüşümü öldüren Thomas'ın yokluğu değil, Lordum. Bazen her şey öyle ağır geliyor ki nefes alamıyorum."

Sıkıntıyla iç geçirdi Andrew. Günlerdir çabalıyordu ama Elizabeth kocasından her an biraz daha uzaklaşıyordu. Umutsuzca karısının kollarından tutup bedenlerini birbirine yaklaştırdı.

"Ben de nefes alamıyorum Elizabeth, ne yapmam gerektiğini bilmeden mücadele ediyorum. Görmüyor musun?"

"Kavga etmek istemiyorum Andrew. Kendimi iyi hissetmezken sırf sen rahat et diye etrafıma gülücükler mi saçmıyorum?"

"Mutlu değilsin çünkü mutlu olmak için gayret etmiyor-

sun. Evliliğimizden, ailemizden, değer verdiğin her şeyden tek tek vazgeçiyorsun, Elizabeth."

"Evliliğimizden ortak bir kararla vazgeçtiğimizi sanıyordum, Lordum. Şimdi yaşanan her şey için beni mi suçlayacaksun? Yoksa sesimi özlediğin için sinirlerimi mi bozmaya çalışıyorsun?"

Kısa süre önce sevdiği birini kaybetmişti Elizabeth. Andrew'un, elinde kalan tek ailesi olduğunu biliyordu, birbirle sahip çıkmaları gerektiğini... Thomas ona hep aşkına ihtiyacı vardı. Uzun zamandır özlemini çektiği şeyleri duyururdu. İçinde sağduyulu bir taraf boş yere kurtularak yatağa nü söylüyordu ama huysuz tarafı ağır geliyordu. Andrew da yatağın önünde diz çökerek ellerini tuttu ve gözlerinin içine bakarak konuştu.

"Nefes alamıyorum çünkü sen yanımdayken bile benden uzaksın. Üşüyorum çünkü kalbim karımın aşkıyla ısınmıyor. Gülüşünle içimi aydınlatmadığın için karanlıktayım. Söyle misin Eliza, günlerdir karısından vazgeçmiş bir adam gibi mi davranıyorum? Aşkını yeniden kazanmak için çabalar duruyorum. Yanlış anlama lütfen, bunun için şikâyet etmiyorum ama mücadelenin sonunda kazanmam için bir umut olmadığını hissetmeye başladım. Her an biraz daha kaybediyorum seni. Bir gün bize yeniden şans verebilecek misin güzelim? Bunu bilmeye ihtiyacım var."

Ellerini geri çekmeye çalışarak gözlerini kaçırdı Elizabeth. Kocasını bir elini serbest bırakıp çenesinden tuttu ve gözlerine yeniden bakmaya zorladı.

"Bir şey söyle Elizabeth. Bana, bizim için nasıl savaşacağımı göster yalvarırım. Ben ne yapacağımı bilmiyorum, seni kaybetmeye dayanamıyorum lütfen. Kalbim nasıl sevmem gerektiğini daha yeni öğreniyor. Aşk acısıyla sına beni sevgilim. Yokluğunla terbiye etme, seni her şeyden ve herkesten çok seviyorum İngiliz kızı! Benim huysuz, köylü rahibem... Gökten kollarıma düştüğün andan beri kendimden habersiz

seviyorum seni."

Kalbi özgürlüğüne kavuşurken duyduklarının etkisiyle gözlerinden mutluluk yaşları döküldü Elizabeth'in. Sonunda bu barbar İskoç aşkını itiraf edebilmişti. Uzun zamandır hayalini kurduğu şeyi kavuşmuştu kadın. Aşktan nefesi kesildiği için kuracak cümlesi yoktu. Bu yüzden tutku dolu öpücüğüyle cevapladı kocasını. Dokunuşlarıyla affetmiş sevgilisini. Bizzat başlatığı fırtınayı sadece Andrew'un kollarında aşk sarhoşu olarak dindirebilirdi.

Hayaller

Ayaklarını gıcıklayan beyaz köpüklere bakıp kıkırdadı Elizabeth. Ardından bedenini ısıtan güneşin aydınlatmış yüzüne şevirdi bakışlarını. Ne kadar harika bir gündü bu böyle! Derin bir nefes alarak denizin güzel kokusunu içine çekti. Dalga seslerini dinleyerek sonsuza dek sahilde yaşayabilirdi. Tabii, bunun için Andrew'un da yanında olması gerekiyordu. Sahi o neredeydi? Başını şevirdi ve gözlerini kısıp ağaçların arasında koxasını aradı. Tam umudunu kesip önüne döndüğü sırada esen sert rüzgârla yüzü-mü buruşturdu. Tenini ıslatan yağmur damlaları yüzünden irtildti. Hava nasıl bir anda bu şekilde değişebilirdi? Şaşkınlıkla etrafına bakıp, sığınacak bir yer ararken ormandan gelen bir başka ses üzerine arkasına döndü Elizabeth.

"Anne!"

Önüne düşen bir bukleyle minik elleriyle arkaya iten kızı, deniz manisi gözlerinde sıvıcık bir ifadeyle kendisine doğru koşuyordu.

"Anna, benim güzel meleğim."

Elizabeth de koşarak kızına sarıldı ve onu kollarının arasında döndürerek kucağına aldı.

"Dougal ve Connor saçlayımı bozdu. Onları sana söyleyeceğimi dediğinde de dil çıkaydılay."

"İnanamıyorum. Ben şimdi onlara kızarım tatlım sen merak etme. Kimse benim güzel meleğimi üzemez."

Kızının kumral saçlarını okşadıktan sonra kumbul yunaklarını dıyarsya öptü. Yani Andrew'un sesini duyana kadar...

"Haklısın güzelim, kimse benim kızımı üzemez."

"Baba!"

Elbette, bir kız hangi yaşta olursa olsun Andrew Donavay'ın şekimine kapıldığı an ona hayran olurdu. Kızı da babasını taparcasına

seviyordu. Annesinin kollarındaki kurtuluşu koyarak Andrew'un boynuna attı.

"İşte benim küçük sevgilim!"

Kızını öpücüklerle boynun adam yanı gözle karısına da bakarak göz kırpmayı ihmal etmemişti. Elizabeth bu manzarayı mutlulukla izlerken yağmurun durduğunu ve gökyüzünün yeniden mavinin en güzel tonuna büründüğünü fark etti.

"Drew, az önce gökyüzüne ne olduğunu gördün mü? Sanki fırtına çıkacak gibiydi."

Kızlarını kucağından indirdikten sonra karısını kollarına alan adam, sol yanağındaki tapılası gamzesini göstererek güldü.

"Güzel havadan şikâyetçi misin yoksa rahibem?"

"Asla."

"Sevindim çünkü bizim için artık sadece güneşli günler var. Bu daha fırtınayı görmeyeceksin."

Sözlerini, dudaklarına tutkulu bir öpücük bırakarak noktalamıştı. Elizabeth arsızlıkla kollarını adamın boynuna doladı ve daha fazlasını istedi. Eğer çocuklarının kıkırdamasını duymasaydı istediğini de alacaktı.

"Babam annemi ağzından öptü."

"Lanet olsun, bir kardeşimiz daha mı olacak şimdi?"

Connor'un sevimliliğinin aksine Dougal, ailenin en büyük oğlu olarak kardeş istemediğini her fırsatta dile getiriyordu. Elizabeth d-lerini beline koyarak oğullarına döndüğü sırada Anna da tüm tadıyla konuştu.

"Babam annemi seviyoy, o yüzden öpüyoy. Babalar anneleri çok seveyse ağzından öpeymiş."

Bunu, küçük kızlarına öğreten kişi şüphesiz kocasıydı. Ona azarlayan bir bakış göndermek ve aşkla bakmak arasında bir şey yaptıktan sonra yeniden oğullarına döndü kadın.

"Dougal Thomas Donavay, lanet ederek konuşmaman gerektiğini sana daha kaç kez söylemeliyim?"

Ağabeyi azar işitince bu durumu komik bulduğu her halinden belli olan Connor'a döndü bu sefer.

"Ortada güllünecek bir şey göremiyorum, Connor James Donavay. Siz iki vahşi ne zaman birer lorda dönüşeceksiniz? Anna'nın

şıklarını bozmamalısınız. Kız kardeşiniz sizden küçük ve siz onu koruyacağınıza, yaramazlıklarınıza ortak edip uğraşıyorsunuz."

Günde kim bilir kaç kez yedikleri azarlardan birini daha dinletene birer öpücük kondurdu, Leydi. Bu canavarların göündükleri kadar masum olmadıklarını bilse de çocuklarına kızamıyordu. Zaten asıl kızması gereken koca bebek, ellerine tahya kılıfları vererek çocuklarını ağaçların altındaki gölgeliğe göndermişti bile.

"Onlarla birlik olup beni sürekli delirtmene rağmen kızamıyorum sana."

Karısının beline sarılarak kıkırdadı ve boynunu öpücükleriyle gıdıkladı Andrew.

"Çünkü çok yakışıklıyım. Hem de o kadar yakışıklıyım ki çocukları doğurmadan yapamıyorsun."

Kahkaha atarak kocasını kendisinden uzaklaştırdı Elizabeth. "Ve bugün yeni bir tanesine hamile kalmaya hiç niyetim yok."

Kol kola piknik yaptıkları ağacın altına döndüklerinde koşuran çocuklar el sallayarak babalarını yanlarına çağırıyorlardı. Julie'nin kucağındaki bebeği, Elizabeth kendi kollarına yerleştirirken eğilip bebeğin alınına ve karısının dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı Andrew. Ardından koşarak çocuklarının yanına gitti. Küçük kızı ağlayarak uyanana kadar Elizabeth de yüzünde apsar bir gülümsemeyle onları izlemişti. Bu ağlama sesi başka bir gürültüye dönüşünce tatlı niyasy aniden bölündü ve gerçek dünyaya dönmek zorunda kaldı, Hawthorne Leydisi.

Odaya girmesine izin vermediği Julie'den kahlavı tepsiğini aldıktan sonra Elizabeth'i uyandırmamaya özen göstererek odalarındaki ufak masayı hazırlamıştı Andrew. Fakat uykusunda keyifle mırıldanan kadın, dikkatini çekince masanın yanındaki sandalyeyi büyük bir gürültüyle düşürdü. Ardından sessiz bir küfür savurarak sakarlığına lanet etti.

Kıpırdanarak gözlerini açtı Elizabeth. Şaşkın bakışlarını

odada gezdirirken gözlerinde hayal kırıklığı vardı. Sonunda bakışları Andrew'u bulduğunda miskinlikle gülümsedi.

"Günaydın kocacığını."

"Günaydın güzelim, sana kahvaltı hazırlamaya çalışıyorum ama bunu bile beceremedim. Uyandırdığım için özür dilerim."

"Neredeyse öğlen olmuş, ben nasıl bu vakte kadar uyudum?"

Yatağın kenarındaki geceliğini alıp oturduğu yerde üstüne geçirdi. Düzelterek ayağa kalktı ve kocasının yanına gidip boynuna sarıldı.

"Kahvaltı için aşağıya inmeyecek miyiz?"

"Senden başka kimseyi görmek istemiyorum."

"Dünden beri benden başka kimseyi görmüyorsunuz zaten, Lordum."

"Sahi uykunda gülümsüyordun. Rüyanda ne gördün?"

Hatırlayınca özlemle iç geçirdi Elizabeth. "Çok güzel bir rüyaydı, elimde olsa sonsuza dek uyanmazdım."

"Elizabeth Anna Donavay, rüyanızda ne gördüğünüzü söyleyecek misiniz?"

Andrew'un sabırsız sesini duyunca kıkırdadı kadın. "Kocamı gördüm, Lordum ve doğmamış çocuklarımızı."

Adam keyifle gülümsedi. Karısının gelecekle ilgili rüyalar görmesi hoşuna gitmişti. "Çocuklarımız derken? Tam olarak kaç taneydiler, Leydim?"

"Dört tane, iki oğlan ve iki kız. Sahildeydik, her zaman piknik yaptığımız ağacın altında ama kocaman bir aile olarak. Sen çocuklarla birlik olmuş beni delirtiyordun."

"Fazlasıyla gerçekçi bir rüyaydı desene. Aferin bana, peki dört çocukla yetineceğimi sana düşündürten nedir?"

Kendini tutamayarak kâhkahasının odayı doldurmasına izin verdi Elizabeth. "Rüyamda da beşinci konusunda beni ikna etmeye çalışıyordun."

"Seni çok fazla seviyorum ve rüyayı gerçeğe dönüştürmek için elimden geleni yapacağım güzelim, söz veriyorum."

"Biliyorum ama ya çocuğumuz olmazsa?"

Hamile olmama ihtimali genç leydinin içini korkuyla dolduruyordu. Kalbini ferahlatan ise kocasının sözleri oldu.

"O zaman dört çocuk yerine benimle uğraşmak zorunda kalırsın. Emin ol istediğim zaman koca bir bebeğe dönüşerek başını ağrıtabilirim. Bu arada az önce seni seviyorum dedim ve cevabın biliyorum mu?"

Kibirle sırttı Elizabeth. "Biliyorum ve bu beni dünyanın en şanslı kadını yapıyor."

"Sanırım hak ettiğim cevap bu. Cidden berbat bir hismiş."

"Kesinlikle."

Karşılıklı gülüşmeler eşliğinde sonunda kahvaltılarını bitirip hazırlandılar. Bir bebek gibi giydirilmek ve bu kadar şefkat görmek Elizabeth'in çok hoşuna gidiyordu. Dünden beri ne istese yapıyordu Andrew. Bunu fırsat bilip Gavina konusunda konuşmuş, kardeşi ile ilgili hatalarını anlatmıştı. Genç kızın ondan aslında ilgi ve sevgi beklediğini söylemişti. Yapmış hatanın büyüklüğünü, olayları karısından dinleyince anlayabilmişti adam. Sonuçta Elizabeth, Gavina'ya dostça yaklaşarak duvarlarını yıkmasını sağlamıştı. Aynı şeyi Andrew da başarabilirdi. Özellikle o duvarların oluşumundaki payı düşünülecek olursa bunu kardeşine borçluydu.

Kocasının gömleğini düzeltirken sordu Elizabeth. "Bugün neler yapmayı düşünüyorsun?"

"Seni özleyeceğim."

"Bu romantik halin gittikçe ürkütücü olmaya başladı. Ciddi bir cevap verecek misin?"

"Halime alışsan iyi edersin. Bugünkü planlarıma gelecek olursak kalede olmayacağım. Malcolm'la beraber klanı bağlı köylerden birine gideceğiz. Dün haydutlar saldırmış gidip durumlarına bakacağım. Toprak sahibi olarak insanların sorunlarını dinlemeliyim."

Anlayışla başını salladı Elizabeth. Kendi aklındakileri uygulayabilmesi için kocasının kaleden gitmesi iyiydi ama Thomas'ı kaybettiğinden beri biraz daha hassaslaşmıştı.

"Yine de kendine dikkat et. Senin için endişelendiğimden

değil sadece dul kalmak için fazla genç olduğumu düşünüyorum."

"Sen gördüğüm en kaba kadınsın, Eliza Donavay."

Kahkahaları birbirine karıştı ve uzun bir vedanın ardından kaleden ayrıldı Andrew. Elizabeth ise aklındakileri uygulamaya bilmek için hızla harekete geçti.

"Dur biraz, kaleden gizlice çıkıp şehirde bir ebeye gitmek ve Andrew'a yakalanmadan geri dönmek istiyorsun, doğru mu anladım?"

Gavina'nın şaşkınlıkla açılan gözlerine tüm ciddiyetiyle baktı Elizabeth.

"Andrew kalede değil ve ben bir ebeye, burada muayene olarak kimsenin bunu öğrenmesini istemiyorum. Eğer hamile değilsem kocamı boşuna heveslendirmemeliyim."

"Başka bir sebebi yok değil mi?"

"Daha kaç kez söylemeliyim? Dün Drew'la barıştık ve onu kandırmak, kaçıp gitmek gibi bir niyetim yok. Olsaydı bile her durumunda yardım edeceğine söz verdiği için senden saklamazdım."

Kısa bir an şüpheyle süzdükten sonra ikna oldu Gavina. İş bölümü yaparak peşlerine kimseyi takmadan kaleden nasıl çıkabileceklerini düşündüler. Bunun için suç ortaklarına ihtiyaçları vardı. Julie'nin görevi kalede her şeyi Andrew'a rapor eden sağ kolu Royce'u oyalamaktı. Bunun için biraz süslenip tatlı bir gülümsemeyle yanına gitmesi yeterli olmuştu müstakbel nişanlısının. Tabii, öncesinde Julie'nin ağabeyi Rupert kandırılarak, kaleden çıktıklarında leydilere eşlik etmesi için ikna edilmişti. Bu ikna aşamasında tuhaf şekilde, Gavina yardımcı olmuştu.

Elizabeth, onu olaylara pek de dahil etmeden her şeyi kaleden arkadaşlarıyla gurur duydu. En kalın pelerinlerini giyip Gavina ile beraber ahırlara gittiklerinde teşekkür cümlelerini sıralamakla meşguldü.

Rahibe ve Gavina'nın beyaz atı Şahin hazırlandı. Hayvanın ismini duyunca kıkırdadı Elizabeth. Gavina'nın isminin arasında böyle bağlar kurmak başka bir gelenek miydi? Ne fazla tuhaftı.

"Şahin'e bu ismi sen mi verdin Gavina? Yoksa kardeşlerinin hediyesi mi?"

Soru üzerine birden yüzü asıldı genç kızın. Sanki hatırlamak istemediği anılar gözünün önünde canlanmış gibi kaşlarını çatı.

"Babamın cenazesi için Drew, Hawthorne'a döndüğünde yanında arkadaşı Ewan Macleod vardı. Şahin bana onun on beş yaşına girdiğim gün verdiği doğum günü hediyesi. Seçtiği isimden ne kadar yaratıcı ve zeki bir adam olduğunu anladığımı umuyorum."

Sesinde biraz alay ve fazlasıyla aşağılama vardı. Ancak Elizabeth bunu fark edemeyecek kadar kendi sorunlarıyla meşguldü. Her yer karla kaplıyken Rahibe ile yolculuk yapmak güvenli miydi? Bebeğinin varlığından emin olmaya çalışırken ölümüne sebep olmak istemiyordu. Gavina, kaleden çıkmak için uydurdukları bahaneyi anlatırken sakinleşmek için atını okşadı.

"Kontes Donavay önce Thomas'ın mezarına gidecek, sonra da biraz dolaşıp temiz hava alacağız. Yanımızda lordumuzun en güvenilir iki adamından biri var. Bu yüzden aptal gibi bakmak yerine önümüzden çekil Fergus."

Azarlanan asker ne yapacağını bilemeden etrafına bakındıktan sonra Gavina, Şahin'i üstüne sürünce geri çekilmek zorunda kaldı. Elizabeth de fısıldadığı dualar eşliğinde Rahibe'ye bindi ve arkadaşını dikkatlice takip etti.

İki Hawthorne leydisi yüzlerini ustalıkla kapamış büyük bir ciddiyet ve sessizlik içinde ormanda ilerliyorlardı. Şehirde kimse tarafından fark edilmeden ebenin evine girmenin tek yolu buydu. Rupert bir eli kılıcının kabzasında ve gözleri ağaçların arasında gezinirken onlardan tarafa pek bakmıyor-

du. "Bizim için neden Andrew'a ihanet ediyor?" diye merakla düşünmekten kendisini alamadı Elizabeth. Sonra, şu an çok daha fazla merak etmesi gereken şeyler olduğunu hatırlayarak yutkundu. Ebinin evini gördüğünde hayatının en uzun yolculuğunu geçirmiş gibi rahatlayarak Rahibe'den indi.

"Eliza, sen oyalanmadan içeri gir. Biz kimsenin gelmediğinden emin olmak için köşede bekleyeceğiz."

"Saçmalama Gavina, hava çok soğuk. Dışarıda hasta olursun."

"Ben bu şehirde doğdum Eliza, biraz soğuktan bir şey olmaz merak etme. Ayrıca vaktimiz az biliyorsun kimse peşimize düşmeden dönmeliyiz."

Daha fazla itiraz edemeden evin önüne gelip kapıyı çaldı Elizabeth. Önceden yüklü bir rüşvetle haber yollanmış olan Nessie sayesinde orta yaşlı kadın kendisini bekliyordu.

Ebe kadın, Kontes Donavay'ın kim olduğunu bilmeden içeri aldı. Kıyafetleri kim olduğunu belli edecek kadar pahalı değildi ama sıradan bir köylü olmadığını anlayacak kadar da düzgündü. Kendisine ödemesi yapıldığı sürece kadın için karşısındakinin kim olduğunun pek de önemi yoktu. Elizabeth pelerinini çıkararak rahatsızlık verici divana uzandı. Eteğini kaldırdı ve ellerini karnına götürüp Tanrı'ya yalvarmaya devam etti. Kadın sonunda işini bitirerek kalkması için izin verdiğinde kıyafetlerini topladı. Elini kalbine götürüp hayatının en güzel cümlesini duyduğunda ise sevinçten hıçkırarak ağladı.

Hamileydi! Karnında âşık olduğu adamın, kocasının bebeği vardı. Sonsuza dek mutlu yaşayabilmeleri için hiçbir engelleri kalmamıştı, rüyası gerçek olacaktı. Andrew ve çocuklarıyla kocaman bir aile olup beraber yaşlanacaklardı. Ne kadar mutluluktan uça da evden çıkıp Rahibe'ye binerken olabildiğince dikkatli davrandı.

Gavina ile Rupert'in onu bekledikleri köşeyi döndüğünde mutluluktan sırıyordu fakat gördükleriyle yüzündeki gülümseme komik bir şekilde donup kaldı. Albert, yakasına yapıştığı Rupert'in yüzünü yumruklarıyla süslüyordu. Andrew

ise kollarından tuttuğu Gavina'yı sarsarak karısının nerede olduğunu soruyordu.

Herkes, Rahibe kişneyince geldiğini fark etti. Andrew yavaşla hızla ilerleyip kucaklayarak attan indirdi. Ardından yıldırdır görüşmemişler gibi özlemle sarıldı.

"Neler oluyor burada?"

Tüm şaşkınlığıyla sormuştu kadın. Nihayetinde onlardan izin almadan dolaşmaya çıktıkları için bu kadar olay çıkmış olamazdı. Gavina öne atılarak Andrew'un karşısına dikildi.

"Eliza'nın bir suçu yok. Ben ona yalan söyleyerek kandırdım."

"Gavina! Ne yalanından bahsediyorsun sen? Biz sadece biraz dolaşmaya çıktık, Rupert da bize eşlik etti. Ben midem kötü olunca yanlarından ayrıldım. Tanrı aşkına burada neler oldu ben yokken?"

Elizabeth ustaca söyleyebildiği yalana inanamadı. Böyle bir ortamda bebek müjdesi veremeyeceği için bu açıklamayı uygun görmüştü ama kendi yalan söyleyebilme kabiliyetinden etkilenmediğini de söyleyemezdi.

Andrew karısının saçlarını okşarken Albert konuştu. "Bu şerefsiz kız kardeşimizi öpüyordu!"

Vurmak için yeniden elini kaldırıncı Gavina müdahale etti. "Yeter artık Albert! Rupert bana istemediğim hiçbir şey yapmadı!"

Elizabeth şaşkınlıkla olan biteni izlerken Albert'in öfkesi kız kardeşine yöneldi. Yüzünde tehditkâr bir ifadeyle üstüne yürüdü. Fakat onu durdurup önüne geçen Andrew oldu.

"Kız kardeşimize mi vuracaksın Albert? Kendinize gelin, bu meseleyi kaleye döndüğümüzde konuşacağız. Soğukta kadınlar hasta olmadan gidelim. Gavina, atına bin. Malcolm kaçmaması için Rupert ile sen ilgilen ve Albert'in bir daha saldırmamasına izin verme."

Herkes toparlanarak atlara binerken Elizabeth'i, Rahibe'ye bindirip arkasına geçti.

"Vahşi ne olacak?"

"Vahşi yolu kendisi bulur, peşimizden gelecektir."

Başını sallayan kadının üşüyen ellerini, kendi elleri arasına aldı. Elizabeth de az önce öğrendiği gerçeği sindirmeye çalışarak başını kocasının göğsüne yasladı. Gavina'nın sakladığı sır Rupert mıydı? Kaleye döndüklerinde Andrew ne yapacaktı? Ormandaki sakinliğini orada da koruyabilecek miydi? Arkadaşı için endişelenerek eve gidene dek gözlerini kapatıp dua etti.

Kalenin avlusu nal sesleriyle dolduğunda Royce, lordunu karşılamak için çoktan yerini almıştı. Andrew attan asker çavkılığıyla inip karısını kucakladı.

"Rupert'i zindana götürün, sonra çalışma odama gel Royce. Albert ve Gavina; siz de çalışma odamda beni bekleyin. Geldiğimde ikinizi de tek parça bulmak istiyorum."

Elizabeth'i kucğıından indirmeden kaleye girdi.

"Ne yapıyorsun Drew? Herkes bize bakıyor, ben yürüyebilirim bir şeyim yok ki!"

"Bir daha gözümün önünden kaybolmadan odana gittiğinden emin olmak istiyorum sevgilim."

"Gavina ile konuşurken orada olmak istiyorum. Albert çok sinirli ve senin aklından ne geçtiğini anlayamıyorum. Yanlış bir şeyler yapmanızdan korkuyorum."

Merdivenlerde durarak kadının gözlerine baktı Andrew.

"Gavina'mın senden cesaret alıp yalan söylemesini istemiyorum. Ayrıca kız kardeşimize zarar verecek değiliz. Ne yapacağımıza karar vermeden önce neler olup bittiğini anlamalıyız. Sen zaten son zamanlarda çok yıprandın bu meseleyle ilgilenip kendini yorma güzelim."

"Aile içinde halledeceğiz diyorsun yani."

Kırgın ses tonuyla surat astı Elizabeth. Sanki kucğıında değilmiş de karşılıklı iki koltukta sohbet ediyormuş gibi rahattı kocasıyla konuşurken.

"Benim ailem sensin rahibe ama bu konu fazla hassas ve

biraz daha burada konuşmaya devam edersek sakat kalacağım."

"Efsane Fırtına bir kadını taşırken bu kadar şikâyet edecek deselerdi asla inanmazdım. Gerçekten hakkında anlatılanlar abartıdan ibaretmiş."

Kuzey kanadına giden merdivenleri karısının satışmalanına cevap vermeden çıktı adam. Odalarına girdiklerinde ya-
tağın üstüne nazikçe bıraktı, saçlarına bir öpücük kondurdu.
Ardından kulağına fısıldadı.

"Ömrüm boyunca taşıyacağım kadın için gücümü
tasarruflu kullanmak istiyorum sevgilim. Şimdi uslu bir kız
ol ve burada dinlen."

Engelleylemediği merakı, karnındaki bebeğin sevinci ve
duygu karmaşasıyla Andrew'un arkasından öylece baktı Eli-
zabeth.

Odada iki elini karnına koymuş aynada kendisine bakar-
ken, Nessie yanına gelip reverans yaptı.

"Bugün oldukça iyi görünüyorsunuz, Leydim."

"Teşekkür ederim, Nessie. Aşağıda neler oluyor haberin
var mı?"

"Ben de bunun için gelmiştim efendim. Lordumuz bir
sürü insanı odasına tek tek çağırıp görüştü. Leydi Gavina'ya
odasından çıkmaması için emir verildi. Neler olduğunu an-
layamadım çünkü her şey gizli tutuluyor."

Elbette, kız kardeşinin onuru söz konusuyken ormanda
yazananları kimsenin bilmemesi için önlem almış olmalıydı
Andrew. Aklından ne geçirdiğini keşke bilebilseydim, diye düşün-
dü. Odada bir işe yaramadan oturmak yerine Gavina'nın ya-
nına gitmeliydi.

"Anladım Nessie, ben Leydi Gavina'yı ziyarete gideyim o
halde tek başına sıkılmasın."

"Bağışlayın Leydim ama yanına kimsenin gitmemesi ko-
nusunda kesin emir verildi. Ayrıca Kont Donavay çalışma

odasında sizi bekliyor. "Karıma söyle odada meraktan kıvranaçağına yanıma gelebilir," dedi. Sözlerini tam olarak ilemem konusunda ısrarcıydı."

Gözlerini devirerek iç geçirdi kadın. Çalışma odasına gidene kadar Gavina'yı düşünüp dua etti ve kapıda gördüğü Royce'a kaşlarını çatarak baktı.

"Julie'yi bugün yalnız bırakma Royce. Rupert'in durumu yüzünden üzgün olmalı ve bu arada şu meseleyi atlattuktan sonra düğününüzü yapalım artık."

"Emredersiniz, Leydim."

Odaya girdiğinde ellerini beline koyarak kocasının karşısına dikildi.

"Neler oluyor Drew?"

"Şu haline bak, asil bir leydi kocasının karşısında ellerini beline koymaz."

Sesindeki alaycılık ve gözlerindeki muzip pırıltı olmasaydı da sözlerinden alınmazdı kadın. Omuz silkererek karşılık verdi.

"Ben yarı İngiliz bir köylü kıyıyım. Seninle evlenene kadar saraya bile gitmedim unuttun mu?"

"Şükürler olsun ki gitmedin yoksa seni Edward'ın elinden alıp, onu öldürdüğümde iki ülke arasındaki savaş çok daha baş edilemez olurdu."

Elizabeth farkında olmadan gülümsedi. Kocasının gözünde İngiltere kralını etkileyecek kadar güzel olduğunu duy-mak gururunu okşamıştı. Sonra odaya gelmekteki asıl amacını hatırlayarak oturdu.

"Gavina ve Rupert arasında ne varmış?"

"Üç yıl önce Gavina kaleden kaçmaya çalışırken asıl derdi Rupert ile gitmekmiş. O zamandan beri gizlice görüşüyor-larmış."

"Yani sen Gavina'yı, Hawthorne'dan göndermediğin ya da kaleden ayrılmadığın zamanlarda olmalı. Çünkü yanında Royce ve Rupert olmadan savaşa katılacağını sanmıyorum. Bu durumda pek de görüşebildikleri söylenemez. Görüşebi-

kekleri kısıtlı zamanda her an birilerine yakalanma ihtimali varken."

Birden savunmaya geçmişti Elizabeth. Gerçi Andrew yaralanayan bir şekilde konuşmamıştı ama Gavina'ya bu kalede herkesin haksızlık yapmasından sıkılmıştı kadın.

"Ortada onu korumanı gerektirecek bir durum yok. Ben de durumun farkındayım. Gavina hayatında ilk kez birinden ilgi gördüğü için kendisini âşık sanıyor. Her zamanki gibi ailesine isyan etti ve bize karşı Rupert'ı savundu."

"Belki de gerçekten âşıkur."

"Rupert gibi bir adama mı?"

Sakinliğini korumak için çabalasa da hırsla ayağa kalku Elizabeth.

"Sizin kadar soylu olmadığı için mi yakıştıramıyorsun kız kardeşinin yanına? Önemli olan birbirlerini sevmeleri ve sana rağmen yıllardır gizlice görüştüklerine göre bence..."

"Lütfen Eliza, insanlar senin sandığın kadar iyi değil anla bunu artık. Rupert hareket eden her canlıya sarkıntılık eden, sarhoş, sorumsuz, ikiyüzlü herifin tekidir. Büyükbabanın kim olduğunu öğrendiğimizde bana olan sadakat yeminini bozup Albert ile iş birliği yaptı ve hakkında her şeyi anlatan mektubu Dougal'a o götürdü. Emri Albert'tan aldığı için affettim. Ama yıllardır çatım altında gizlice kız kardeşimin onuruyla oynamış. Gerçekten düzgün bir adam olsaydı karşıma geçip onunla evlenmek istediğini söylerdi."

"Belki de Fırtına'nın öfkesinden korkmuştur. Gavina da bence bu yüzden sana düşman."

Andrew derin bir nefes alarak ellerini saçlarından geçirdi.

"Bu ihtimali düşünmediğimi mi sanıyorsun? Her şeye rağmen eğer Gavina bu herifi gerçekten seviyorsa evlendireceğim dedim ama öyle şeyler öğrendim ki artık mümkün değil."

İlgiyle kaşlarını kaldırdı Elizabeth. "Ne öğrendin?"

"Şehirdeki iki büyük handan birinin sahibi Adair'in kızı Grace, Rupert tarafından kandırılmış ve şu an kamındaki beklele ortada kaldı. Babası bu rezaletten sonra kızına sahip

çıkmayacağını söylüyor. Karnı bilyütlünceye kadar zavallı kız kendisiyle evlenmesini bekleyip ailesinden durumu saklamış."

Genç leydi duyduklarından fazlasıyla etkilendi. Özellikle hamile bir kızın gidecek yeri olmadan ortada kalması, kimse tarafından istenmemesi kendisi de hamile olduğu için onu daha çok üzdü.

"Ama Gavina sıradan bir genç kız değil. Andrew Donavay'in kız kardeşini kandırmaya kimse cesaret edemez."

"Gavina, İskoçya'nın en asil leydilerinden biri. Saygı duyulan bir soydan geliyor ve onunla evlenip kaledeki konumunu iyileştirmek klanda herkesin isteyebileceği bir durum. Rupert'in planı Gavina ile kaçıp, sonrasında bize yakalanarak rezil ettiği kız kardeşimle evlenmesine izin vermemizi sağlamaktı şüphesiz."

Elizabeth ne diyeceğini bilemeden kocasının yüzüne baktı.

"Bu korkunç bir şey... Gavina'nın olanlardan haberi var mı? Hayatta güvenebildiği ilk ve tek insan tarafından hayal kırıklığına uğratılmış. Nasıl toparlanmasını sağlayacağız?"

Andrew yavaşça ayağa kalktı ve karısının beline sarılarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Konuştuğunda sesi itiraz kabul etmeyecek kadar kararlıydı.

"Gavina bunu hiçbir zaman öğrenmeyecek. Rupert'i kendisine yeni bir hayat kurmasını sağlayacak kadar destek olduktan sonra Hawthorne'dan göndereceğim. Tabii, Grace ile evlenmesi şartıyla. Kız kardeşim bunun benim kendisine yaptığım bir kötülük olduğunu düşünüp benden nefret etmeye devam edebilir. Ama insanlara olan güvenini kaybetmesine izin veremem. Zaten büyürken yalnız ve sevgisiz bıraktım. Daha fazla üzüлüp yanlışla sürüklenmesine izin vermeyeceğim."

Elizabeth hayranlıkla iç geçirdi. Şüphesiz Andrew mü-kemmel bir baba olacaktı. Boynuna sarılıp dudagina tutkulu bir öpücük bıraktı. Sonra aklına gelen soruyla geri çekildi.

"Peki, Gavina'dan bunu ne kadar saklayabilirsin ki? Rupert'a ne olduğunu bir gün öğrenecektir."

"O gün gelmeden Hawthorne'dan evli bir kadın olarak Rupert ile bir ilgisi olduğu sonunda ortaya çıkarsa rezil olur. İyi bir evlilik yapıp kendi hayatını kuramaz. Bu yüzden en kısa zamanda evlenip buradan gidecek. Böylelikle Rupert'ı buradan gitmek."

Aralarındaki mesafeyi arttırarak kocasını bu sefer eleştirdi Elizabeth.

"Evlilikten bahsettiğimiz farkında mısın? Gavina'yı öylece sevmediği bir adamla evlendiremezsin! Hem nasıl koca bulmayı planlıyorsunuz, Lordum?"

Kibirle gülümsedi Andrew. Masasının üstünden bir kâğıt alıp karısına verdi.

"Bu mektup bana üç gün önce Atmaca'dan yani Ewan Macleod'dan geldi. Gavina ile evlenmek istediğini söylüyor. İtiraf etmeliyim o zaman kendi evliliğimle fazla ilgili olduğum için bu konuda düşünmedim. Ama şimdi durup düşündüğümde kız kardeşim için daha iyi bir damat bulamıyorum. Ewan benim yıllardır arkadaşım, güvenilir ve iyi bir adam. Asil bir klan beyi ayrıca kadınları etkileyen bir görüntüsü var."

"Ve oldukça çapkın bir adam, bunu onunla tanıştığım akşam sen söylemiştin. Gavina'yı tanımadan öylece unvanına göre kendisine eş olarak seçebiliyor yani."

Andrew sakinleştirmek için karısının kolunu okşarken konuştu.

"Ewan, babam öldüğünde, bir süre bizimle beraber burada yaşayıp işleri yoluna koymama yardım etti. O zaman kendi babası yaşıyordu ve geçen sene babasıyla ağabeyini kısa süre içerisinde kaybedince ailesinin sorumluluğu ona kaldı. Klan-da yaşanan bazı karışıklıklar yüzünden bir an evvel evlenip bir varise sahip olması gerek. Kuzeni klanı yönetebilmek için arkasından iş çeviriyor. Gavina, Ewan için mükemmel bir eş

olacak. Ayrıca daha önce uzun bir süre misafirimiz olduğu için Ewan kız kardeşimi tanıyor."

Elizabeth adamı onaylamayan bakışlarla süzdü.

"Yine de karşılıklı çıkar ilişkisine dayanan bir evlilik bu. Macleod Klanı kuzeyde ve orada çıkacak bir karmaşayı kimse istemiyor. Büyük bir ihtimalle kralın emriyle verilmiş bir evlilik kararı."

"Kral Robert sadece bu konuda tavsiye verebilir. Aralarında uzak bir akrabalık olsa da Ewan kralının emriyle evlenecek biri değil. Bu Gavina'nın son şansı Eliza, ya Macleod Klanı'nın hanımı olacak ya da ölünceye dek burada bekâr ve saygınlığını yitirmiş bir kadın olarak yaşayacak. Üstelik aşkın insanın karşısına ne zaman çıkacağı belli değil. Tanıştığımız gün bizim birbirimize bu kadar âşık olacağımızı söyleselerdi inanır mıydın?"

Kocasının sonsuz maviliklerine bakarken ikna olmuştu kadın. Yine de Gavina'ya bu konuda seçim şansı tanıması için söz vermişti. Sıkıca sarılıp, boynuna bir öpücük kondurduktan sonra çalışma masasının diğer tarafına geçerek yerine oturdu Andrew.

"Şimdi bu meseleyi hallettiğimize göre asıl konuya gelelim. Bugün ne amaçla kaleyi terk ettiğini anlatmak ister misin güzelim? Ben seni dinlemeye hazırım."

Yutkunarak gözlerini kaçırdı Elizabeth. Elbette yalanına kocası inanmamıştı! Bunu düşünemediğine inanamıyordu. Aklına gelen ihtimalle kalbi sıkıştı.

"Gavina'yla ilgili konuyu bildiğimi ve arkandan iş çevirmelerine yardım ettiğimi düşünmüyorsun değil mi?"

Andrew gülererek arkasına yaslandı.

"Böyle bir durumun sonucunda Gavina'ya gelebilecek zararları tahmin edebilecek kadar zeki bir kadınsın. Bu olayda her şeyden habersiz, mağdur taraf olduğuna inanıyorum. Ama arkamdan bir iş çevrildiği de kesin. Eliza evliliğimizde artık sırlar olsun istemiyorum. Sen ne söylersen ona inanacağım ve konuşana kadar da bu konuda rahatsız etmeyeceğim. Bu arada..."

Küçük bir kutudan Rosalie'nin mektuplarını çıkardı. Elizabeth'in gözlerine bakarak yavaşça yırttı. Kâğıt parçaları masanın üstüne dağılmıştı. Gülümsedi ve konuşmasına devam etti.

"Her konuda seni dinlemeye hazırım. Bugüne kadar duyduğum, gördüğüm ne varsa unutacağım. Artık sadece karımın, sevdiğim kadının sözlerine değer veriyorum."

Odada derin bir sessizlik oldu. Şömineden gelen çıtırtılar dışında tek ses çıkmadan birbirlerine baktılar. Andrew tam pes edecekken Elizabeth merakına yenildi ve günlerdir bilecek istediği tek şeyi sordu.

"Madem aramızda sır kalmayacak o zaman sen de kavga ettiğimiz zaman nereye gittiğini bana söyleyeceksin. Sen gerçeği anlatmadan benim söyleyecek bir şeyim olmayacak."

Ciddi bir ifadeyle baktı Andrew.

"Pekâlâ, o kadınla tanışmadan rahat etmeyeceğini bilmiydim. Artık yalan yok, kaleye gelmediğim gecelerde yanına gittiğim kadına götüreceğim seni."

Müjde

İhşî'ye binmesi için elini uzatan kocasına öfke-
den kararan gözleriyle baktı Elizabeth. Bu barbar
İskoç'tan nefret ediyordu. Utanmadan karısını metresiyle
tanıştırmaya nasıl cüret ederdi? Aslında en çok kendisine kı-
zıyordu. Yüzleşmeye gücü olmadığı halde niye geçmiş sor-
guluyordu ki? Öğrenecekleri ne evliliğine, ne bebeğine ne de
ona iyi gelmeyecekti.

"Sabaha kadar burada bekleyemeyiz İngiliz, üşüyeceksin."

*Eğer bebeğimi olmasaydı donarak ölmeyi ihanetlekle yüzleşmeyi
tercih ederdim,* diye içinden söylendi. Kocasının yüzündeki ki-
birli gülümsemeyi yumruğuyla dağıtmak istiyordu. Kurduğu
hayalin etkisiyle ürperdi. Ne zaman bu kadar şiddet bağımı
olmuştu? Sonsuza dek sessiz kalamayacağını kabul edip cılız
sesiyle konuştu.

"Vazgeçtim ben, neredeyse hava kararacak. Odama gidip
dinlenmek istiyorum. Siz istediğiniz yere gitmekte özgürsü-
nüz, Lordum."

Arkasını döndüğü sırada beline sarılan bir çift güçlü kol
tarafından durduruldu. "Korkaklık etme Rahibe, sorunun
cevabını almak istemiyor musun?"

Kulağına fısıldayan adamın karnına dirseğini geçirip tutu-
şundan kurtuldu.

"O kadından korkacağımı sana düşündürten nedir? Ben
Hawthorne Kontesi'yim, emin ol korkması gereken ben de-
ğilim şu durumda."

Pekâlâ, işte şimdi Gavina gibi konuştum, diye düşündü kadın.
Unvanlarıyla övünüp güç gösterisi yapmak ya da karşısında-

bu şekilde tersleyerek hakkını bildirmek Cezma'dan beklencek bir davranıştı. Ama haklıydı. Kocası da o kadın da bunun hesabını verecekti. Üstelik en ağır şekilde cezalandırıldığından emin olacaktı. Andrew'un küçük bir kahkahayı sürdürüşünün arkasına gizlediğini fark ettiğinde suratını tıymazdı. Kimi kandırıyordu ki? Elizabeth kimsenin canını yakamazdı. Muhtemelen ağlayarak kaleye dönecek ve yaşamak zorunda kaldıkları için Andrew'a lanet etmekle yetinecekti her zamanki gibi.

Sonunda ona yeniden uzatılan eli tutup dikkatle Vahşi'ye bindi.

"Tam sana göre bir hayvan, ikiniz de öyle irisiniz ki aranızda pek bir fark göremiyorum!"

Hayvanla kıyaslanmaktan rahatsız olmuşa benzemiyordu Andrew. Karısının hırçınlığı her zamanki gibi çok eğlenceliydi. Cevap verme gereği duymadan Vahşi'yi harekete geçirdi, hızla şehre doğru sürdü. Batan güneş yüzünden evlerden gelen cılız ışıklar dışında ortalık karanlık ve sessizdi. Arka arkaya derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı Elizabeth. Kocasından nefret etmek istemiyordu. Yeni işlenmeye başlamışken kalbinde, yine ağrı hissetmeye hazır değildi. Üstelik artık bebeği vardı. Yolculuk boyunca kafasında korkunç yüzleşmeler yarattı ve sessizliğini korudu. Sonunda yirmin bir evin önüne geldiklerinde surların dışına çıkmışlardı.

Evin kapısı gürültüyle açıldı, genç çift henüz atan inmeden orta yaşlı bir kadın ellerini beline koyarak önlerine dikildi.

"Günlerdir neredesin sen Drew Donavay? Kulaklarından kapıya çivileyeceğim seni! Şu hale bak, bana misafir getiriyorsun ve haber vermiyorsun öyle mi? Sanırım bu tatlı hanımefendi karın, eğer karın değilse de seni öldürmem için buraya gelmen oldukça tuhaf olur. İntihar etmek için başka bir yol seçmeni öneririm evlat."

"Laire, seni gördüğümde ben de çok sevindim ve elbette karımı getirdim."

Vahşi'den inip Elizabeth'e de inmesi için yardım etti. Lai-

re, önce belirgin İskoç aksanıyla Andrew'a bir şeyler söyledi, ardından Elizabeth'e dönerek İngilizce konuştu.

"Lütfen içeri gelin."

Kısa sürede öğrenebildiği Galce birkaç kelimeden bazı-
larını duymak Elizabeth'i gülümsetmişti. Andrew'a hitap
ederek konuşan kadın; güzel kız deyip göz kırpmış ve "Hoş
geldiniz," demişti.

"Teşekkür ederim."

Kimsenin ondan beklemediği şekilde Galce cevap vererek
karşısındaki tatlı kadına gülümsedi. Andrew, Laire'in minik
tombul bedenine sarıldı. Elizabeth'e ise alay eden bakışları-
nı göndermeyi ihmal etmedi. Eve, beline dokunan kocasının
teşviki ve Laire'in iltifatları eşliğinde girmişti, Leydi.

"Laire beni büyüten kadın, Elizabeth. Üç Donavay çocu-
ğunun da bakımından kendisi sorumluydu. Kardeşlerime,
bana annelik yaptı. Bu hayatta sevdiğim ve beni seven ilk ka-
dın."

"Çok memnun oldum, Laire. Keşke daha önce tanışsay-
dık. Düğünde seni gördüğümü hatırlamıyorum."

Gülümseyerek Elizabeth'i kucakladı Laire.

"Benim gibi genç ve dul bir kadının Andrew gibi bir
adamla görülmesi doğru değil."

İki kadın karşılıklı gülüştü ama Elizabeth içten içe kocasını
suçladığı için utanıyordu. Andrew da bunu fark etti.

"En çok da karım kıskançlıktan delirdi. Eğer tanışsanız
durumu kabul etmek zorunda olduğunu anlar diye düşün-
düm. Çünkü bu çapkın adam İskoçya'nın en tatlı kadınından
vazgeçemez!"

Pembe, tombul yanaklara arsız öpücükler kondurdu. Lai-
re, sevgi gösterisinden kurtulunca Elizabeth'e döndü.

"Böyle güzel, tatlı bir karın varken geceleri benim evime
geldiğine inanamıyorum Drew! Yemin ederim tatlım, ço-
cukken zevk sahibi bir beyefendi olabilmesi için çok çaba-
ladım. Ama anne olduğunda anlayacaksın. Çocuklar bazen
kalın kafalı olabiliyor."

Elizabeth her an bu kadına biraz daha ısındığını hisse-

diyordu. Pelerinini çıkarıp oturdu. Andrew da söylenerek yanına yerleşmişti.

"Seni karımla daha yeni tanıştırdım. Biraz benim tarafımı tutamaz mısın? Yirmi yedi yıldır tanışıyoruz, bundan fazlasını beklerdim."

"Ben, bu güzel kızm gelip seni başımdan almasını ne kadar uzun zamandır bekliyorum haberin var mı? Sonunda seninle uğraşabilen biri daha var. Şükürler olsun. Tath Eliza, Biliyorum bu saygısız çocuk sana benden hiç bahsetmedi. Eğer bir kadına, insana değer verdiği ortaya çıkarsa efsane Fırına hakkında ne düşünürler?"

"İnsan olduğunu ve bir kalbe sahip olduğunu düşünürler. Ancak lordumuz için bu oldukça küçük düşürücü bir durum."

Karısının iğneleyici üslubuna homurdanarak karşılık verdi Andrew. Ardından kolunu omzuna atarak kendine çekti.

"Haksızlık ediyorsunuz hanımlar. Ben Eliza Donavay'ı taparcasına seviyorum, ona çok aşığım ve siz Laire Mcboyd henüz küçük bir oğlan çocuğuyken kalbimi çaldınız."

Bu sözler üzerine iki kadın da kahkahalarına hâkim olmadılar. Mütevazı akşam yemeğini hazırlamak için Laire ayağa kalktı. Elizabeth de köyde her işini kendi yaptığı günleri hanırlayıp yardım etmek için peşinden gitti. Bir an eteğine takılıp dengesini kaybetti ve toparlanmak için kadının koluna sarıldı. Farkında olmadan diğer elini de karına götürmüştü. Laire anlayışla gülümsedi, kulağına fısıldadı.

"Kocan bilmiyor değil mi? Tebrik ederim. Ne zaman söyleyeceksin?"

"Bu gece ama nereden anladınız?"

"Karını korumandan ve attan inerken Andrew'a yüzünde o çeşit bir korkuyla sarılmandan tatlım."

Gülümseyerek elini henüz dümdüz olan karına götürdü.

"Andrew senin sayende iyileşti. Oğluma; insanlara güvenmeyi, sevmeyi, öfkesinin ardına saklanmamayı öğrettin. Kavgı ettiğiniz zaman Andrew yanıma geldiğinde anladım

bunu. En son babası öldüğünde kollarında ağlamıştı. Ondan sonraki ziyaretlerinde sadece görev duygusuyla yanıma geldi. Ancak aranızdaki sorunları çözemediğinde çocukluğundaki masumiyeti yine ortaya çıktı. Kollarımda senin için ağladı Elizabeth. Gözümün üstünde içindeki canavarla savaştı. Aranızda ne geçtiğini bana anlatmadı ama sana güvenemediği için acı çektiğinizi anladım. Senden ayrı kaldığı her gün sevgisinin büyüklüğünü biraz daha fark etti. Bazen ayakta duramayacak kadar sarhoş oldu bazen de gözleri kızarana dek ağladı. Sonra bir sabah perişan halde kapıma geldi, kaşında senin eserin olduğunu tahmin ettiğim yara izi vardı. Tam üç gün ara vermeden sana olan aşkı anlattı bana. Seni, ondan dinleyip hayran kalmayacak birilerinin var olduğunu sanmıyorum. İkiniz de birbirinize sahip olduğunuz için çok şanslısınız. Bir zamanlar aşkı en güzel şekilde yaşamış bir kadın olarak söylüyorum; her gününüzün değerini bilin."

Duyduklarının etkisiyle gözleri dolmuştu Elizabeth'in. İçi, kocasına duyduğu aşkla bir kere daha ısındı.

"Kalbim bedenime sığmıyor, her gün biraz daha aşık oluyorum ben bu deli İskoç'a. Söylediklerini duymaya ihtiyacım vardı, çok teşekkür ederim Laire."

Gözyaşlarını kuruladıktan sonra yemek için sabırsızca söylenmeye başlayan adamı daha fazla bekletmeden yanına gitirler. Andrew'un çocukluk anılarından bahsedip sevgi dolu sohbetler ettiler ve yemeklerini keyifle yediler.

Gitme vakti geldiğinde Laire ile Elizabeth birbirlerine yıllardır tanışıyormuş gibi sıkıca sarıldı. Bu çok garip bir duyguydu, yeni tanıştığı bir insanda yıllardır özlemine duyduğu şeyleri bulmuştu genç leydi. Laire sevgi dolu bir anneydi. Elizabeth'e Maria'yı hatırlatmıştı. Kocasının kollarında Vahşi ile kaleye doğru yola çıktıklarında hâlâ gülümsüyordu. Yol boyunca sessiz kalamayacak kadar mutluydu.

"Laire, bana Maria'yı hatırlattı. Bizi tanıştırmak için bu kadar geç kaldığına inanamıyorum!"

"Oldukça sevgi dolu ve neşeli bir kadın değil mi?"

"Evet, ama gözlerine dikkatli bakan biri neşesinin ardındaki hüznü görebilir. Hikâyesini çok merak ettim. Neden

bizimle kalede yaşamıyor? Hayat sandığımızdan daha kısa ve sevdiklerimizi yanımızdan ayırmamalıyız."

Aklına yine Thomas gelmişti. Gözlerinden isteği dışında içi gibi gözyaşları döküldü. Neyse ki Andrew arkasındaydı. Arasında, karanlıkta ağladığını fark etmesi mümkün değildi. Yani karısını bu kadar iyi tanımıyor olsaydı asla anlayamazdı. Vahşi'yi yavaşlatarak çenesinden tutup yapabildiği kadar kendine doğru çevirdi. Yanağındaki yaşları elleriyle kuruladı.

"Laire kaleye gelmiyor çünkü Gavina henüz çocukken annemle kavgaya girmişler. Annem de onu kaleden kovmuş. Ben Hawthorne da değildim o zamanlar. Laire, kaleye bir daha adım atmayacağına dair yemin etmiş. O günden beri kimse ikna etmeyi başaramadı. İtiraf etmeliyim bazen Gavina'yı o büyütseydi her şeyin çok daha farklı olabileceğini düşünüyorum. Anneme de kızını yanlış yetiştirdiğini söylediği için kavgaya çıkmış. Meseleyi Laire hiçbir zaman anlatmasa da olaya tanık olan insanlardan böyle duydum. Laire bizi, özellikle de beni kendi çocuğu yerine koydu. Bana aynı zamanda sütannelik yaptı. Evinde bir yangın çıkıp kocasını ve yeni doğmuş bebeğini kaybettiğinde kalacak yeri yokmuş. Kaleye benim bakıcım olarak sığınmış."

Gürültüyle burnunu çekti Elizabeth. Duydukları onu çok sarsmıştı. Bebeğini ve kocasını kaybetmenin düşüncesi bile dayanılmaz bir acı veriyordu. Soğuktan ürperen bedenini Andrew'unkine yasladı.

"Sana bir şey olursa ben ölürüm."

"Bize bir şey olmayacak, çıkar o düşünceleri kafandan. Kocan her zaman yanında olacak çünkü benim görevim seni koruyup mutlu etmek Elizabeth Anna Donavay. Şimdi daha fazla oyalanmadan karımı evimize götüreceğim."

Sözlerini ispat etmek istercesine aygırı hızlandırdı. Kaleye vardıklarında günün yorgunluğunu tüm bedeninde hissetti Elizabeth. Esneyerek Andrew'un koluna girdi. Kuzey kaledine giden merdivenleri genç çift usulca uyum içinde çıktı. Odalarının kapısını kapatıp baş başa kalınca gülümseyerek aitik hissiyle doldu kadın. Çocuklarını bu odada doğuracak,

her gün Andrew'a sarılıp burada uyuyacaktı. Beraber yaşacaklardı.

Bu düşünceler içindeyken kocası soyunmasına yardım etti. Julie yerine Andrew'un kendisine hizmet ediyor olmasından aldığı hazzı saklama gereği duymuyordu. Kollarını boynuna doladığında aklına gelen soruyu sordu.

"Bugün ormanda sizin ne işiniz vardı Drew?"

"Royce, Julie'nin birden bu kadar ilgili bir âşık olmasından şüphelenmiş. Peşinizden gelmesi için Fergus'u yollamış. Thomas'ın mezarına, yani tepeye gitmediğinizi gördüklerin de bize haber verildi. Yoldan döndük."

Kocasının dudaklarına kısa bir öpücük kondurduktan sonra gülümsedi kadın.

"Galiba bu tavrına artık alıştım. Her şeyden haberin olur ve sen istemezsen hiçbir şey yapamam. İtaatkar bir eş olup bu durumu kabullenmeliyim."

Andrew, Galce bir şeyler mırıldanarak saçlarından öpücü karısını. "Bu akşam çok yoruldu, artık uyu güzelim."

"Henüz konuşacaklarımız bitmedi. Lordum. Ben verdiğim sözleri tutarım, Rosalie konusunda sana anlatacaklarım var."

Boynuna sardığı kollarını çözerek şöminenin karşısına oturdu Elizabeth. Andrew yanına yerleşip meraklı ve bir o kadar da tedirgin gözlerle kendisine baktığında en başından beri ne biliyorsa, ne yaşıyorsa tek tek anlattı. Başta ağabeyinin tecavüz konusunda söylediklerini, Rosalie'nin olayları herkesten nasıl sakladığını ve bu yalanların ardında yatan sebepleri... Gerçekleri öğrendikten sonra nasıl suç ortağı olmaya mecbur kaldığını anlatırken Andrew tarafından tutuklu bir öpücükle susturuldu.

"Ben dünyanın en berbat kocasıyım! Doğmamış yeğeni, hamile bir kadını ve hatta beni korumaya çalışmışsın. Ben ise..."

"Hayır, sevgilim. Rosalie ya da bebeğe senin zarar verdiğine hiçbir zaman inanmadım. Ama yaşanacak yüzleşmenin hamile bir kadına vereceği zararları kimse engelleye-

mez. Söylemek istediğim çoğu şeyi ben bile söyleyemedim. Önce çok kızdım Rosalie'ye üstelik nefretimi üzülmesin diye saklamak berbat bir histi ve kızgınlığının yanında hantal kırıklığına uğradım. Senin de aynı duygularla üzülmeni istemedim. Sonra Rosalie'nin gözlerindeki pişmanlığı gördüm. Hepimiz hatalar yapabiliriz, önemli olan yaptığının yanlış olduğunu anlamasıydı. Ayrıca Adam ile birbirlerini çok seviyorlar. Geçmişte yaşamının anlamı yok. Hala o çağım için heyecanlıyım, onlar adına mutluyum. O mektup bizim asla konuşmadığımız şeylerle doluydu. Rosalie evli ve mutlu bir kadın olarak kendince bana nasihat vermeye çalışmış. Muhtemelen kalenin hanımına gelen bir mektubun sana teslim edileceğini düşünmedi. Olması gereken de sen öğrenmeseydin yıllarca sana gerçekleri anlatacak cesareti kendimde bulamazdım. Âşık olduğum adamın gözlerine bakıp yalan söyledim. Sen benim sadakatime, dürüstlüğüme hayrandın ve ben sessiz kalarak sana ihanet ettim. Bir daha ne olursa olsun sana asla yalan söylemeyeceğim yemin ederim sevgilim."

Karısının yüzünü elleri arasına aldı adam.

"Biliyorum Eliza'm, ikimizde birbirimizi nasıl sevmemiz gerektiğini öğrenirken büyüdük. Hatalarımızdan ders aldık, değerimizi anladık ama en önemlisi kimseyi birbirimizden değerli görmememiz gerektiğini, hiç kimse için mutluluğumuzu bozmamamız gerektiğini artık biliyoruz."

Andrew'un deniz mavisi gözlerine aşkla baktı Elizabeth.

"Sana açıklamam gereken bir yalan daha var. Vermem gereken bir haber, paylaşmam gereken bir mucize... Sana bugün bir şey söylemeden kaleden ayrıldım çünkü emin olmadan heveslendirmek istemedim. Ormanda da konuşabileceğimiz sakın bir ortam olmadığı için yalan söyledim. Ben içimde senden bir parça taşıyorum. Bizim bir bebeğimiz olacak."

Kıpırdamadan kendisine bakan şaşkın kocasının elini tuttu ve karnına götürdü kadın. Mutluluk gözyaşları yanaklarını

ıslatıyordu. Sabırla Andrew'un duyduklarını idrak etmesini bekledi.

"Ben... Ben baba mı olacağım? Sen bana bir evlat mı vereceksin? Yani biz şimdi... Gerçekten aile mi olduk?"

Kendisine engel olamadan sırtıyor ve karısının karnındaki elini çekmeden ayağa kalkmaya çalışıyordu. Bu halini görünce Elizabeth de kıkırdamaya başladı. Mutluluğun getirdiği coşkuyla kocası onu kucaklayarak odanın içinde koşturunca ise kahkahalarının yerini çığlığı aldı.

"Drew Donavay! Hamile bir kadına karşı daha nazik ve dikkatli olmalısın!"

"Özür dilerim sevgilim, iyi misin? Gerard'ı çağırıyorum ben ya da Colum'u çağırısam daha iyi."

Onu kırılğan, kıymetli bir eşyaymış gibi nazıkçe yatağa yatıran ve birden paniğe kapılan adama gözlerini devirdi.

"Biraz sakın olur musun? İyiyim ben sadece bir kazaya sebep olmaman için uyardım seni."

"O zaman ebeyi çağırayım?"

"Belki de doğuma kadar karşıma çıkmamalısn?"

Elizabeth'in iğneleyici tehdidi üzerine yaramaz bir çocuk gibi geri çekildi. Sonra karnına bakarak kahkaha atmaya başladı.

"Gerçekten doğacak ve ben baba olacağım! Baba oluyorum! Benim güzel karım hamile!"

Sesi kalenin kuzey kanadından taşmıştı. Bu sefer yatağa oturarak sarıldı ve hamile kadını öpücüklere boğdu.

"Drew herkes uyandı senin yüzünden. Biraz sessiz sevi-nemez misin?"

"Herkes duysun! Ben baba oluyorum, uyumasınlar!"

Yeniden ayağa kalkıp kapıya yöneldi, ne yapmaya çalıştığını merak ederek sordu Elizabeth.

"Nereye gidiyorsun şimdi?"

"Albert, Anna, Royce, Gavina... Önüme çıkan herkese söylemem lazım. Sen uyu sevgilim, ben odada kalırsam bu mutlulukla seni de uyutmam."

Oyuncu

Kendisine uzaktan öpücük yollayan adam hızla odayı terk
edince şaşkın ve sevimli haline gülüp arkasından öylece baktı.

Sabahın ilk ışıklarının aydınlattığı odada Andrew'un öpücüğüyle uyandı Elizabeth. Öğleye kadar geçen zaman ise lanna fazladan örtülen şal ve tebrik kucaklaşmaları içinde geçti. Odasından çıkmayan Gavina, kaleden kovulan Rupert, Julie'yi evliliğe ikna etmeye çalışan Royce ise Elizabeth'in dışında gelişen olaylardı.

Andrew'a rağmen Gavina ile konuşmak istiyordu kadın. Ewan Macleod ile evlenmeye ikna olması için elinden geleni yapacaktı. İki kardeş arasındaki meseleye hamile karısını karıştırmak istemeyen adam da Elizabeth'in inatıyla baş edemeyip sonunda izin verdi. Gavina'nın odasına giden koridorları kız için endişelenerek geçti, Leydi. Aşk acısı çeken bir genç kıızı başka bir adamla evlenmeye ikna etmek hiç kolay olmayacaktı. Kapısını çalıp yavaşça içeriye girene dek nasıl konuşması gerektiğini düşündü. Gördüğü manzara ise kışlarını çatarak genç kızın karşısına dikilmesine neden oldu.

Gavina Donavay çocukluğundan beri ne zaman mutsuz olsa öfkesini yemeklerden çıkarırdı. Şimdi de en az üç kişinin doyabileceği kadar yemeği tek başına ağzına tıkiyordu. Elizabeth şarap kadehini elinden zorla aldı ve genç kız bunun üzerine homurdanarak Gake küfretti.

"Ne yapıyorsun sen burada Gavina? Şu haline bak!"

"Uğraşma benimle İngiliz, git bebeğin için hazırlan ya da kocanın başını ağrı." "

"Ben arkadaşımınla ilgilenmek istiyorum, işkoş. Önce seni biraz temizleyeceğiz ardından konuşmamız gerek. Mesela Rupert konusunda beni nasıl kandırdığından başlayabiliriz."

Gözlerini devirerek yatağından çıktı Gavina. Aynanın karşısına geçip gür, siyah, dalgalı saçlarını hırsla taramaya başladı. Bir yandan konuşuyordu.

"Sana her şeyi anlatsaydım da Rosalie gibi bencike gnahlarıma ortak mı etseydim? Ben eğer bir şey yaparsam yaptığım şeyin sorumluluğunu tek başıma üstlenirim. Gerçi bu sefer öyle olmadı. Rupert'a ne yapacaklar?"

Soruda âşık bir genç kızın endişesi yoktu. Belki biraz suçluluk duygusu vardı biraz da merak. Elizabeth, Andrew'un sözlerini hatırladı. *Gavina o herife âşık değil, onun dendi ailesiyle.*

"Kaleden gönderildi, bir daha karşına çıkmaması için önlem alındı. Artık hayatında Rupert diye biri olmayacak."

"Fırtına hayatını bağışladı yani? Gerçekten onu değiştirmişsin. Benim hakkımda ne karar verildi? Lordumuz cezayı söylemen için mi yolladı seni? Bu sefer nereye sürgün edileceğim?"

Elizabeth derin bir nefes alarak arkadaşının elini tuttu ve yatağa oturtup yanına geçti.

"Gavina, lütfen böyle konuşma. Ailen senin için çok endişeleniyor. Senin üzülmene değil mutlu olmanı istiyoruz. Şimdi sana bir soru soracağım ve bana dürüst cevap vermeni istiyorum. Rupert'ı gerçekten seviyor musun?"

Gözlerini kaçırarak etrafını inceledi Gavina. Ne zaman utansa yaptığı gibi kucagındaki elleriyle oynamaya başladı.

"Rupert, hayatım boyunca beni gerçekten sevmiş tek insan. Kendimi bir tek onun yanındayken değerli hissettim. Ben konuşurken gözlerimin içine bakardı. Biraz üzülsem hemen anlar "Neyin var Leydim?" diye sorardı. O bana ilgi gösteren tek insan. Bana değer veriyor, ne hissettiğimi, ne düşündüğümü önemsiyor."

"Ben sana senin hissettiklerini sordum."

Önce umursamıyormuş gibi omuz silkti genç kız. Sonra soruyu yutkunarak cevapladı.

"Hayatımda ilk kez sevildiğimi hissettim. Bu çok güzel bir histi ve şimdi Fırtına yüzünden her şey berbat oldu."

Çenesinden tutarak gözlerine bakmasını sağladı Elizabeth.

"Sen çok güzel, akıllı ve iyi kalpli bir kızsın. Gavina. İnan bana daha çok sevineceksin. Üstelik sevgisine sahip çıkarken,

abbeylerinin karşısına senin için çıkmaktan korkmayacak bir adam tarafından. Ayrıca unuttuğun bir şey var. Ben seni seviyorum. Bunu sana göstermeyi beceremiyorlar ama Andrew ile Albert da seni çok seviyor."

"Teşekkür ederim Elizabeth ama artık hakkımda verilen karar söyler misin? Halamın yanına mı döneceğim? Yine bir yerlere mi hapsediliyorum? Yoksa ahlaksızlıklarım yüzünden tövbe etmem için manastıra mı yollanıyorum? Gerçi Andrew'un vereceği türden bir ceza değil bu ama bana işken-
ce çekirmek için yapabilir."

"Evlenmene karar verildi. Rupert meselesini kimse duymadan senin onurunu koruyarak iyi bir evlilik yapmanı sağlayacaklar. Zaten birkaç gün önce seninle evlenmek isteyen asil bir lord, Andrew'a mektup yollamış. Üstüne bu yaşananlar eklenince..."

Gavina panikle ayağa kalktı. Ellerini beline koyduğu sırada yüzleşmekten korktuğu soruyu sordu.

"Beni kiminle evlendirecekler?"

"Gavina kızmadan önce..."

"Kızmayayım mı? Elizabeth sen anlamıyorsun sanırım. Beni hiç tanımadığım bir adamla öylece evlendirip evimden, doğup büyüdüğüm şehirden gönderecekler. Benden kurtulmaya çalışıyorlar. En azından bana layık gördükleri, evlenmek zorunda kaldığım adamın ismini söyle."

Elizabeth ayağa kalkarak kollarını göğsünde birleştirdi.

"Evliliklerin çoğu böyle anlaşmalarla gerçekleşiyor. Tüm gün bu duvarların arasında otururken nasıl âşık olabilirsin? Başına gelen şeyi fırsata dönüştürmek senin elinde, belki de sonunda aşk seni bulmuştur. Ben, beni kaçıran adama âşık oldum. Senin, seninle evlenmek isteyen adama âşık olman çok mu zor? Ewan Macleod oldukça yakışıklı, asil, dürüst, cesur, güvenilir ve iyi bir adam. Eminim seni mutlu etmek için elinden geleni yapacaktır."

"Az önce Ewan Macleod mu dedin sen yoksa ben mi yanlış duyduğum?"

Elizabeth kızın tuhaf bakışlarına anlamı veremeyerek gülmüştü.

"Evet, on beş yaşındayken sana atın Şahin'i hediye eden ve baban öldüğünde bir süre sizinle yaşayan adam."

"Drew, bana koca olarak İskoçya'nın en çapkın adamını mı seçti? O pislik benim yeryüzünde evlenmeyeceğim tek insan! Ukala, kendini beğenmiş, yüz­süz, şımarık, kadın düş­künü ve katlanılmaz biri!"

"Biraz abartmıyor musun Gavina? Bence şu an önyargılı davranıyorsun."

Gözlerini devirerek sinirle güldü kız.

"O çapkın adamın hizmetçilerimize bile nasıl baktığını kendi gözlerimle gördüm. Ben onun varlığına tahammül edemiyorum. Eğer evlenirsek aynı gün onu kendi ellerimle öldürürüm. Lütfen bana yardım et Elizabeth. Söz veriyorum bundan sonra uslu bir kız olacağım yeter ki beni o pislik Atmaca ile evlendirmeyin. Onun dışında evlendireceğiniz her adama razı olurum ama o olmaz."

"Gavina Donavay, Atmaca hakkında bilmem gereken bir şey mi var? Bana bu nefretin altında anlatmadığın bir şeyler var gibi geldi. Eğer söylemezsen sana yardım edemem."

Sıkıntı içinde dudaklarını ısırdı genç kız. Başta yalana sığınmayı ya da Elizabeth'i terslemeyi düşünse de gerçekleri anlattırsa belki bir yardımı dokunabilirdi. Tüm öğleden sonrayı Gavina'nın neden Ewan ile evlenemeyeceğini dinleyerek geçirdi Elizabeth. Arkadaşına bu konuda kendisine yardım edeceğini söyledikten sonra odadan ayrıldı. Anlaşılan ne kadar kabul etmek istemese de Ewan çoktan Gavina'nın kalbine girmişti. Genç kızlığının ilk günlerinde çocuk kalbinin masumiyetiyle sevmiş ve sevgisine karşılık bulamadığı için hırçınlaşmış bir kızdı Gavina. Andrew'un yanına gittiğinde ise Elizabeth'in dudaklarından tek bir cümle döküldü.

"Ewan Macleod kesinlikle Gavina'nın yeryüzünde evlenebileceği tek adam, ikisinden daha uygun bir çift düşünmüyorum bile, Lordum."

Tuzak

Nefes kesici Hawthorne manzarasına gururla baktı Elizabeth. Temiz hava almak için açtığı pencereden odaya dolan deniz kokusunu içine çekti. Dalga seslerini seviyordu. Elini gün geçtikçe biraz daha büyüyen karnında gezdirdi. Zaman o kadar hızlı geçiyordu ki hamileliğinin beşinci ayını dolduran kadın doğum için gün saymaya başlamıştı. Omuzlarına sarılan şal ve saçlarına kondurulan öpücük üzerine gülümsedi.

"Sürekli seni takip mi etmeliyim Eliza? Üşüyeceksiniz güzelim."

Andrew tanıştıkları günden beri fazla koruyucu bir adamdı. Ama hamileliği ilerledikçe karısının her hareketine karışır olmuştu. Elizabeth biraz da bu yüzden doğum için sabırsızlanıyordu.

"Sadece biraz hava almak istedim."

Elini karnına koyan adam yüzünü kendisine çevirdi. "Mart ayının başındayız, amacın hasta olmak değilse biraz daha sabretmelisin. Şimdi gel de karnımızı doyuralım. Bebeğimizi aç bırakıyorsun."

"Kahvaltı için aşağıya inmeyecek miyiz?"

"Karım ve kızımın baş başa kahvaltı etmek istiyorum."

"Oğlum diyecektiniz sanırım, Lordum?"

"Kızım dedim, Leydim."

Aylardır tartıştıkları bir konuydu bebeklerinin cinsiyeti ve anlaşılan doğuma kadar inatlaşmaya devam edeceklerdi. Elizabeth bir oğlan doğuracağından emindi. Hem de rüyasında gördüğü huysuz oğlan çocuğunu doğuracaktı. Annesi gibi yosun yeşili gözleri, babası gibi simsiyah saçları olacaktı. İsmi

de Dougal Thomas olsun istiyordu. Tabii, isim hakkındaki fikrini saygısızlık yapmamak için kocasına söylemiyordu. Andrew ise tamamen karısına benzeyen küçük bir kız çocuğu istiyordu. Hayatını adayacağı yeni bir huysuz rahibe daha...

Birbirlerine ne kadar âşık olurlarsa olsunlar tatlı atışmaları asla bitmiyordu. Masaya oturduklarında Elizabeth kendisi için özel olarak getirtilen baldan kocasına biraz bile vermeden yemeye başladı. Karısının iştahlı hallerine alışsa da uğraşmadan duramadı adam.

"Benim küçük, tatlı kızım sayende doğar doğmaz şişman olacak. Şimdiden çirkinleştiriyorsun onu, yavaş ye."

"Barbar İskoç, şimdi de ne kadar yediğime mi karışacaksın? Ben, oğlum güçlü olsun diye yiyorum."

"Kızımıza da ileride böyle açıklama yaparsın rahibe."

Elizabeth gözlerini devirerek sütünden büyük bir yudum aldı. "Eğer bir kız doğuracaksam şu an sana iyilik yapıyorum demektir. Güzel olursa, erkekler onu rahat bırakmaz ve erkenden evlenir."

Andrew kaşlarını çatarak Galce bir küfür savurdu.

"Kızımın yanına yaklaşmaya cesaret edecek her serseriyi kendi ellerimle öldürürüm. Ayrıca kızım babasını bırakmaz."

Kıkırdamasına engel olmak için dudağını ısırды kadın.

"Ne bekliyorsun? Kızımızın gerçek bir rahibe olup manastıra kapanmasını mı? Sen de beni kandırdın. Elbette kalbini çalmayı başaracak bir adam olacak."

"Yine vaaz vermeye başladınız karıcığım. Bundan sonra ne yediğine karışmayacağım. Kapılardan sığmadığın zaman duvarları yıkarız. Yeter ki konuşup benim huzurumu bozma."

Gümüş kadehi adamın üstüne fırlatırken söylenmeye başladı Elizabeth.

"İnanmıyorum sana, hamile karına şişman demeye utanmıyor musun? Karnımda çocuğunu taşıırken bari nazik davran. Hayatımda senin kadar kaba bir adam görmedim, Andrew Donavay!"

Kadehi havada yakalamayı başarmıştı Andrew.

"Sen gün geçtikçe huysuzlaşıyorsun İngiliz, yanından ka-

Laire'e de sığınmıyorum artık. Kafama bir şeyler sürt-
madığın sürece her halini seviyorum ben."

Laire'in ismini duyunca Elizabeth'in gözleri doldu. Ga-
vina kısa süreli bir nişanlılık döneminin ardından Ewan ile
evlendiğinde, Laire de Macleod Klanı'na onlarla beraber
gimişti. Hawthorne'da yalnız kaldığını hissediyordu, Kon-
tes. Özellikle bir hafta önce Annabelle, Campbell Klanı'na
ailesini ziyarete gittiğinden beri kendisini avutamıyordu.
Gerçi Gavina adına mutluydu. Arkadaşı başta itiraz etmişti
ama Ewan ile mutluluğu yakalayacağından emindi Kontes.
Andrew yine ağlamaya başlamasından korkarak yanına gitti.
Elizabeth'in hamile haliyle yaşamak tahmin ettiğinden daha
zordu.

"Sevgilim, lütfen bugünü güzel geçirelim. Hadi seni giy-
direlim, artık hazırlanman gerek."

Geceliğine dokunup yüzünü buruşturdu kadın. "Gitmek
istemiyorum."

Sonunda o gün gelmişti. Rosalie'nin yaklaşan doğum
ve karların erimesiyle William Corning'in beklenen saldırısı
yüzünden Macleachlan Klanı'na gitmesi gerekiyordu. Hazır-
lıklar tamamlanmıştı. Giyinip yola çıkmak zorundaydı. De-
niz yolculuğu sırasında bir tuzakla karşılaşmaması için önce
bir süre karadan hareket edecekti. Limandan ayrılan gemiyle
gittiği sanılırken komşu limanlardan birinden yola çıkması
sağlanacaktı. Bu kadar önlemi gereksiz buluyordu Elizabeth.
William'ın, evli hatta hamile bir kadına saldıracağını düşün-
müyordu. Onun endişesi Andrew, Albert ve Hawthorne
içindi. Savaşa girmelerini istemiyordu. Ama meselenin geri
dönülemez bir noktada olduğunu da biliyordu.

"Elizabeth artık bu konuda tartışmak istemiyorum. Seni
ve çocuğumuzu düşünerek, sizin için endişelenerek savaşa-
mam. İyi olduğunuzdan emin olmak zorundayım."

"Ben senin iyi olduğundan nasıl emin olacağım?"

Gözyaşlarıyla girdiği mücadeleyi kaybetmişti Elizabeth.
Hıçkırıklarının arasında gürültüyle burnunu çekti.

"Ağlama lütfen güzelim, sen ağlayınca ne kadar üzölüdü-
ğümü bilmiyor musun?"

"Ben ağlamıyorum, bebek ağlıyor! Babası için korkuyor
oğlumuz."

Gülümseyerek karısının tombullaşan yanaklarını öptü.
Saçlarını okşayıp gözyaşlarını tek tek sildi.

"O zaman oğlumuza söyle annesi ona emanet. Ağlatmasın
karımı ve babasına güvensin. Bana bir şey olmayacak, ailemi-
zi asla bırakmam."

Birbirlerine sıkıca sarıldılar. Elizabeth elbisesini giyip pe-
lerinin sarındığında sessizce avluya indiler. Kendisi için ha-
zırlatılan at arabasına baktı. Eşlik etmek için bekleyen Julie,
kırmızı gözlerini saklamak için başını önüne eğmişti. Koca-
sından ayrılmak zorunda kaldığı için tek üzülen ben değilim demek
ki, diye düşündü. Royce ile evliliklerinin henüz ilk ayınday-
dılar ve onları ayırdığı için kötü hissetmişti. Ama şu an ken-
disi için üzülmeyle meşgul olmalıydı.

Andrew kalbinde hissettiği sızıyı bastırmak istercesine
derin bir nefes aldı. Elizabeth'ten bir an bile uzak kalmaya
dayanamazken bu ayrılıkla nasıl baş edeceğini bilmiyordu.
Yeniden kollarının arasına aldı. Uzun bir veda öpücüğünün
ardından gözlerine aşkla baktı.

"Üzülüp ağlamak yok, kendine dikkat etmeni istiyorum
güzelim. Söz ver bana."

"Sen de söz ver, döndüğümde kocamı ve evimi tek parça
halinde bulmak istiyorum. Eğer kendine dikkat etmezsen,
deli İskoç, seni öldürürüm."

Bu tehdit üzerine kahkahasına engel olamadı adam. Eliza-
beth'i alnından bir kere daha öptü.

"Söz veriyorum, Leydim. Sizi gelip Maclachlan Kła-
nı'ndan bizzat ben alacağım. Aileme hizmet etmek benim
için bir onurdur."

Reverans yapınca karısını gülümsetmeyi başarmıştı.

"Seni seviyorum."

"Ben daha çok seviyorum."

Daha fazla oyalanmadan Albert ile de vedalaştı, ardından
arabaya yerleşti Elizabeth. Julie ile karşılıklı oturup kaleden

arılarına dek sessizce göz yaşlarını birbirlerinden sakladılar ve
 Ah ettiler.

Orman yolunda sarsılan araba kadınların midesine ke-
 sinlikle iyi gelmiyordu. Bir an önce limana varmak istiyordu
 Elizabeth. Düşüncelerden kurtulmak için Julie ile sohbet et-
 meye karar verdi.

"Evlilik nasıl gidiyor? Royce ile her şey yolunda mı?"

Mahcup bir gülümsemeyle başını önüne eğdi kız.

"Hâlâ bazen sinirlerimi bozabiliyor. Öyle kaba hareketleri
 var ki beni deli ediyor. Ama bir bakışı, gülüşü ile içim ısını-
 yor. Kocam, güzel sözler söyleyebilen bir adam değil. Genel-
 de düşüncelerini iyi anlatamıyor. Yine de seviyorum onu ve
 onun da beni sevdiğini biliyorum. O konuşmadığında ben
 onun dilini öğrendim. Bir şekilde anlaşmayı başardık. Beni
 mutlu etmek için çok çabalıyor. Kendimi şanslı hissediyö-
 rum."

Gülümseyerek halinden memnun bir tavırla arkasına yas-
 landı, Leydi.

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Evliliklerde önemli
 olan zaten ortak bir dil bulmaktır."

Sözleri ani bir sarsıntıyla duran arabada tutunmaya çalı-
 şırken yarım kalmıştı. Julie ile korkuyla birbirlerine bakular.
 Dışarıdan gelen kılıç sesleri ve at kişnemeleri ne yazık ki kötü
 şeylerin habercisiydi. Belki sadece birkaç hayduttur diye ken-
 disini sakinleştirmeye çalıştı. Sonuçta onlara eşlik eden as-
 kerler Hawthorne'un en iyi muhafızlarındandı. Gürültü bir
 süre daha devam edince yola çıkmadan yanına aldığı hançe-
 rine sarıldı. Tanrı'ya dua ederken cesur durmaya çalışıyordu.
 O, Andrew Donavay'in karısıydı. Taşıdığı isme göre davra-
 nıp korkaklık etmeyecekti. Sonunda tüm sesler kesildiğinde
 Julie ile birbirlerine sarılmış ne yapacaklarına karar vermeye
 çalışıyorlardı. Sonsuza dek arabanın içinde bekleyemezlerdi.
 Julie yutkunarak fısıldadı.

"Ben neler olduğuna bakacağımı efendim, siz arabadan ayrılmayın."

Hamile olmasaydı itiraz ederdi kadın ama bebeği için endişelencerek sessizce öneriyi kabul etti. Julie, arabanın kalın örtüsünü hafifçe araladı. Aynı anda içeri uzanan nasırlı bir el, kızın saçlarını kavrayarak dışarı çekti. Elizabeth'in ağzından dökülen çığlığa Julie'nin feryadı eşlik etti. Daha fazla ölümünü beklemeye niyeti yoktu kadının. Hançerini pelerininin arasına sakladı. Karnını kapatacak şekilde üstünü örttü. Hamile olduğu anlaşılmazsa belki de bebeğini koruyabilirdi. Bu düşüncelerin ne kadar saçma olduğunu arabadan inince fark etti. Adamlarının tamamı öldürülmüştü. Cesetlere basmadan yürümek mümkün değildi. Haydutlar kalabalık ve silahlıydı. Liderleri ise kocasının baş düşmanı William Corning'di.

"Sonunda karşılaştık güzel, tatlı Lizzy."

Ağzını haddini bildirmek için açsa da düşmanını sinirlendirmenin akıllıca olmadığı bir konumdaydı. William'ın omuzlarına gelen sarı saçlarına, mavi gözlerine ve kalkık burnuna baktı. Asil bir lordan beklenecek duruşuyla karşısında dikiliyor, aç gözlerle kendisini süzüyordu. Cesaretini kaybetmeden tüm asaletiyle aşağılayarak adamı inceledi.

"Seni az önce haydutlardan kurtardım, yoksa nişanlana teşekkür etmeyecek misin?"

William'ın sesindeki alaycılığı hissetmişti kadın. Yine de geri çekilmedi.

"Bu kahramanlık için biraz geç kaldığınızı düşünüyorum, Lordum."

Yan gözle diz çöktürülmüş Julie'ye bakmayı ihmal etmiyordu. Arkadaşı için endişeliydi, Leydi ama bunu belli ederse onunla tehdit edileceğini biliyordu. Şu an önceliği hayatta kalmaktı. Andrew onu kurtarırdı. O zamana kadar yaşamak zorundaydı.

"Haklısın, benim tatlı Lizzy'm uslu bir kız olur diye ummuştum ama yanılmışım."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Korumayı becereme-

diğiniz için kaçırıldım. Bunun için beni suçlamayacaksınız
berhakde?"

Adam tüyler ürperten bir kahkaha attıktan sonra Elizabeth'e iyice yaklaştı.

"Fırtına'nın, o barbar İskoç'un fahişesi olup her fırsatta onunla cilveleşirken de bu kadar masum muydun?"

Anlık öfkeyle sağduyusunu kaybetti ve tokat atmak için elini havaya kaldırdı kadın. Ancak koluna yapışan William bileğini ters döndürerek acı içinde çığlık atmasına sebep oldu. Ardından gür kumral saçlarını kavrayarak hamile kadına önünde diz çöktürdü.

"O herif de seni ikna etmek için bu yöntemleri mi kullandı yoksa zaten gönüllü müydün?"

Saçlarını kurtarmak için adamın ellerini umutsuzlukla ummaladı. Can acısıyla gözleri yaşarmıştı. Derin bir nefes alıp hayatta kalması gerektiğini kendisine hatırlattı. Sadece Andrew gelene dek dayanmalıydı. Sonra kocası bunların intikamını alırdı. Bu yüzden aklına gelen ilk yalana sığındı.

"Aylarca esir tutuldum, bunun için özür dilemesi gereken ben miyim? Gelip beni kurtarmamı bekledim, ben sadece hayatta kalmaya çalışıyordum."

"Yalancı sürtük!"

Yüzüne yediği tekme ile diz çöktüğü toprak zemine tamamen düştü Elizabeth. Saçları çamura bulanmıştı. Kalkmaya çalışırken burnundan damlayan kan toprağı kızıla boyadı.

"Kalk ayağa!"

William'ın emri üzerine bir kez daha çabaladı. Eliyle karnını tutmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Adam dirseğinden kavrayarak zorla ayağı kaldırdı. Eserini görmek istercesine kızın çenesinden kavrayıp yüzünü kendisinininkine yaklaştırdı. Pis nefesini teninde hissedince kusma isteğini zor bastırdı Elizabeth.

"Bir şey söyle İskoç fahişesi!"

"Fahişe değilim ben! Andrew'un karısıyım."

Bunun üzerine şiddetli bir tokat sol yanığında patladı. Bayılmamak için tüm gücüyle çabalıyordu kadın.

"Bir de o mesele var! Benimi evlenmek için tam iki yıl beklediğim tatlı nişanlım, bir vahşiyile evlenmiş!"

"Bu konuda hesap sorman gereken kişi ben değilim. Babam ve ağabeyimle konuşmalısın. Çünkü seninle evlenmek için söz veren ben değilim. Hiçbir şeyden haberim yoktu."

Yeni bir darbeye kendini hazırlarken konuşmuştu Elizabeth. Ama hiç beklemediği bir şey oldu ve William saçlarına yeniden asılarak dudaklarına yapıştı. Zavallı kadın kendisini kurtarmaya çalışsa da baskıyla dudakları morarmıştı. William'ın saçını çekerek uzaklaşmaya çalıştı ama bu çabası dudaklarının kanatılmasıyla sonuçlandı. Kendisini daha fazla tutamayarak ögürdü. Dudakları ancak böyle serbest kalmıştı. Kahvaltısından kalanları bir köşeye çökerek çıkarttı. Gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. Başına dikilen William elinin tersiyle bir tokat daha geçirdi. Hayatta kalmanın sandığı kadar kolay ya da iyi bir şey olmadığını o an anladı. Ölüm cazip gelmeye başlamıştı ama ölürse bebeğinden de vazgeçmiş olurdu ve Andrew bu acıyla yaşayamazdı.

"Aşâğılık ağabeyin beni kandırdı, bir İskoç sürtüğü için her şeyi mahvettiği yetmiyormuş gibi düşmanlarına sığındı. Seni şu an burada öldürmemem için bana bir tane sebep söyle, Lizzy."

William yine ürkütücü bir sakinlikle konuşmuştu. Ancak Elizabeth de oyunu kuralına göre oynamaya karar vermişti.

"Kocam, nereye kaçarsan kaç seni saklandığın delikte bulur ve öldürür."

"Şimdi de niyetinin bu olduğunu sanıyordum."

"Evet, ama eğer beni öldürmezsen ölmek için yalvardığında isteğini yerine getirebilir. Şu an kendi çekeceğin acıları arttırmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

Adamın gözlerinde gördüğü bariz korkudan zevk aldı, Leydi. Ama kısa sürede toparlandı William.

"Bizi bulacağına seni inandıran nedir?"

"Fırtına'nın elinden bugüne dek kurtulan kimseyi duymadım, sen duydun mu?"

Sinirli bir kahkahanın arkasına sakladı korkusunu bu

sefer. "Bakalım seninle işim bittiğinde sevgili kocan kurtarmak için hevesli olacak mı?"

Pis bir gülümsemeyle bakıp sürüklemeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Fırtına'nın bizi bulamayacağı bir yere."

"İşe yaramaz, İskoçya'da ondan kaçamazsın. Belki beni bırakırsan peşine düşmez."

Cevap vermeden yürümeye devam etti William. Adamından biri sesleninceye dek Elizabeth'i de peşinden sürüklemişti.

"Efendim, bu kızı ne yapalım?"

Bir köşede sessizce ağlayan Julie'yi hatırladı Elizabeth. Eğer ölüm emri verilirse kendisini asla affetmezdi. Bu yüzden söze karıştı.

"Bu kız sadece bir hizmetçi, bırakın gitsin."

"Sonra da kocana haber versin değil mi?"

Gözlerini devirerek omuz silkti.

"Kızın halini görmüyor musun? Öyle kötü dövmüşsünüz ki nasıl hâlâ bayılmadığına şaşırıyorum. Ormandan çıkıp kaleye dönmesi imkânsız... Yolda ya soğuktan ölür ya da hayvanlara yem olur. Ama öldürmezsen bir cinayet az işlemiş olursun. Kendiliğinden ölmesine izin ver."

"Belki de yanımıza almalıyız. Ben seninle eğlenirken adamlarım da hizmetçinin tadını çıkarır."

Elizabeth paniğe kapılmamak için derin bir nefes aldı. Ardından umursamaz tavrını sürdürmeye devam etti.

"Yanına bir kadın daha alıp iyice yavaşlayacaksın ve Fırtına'nın seni yakalamasını kolaylaştıracaksın demek. Sandığımdan da aptalmışsın William."

Yeni bir tokat yüzünde patladı. Karnına vurmadığı sürece dayanabileceğini düşünüyordu ama canı çok yanmıştı. Julie'nin serbest kaldığını tokadın etkisinden aptallaşa da algıladı. Kahverengi aygırın önüne geldiklerinde pelerinini panikle düzeltti. Karnını bu kadar uzun süre saklamayı başarması bile bir mucizeydi. *Ata bindiğimizde bu kadar şandı olmayacağım*, diye geçirdi içinden. William tarafından bindi-

rilmeden hayvana tırmandı. Kasıklarına saplanan ağrıyı derin nefesler alarak geçiştirmeye çalıştı. Bebeği için ölesiye korkuyordu. Andrew neredeydi? William beline sarılmasını diye kollarını karnının önünde birleştirdi ve hayvanın yularına tutundu. Bu sırada aklına hançeri geldi. Bu cehennemden tek başına kurtulması gerçekten mümkün olabilir miydi? Denemekten başka çaresi yoktu. Ama uygun anı beklemek zorundaydı. Arkasına geçen adam hayvanı harekete geçirdiğinde bedeninden yayılan sıcaklıktan tiksindi kadın. Başına saçlarına gömüp boynuna pis, ıslak öpücükler bırakan adamın tacizlerine yol boyunca katlanmaya çalıştı.

Sonunda ağaçların arasında kayalık bir bölgeye geldiklerinde durdular. O kadar kuytu bir yerdi ki kocasının onları bulacağından ilk defa şüphe etti. William'dan yardım almaya çalışarak attan yine kendisi indi. Bir mağaranın önüne gelmişlerdi. İçeriye girdiğinde başına neler gelebileceğini biliyordu. Peki, girmekten başka çaresi var mıydı? Bebeği her şeyden önemliydi. Ölmek zorundaydı. Küçük bir ihtimal de olsa hançeri sayesinde onu öldürebilirdi. Bunu adamları etrafında değilken yapması daha kolaydı.

Planından cesaret alarak mağaraya götürmesine izin verdi. Rutubetli ve karanlık yer arkasından gelen canavardan çok daha güvenliydi. Andrew'u istiyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu, yediği dayanın etkisiyle bedeni ağrıyordu ve kasıklarındaki sancı her an biraz daha artıyordu. Korkunun bedenini ele geçirmesine izin vermemeliydi. Bu düşüncelerle ağır ağır ilerlerken William'ın pis nefesini ensesinde hissetti. Küçük bir çığlık atarken adamın elleri göğüslerini bulmuştu. Daha fazla hıçkırıkları bastıramadan kaçmaya çalıştı. Bebeği için bile bu işkenceye katlanamazdı. Zaten engel olmazsa birazdan William karnıyla da tanışacaktı. Belinden kavrarak kendine çevirdi. Vücutlarını birbirine yaslarken Elizabeth umutsuzlukla direnmeye çalışıyordu. Hançerini eline almayı başarmıştı. William görmeden saptamak zorundaydı. Albert'in kılıç derslerini hatırlamaya çalıştı. *Eğer elinde hançer varsa karın boşluğuna saptlamaya çalışmalısın*, demişti. Yüzünü

göğüslerine gömen adam kendinden geçince hançeri sırtına, kılıburlarının altına saplamaya çalıştı Elizabeth. Ama zırhını delemeyi için başarılı olamamıştı. Kolu William tarafından durduruldu. Bu vaziyette boğuşmaya devam ettiler. Bacaklarının arasında hissettiği baskı yüzünden zor hareket ediyordu. Bebeği daha fazla dayanamayacaktı. Bunu idrak edince son gücüyle direndi. William'ın yüzünde çirkin bir kesik açılırken Elizabeth arkaya savruldu. Sırtüstü yere düşmüştü. Açılan pelerinin karnı ortaya çıktı. Artık kapamak için çok geçti. Yeni bir ağlama krizi geldi. Sürünerek geriye doğru kaçmaya çalışıyordu. Islak ve soğuk zeminde sırtı üşüyordu. William ise öfkeden kararan gözleriyle karnına bakıp bağır-maya başladı.

"Demek karnında bir İskoç piçi var! Seni adi sürük, o herifin piçine nasıl hamile kalırsın? Sevmiştim seni, benim çocuklarımmın annesi olacaktın..."

"Sen delirmişsin, lütfen bırak beni... Hamileyim ben yalnızım."

"Görebiliyorum, ben de karşına geçmiş kendi çocuğumu karnına koymaya çalışıyordum! Zaten dolu olduğumu bilseydim, piçini buraya gelmeden öldürürdüm."

Tüm debelenmelerine rağmen karnına gelen tekmeyle engelleyemedi Elizabeth. Hamile olmasaydı da böyle güçlü bir darbeye nefesi kesilirdi. Keskin acıyla yerde kıvrınmaya başladı. Bir yandan karnını koruyacak şekilde yattığı yerde küçülmeye çalışıyordu. Amacı yeni darbelerden en az şekilde etkilenmekti. Ancak beklediği şey olmadı. Dışardan gelen sesin sahibini tanıdığına hissettiği rahatlama ve mutluluk gözyaşları tarif edilemezdi.

Andrew sabahın kalanını sıkıntı içinde geçirdi. Elizabeth'ten ayrı kalmak ilk andan katlanılmaz gelmeye başlamıştı. Boşuna panik yaptığını ve karısını biraz daha gö-

rebilmek için bahane uydurduğunu biliyordu ama yine de peşinden gidip gemiye güvenli şekilde bindiğinden emin olmak istedi. Gemiye Hawthorne Limanı'ndan bindirmekle doğru kararı verdiğini umuyordu. Yol biraz uzamıştı ama Elizabeth'in o gemide olduğunu düşmanlarının öğrenmemesini sağlamıştı.

Anım hızlandırarak kestirme yoldan daha kısa bir yolculukla limana çıktı. Arabanın geçemeyeceği dar ve bozuk yolları tercih ettiği için erken gelmiş olmalıydı. Bir süre sabırsızlıkla gelmelerini bekledi. Sonra sınırlarının bu gergin bekleyişi kaldıramayacağını anlayıp Vahşi'yi geliş yollarına sürdü. Yolda arabayla karşılaşmayı umuyordu. Yanına Royce ile birkaç iyi adamını daha almıştı. Albert kaledeydi ve en azından kaledekiler için endişelenmiyordu. Ormanda ilerlerken huzursuzluğu devam etti. Düzlüğe çıkınlarında ağaçların arasında ayakta durmakta zorlanan bir kadın fark ettiler. Royce hemen öne atıldı. Yaklaştığında karısını tanıdı ve Julie, Royce'un kollarında bayılmadan önce tek bir kelime söyleyebildi.

"William..."

Adamların neler olduğunu anlamasına yetmişti bu söz. Andrew, Royce'a karısını limana götürüp oradan yardım bulmasını ve adamların kalanını peşinden ormana yollamasını emretti. Vahşi'yi hiç olmadığı kadar hızlı koşturdu, kalbi bedeninin taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Korkudan uyuşmuş vaziyetteydi. Arabanın saldırıya uğradığı yere gelince en iyi adamlarının cesetleriyle karşılaştı. Karısının kanlı saç kurdelesini onunla alay eder gibi yerde atılıyordu. Ne yapacağını, ne tarafa gideceğini bilmiyordu. Kurdeleyi yerden alıp çaresiz bakışlarla etrafını inceledi. Sakinleşmeliydi, mantıklı düşünerek karısını bulabilirdi. Kocaman ormanda nereye bakarak bulabilirdi ki? Panik bedenini ele geçirmesin diye öfkesine sığındı, ağaçlardan birine yumruğunu geçirdi. Galiba Fırna'nın ortaya çıkmasına ihtiyacı vardı. Aşkını ve korkularını bir tarafa bıraktı. Kendisini William'ın yerine koyup saklana-

bileceği yerleri düşünmeliydi. Aklına henüz yeni yetme bir delikanlıyken ava gittikleri günlerde keşfettiği mağara geldi. Yakınlarda gidilebilecek en gizli yer orasıydı. Etrafındaki sık ağaçlar sayesinde çok zor fark edilebilecek bir konumdaydı.

Vahşi'ye yeniden binip o tarafa yöneldiği sırada arkasından gelen adamlarını fark etti. Şüphelenerek lordlarının peşinden gelmişlerdi ve yolda karşılaştıkları Royce'dan meseleyi öğrenmişlerdi. Atları mağaranın yanına gelene dek koşturdular. Sonra ağaçların arkasına saklanıp mağara önünde bekleyen adamları izlediler. Sessizce yaklaşıp işlerini bitirmek zorundaydılar. Çünkü geldikleri duyulursa Elizabeth zarar görebilirdi. Birkaç tane adamı sessizce etkisiz hale getirdikten sonra Elizabeth'in çılgınlığını duydu Andrew. O andan sonra sessiz hareket etmesi diye bir şey mümkün değildi.

Savaş meydanında düşmanlarının çok iyi bildiği narasını atı ve gözlerinde tanıdık deli panlularla mağaraya yöneldi. Önüne çıkma gasfetinde bulunan herkesi kılıçtan geçiriyordu. Karısına giden yol onun için hayatının en uzun, en acı dolu yoluydu. Girişe geldiğinde güç vermek istercesine Elizabeth'e seslendi.

Genç kadın kocasını acı içinde bir inlemeyle cevaplayabildi. William panikle yerde sürükleyerek onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Elizabeth ise bedeninin karanlığa çekildiğini hissediyordu. Artık mücadele edecek gücü yoktu. Sürüklenen bedeninin taşlara çarpışını bile hissetmiyordu. Eline hançeri gelinceye dek bu bilinçsizlik içinde sürüklendi. Sonra boş bir şuval gibi yerden kaldırıldığını fark etti. Hançerinin elinde olduğunu düşünüyordu ama şu an Andrew'un varlığından bile emin değildi. Boynuna değen kılıcın soğukluğu üzerine gözlerini zorla açtı. Andrew'un deniz mavisi gözlerini mağaranın karanlığında seçemiyordu.

Burnuna dolan rutubet kokusuyla yüzünü buruşturdu Andrew. Eliza'sının o pisliğin elinde canıyla uğraştığını görmek içindeki son sağduyuyu kırıntısını da öldürdü.

"Karımı bırak, ölümünün acısız olmasını sağlayayım. Buradan çıkamayacaksın zaten William."

"O, önce benim nişanlımdı. Sen gelip kaçırdın, beni insanlara rezil ettin. Tüm bunlar ihtiyar babanı öldürdüğüm için mi? Ben askerim Fırtına, kazanmak için her şeyi yaparım."

"Bu ikimizin meselesi William, kadını bırak gitsin."

William'ın sinir bozucu kahkahası mağarada yankılandı.

"Bu işe kadınları bulaştıran sensin, unuttun mu? Sen olmasaydın, Lizzy benim karım olmuştu. Şu an kendi kalesinde huzur içinde oturuyor olacaktı. Kontes Corning olabilirdi, sen karımı benden çaldın."

"Şimdi ne yapacaksın William? Hamile ve savunmasız bir kadını öldürerek mi onurunu kurtaracaksın? Elizabeth'i bırak."

"Biz şimdi Elizabeth'le beraber buradan gideceğiz Fırtına. Sen bize izin vereceksin, dışarıdaki adamlarına söyle geri çekilsinler. Yoksa benimle beraber sevgili karın da ölür. Tabii, karnındaki piç de."

Andrew ellerini öfkeyle iki yanında yumruk yaptı. Elizabeth kendinde değil gibi duruyordu. Karısının yüzünü net göremiyordu. Fakat iyi olmadığından emindi.

"Yardıma ihtiyacı var, seninle gelirse yolculuğa dayanmaz."

"Benimle gelmezse şimdi ölür. Ben denemeni tavsiye ederim."

Elizabeth tartışmayı duyuyor ama ne konuştuklarını anlamıyordu. Tek bildiği William'ın pis ellerini daha fazla üstünde hissetmek istemediğiydi. Tutuşundan kurtulmak amacıyla kolunu hafifçe kaldırdı ve elindeki ağırlığı fark ederek hançerin varlığından emin oldu. Ne yaptığını tam olarak bilmesede de hançeri William'ın eline saplamayı başarmıştı. Panikle kılıcını üstünden çeken adamın şaşkınlığından faydalandı Andrew. Elizabeth'ten uzaklaştırarak üstüne atladı.

Yumruklarını yüzüne geçirirken eline bulaşan kanı umursamadı. Pürüzlü duvara sırtını yapıştırıp tekmelerini karnına ve erkekliğine geçirdi. Sonra yere yığılınca rastgele bedenini,

yüzünü tekmeledi. Karısına saldırmaya cüret ettiğine inanmıyordu. Hangi küfürleri edip nasıl bağırıldığını bilmiyordu. Öfkesi yüzünden sesi daha çok kükreneyi andırıyordu. Elizabeth'in yaraladığı elinden hançeri çıkarıp sağlam ele geçti. Parmaklarını keserken iniltilerini duyduğundan emin olma-ıydı. Bayılmasını istemiyordu. Kılıcını yerden alıp erkekligi-ne sapladığında dehşet verici bir feryat yükseldi William'dan. Sıra kulaklarına geldiğinde ne yazık ki acıdan bayılmıştı. En sonunda kılıcı sapladığı yerden çıkarıp hayalarını tamamen kesti ve mağaranın içi kan gölüne döndü. Tüm bunları öyle çabuk yapmıştı ki Andrew, istediği gibi öfkesini alamamıştı. Kellesini keserek öldüğünden emin oldu ve o an aklı başına geldi. İçindeki canavar yok olup aşık Drew ortaya çıkmıştı yeniden.

Elizabeth'i kucaklayarak pis mağaradan çıkardı. Gün ışığına çıktıklarında karısının yüzünü görünce nefesini tuttu. Gözlerinin biri aldığı darbenin etkisiyle tamamen şişmişti. Kendiliğinden kapanmıştı. Burnundan akan kanlar kurumuş, yüzünde çizgi oluşturmıştı. Dudakları patlamıştı. Öyle kırılgan duruyordu ki gözyaşlarına engel olamadı Andrew. Karısını koruyamamıştı.

"Eliza, sevgilim lütfen uyan."

Yüzünü avuçları arasına aldı. Nefes aldığını görünce az da olsa rahatlamıştı. Birkaç kez daha hıçkırıklarının arasından seslendi. Etrafta onu izleyen insanların farkındaydı ve umurunda bile değildi.

"Özür dilerim güzelim, özür dilerim. Yalvarırım uyan, seni seviyorum... Seni çok seviyorum rahibe aç gözlerini lütfen, beni bırakamazsın..."

Tüm gücünü kullanarak gözlerinden birini aralamayı başardı Elizabeth. Endişeyle kendisine bakan kocasına rahat-latacak bir şeyler söylemek istedi. Fakat bunu yapacak du-rumda değildi. Ellerini zor da olsa karnına götürmeyi başardı. Ağrısı dayanılmazdı. Ama en önemlisi bacaklarının arasında hissettiği ıslaklıktı. Her an biraz daha artıyordu. Yutkunarak konuşmayı başardı.

Delicia Black

"Bebegim... Drew kanamam var, bebegimi kaybediyorum."

Karanlığa kendisini yeniden bırakmadan önceki son sözleri bunlardı Elizabeth'in.

Aile

Andrew küçük kulübede, rahatsız sandalyesinde iki gündür yaptığı gibi belini esnetti. İri bedeni uzun süre hareketsiz kalmaya alışkın değildi. Ama karısını bir an bile gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Solgun yüzüne hüznle baktı. Morluklarla kaplıydı ve güzel yosun yeşili gözlerini bir kere bile açmamıştı. Öne eğilip soğuk ellerini tuttu. İçerisi fazla sıcaktı ama Elizabeth'i ısıtmak mümkün değildi. Yine de zamanla daha iyiye gidiyordu. Gözlerine en son baktığında kadının umutsuz sesini duymuştu. Korkunç anılar aklına gelince kovalamak ister gibi başını iki yana salladı.

Adamlarına yağdırdığı emirler, düşman cesetlerinin üstünden geçerek taşıdığı kırılğan beden... Ne yapacağını bilemeden koşturup durmuştu. Karısına yardım bulması gerekiyordu. Sonunda Royce, yakınlardaki bir köyde şifacı bulduğunu söylediğinde olabilecek en hızlı şekilde getirilmişti Elizabeth. Andrew bir an bile yanından ayrılmamıştı. Yanında olduğunu hissettirmek için sürekli elini tutuyor ve konuşuyordu. Ne söylediğini kendisi de bilmiyordu ama çaresizlik içinde beklemek istemiyordu. Eliza'sı olmadan yaşamazdı. Saçlarını okşadı, kurumuş dudaklarını öptü. Şifacı kadının söylediğine göre şimdiye kadar kendisine gelmiş olması gerekiyordu.

"Uyan artık İngiliz, ben rahibemin vaazlarını özledim."

Yanan odunların çıtırtısı dışında sadece Elizabeth'in güçsüz soluk alıp verişleri duyuluyordu. Galce küfredip arkasına yaslandı Andrew. Bu sırada cılız bir ses odayı doldurdu.

"İngilizce lütfen, Galceyi hâlâ tam öğrenemedim. Ama sesinden küftettiğini anlayabiliyorum edepsiz barbar."

Karısının sesini duyunca ne yapacağını şaşırdı adam. Panikle yerinden kalkıp yatağın önünde diz çöktü. Bu sırada Elizabeth de gözlerini açmayı başarmıştı.

"Güzel karım, nihayet uyandın. Şükürler olsun."

Kurumuş dudaklarını yalayarak gülünsemeye çalıştı kadın.

"Şimdi de uykuma mı karışıyorsun? Bu arada susuzluktan ölmemi istemiyorsan..."

"Özür dilerim sevgilim, getiriyorum hemen."

Köşedeki sürahidenden bir bardak su doldurup kadının yanına döndü. Omuzlarından destek olarak hafifçe doğrulttu ve Elizabeth kurumuş boğazı rahatlayınca gülümsedi. Ellerini karnına götürerek ertelemeye çalıştığı gerçeğe yüzleşti.

"Bebeğim..."

"Tıpkı annesi gibi inatçı çıktı. İkiniz de iyisiniz güzelim."

Karnının büyüklüğünden okşayarak emin oldu ve rahatlayarak ağlamaya başladı.

"Babası gibi çok güçlü benim oğlum, bizi bırakmadı."

"Annesi babasından çok daha güçlü, seninle gurur duyuyorum Elizabeth."

Alnından öpüp sarılan kocasının yüzünü avuçları arasına alarak sordu. "Kâbus bitti, kurtulduk değil mi?"

"Evet karıcığım."

"İntikamın alındı, William öldü, ailemiz tehlikede değil."

"Ve artık Fırtına'ya ihtiyacımız kalmadı, bir daha geri gelmeyecek. Sadece klanımızı yönetip çocuğumuzu büyüteceğiz. Ailemden daha değerli bir şey yok benim için. Ailem de sensin. Bana insanlığımı verdin. Sevmeyi, seilmeyi öğrettin. Bir kalbim olduğunu hatırlattın, cehennemimi cennete çevirdin."

Kocasını gözyaşlarının arasında öperek susturdu Elizabeth. Sonra kendisi konuştu.

"Sen benim cesur şövalyemsin, ailem, kocam, aşığım, arkadaşım, evim... Sana sahip olduğum için İskoçya'nın en mutlu kadınıyım ben. Fırtına'nın Kontesi olmaktan da

Drew'un Eliza'sı olmaktan da gurur duyuyorum. Senden gelecek her şeye razıyım yeter ki beni sevmekten vazgeçme."
 "Sen benim aldığım nefessin, ruhumsun, her şeyimsin. Senden nasıl vazgeçerim? Ben sizin için yaşıyorum."
 Kamından öptü karısının ve gözyaşlarını sildi. Elizabeth de biraz toparlanmayı başarmıştı.
 "Ne zamandır uyuyorum? Burası..."

"İki gündür uyuyorsun. Burası seni bulduğum yere en yakın köy ve şifacı kadının evindeyiz. O; şu an dışarıda, sanırım çamaşır yıkıyordu. Birazdan seni muayene etmesi için çağıracağım. Kaleye dönmedik çünkü tamamen iyileşene kadar yerinden kıpırdamamalısn. Bebeğin iyiliği için bu gerekli."

Başını sessizce salladı Elizabeth. Şifacı kadına hayatını borçluydu. Bebeğinin yaşaması bir mucizeydi. Andrew kadını çağırmak için çıktığında mutluluk gözyaşları yeniden yanaklarını ıslattı. Tanrı'ya bebeğini ondan almadığı ve Andrew gibi bir adamla evli olduğu için teşekkür etti. Ömrünün sonuna dek söylemekten bıkmayacağı cümleyi bir kez daha tekrarladı.

"İyi ki kaçırmışım. İyi ki o pencereden Andrew'un kollarına düşmüşüm..."

ÜÇ AY SONRA

Kahvaltı masasında herkes büyük bir ciddiyetle oturuyordu. Annabelle hamileliğinin ilk günlerinde olduğu için mide bulantılarından şikâyetçiydi. Albert karısını rahatlatmak amacıyla sürekli sevdiği yemekleri hazırlıyordu. Elizabeth, arkadaşına zorla yemek yedirmeye çalışan Albert'a bakıp güldü. Gerçi Andrew da kardeşinden pek farklı sayılmazdı. Her an Elizabeth'i izliyor, kaledeki tüm hizmetçilere karşı için

emirler yağdırmıyordu. Julie kısa süre önce hamile olduğunu öğrendiğinden beri bu işkenceden kurtulmuştu. Doğuma kadar Elizabeth'in hizmetinden alınmıştı.

Gülümseyerek iç geçirdi kadın. Çok yakında bu kale çocuk sesleriyle dolacaktı. Oğlunu görmek için sabırsızlanıyordu ama vaktinde doğması için de sürekli dua ediyordu. Haftalarca bir köy evinde yataktan çıkmadan bebeğinin biraz daha büyümesini beklemişti. Sonra kendisi için hazırlanan at arabasında kıpırdamadan geçirdiği korkulu yolculuğun ardından kalede istirahatine devam etmişti. Odasından ve hatta yatağından öyle uzun zaman çıkmamıştı ki şimdi yemek salonuna inebildiği için mutluydu. Hamileliğinin sekizinci ayına ulaşabilmenin gururunu yaşıyordu. Bebeğine kavuşmasına sadece bir ay kalmıştı. Güzel bir haziran sabahında ailesiyle huzur içinde kahvaltı ediyordu. Yani en azından Elizabeth huzurluydu.

Albert kıpırdanınca bugünü diğer günlerden ayıran özelliğini hatırladı kadın. Adam, Rosalie ve küçük Elizabeth Hawthorne'a geliyordu. Adam, karısını ve kızını bıraktıktan sonra kardeşini görüp geri dönecekti. Doğum yaklaştığında ise Dougal ile David de Hawthorne'a gelecekti. Rosalie o zamana dek kalede kalacaktı. Elizabeth'in başına gelenleri öğrendiğinde kendi doğumu ile meşgul olduğu için gelememişti. Ancak şimdi bebeği biraz toparlandığına göre hala ile yeğen beraber vakit geçirebilirdi.

Bugün ise herkes Rosalie ile Adam geldiğinde yaşanacaklarla ilgili endişeliydi. Andrew'un tepkisinden korkuyorlardı. Bir tek Elizabeth kocasının onu üzecek bir şey yapmayacağından emindi. Artık ailesinde kavga istemiyordu. İntikam, sır, ihanet gibi sözcüklerin kullanımını yasaklamıştı. Kahvaltı bittiğinde kocasından destek alarak ayağa kalktı. Kocaman karnı yüzünden eskisi kadar rahat hareket edemiyordu. Bebeğinin sert tekmesini hissettiğinde bir an nefesi kesildi. İçinde bir can taşıdığına hâlâ bazen inanamıyordu. Andrew bu halini yanlış anlayarak sordu.

"İyi misin güzelim?"

"İyiyim, sadece küçük haydut yine tekmeledi."

"Kızımız annesi gibi huysuz olacak anlaşılan."

"Hayır, oğlumuz ne yazık ki babası gibi barbar olacak."

"Annesi gibi inatçı olmasın da..."

Gözlerini devirerek dil çıkardı kadın. "Bunu tanıdığım en inatçı adam mı söylüyor?"

Andrew, cevap vermek için ağzını açtı ama avludan gelen sesler üzerine tartışmayı yarım bırakmak zorunda kaldı. Beklenen misafirler gelmişti.

Rosalie Maclachlan, kucığında bir bebekle büyüdüğü kaleye dönmenin getirdiği duygu karmaşasıyla salona girdi. Andrew'un önünde reverans yaparken her zaman kendisini sevgiyle karşılayan kuzeninin sarılmasını beklemişti. Mektubunun yanlış ellere geçtiğinden habersizdi. Elizabeth tuhaf gerginliği bozmak için annesinin kucagındaki küçük adasına yaklaştı. Bebek fazlasıyla sevimliydi ve Elizabeth'e çok benziyordu. Ardından ağabeyi ile göz göze geldi, yanına yaklaşp karnının izin verdiği kadar boynuna sarıldı. Annabelle ile Rosalie tanışırken Elizabeth de yolculuklarının nasıl geçtiğini Adam'a sordu. Sonra hiç beklemediği bir şey oldu. Andrew yanlarına gelerek Adam'a elini uzattı.

"Hawthorne Kalesi'ne hoş geldiniz, Adam Maclachlan Perry."

İki adam düzgünce selamlaşıp birbirlerine hatır sorunca rahat bir nefes aldı Elizabeth. Rosalie, Andrew'un kocası ile düşmanlığı bırakmasına sevinse de kendisine olan ilgisizliğine üzülmüştü. Açıklama yapmak için yanına gitti Elizabeth. Bebeği bakıcısına verdi ve kulağına eğilerek mektubun Andrew'un eline geçtiğini söyledi. Rosalie anında dolan gözlerini saklama girişiminde bulunmadı. Elini şaşkınlıkla ağzına götürdü. O sırada Andrew da Adam ile kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Beni aptal yerine koyarak daha fazla yalan söylemenize gerek kalmadı. Rosalie'ye tecavüz etmediğini, ikinizin de kendi isteğinizle zina yaptığınızı biliyorum. Bana göre suçunuz aynı. Eğer bu konuda seçme şansım olsaydı ikinizi de

affetmezdim. Ama karımın üzülmesini istemiyorum ve sizin yalanınız bana Elizabeth'i getirdi. Rosalie o yalanı söylemeye ya da aranızda geçenler olmasaydı köye gelip karımı kaçırmayacaktım. Bazı şeyler eskisi gibi olmayacak. Rosalie benim için artık bir kız kardeş değil, sadece kuzenim. Sen de karımın kardeşi olarak çatım altında saygı göreceksin. Ama kuzenimi hamile bırakıp kaçan adam olduğunu hiçbir zaman unutmayacağım. Yani sana güvenmiyorum."

Rosalie, korkudan beyazlaşan yüzüyle uzaktan Andrew'a baktı. Öyle çok utanıyordu ki ne diyeceğini bilemedi. Adam ile konuştukları şey her neyse onun da yüzü solmuştu. Elizabeth duruma müdahale etmesi gerektiğini anlayarak seslendi.

"Lordum, buraya gelip küçük Elizabeth ile tanışmalısınız. Onu çok seveceğinden eminim çünkü tamamen bana benziyor."

Az önce Adam ile konuşan kendisi değilmiş gibi kocaman gülümsedi karısına Andrew.

"Karımın yeğeni olması sevmem için yeterli bir sebep."

Yanlarına gelip bakıcının kucakındaki bebeğin alnından öptü. Rosalie öne doğru bir adım atmış, dolan gözleriyle bakıyordu.

"Drew, biraz konuşabilir miyiz?"

"Beş yaşında bu kaleye geldiğin günden beri tam on dört yıldır seni dinledim, Rosalie. Söylediğin her şeye inanıp tüm şefkatimi ve ilgimi sana sundum. Bir an bile tereddüt etmeden hep seni savundum. Kız kardeşime yapmam gereken ağabeyliği sana yaptım. Sanırım doğruları söylemek için biraz geç kaldın. Aramızdaki akrabalığı reddedip seni kovacak değilim. Ama eskisi gibi olmamızı bekleme lütfen. Klanımda bir kuzenin görmesi gereken değer ile karşılaşacaksın artık. Kuzenim Rosalie'ye olan kırgınlığım zamanla geçebilir. Ama kız kardeşim yerine koyduğum Rose benim için öldü. Başta hata yapan bendim. Gavina'nın yerine seni koyarak haksızlık yaptım. Şimdi doğru şeyleri yapma zamanım geldi. Hawthorne her zaman senin evin, Donavay kanı taşıyan herkes bu kalede yaşayabilir ve sen canım, hatalarına rağmen bizim sev-

gili kuzenimizsin. Fakat hepsi bu, lütfen geçmişten bahsedip huzurumuzu kaçıрма."

Rosalie kaybettiği şeylerin farkında olarak sessizce itaat etti. Zaten yapacak bir savunması da yoktu. Ayrıca kuzeninin anlayışlı tavrı yüzünden şaşkındı. Andrew, Elizabeth'i öpüp Albert ile beraber çalışma odasına gittiğinde, genç leydinin yanına giderek mektup ortaya çıkınca neler yaşadığını sord düşünmek istiyordu ve geçmişi hatırlamaktansa babasıyla büyükbabasının sağlık durumu hakkında sohbet etmeyi tercih ederdi. Rosalie'ye de böyle söyledi. Bakışlarında bir şey ni anlamış oldu. Mektup yüzünden Andrew, Elizabeth'e çok kötü davranmış olmalıydı. İstemeden sebep olduğu mutsuzluk için utanıp özür diledi. Konuyu uzatmak istemeyen Hawthorne Leydisi gülümsemesini koruyarak çözümü konuyu değiştirmekte buldu.

Saçlarını tararken aynadan kocasının yansımasına bakıp gülümsedi Elizabeth. Yatağa uzanmış karısını izliyordu.

"Onları kovmadığın ya da kavga çıkmasına izin vermediğin için çok teşekkür ederim. Seninle gurur duyuyorum Andrew."

"İnsanın canını en çok ailesinin yaptıkları yakıyormuş ama yine en fazla onların hataları affediliyormuş. Rosalie'nin beş yaşındaki halini hatırladım bugün. O andan sonra kötü davranmam mümkün değildi."

"Gavina hakkında söylediklerin de çok güzeldi."

Karısının yanına gidip kalınlaşan beline sarıldı.

"Kız kardeşimi evlendirdim diye kurtulmaya çalıştığımı mı düşündün yoksa? Laire, benim oradaki en büyük yardımcım. Eğer Ewan, Gavina'yı üzmemek gibi bir ahmaklık yapsa bedelini en ağır şekilde öder."

"Ewan, senin ne kadar deli olduğunu biliyor. Gavina'ya

kötü davranmaya cesaret edemez. Ama Gavina da neredeyse senin kadar deli. Bence korunmaya ihtiyacı yok."

Andrew gülerek karısına hak verdi.

"Bu yüzden evlendirirken içim rahatı. Gavina ve Ewan birbirlerini anlayabiliyor. Ziyaretlerine gittiğinde ikisinin de bakışlarını, davranışlarını gördüm."

Yatağa gitmek için kocasından uzaklaştı Elizabeth. Bebeği bu akşam oldukça hareketliydi. Ağrıyan beline dokunup yatağa doğru adım attı ve birden hiç düşünmediği bir şey oldu.

"Eliza sen ne yaptın? Ne oluyor?"

Panikle koluna giren kocası ile birlikte bacaklarından sızan suya bakıyorlardı. Soruyu ifadesiz bir ses tonuyla cevapladı.

"Suyum geldi. Doğum başladı, bebek geliyor."

"Nasıl geliyor? Eliza olmaz, daha erken..."

Kocasına olabilecek en sinirli ve aşagıl原因an bakışım gönderdi.

"İstersen söyleyelim, geri gitsin. Ya da sabaha kadar bu konuyu tartışabiliriz. Lanet olsun, Drew doğuruyorum ben burada ve sen sadece yüzüme bakıyorsun! Git ebeyi çağır, hekim bul. Bir şey yap!"

"Tamam, güzelim sakın ol. Ben hemen gidip buluyorum. Sen heyecanlanma, her şey güzel olacak. Sizi seviyorum."

"Drew üstüne gömleğini giy!"

"Tamam, sakın ol. Ah..."

Yatağın kenarına ayağını çarpan adama gözlerini devirdi. "Ben sakınım! Lütfen bebek doğana kadar odaya girme. Sinirlerimi bozuyorsun. Doğururken bir yandan seninle uğraşmak istemiyorum."

"Ama..."

"Gerçekten, şu an benimle tartışmak mı istiyorsun?"

Duvarlarda çınlayan sesi Andrew için yeterli olmuştu. Kısa sürede odaya kadınlar doldu. Ebe, Rosalie, Anna, Julie, Meredith ve hizmet etmek için koşturup duran Nessie. Temiz örtüler ve sıcak su hazır. Sancıları henüz yeterince sıklaşmadığı için yatağa uzanırken kimseden yardım almamıştı Elizabeth. İki yanında ayakta duran hamile kadınlara

baktı. Birazdan burada asla görmek istemeyecekleri şeylerin yaşanacağını biliyordu. Meredith ile göz göze gelerek onları işaret etti. Neyse ki kadın ne demek istediğini anlamıştı. Doğumunda bu kadar kalabalığın anneye iyi gelmeyeceğini söyleyerek Julie ile Annabelle'yi uzaklaştırdı. Ebe kadın muayenesini tamamladığında ise bakışlarından doğumun tahmin ettiğinden daha uzun süreceğini anladı. Gücünü ölçülü kulllanmalıydı Elizabeth. Ağzına tıktığı bez sayesinde bağıarak dışarıda beklediğini bildiği Andrew'u tedirgin etmiyordu.

Derin nefesler alarak sakinliğini korumaya çalıştı. Henüz doğum için erken olduğunu biliyordu ve bunu düşünmemeye çalışıyordu. Bebeğine bir şey olmayacaktı. Ebe yine eteğinin altından başını çıkarıp memnuniyetsizlikle kendisine baktığında ağzındaki bezi çıkardı. Tutunduğu yatak başlığını bıraktı.

"Sorun ne?"

"Tahmin ettiğimizden daha uzun bir doğum olacak. Sancınız geldiğinde tüm gücünüzle ıkmalısınız, Leydim."

Elizabeth, "uzun doğum" dediğinde kendisini hazırladığını sanmıştı ama zaman geçtikçe böyle bir acıya kimsenin hazır olamayacağını anladı. Boğazından yükselen feryatlar, yanaklarını ıslatan gözyaşları kesinlikle durumunu özetliyordu. Terden alına yapışan saçlarını Rosalie çekti. Sanki bedeni ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Tüm gücüyle ıknırken kapıyı yumruklayan Andrew da içeri girmek için mücadele ediyordu.

"Biri şu deli İskoç'u ahhh... Kapımdan uzaklaştırsın!"

"Leydim, engel olamıyoruz."

Sesin sahibinin kim olduğu umurunda bile değildi Elizabeth'in. Andrew'dan öğrendiği küfürlerden birini savurdu ve bağırmaya devam etti.

"Eliza, neden Drew'un yanına gelmesine izin vermiyorsun?"

"Saçmalama Rose! Drew bunu izleyemez! Tanırım... Eğer şu halimi görürse kendisini suçlar. Bir daha hamile kalmama izin vermez."

Yeni bir sancıyla yastığına gömüldü. Kapıdan başını uzatan Andrew'u ise gözlerini zorla açmayı başardığında fark etti.

"Eliza, dayan sevgilim az kaldı."

Sesi şefkatiyle doluyken bakışları ile ebeyi öldürmeyi amaçlıyordu sanki adam. Yatağın yanına ilerleyerek karısının başucunda diz çöktü.

"Senin burada ne işin var? Gelme demedim mi?"

"Senin canın yanarken öylece bekleyemem."

Çatlayan sesiyle bedenini saran acıya meydan okurcasına çığlık attı Elizabeth. Yatmış yerde doğrulmaya çalışırken kocasının koluna tutundu.

"Hemen odayı terk edeceksin!"

"Hayır Eliza..."

"Bu itiraz edebileceğin bir konu değil! Sana emrediyorum ve şu an emrime itaat etmek zorundasın!"

Kadınların kötü bakışları eşliğinde karısının nemli alnından öperek tutuşundan kurtuldu ve odayı terk etmek zorunda kaldı Andrew. Aklına gelen kötü düşünceler nefesini keşiyordu. Korkusunu bastırmaya çalışarak avluya çıktı. Daha fazla çığlık duymaya gücü yoktu.

Elizabeth ise acı içinde kıvranırken pes etmek üzereydi.

"Ölmek istemiyorum! Ah... Drew'u bırakamam..."

Çalışma odasında umudunu yitirmiş halde dua ediyordu Andrew. Çığlıkları en az duyabileceği yerdeydi. Güneş doğmak üzereydi ve Elizabeth'in acısı hâlâ dinmemişti. Doğum konusunda karısının kaderinin annesine benzediğini düşünmeye başlamıştı adam. Kalbinden geçenler belki bencilceydi ama şu an bebeğini değil karısını düşünüyordu. Rahibesinin Tanrı'sından yardım dileniyordu. O günahkâr bir adamdı, farkındaydı ama Elizabeth tanıdığı en masum insandı. Bu düşünceler içinde Tanrı'ya yalvardı, pazarlık yaptı ve hatta tehdit etti. Kendinden geçip gözlerini kapadığında

ise kulak tırmalayan bir çığlık ile güçlü bir bebek ağlaması duydu. Koşarak kalenin kuzey kanadına çıktı. Yolda tebrik edip reverans yapan hizmetçileri bile fark etmemişti.

Odaya girdiğinde bebeği Meredith'in kollarında bir örtüye sarılmıştı. Yatağın etrafındaki kanlı örtüler de hizmetçiler tarafından kaldırılıyordu. Bebeği kucığına alması için yaklaşıp kadını eliyle durdurdu. Önce Elizabeth'i görmesi gerekene baktı. Yosun yeşili gözleri uykuya güçlkle kalmış bedenine Donavay Klanı'na ömrü boyunca doğuracağı altı çocuktan ilkini az önce dünyaya getirmiş olmanın verdiği yorgunlukla uzanıyordu.

"Güzelim..."

Eğildi ve yüzünü elleri arasına alıp kadını tutkuyla öptü. Ayrıldıklarında gülümseyerek fısıldadı Elizabeth.

"Oğlumuzla tanıştın mı?"

"Oğlan mı? Senden korkmaya başladım Eliza Donavay. Benim inatçı, güzel, buysuz rahibem. Bugün sayende dünyanın en mutlu adamı benim."

Ellerinden öptükten sonra arkasını dönüp oğlunu kucığına aldı. Minik bebek erken doğmasına rağmen oldukça sağlıklı duruyordu. Simsiyah saçları vardı. Babasına kucığına gelince hissetmiş gibi yumuk gözlerini açtı.

"Ailemize hoş geldin, Dougal Thomas."

Elizabeth gülümseyerek izlediği manzaraya kocasını düşünce kaşlarını çatarak baktı.

"Sen ne dedin? Oğlumuzla bu ismi mi vereceksin?"

"İstedğin bu değil mi?"

"Evet. Ama nasıl anladın?"

Kibirle gülümsedi Andrew. Bebeği karısının kucığına bıraktıktan sonra konuştu.

"Kocandan hiçbir şey saklayamayacağını hâlâ anlayamadın mı? Uykunda oğlumuzla konuştuğunu daha önce duydum. Özellikle köy evinde haygın yattığın zaman bebeğimizi bu isimle sayıkladın. Ona ismini vermeyi sen hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim sevgilim. Peki, kız doğurmadığım için üzülür mü?"

Duyduğu en saçma şeyi söylemiş gibi karısının yüzüne baktı Andrew.

"Ben, sana dünyanın en mutlu adamı benim diyorum İngiliz, sen hâlâ üzülür mü diyorsun. Hep deli olduğumu söylüyorsun ya korkarım bu delilik bulaşıcı."

Kıkırdayarak bebeğinin yanaklarını öptü Elizabeth. "Her şey upkî rüyamdaki gibi..."

"Söz veriyorum güzelim, bu sadece başlangıç. İskoçya'nın değil dünyanın en mutlu kadını sen olacaksın."

"Zaten öyleyim, Lordum."

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.

.....SON.....

Buraya Yükledeğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız. Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan

Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacaktır.

Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı Beğenirseniz

Kitapçılardan Almanız Ya Da E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.

Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir.

Benim Bu Kitaplar Da Herhangi Bir Çıkarım Ya Da Herhangi Bir Kuruluşa Zarfı Verme Amacım

Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası

Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı

2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi

3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur

4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanılmaktayım Diyorsanız Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz

5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı

Tavsiye Ederiz

Bu Kitap Bizzat Benim Tarafından By-Igleoo Tarafından

www.CepSitesi.Net - www.MobilMp3.Net - www.ChatCep.Com - www.İzleCep.Com

Siteleri İçin Hazırlanmıştır. E-Book Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem Bizzat Kendim Orijinalından Tarayıp Ebook Haline Getirdim Lütfen Emeye Saygı Gösterin.

Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler Yapabilirim. Herkese Saygılarımı Sunarım.

Sizlerde Çalışmalarımın Devamını İstiyorsanız Emeye Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı Gerçek Adreslerimden Takip Ediniz.

Not Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.

Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi YönetimeBildirin

Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

Son Söz

24 TEMMUZ 1326 HAWTHORNE

“Connor, Dougall! Ayaklarınızı hemen sudan çıkarın, hasta olacaksınız yine! Drew, şu küçük haydutlara bir şey söyle!”

“Ben kızlarımla ilgileniyorum, Leydim. Kıymetli oğullarınızla siz uğraşın.”

Ellerini beline koyarak, kızlarıyla piknik örtüsünün üstünde yuvarlanan kocasına öfkeyle baktı. Gerçi bu hallerini görünce kızamıyordu. Ama yine de söylenmeye devam etti.

“En azından bugün çocuklarla birlik olup beni delirtmeye biraz ara verebilir misin?”

Kızların yanaklarına birer öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıp karısının yanına geldi Andrew. Hamilelik yüzünden yine biraz huysuzlaşmıştı. Karnını okşayıp alnından öptü.

“Beşinci doğduğunda daha uslu bir baba olacağıma söz veriyorum. Benim güzel karım yaşlandı diye üzülüp huysuzluk yapmasın. Ben her gün sana biraz daha âşık oluyorum. Ama kocanı çocuklarından kıskanmaktan vazgeçmelisin.”

“Bu söylediğine sen inanıyor musun? Ben hâlâ genç ve güzelim, huysuz bir ihtiyara dönüşen sensin. Şimdi gidip oğullarını buraya getir. Hamile karının onları izlemekten başı döndü.”

Andrew sol yanağındaki gamzesini göstererek kahlkaha attı ve oğullarının yanına gitti. Andrew gerçekten onun her haline âşık. Tüm aile örtünün üstüne oturduğunda aşkla

ve gururla birbirine baktı çift. Çocukların yaramazlıkları arasında sohbetlerine devam ettiler. Sonra babalarıyla beraber oyun oynayan çocukların sesleri eşliğinde uyudu Elizabeth.

Uykusundan uyandıran şey ise kızlarının öptüğü oldu.

"Annem yine uyumuş."

"Anneler bebek taşıyken böyle uyuymuş. Babam söyledi."

"Kızlar! Sessiz olun."

Çocukları uyandırken onlardan fazla ses çıkaran kocasının haline güldü kadın. Gözlerini açarak kıkırdadı. Bunun üzerine konuşmaya devam etti adam.

"Madem anneniz de uyandı o zaman size bir masal anlatayım da güzel karımı daha fazla yormayın."

Masal lafını duyunca ellerini heyecanla çırpın kızlar babalarının kollarına atladı. Dougal ve Connor ise sapanlarıyla kuş avlamak varken kız gibi masal dinleyecekleri için surat asıp annelerinin yanına gittiler. Andrew anlatmaya başladı.ğında yine de sessizlik sağlanmıştı. Gözlerini karısından bir an bile ayırmadan konuştu adam.

"Sanırım bu masalı dinleyecek kadar büyüdüğünüz çocuklar. Size huysuz bir İngiliz köylü rahibe ile barbar bir İskoç'un, yani herkesin anlayacağı şekilde efsane Fırtına ve onun Kontesi'nin hikâyesini anlatacağım."

Gülümseyerek kocasının sözlerini tamamladı Elizabeth.

"Rahibenin prensese, Fırtına'nın ise yakışıklı prence dönüşüğü bir masal... Daha güzelini dinlemediğinizden eminiz."

Son